

Do Kí Kinh Hồng Chiếu Ảnh

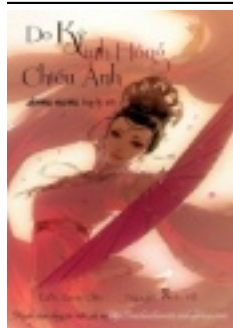
Contents

Do Kí Kinh Hồng Chiếu Ảnh	3
1. Chương 1: Mộ Dung Phủ Thừa Tướng	4
2. Chương 2: Nguyệt Lăng Phong Khinh.	6
3. Chương 3: Hỷ Phục Theo Bước Chân Lay Động, Trâm Ngọc Khẽ Động.	7
4. Chương 4: Hồi Thứ Tư	8
5. Chương 5: Hồi Thứ Năm	9
6. Chương 6: Hồi Thứ Sáu	12
7. Chương 7: Hồi Thứ Bảy	13
8. Chương 8: Hồi Thứ Tám	14
9. Chương 9: Hồi Thứ Chín	15
10. Chương 10: Hồi Thứ Mười	16
11. Chương 11: Hồi Thứ Mười Một	18
12. Chương 12: Hồi Thứ Mười Hai	19
13. Chương 13: Hồi Thứ Mười Ba	20
14. Chương 14: Hồi Thứ Mười Bốn	21
15. Chương 15: Hồi Thứ Mười Lăm	23
16. Chương 16: Hồi Thứ Mười Sáu.	24
17. Chương 17: Hồi Thứ Mười Bảy	25
18. Chương 18: Hồi Thứ Mười Tám	26
19. Chương 19: Hồi Thứ Mười Chín	27
20. Chương 20: Hồi Thứ Hai Mươi	30
21. Chương 21: Hồi Thứ Hai Mốt	31
22. Chương 22: Hồi Thứ Hai Hai	33
23. Chương 23: Hồi Thứ Hai Ba	35
24. Chương 24: Hồi Thứ Hai Bốn	37
25. Chương 25: Hồi Thứ Hai Lăm	38
26. Chương 26: Hồi Thứ Hai Sáu	39
27. Chương 27: Hồi Thứ Hai Bảy	40
28. Chương 28: Hồi Thứ Hai Tám	42
29. Chương 29: Hồi Thứ Hai Chín	43
30. Chương 30: Mí Hum Ni Ta Có Việc Nền Hơi Chậm Trễ Ah.	44
31. Chương 31: Hồi Thứ Ba Mốt	46
32. Chương 32: Hồi Thứ Ba Hai	49
33. Chương 33	52
34. Chương 34	54
35. Chương 35	56
36. Chương 36	58
37. Chương 37	62
38. Chương 38	64
39. Chương 39	66
40. Chương 40	68
41. Chương 41	69

42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	76
45. Chương 45	78
46. Chương 46	80
47. Chương 47	82
48. Chương 48	84
49. Chương 49	87
50. Chương 50	88
51. Chương 51	90
52. Chương 52	92
53. Chương 53	95
54. Chương 54	97
55. Chương 55	98
56. Chương 56	100
57. Chương 57	101
58. Chương 58	103
59. Chương 59	105
60. Chương 60	106
61. Chương 61	108
62. Chương 62	110
63. Chương 63	112
64. Chương 64	113
65. Chương 65	115
66. Chương 66	117
67. Chương 67	118
68. Chương 68	120
69. Chương 69	122
70. Chương 70	125
71. Chương 71	131
72. Chương 72	135
73. Chương 73	139
74. Chương 74	141
75. Chương 75	144
76. Chương 76	146
77. Chương 77	149
78. Chương 78	151
79. Chương 79	154
80. Chương 80	157
81. Chương 81	159
82. Chương 82	160
83. Chương 83	164
84. Chương 84	167
85. Chương 85	170
86. Chương 86	171
87. Chương 87	174
88. Chương 88	176
89. Chương 89	178
90. Chương 90	181
91. Chương 91	184
92. Chương 92	186
93. Chương 93	188
94. Chương 94	190
95. Chương 95	192

96. Chương 96	195
97. Chương 97	198
98. Chương 98	200
99. Chương 99	202
100. Chương 100	205
101. Chương 101	207
102. Chương 102	209
103. Chương 103	212
104. Chương 104	214
105. Chương 105	216
106. Chương 106	218
107. Chương 107	221
108. Chương 108	223
109. Chương 109	225
110. Chương 110	228
111. Chương 111	231
112. Chương 112	234
113. Chương 113	236
114. Chương 114	240
115. Chương 115	242
116. Chương 116	244
117. Chương 117	246
118. Chương 118	248
119. Chương 119	251
120. Chương 120	253
121. Chương 121	256
122. Chương 122	257
123. Chương 123	260
124. Chương 124	262
125. Chương 125: Vĩ Thanh	264

Do Kí Kinh Hồng Chiếu Ảnh



Giới thiệu

Hắn lại một lần nữa gặp được nàng. Hôm ấy tuyết bay đầy trời, nàng Hồng y nhẹ nhàng. Hắn ở trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ki-kinh-hong-chieu-anh>

1. Chương 1: Mộ Dung Phủ Thừa Tướng

“Nhất sơ sơ đào lão, nhị sơ sơ bạch phát tề mi, tam sơ sơ nhân tôn mẫn đích, tứ sơ sơ tương phùng ngộ quý...” (1) Trong lúc, bà mỗi vui mừng cầu chúc, ta từ trong gương đồng nhìn thấy mẫu thân mỉm cười rơi lệ. Ngày mai là ngày ta xuất giá. Cứ tưởng rằng ta có thể tự quyết định được cuộc sống sau này nhưng cuối cùng vẫn là tránh không được. “Thanh nhi, con từ khi còn bé đã thất lạc, ta thật vất vả mới tìm được con về, cứ tưởng sẽ được ở bên nhau vài năm, ai ngờ...” Trong khi bà mỗi cầm lược ngọc trong tay đang chậm rãi lướt trên mái tóc dài như thác của ta, thì mẫu thân lại nghẹn ngào không nói nên lời. Nha hoàn hầu hạ một bên Bích Chỉ xưa nay lạnh lợi, thấy tình cảnh như vậy, vội đưa khăn tay ầu thân lau lệ, một mặt khéo léo khuyên nhủ: “Người mà ngày mai Tiểu thư gả đi chính là Nam Triều Tam hoàng tử, trời sinh khí chất cao quý, tuấn dật hào phóng, đã có biết bao nữ nhi các nhà mong mỏi mà không được, phúc khí tốt như vậy, phụ nhân còn có gì phải lo lắng.” Mẫu thân nghe vậy, đôi mắt rưng rưng mỉm cười gật đầu: “Tất nhiên là ta biết, chỉ là không đành lòng.” Sau khi bà mỗi hoàn tất nghi lễ cầu phúc, mẫu thân từ trong ghế quý phi đứng dậy, tự mình đỡ ta ngồi xuống bên cạnh, có lẽ nhìn thấy thần sắc ta quá mức im lặng, người mới nở nụ cười nhưng không khỏi có chút buồn bã: “Thanh nhi, giờ phút này trong phòng cũng không có người ngoài, đối với mẫu thân con cứ việc nói ra. Ta biết, chuyện lần này là uỷ khuất con, chỉ là tin vui giữa Mộ Dung gia tiểu thư cùng Tam hoàng tử đã sớm truyền ra ngoài, thiên hạ ai ai cũng biết, Diễm nhi lại càn quấy như vậy, làm ra việc đào hôn này chính là đại họa cho cả gia tộc, không phải vạn bất đắc dĩ, phụ thân của con và ta, sao lại để cho con chịu uỷ khuất mà xuất giá thay như thế.” “Con hiểu rõ, cũng chưa từng cảm thấy uỷ khuất.” Ta dịu dàng cười, đáy lòng phẳng như gương sáng, tuy là thay mặt gả, nhưng hề là những người không biết, ai cũng sôi nổi nghị luận ta đúng là thiên hạ đệ nhất phúc khí, nếu muội muội không làm ra việc đào hôn ngoài dự đoán của mọi người, thì làm sao có thể đến phiên ta có được vị hôn phu như ý như thế, may mắn còn không kịp, nói chi đến uỷ khuất. Đem tâm mắt chuyển qua đôi đèn long phượng phía trước cửa sổ, ta nhẹ nhàng mở miệng: “Thanh nhi chỉ lo lắng sợ rằng phụ lòng mong đợi của phụ mẫu.” Mẫu thân nghe ta nói như vậy, trái lại là mỉm cười: “Đây cũng là do con quá lo lắng, người trong thiên hạ chỉ biết Mộ Dung gia tiểu thư được chọn gả cho Tam điện hạ, chiếu trong thánh chỉ cũng không viết rõ là vị Mộ Dung tiểu thư nào. Phụ thân con sáng sớm đã tìm đến Tam vương phủ để nói rõ đầu đuôi với điện hạ, có điện hạ nhận lời gán vác, Hoàng Thượng cũng sẽ không truy cứu.” Ta chưa kịp tiếp lời, nhìn thấy vẻ mặt mẫu thân thì xem ra Tam điện hạ đã nhận lời, hết thấy mọi chuyện đã ngã ngũ. Mẫu thân thấy ta không nói thêm gì, sắc mặt hiện lên một tia lo âu, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, bắt lấy tay ta mở miệng nói: “Thanh nhi, con chính là lo lắng Tam điện hạ coi trọng dung mạo của Diễm nhi?” Ta hơi mỉm cười, không ngờ mẫu thân lại nói ra việc này, dù sao muội muội Mộ Dung Diễm vốn xinh đẹp tài hoa, sớm đã danh chấn kinh thành. Ta vẫn chưa nói gì, nha hoàn Sơ Ảnh một bên đã lạnh lùng mở miệng: “Lấy sắc thị người, có kết cục tốt há được mấy người, tiểu thư xinh đẹp thế nào người bình thường sao có thể so sánh.” Mẫu thân không ngờ nàng lại dám nói chen vào như vậy, ngẩn ra một lúc, cũng mỉm cười mở miệng: “Đứa trẻ ngoan, người và Thanh nhi cùng nhau gặp nạn, luôn luôn ở bên người nàng, bảo vệ nàng như vậy, tình cảm thâm sâu, ta thực rất cảm kích người.” Ta nâng đôi mắt mỉm cười với nàng, năm năm trước khi cả nhà đang trên đường dời lên kinh, gặp phản quân tiên triều, kiêu của ta trong lúc hỗn loạn liền rơi xuống vực sâu, khi đó, ta bất quá chỉ mới mười hai tuổi, mà bên trong kiêu cũng chỉ có Sơ Ảnh cùng ta. Sơ Ảnh không hề nói gì, mà mẫu thân cũng không nói tiếp chủ đề vừa rồi, chỉ là dặn dò ta vài điều mãi cho đến đêm, Bích Chỉ vài lần cười thúc giục nói, đêm trước khi gả của tân nương cần phải ngủ cho thật tốt, vào ngày đại hỷ thì dung nhan mới tươi tỉnh, lúc đó người mới rời đi nhưng trong mắt lộ vẻ không muốn. Ta tiễn người đến ngoài cửa tiểu viện, mẫu thân gắt gao nắm lấy tay của ta, cũng không nói gì hơn. Cửa nhà quyền quý thâm sâu khó lường, từ xưa đến nay đều như vậy, hướng chỉ là cánh cửa Thiên gia. Chúng ta đều hiểu rằng, qua ngày mai, cho dù gặp mặt, hết thấy đều không còn như trước. Mãi đến khi thân ảnh mẫu thân biến mất khỏi con đường uốn khúc sau hoa viên, ta xoay người, nhìn thấy phía chân trời, lãnh nguyệt như câu. Mà trên mái hiên, phía dưới ánh trăng khuyết, một bóng người bạch y như tuyết, thấy ta quay người lại, hẩn vác vò rượu trên vai hướng ta thì lễ. Ta mỉm cười: “Nếu đã đến đây, sao không vào nhà, lại ở trên mái hiên làm cái gì?” Hẩn cười, mũi chân điểm nhẹ, trong nháy mắt liền đứng vững vàng trước mặt ta: “Đi, ta mang tỷ đi cưới ngựa, qua hôm nay, không biết đến khi nào mới có cơ hội.” Lòng ta như được sưởi ấm, mỉm cười nắm lấy bàn tay hẩn đang đưa ra, Mộ Dung Liễm, đệ đệ nhỏ nhất của ta. “Mang cổ cầm ra đây.” Ta mỉm cười nhẹ nhàng. Hẩn gật đầu, nhân thể nắm lấy tay, nhẹ nhàng nâng eo của ta, mũi chân phát lực, liền vút lên trời cao. Ta chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, giọng nói hỗn hển của Sơ Ảnh truyền đến: “Liễm thiếu gia, người muốn dẫn tiểu thư đi đâu, ngày mai nàng phải xuất giá, không thể ra ngoài...” (1)

Nhất sơ sơ đáo lão, nhị sơ bạch phát tề mi.

Một lần chải sống lâu trăm tuổi, hai lần chải phải biết nâng khay ngang mày (xuất phát từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn thường dâng khay ngang lông mày, biểu thị sự tôn trọng giữa vợ chồng)

Tam sơ nhân tôn mãn đích, tứ sơ tương phùng ngộ quý nhân.

Ba lần chải con cháu đầy đàn, bốn lần chải gặp lại quý nhân.

Ngũ sơ ông lý hòa thuận.

Năm lần chải phải biết hiếu thuận với bậc cha chú.

Lục sơ phu thê tương kính.

Sáu lần chải vợ chồng yêu thương nhau.

Thất sơ thất tỷ hạ phạm.

Bảy lần chải Thất tỷ hạ phạm (lấy từ truyện cổ tích Ngưu Lang – Chức Nữ, ý chỉ phu thê có bị xa cách thì vẫn gặp lại nhau)

Bát sơ xuyên liên đạo ngoại du.

Tám lần chải đi đường được bình an;

Cửu sơ cửu tử dạng dạng hữu.

Chín lần chải con cháu sống no đủ.

Thập sơ phu thê đáo bạch đầu.

Mười lần chải vợ chồng sống đến đầu bạc răng long.

P/s: Từ hum nì, Do kí kinh hồng chiếu ảnh bắt đầu lên sàn nhe. Tiến độ edit tùy vào thời gian rảnh of ta nhưng sẽ cố gắng hít sức để mọi người hèm fai chờ lâu.

(1)

Nhất sơ sơ đáo lão, nhị sơ bạch phát tề mi.

Một lần chải sống lâu trăm tuổi, hai lần chải phải biết nâng khay ngang mày (xuất phát từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn thường dâng khay ngang lông mày, biểu thị sự tôn trọng giữa vợ chồng)

Tam sơ nhân tôn mãn đích, tứ sơ tương phùng ngộ quý nhân.

Ba lần chải con cháu đầy đàn, bốn lần chải gặp lại quý nhân.

Ngũ sơ ông lý hòa thuận.

Năm lần chải phải biết hiếu thuận với bậc cha chú.

Lục sơ phu thê tương kính.

Sáu lần chải vợ chồng yêu thương nhau.

Thất sơ thất tỷ hạ phạm.

Bảy lần chải Thất tỷ hạ phạm (lấy từ truyện cổ tích Ngưu Lang – Chức Nữ, ý chỉ phu thê có bị xa cách thì vẫn gặp lại nhau)

Bát sơ xuyên liên đạo ngoại du.

Tám lần chải đi đường được bình an;

Cửu sơ cửu tử dạng dạng hữu.

Chín lần chải con cháu sống no đủ.

Thập sơ phu thê đảo bạch đầu.

Mười lần chải vợ chồng sống đến đầu bạc răng long.

2. Chương 2: Nguyệt Lăng Phong Khinh.

Ta cùng với Liễm ngồi trong rừng, con ngựa ở một bên thản nhiên dạo bước. Hắn mở ra vò rượu, uống trước một ngụm rồi mới đưa cho ta, cười nói: “Ấu Dương bá bá đúng là không có gạt ta, quả nhiên là Vực Phách Tửu, ta nhớ tỷ từng nói, tỷ thích nhất là loại rượu này mát lạnh lành hương, nên đặc biệt sai người tìm.” Ta tiếp nhận, liền đưa vò rượu lên uống một hớp, hôm trước đại hôn, theo lệ thường tân nương không được ra khỏi khuê các, cũng không được gặp qua nam nhân, ngay cả phụ thân và huynh đệ cũng không được. Nghĩ đến điều này, ta không khỏi mỉm cười: “Nếu mẫu thân biết ta và đệ hồ nháo như vậy, chắc chắn sẽ trách tội.” Về mặt hắn không đồng ý: “Nếu tỷ cũng giống người khác câu nệ lễ tiết, ta như thế nào lại mang tỷ đến nơi này.” Ta nhìn hắn, đệ đệ của ta, dưới ánh trăng, bỗng nhiên chứng chạc thành một nam tử thần thái tuấn lãng quang minh, vài năm nữa, không biết sẽ giết chết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ trong nhân gian, chính là, hắn là người không chịu bó buộc, làm cho phụ mẫu có không ít phiền não. Liễm từ nhỏ thông minh lạ thường, phụ thân có ý muốn hắn vào triều làm quan, có lẽ vì hắn không muốn ở trên quan trường nơi người người lừa gạt, lễ nghi phiền phức nên gia nhập Vũ Lâm quân, nhưng không ngờ lại được Đại tướng quân Ấu Dương Đình Chiêu yêu thích. Trong quân trại, trận pháp việc hành quân đánh giặc hắn học được nhiều ít thế nào ta không biết, thế nhưng thân thủ lại mạnh mẽ kiên cường, bộc trực thẳng thắn, cá tính quang minh. Không biết có phải bởi vì tính cách này hay không mà hai năm trước khi phụ mẫu đưa ta hồi phủ, mặc dù đối với những chuyện trước kia cũng không còn nhớ rõ, ngay cả với phụ mẫu huynh muội cũng có ít nhiều ngăn cách, nhưng lại cực kỳ thân cận với đệ đệ này. “Nhị tỷ, ngày mai Tô tiên sinh có đến không?” Câu hỏi của Liễm, cắt đứt dòng suy nghĩ của ta. Ta giương mắt, tay phải lại bất giác xoa lên cánh tay trái, bên dưới lớp vải lụa mỏng manh, Phượng Hoàng đục hoả, vỡ cánh tung bay. Từng có người dùng luyện kim chu sa thay ta hoạ nên bức tranh này. Ánh màu chu sa sáng rõ, qua thời gian vẫn không phai, bởi vậy cực kỳ khó tìm. Khi đó ta, bởi vì rớt xuống vực, thương thế vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đôi mắt vẫn chưa nhìn thấy, chỉ biết hắn thay ta che đi vết sẹo trên cánh tay. Hoạ cái gì? Ta hỏi. Hắn nhẹ lời cười khê. Phượng Hoàng tập hương mộc tự phần, phục tòng liệt hoả trung canh sinh(1). Thanh nhi, từ nay trở đi ngươi như một lần nữa được sinh ra. Hắn mang ta ngao du thiên hạ, dạy ta nhận biết tình tượng y lý. *chiêm tinh và y thuật*. Dưới tàng cây Hải Đường, kim châm lay động bay múa như mưa. Hắn đưa cho ta bộ Đường Hoa châm, từng chút cầm tay ta chỉ điểm. Chỉ vì rớt xuống vực nên thân thể bị thương tổn không ít, mặc dù đã nhiều lần điều trị, nhưng cũng không thể tập võ. Mà hắn nói, thể gian này, duy nhất chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên hắn dạy cho ta năng lực tự bảo vệ bản thân. “Nhị tỷ?” Những chuyện trước kia, vì một câu của Liễm mà làm ta nhất thời nhớ lại, thấy hắn nhướng mày khó hiểu, ta nhẹ cười, thu lại tâm tư, nói nhỏ: “Không biết.” Lòng mày Liễm hơi nhíu lại tỏ vẻ nuối tiếc: “Thật sự là đáng tiếc, Hàn ngọc công tử Tô Tu Miễn, ta luôn mong muốn gặp được nhân vật huyền thoại này. Sớm biết lúc trước là Tô tiên sinh cứu tỷ, ta liền đi theo bọn họ đón tỷ.” Rèm mi khẽ hạ, che lại cảm xúc trong đáy mắt, miệng còn chưa kịp nói gì, Liễm đã thoải mái cười: “Dù sao vẫn còn cơ hội, chờ đến ngày ta danh chấn thiên hạ, liền có thể cùng hắn so tài cao thấp.” Gương mặt hiện lên tư thế oai hùng tuấn lãng, thiếu niên khí phách, một kiếm truy phong. Ta mỉm cười, từ trên lưng ngựa đem xuống Tần tranh, khê lướt tay, một dòng âm thanh nhẹ nhàng thuần khiết vang lên. Liễm mày kiếm giương lên, cao giọng cười: “Nhị tỷ, cũng là tỷ hiểu rõ ta nhất.” Lời vừa nói, trường kiếm liền ra khỏi vỏ, kiếm quang loé sáng uốn lượn như Kim Long. “Cửu trọng thiên, ý trì trì, thủ ký thất huyền đồng, huy kiếm ý thiên cao. Tứ hải bình, lục hợp thu, độc tuý tiểu sa tràng, bôi tửu lỗi trường không...” *cái nì là khẩu huyết nên ta có tay^^* Thanh tranh mãnh liệt, kiếm thế thôi thúc, trường kiếm như phong, mãnh liệt khai triển. Một chiêu cuối cùng, kiếm phong ngưng đọng, tiếng đàn cũng cùng lúc kết thúc, Kiếm Vũ Tranh Âm, phối hợp nhịp nhàng thiên y vô cùng. *không chê vào đâu được* Ta nâng mắt, cùng hắn mỉm cười. Kiếm vũ vừa hoàn, Liễm đã mồ hôi đầm đìa, nhưng đôi mắt không hề hắt hủi. Hắn đưa tay lau đi giọt mồ hôi trên trán, cười nói: “Đã lâu không vui sướng như vậy, Nhị tỷ, nếu tỷ đi rồi, ta tìm đâu ra người giúp ta đàn tranh múa kiếm...” Lời nói chưa xong, nụ cười của hắn liền nhạt nhẽo, mỗi lần nhớ đến ngày mai ta phải gả vào Vương phủ, biểu tình liền có chút nặng nề. Ta cũng không

nói gì, chỉ là khê mỉm cười, nhìn hấn đi đến bên cạnh ta nằm xuống, hai tay chống sau đầu, nhìn lên màn trời sâu thẳm. “Hôn ước của Tam tỷ, tại sao tỷ lại ưng thuận? Vương phủ không thích hợp với tỷ.” Qua một lúc lâu, giọng nói của hấn từ bên cạnh truyền đến, trầm tĩnh như nước. Ta khê cười: “Hôn ước này vốn là ý chỉ Thiên gia, Diễm nhi lại bất vô âm tín, ta cũng không thể ngồi nhìn cả nhà gặp đại họa.” Trong mắt hấn hiện ra vài phần đùa cợt: “Tỷ cũng không nhớ được mọi người, cần gì phải vì những kẻ có thể coi là người xa lạ này mà hy sinh cả đời, ngay cả Tam tỷ cũng vì bản thân mà tranh thủ.” “Nói cho cùng không phải đệ cũng là người trong nhà này hay sao?” Ta cười rộ lên, đưa tay vỗ vỗ vào mặt hấn, không muốn lại tiếp tục nói đến đề tài này. Hấn nhìn ta một lúc lâu, lại quay đầu đi, hướng lên những vì sao trên trời, mở miệng nói: “Thực xin lỗi, Nhị tỷ.” Ta kinh ngạc nhìn hấn, hấn lại không nhìn ta, nhưng giọng nói thì thâm trầm truyền đến, mang theo đó sự bất đắc dĩ cùng tự giễu: “Ta không có cách giúp tỷ thoát khỏi chuyện này.” Lòng ta nhẹ dịu lại, mỉm cười với hấn: “Làm sao đệ biết đây không phải là cuộc sống mà ta mong muốn?” “Tỷ có tâm tính trầm tĩnh, hiền nhiên, không phải là nữ tử khuê các bình thường, gả vào Vương phủ, trong mắt người ngoài là vinh quang vạn trượng, nhưng trong mắt của ta chính là uỷ khuất tỷ. Mà Tam điện hạ...,” hấn không chút suy nghĩ mở miệng nói, lúc này lại dừng lại, sau một lát, giọng nói mới tiếp tục vang lên mang theo chút thở dài: “Chưa hấn những người khác có thể ghi nhớ tâm tư của người.” Ta cười cười, không nói gì, rốt cuộc hấn cũng không đem những lời dang dở vừa rồi nói ra. Tuy rằng ta trở lại kinh chỉ mới hai năm, cùng vị Tam điện hạ này chưa bao giờ gặp qua, nhưng mà hấn phong nhã như thế nào ta nghe không dứt bên tai. Thấy ta im hơi lặng tiếng, Liễm quay đầu nhìn ta: “Nhị tỷ, tỷ hấn nên sống một cuộc đời như Tô tiên sinh, tùy tâm tự do, cùng sơn thủy làm bạn, không nên chịu sự ràng buộc của thế tục. Có lẽ, chúng ta không nên tìm tỷ, tỷ vốn đã có một cuộc sống rất tốt.” Ta khê hạ đôi mi, mỉm cười, ẩn giấu sự nhật nhõo bi ai trong mắt, không hện lại nhớ về hai năm trước, hấn tuyệt tình tiễn ta xuất cốc, cũng không phải ta muốn lưu lại là liên có thể. Cuộc sống của hấn không chấp nhận được ràng buộc, mà ta bất ngờ xuất hiện, đã quấy rầy hấn ba năm, như thế đã là quá dài. Ngẩng đầu, ánh mắt ta thư thái hướng minh nguyệt câu mỉm cười: “Nếu nước chảy vô tình, lạc hồng tội gì phải quần quýt si mê, không bằng hoá làm xuân phong, ít nhất, có thể giữ lại một mảnh tâm tình này mà nghĩ về người.”

(1) Khi bị thương nặng hoặc cảm thấy mình quá già yếu (không dưới 500 tuổi), phượng hoàng sẽ tự xây một cái tổ bằng lông của mình, rồi tự thiêu bằng chính nguồn nhiệt của bản thân. Và, từ trong đám tro tàn, nó sẽ tái sinh dưới hình dạng một chú chim non. Vì khả năng tái sinh này mà phượng hoàng là biểu tượng của cả sự sống và cái chết.

3. Chương 3: Hỷ Phục Theo Bước Chân Lay Động, Trâm Ngọc Khê Động.

“Hành lễ, tấu nhạc!” Ta im lặng tùy ý để hỉ nương *người săn sóc nàng dâu* giúp đỡ, người xướng lễ từ trong tiếng đàn hát nhẹ nhàng ra hiệu bắt đầu, trong tay của ta, là dải lụa đỏ Giang Nam cống nạp, phía đầu bên kia, chính là đương triều Tam hoàng tử Nam Thừ Diệu, người mà ta chưa từng gặp mặt. Ta không nhìn thấy bộ dáng của hấn, hỉ khản Long Phượng Trình Tường che đi tầm mắt, tất cả đều một màu đỏ rực. Tam quý, cửu dập đầu, lục thăng bái. Gả vào Thiên gia, mọi thủ tục lễ nghĩa lại càng không thể sơ sài, đợi đến lúc được đưa vào hỉ phòng thì mồ hôi đã thấm ướt tóc mai. Ngoài hỉ phòng lễ nhạc tưng bừng, nhưng trong phòng một mảnh tĩnh lặng, một nha hoàn đưa đến một đĩa điểm tâm vào tay ta, nói nhỏ: “Thỉnh Vương Phi dùng điểm tâm, đều là đồ trong cung ban thưởng, nô tì mỗi thứ lấy một ít, Vương Phi một mỗi cả ngày chắc cũng đói bụng.” Tỷ nữ kia giọng nói chậm rãi, uyển chuyển, ta mỉm cười, tuy rằng cũng không đói, vẫn là tùy ý lấy một ít ném qua, mới đem cái đĩa trả lại cho nàng. Nàng tiếp nhận, lại mở miệng nói: “Điện hạ hiện giờ đang ở chính sảnh tiếp rước quan khách, e rằng trong một lúc không thể thoát ra được. Thỉnh Vương Phi nghỉ ngơi trước, nô tỳ đứng hầu bên ngoài, Vương Phi có việc chỉ cần phân phó.” Nàng đóng cửa lại ra ngoài, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, căn phòng rộng lớn liền chỉ còn lại một mình ta, ngay cả Sơ Ảnh cũng chỉ có thể đứng hầu bên ngoài phòng. Ngón tay của ta, tinh tế trượt lên hỉ phục chỉ vàng thêu Tịnh Đế Liên (1), hỉ phục này cứ ở tận Giang Nam xa xôi nhận lời làm, liền tuyển người thêu, cuối cùng sau ba tháng mới hoàn thành, thúc ngựa ngày đêm mang đến quý phủ. Thanh hà cái lục thủy, phù dung phi hồng tiên *Lá xanh che nước biếc, hoa sen khoác lụa hồng*. Mũi thêu tinh tế, người bình thường khoác vào liền trở nên cao quý. Chính là, ta hồ hững cười, phe phẩy ống tay áo. Những thứ này

vốn không thuộc về ta, cao quý để làm gì, cuối cùng vẫn là không thích hợp, ngay từ đầu nhân duyên liền sai chỗ, làm sao có được kết cục tốt đẹp. “Sao lại có thể như vậy? Tiểu thư nhà ta phải làm sao bây giờ?” Ngoài cửa phòng, giọng nói Sơ Ảnh cắt đứt suy nghĩ của ta, ngay cả khi đã đè nén cực thấp nhưng vẫn không giấu được sự khó chịu cùng lo lắng. Giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển kia lại một lần nữa vang lên, cũng nhẹ giọng đáp lại, mang theo lễ nghi cùng áy náy, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Trong cung cấp chiếu, Thánh Thượng long thể bất an, toàn bộ hoàng tử cần tức khắc vào cung thị giá, tình thế bức bách, Tam điện hạ cũng là bất đắc dĩ.” “Cho dù là cấp bách thì cũng phải có thời gian mở hỉ khăn, hiện tại có thể làm sao bây giờ, không lẽ bảo tiểu thư nhà ta tự gỡ hỉ khăn hay là để người cứ thế chờ đợi?” Nữ tử kia nhất thời im lặng, hiển nhiên là đang lưỡng lự, mà ta lại hơi trầm ngâm, mở miệng gọi Sơ Ảnh. Sơ Ảnh vội theo tiếng kêu tiến vào, gọi một tiếng tiểu thư, lại chần chừ không biết nên mở miệng thế nào. Mà giọng nói giữ lễ kia cũng vang lên: “Quấy nhiễu Vương Phi, là nô tì không phải.” Ta khẽ cười: “Cô nương nói quá lời, có việc thông thả có việc cấp bách, quân phụ chi mệnh không thể làm trái.” “Chính là tiểu thư...” Lời nói của Sơ Ảnh còn chưa thành câu, ta nắm chặt tay nàng, ý bảo nàng không cần tiếp tục nói. Ngược lại đối với tỳ nữ kia mở miệng nói: “Xin hỏi cô nương, trong vương phủ có vị phu nhân nào phúc thọ song toàn không?” Tỳ nữ kia nghĩ một lát liền đáp: “Nhũ mẫu của điện hạ Vương phu nhân là người như thế.” Ta nhẹ nhàng gật đầu: “Làm phiền cô nương thỉnh Vương phu nhân thay Mộ Dung Thanh vén hỉ khăn.” “Chuyện này...” Nàng có chút do dự. Ta thả nhiên mở lời: “Trong cung đã có chiếu xuống, hẳn là bệnh tình Thánh Thượng bất ổn, nếu không nhất định sẽ không dễ dàng kinh động đến đại hôn của hoàng tử. Bởi vậy, lần này điện hạ đi không biết đến khi nào mới trở về, chờ đợi như vậy chung quy vẫn không ổn. Mà tân nương tự mình gỡ hỉ khăn, lại không may mắn, nếu đối với Mộ Dung Thanh thì không có việc gì, chỉ sợ ngày sau truyền ra ngoài, đối với điện hạ lại không phải là chuyện tốt. Bởi vậy thỉnh Vương phu nhân thay điện hạ gỡ hỉ khăn, mặc dù không hợp với tổ chế, nhưng cũng tuân theo lễ nghi, cũng không phải là chưa từng có qua tiền lệ, bây giờ chỉ có thể như vậy, nhờ cô nương.” Giọng nói ta bình tĩnh, không có nửa điểm thúc giục. Mà tỳ nữ kia trầm mặc vài giây, mở miệng nói: “Vương Phi nói quả không sai, nô tỳ cho người đi mời Vương phu nhân ngay.” Vương phu nhân không lâu sau liền tới, hỉ khăn chậm rãi nhắc lên, ta nhìn thấy một gian phòng hoa hoa lệ lệ mà ưu nhã, trưởng Bách Tử, gối đầu đôi uyên ương, chăn Long Phượng, trên giường rắc đầy táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen, mỗi loại đều là vật mừng cát tường, được sắp đặt mừng ngày đại hỷ. Nhưng mà ngay trong không khí vui mừng này, vị hôn phu của ta lại không có ở đây. Không phải là không có cảm giác mất mát, nhưng mà tận đáy lòng ta cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay cả biết là không thể tránh né, nhưng cùng một nam tử xa lạ thân thiết da thịt, ta nghĩ thật có chút không đành lòng. Trì hoãn một chút cũng tốt, ít nhất có thể cho ta thời gian thích ứng. Vừa nghĩ như thế, lại không khỏi có cảm giác bản thân có chút buồn cười, ván đã đóng thuyền, còn có thể kháng cự gì chứ, không đành lòng cái gì. Đáy lòng tự giấu cười cười, tốt nhất là không suy nghĩ thêm nữa. Bên tay vẫn còn lưu lại giọng nói vui sướng cùng trấn an của Vương phu nhân, ta mỉm cười, tầm mắt lại chậm rãi rơi xuống phía trước cửa sổ. Trên thư án, nền đỏ rung lay thay lệ. Ngày lành tháng tốt, chỉ có thể một mình cô phụ.

4. Chương 4: Hồi Thứ Tư

Không biết có phải vì lạ giường hay vì nguyên nhân khác, một đêm này, ta ngủ không an giấc, mở to mắt nhìn trời từ từ sáng tỏ. Mặc dù đã cố gắng nhẹ nhàng vén chăn, lúc đứng dậy, vẫn đánh thức Sơ Ảnh đang ngủ ở gian ngoài. Nàng vội chạy tới giúp ta chỉnh xiêm y, một mặt hỏi: “Sao Tiểu thư không ngủ thêm một chút?” Ta mỉm cười: “Nếu đã tỉnh, mà vẫn tiếp tục nằm trên giường thực không được tự nhiên. Nhưng còn em, mệt mỏi cả ngày hôm qua, hiện tại lại bị ta đánh thức.” “Em không sao cả.” Nàng cười, xoay người bước đi ra cửa: “Em đi lấy nước ấm cho tiểu thư rửa mặt chải đầu, chỉ là hiện tại còn sớm, không biết trong Vương phủ có ai chuẩn bị hay chưa. Bất quá cũng không quan trọng, em tiện đường hỏi thăm một chút xem Tam điện hạ có trở về không?” Nàng còn chưa đi tới ngạch cửa, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ, giọng nói nha hoàn hạ thấp: “Cũng không biết chừng nào Vương Phi mới tỉnh, Tầm Vân tỷ tỷ sớm như vậy liền phái chúng ta tới đây.” Một tiếng nói khác lạnh lùng vang lên, mặc dù đã cố ý giảm thấp giọng nói, nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng: “Bất quá chỉ là Cữu chiêm Thước sào mà thôi, đáng để chúng ta hao tâm sao? Ngay đến, Tam tiểu thư Mộ Dung gia kia xinh đẹp như thiên tiên còn không

xứng với Điện hạ, huống chi là nàng.”Ta một phen giữ chặt Sơ Ảnh, ngăn nàng đẩy cửa bước ra tranh luận phải trái với bóng người kia, ý bảo nàng không cần lên tiếng, thản nhiên cười nghe giọng nói từ bên ngoài truyền đến: “Thế nhưng vị tân Vương Phi này cũng thực xinh đẹp, đêm qua lúc Vương phu nhân gỡ hỉ khăn tỷ tỷ có thấy hay không?”Nữ tử kia khinh thường nở nụ cười, giọng nói như nước, lạnh lùng truyền đến: “Trong phủ này nghe thường ca cơ xinh đẹp như nàng cũng có khối người, huống chi, cũng không biết...”Câu nói kế tiếp của nàng được đè nén xuống cực độ, ta nghe không rõ, chỉ biết giọng nói của nữ tử kia hơi kinh ngạc: “Không thể nào, Mộ Dung gia Nhị tiểu thư quả thật từng gặp tai kiếp, nhưng sau đó người ở phủ Thừa tướng đã phái người tìm nàng về, chính là nữ nhi của họ làm sao có thể nhận sai. Hơn nữa, lúc Mộ Dung tiểu thư té xuống vách núi còn có một nha hoàn, muội muội của nàng, Âm Hương là tỷ nữ của Tam tiểu thư Mộ Dung gia, ta vừa mới biết được, làm sao có thể giả...”Lời của nàng còn chưa dứt liền bị một nữ tử ngắt lời: “Các người đứng ở đây hồ ngôn loạn ngữ cái gì?”Ta nhận ra giọng nói này, chính là tỷ nữ hiếu lễ nghĩa đêm qua, thản nhiên nở nụ cười, tuồng vui này cũng đến lúc tàn.Nàng kia có thể bước vào hỷ phòng, lời nói lại khéo léo, không khó để biết ở trong phủ tuy nàng chỉ là tỷ nữ nhưng địa vị lại không hề thấp.Quả nhiên, giọng nói hai nữ tử kia lập tức im bật, lúng ta lúng túng kêu một tiếng: “Tầm Vân tỷ tỷ, Trục Vũ tỷ tỷ.”Giọng nữ tử kia khê thờ dài, cúi đầu mở miệng: “Các người đến Vương phủ không phải là mới đây, vẫn không rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói sao? Cứ như vậy, không biết nặng nhẹ, sớm hay muộn cũng xảy ra sự cố, ta không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ được các người.”Hai nữ tử kia chưa kịp mở miệng, một giọng nói thanh tú khê cười vang lên: “Được rồi Tầm Vân, người cũng không phải không biết tâm ý của mấy tiểu nha đầu này, công tử chính là người trong lòng của họ, hiện giờ hân thành thân, các nàng không thoải mái cũng là chuyện có thể hiểu.”Tầm Vân có chút bất đắc dĩ, nói nhỏ: “Trục Vũ, tại sao đến cả người cũng muốn gây phiền phức. Nhỏ giọng thôi, không cần đánh thức Vương Phi. Còn có, đã nói người bao nhiêu lần, mãi mà không sửa cách xưng hô, tuy rằng Điện hạ không so đo, nhưng để người ngoài nghe thấy thật không tốt...”Trục Vũ khê cười ngắt lời nàng: “Được rồi được rồi, tỷ tỷ tốt, lần sau ta không dám nữa. Hơn nữa, người cũng không cần mọi chuyện đều phải để ý như vậy, mệt chết nha. Ví như nói Vương Phi, ta cực nàng không sớm như vậy đã tỉnh, ngày hôm qua mệt mỗi như thế, không phải là chuyện mà các nàng kim chi ngọc diệp đó có thể chịu được.”“Vị Vương Phi này cùng các thiên kim khuê các bình thường có chút bất đồng, tối hôm qua gặp sự tình như vậy, nàng không hề giống nữ tử bình thường, gặp chuyện liền bối rối mà trong lời nói mang đầy sự bình tĩnh ung dung.”Tầm Vân dừng một lát, mới tiếp tục nói: “Trục Vũ, người có chú ý đến ánh mắt của nàng?”Trục Vũ cười khê: “Tỷ tỷ à, tân Vương Phi quả không tệ, nhưng có thể đi theo điện hạ lâu như vậy, dạng mỹ nhân nào mà chúng ta chưa từng thấy qua, ta không có tâm tư như người đi chú ý tới ánh mắt của nàng.”“Nếu nhìn thoáng qua đúng là không phát giác, nhưng nếu như người chú ý một chút...”Thời gian thoáng dừng lại, Tầm Vân cuối cùng cũng mở miệng: “Ánh mắt của nàng, rất giống một người.”Trục Vũ sửng sốt, có chút do dự nói ra: “Người là nói...”Cả hai đều không nói thêm gì, chỉ trầm mặc.Các nàng đã không nói gì, hai tiểu tỷ nữ tự nhiên càng không dám lên tiếng.Ngoài cửa chỉ nghe thấy tiếng lá cây thổi vi vu.Ta nắm thật chặt bàn tay Sơ Ảnh, đối với vẻ mặt khó chịu của nàng trấn an cười cười, sau đó lại đợi một hồi lâu, tin rằng không có người nhận thấy sự khác thường, nhìn nàng cười nói: “Được rồi, mở cửa đi thôi, nói chúng ta mới vừa tỉnh lại, cần nước ấm.”Nét mặt Sơ Ảnh cũng không còn căm phẫn, theo lời nói của ta rời đi, người ngoài cửa cho dù nhận thấy ánh mắt nàng có chút khác thường, cũng chỉ nghĩ là do chuyện tối hôm qua mà vẫn còn canh cánh trong lòng, sẽ không có người tính toán, lại càng không có người hoài nghi.

5. Chương 5: Hồi Thứ Năm

Ta ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ tọa ngay chính sảnh, lắng sa rục rờ thêm một đoá mẫu đơn đỏ thắm lộ ra chiếc yếm vàng ôm khít lấy thân mình, thất lưng đeo Bạch Ngọc Phi Yến, tóc mai nhẹ nhàng theo gió lay động.Tổng quản Tần An là một ông lão có gương mặt phúc hậu, nhưng lại có một đôi mắt tinh anh nhìn rõ thế sự, giờ phút này, hắn đang dẫn theo mọi người trong phủ nhất nhất hướng ta thi lễ.Ta đặc biệt lưu ý người được gọi là Tầm Vân tỷ nữ, mặt mày trầm tĩnh, mặc dù không phải dạng người làm cho người khác chỉ cần liếc mắt một cái liền nhớ kỹ, nhưng lại anh thư uyển chuyển, còn Trục Vũ thì người cũng như giọng nói, xinh đẹp động lòng người.Quả không ngoài dự đoán của ta, hai người này đều là nha hoàn bên người

Nam Thừa Diệu, từ nhỏ đã hầu hạ hần, tất nhiên thân tình là không thể nói hết, địa vị cùng người bình thường cũng không thể so sánh. “Vương phi, theo như lệ, hôm nay hần phải vào cung diện thánh, dâng trà vãn an. Nhưng vì Hoàng Thượng long thể bất an, trong cung truyền xuống ý chỉ, hết thấy lễ tiết đều hoãn lại. Tam điện hạ hiện cũng đang ở trong cung sớm chiều phụng dưỡng, rồi đi không được, người truyền lời bảo chúng nô tài giúp Vương Phi giải sầu, để lão nô dẫn Vương Phi đi chung quanh một chút, sớm quen thuộc với Vương phủ.” Lễ ra mắt buồn chán cuối cùng cũng kết thúc, Tần An khom người tiến lên hướng ta mở lời. Ta mỉm cười gật đầu: “Nhờ Tần tổng quản.” Cùng hần rời khỏi đại điện, dạo bước thưởng ngoạn phong cảnh Vương phủ tựa như tranh vẽ, điêu lan ngọc thể *hiên son bệ ngọc*, thủy tạ đài các, mỗi một nơi đều tinh tế, xa hoa, hư hư thực thực tựa tiên cảnh. Ta khẽ cười, địa thế như vậy, nếu so với hoàng cung cũng không hề kém cỏi. Bỗng nhiên nhớ lại trước đây cũng từng nghe người trên phố đồn đãi, Nam Thừa Diệu tính thích tinh xảo, mỗi đình mỗi viện, mỗi một vật dụng đều là thứ tốt nhất thiên hạ, hần hoàn toàn không hề kiêng dè ánh mắt người đời. Điều này cũng khiến cho hần bị kẻ thù công kích rất nhiều. Liễm từng khinh thường nói qua, càng những kẻ không có tài cán gì, thì càng mang những chuyện của người khác ra bêu rếu, còn tự mình là đúng. Huống chi, cho dù bọn họ có đả kích như thế nào, hần vẫn là Tam hoàng tử được đương kim thánh thượng cưng chiều nhất. Đối diện với những chuyện ồn ào, quấy nhiễu này, Nam Thừa Diệu từ trước đến nay chỉ cười đến vãn đàm phong khinh. Mọi chuyện dường như không liên quan đến hần, bất quá chỉ là đàn sáo rượu ngon, nghệ thuật vũ y mà thôi. Chẳng qua, vị Tam điện hạ này, cũng không phải là người không có tài. Trong triều đình, phàm là ý chỉ nào của thánh thượng, dù có khó giải quyết đến thế nào, hần cũng có thể hoàn thành thỏa đáng, về mặt mang ý cười nhàn nhạt, không tìm ra nửa phần không đúng. “Vương phi, phía trước là “Phong Lâm Vãn”, ngày thường điện hạ thường ở đây một mình, cũng không cho người bên ngoài quấy rầy.” Giọng nói Tần An vững vàng cắt đứt suy nghĩ của ta, theo lời hần nhìn tới, một mảnh Phong Lâm rậm rạp rơi vào tầm mắt. So sánh với sự phồn hoa, tinh tế trong phủ, một mảnh Phong Lâm này cực kỳ thanh tịnh mà đẹp đẽ, dường như tách biệt khỏi nhân thế. Ta tinh tế nhận ra trong lời nói Tần An vừa mang theo sự tôn kính, cùng lời cảnh cáo. Địa vị của ta hiện tại là Vương phi, với quan hệ chủ tớ, hần tự nhiên không thể trực tiếp mở miệng nói ta không được đi vào, có thể từ trong lời nói của hần cũng thấy rằng, một mảnh Phong Lâm này chỉ sợ không có mấy người trong phủ có thể tùy ý xâm nhập. Ta mỉm cười dịu dàng với Tần An: “Đa tạ Tần tổng quản chỉ điểm, ta cùng Sơ Ảnh sẽ chú ý điều này.” Hần không nói thêm gì, khuôn mặt thản nhiên như cũ, dẫn ta đi hết chỗ này đến chỗ khác. Cứ như vậy một đường, lúc này mới biết được vì sao dân chúng tán thưởng không thôi Tam vương phủ, quả thật nơi đây rất rộng lớn mà tinh xảo, cả một buổi sáng, mà nàng chỉ mới đi đến mấy Viện chính. Tần An dừng bước: “Đi hơn nửa ngày, Vương phi cũng đã mệt mỏi. Vương phủ rất lớn, cũng không vội trong một lúc liền đi hết. Không bằng lão nô trước đưa Vương phi về Mặc Các nghỉ ngơi.” Mặc Các, chính là viện tinh xảo, lộng lẫy nhất phủ, cũng là nơi ta lưu trú, cùng với Khuynh Thiên Cư của Nam Thừa Diệu tuy không gần nhau nhưng cũng không cách quá xa. Thấy ta gật đầu, Tần An liền tự mình dẫn ta trở về. Trong Mặc Các, Tầm Vân đã sớm chờ ta trong đó, ta vừa ngồi xuống, liền có nha hoàn bưng chậu nước cùng khăn mặt rửa tay, Tầm Vân tự mình dâng một ly Bích Loa Xuân, độ ấm vừa phải. Mà trên bàn, các thức hoa quả tươi, trà bánh sớm đã được bày lên. Đợi ta uống qua trà, lại nghỉ ngơi một hồi, Tầm Vân liền tiến lên hành lễ: “Vương phi, lúc trước vị trí chủ mẫu còn trống, điện hạ liền phân phó nô tỳ tạm gánh vác xử lý các việc trong phủ. Hiện giờ vị trí Vương phi đã định, mọi việc lớn nhỏ trong phủ tự nhiên là giao cho Vương phi định đoạt. Xin Vương phi theo Tầm Vân đến kho phòng *nhà kho*, để Tầm Vân đem hết thấy sổ sách nói qua một lượt.” Ta mỉm cười: “Mới vừa rồi ta cùng Tần tổng quản có dạo quanh Vương phủ, Vương phủ tuy rộng lớn nhưng lại chỉnh tề trật tự, đây đều là công lao của cô nương cùng Tần tổng quản. Hiện giờ, ta chỉ mới vừa vào phủ, nên cứ duy trì hiện trạng như vậy, không cần phải... thay đổi làm gì.” Tầm Vân hơi giật mình lúc sau cúi đầu đáp: “Nô tỳ không dám.” Ta mỉm cười như cũ: “Từ trước điện hạ đã phân phó cô nương xử lý công việc trong phủ, hần là rất tin tưởng cô nương, hiện tại ta cũng vậy. Hơn nữa, ta vừa mới vào phủ, hết thấy còn chưa quen thuộc, tùy tiện nhúng tay vào lại không tốt, cho nên, Sau một lúc lâu Tầm Vân cũng không nói gì, qua hồi lâu, nhẹ giọng kính cẩn đáp: “Nếu Vương phi phân phó, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm làm cho đến khi Vương phi tiếp quản. Tầm Vân mỗi ngày đều sẽ bẩm báo với Vương phi, tuyệt không có nửa phần giấu giếm.” Không bao lâu, nàng liền cáo từ, chỉ phân phó tỷ nữ trong viện cẩn thận săn sóc, lại cùng Sơ Ảnh nói qua vài câu rồi mới rời đi. Trong lòng Sơ Ảnh khó chịu, sắc mặt tự nhiên cũng không khá hơn chút nào. Có lẽ Tầm Vân nghĩ nàng không vui vì chuyện hỉ phòng đêm qua nên cũng không so đo. Đợi khi trong phòng chỉ còn lại ta cùng Sơ Ảnh, ta nhìn nàng cười khê: “Muốn nói cái gì thì nói đi, em không giấu được ta đâu.” “Tiểu thư, người tội gì phải ủy khuất chính mình như vậy?” Nàng nhìn một lúc lâu cuối cùng vẫn mở miệng: “Thiên kim của Mộ Dung Thừa Tướng,

địa vị tôn quý, dù là ở trong vương phủ, cũng đủ làm cho người tùy ý.”Ta cười khê: “Sơ Ảnh, gia tộc Mộ Dung quyền khuynh thiên hạ, phẩm vị to lớn, vinh hiển, nhưng cũng ẩn giấu tai họa khó tránh. Từ xưa đến nay, kẻ làm bề tôi luôn sống trong nguy hiểm, chớ có công cao đắp chủ *lất át bề trên*, uy chấn triều đình lẫn dân chúng. Một nước tất không có hai vua, một ngọn núi không thể có hai hổ, cuối cùng sẽ có một ngày bị thù dật tội danh, cả thân tộc Tướng Thần liền chém tận giết tận.”Sơ Ảnh ngẩn người: “Hoàng thượng từ trước đến nay đối với Mộ Dung gia ân điểm có thừa, lần chủ hôn này không phải chính là xác minh tốt nhất sao?”Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Lần này Thiên gia tứ hôn hiển nhiên là thiên ân vạn trượng, có thể nói con đường công danh ngày càng sáng lạng, nhưng thời điểm Mộ Dung gia tiếp tục lập công, lại có thể ân thưởng cái gì? Nếu có thì chỉ có thể ban chết cho cả Mộ Dung gia.”Sắc mặt của Sơ Ảnh thoáng trắng bệch: “Tiểu thư, người đừng làm em sợ, người nói hoàng thượng sẽ...”“Bây giờ còn chưa tới bước đó.”Ta cười cầm tay nàng: “Chẳng qua, từ việc tứ hôn này đã có thể nhìn thấy chút manh mối.”Nàng không nói lời nào, chỉ nhìn ta, còn ta lại đem tầm mắt dời ra bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng mở miệng: “Lần này hôn phối với Thiên gia, vốn là vì muốn ban thưởng cho Nhị thúc, năm trước khi đi sứ đến Tề Việt đã bình ổn được loạn lạc, ký kết hữu hảo, lập công to. Chỉ là Sơ Ảnh, thái tử vẫn chưa kết thân, mà hiện tại Tam hoàng tử lại nhận hôn điển trước thái tử, lần này làm trái tổ chế, người bên ngoài chỉ nói vì hoàng thượng sủng ái Tam điện hạ, có lẽ sự thật cũng có phần đúng như vậy. Nhưng mà ta không thể không nghĩ đến một khả năng khác, hoàng thượng đã bắt đầu phòng bị Mộ Dung gia, tứ hôn là tình thế bức bách, không thể không làm, có thể hẳn cũng không nguyên ý để nữ nhân Mộ Dung gia kết hôn với thái tử, điều đó chỉ khiến hổ được chấp thêm cánh mà thôi.”“Vậy tại sao trong tất cả các hoàng tử, lại cố tình chọn Tam điện hạ?”Nàng hỏi.Ta mỉm cười: “Bởi vì người đời đều biết điện hạ là người thánh thượng ưu ái nhất, lần này không tuân theo tổ chế, sẽ không có người hoài nghi.”Sắc mặt Sơ Ảnh khê biến: “Ông ấy vì phòng bị Mộ Dung gia, mà có thể hy sinh hạnh phúc của nhi tử, không phải ông ấy sủng ái Tam điện hạ nhất sao?”Ta cười cười, tâm ý Thiên Hoàng, ai có thể chân chính đoán được. Lạnh nhạt chưa chắc là thật sự, sủng ái cũng không hẳn chân thật.Cho dù hẳn ân sủng là thật, nhưng hoàng thất Thiên gia, không...chỉ dựa vào ân sủng của quân vương, vì vương quyền, không có gì là không thể hy sinh.“Nếu thế lực của Mộ Dung gia ở trong triều đơn bạc, ta tất nhiên sẽ hao hết tâm tư, mưu cầu sủng ái, vì gia tộc trợ lực. Nhưng hôm nay phụ thân quyền lực đã muốn khuynh triều đình cùng dân gian, như vậy, nữ nhân Mộ Dung gia, tuyệt không thể nhận thêm ân sủng tránh gây nghi kỵ.”Ta đảo mắt nhìn Sơ Ảnh, dịu dàng lên tiếng: “Chúng ta tội gì vừa mới đến đã phá hủy sự cân bằng nhiều năm ở Vương phủ. Huống hồ, Sơ Ảnh em phải nhớ kỹ, những gì người khác cho ta nhìn thấy, vĩnh viễn chỉ là điều mà nàng cố ý cho ta nhìn, không phải là chân tướng thật sự.”Nàng run sợ nửa ngày, cũng mở lời: “Khó trách Lão gia cùng Phụ nhân khen ngợi tiểu thư tuệ chất tinh thông, từ nay về sau, tiểu thư nói thế nào, Sơ Ảnh liền như thế đó.”Ta chợt nhớ Liêm tại đêm trăng lần đó có hỏi qua, tội gì vì gia tộc có phần xa cách này mà hy sinh.Tận dưới đáy lòng ta nhàn nhạt nở nụ cười, ngay cả khi trí nhớ không toàn vẹn, có thể có nhiều thứ vốn đã in dấu thật sâu trong tâm trí, mặc dù có chết cũng không thể thay đổi.Ta còn nhớ rõ những ngày quay về Tướng phủ, mẫu thân đã mời các mệnh phụ trong cung đình, dạy ta lễ nghi, nhạc lý.Vốn nghĩ ta cùng Tô tiên sinh nhàn vân đã hạc *cuộc sống an nhàn không màng thế sự*, tùy tiện quen rồi, lại học các lễ nghi rườm rà sẽ cực kỳ đau đầu, nhưng mà biểu hiện của ta rất tốt, mỗi người đều giương mắt không nói nên lời. Một ma ma từng nhìn mẫu thân cảm khái, ngay cả công chúa Thiên gia, cũng không thể làm tốt như vậy.Kỳ thật chính ta cũng thực kinh ngạc.Cảm giác quen thuộc như vậy, mọi thứ căn bản không cần cố ý gượng ép, chỉ cần tuân theo phản ứng tự nhiên của cơ thể, liền có thể đem hết thấy làm được không chút sai sót.Cho nên, dù không có trí nhớ, nhưng ta cũng có thể nhận ra, ta thuộc về nơi này.Đã qua ba năm, mọi chuyện như một giấc mơ thật dài thật đẹp, để cho ta biết được rất nhiều sự tình, cuộc sống phiêu diêu trước đây càng khiến ta thêm sáng suốt và bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện.Chỉ là, những việc thế này trước kia cũng chưa bao giờ gặp qua, đối với việc suy đoán lòng người, không cần người khác nói qua, ta dường như có thể biết được. Mà những lễ tiết rườm rà này, lại cứ như một phần cuộc sống của ta. Hết thấy như một giấc mộng.Nhưng chỉ cần có người nhẹ nhàng đánh thức, khi tỉnh lại, ta liền quay trở về cuộc sống trước đây.

6. Chương 6: Hồi Thứ Sáu

Ba ngày sau, là ngày quy trử. * tân nương cùng phu quân về thăm phụ mẫu*Sơ Ảnh lặng lẽ chẳng nói chẳng rằng ở phía sau giúp ta vắn tóc, vốn đây là ngày vui mừng nhưng lại không có nửa phần hoan hỉ. Hiên nhiên ta biết nàng vì sao lại u sầu như vậy, cũng không muốn nàng vì ta mà lo nghĩ, liền cười trêu nàng: “Không phải em luôn nhớ đến Ám Hương hay sao, lần này trở về Tương phủ liền có thể hỏi thăm tin tức của nàng, sao lại có vẻ mặt bi thảm vậy.” Sơ Ảnh cắn cắn môi dưới: “Tiểu thư cứ như vậy trở về, lão gia cùng phu nhân không biết đau lòng đến mức nào.” Ta định trấn an nàng, lời còn chưa thốt ra, liền bị tiếng gõ cửa nhẹ cắt ngang, giọng nói Tầm Vân ở ngoài cửa: “Giờ lành đã đến, không biết Vương phi đã chuẩn bị xong chưa?” Ta có ý bảo Sơ Ảnh ra mở cửa, sau đó cùng Tầm Vân Vương phủ đi đến cửa lớn. Ngoài cửa phủ, kiệu Long Phượng tám người nâng đã sớm chờ sẵn, duy chỉ thiếu mỗi mã câu *ngựa khoả* dẫn đường trước kiệu, bởi vì Nam Thừa Diệu vắng mặt, hiên nhiên là sẽ không chuẩn bị. Tầm An hướng ta khom người hành lễ: “Điện hạ phân phó, hôm nay là do lão nô hộ tống Vương phi về thăm nhà. Đợi khi Hoàng Thượng long thể an khang, điện hạ nhất định tự mình đưa Vương phi tới Tương phủ vấn an nhận lỗi.” Ta ảm đạm cười: “Tần tổng quản nói quá lời. Bách hành hiếu vi tiên (1), Tam điện hạ ở lại trong cung phụng dưỡng hoàng thượng chính là đạo lý hiên nhiên, phụ mẫu không những có thể hiểu và lượng thứ, mà sẽ càng vui mừng.” Ta nhìn thấy Tầm An khẽ ngẩng đầu, bất động thanh sắc nhìn qua ta, sau lại hồi phục thần sắc bình thản. Hắn phân phó kiệu phu hạ kiệu, sau đó tự mình vén màn kiệu cho ta. Ta tùy ý để Sơ Ảnh dìu lên kiệu, dáng vẻ đoan trang. Màn kiệu vừa buông, lễ nhạc hoan thanh, cỗ kiệu rất nhanh được nhấc lên, lại chậm trễ không thấy dịch chuyển. Ta mơ hồ nghe thấy phía trước hình như có tiếng nói, lại nghe không rõ, chỉ có thể thấp giọng hỏi Tầm An đi theo bên kiệu chuyện gì xảy ra. Tầm An do dự một hồi, mới mở miệng nói cho ta biết: “Mộ Dung thiếu gia đã tới.” Ta cả kinh, cũng bất chấp lễ nghi, vén lên màn kiệu bên hông, liền thấy một người Bạch y như tuyết, ngồi trên lưng ngựa mỉm cười từ xa với ta: “Nhị tỷ, ta tới đón tỷ về nhà.” Ta hạ thấp giọng nói: “Sao lại càn quấy như vậy?” Hắn không thềm để ý nhú mày cười: “Ta đoán là tỷ chờ không được đến lúc về nhà mới gặp lại.” Ta nhìn về mặt mỉm cười vô hại của Mộ Dung Liễm, vừa muốn mở lời, Tầm An một bên đã vjing bước tiến lên hành lễ với hắn, nói: “Mộ Dung thiếu gia tư thân chi tình quả thật khiến người khác cảm động, thế nhưng vu chế bất hợp, xin thiếu gia hãy hồi phủ trước, lão nô sẽ đưa Vương phi đến sau.” Liễm mày kiếm giương lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngày đại hôn bỏ lại tân nương tử, ba ngày sau chưa hề lộ diện, ngay cả về nhà thăm phụ mẫu cũng muốn thê tử một thân một mình, chẳng lẽ đây mới là hợp tổ chế?” “Thánh thượng long thể bất an, điện hạ cũng là bất đắc dĩ...” “Đừng nói với ta bất đắc dĩ,” Liễm cười lạnh cắt ngang Tầm An: “Người tưởng ta không biết sao, ngay cả thái tử từ hai ngày trước đã trở về phủ của mình, Hoàng Thượng tuy rằng chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng hiện giờ tuyệt nhiên cũng không có gì đáng ngại, Nam Thừa Diệu hẳn ngay cả tân hôn cùng thê tử cũng không để ý tới, còn lưu lại trong cung làm cái gì?” Tầm An mặt không đổi sắc, chẳng qua là vì cấp bậc lễ nghĩa nên thản nhiên, chu đáo mở miệng: “Thánh mệnh khó tránh, mong rằng Vương phi cùng Mộ Dung thiếu gia thứ lỗi.” Hắn mặc dù là hướng Liễm hành lễ lên tiếng, nhưng trong lời nói lại nhắc đến ta, ta tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, liền mỉm cười: “Tần tổng quản không cần nhiều lời, Mộ Dung Thanh hiểu rõ.” Tiếp tục hướng mắt về Liễm, khoé môi hắn một lần nữa lộ ra nụ cười phớt lờ: “Nếu tỷ tỷ ta có thể tha lỗi, ta có điều gì mà không thể bỏ qua. Tuy nhiên, nếu Nam Thừa Diệu khăng khăng làm hiếu tử, ta đây cũng nên làm hiền đệ tốt.” Trong lòng ta cười khổ, biết là hắn thực sự nổi giận, tính khí ương bướng, có khuyên thế nào hắn cũng đều không nghe theo. Với tính khí cương quyết của hắn, dù là đem cả Tam Vương phủ huỷ đi, cũng không phải là không dám. Đột nhiên, hắn thu lại ý cười, từ trên lưng ngựa nhìn Tầm An, gần từng tiếng lạnh lùng: “Không nhọc Tần tổng quản đại giá, tỷ tỷ của ta, ta tự nhiên sẽ hộ tống nàng trở về.” Tầm An nhất thời không nói gì, nhìn từ phía của ta, gương mặt hắn vẫn bình thản như cũ. *og lão nì bị trơ về mặt cảm xúc rùi* Theo như lệ thường, ngày quy trử, vốn là do phu quân cưỡi kị mã dẫn đường phía trước kiệu. Vì thế Liễm khẽ cặp vào bụng ngựa, chậm rãi thúc ngựa tới bên kiệu của ta, cười một cái: “Đi thôi.” Ta nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ: “Đệ lớn như vậy rồi còn hồ nháo, nhanh về nhà đi.” Hắn nhú mày, nghiêng đầu hướng về phía ta, trên môi lưu lại nụ cười vô lại, nhưng vô cùng đẹp đẽ. Hắn cười nói: “Đúng là ta đang về nhà. Đường rộng, khang trang thế này, ai quy định là ta không thể đi?”

—(1)Tuế hữu tứ thời xuân tại thủ. Nhân ư bách hạnh hiếu vi tiên. Dịch nghĩa: Năm có bốn mùa, mở đầu bằng mùa xuân. Người ta có trăm tính nhưng tính hiếu thảo là cần trước hết

7. Chương 7: Hồi Thứ Bảy

Đọc trên đường đi, tuy rằng hai người không hề nói gì, ta cũng không tiếp tục nhắc màn kịch. Có thể bởi vì biết hẳn luôn cười kị mã theo bên cạnh ta, đáy lòng liền ấm áp và yên bình. Tới Tương phủ, phụ thân, mẫu thân cùng những người trong nhà sớm đã chờ ngoài cửa, kịch vừa hạ xuống, liền có di nương tiến lên giúp ta vén lên màn kịch. Còn Liễm thì tiêu sái phi thân xuống ngựa, bước nhanh về phía trước, đưa tay vào trong kịch cho ta. Từ xưa đến nay, tân nương về nhà thăm phụ mẫu, nếu tự mình hạ kịch là không may mắn, điều này vốn là việc của Nam Thừa Diệu. Ta ngừng vài giây, đối diện với ánh mắt Liễm sáng ngời dịu dàng, khẽ cười cười, cuối cùng cũng vươn tay nắm lấy cổ tay cứng rắn của hắn, chậm rãi rời kịch. Ta chú ý tới ánh mắt phụ thân thần nhiên đảo qua Liễm, cái gì cũng không nói, dẫn người nhà hướng ta khom mình hành lễ. Liễm đã sớm nghiêng người tránh nhận một lễ này, mà thời điểm phụ thân khom lưng ta nhìn thấy tóc người đã điểm bạc, tâm đau xót, lệ vương khoé mắt. Hành lễ xong, phụ thân nghiêng người để cho ta đi trước, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt đến Liễm. Ta thật suy nghĩ không ra, người đến cùng là đang trách tội Liễm can quấy, hay là vẫn ngầm đồng ý cách làm của hắn. Nghĩ tới điều này, ta không nhịn được nhìn về hướng Liễm, hắn cũng vừa vặn quay đầu sang, cùng tầm mắt của ta tương giao, liền trong sáng cười. Tần An tự mình chỉ huy người đem lễ vật vào trong phủ, hẳn tuy ngầm đồng ý cho Liễm một đường hộ tống, nhưng cũng khẳng khái theo tới đây. Phụ thân thần nhiên nhìn về hướng đó, nếu so với nghi lễ thì lễ vật lần này rất nhiều, người mở lời cảm tạ với Tần An. Tần An hiển nhiên do cấp bậc lễ nghĩa chu đáo mà khách khí trả lời, lại thay mặt Nam Thừa Diệu giải thích một phen, sau đó liền theo chân tỷ nữ trong phủ đến sảnh phía tây nghỉ ngơi, để ta cùng người nhà gặp nhau. Ta bưng chén sứ men xanh nhẹ nhàng hạ bái, hướng phụ mẫu dâng trà. Gia lễ đi qua, mẫu thân đã muốn dẫn lòng không được liền đứng dậy, một phen ôm ta vào trong ngực, trong mắt lệ tuôn trào. Sắc mặt phụ thân cũng lộ vẻ xúc động, ông lặng lẽ nhìn ta cùng mẫu thân ôm nhau, qua một lúc lâu, mới mở miệng: “Thanh nhi, chúng ta ra ngoài trước, con hãy nói chuyện với mẫu thân, bà ấy thực sự rất nhớ con.” Phụ thân đã nói như vậy, trong phòng các di nương huynh đệ liền cáo lui, chỉ để lại Sơ Ảnh cùng Bích Chỉ ở bên người hầu hạ. Phụ thân đi tới cửa, quay đầu lại nhìn ta thật sâu, rồi mới chính tay khép lại cánh cửa. Mẫu thân nắm lấy tay của ta, ngồi xuống ghế, nhất nhất không buông. Người chăm chú nhìn ta một lát, nhẹ nhàng mở miệng: “Thanh nhi, con gầy đi.” Ta cười rộ lên: “Chỉ mới ba ngày không gặp, sao có thể chứ.” Mẫu thân nhìn ta một lúc lâu, thở dài một tiếng: “Con chịu uỷ khuất, ta cũng biết.” Ta còn chưa kịp nói gì, mẫu thân suy nghĩ một lúc, liền đem nha hoàn hầu hạ trong phòng đuổi xuống. Ta hơi kinh ngạc, trong phòng chỉ có Sơ Ảnh cùng Bích Chỉ, chính là tâm phúc, ngay cả chuyện ta thay mặt gả cũng không hề kiêng dè. Giờ phút này lại cho bọn họ lui xuống, là vì cái gì? Thanh nhi, con cùng Diễm nhi khác biệt, nàng từ nhỏ chưa từng rời khỏi sự bao bọc của gia tộc, đến cùng quá mức mảnh mai. Còn con tuy rằng gặp nạn, lại được Tô tiên sinh chỉ bảo, kiến thức so với nữ tử khuê các thông thường tinh thông hơn, nhìn qua tưởng chừng nhu nhược nhưng tâm tính lại cực kỳ cứng cỏi.” Mẫu thân như trước nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói ẩn giấu nhiều cảm xúc, nhưng trái lại giống như đang nói đến chuyện người khác, vô cùng bình tĩnh. “Cũng vì vậy, có chút chuyện xưa, mẫu thân muốn cho con biết. Nếu là Diễm nhi, ta bất kể thế nào cũng sẽ không nói cho nàng biết, nàng sẽ chịu không được, ngày sau cũng sẽ nhất định không cần phải biết. Chính là hiện giờ, người gả cho Tam điện hạ là con, ta lại không thể không nói. Lấy sự thông tuệ của con mà nói, sớm hay muộn gì cũng sẽ nhận ra, vì vậy trẻ không bằng sớm một chút ta liền nói với con.” Ta nâng ánh mắt bình tĩnh nhìn mẫu thân, chờ đợi người tiếp lời. Mẫu thân vẫn nắm tay ta thật chặt, tiếp tục mở miệng: “Chắc con biết, Đường kim Hoàng Thượng, vốn là hộ quốc tướng quân tiền triều, năm năm trước cầm quân tiến thẳng vào kinh, triều đại liền thay đổi, hiện nay là Nam Triều thời thịnh.” Ta gật gù đầu, cho dù đã mất trí nhớ, nhưng mà biến cố thay đổi triều đại này thiên hạ đều biết, năm năm trước, đúng là phụ thân, đi theo đường kim Thánh Thượng cầm quân, từ đó khai sáng Nam Triều. Chờ đợi ngày thánh giá nhập Tử Kinh Cung, người từng giây từng phút đều bên cạnh Nam gia Tam công tử, chính là Tam điện hạ Nam Thừa Diệu hiện giờ, quét sạch tàn dư tiền triều, vào sanh ra tử, lập nhiều chiến công hiển hách, mới có được quanh vịnh như ngày hôm nay. “Chiến sự năm đó, Tam điện hạ vì có công cao như vậy mà mất đi tình cảm chân thành, công chúa tiền triều, Trữ Vũ Khuynh.” Mẫu thân nhìn ta, thoáng dừng lại, trong mắt hiện lên một tia ưu sầu, cuối cùng gần như tiếng một tiếp lời: “Dù người yêu nàng, nhưng cuối cùng, tự mình bức tử nàng.”

8. Chương 8: Hồi Thứ Tám

Ta hơi kinh hãi, tuy rằng thiên hạ hiện thái bình, phồn thịnh, nhưng đương kim Hoàng Thượng dù sao cũng là vì hành thích vua mới đoạt được thiên hạ, đối với chuyện tiền triều xưa từ trước đến nay luôn được giữ kín như bưng. Đoạn tình giữa Nam Thừa Diệu và công chúa tiền triều, ta chưa từng nghe qua, mà mẫu thân lúc này lại nhắc đến, việc này có lẽ không được truyền ra ngoài. Ta mơ hồ có thể hiểu được ý tứ của mẫu thân, vì thể giấu đi về kinh ngạc, chỉ bình tĩnh lắng nghe. Mẫu thân lại hình như không để ý đến sự dăm chiêu suy nghĩ của ta, người như đang lạc vào quá khứ xa xôi, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến như trước. “Theo như người đời nói, vị công chúa này khi sinh ra liền có Tân Nguyệt bích *bích hình nửa vầng trăng*, Hoàng Thượng tiền triều vì thế bỏ đi chữ “Đức” mà theo như thông lệ trước đây đều được đặt cho công chúa các triều đại khi phong tước vị, đặc biệt ban tên “Ngọc Cầu công chúa”. Ân vinh vô hạn, hết sức sủng ái, vốn không muốn Tam điện hạ làm hiền tể, mặc dù người là vị tướng dũng mãnh, tướng mạo tuấn tú. Nhưng, hai người vẫn là...” Ngoài cửa sổ có gió thổi qua, cây cối cành lá một phen xào xạc rung động, mẫu thân thoáng dừng lại, lấy lại bình tĩnh, một lần nữa tiếp lời, lại phục hồi về hồ hững ban đầu. “Sau đó, Hoàng thượng tiền triều vì do thật lòng yêu thương vị công chúa này, chiều theo ý nàng ban hôn cho Tam điện hạ. Công chúa gả đi, theo thông lệ, Nam gia cả nhà phải quay về Thượng Kinh tạ ơn, mà bọn họ lại hoàn toàn lợi dụng cơ hội như vậy, thăm điều động binh mã, giấu giếm, chờ ngày đại hôn tiến vào Tử Kinh Cung...” “Tam điện hạ có biết rõ sự tình hay không?” Ta lẳng lặng mở miệng, cắt đứt lời của mẫu thân. “Khi khởi binh thì đương kim Hoàng thượng từng lo lắng Tam điện hạ sẽ phá hủy đại sự, hạ tử lệnh không được để cho hắn biết.” Ta khẽ gật đầu, nhưng trong lòng rất rõ ràng, tuy có nghiêm lệnh, nhưng cũng không hẳn không có kẻ làm lộ ra. Rốt cuộc Tam điện hạ trước đó có biết rõ hay không, trừ bản thân hắn ra, cũng không ai có thể biết. Mẫu thân âm thầm cười: “Nhưng mà sự thật chứng minh hoàng thượng là quá lo lắng. Đêm hôm đó, Hoàng thượng tiền triều cùng hơn mười mấy hoàng tử, công chúa không một ai may mắn thoát khỏi. Duy nhất khi chạy khỏi Tử Kinh Cung, Hoàng thượng liền chết che chở Trữ Vũ Khuynh. Nhưng mà huyết mạch cuối cùng của tiền triều đến cùng cũng không may mắn thoát khỏi tai họa, nàng chỉ sống được ba ngày, sau mạng táng nơi vách núi. Mà người mang binh tiêu diệt tàn dư, bức công chúa nhảy xuống vực sâu, không ai khác chính là Tam điện hạ.” Ta trầm mặc thật lâu, đáy lòng không phải không có một tia xúc động, dù sao từ nay về sau, người này chính là bạn đời của ta. Mẫu thân nhìn ta thật lâu, mới mở miệng, ngay cả khi đã kiềm chế cực điểm nhưng trong giọng nói cũng mang vài phần thương tiếc áy náy: “Có lẽ cũng bởi vì như thế, Tam điện hạ mới thay đổi tính tình, suốt ngày lấy đàn sáo rượu ngon làm vui.” Ta khẽ cười, không nói gì, chỉ là đang nghĩ, không biết có phải hay không là vì nguyên nhân này, mới khiến uội muội làm ra hành động đào hôn này. Mẫu thân hơi ngừng lại, lại miễn cưỡng cười cười, xoay chuyển đề tài: “Đương nhiên, Tam điện hạ tuy rằng làm việc có chút phóng túng, nhưng tuyệt không phải là người không có tài. Nếu không như thế, phụ thân con cho dù có liều chết cũng sẽ không đồng ý việc hôn sự này.” Ta cười cười, vẫn như trước không nói gì, mẫu thân thấy ta quá im lặng, sau một lúc bỗng nhiên hỏi: “Thanh nhi, con cảm thấy dung mạo Diễm nhi như thế nào?” Ta thản nhiên nói: “Muội muội đoan trang sẵn có, người đời đều biết.” “Đó là bởi vì họ không biết có Trữ Vũ Khuynh.” Mẫu thân lắc đầu than nhẹ: “Trữ Vũ Khuynh là công chúa tiền triều, địa vị cao quý, người bình thường không cách nào nhìn thấy dung nhan của nàng, mà từ sau khi thiên hạ thay chủ, đối với việc có liên quan đến tiền triều có phần cấm kỵ, cho nên người trong thiên hạ không biết cũng không có gì là lạ.” Ta hơi ngẩn ra, nghe lời mẫu thân tiếp tục truyền đến: “Nhưng ta từng có một lần nhìn thấy nàng. Vào ngày đại thọ của Thái hậu tiền triều, ta cùng phụ thân con vào cung dự yến tiệc, vị công chúa này ca vũ mềm mại, uyển chuyển, thiên hạ vô song. Lúc bấy giờ có người từng phú thơ “Kinh hồng nhất khúc tuyệt, chiếu ảnh vũ động thiên hạ, nghiêng tụ khinh thư, duy lưu thanh ảnh lạc nhân gian”(1). Con có thể tưởng tượng nàng có bao nhiêu mỹ lệ. Không phải là ta tự ti, nhưng muội muội của con mà đứng trước mặt nàng, chẳng qua chỉ là người bình thường mà thôi. Mà Diễm nhi, được người đời ca tụng không phải vì tài hoa, nếu so sánh với nàng, thật không đáng nhắc đến.” “Mẫu thân nói với con những việc này chính là muốn con hiểu rõ, không nên hy vọng xa vời tình yêu của Tam điện hạ.” Qua thật lâu, ta nghe thấy giọng nói của mình vang lên, nhẹ, mà hơi mỉm cười. Ánh mắt mẫu thân mang theo thương tiếc, dịu dàng mở lời: “Con có thể nhìn thấu mọi chuyện hiển nhiên là rất tốt, nhưng ta nghĩ muốn nói cho con biết, tuy rằng bên người Tam điện hạ chưa bao giờ thiếu nhụy ngọc ôn hương, nhưng người sẽ không yêu bất kỳ một ai trong bọn họ. Người đã có thể trở mặt đứng nhìn nữ tử

duy nhất mà người yêu thương nhảy vực bỏ mình, như thế nào lại có tình cảm thật lòng một lần nữa, cho dù hiện giờ có biết bao nhiêu oanh oanh yến yến vờn quanh bên cạnh. Có lẽ con cũng không phải ngoại lệ, nhưng ít ra, con là Vương phi người cười hời hợt hoàng, là hòn ngọc trên tay Mộ Dung gia, trừ ra Tam điện hạ, con không cần lo lắng bất kỳ kẻ nào, cũng không có bất cứ người nào có thể ỷ khuất con.”Mẫu thân nhìn ta, mang theo ngữ khí của người Mộ Dung gia bình tĩnh cùng kiêu ngạo, gần từng tiếng: “Thanh nhi, con nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, mặc kệ con muốn làm gì, Mộ Dung phủ Thừa Tướng, vĩnh viễn cũng sẽ là người che chở lớn nhất của con.”

(1) vì ko tìm dc bài dịch thơ, nên tạm edit thế này: Một khúc Kinh Hồng vô song, điệu vũ Chiêu Ảnh động thiên hạ, vậy dài nhẹ nhàng ưu nhã, thanh ảnh lưu lại ở nhân gian

9. Chương 9: Hồi Thứ Chín

“Tiểu thư, người còn chưa nghỉ?” Sơ Ảnh tự mình mang đến một chiếc áo choàng trắng tinh khoát lên vai ta, nhẹ giọng hỏi. Ta khẽ mỉm cười lắc đầu, không biết có phải là vì lời của mẫu thân mang đến cho ta rất nhiều cảm xúc, từ sau lễ quy trũ trở về, suy nghĩ của ta luôn không kiềm được mà nhớ đến câu chuyện bí ẩn đó. Ngược mắt nhìn thoáng qua chân trời, lãnh nguyệt như câu. Nếu như đã không buồn ngủ, ta cũng không muốn cứ như vậy ở trong phòng, vì thế đứng dậy, cười khẽ với Sơ Ảnh: “Ta đi ra ngoài một lát, rất nhanh liền trở về.” Sơ Ảnh vốn là muốn đi cùng ta nhưng bị ta ngăn lại. Ban đêm gió lạnh, thân thể của nàng khi rớt xuống vực cũng bị hao tổn rất nhiều, kinh mạch không chịu được lạnh. Hơn nữa, ta cũng cần yên lặng một chút, đem những suy nghĩ mù mịt làm rõ. Bước chân vô định, bất tri bất giác, khi ngược lên, trước mắt xuất hiện “Phong Lâm Vãn”. Thời điểm ta mới vào Vương phủ, Tần An đã từng nói qua, nơi này, dường như là cấm khu trong Tam Vương phủ. Vành môi ta thản nhiên vẽ nên ý cười, cho dù thế nào, ít nhất tối nay, nơi này có thể cho ta sự yên lặng. Liềm từng nói qua, ta nhìn thì trông như hiền lương đoan trang, nhưng cuộc sống trời cao biển rộng thế nào cũng đã trải qua, nên tư tưởng tự do thoải mái, chịu không được gò bó. Ta có thể đem hết thảy mọi lễ nghi phiền phức hoàn thành trọn vẹn, nhưng lại không để những quy củ đó chân chính ràng buộc bản thân. Nếu như là lúc khác, cho dù có chuyện gì, ta cũng sẽ không bước vào một mảnh Phong Lâm này, bởi vì điều này có lẽ sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết. Chỉ là tối nay, sắc trời đã tối, Nam Thừa Diệu vẫn còn ở trong cung, hơn nữa cũng sẽ không có ai tùy tiện đi vào, tất cả chuyện này, không thể nghĩ ngờ đều tạo cho ta một nơi tuyệt diệu để lắng đọng tâm tình. Ta bước chậm vào bên trong “Phong Lâm Vãn”, gió đêm từ từ thổi tới. Nơi này bất đồng với những tình xảo xa hoa trong Vương phủ, yên tĩnh mà cổ xưa, ta thật tình ưa thích. Nhưng mà, môi của ta chậm rãi gợi lên nét cười bất đắc dĩ, đúng thật người tính không bằng trời tính, tưởng có thể tìm được một nơi thanh tịnh, kết quả, sao lại vô duyên vô cớ để cho ta gặp phải chuyện rắc rối. Tiếng bước chân và giọng nói cách đó không xa đang tiến dần, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người làm ta không còn cách nào rời đi lặng lẽ. Cũng may là phong lâm rậm rạp, hơn nữa sắc ngày dần tàn, nếu tìm ra chỗ ẩn thân tương đối, sẽ không dễ bị người phát giác, như vậy, ta cứ đợi cho đến khi không còn ai sẽ rời đi. Mới vừa đem mình ẩn trốn, liền nghe thấy giọng nói nữ tử truyền đến, hơi thở có chút bất ổn, nhưng cũng mềm mại đáng yêu thấu xương: “Người, người, chờ ta một chút! Ta bảo là người dừng lại!” “Người cần ta ở lại, ta liền ở cùng người ba ngày. Người thật sự muốn đến Tam Vương phủ nhìn qua, ta cũng thỏa mãn ý người. Nhược Mai, còn cái gì mà người chưa mãn nguyện sao?” Giọng nói mang theo một nỗi, ẩn giấu vẻ thờ ơ, lạnh nhạt, làm cho người khác mê muội, thần bí, không khí nặng nề trầm lắng quanh quần không dứt, từng câu từng chữ như bắt lấy tâm hồn người. Nàng kia hờn dỗi oán giận nói: “Chẳng qua là ta muốn tới, cũng đâu có gì kì lạ! Nếu người đối xử với ta chỉ bằng với một nửa ta đối với người, thì sao ta lại tùy hứng như vậy? Cũng không phải là ta không biết không hiểu rằng người khó xử thế nào?” Giọng nói của nam tử kia vẫn uể oải như trước: “Nếu thật sự hiểu chuyện, liền trở về đi. Một hồi hân tĩn lại không thấy người thì làm cái gì bây giờ.” Tuy là một câu quan tâm nhưng lại không có nửa phần lo lắng trong đó. Còn giọng nói của nữ tử kia vẫn kiêu kỳ không hề sợ hãi: “Ta ở trong súp hạ độc, khi trời còn chưa sáng hẳn sẽ không tỉnh lại. Đùng lạnh nhạt với ta như vậy, người ta nhớ người đến tâm loạn, mà người lại không thường tiến cung thăm ta...” Lời nói của nữ tử còn chưa dứt, không khí ám muội, hoàn toàn biến thành tiếng ưm ưm người. Ta bất chợt nhớ tới bản thân phải rời đi, cũng không muốn trông thấy bí mật của người khác, những chuyện như vậy, biết được càng ít càng tốt. Từ hoàn cảnh cuộc sống cùng với những việc đã trải qua làm ta có một thói quen giữ

mình để không vướng phải rắc rối. Giờ khắc này, nhân lúc đôi nam nữ kia đang triền miên mà không rảnh chú ý xung quanh, có lẽ, ta nên thuận lợi rời đi. Nhẹ đứng dậy, còn chưa kịp bước một bước, vai trái tê rần, liền không thể nhúc nhích một chút. Một hòn đá nhỏ vô thanh bay đến, vừa đúng lúc điểm trúng huyết đạo của ta. Tiếng nói nam tử trầm thấp mỉa mai hoặc lần nữa vang lên: “Hiện tại đã có thể trở về đi?” Nàng kia hiển nhiên còn chưa kịp hoàn hồn từ cái hôn kích thích vừa rồi, vẫn còn ngâm nga khe khẽ âm thanh mê người. Mà nam tử từ trong ngực lấy ra sáo ngọc, nhẹ thổi lên. Một khúc chưa hoàn, một Hắc y nam tử xuất hiện mang theo vẻ cung kính lạnh lùng đứng ở một bên, cũng không nói gì. “Nguyệt Huỷ, đưa nàng trở về. Thuận tiện, hoàn thành việc ta giao.” Hắc thân nhiên phân phó, một lần nữa gió mạnh thổi lên. Đoán chừng không sai người kia hẳn đã rời đi. Tiếng bước chân đi về phía ta càng ngày càng gần chậm rãi mà thông thả, ta lập tức hiểu ra huyết đạo trên vai là do hắn áp chế. Dưới ánh trăng, áo bào nam tử ánh hồng sắc, chậm chậm đến trước mặt ta, tuấn mỹ như thần, gương mặt mang theo ý cười nhưng đôi mắt lại lạnh như hàn tinh. Quý khí tự nhiên không cần khoa trương vẫn rõ ràng, thờ ơ không chút để ý, càng khiến hắn thêm phần ma mị. Ngay lập tức ta có thể xác nhận thân phận của hắn. Đường triều Tam hoàng tử Nam Thừa Diệu, phu quân mà ta chưa từng gặp mặt. Chưa bao giờ nghĩ tới, lần đầu gặp lại rơi vào tình cảnh như vậy.

10. Chương 10: Hồi Thứ Mười

Nam nhi Mộ Dung gia, bộ dạng đều xuất chúng, nhưng nếu so sánh với người trước mắt này, dù Liễm là người xuất sắc nhất cũng có phần không bằng. Trên người Nam Thừa Diệu là loại phong thái phong thần, chỉ liếc mắt một cái, liền làm người khác vĩnh viễn khó quên. Ta nhìn hắn bước từng bước một, ung dung lại gần, không thể không thừa nhận, hắn có một gương mặt tuấn đạt quá mức, đôi mày cong lãnh nguyệt, bờ môi luôn hiện nét cười thờ ơ, dường như trong lúc đó, không có gì đáng để hắn quan tâm đến. Nhưng người này, khi hắn càng mỉm cười thì ánh mắt lại càng lạnh nhạt. Không biết có phải là bởi vì chuyện ban sáng, từ chỗ mẫu thân nghe được một đoạn chuyện xưa kia khiến đáy lòng ta ngay lúc này bỗng nhiên đau xót: “Nghe lâu như vậy cũng là đủ rồi.” Ta chú ý đến ý cười bên môi hắn, ánh mắt nhìn ta cũng thoáng có chút ngưng đọng, nhưng ngay lập tức khôi phục lại nguyên trạng, tiếng nói trầm thấp lần thứ hai vang lên: “Ta có thể hỏi người đã nghe được nhiều hay ít?” “Toàn bộ.” Cơ thể ta không thể nhúc nhích, ánh mắt lại không thể tránh né tầm mắt lãnh liệt của hắn, nhẹ mở miệng: “Nghe thấy người cùng phi tần trong cung có quan hệ bất minh, nghe thấy có người hạ độc trong thức ăn của Hoàng Thượng.” Đáy mắt hắn thâm sâu, tĩnh mịch không lường được, giống như khe chắn động, mà cũng như kinh ngạc và đầy sát khí, chợt loé lên rồi biến mất. Một lúc lâu, hắn mới tiếp lời, giọng nói lười biếng như cũ, mang theo chút ý cười: “Thực thẳng thắn, mà cũng rất có dũng khí.” Ta khẽ hạ ánh mắt, nhặt nhẹo cười, bật đặc dĩ mở miệng: “Nếu ta nói, cái gì ta cũng không nghe thấy liệu người sẽ tin sao? Nếu ta nói, ta nghe nhưng lại không hiểu gì người cũng sẽ tin hay sao? Là ta đến đây trước, huống hồ ta đã muốn tránh đi, chính người không cho ta cơ hội này.” Nam Thừa Diệu bên môi cười nhạt, hứng thú dạt dào. Hắn nói: “Thật sự là thú vị. Chẳng qua có một số việc, biết chính là biết, bất kể là biết như thế nào.” Hắn phất tay, giải khai huyết đạo của ta, giọng nói nhẹ bay trong gió: “Đáng tiếc ột đôi mắt đẹp như vậy.” Giọng nói chưa dứt, trong tay hắn chẳng biết lúc nào đã xuất ra trường kiếm, nhắm thẳng vào ấn đường của ta. Động tác của hắn quá nhanh, ta căn bản không có bất kỳ phản ứng nào. Lúc ban đầu vì hốt hoảng nên không kịp tránh, lúc sau, ta nhìn thoáng qua dáng vẻ hắn cầm kiếm, quá mức lạnh lùng, tuyệt không có nửa phần cơ hội. Vì thế dứt khoát buông đi tâm tư đào thoát, cả người trái lại dần trấn tĩnh. Hắn hứng thú nhìn ta, trên mặt mang vài phần biếng nhác cùng thần sắc thương tiếc: “Người thông minh như thế, đáng tiếc không thể giữ lại, sau này nhất định ta sẽ thiếu đi rất nhiều niềm vui.” Ta chưa kịp mở miệng, cách đó không xa giọng nói Sơ Ảnh liền truyền đến: “Tiểu thư, tiểu thư, người ở chỗ nào?” Đôi mắt Nam Thừa Diệu tối sầm lại, thờ ơ lên tiếng: “Mộ Dung Thanh?” Rõ là câu hỏi, nhưng vẻ mặt bình tĩnh của hắn vốn là không cần ta trả lời. Ta hơi trầm ngâm, nhìn thẳng vào đôi mắt không có độ ấm của hắn, nhẹ nhàng cúi người, tao nhã hành lễ nói: “Vâng, Thanh nhi bái kiến điện hạ.” Quả không ngoài dự liệu của ta, ánh mắt hắn đột nhiên lãnh liệt, ý cười bên môi vẫn như gió nhẹ trên trời cao. Tiếng nói trước sau không chút để ý: “Sao? Người còn biết thân phận của ta?” Ta nhàn nhạt cười: “Nghe nói điện hạ thổi sáo rất hay, Mộ Dung Thanh hôm nay may mắn được nghe qua.” “Chỉ như vậy? Ta không nghĩ rằng chỉ bằng tiếng sáo mà người đã có thể chắc chắn như vậy.” Mắt thấy thân ảnh Sơ Ảnh ngày

càng gần, trong nội tâm ta khẩn cấp, cũng bắt chập tất cả, hít một hơi thật sâu, sau đó gần từng tiếng nói: “Có thể tùy ý xuất nhập Tử Kinh Cung, cùng phi tần trong cung có giao tình không nhỏ, dám ở trong Vương phủ có hành động to gan như vậy, e rằng chỉ có thể là điện hạ. Hơn nữa thân thể cao quý cùng ngạo khí là không thể nhầm được. Điện hạ, Mộ Dung Thanh vô ý mạo phạm, nguyên để điện hạ xử phạt. Nhưng tỳ nữ Thanh nhi vô tội, xin điện hạ giơ cao đánh khẽ, việc này cùng nàng không có quan hệ.”Ta đương nhiên không muốn chết, nhưng lại rất rõ ràng bản thân đang trong tình thế không có lựa chọn. Người trước mắt này, có thể tự mình bức tử nữ tử duy nhất mà hắn yêu. Rõ ràng trong mắt thiên hạ, hắn là hoàng tử được Thánh thượng thương yêu nhất, nhưng hắn lại âm thầm cùng phi tần của phụ hoàng có tư tình, thậm chí hạ độc trong thức ăn. Như vậy thử hỏi, trên đời này còn có chuyện gì mà hắn không làm được. Ta lựa chọn đem hết thảy nói ra không hề giấu giếm, đơn giản là vì muốn chứng tỏ ta hiểu rõ tình thế của bản thân, để cho hắn tin tưởng, ta sẽ không nghĩ đến việc tiết lộ bí mật của hắn mà nguyên tự tìm lấy cái chết. Đây là một canh bạc, đánh cược chính là sự kiêu ngạo cùng tự tin của Vương gia hắn, tiền đặc cược là tính mạng của ta và Sơ Ảnh. Mặc dù biết rõ phần thắng không lớn, nhưng mà, đây cũng là cơ hội duy nhất. Nam Thừa Diệu trường kiếm chưa rời tay, nụ cười bên môi trở nên sâu kín, đang muốn mở lời, một tiếng thét chói tay, theo sau đó là thoáng hiện một lam ảnh mãnh mãnh, thẳng tắp vọt tới. Đèn lồng trong tay Sơ Ảnh rơi xuống, nàng khẩn trương ôm lấy ta, nhìn thấy Nam Thừa Diệu: “Người là ai? Người có biết nơi này là Tam Vương phủ? Người, nếu không đi, ta sẽ gọi người!” Trong lòng ta than thầm, cuối cùng vẫn là liên lụy đến nàng, bình tĩnh đem nàng che phía sau, ta khẽ mỉm cười, cố gắng làm cho giọng nói được bình thản an bình: “Sơ Ảnh, không được vô lễ, đây là điện hạ, còn không mau hành lễ.” Sơ Ảnh hiển nhiên là vô cùng lấy làm kinh hãi, thân mình đã sớm run rẩy, nhưng vẫn khẳng khái đối với Nam Thừa Diệu mở miệng: “Điện hạ, người, không, không thể thương tổn tiểu thư nhà ta. Nàng, nàng là thiên kim tiểu thư của Mộ Dung Thừa tướng. Người đã thương nàng thì biết ăn nói thế nào với Thừa tướng?” “Uhm? Những lo lắng của nàng cũng có đạo lý, người nói thử xem?” Bộ dáng uể oải cười cười như cũ, Nam Thừa Diệu nhìn thẳng vào đôi mắt ta hỏi. Ta khẽ cười: “Thanh nhi mệnh bạc, mới vừa đến Vương phủ liền nhiễm bệnh hiểm nghèo, ốm đau không dậy nổi. Điện hạ đã tìm nhiều cách chữa trị, nhưng vẫn không thể xoay chuyển tình trạng. Hoặc là, ban đêm dưới lưỡi kiếm của thích khách lén vào Vương phủ, Thanh nhi bất hạnh trở thành vong hồn. Hay là, bất kể một con Bạch Hổ nào trong khu rừng phong này cũng có thể tổn thương tính mạng. Lý do như vậy rất nhiều. Phụ thân biết điện hạ cũng không có lý do gì lại giết nữ nhi của ông, hơn nữa sự việc lại diễn ra trong lúc điện hạ vẫn ở trong cung phụng dưỡng hoàng thượng. Phụ thân cho dù là hoài nghi, cũng không dám tùy tiện hành động. Mà điện hạ lại làm lễ đại táng cho Thanh nhi cũng đã cho gia tộc Mộ Dung chút mặt mũi.” “Tiểu, tiểu thư!” Sơ Ảnh vừa kinh vừa sợ, hiển nhiên không ngờ ta sẽ nói như vậy. Trong khi ta lại không cách nào phân trần cùng trấn an nàng, ánh mắt không hề chớp nhìn vào Nam Thừa Diệu. Kiếm trong tay hắn không hề rời lỏng, bên môi thu lại ý cười, ngừng một lúc lâu, hắn thân nhiên mở miệng: “Người vừa mới nói, trong rừng có Bạch Hổ?” Ta có phần không hiểu, lời của hắn tuy bình thản, nhưng trực giác cho ta biết ẩn trong đó có điều gì đó quan trọng, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, ta nhất thời không rõ, có chút cẩn thận nói: “Phong lâm này rộng rãi mà rậm rạp, nếu điện hạ nuôi nhốt thú để săn bắn làm thú vui, cũng không phải là không thể được. Mới vừa rồi Thanh nhi cũng không nghĩ nhiều, chỉ là buột miệng thốt ra, nếu có điều gì mạo phạm, xin điện hạ thứ lỗi.” Môi của hắn lại mang ý cười, tựa như chán nản cùng tự giễu, kiếm nơi tay có chút buông lỏng. Ta vừa thoáng nhẹ nhàng thở ra, Sơ Ảnh lại không biết từ đâu đột nhiên sinh ra dũng khí, mạnh dạn tránh trước người ta, không chùn bước mở miệng nói: “Nếu điện hạ thế nào cũng phải lấy mạng người, liền để Sơ Ảnh chịu thay, xin điện hạ bỏ qua cho tiểu thư nhà ta!” Trong lúc đó, ta chỉ kịp nhìn thấy ánh sáng chợt loé trên trường kiếm ở trong tay Nam Thừa Diệu, mà một giây sau, Sơ Ảnh đã lập tức ngã xuống đất. Lồng ngực của nàng đang chảy máu đầm đìa. Nam Thừa Diệu tra kiếm vào vỏ, không chút để ý cười nói: “Như khanh mong muốn.” “Người, tại sao người lại làm như vậy, nàng vốn không biết cái gì!” Đối mặt với đột biến này, ngực ta bỗng nhiên đau xót, chỉ trong nháy mắt, cảm giác tâm trí dường như trống rỗng, không thể suy nghĩ. Hung hăng nhắm mắt lại, ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau đớn làm ta dần dần thanh tỉnh. Hít sâu một hơi, không chút chần chừ, ta nhanh chóng cởi xuống áo khoác bạch sắc ở trên người xuống đất, nhanh chóng đỡ Sơ Ảnh nằm lên, bắt đầu cởi bỏ y phục của nàng để kiểm tra thương thế. Da thịt nàng trắng nõn tinh tế phơi bày dưới hơi lạnh của không khí, giọng nói Nam Thừa Diệu thờ ơ từ sau vang lên: “Phàm là nữ tử không phải đều rất chú trọng trinh tiết sao? Hứa chắc nàng sẽ chấp nhận hành động hiện giờ của người.” Môi của ta nổi lên ý cười lạnh đậm, cẩn thận đem xiêm y Sơ Ảnh chỉnh lại, sau đó đứng dậy nhìn thẳng vào ánh mắt Nam Thừa Diệu: “Tính mạng nếu giữ không được, còn muốn trinh tiết hư danh làm gì? Điện hạ, vết thương Sơ Ảnh nhất định phải chữa trị lập tức, ta không thể đem nàng quay

về chỗ của ta mà không phạm đến vết thương.”Hắn cười cười: “Nguy ý là muốn ta giúp người? Có thể người đã quên thương thế của nàng là do ta ban tặng.”“Điện hạ, ta không có thời gian tranh cãi với người. Kiểm pháp mà người tổn thương Sơ Ảnh tuyệt diệu, có thể khiến nàng thương tổn đến tâm phổi, liền hôn mê, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, vẫn có thể xoay chuyển tình thế. Người làm như vậy chẳng qua là muốn cho ta một chút cảnh cáo mà thôi.”Nam Thừa Diệu thích thú nhìn chăm chú ta, cũng không nói gì, ta biết hắn đang chờ ta tiếp tục.Thoáng ổn định tâm tình, ta trước sau như một nhẹ giọng bình tĩnh tiếp: “Điện hạ, Mộ Dung Thanh cam đoan, tối nay ta cũng như mọi ngày liền đi ngủ sớm nhưng không may lại gặp phải thích khách, Sơ Ảnh vì đỡ cho chủ mà bị thương, may có thị vệ trong phủ nghe tiếng chạy đến, lúc này mới cứu được chúng ta. Đây là sự tình toàn bộ, chỉ có như vậy.”Thấy Nam Thừa Diệu không cười không nói như trước, do trong lòng lo lắng nên bất đắc dĩ ngữ khí cũng không tự giác có chút bén nhọn: “Điện hạ, hiện giờ Thanh nhi đã gả vào Vương phủ, cho dù là họa hay phúc, đều cùng điện hạ đồng cam cộng khổ, thử hỏi, ta có lý do gì lại nguy hại đến phụ quân của mình, để bị tội liên đới. Cây nhờ vào khỉ mà phát tán, tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn hay không? Đạo lý đơn giản như vậy Thanh nhi hiểu được. Cho nên, ta thỉnh cầu người, đưa Sơ Ảnh về phòng. Thân hình nàng trước đây từng bị hao tổn rất nhiều, nếu để máu chảy quá nhiều, chỉ sợ là cứu không được.”Nam Thừa Diệu nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng cười một cái: “Chỉ mong, người không để cho ta thất vọng.”

11. Chương 11: Hồi Thứ Mười Một

Viên quan phụ trách lễ nghi hô lên một tiếng, Loan Phượng kiệu thận trọng hạ xuống, Tầm Vân tiến lên giúp ta xốc lên màn kiệu, mà phía trước, vẻ mặt Nam Thừa Diệu mang theo ý cười, thờ ơ đưa ta cho ta.Đôi mi ta khẽ hạ rồi lại nâng lên, thu lại toàn bộ cảm xúc nhất thời.Mang theo nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết, tao nhã đưa tay đặt lên cổ tay hắn, nhẹ nhàng bước xuống loan kiệu, trước mặt Tử Kinh Cung nguy nga lộng lẫy.Tầm Vân đỡ ta, một đường đi tới, đây vốn là việc của Sơ Ảnh. Nhưng hôm nay, nàng một mình cô đơn nằm trong Tam Vương phủ, hôn mê bất tỉnh.Trong khi ta không những không thể trông chừng nàng, mà còn phải cùng với người đã tổn thương nàng, nhẹ lời cười nhạt, làm một đôi phu thê tốt.Trong nội tâm ta thầm nghĩ, không nên oán hận.Hắn để lại tính mạng ta cùng với Sơ Ảnh, vốn đã là sự nhân từ lớn nhất. Dù sao, hắn cũng đã mạo hiểm, chỉ có người chết mới không có khả năng tiết lộ bí mật.Cho dù biết là như vậy, nhưng đáy lòng ta lại không thể không oán hận.Nhớ lại đêm qua trên người Sơ Ảnh, vết thương sâu hoắm ra nhiều máu như vậy, làm ướt đầm lam y của nàng.Ngay lúc đó ta căn bản không có chú ý tới hắn, dùng hết toàn lực cứu nàng trở về, làm cho nàng ít phải chịu đau đớn.Tầm Vân hiển nhiên là theo sự an bài của Nam Thừa Diệu, im lặng ở một bên giúp ta bưng nước, nghiền thuốc, cũng không nói câu nào, mà ta cũng không rảnh quan tâm đến nàng.Đợi cho đến lúc có thời gian thả lỏng, ta nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu từ phía sau vang lên, hơi hơi cười: “Ta cũng không biết gia đình Mộ Dung Thừa tướng học sâu biết rộng, ngay cả nữ nhân cũng có y thuật tinh thông như vậy, dường như không thua người giỏi nhất trong Thái Y Viện.”Vẻ mặt ta mệt mỏi, nhưng cũng nghe ra sự nghi ngờ trong lời nói của hắn, vì thế lẳng lặng mở miệng: “Thanh nhi khi còn nhỏ gặp nạn, may mắn được quý nhân cứu, người đó đã giảng dạy cho ta một chút y lý thông thường.”Hắn mỉm cười hỏi: “Hàn ngọc công tử y thuật hiển nhiên không phải là nhỏ, chỉ có điều không phải hẳn là người không muốn liên quan đến thế sự bên ngoài hay sao?”Trong lòng ta cả kinh, người đời chỉ biết ta từng rút nhai sau lại được cứu thoát, nhưng chuyện ta được Tô Tu Miễn cứu thì chỉ có rất ít người thân cận trong nhà mới biết. Thứ nhất là căn cứ theo ý tứ của hắn, thứ hai, phụ thân cũng từng nói, cùng một nhân vật giang hồ danh chấn thiên hạ có quan hệ, để nhiều người biết, cũng chưa chắc là chuyện tốt.Mà Nam Thừa Diệu lại không chút để ý vạch trần, vậy mà lúc đầu, ta còn đánh giá thấp lòng dạ cùng thủ đoạn của hắn.Ta không có hỏi hắn như thế nào lại biết, vẻ mặt cũng không có chút kinh ngạc, chỉ là hạ xuống đôi mi, dịu dàng mở miệng: “Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp thôi.”Hắn cười cười, cũng không truy vấn, đôi mắt trước sau như một không có độ ẩm, không nói thêm điều gì, bước đi ra cửa, chỉ để lại Tầm Vân trong phòng hầu hạ.“Vương phi, phía trước là tẩm cung hoàng thượng.” Lời nói Tầm Vân kéo trở lại suy nghĩ của ta.Ta thu lại tâm tư, nhẹ mỉm cười, dáng vẻ đoan trang tùy ý để nàng đi về phía sau Nam Thừa Diệu vào cửa Định Kiềm Cung.Đương kim Hoàng thượng là một lão già mặt mày lạnh cứng, có lẽ bởi vì trong người mang bệnh, vẻ mặt có chút mệt mỏi.Ta hai tay dâng

trà, dáng điệu hành lễ, ôn nhã mở miệng nói: “Thanh nhi kiến lễ *lễ ra mắt* chậm trễ, xin phụ hoàng thứ tội. Cung chúc phụ hoàng Long thể an khang, Phúc Thọ song toàn.” Có thái giám lấy trà từ trong tay ta dâng lên Thánh thượng, hân hoi hơi nhấp môi, liền buông để cho ta bình thân, ngữ khí ôn hoà. Dâng trà đi qua, ta liền tuý theo sự dẫn dắt của thái giám thối lui khỏi tẩm cung Hoàng thượng, theo như lệ, nên hướng Hoàng hậu kiến lễ. Nhưng Hiếu Từ Hoàng hậu đã qua đời, vị trí trung tâm của cung điện luôn không có người ngồi, hơn nữa mẫu thân của Nam Thừa Diêu cũng đã qua đời, vì thế, thái giám dẫn đường liền đưa ta hướng Khánh Dương Cung, quý phi nương nương ở Khánh Dương Cung trước mắt là địa vị cao nhất, sớm tối được thánh cung chịu, quyền hạn quản lý lục cung. Nam Thừa Diêu theo như lệ lưu lại Định Kiền Cung, vì thế ta một mình một người hướng Khánh quý phi dâng trà vấn an. Tao nhã hạ bái, hai tay dâng chén sứ men ngọc giữa lòng mây, dịu dàng nói: “Cung chúc nương nương vạn phúc kim an.” Lời nói đã hết, nhưng lại chậm chạp không có tiếng đáp lại. Mặc dù mi mắt của ta bị hạn chế tầm nhìn, nhưng cũng có thể cảm giác được ánh mắt không rõ hàm ý sâu xa kia đang dây dưa thật lâu trên người ta. Thật lâu sau, mới có một giọng nữ biếng nhác mở miệng: “Bảo Yên, còn không mau nhận trà từ Tam Vương phi, cẩn thận đôi tay yếu ớt của Vương phi.” Mỗi một chữ đều mềm mại đáng yêu thấu xương, làm cho người khác muốn quên, lại không thể quên.

12. Chương 12: Hồi Thứ Mười Hai

Ta chậm rãi giương mắt, nhìn về phía nữ tử đang ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ tọa, y phục Kim Phượng hồng sắc, búi tóc Bách Điều Triều Hoàng cùng trâm cài hoa sắc sỡ, khuê danh của nàng đã dần bị quên lãng, duy chỉ nhớ rõ trong Khánh Dương Cung có quý phi nương nương ung dung mềm mại đáng yêu. Cũng bởi vậy, đêm qua khi Nam Thừa Diêu tuy là gọi tên nàng, ta cũng không hề chú ý, cũng tuyệt không ngờ hân dấm nồng cuồng như vậy, cùng Khánh quý phi, người được đương kim Thánh Thượng sủng ái nhất có tư tình. Nhất thời trong nháy mắt nội tâm có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, ta không khỏi cười thầm chính mình vẫn là quá ngây thơ. Nếu không phải vì Khánh phi nương nương có thể tiếp cận Hoàng thượng mà không tốn một chút công sức, lại có một vị ca ca giữ chức trong Thái Y Viện, Nam Thừa Diêu việc gì phải cùng nàng dây dưa không rõ. Nhưng vị Khánh phi nương nương này cũng không phải người đơn giản, thế lực của gia đình nàng đơn bạc, ở trong triều cũng không giữ chức vụ quan trọng. Mà nàng lại lẻ loi một mình, từng bước một đi đến ngày hôm nay, cuối cùng trở thành người được sủng ái nhất hậu cung. Thậm chí có lời đồn đại nói rằng thời gian Thánh thượng mang bệnh, ngay cả tấu chương cũng là do vị nương nương này phê duyệt. “Tam vương phi nếu không vội đi, Bồn cung thật muốn tìm người cùng trò chuyện.” Sau lễ dâng trà, nàng vừa tuý ý đùa nghịch móng tay dài nhuộm đỏ, vừa cất giọng đáng yêu dịu dàng. Ta mỉm cười ôn thuận: “Có thể được nương nương coi trọng, chính là phúc khí của Mộ Dung Thanh.” Nàng mang theo ý cười, không nhanh không chậm mở miệng: “Ngày đại hôn của Vương phi, Bồn cung vốn là muốn tự mình đến chúc mừng, nhưng đúng lúc chứng đau đầu của Hoàng thượng phát tác, trong cung đều là nữ nhân, tâm hoảng hốt, chủ kiến gì cũng đều không có. Bất đắc dĩ, đành phải triệu toàn bộ hoàng tử hồi cung. Liên lụy Tam vương phi trong đêm tân hôn lẻ loi, Bồn cung trong lòng thật sự là không yên tâm.” Trong lòng ta mỉm cười, trên mặt lại không lộ ra một chút biểu tình. Nếu nói lúc trước ta còn có ba phần tin tưởng bệnh của Thánh thượng là thật, thì hiện tại, nếu nói việc Hoàng thượng phát bệnh lần này cùng vị nương nương trước mắt không hề có quan hệ, ta quả quyết không tin. Không khỏi nghĩ đến Liễm từng nói qua một câu, nữ nhân chỉ cần có tâm ghen tị thì hơn phân nửa sẽ làm hỏng việc. Hiện giờ xem ra, cũng hoàn toàn không phải không có đạo lý. Trong lời nói của Khánh quý phi này, vô luận là cố ý hay vô ý, ngữ khí không ít thì nhiều cũng mang theo sự đắc ý, vui sướng trên nỗi đau của người khác. Ta bộ dạng phục tùng đưa mắt, dịu dàng kính cẩn đáp: “Bách hành hiếu vi tiên, Thanh nhi không dám oán trách.” Đôi mắt Khánh quý phi có ý cười, giống như khinh thường lại như đùa cợt: “Ta đã thấy qua muội muội của ngươi một lần, cao ngạo đắc ý, cứ tưởng rằng tất cả nữ nhân Mộ Dung gia đều như thế, không nghĩ tới ngươi cũng coi như là có chút an phận.” Ta như trước cúi mắt nhẹ nhàng đáp: “Mộ Dung gia hết thấy đều do Thánh thượng ban tặng, Thanh nhi sao dám kêu ngạo.” Nghe vậy, trong mắt Khánh quý phi biến đổi ngày càng sâu, cũng không tiếp tục che dấu tâm tư, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, bỗng nhiên nhìn về phía ngoài cửa điện, vẻ mặt trong nháy mắt liền nhu hoà mềm mại. Ta hơi hơi kinh ngạc, một lúc sau, liền

nhìn thấy thân ảnh Nam Thừa Diệu đi vào phòng. Khánh quý phi ôn nhu cười nói: “Điện hạ tiến vào cũng không báo cho người ta một tiếng.” Bộ dạng Nam Thừa Diệu uể oải cười một cái: “Ta xưa nay phiền nhất là các nghi thức rườm rà, nường nường cũng không phải người ngoài, tại Khánh Dương Cung này, không bằng tha cho ta, cái gì có thể miễn thì miễn đi.” Mặc dù là đang nói chuyện với Khánh quý phi, nhưng ánh mắt của hắn luôn thần nhiên nhìn về phương hướng của ta. Ta im lặng mỉm cười, giống như tượng gỗ trang trí tinh xảo, không lộ ra cảm xúc gì. Khánh quý phi nở nụ cười, giọng nói càng mềm mại đáng yêu: “Tam điện hạ chính là người như vậy, Vương phi đừng cười, ngày sau, còn phải nhờ người đảm đương.” Ta hạ xuống đôi mi, che đi ý cười trong mắt, những lời này nghe vào tay người khác, cứ như nằng lầy thân phận trưởng bối khuyên bảo con dâu, nhưng mà mùi vị đặc ý khoe khoang quá nặng, ta nghĩ muốn vờ như nghe không hiểu nhưng cũng khó. Vì thế mỉm cười ôn thuận như cũ, đối đáp: “Không dám để nường nường phải bận lòng, đây vốn là bổn phận của Thanh nhi.” Ta nâng đôi mắt, nhìn thấy vẻ tự mãn trong mắt Khánh quý phi mặc dù đã che dấu rất khá nhưng vẫn còn nhìn ra lờ mờ. Nam Thừa Diệu bỗng nhiên mỉm cười đi đến bên cạnh ta: “Như vậy có phải ta nên tạ ơn Vương phi trước.” Ta không rõ ý đồ của hắn, vội đứng dậy vén áo thi lễ, ý cười bên môi hắn càng sâu, đưa tay nâng ta dậy, lại ở bên tai nói nhỏ: “Người đã sớm biết nằng là ai, mà vẫn một mực hạ thấp tư thái, nếu không phải là kẻ yếu đuối thì là kẻ lừa dối, đúng là thâm tàng bất lộ. Ta thấy người hiển nhiên không phải là dạng người đầu tiên?” Ta biết ở trước mặt hắn cái gì cũng đều không thể gạt được, vì thế mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “Nếu như Điện hạ hy vọng ta sẽ tranh đoạt tình nhân, Thanh nhi cũng biết làm.” Hắn cúi đầu cười cười, hơi thở lướt trên cổ ta, khẽ nhột, ta nghiêng người tránh đi, vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe thấy hắn cười thành tiếng, dường như cảm thấy thú vị, lại giống như tâm tình không tẻ. Nhưng mà, đôi mắt tối tăm kia như cũ vẫn không có một chút độ ấm. Ta còn không kịp thở dài, đã nghe thấy giọng nói của Khánh phi nường nường đùa cợt mà sắc bén vang lên, hơi khiêu khích: “Nếu Tam vương phi biết đạo lý như vậy, nếu Tam điện hạ ở lại trong cung phụng dưỡng Hoàng thượng mấy ngày, Vương phi cũng sẽ thông cảm sao?” Nam Thừa Diệu cũng không đáp, trên mặt vẫn là ý cười thờ ơ như trước, dáng vẻ như đang xem kịch vui. Vì thế ta mỉm cười, giọng nói dịu dàng kính cẩn nghe theo: “Thanh nhi hiển nhiên không dám có nửa câu oán hận, quân vương thánh thể an khang, vốn là phúc khí của chúng ta. Hơn nữa, thần cùng điện hạ đã thành thân, nhất định dắt tay nhau đi suốt cuộc đời, phu thê chung sống với nhau cần gì phải nóng lòng nhất thời, tương lai còn dài.” Một câu cuối cùng “Tương lai còn dài”, ta nói từng chữ nhẹ nhàng chậm chạp, giống như xấu hổ, càng giống như có ẩn tình. Trong khi vẻ mặt cử chỉ lại kính cẩn khiêm nhường, làm cho người khác nhìn không ra nửa phần không phải. Xà đã thất thốn (1), đạo lý này ta hiểu, sự thương tổn càng thoát ra trong lúc vô tâm, lại càng có khả năng đã thương người. Tiếp tục giương mắt, đúng là không ngoài dự đoán, khuôn mặt tươi cười của Khánh quý phi đã không nén được sự giận dữ. Mà bên môi Nam Thừa Diệu, lại chậm rãi gợi lên một vẻ hứng thú dạt dào.

13. Chương 13: Hồi Thứ Mười Ba

Những ngày sau khi trở về Vương phủ vô cùng bình yên, ta vốn thích sự yên lặng, hiện giờ bởi vì cần phải chăm sóc Sơ Ảnh, hầu như ta không rời khỏi Mặc Các. Nam Thừa Diệu tất nhiên là không tiếp tục lưu lại Tử Kinh Cung, nhưng cũng không có nhiều thời gian chú ý tới ta, chỉ phân phó tìm hai tiểu nha hoàn hầu hạ sinh hoạt thường ngày, mỗi ngày đều có kim sang được và thuốc bổ thượng hạng mang tới. Thân mình Sơ Ảnh ngày càng tốt lên, kỳ thật một kiếm Nam Thừa Diệu tổn thương nằng, nhìn như hung ác, nhưng thực ra vẫn chưa nguy hại đến bộ phận quan trọng, ba tháng sau, nằng đã cơ bản khôi phục, tâm lý cũng không có để lại quá nhiều thương tổn. Dù sao nằng cũng đã từng trải qua nhiều việc thế này, tâm tính lạc quan rộng lượng, đối với chuyện quá khứ, cũng không có tính toán dây dưa. Chính là, thỉnh thoảng, khi Nam Thừa Diệu đến đây, nằng vẫn còn ít nhiều sợ hãi. Chuyện tình phát sinh như vậy, tất nhiên sẽ không như gió thoảng, thoáng chốc liền không còn dấu vết. Nam Thừa Diệu cũng không thường đến Mặc Các, cho dù đến đây, cũng chỉ là nhàn tản cùng ta đánh cờ, nói vài lời rầu rĩ. Còn nhớ rõ lần đầu hắn tới đây, sắc trời đã muốn không còn sớm, thời gian càng về sau, đáy lòng ta lại càng hoảng, không ngừng suy nghĩ có phải hắn sẽ ngủ lại đây. Tuy rằng đã cố giữ bình tĩnh, nhưng trên mặt vẫn vô ý để lộ thần sắc bối rối cùng mất tự nhiên, tất nhiên là hắn nhìn ra điều đó ở trong mắt ta, nhưng lại không nói gì, càng ngày càng cố ý lộ ra dáng vẻ uể oải tựa lên giường mãi không đi, cũng không tỏ ý gì, nụ cười đùa cợt bên môi càng ngày

càng sâu.Đợi cho trăng đã lên cao, hân vẫn như trước không hề có ý muốn rời đi, Tầm Vân phái Hoà Ý, nha hoàn hầu hạ của ta, gõ cửa tiến vào hỏi: “Thời điểm cũng không còn sớm, điện hạ tối nay có phải sẽ ngủ lại đây?” Nam Thừa Diệu cười như không cười nhìn ta: “Đừng hỏi ta, hỏi Vương phi các người.”Ta vốn đã hốt hoảng, càng chưa từng nghĩ hân sẽ có câu hỏi như thế, trong lúc nhất thời có chút lúng túng.Hân thấy ta như thế, cũng cười lên tiếng: “Vương phi ngày thường không phải tài trí nhanh nhẹn không thua nam nhân sao, sao hiện tại lại không nói câu nào? Là vui mừng quá độ, hay là sợ hãi quá mức đây?”Ta càng lúc càng khó xử, đáy lòng có chút buồn bực, tâm chạy loạn, đang muốn lên tiếng đáp lại, bỗng nhiên hân tao nhã đứng dậy, cũng không nói thêm cái gì, chỉ cười bước ra cửa.Nhìn thấy bóng lưng hân biến mất trong đêm tối, ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáy lòng cũng tuôn lên một loại cảm xúc không nói nên lời.Hoà Ý có chút khó hiểu: “Tâm tình của Điện hạ tốt lắm nha, nhưng tại sao lại không ở lại đây?”Nàng còn nhỏ, chỉ nhìn qua nét cười bên môi hân, nhưng không chú ý tới đôi mắt tối tăm, ẩn sâu vẻ lạnh nhạt.Không biết có phải bởi vì ta biết được hân cùng tiền triều công chúa có một đoạn tình duyên không trọn, mà mỗi lần nhìn vào đôi mắt hân, đáy lòng ta lại không khỏi nhói đau.Nữ nhân luôn đa cảm, dù chỉ là cảm tình thoáng qua cũng vì thế mà bị thương. Liếm nói thật không có sai.Thực ra, trước đây ta từng có một lần vô ý gặp hân tại dạ yến quần thần, trong bữa tiệc xa hoa ca múa mừng cảnh thái bình, thịnh vượng.Hân ngồi ở vị trí chủ tọa cao cao tại thượng, ôm mỹ nhân trong lòng, mỉm cười lười nhác.Tự nhiên tựa như việc mà người bình thường nào cũng có thể trải qua, chẳng qua là rượu trong chén màu sắc như bích, mỹ nhân trong lòng như ngọc. Trừ lần đó ra, cũng không có lần nào khác.Ta lẳng lặng đứng ở hành lang ngoài điện, hân không phát hiện ra ta, mà ta lại rõ ràng chứng kiến, mặc dù là nụ cười buông thả nhưng ánh mắt lại chung thủy lạnh lùng.Khi đó, không biết vì điều gì, hay là trong lúc bất chợt, ta chắc chắn, tiếng nhạc lả lướt này có lẽ từ sớm hân đã không quan tâm đến, tuy ôm nhụy ngọc ôn hương trong ngực, nhưng những điều đó cũng chưa bao giờ xuyên vào tâm tư hân.Ý nghĩ của hân, có lẽ đã không còn tồn tại trên thế gian này, hân thật sự có thể nhấn tâm bực tử nàng sao, cuối cùng là vì điều gì?Quyền thế? Hay là thiên hạ?Ta không hiểu, giang sơn này thật sự quan trọng như vậy, đáng giá để hân dùng con tim của mình đổi lấy sao.Cho dù là có thể cướp đoạt được thiên hạ, nhưng bên cạnh đã không còn người có thể cùng hân chia sẻ, tất cả những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa.Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy một hồi bước chân dồn dập từ xa truyền đến, chỉ chốc lát, Sơ Ảnh sắc mặt đỏ bừng chạy tới.Ta vội đứng dậy gọi nàng: “Em vừa mới khoẻ lại, chuyện gì mà phải chạy vội như vậy, nghỉ một lát đi nếu không lại ho khan.”Nàng không chút để ý, cười cười, ngữ khí không nén hưng phấn: “Tiểu thư, phu nhân đến Vương phủ, còn mang theo Âm Hương.”Âm Hương, Sơ Ảnh là tỷ muội ruột thịt, từ nhỏ đã vào Tướng phủ, mẫu thân để Sơ Ảnh bên cạnh ta, còn Âm Hương thì luôn theo bên người Diễm nhi.Lúc Diễm nhi đào hôn, Âm Hương cũng theo nàng rời phủ Thừa Tướng, hoàn toàn không có tin tức, ta biết Sơ Ảnh luôn luôn lo lắng không thôi.Hiện giờ, cuối cùng có thể gặp mặt, cũng khó trách nàng hưng phấn như vậy.Mẫu thân hôm nay lại mang Âm Hương tiến đến, có phải hay không cũng có ý, Diễm nhi, muội muội đào hôn, cuối cùng cũng chịu trở về nhà.

14. Chương 14: Hồi Thứ Mười Bốn

Nam Thừa Diệu không ở trong phủ, vì thế Tần An liền dẫn mẫu thân tới chính sảnh, tự mình hầu ở một bên.Thấy ta đến, sau khi hân hành lễ liền lui xuống, để lại thời gian cho ta cùng mẫu thân hàn huyên, chỉ phân phó nha hoàn cẩn thận hầu hạ.Mẫu thân mang theo Âm Hương đứng dậy hướng ta cúi chào: “Tham kiến Tam Vương phi.”Ta vội nâng người dậy: “Đã không còn người ngoài, mẫu thân còn đối với nữ nhi như vậy, là muốn Thanh nhi trong tâm không thanh thản sao?”Mẫu thân ngồi thẳng lên, nghiêm mặt nói: “Bất luận khi nào, lễ vua tôi cũng không thể bỏ. Huống chi hiện giờ, Mộ Dung gia lại càng không thể đi sai một bước, không có cơ để người khác nắm lấy bím tóc.”*ý nói chỗ sơ hở*Ta thấy thần sắc mẫu thân không giống như ngày xưa, rất nghiêm túc, không khỏi hỏi qua: “Đã xảy ra chuyện gì?”Mẫu thân nhẹ nhàng thở dài: “Diễm nhi đã trở lại.”Điều này ta có thể đoán được, nhưng mà lại không ngờ, giọng nói mẫu thân có phần nặng trĩu.Ta suy nghĩ một chút, mỉm cười mở miệng: “Mẫu thân còn chưa nhìn qua chỗ ở của con, không bằng để Thanh nhi đưa người về Mặc Các nghỉ một lát, người xem có được không?”Trong mắt mẫu thân mang theo ý tán thưởng, mỉm cười hướng ta gật gù đầu.Tới Mặc Các, Thi Tình, Hoà Ý dâng trà xong, liền lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mẫu thân cùng ta, ngoài ra còn có Sơ Ảnh, Âm Hương cùng Bích

Chỉ, đều là người Tướng phủ. Bích Chỉ hầu hạ mẫu thân nhiều năm, xưa nay thận trọng lạnh lợi, tinh tế đánh giá qua gian phòng, lại hướng ra hành lang bên ngoài cửa sổ nhìn, chắc chắn không có người, mới trở về gạt đầu với mẫu thân. Trong phòng rất yên tĩnh, ta nghe thấy tiếng thở dài của mẫu thân vang lên bên tai: “Diễm nhi mang thai.” Ta hơi kinh hãi, đôi mắt nhìn về phía mẫu thân, ánh mắt của nàng thật sự lo lắng, không hề giống như đang nói đùa, chuyện lớn như vậy, cũng không thể nào dùng để nói đùa. Chính là, ta cũng không rõ, ngay cả khi nét lo âu trên mặt mẫu thân là thật, nhưng đôi mày của người mặc dù đang cố hết sức kiềm chế vẫn không giấu được sắc mặt vui mừng, là vì cái gì? Trầm ngâm một lát, ta trực tiếp hỏi: “Có phải đã biết phụ thân của đứa trẻ là ai?” Mẫu thân gạt đầu, ngừng sau một lát, mới mở miệng nói, mang theo chút thở dài: “Là đương kim Thái tử điện hạ, Nam Thừa Miện.” Lúc này đây, bản thân ta cũng không quá mức kinh ngạc, tuy rằng không ngờ chính là Thái tử, nhưng điều này cũng giải thích được vì sao giấu bên dưới đôi mày mẫu thân là sắc mặt vui mừng. Thái tử chưa thành thân, nếu Diễm nhi thực có thể thuận lợi gả vào Đông Cung, Mộ Dung gia có thể nói là một thời thịnh cực. Hai nữ nhi, một gả cho Tam điện hạ, người được Thánh thượng cưng chiều, người kia lại rất có khả năng là Hoàng hậu tương lai. Nhưng mà, hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn như vậy, không phải ai cũng có thể tiếp nhận. Trong lòng ta than nhẹ. Mẫu thân cũng không chú ý tới vẻ trầm mặc của ta, tiếp tục không nén được vui mừng đã mở miệng: “Diễm nhi, đứa trẻ này thật càn quấy, đêm qua Thái tử tự mình đưa nàng hồi phủ, ta còn không thể tin được. Nhưng ta thấy Thái tử điện hạ đối với nàng thật sự tốt, tuy rằng, người đã làm Diễm nhi mang theo cốt nhục của người trong bụng. Nhưng cuộc sống sung sướng, có người săn sóc này không dễ gì mà có được.” Ta im hơi lặng tiếng như trước, nghe giọng nói của mẫu thân tiếp tục truyền đến: “Nghe Diễm nhi nói, bọn họ bất ngờ gặp mặt trong hội Thượng Nguyên ngắm đèn vào năm trước, cả hai đều có tình ý, vốn là đợi Thái tử điện hạ chính thức xin Hoàng thượng ban hôn, lại không ngờ thánh ý, trước đem nàng tứ hôn cho Tam điện hạ. Sự tình đột nhiên, nàng nhất thời cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ mang theo Âm Hương, suốt đêm đào hôn, đến nhờ cậy Thái tử.” Mẫu thân bỗng nhiên nở nụ cười: “Cũng khó trách, phụ thân con phải bao nhiêu người đi tìm mà vẫn không được, thì ra là trốn ở Đông Cung, có Thái tử điện hạ chủ tâm bao che, tìm không thấy cũng là tất nhiên.” Có lẽ thấy ta luôn luôn trầm mặc, mẫu thân dần dần thu lại ý cười, nắm tay ta nói: “Thanh nhi, mẫu thân biết con uỷ khuất, chuyện này nói đến cùng cũng là do Diễm nhi hồ nháo. Nhưng con cũng không cần cùng nàng tính toán, nàng dù sao cũng là muội muội của con, lại không hiểu chuyện.” Ta lắc lắc đầu, mở miệng nói: “Diễm nhi hiện giờ thế nào?” Mẫu thân nghe vậy, đôi mày chau lại: “Nếu có thể gả vào Đông Cung, nàng hiển nhiên là tốt. Nếu không thể, cả đời này của nàng, chỉ sợ sẽ bị phá hủy.” Ta không nói gì, mà Sơ Ảnh nhìn không được hỏi: “Diễm tiểu thư không phải đã mang thai cốt nhục của Thái tử điện hạ sao, như thế nào lại không thể gả vào Đông Cung?” Mẫu thân không trách mắng nàng nói chen vào, lại cũng không để ý đến nàng, chính là lặng lẽ nhìn ta, sau một lúc, cuối cùng than nhẹ, mở miệng phân phó Bích Chỉ dẫn Sơ Ảnh cùng Âm Hương ra ngoài cửa xem chừng, nắm lấy tay ta nói: “Thanh nhi, mẫu thân ta cũng không gạt con, hiện giờ không phải chỉ cần Thái tử điện hạ chịu cưới thì Diễm nhi liền có thể gả vào Đông Cung. Mộ Dung gia trong triều thế lớn, Thánh thượng đã có lòng nghi kỵ, Mộ Dung gia đã có một nữ nhân là Vương phi, có lẽ ông ta cũng không muốn Mộ Dung gia lại có thêm một nữ tử trở thành Thái tử phi. Nếu suy đoán của chúng ta không sai, cho dù trong bụng Diễm nhi mang hài tử như vậy, nhưng rất có thể không tới lượt nàng được gả cho Thái tử điện hạ, hoàng thượng có thể nhằm vào việc nàng mất đi phẩm hạnh, lấy cớ không thể gánh vác được trọng trách Thái tử phi.” Ta nhìn mẫu thân, lẳng lặng mở miệng: “Phụ thân, mẫu thân nếu đã có thể nhìn thấu việc này, cần gì phải để Diễm nhi nhập Đông Cung, đưa nàng, và đưa cả gia tộc Mộ Dung vào than lửa.” Mẫu thân gần như không thể tin nhìn ta, sau một lúc lâu, quay đầu lại nhìn, giọng nói mang theo chua xót: “Thanh nhi, ta và phụ thân luôn hổ thẹn với con, chúng ta thực xin lỗi. Cũng khó trách khi con có thể hiểu lầm chúng ta. Con cho là, phụ thân của con và ta là vì quyền thế mà cam nguyện đem nữ nhi của mình đổi lấy phải không? Con sai lầm rồi! Nếu không phải Diễm nhi và Thái tử điện hạ tình thâm nghĩa nặng, mà nàng lại mang cốt nhục của người, ta đây trăm triệu lần cũng không muốn vì chuyện này mà thừa nước đục thả câu. Cửa nhà quyền quý thâm sâu, ta bắt buộc dĩ để một nữ nhi trong đó, sự uỷ khuất của con, ta và phụ thân con đều có thể nhìn thấy, như thế nào lại nguyện ý để Diễm nhi tiếp tục vào cửa Thiên gia?” Mẫu thân nói xong, nước mắt thi nhau chảy xuống: “Có phụ mẫu nào mà không hy vọng nữ nhi của mình cả đời suôn sẻ, nhưng gia đình chúng ta như vậy, có đôi khi, rất nhiều chuyện đều thân bất do kỷ. Hiện giờ Diễm nhi đã lâm vào cái dạng này, ngoại trừ Thái tử, còn có nhà nào chịu nàng? Cho dù đối phương bởi vì quyền thế của Mộ Dung gia chúng ta mà cưới nàng, nhưng sẽ đối đãi với nàng như thế nào đây? Muội muội của con không phải là người từng trải, vốn tính khí cao ngạo như vậy, ta sợ nàng đến lúc đó sẽ chịu không nổi...” Giọng nói mẫu thân nghẹn ngào, không thể tiếp tục nói, mà ta lúc này lại tự trách mình thật nhiều. Ta như vậy là

làm sao, chẳng lẽ vì thời gian ở cùng Nam Thừa Diệu quá lâu, cũng giống như hấn nghi ngờ quá nhiều, bất luận người nào cũng không tín nhiệm, cho nên hiện giờ, thậm chí ngay cả phụ mẫu của mình cũng nghi kỵ, không duyên không cớ làm ầu thân thương tâm như vậy. Vội cầm khăn tay giúp mẫu thân lau đi nước mắt, bản thân cũng không kìm nổi nước mắt cùng hối hận: “Là Thanh nhi sai rồi, mẫu thân không cần phải thương tâm, là Thanh nhi sai.” Mẫu thân nhìn ta không ngừng lắc đầu, nước mắt vẫn như trước thì nhau rơi xuống. Ta kìm nén nước mắt, cố gắng mỉm cười: “Khổ tâm của mẫu thân con hiểu được, Diễm nhi thân là muội muội của con, tất nhiên con sẽ không để nàng chịu uỷ khuất. Đợi Tam điện hạ hồi phủ, Thanh nhi nhất định cầu Điện hạ hướng Thánh thượng nói hộ, có thể thành toàn cho nhân duyên của Diễm nhi cùng Thái tử điện hạ...” Lời của ta còn chưa dứt, mẫu thân đã gắt gao ôm ta trong lòng, khóc không thành tiếng.

15. Chương 15: Hồi Thứ Mười Lăm

Thời điểm Nam Thừa Diệu đến Mặc Các, đã là hai ngày sau. Ta tự mình pha một bình trà Mao Tiêm (1), động tác trên tay không ngừng, đáy lòng cũng một mực cân nhắc, nên như thế nào mở miệng nói với hấn. Đem chén trà ở trong tay đưa cho hấn, chưa nói gì, liền nghe giọng nói hài hước cùng bộ dạng lưỡi biếng vang lên: “Xảy ra đại sự gì, đáng để Vương phi khó xử như vậy?” Ta do dự chốc lát, vẫn là đem chuyện của mẫu thân ngày ấy nói với hấn từ đầu tới cuối, người như hấn, cho dù ta muốn giấu cũng giấu không được. Huống hồ, hiện giờ mọi sự đã như vậy, chỉ có thể cầu ở hấn, đây là điều duy nhất ta có thể làm, về phần hấn có nguyện ý giúp đỡ hay không, ta không có một chút chắc chắn. Nam Thừa Diệu nghe ta nói xong, trên mặt như trước lộ ra ý cười lưỡi nhác, không chút kinh ngạc. Ta không biết là bởi vì hấn sớm đã hiểu rõ tình hình, hay là hấn sớm đã có thói quen che dấu cảm xúc chân thật của mình, không lộ ra một chút nào trước người khác. Hấn cười một cái, không chút để ý mở miệng: “Vương phi hy vọng ta phải làm thế nào?” Ta lẳng lặng nhìn hấn, lắc lắc đầu: “Không, ta hy vọng người cái gì cũng không làm.” Nếu suy đoán của ta là sai, hết thấy chẳng qua là do ta suy nghĩ quá nhiều, như vậy, chỉ cần dựa vào hài tử trong bụng Diễm nhi cũng đã đủ đảm bảo để nàng được gả vào Đông Cung, cũng không cần Nam Thừa Diệu nói thêm cái gì. Còn nếu suy đoán của ta là thật, Thánh thượng thật sự không hề tín nhiệm Mộ Dung Gia, như vậy, Tam điện hạ, người được thánh thượng cưng chiều lại một lần nữa giúp Mộ Dung gia nói hộ, chỉ làm cho lòng nghi kỵ của Hoàng thượng ngày càng nhiều, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Bởi vậy, hiện giờ, hấn cái gì cũng không làm, ngược lại là cách tốt nhất. Nam Thừa Diệu nhìn vào mắt ta, không dấu vẻ tán thưởng, cười cười: “Nàng quả nhiên không làm ta thất vọng, so với Mộ Dung Đặc có vẻ cứng cỏi hơn nhiều.” Nghe thấy giọng điệu hấn nhắc tới tên của phụ thân mà không chút để ý, lòng ta tự nhiên có phần khó chịu, hạ xuống đôi mi, thản nhiên mở miệng nói: “Không xứng với lời khen ngợi của điện hạ.” Hấn nở nụ cười, khẽ vươn tay, nhẹ nâng cằm của ta, đôi mắt hí lại, sâu không thấy đáy: “Biết không, khi tâm tư của nàng càng chống đối, thì thái độ lại càng kính cẩn nghe theo.” Lực đạo của hấn không nhẹ, ta hơi hơi bị đau, nhìn thấy bên môi hấn vẽ ra đường cong đùa cợt cùng ngả ngón, đáy lòng không khỏi phát sinh buồn bực. Dù thế nào đi nữa cũng phải cẩn thận kìm nén tâm tư, vì thế ta dứt khoát nhìn thẳng vào mắt hấn, bờ môi bỗng nhiên nở ra ý cười nhu hoà: “Thanh nhi sợ dĩ không dám cầu điện hạ, là bởi vì ta biết, cho dù là van xin, điện hạ cũng không nhất định sẽ đồng ý, tội gì làm cho chính mình thương tâm.” Nụ cười đùa cợt của hấn ngày càng nồng đậm: “Thế ư, dựa vào cái gì có thể khẳng định?” Ta cũng nhẹ nhàng mỉm cười nhìn hấn: “Mặc dù ân vinh của Mộ Dung gia hiện tại không dám so với Nam gia ngày xưa, nhưng cũng xem như là quyền khuynh một phương, nếu không điện hạ cũng không đồng ý việc hôn sự này. Ta đã gả cho điện hạ, vô luận xảy ra chuyện gì thì Mộ Dung gia tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ điện hạ. Còn nếu khi một vị Mộ Dung tiểu thư khác được gả vào Đông Cung, trợ lực này có thể phân tán, như vậy, giúp cùng không giúp là hai việc rất khác nhau.” Hấn cười lên tiếng: “Xem ra đúng là đang buồn bực, ta thật không biết Vương phi còn có thể phân tích sắc bén như vậy. Nàng nói thử xem, ta muốn Mộ Dung gia các người giúp ta cái gì?” Ta ở một khắc này, bỗng nhiên phục hồi tinh thần, dưới đáy lòng không khỏi cười khổ. Phụ thân luôn khen ta thông minh bình tĩnh, ở trước mặt Nam Thừa Diệu, tâm tư của ta, căn bản là không thể điều khiển, cứ tưởng rằng luôn luôn bình tĩnh ung dung, hiện tại xem ra, dường như cũng dễ dàng bị hấn lung lay. Người này, dường như trời sinh mang theo ma tính, có thể dễ dàng mê hoặc lòng người. Hấn thấy ta im hơi lặng tiếng, bộ dạng uể oải thu hồi bàn tay đang đặt dưới cằm ta, thờ ơ cười: “Thật là đáng tiếc, nhanh như vậy đã thối lui.” Lời

tuy là thế, nhưng hắn cũng không có tiếp tục bức bách ta, vẫn thờ ơ như cũ bước đi ra cửa. Ta nhìn thân ảnh hoàn mỹ của hắn dần dần biến mất ở ngoài cửa, ở trong lòng yên lặng trả lời vấn đề hắn vừa hỏi: “Thiên hạ.” Tuy rằng đương kim thái tử là trưởng tử của Thánh thượng, danh phận đã sớm định. Mà vị Tam điện hạ này là người nhân rồi phú quý, chưa bao giờ có ý định tranh đoạt vương quyền. Trong mắt người đời, việc hắn quan tâm, chỉ là đình đài thủy tạ, nghệ thuật vũ y mà thôi. Hắn đem dã tâm, kể cả sự sắc bén, tàn nhẫn cùng cực, đều giấu vĩnh viễn trong ý cười lười nhác vân đạm phong khinh đó, nhưng mà khí phách phong thần như vậy, lạnh lùng cao ngạo như vậy, tại sao lại tình nguyện làm một người khác. Ta đem tầm mắt chậm rãi dời về phía ngoài cửa sổ, về phía Tượng phủ. Nếu, nếu hắn có thể trèo lên đỉnh cao, có thể phù hộ gia tộc Mộ Dung ta một đời an ổn, như vậy, cũng có cái gì không tốt. Như thế, ta liền trợ hắn có được thiên hạ này, cũng không hẳn là không thể.

(1) Chè Mao Tiêm của Tín Dương là một trong 10 loại chè nổi tiếng nhất của Trung Quốc. Mao Tiêm là một loại chè xanh, sở dĩ có tên là Mao Tiêm vì ngọn chè nhọn, nhỏ, tươi non, sao khi tinh chế trở nên cứng nhọn và có những sợi tơ trắng nhỏ. Theo ghi chép thì chè Mao Tiêm đã có lịch sử 1500 năm, được trồng chủ yếu trên những ngọn núi cao thuộc dãy được mệnh danh “Tứ vân”: núi Xa Vân, núi Tập Vân, núi Vân Vụ, núi Thiên Vân). Từ thời Đường, chè Mao Tiêm đã được tiến cống cho triều đình.

16. Chương 16: Hồi Thứ Mười Sáu.

Ba ngày sau, Thái tử điện hạ cùng Thiên kim Mộ Dung Thừa tướng được chỉ hôn lan truyền khắp cả Nam Triều. Xem sắc mặt vui mừng của Sơ Ảnh, ta không khỏi nhớ lại câu nói sau cùng trước khi rời khỏi của Nam Thừa Diệu ngày ấy. Vẫn là ý cười thờ ơ, chán nản như cũ, hắn nói, nàng yên tâm, Mộ Dung Diễm không quá nửa tháng, nhất định có thể gả vào Đông Cung. Trong lòng ta hơi ngạc nhiên, nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào, đành phải hướng hắn vén áo thi lễ, nhẹ giọng mở miệng: “Ta điện hạ.” Hắn nở nụ cười: “Cảm tạ ta làm gì, không phải nàng muốn ta cái gì cũng không nên làm sao. Mặc dù ta thật sự có làm gì thì cũng không phải vì nàng, có thể thu hồi câu cảm ơn kia.” Nói xong câu đó, hắn liền rời đi, đến nay ta cũng không có gặp lại hắn. Cũng bởi vậy, ta không thể nào biết được, ở giữa đoạn nhân duyên giữa Diễm nhi và Thái tử, Nam Thừa Diệu đã đóng vai gì. Nhưng mà, mặc kệ thế nào, muội muội của ta cuối cùng cũng được theo ý nguyện, có thể ở cùng một chỗ với người yêu, đã là một chuyện tốt. Bởi vì Diễm nhi đã mang thai, vì thế ngày thành hôn xác định là một ngày tốt gần nhất, cũng chính là mười ngày sau. Trong vòng mười ngày, phải huy động toàn bộ gia tộc Mộ Dung, bởi vì thời gian quá gấp, mà lại cần chuẩn bị quá nhiều. Mẫu thân đến thăm ta một lần, ngay cả sắc mặt đã vui mừng không giấu được, nhưng vẫn không bỏ xuống vẻ lo âu. Ta biết, người là sợ việc này có thể nảy sinh biến cố. May mà, chuyện tình mà chúng ta lo âu cũng không có phát sinh, ngày mai, là ngày đại hôn của Diễm nhi. Toàn bộ người thân trong tộc, chỉ có ta là có thể vào Đông Cung chúc mừng, nhưng vẫn lấy thân phận Tam vương phi. Ta nhìn lược ngọc ở trong tay bà mỗi chậm rãi lướt lên mái tóc đen dài như gấm của Diễm nhi, cũng giống như đêm trước ngày ta xuất giá. Tử sinh khế khoát, dư tử thành thuyết; chấp tử chi thủ, dư tử giai lão. (1) *Đại ý của nó là “Xin cùng người hứa nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau đến lão”* Đối với nữ tử, đây là câu chúc chân thành nhất. Đây cũng là điều mà cả đời này ta cũng không thể thực hiện, chỉ mong, muội muội của ta có thể làm được. Mẫu thân nắm lấy tay Diễm nhi, tỉ mỉ căn dặn. Dung nhan Diễm nhi như hoa, yên tĩnh mỹ lệ, có lẽ là bởi vì đã trải qua quá nhiều, tới hiện giờ, cũng chỉ là chuyện nước chảy thành sông, cho nên nét mặt của nàng, cũng không thấy vẻ e lệ rụt rè cùng vui mừng. “Tỷ tỷ,” có lẽ thấy ta không nói gì, Diễm nhi buộc miệng gọi ta: “Tỷ có khoẻ không?” Ta hơi giật mình, nhìn nàng dịu dàng mở miệng: “Diễm nhi vì cái gì lại hỏi ta như vậy?” Nàng bình tĩnh nhìn ta, định mở lời, liền nghe giọng nói của mẫu thân hơi thở dài vang lên: “Thanh nhi, có lẽ con không biết, không chỉ có ta và phụ thân con, kỳ thật ngay cả Diễm nhi cũng một mực tự trách, chúng ta đều cảm thấy có lỗi với con.” Trong nội tâm ta cảm động mà chưa xót, cố chấp buộc chính mình phải cười nói: “Đã để phụ mẫu cùng muội muội nhọc lòng, thật ra con không sao. Tam điện hạ đối với con rất tốt, con ở trong Tam vương phủ cũng thuận lòng. Người một nhà, còn nói cái gì mà có lỗi với xin lỗi, là muốn con khổ tâm sao?” Diễm nhi nhìn ta, cuối cùng cười nhạt: “Đêm tân hôn để tỷ cô độc, ngay cả về nhà thăm phụ mẫu cũng là tỷ một thân một mình, ở trong mắt tỷ tỷ, đây cũng gọi là tốt sao?” “Diễm nhi!” Sắc mặt mẫu thân khó chịu, giọng nói có chút giận dữ. Diễm nhi không nói gì nữa, tầm mắt thản nhiên hướng ra ngoài cửa sổ. Ta nắm lấy tay mẫu thân trấn an, mỉm cười nói: “Mọi chuyện đều có nguyên nhân, điện hạ cũng bắt đầu dĩ, con có thể thông

cảm. Hễ là người trong thế gian này, đều có duyên phận của mình, đây vốn là do ông trời định sẵn, có chấp cũng không được. Hơn nữa, con cũng không có như mọi người nghĩ, phải chịu uỷ khuất, thực tâm mà nói, Tam điện hạ đối đãi với con, cũng xem như là tốt lắm.” Những lời nói này, mặc dù là vì muốn các nàng nhẹ lòng, nhưng cũng là chân thực. Trừ bỏ yêu thương, Nam Thừa Diệu đối đãi với ta không hề hẹp hòi, mọi thứ trong Mặc Các, đều là thứ tốt nhất. Hắn đối xử với ta thậm chí cũng coi là dung túng, cũng không hạn chế hoạt động của ta, tuy rằng có lẽ căn bản là bởi vì hắn không màng để ý đến, nhưng ngày đó, khi ta nói muốn hồi phủ tiền Diễm nhi xuất giá thì hắn miễn cưỡng cười: “Nàng muốn làm gì thì cứ làm, không cần mọi chuyện đều hướng ta thỉnh cầu, ta tin tưởng nàng sẽ có chừng mực. Hơn nữa, cho dù có xảy ra chuyện gì, Vương phi của Nam Thừa Diệu ta, cũng không có mấy người dám có nửa câu nói không phải.” Một khắc này, ta nghĩ là ta cảm kích hắn. Mẫu thân cũng không nói gì, Diễm nhi cũng quay đầu lại nhìn ta, ảm đạm cười: “Mọi người đều có duyên phận, nói cũng phải.” Ta đang muốn mở miệng nói gì đó, nàng lại bỗng nhiên hỏi ta: “Tỷ tỷ, ngày mai tỷ có thể cùng Tam điện hạ đến Đông Cung dự lễ.” Ta mỉm cười gật đầu: “Điều này đương nhiên, ta đây còn chờ xem tân nương đẹp nhất thế gian này.” Mẫu thân cũng nở nụ cười: “Đừng tiếp tục khen nàng, nếu còn tiếp tục nha đầu kia thật không biết sẽ kiêu ngạo đến mức nào.” Một mặt nói xong, một mặt nhìn sắc trời ngoài cửa: “Thời điểm cũng không còn sớm, Thanh nhi con cũng nên quay về Vương phủ. Ta tiễn con ra ngoài, cũng nên cho Diễm nhi ngủ sớm một chút, ngày mai thần sắc mới tốt.” Ta mỉm cười dìu mẫu thân đứng dậy, trước lúc chia tay, không nhịn được liền nhẹ nhàng ôm lấy Diễm nhi. Có lẽ, có một ngày, chúng ta sẽ ở hai hướng đối lập nhau cũng không chừng. Nhưng mà hiện giờ, nàng có thể gả vào phủ Thái tử, đối với cả Mộ Dung gia mà nói, thì không thể nghi ngờ đây là tấm bùa hộ mạng lớn nhất. Sự phân tranh này vốn không phải vì chúng ta mà có điều biến đổi, nhưng cho dù ai thắng ai bại, ta cùng với Diễm nhi, ít nhất có một người, có thể giúp cả nhà được bình an. Diễm nhi cũng không nói lời nào, không biết có phải có cùng suy nghĩ với ta hay không. Nàng lặng lẽ cùng ta ôm nhau một lát, sau đó vẫn đứng ở cửa tiểu viện, nhìn theo ta và mẫu thân dần dần đi xa.

17. Chương 17: Hồi Thứ Mười Bảy

Đại hôn của Diễm nhi cùng Thái tử, cuối cùng cũng đến ngày cử hành, lễ tiệc hoa lệ, náo nhiệt. Sau lễ thành hôn này, Mộ Dung gia, từ đây khó ai có thể lay động. Ta im lặng ngồi, nhìn chính mình trong gương đồng, nét ngọc mày ngài thoắt về thờ ơ, mặc cho Sơ Ảnh hao hết tâm tư giúp ta chải chuốt. “Tiểu thư, người xem kiểu tóc này có cần cài trâm hoa lan hay không?” Nàng tinh tế đánh giá, một mặt nghiêng đầu suy tư. Ta không chịu nổi cười lắc đầu: “Không cần, em đã đem ta trang điểm đến ngay cả ta cũng không nhận ra chính mình.” Nàng cười: “Đó là bởi vì tiểu thư vốn có vẻ đẹp trời sinh, thay đổi dung mạo ư, em không có bản lĩnh cao như vậy nha.” Vừa nói xong, lấy ra xiêm y sớm đã chuẩn bị, liền giúp ta thay. Chiếc áo hoàng sắc thêu phượng hoàng ngọc bích, bên dưới áo khoác là chiếc váy xanh biếc, mũi thêu tinh tế, tôn lên vẻ đẹp quý phái, đây là một trong những cửa hồi môn mẫu thân tự mình chuẩn bị cho ta. Nhưng mà trang phục lộng lẫy như vậy, không phải ai cũng có thể có được. Ta trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Sơ Ảnh, đổi y phục khác đi.” Sơ Ảnh gấp gáp đứng lên: “Tiểu thư, em biết người xưa nay không thích màu sắc tươi đẹp thế này, nhưng hôm nay là Trung thu ngắm trăng, từ ngày người cùng Tam điện hạ thành thân tới nay, đây là lần đầu tiên tham dự gia yến do Hoàng thượng sắp đặt, lão gia phu nhân, Diễm tiểu thư còn có những hoàng tử công chúa trong cung, nương nương đều có mặt, tiểu thư dù sao vẫn không thể mặc như ngày thường, ngay cả son phấn cũng không như vậy.” Ta mỉm cười lắc đầu, nếu thật sự mặc bạch y vào cung, e rằng mới càng khiến người khác chú ý: “Em đem y phục phi sắc *đỏ nhạt* mà ta mặc ngày về thăm phụ mẫu ra đây.” Sơ Ảnh có chút không tình nguyện, vẫn là tận tâm giúp ta thay đổi trang phục, đợi đến lúc trang điểm xong, nàng trước sau trái phải đánh giá ta một phen, mới thoả mãn gật đầu: “Tiểu thư đúng là mỹ nhân trời sinh, mặc cái gì cũng đẹp, nếu không phải người không chịu thay bộ xiêm y kia, bằng không thì tất cả bọn người kia đều phải cúi đầu chịu thua.” Ta không nhịn được nở nụ cười, Sơ Ảnh của ta vì chủ, đều có thể đem đen nói thành trắng. Ta tất nhiên biết dáng vẻ của mình cũng không kém, nhưng mà nữ tử trong cung, có người nào mà không đẹp, lại càng không nói đến Diễm nhi sớm đã danh chấn kinh thành cùng Khánh phi nương nương. Hôm nay dự tiệc, chỉ cần không thất lễ, cũng không cần để người khác chú ý. Cùng Nam Thừa Diệu vào cung, cung điện vẫn còn yên tĩnh, Thánh thượng chưa giá lâm, chỉ có các

hoàng tử chờ ở nơi này. Ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diễm nhi trong đám người, một mảnh hoa khoe màu đua sắc, cũng chỉ có nàng mới dám chọn y phục như vậy, chiếc áo lụa mỏng màu xanh nhạt mềm mại dao động, trang nhã tựa như tiên tử cung trăng, nét mặt cũng là mờ ảo, kiêu hãnh, càng thêm xinh đẹp rung động lòng người. Chiếc eo của nàng, dùng tơ vàng thắt lại thành một đoá tường vân, che phần bụng đã hơi nhô cao, ôm khít dáng người. Ta cười, xem ra Thái tử điện hạ đối xử với nàng rất tốt, đều tùy vào ý thích của nàng. Diễm nhi cũng nhìn thấy chúng ta, tầm mắt trước sau không có dời đi, nhưng cũng không bước đến, như trước lảng lảng ở bên cạnh Thái tử, dung nhan hoàn mỹ. Vẫn là Thái tử chú ý tới ánh mắt của nàng, mỉm cười, mang theo nàng đứng dậy hướng chúng ta đi đến: “Tam đệ, các người đã tới.” Bên môi Nam Thừa Diệu vẫn là ý cười thờ ơ, theo như quy cũ khẽ khom người hành lễ, điệu bộ lười nhác nhưng lại cố tình tạo nhã nạn phần: “Tham kiến Thái tử, Thái tử phi.” Ta theo hắn cúi chào, Thái tử vội vươn tay đỡ chúng ta: “Người một nhà, cũng không cần thi lễ này nọ.” Ta nâng mắt nhìn, Nam Thừa Miện tuy không có vẻ bề ngoài xuất sắc như đệ đệ của hắn, nhưng lại có vẻ ôn hoà nhân hậu, cung kính hiếu lễ, ngữ khí cũng khiêm nhường bình thản. Ta từng nghe phụ thân cùng mấy vị ca ca nói qua, nếu như trị vì đất nước, Nam Thừa Miện sẽ là một quân nhân, nhưng nếu gặp phải thời buổi loạn lạc, hẳn lại quá mức nhân hậu, thiếu đi vài phần khí phách đào núi lấp biển. Nam Thừa Diệu vẫn như cũ thờ ơ cười, không có ý kiến. Trong lòng ta khẽ thở dài, trị vì đất nước lúc yên bình cũng như khi loạn lạc, e rằng chỉ có con người trước mắt này mới có đủ khả năng. Nam Thừa Miện sớm đã quen với thái độ của đệ đệ nhàn tản này của hắn, không chút phật lòng, ôn hoà chuyển hướng sang ta mở miệng: “Đã sớm nghe Diễm nhi nói đến Tam vương phi, hôm nay cuối cùng cũng có thể may mắn được gặp, cùng Tam đệ quả nhiên là một đôi bích nhân.” Ta dịu dàng cười đáp lễ: “Thái tử điện hạ quá khen.” Đang lúc nói chuyện, nghe thấy giọng nói thông báo của thái giám ở ngoài điện: “Hoàng thượng giá lâm, Quý phi nương nương đến.” Trong không khí như ẩn như hiện một mùi hương truyền đến, Khánh quý phi trang phục long lẫy diu Thiên tử, ung dung đẹp đẽ cao quý đi vào điện.

18. Chương 18: Hồi Thứ Mười Tám

Khánh phi nương nương cùng với hoàng đế đương triều, ngồi ở vị trí chủ tọa, nàng hôm nay mặc chiếc áo có màu đỏ của Mẫu Đơn, trước ngực là chiếc yếm màu vàng rực rỡ, ôm khít lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, váy thêu tơ vàng, Phượng Hoàng nhẹ nhàng uốn lượn, xinh đẹp không gì sánh được. Thần sắc Thánh thượng hôm nay vẫn như trước không được tốt lắm, càng tôn thêm vẻ đẹp cho vị hồng nhan bên cạnh – Khánh quý phi. Nàng một mái đầu xanh *còn trẻ*, ngoại trừ trâm ngọc lay động theo bước chân, còn thêm một đoá hoa mẫu đơn rực rỡ, đang nở nụ cười với hoàng đế, đúng là, người tựa như hoa, chỉ một cái nhăn mày, một nụ cười cũng thu hút tâm hồn. Nhưng mà, vị Khánh phi nương nương này mặc dù đang mỉm cười duyên dáng với hoàng đế, nhưng tận sâu trong ánh mắt đáng yêu dịu dàng đó, hình như vẫn luôn vô tình hay cố ý nhìn về phía ta và Nam Thừa Diệu. Ta khẽ hạ hàng mi, thu lại ý cười trong ánh mắt, mà Nam Thừa Diệu lại cười như không cười liếc mắt nhìn ta, bên môi thoát hiện lên nụ cười ám muội. Ta âm thầm cảnh giác, hắn nghiêng người lại gần, hơi thở mang theo nụ cười biếng nhác lướt nhẹ bên tai của ta: “Thích xem chuyện vui à? Vậy chi bằng mời Vương phi cùng bốn vương diễn trò.” Lời còn chưa dứt, hắn đã cầm lấy bàn tay của ta, nhân tiện nâng chén ngọc trong tay ta lên, một hơi uống cạn, sau đó ngả ngón buông xuống, thả tay ta ra. Ta ở trong lòng cười khổ: “Điện hạ, không biết Thanh nhi đã đắc tội gì với người, điện hạ sao lại đưa ta vào trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy.” Hắn thả lỏng thân thể uể oải tựa vào trong lòng của ta, lười nhác nở nụ cười: “Nếu đã gả vào tam vương phủ của ta, Vương Phi còn có thể bàng quan đứng ngoài cuộc hay sao?” Mọi người trong bữa tiệc có lẽ sớm đã quen với vị Tam hoàng tử phóng túng này, rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng này, nét mặt lại không hề có chút ngạc nhiên, nhưng mà phụ thân cùng mẫu thân còn có Diễm nhi, luôn luôn nhìn về hướng của ta, ta biết bọn họ là đang lo lắng cho ta. Vị hoàng đế ngồi trên ghế cao kia, theo ánh mắt của Khánh quý phi cũng đang nhìn lại đây, nhưng chỉ lắc đầu cười, trông bộ dạng hình như là đành chịu, không hề can thiệp một câu. Ta nhìn Khánh phi nương nương đang nở nụ cười mềm mại lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa, khả năng che giấu cũng rất khá, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía chúng ta, khó khăn che giấu sự oán hận và ghen ghét trong lòng. Gương mặt ta hơi ửng đỏ, người bên ngoài nhìn vào thì xem đây là do thẹn thùng mà buông xuống hàng mi, né tránh ánh mắt sắc soi xung quanh, nhưng họ lại không nhận ra nụ cười đùa cợt của người đang nằm trong lòng

ta.Đáy lòng thăm thẳm nhẹ một tiếng, yến tiệc Trung Thu ngấm trăng lần này, chỉ sợ sẽ không bình yên mà trôi qua.Quả nhiên, yến tiệc chưa đến một nửa, liền nghe thấy giọng nói mang theo nụ cười của Khánh phi nương nương vang lên, mềm mại yêu kiều đến tận xương tủy: “Hoàng thượng, đêm hội đẹp thế này, không bằng để thần thiếp hiến tặng một khúc nhạc, trợ hứng cho người, bệ hạ thấy thế nào?”Hoàng thượng cười, khẽ vỗ vào tay nàng: “Ái phi có lòng như vậy, đương nhiên là được.”Ngay sau đó, Khánh quý phi nở một nụ cười yêu kiều với hoàng thượng, nhẹ nhàng đứng dậy đi đến giữa cung điện, sớm đã có cung nữ chuẩn bị sáo ngọc, nàng nhận lấy, dáng vẻ nhu mì thỗi lên.Một khúc này ta chưa từng nghe qua, cũng phải thừa nhận rằng, mỗi một âm một sắc đều xinh đẹp vô cùng, không thể dùng lời nói để diễn tả cái đẹp của nó, một khúc liền mạch, tựa như tiên âm trên thiên cung, trần gian khó mà được nghe thấy. Xem ra vị Khánh phi nương nương này có thể được ân sủng như vậy, không phải là không có lý do.Trong lúc thối sáo, ánh mắt nàng vẫn như có như không nhìn về phương hướng của ta và Nam Thừa Diệu, mang theo tình ý và sự mong mỏi, tuy là rất nhạt, nhưng lại khó mà che giấu.Mà Nam Thừa Diệu lại như cũ duy trì tư thế nhàn nhã tựa vào trong lòng ta, bên môi vẫn là nụ cười không hề quan tâm đến xung quanh.Mẫu thân tuy nhìn về phía ta vài lần, nhưng sắc mặt vẫn còn bình tĩnh.Một khúc vừa kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên.Khánh phi nương nương ung dung quý phái nâng bước đi lên thềm ngọc, ngồi xuống bên người hoàng đế.“Ái phi quả nhiên đa tài, tiếng sao kia, thật tuyệt vời nha.” Gương mặt hoàng thượng tươi cười, vừa nắm lấy bàn tay Khánh quý phi vừa cười nói.“Thần thiếp đa tạ hoàng thượng khen ngợi.”Một mặt nàng nở nụ cười nũng nịu, một mặt là nhàn nhạt khẽ lướt qua chỗ ngồi của ta, lòng ta bất đắc dĩ thở dài, lại nghe thấy giọng nói của nàng một lần nữa vang lên, vẫn mềm mại đáng yêu như vậy: “Vừa nãy thần thiếp là vì quá vui mừng, nhưng đó chỉ là chút tài mọn. Sớm đã nghe nói gia đình Mộ Dung thừa tướng có tiếng là học sâu biết rộng, Mộ Dung tiểu thư cầm kì thư họa, không gì là không giỏi, đây mới chân chính là phong thái của một tiểu thư khuê các. Không biết hôm nay, có thể may mắn được mở mang kiến thức hay không?”Ta nhìn thấy, Nam Thừa Diệu đang nằm ở trong lòng, khoé môi lại một lần nữa hiện lên nụ cười nghiêng ngả.

19. Chương 19: Hồi Thứ Mười Chín

Phụ thân vội vàng rời bàn tiệc đứng dậy, hướng về phía Hoàng thượng và Khánh phi hành lễ, nói: “Hạ thần không dám!”

Khánh phi chỉ yêu kiều mỉm cười, cắt ngang lời của phụ thân: “Mộ Dung thừa tướng, ngài cũng không cần phải khiêm tốn, hiện giờ ta chỉ hỏi ngài một câu, liệu lệnh thiên kim có thể biểu diễn chút tài nghệ hay không?”

Lời nói như vậy tỏ ý mọi việc đã được quyết định, không cho phép từ chối, huống hồ nàng lấy thân phận quý phi cao quý, còn tấu khúc trợ hứng, nữ nhân Mộ Dung gia không có cơ gì mà cự tuyệt.

Ta nhìn về phía vị hoàng đế trên ghế rồng, nét mặt hiện ra ý cười, không lên tiếng ủng hộ mà cũng không phản đối.

Trong lòng khẽ thở dài, biết rõ tên đã lấp lên dây cung, không thể không bắn. Hạ xuống ánh mắt, lại nhìn thấy nụ cười biếng nhác của Nam Thừa Diệu, không khỏi có chút buồn bực, khẽ thở dài: “Hiện tại, điện hạ có phải rất cao hứng?”

Vừa nói, vừa đưa tay nhẹ nhàng đẩy hán dậy, Diễm nhi đang có thai, đương nhiên không thể để nàng tham gia biểu diễn, hiện tại, ánh mắt của mọi người trong đại điện gần như đều tập trung ở trên người của ta, biết rõ đã không thể tránh né, chỉ có thể đón nhận, nhưng phải làm thế nào để không thất lễ mới là quan trọng.

“Ta sao lại cao hứng, trường hợp như vậy, dựa theo khả năng của nàng, chỉ cần dùng bảy phần thực lực đã là không tệ.” Hán uể oải mỉm cười, ngồi thẳng lên. “Nhưng mà, có thể nhìn xem nàng ở trước mặt bao nhiêu người thế này, vừa không đánh mất thể diện của Mộ Dung gia, lại có thể kiềm chế bản thân để không che lấp hào quang của Khánh Phi, cũng xem như là một chuyện thú vị.”

Ta buồn bực trông mắt nhìn hấn, ánh mắt thâm sâu của hấn càng tối sầm lại, ta lại không quan tâm tìm hiểu, định đứng lên tham dự.

Lại nghe thấy một giọng nói thanh lệ nhanh chóng vang lên: “Nếu nương nương đã yêu cầu, Diễm nhi liền mạn phép.”

Ta hơi ngẩn ra, Diễm nhi đã chậm rãi bước tới giữa điện, dáng vẻ dung nhan tao nhã vạn phần.

Khánh quý phi không ngờ nàng sẽ hành động như vậy, sau một lúc ngẩn người, liền nhanh chóng phản ứng lại, dịu dàng cười nói: “Không biết thái tử phi muốn dùng loại nhạc cụ gì?” Diễm nhi mỉm cười: “Sáo.”

Lập tức liền có cung nữ mang sáo ngọc đến, Diễm nhi tiếp nhận, cũng không nói thêm gì, liền đặt ở bên môi thổi lên.

Trong điện nhất thời lặng như tờ, một khúc nàng thổi chính là khúc nhạc Khánh phi nương nương vừa mới tấu lên, không sai một chút. Chẳng qua là tiếng sáo của Khánh phi thì mềm mại êm dịu, còn tiếng sáo của Diễm nhi lại thanh lệ.

Ta nhìn thấy, sắc mặt mẫu thân có chút biến đổi, nhưng đã lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh ban đầu.

Khúc nhạc vừa kết thúc, trong đại điện vẫn như trước vang lên lời tung hô, Khánh phi nương nương yêu kiều mở lời: “Thiên kim Mộ Dung gia quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Diễm nhi giao sáo ngọc cho cung nữ bên người, nhẹ cười: “Nương nương quá khen, Diễm nhi không dám nhận, chẳng qua Diễm nhi cũng là người yêu nhạc, không biết cơ duyên xảo hợp thế nào mà cũng thích khúc nhạc này, luôn luôn khổ luyện nên mới được như thế này.”

Khánh phi mỉm cười nhẹ nhàng như trước: “Nếu đều là người yêu nhạc, Thái Tử Phi hẳn cũng đã nghe nói đến Phượng Hoàng trong truyền thuyết, vào một đêm hội đẹp như vậy, đúng lúc còn có một vị thiên kim khác của Mộ Dung gia tham dự yến tiệc, chỉ bằng xin mời Tam Vương Phi biểu diễn một khúc, hoàn thành câu chuyện truyền thuyết này.”

Ta nhẹ thở ra, nàng cuối cùng vẫn không muốn ta được yên.

Chưa kịp đáp lời, đã nghe thấy giọng nói của Diễm nhi, nhẹ mang theo nụ cười vang lên: “Nương nương cũng đã nói là truyền thuyết, hà tất phải chấp nhất?”

Khánh phi yêu kiều cười: “Chỉ là một yêu cầu nhỏ thôi, Tam Vương Phi sẽ không từ chối chứ? Hơn nữa hôm nay có đương kim hoàng thượng, biết đâu có thể làm cho Phượng Hoàng xuất hiện, bệ hạ người nói xem có phải không?”

Hoàng thượng nhìn Khánh phi cười ha hả: “Lời nói của ái phi thật là...” Hoàng thượng đã lên tiếng ta sao lại không tuân theo. Không khỏi có phần tán thưởng một chiêu này của Khánh phi nương nương thật cao thâm, không cố tình lôi kéo hoàng thượng, như vậy, trong mắt mọi người, cho dù nàng một lần nữa mượn tay hoàng thượng hạ thấp Mộ Dung gia, cũng sẽ không có một người nào hoài nghi trong đó còn có ẩn tình khác.

Vì vậy ta theo lệnh đứng dậy, dáng vẻ đoan trang đi vào giữa điện, dịu dàng mở lời: “Nếu hoàng thượng và nương nương đã có ý, Thanh nhi tất nhiên phải biểu diễn một khúc trợ hứng. Nhưng mà Thanh nhi không biết thổi sáo, có thể dùng đàn tranh không?”

Khánh quý phi khẽ cười nói: “Điều này đúng là làm khó ta, ở trong cung nhạc cụ loại nào cũng có, chỉ riêng là không có đàn tranh. Nếu như hiện tại cho người đi tìm, chỉ sợ sẽ không kịp. Cũng may là đàn tranh và đàn ngọc cũng không khác biệt nhau bao nhiêu, chẳng qua là một bên cao quý, một bên lại thanh nhã, không biết Vương phi thấy thế nào, ta sẽ lập tức cho người lấy chiếc đàn cổ Kinh Đào.”

Ta chưa kịp nói gì, Diễm nhi đã thần nhiên mở miệng nói: “Khúc nhạc này vốn rất khó luyện, càng không nói đến việc dùng đàn ngọc để biểu diễn, hiện tại trong thiên hạ này không có ai có thể làm được. Nương nương hiển nhiên cũng hiểu rõ điều này, nếu không sẽ không dùng sáo thay cho đàn ngọc. Hiện giờ, người vì sao lại làm khó chúng ta...”

“Diễm nhi, nương nương chẳng qua là nói đùa thôi”. Một giọng nói ôn hòa cắt ngang lời của Diễm nhi, ta nhìn thấy Nam Thừa Miện đang chậm rãi bước đến giữa điện, đem Diễm nhi bảo vệ ở phía sau, sau đó nhìn về phía Khánh quý phi, hành lễ nói: “Thái Tử Phi của thần không hiểu chuyện, mong rằng phụ hoàng và nương nương không vì thế mà phiền lòng.”

Hoàng thượng vẫn giữ nụ cười như trước, thản nhiên vung tay lên: “Không có gì, nữ hài tử thẳng thắn, thật là đáng yêu.”

Biểu cảm ở trên mặt Khánh phi, không lộ ra chút sơ sót gì, cũng dịu dàng nở nụ cười quyến rũ, nói: “Bổn cung cũng luôn mong muốn sẽ có một muội muội bảo vệ ta như vậy.”

Nam Thừa Miện nhẹ lời tạ ơn hoàng thượng, liền dẫn Diễm nhi trở lại. Sắc mặt Diễm nhi hơi hơi biến đổi, nhưng lại không nói gì thêm, im lặng theo chân thái tử rời đi.

Trong đại điện trống rỗng, chỉ còn lại một mình ta, nhìn thấy trên chiếc ghế cao kia, là gương mặt mỉm cười của Khánh quý phi.

Giọng nói của nàng lại một lần nữa vang lên, mang theo nụ cười mềm mại đáng yêu: “Nếu như Thái Tử Phi hiểu lầm ta là vì muốn gây khó khăn cho Tam Vương Phi, ta đành phải chịu thôi. Nếu Tam Vương Phi giải về đàn tranh, người đầu, còn không mau tức khắc rời khỏi cung đến một quán rượu gần nhất mang về.”

Ta mỉm cười, đúng là đem ta so sánh với vũ nữ ở trên phố. Cho dù là ta không quan tâm, nhưng gia tộc Mộ Dung sao có thể chịu sự nhục nhã như vậy. Vì thế hàng mi liền hạ xuống, nhẹ mở lời: “Thanh nhi sao dám để hoàng thượng phải huy động nhân lực vì mình, xin nương nương ươn đàn ngọc một lúc, Thanh nhi tình nguyện thử một lần.”

Tuy rằng không phải là ta không chắc chắn, nhưng cũng có phần khẩn trương. Ta đã cùng Tô Tu Miễn học đàn tranh, nguyệt sắc hạ, sơn hà giang, từng âm từng sắc đều tựa như nước chảy mây trôi, vô cùng réo rắt, ta đều biết rõ.

Sau khi trở lại Tướng phủ, tuy rằng mẫu thân cũng tìm người truyền thụ cho ta cách sử dụng đàn ngọc, tuy là học xong, nhưng vẫn cảm thấy đàn ngọc không bằng đàn tranh ở cái thần của âm sắc, nên cũng không chú tâm luyện tập.

Hiện giờ, lại phải dùng đàn ngọc, tấu lên một khúc không quen thuộc, sự trấn tĩnh của ta chỉ là ở bề ngoài.

Đàn cổ “Kính Đào” một lát liền được mang lên điện, ta bình tĩnh nhớ lại giai điệu của khúc nhạc mà Khánh quý phi và Diễm nhi vừa mới thổi, chậm rãi ngồi xuống.

Đang định gảy đàn, chợt nghe giọng nói của Nam Thừa Diệu vang lên, thản nhiên cười cười: “Phụ hoàng, nếu như khúc nhạc mà Vương Phi của nhi thần tấu lên khiến người hài lòng, chiếc đàn cổ “Kính Đào” này ta muốn mang về phủ.” Ta nghiêng đầu nhìn hắn, hắn tuy là đang cười nói với hoàng thượng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Khánh quý phi, lãnh đạm như vậy là ngầm có ý cảnh cáo.

Thánh thượng cười một tiếng bằng lòng, không ngừng lắc đầu, đối với đứa con không theo phép tắc này thật là đau đầu, nhưng vì sủng ái mà không hề nói gì.

Khánh quý phi cũng không nói gì, hơi hơi cúi đầu, một lần nữa im lặng ngồi xuống bên hoàng thượng.

Nam Thừa Diệu như nhận thấy ánh mắt của ta, quay đầu lại nhìn, lười biếng cười nói: “Ta đã để ý chiếc “Kính Đào” này từ lâu, thật vất vả mới có cơ hội, Vương Phi đừng làm ta thất vọng.”

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ nâng, chạm lên dây đàn, tất nhiên không vì lời nói của hắn mà cố sức giành phần thắng, nhưng hiện tại, ta cũng không có ý định sẽ kiềm chế năng lực của mình, chỉ mong hoàn thành khúc nhạc này mà không phạm một lỗi, quan trọng là không đánh mất thể diện của Mộ Dung gia.

Một dòng âm thanh vang lên dưới bàn tay ta, lúc ban đầu không thể tránh có chút ngập ngừng, nhưng cuối cùng lại tựa như tiếng suối chảy róc rách, chậm mà trôi chảy.

Ta không hề chú ý tới vẻ mặt của mọi người trong điện, thậm chí cũng không nhận ra tiếng đàn của mình, chỉ là tuân theo bản năng, dẩy đàn ở dưới ngón tay cứ thế rung lên.

Đợi cho đến khi âm sắc cuối cùng ngừng lại, trên ngón tay trắng nõn, một giọt máu tươi, từ trên đầu ngón tay chậm rãi rơi xuống trên mặt đàn.

Bên tai như nghe thấy tiếng thét kinh hãi không dám tin của mẫu thân, đợi đến lúc ta bình tĩnh trở lại, cả điện đã vắng lặng, im lặng như tờ.

Làm cho ta cứ cho rằng, âm thanh kinh hoàng vừa mới nghe thấy, chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, không khí bốn bề vẫn im lặng đến quái lạ, ta quay đầu nhìn mẫu thân, sắc mặt của người ngờ ngợ ngẩn ngẩn, không hề đáp lại ta.

Vì thế theo bản năng ta nhìn về phía Nam Thừa Diệu, hẳn đang bình tĩnh nhìn ta, đôi mắt ấy âm u, thăm thẳm không thấy đáy.

Ta có một chút luống cuống, đúng lúc này, từ bên phải truyền đến một tiếng vỗ tay trợ trợ, phá vỡ bầu không khí im lặng.

Ta đưa mắt nhìn lại, trên mặt Thái Tử hiện lên một nụ cười ôn hòa, đứng lên, ánh mắt tán thưởng nhìn về phía ta, nhẹ nhàng vỗ tay.

Dường như vì tràng vỗ tay của hắn mà cả đại điện liền bừng tỉnh, một hồi âm thanh như tiếng sấm dội vang lên, thật lâu cũng không ngừng lại.

20. Chương 20: Hồi Thứ Hai Mươi

Mặc dù hết lần này đến lần khác từ chối, Hoàng thượng đã lấy một câu “Quân vô hý ngôn” cắt đứt lời nói của ta, ngay lập tức cho người mang chiếc đàn cổ ngàn vàng khó kiếm “Kinh đào” ban thưởng cho ta, bắt đắc dĩ, ta phải quỳ xuống tạ ơn.

Giương mắt, ta chỉ thấy nụ cười mềm mại của Khánh phi nương nương được che giấu vô cùng hoàn mỹ, chỉ có người trong cuộc mới phát hiện ra sự ganh ghét.

Tiệc xong, những vị hoàng tử cáo từ nhau bên ngoài Tử Kinh Cung theo như lệ, cung tiễn Thái Tử đi trước.

Chiếc xe ngựa của Thái Tử và Diễm nhi vừa chạy qua bên người ta và Nam Thừa Diệu, thì Nam Thừa Miện nhắc rèm xe lên, ôn hòa nói: “Tam đệ, có muốn đến phủ của ta một chút không?”

Nam Thừa Diệu lười biếng cười: “Ngày lành cảnh đẹp thế này, tất nhiên là phải hồi phủ ôm ấp nhuyễn ngọc ôn hương mới đúng nha, Thái Tử điện hạ không phải cũng không hiểu.”

Nam Thừa Miện nở nụ cười: “Nếu Tam đệ đã nói vậy, ta cũng không miễn cưỡng, sẽ không làm lỡ thời gian tốt đẹp của Tam đệ.”

Nói xong, nhìn ta cười, liền ra lệnh cho xe ngựa chạy nhanh ra ngoài.

Đợi lúc trở lại Vương phủ, Sơ Ảnh vẫn hưng phấn không thôi: “Tiểu thư, người biết không, hiện giờ cả Tử Kinh Cung đều loan truyền, nói rằng tiếng đàn của người trong đại điện chẳng khác gì tiên âm lạc nhân gian. Đáng tiếc ta không có tư cách vào điện để tận mắt nhìn thấy. Nhưng mà chỉ cần suy đoán cũng biết, thời điểm người đánh đàn, sẽ đẹp như thế nào, những người trong đại điện, chỉ sợ là nhìn đến ngây ngẩn cả người...”

Ta vội cười, cắt ngang lời nàng: “Được rồi Sơ Ảnh, còn không mau giúp ta tẩy trang, giặt co cả một ngày, ta cũng rất mệt mỏi”

Trong lòng khẽ thở dài, cứ tưởng buổi tối nay sẽ bình yên trôi qua, đúng là người tính không bằng trời tính, nếu như ngay cả Sơ Ảnh ở bên ngoài điện, mà lời nói cũng có thể miêu tả sinh động như vậy, chắc rằng, không cần mấy ngày, chỉ mỗi hôm nay thôi, câu chuyện này sẽ được thêm mắm thêm muối mà lan truyền khắp kinh thành.

Ta nhớ lúc trước khi chia tay mẫu thân, sắc mặt của người rất phức tạp, rõ ràng là người có chuyện muốn nói với ta, nhưng cuối cùng lại không có cơ hội để nói.

Sơ Ảnh một bên giúp ta tháo xuống trầm ngọc, một bên lại không kiềm chế được hăng hái hỏi tới: “Tiểu thư, người đánh đàn, Điện hạ cũng nhìn thấy, người có nói gì không?”

Ta hồ hững hờ: “Điện hạ say, em cũng không phải không biết, còn có thể nói cái gì?”

Nàng lầu bầu nói: “Lúc đầu người đâu có say, dù sao cũng phải tỏ vẻ kinh ngạc chứ”

Ta mỉm cười: “Em muốn biết như vậy, chi bằng ngày mai tự mình đi hỏi người đi?”

Nàng đáng yêu rụt rụt cổ, liền im lặng. Ta biết, nàng đối với Nam Thừa Diệu, tuy rằng không hận, nhưng không ít thì nhiều cũng có phần sợ hãi. Tắm rửa xong, thay bộ y phục yêu thích bằng vải trắng mềm mại mà ngày thường ta vẫn mặc khi một mình sống trong Mặc Các, ngồi ở phía trước cửa sổ, mặc cho Sơ Ảnh ở phía sau chải vuốt lên mái tóc dài của ta.

Tâm tư, lại không nhận được nhớ về bữa tiệc ngắm trăng mới vừa rồi, sự khác thường của Nam Thừa Diệu.

Yến tiệc vừa mới bắt đầu, hấn cố ý thân mật, chắc chắn không phải chỉ vì đơn giản muốn trêu đùa ta mà thôi.

Rồi sau đó, khi tiếng đàn của ta vừa dứt, tất nhiên là hấn say, chỉ ít ở trong mắt người ngoài là như thế.

Nhưng mà, chỉ có ta nhìn thấy, tận sâu trong đáy mắt kia là tia sáng lạnh nhạt. Khi ở trên xe ngựa, hấn luôn nhắm mắt, cất giấu cảm xúc của mình. Đến lúc tới Vương phủ, hấn nhìn ta cười một cái: “Vương phi hôm nay cũng đã mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi đi.”

Hấn không có ý định xuống xe ngựa, lời nói trong lúc đó lại không có nửa phần say rượu, ta vì thế mà mỉm cười hành lễ với hấn, được Tần An đỡ xuống xe ngựa, không nói thêm một câu. Rèm xe nặng nề khép lại, hấn ở bên trong, nhìn nhạt nhìn ra ngoài.

“Tiểu thư, tóc của người đã tốt lắm rồi, có lẽ hãy đi nghỉ sớm đi.” Sơ Ảnh buông lược ngọc, đi về phía lư hương, đặt vào một mảnh trầm hương, cắt đứt dòng suy nghĩ của ta. Ta gật đầu, liền nói: “Cũng được”

Định cởi áo ra, bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên một hồi tiếng đập cửa dồn dập, Sơ Ảnh ngạc nhiên nói: “Không biết là ai, mấy tiểu nha hoàn, em đã sớm bảo các nàng ngủ nha, không thấy đốt đèn cũng không có người thông báo, em đi xem thử.”

Vừa nói xong, nàng liền đi ra gian nhà bên ngoài, cất giọng hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

“Nô tì Tầm Vân, cầu kiến Vương phi.” Giọng nói rõ ràng của Tầm Vân vang lên trong màn đêm yên tĩnh, ta cùng Sơ Ảnh có phần nao nao.

21. Chương 21: Hồi Thứ Hai Mốt

Ta vội bảo Sơ Ảnh mở cửa, trong bóng đêm, sắc mặt Tầm Vân không giấu được vẻ lo âu.

Nàng luôn điềm tĩnh, trầm ổn, nhưng hiện tại cảm xúc lại biểu hiện rõ ra bên ngoài, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, nên cũng không khỏi có phần nghi hoặc: “Đã trễ thế này, cô nương có chuyện gì không?”

Nàng cũng không để ý tới cấp bậc lễ nghi, nói thẳng vào vấn đề: “Tầm Vân biết Vương phi tinh thông y thuật, xin Vương phi hãy mang theo thùng thuốc, lập tức theo chân Tầm Vân một chuyến.”

Ta chưa kịp mở lời, Sơ Ảnh đã tỏ mò xen vào: “Trong phủ có ai bị bệnh sao? Vì sao không mời đại phu?”

Sắc mặt Tầm Vân hơi khựng lại, lập tức đáp nhanh: “Là một tiểu nha đầu ở cùng phòng với ta, có lẽ là ăn trúng cái gì đó, hiện tại đang đau bụng dữ dội. Trời cũng đã trễ như vậy, mời đại phu sợ là không kịp, nên mới mạo phạm đến làm phiền Vương phi”

“Là Trục Vũ sao, nhưng lúc ta hồi phủ thấy nàng cũng đâu có chỗ nào không khỏe...”

Về mặt tỏ mò của Sơ Ảnh còn muốn hỏi thêm điều gì, ta thản nhiên cắt ngang lời nàng: “Được rồi Sơ Ảnh, mau đem thùng thuốc đến đây cho ta, để tránh chậm trễ.”

Sơ Ảnh rất nhanh chuẩn bị mọi vật cho ta, muốn cùng ta ra ngoài, ta khẽ cười, ngăn nằng lại: “Em ở lại đây đi”

“Nhưng mà, tiểu thư...”

Ta vẫn như cũ mỉm cười: “Ta đi theo Vân cô nương, chẳng lẽ em còn lo lắng chuyện gì sao. Hơn nữa, em cũng biết, ta không muốn để nhiều người biết được chuyện ta hiểu y thuật, cho nên em ở lại chỗ này, nếu một lát có người lại đến, em nói là ta đã đi nghỉ.”

Ta chú tới sắc mặt Tầm Vân có vẻ cảnh giác khó phát hiện, ta liếc mắt nhìn lại thật sâu, biểu hiện đó liền nhanh chóng biến mất, nhẹ cười, bước nhanh ra cửa, nằng vội mang theo thùng thuốc đi sau người của ta.

Đợi lúc ra khỏi Mặc Các, ta cũng không định quanh co, bước chân dừng lại, trực tiếp hỏi: “Tình trạng Điện hạ thế nào rồi?”

Tầm Vân kinh ngạc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ta.

Trong lòng ta thầm than khẽ, biết suy đoán của mình không sai, có thể làm cho Tầm Vân không để ý đến quy cũ mà nửa đêm xông vào Mặc Các, ngoại trừ Nam Thừa Diệu, còn có thể vì ai.

Nhưng mà, chỉ mấy canh giờ trước Nam Thừa Diệu còn nâng cốc nói cười, đột nhiên chỉ trong một lát, lại xảy ra chuyện gì. Ta thấy nằng không nói, nhẹ nhàng thở dài: “Tầm Vân cô nương, hiện tại cũng không có người ngoài, ta cũng chỉ muốn biết trước sơ sơ để ứng phó mà thôi, người không cần phải giấu ta.”

Tầm Vân cuống quýt đáp lời: “Vương phi hiểu lầm rồi, Tầm Vân tuyệt đối không dám giấu giếm nửa lời, chỉ là không nghĩ tới Vương phi sẽ hỏi như vậy.”

Ta không nói gì, mà nằng sau khi ngừng lại một lát, liền nhẹ giọng nói: “Điện hạ bị thương do kiếm, ở thắt lưng, cũng không nhẹ.”

Trong lòng ta có chút khựng lại, cùng nằng yên lặng bước đi, một lúc sau mới tiếp tục hỏi: “Sao lại tìm ta? Mặc dù không thể truyền gọi thái y trong cung, nhưng ở trong kinh thành này, các người có thể tìm được đại phu y thuật inh, vì sao lại đến tìm ta?”

Ánh mắt Tầm Vân hạ xuống, nhẹ giọng đáp: “Là ý của Điện hạ.” Ta cũng không nói gì thêm, mà cũng không còn thời gian để nghĩ, phía trước có ánh sáng truyền đến, đã đến sân ngoài của Khuynh Thiên Cư.

Khuynh Thiên Cư là nơi ở của Nam Thừa Diệu, từ lúc gả vào vương phủ, tuy ta đã đến nơi này, nhưng số lần chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tần An vừa nhìn thấy chúng ta, không kịp hành lễ, lập tức dẫn chúng ta đến phòng ngủ của Nam Thừa Diệu.

Bốn phía Khuynh Thiên Cư đều có người canh phòng, tuy không nhiều, nhưng lại rất trật tự. Những người này, có một số ta nhận ra, là thị vệ của Vương phủ. Nhưng đại đa số, ta đều không biết.

Nam Thừa Diệu nhắm mắt nằm trên chiếc giường bằng gỗ trầm hương, Trục Vũ đang ở một bên dùng nước ấm giúp hẩn sơ cứu. Nhưng mà máu kia, lại không thể nào ngăn được, mà nước mắt của Trục Vũ cũng như thế, không thể ngừng, tuy nhiên, đôi tay nằng giúp hẩn xử lý vết thương lại không hề run rẩy.

Lúc chúng ta bước vào, bước chân vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mà hẩn vẫn nhận ra, lẳng lặng mở mắt.

Đôi mắt hẩn âm u mà sắc bén, bên môi vẫn là nụ cười hờ hững, nếu không phải vì sắc mặt vô cùng tái nhợt thì người khác căn bản cũng không nhìn ra hẩn vẫn còn đang bị thương,

Hẩn nhìn thấy ta, ánh mắt hình như tối sầm lại, nhưng mà một lát sau, lại khôi phục dáng vẻ lười biếng, cười nói: “Chiếc eo nhỏ nhắn cử động theo bước chân, cổ tay trắng nõn lẩn khuất trong tầng lụa mỏng. Bản thân ta có phần cảm tạ lần bị thương này, nếu không cũng không thể thấy được dáng vẻ Vương phi tựa như hoa sen trong đầm thế này. Thời khắc này, hình như là lần đầu tiên Vương phi đến Khuynh Thiên Cư, cũng là lần đầu tiên đến phòng ngủ của ta, nhưng, tiếc là đêm đẹp có giai nhân, ta lại không có phúc hưởng thụ, thật là đáng tiếc.”

Ta cũng không để ý đến lời trêu đùa của hẩn, lập tức đi tới trước, xem xét miệng vết thương.

Y phục bên hông của hắn đã đầm máu, ta xem xét thật kĩ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vết thương kia nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng không phạm phải vị trí quan trọng, nên không có vấn đề lớn.

Mặc dù là như vậy, nhưng động tác của ta cũng không dám có chút chậm trễ. Người này chính ta Tam điện hạ được thánh thượng yêu thương nhất, thân thể đáng giá nghìn vàng, không thể có nửa phần sơ xuất.

Hơn nữa, bên hông của hắn, máu không ngừng chảy ra, cũng làm cho tâm tư ta khẽ run lên. Tầm Vân và Trục Vũ luôn tuân theo sự căn dặn của ta, bưng nước nghiền thuốc.

Ta có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, luôn thản nhiên nhìn chăm chú vào ta, nhưng ta lại không có lòng dạ nào mà quan tâm. Chỉ là yên lặng, tỉ mỉ xử lý vết thương của hắn, giống như là một vị đại phu thật sự.

Vết thương của Nam Thừa Diệu tuy không trúng chỗ hiểm, nhưng thất lưng vốn là vị trí yếu điểm, nếu bị tổn thương, cũng rất đau đớn, cũng giống như việc dùng một con dao cùn để cắt thịt.

Bởi vì thế, máu trên vết thương của hắn mới khó cầm như vậy, sự đau đớn mà hiện tại hắn phải chịu đựng, có thể nói là hơn gấp trăm ngàn lần những vết thương trí mạng, điều này người thường khó có thể tưởng tượng.

Tuy rằng ta đã sớm biết hắn tuyệt đối không phải là người đơn giản, nhưng mà hiện tại, ta cũng phải âm thầm khâm phục.

Thật ra lúc đầu ta vì hắn mà muốn điều chế thuốc tê trước, nhưng hắn lại thản nhiên mở miệng nói: “Không cần, đau đớn này không là gì cả, ta không có thời gian để lãng phí.”

Ta còn đang do dự, khóe môi của hắn lại hiện ra nụ cười hài hước, khẽ nói, “Vương phi đang là đau lòng vì ta sao?”

Biết rõ là nói gì cũng vô ích, vì thế ta bắt đầu ra tay, tuy rằng đã cố gắng thật nhẹ tay, nhưng lại không có cách nào khép lại vết thương mà không làm hắn đau đớn.

Có nhiều lần, ta nhịn không được mà ngừng tay lại, đưa mắt nhìn hắn. Đôi mắt thâm trầm của hắn luôn mở to, trong trẻo lạnh lùng mà sắc bén, vành môi tuyệt mỹ vẫn mang theo nụ cười tựa gió nhẹ mây trôi, chỉ có sắc mặt tái nhợt không chút máu cùng với những giọt mồ hôi đua nhau rớt xuống, mới cho thấy hắn đang chịu đựng thống khổ.

Không biết đã qua bao lâu, ngoài điện truyền đến một âm thanh nho nhỏ, lọt vào trong vành tai của Tần An.

Sắc mặt Tần An không hề biến đổi, bước đến hành lễ, nói: “Điện hạ, Tần An cáo lui trước, sẽ không có người nào có thể bước vào Khuynh Thiên Cư.”

“Người không thể ngăn được hắn.” Nam Thừa Diệu thờ ơ cười một cái, đáy mắt lạnh lùng: “Hiện tại, chúng ta không đáng phải đối đầu chính diện với hắn, người hãy cố gắng kéo dài thời gian là được.”

Tần An vâng một tiếng, bỗng nhiên quỳ xuống đất hành đại lễ với ta: “Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, xin Vương phi hãy lấy Điện hạ làm trọng, đừng ngừng trị thương.”

Ta không bận tâm để hiểu rõ lời hắn, chỉ vội vàng gạt đầu, ý nói ta đã hiểu.

Tần An nhìn thấy, liền xoay người ra khỏi phòng ngủ, Nam Thừa Diệu lại một lần nữa cười với ta: “Vương phi, e rằng phải phiền nàng nhanh tay lên, ta cũng không muốn liên lụy đến nàng.”

22. Chương 22: Hồi Thứ Hai Hai

Ta không để tâm tìm hiểu xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chỉ dốc hết sức có thể để cầm máu, bôi thuốc, băng bó, mỗi một bước, đều cẩn thận tỉ mỉ.Đợi cho đến khi vừa làm xong một lượt, thời điểm ta khẳng định vết thương của hắn đã không còn gì đáng ngại, thì sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng dần trở nên sáng rõ.Cảm giác thả lỏng và mệt mỏi cũng nhanh chóng truyền đến, ta tùy ý vén tay áo lau đi vết mồ hôi trên trán, tảng đá đè nặng ở trong lòng cuối cùng cũng đã rơi xuống đất, cả người liền trở nên dễ

chịu hơn. Sau một khắc đó, ta bỗng nhiên nhận ra rằng, trước đây, hình như bản thân không hề phát hiện, thương thế của hân lại khiến ta lưu tâm đến vậy, từ lúc nào đã nén sâu vào trong lòng của ta. Ta hơi rùng mình, không muốn cũng không dám tiếp tục suy nghĩ, nhưng lại không ngăn được cảm giác sợ hãi. Đến cùng là ta đang sợ cái gì, bản thân cũng không thể phân biệt rõ, nhưng cảm giác chính là cảm giác, ta vô phương không chế. “Vương Phi đã mệt mỏi, trước hết nên để cho Tầm Vân đưa nàng trở về.” Giọng nói của Nam Thừa Diệu ở trong bóng đêm nhàn nhạt vang lên, tựa như ở trong đó còn ẩn chứa cảm xúc u ám, nhưng cuối cùng vẫn là sự yên lặng. Ta buộc bản thân phải thu lại tâm tình, nhìn vết thương được băng bó rất tốt của hân, sau đó nói nhỏ: “Vết thương của Điện hạ đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, sau một thời gian, liền có thể phục hồi, sẽ không tiếp tục tái phát. Thanh nhi không quấy rầy Điện hạ nghỉ ngơi, xin cáo lui trước, ngày mai lại đến thay thuốc cho Điện hạ.” Hân vì sao lại bị thương, là do ai gây ra, trong cung không hề thiếu thái y vì cớ gì lại tìm đến ta, mấy vấn đề này, ta cũng không phải không muốn biết, chỉ là hiểu rõ hiện tại, không phải là thời gian thích hợp để hỏi. Vì thế ta một câu cũng không nói, định cùng Tầm Vân ra ngoài, lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến một giọng nói ôn hoà mà hơi kiên quyết: “Đã có người nhìn thấy thích khách chạy vào Vương phủ, mọi nơi bên trong phủ đều đã điều tra qua, nhưng vẫn chưa phát hiện bóng dáng thích khách. Chỉ còn lại Khuynh Thiên Cư, Tần tổng quản tội gì lại luôn cản trở như vậy, chẳng lẽ có điều bí ẩn gì mà không thể nói ra sao?” Ta hơi ngẩn ra, ngàn lần cũng không ngờ, chủ nhân của giọng nói kia chính là Thái tử đương triều, Nam Thừa Miện. Lúc trước luôn tập trung vào vết thương của Nam Thừa Diệu, ta gần như đã quên đi sự hỗn loạn ở bên ngoài, hiện giờ khi đưa mắt nhìn ra cửa sổ, đèn đuốc sáng như ban ngày, bóng người lay động, xem ra sự việc đã đi đến tình trạng không thể cứu vãn. Sắc mặt Tầm Vân và Trục Vũ biến đổi, lập tức nhanh chóng thu dọn chậu nước, thùng thuốc, cùng với chăn đệm và quần áo nhuộm máu, động tác của hai người vô cùng nhanh nhẹn, chỉ chốc lát, gian phòng liền trở nên sạch sẽ như lúc ban đầu, giống như chưa có chuyện gì từng xảy ra. Nhưng mà, cho dù chỉ là một ngọn gió thoảng qua, vẫn có thể tạo nên những vòng gợn sóng, ta hơi chau mày. Sắc mặt Nam Thừa Diệu lại không hề có chút lo sợ, thản nhiên mở miệng như trước, căn dặn Tầm Vân: “Đưa Vương Phi ra bằng cửa sau, sau đó người ở lại nơi đó, chờ cho đến khi chuyện này đã được giải quyết.” Tầm Vân hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn không thể làm trái ý của hân, lặng lẽ đáp lại một tiếng, đi đến bên cạnh ta, đưa tay thỉnh bước. Ta trầm ngâm một lát, liền nói: “Có rượu không?” Tầm Vân ngẩn người, căn bản là không thể ngờ ta lại hỏi như vậy. Ta cũng không rảnh để giải thích, chỉ là vừa suy tư vừa nói: “Nếu như có, phiền cô nương thay ta lấy ra, càng nhiều càng tốt, tốt nhất là loại rượu mà Điện hạ thường uống.” Tầm Vân như cũ vẫn không hiểu được, trong khi ánh mắt của Nam Thừa Diệu dần dần mang theo vẻ tán thưởng, hân hơi gật đầu, ý bảo Tầm Vân cứ làm theo những gì ta căn dặn. Tầm Vân được hân cho phép, một lát liền mang rượu lên, một bình Vực Phách Tửu hảo hạng, mùi hương nồng đậm. Không nhịn được liền nghĩ, Nam Thừa Diệu quả nhiên là biết hưởng thụ, Liễm hao hết tâm tư mới tìm được cho ta một vò rượu, thế mà hân lại dự trữ nhiều như vậy, có điều hiện giờ, lại chỉ có thể lãng phí vô ích. Trong lòng tiếc nuối, nhưng động tác ở trên tay cũng không chút chần chừ, đem bình rượu Vực Phách Tửu ngàn vàng khó kiếm này đổ lên mặt đất, lên giường, trường kỉ Căn phòng tràn ngập mùi rượu mát lạnh, che lấp đi mùi thuốc đông y cùng mùi máu tươi ban đầu, ta mỉm cười, như thế này so với vừa rồi mới gọi là không chê vào đâu được. Vừa định mở miệng nói điều gì đó, liền nghe thấy giọng nói cổ cố gắng ngăn cản của Tần An càng ngày càng to, hân là đang báo động cho chúng ta, tuyên bố rõ ràng là người ở bên ngoài, đang sắp mất hết kiên nhẫn. “Thái tử điện hạ, nô tài vừa rồi đã nói, trong phòng không có thích khách, Tam điện hạ đã ngủ, tính tình Điện hạ thế nào chắc người cũng hiểu rõ, nếu quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của Điện hạ, nô tài thật không gánh vác nổi...” “Nếu như Tam đệ trách mắng, đương nhiên ta sẽ ra mặt chịu trách nhiệm. Nếu để cho thích khách chạy thoát, Phụ hoàng truy cứu, đó mới là không ai gánh vác nổi.” Giọng nói Thái tử điện hạ cương quyết, không cho phép ngăn cản: “Hầu Sính, người đem những người trong khuôn viên này giữ lại, tuyệt đối không thể để thích khách trốn thoát, Phong Dịch, cũng nên theo ta đi vào, cần phải đảm bảo Tam đệ của ta không xảy ra chuyện gì.” “Thái tử điện hạ...” Tần An vẫn còn ra sức cản trở, nhưng đã vô lực, tiếng bước chân hỗn loạn đang dần dần đi về phía phòng ngủ. Sắc mặt Nam Thừa Diệu không hề thay đổi, chỉ nhìn ta mỉm cười: “Ta vốn không muốn để nàng liên lụy vào, nhưng hiện tại, nàng cho dù có muốn chạy cũng không còn kịp nữa. Vương Phi, ban đêm gió lạnh, chỉ bằng trước tiên nên lên giường nghỉ một chút, nàng thấy thế nào?” Tầm Vân Trục Vũ liếc mắt nhìn nhau, không đợi Nam Thừa Diệu ra lệnh, đã nhanh tắt đèn cây, rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Ta nhẹ cười: “Điện hạ không phải đã nói, nếu đã gả vào Tam vương phủ, sao có thể bàn quang đứng ngoài cuộc, bất kể là họa hay phúc, Thanh nhi tất nhiên là cùng Điện hạ gánh vác.” Hân không nói gì, chỉ nhìn ta. Mà thanh âm của Trục Vũ ở bên ngoài cửa đã vang lên: “Tần tổng quan, có chuyện gì vậy, Điện hạ vừa mới đi nghỉ không lâu, người đem nhiều người như vậy tiến vào, nếu làm

Điện hạ tức giận, ta không gánh nổi tội trạng này.”Tần An tất nhiên là ra sức cùng nàng phối hợp để tranh thủ thời gian cho chúng ta, trong lòng quyết định, đem một chén Vực Phách Tửu một hơi cạn sạch, sau đó đem phần rượu còn lại trút hết lên quần áo của mình, nhắm mắt lại, đem chiếc thắt lưng mềm mại trên eo tháo xuống, bộ y phục trắng tinh ở trên người yêu kiều rơi xuống.Hai gò má ta nóng bừng, nhưng không có thời gian để xấu hổ, nhanh chóng nằm xuống chỗ trống bên người của hắn, kéo chiếc chăn bông mỏng phủ lên người, đến một cử động nhỏ cũng không dám. Trong lòng không ngừng trấn an chính mình, hắn là phu quân của ta, không có gì phải thẹn thùng.Bên tai, hình như nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hắn, sau đó một đôi tay thon dài, cách một chiếc áo ngủ bằng gấm, nhẹ nhàng ôm ta.Chỉ sau vài giây ta vừa nằm xuống, liền nghe thấy tiếng cửa phòng nhẹ nhàng vang lên, Nam Thừa Miện đã đẩy cửa bước vào trong phòng.

23. Chương 23: Hồi Thứ Hai Ba

“Ai?”Nam Thừa Diệt đột nhiên bật dậy nửa người, mắt nhìn ra ngoài, giọng nói vang lên trong căn phòng vắng vẻ, mang theo sự lạnh lùng tức giận không hề che giấu cùng với sự đề phòng, giống như là vừa từ trong giấc ngủ bình tĩnh.Mùi rượu mát lạnh trong căn phòng, âm thầm chuyển động, hoặc là, sự rét lạnh này, cũng không hẳn chỉ là vì hương rượu.Tầm Vân vội vàng quỳ xuống, giọng nói run rẩy: “Điện hạ, là Thái tử điện hạ đến đây, nô tì không thể ngăn cản, xin Điện hạ thứ tội.”Ngừng lại một lát, đáng vẻ Nam Thừa Diệt uể oải tựa lên đầu giường, một tay tùy ý vờn nhẹ lên mái tóc dài như nước của ta, khẽ cười nói: “Đúng là không trách được ta khi nói Đại ca không hiểu phong tình, đã hơn nửa đêm, người rời bỏ Đông Cung cùng mỹ nhân như hoa, tìm đến quý phủ của ta làm gì?”Hắn không gọi Nam Thừa Miện là Thái tử, mà dùng cách xưng hô trong nhà, vì thế cũng tự nhiên tựa người trên giường, không đứng dậy thi lễ vua tôi.Nam Thừa Miện trái lại cũng không để tâm, ôn hoà mở miệng, lời nói không chút hoang mang: “Tam đệ, tối nay có thích khách lợi dụng ban đêm xông vào Đông Cung, ta dẫn người đuổi theo, tận mắt thấy hắn đi vào Tam vương phủ, nên mới đến xem qua, đã quấy rầy người cùng giai nhân nghỉ ngơi, đúng là ta không phải.”Bởi vì ta nằm nghiêng lại hướng về phía trong, hơn nữa trên giường còn có mảnh lụa trắng rủ xuống, Nam Thừa Miện không nhìn thấy đáng vẻ của ta, có lẽ hắn nghĩ ta chỉ là một đoá hoa tầm thường nào đấy trong vườn hoa đầy màu sắc của Tam đệ hắn, nên mặc dù hành động không hợp lễ, nhưng ý tứ lại không hề trốn tránh.“Sao?” Nam Thừa Diệt nhũn mày cười: “Đại ca là đang nghi ngờ vương phủ của ta chứa chấp thích khách sao?”Nam Thừa Miện cũng không tức giận, ôn hoà cười nói: “Xem người đang nói cái gì kia, làm Đại ca như ta chẳng qua là nghĩ đến an nguy của người, không an tâm, nên mới đặc biệt đến đây.”Nam Thừa Diệt miễn cưỡng cười: “Nếu vậy thì thật đa tạ Đại ca, nhưng mà ở chỗ ta cũng không có biến động gì, mỹ nhân ở trong ngực, hỏi còn có điều gì dễ chịu hơn.”Nói xong câu này, hắn không nói thêm gì nữa, cũng không có ý đứng dậy, mặc dù không trực tiếp mở lời, cũng đã ám chỉ ý định đuổi khách.Nam Thừa Miện hiển nhiên sẽ không rời đi, vẫn đứng bất động tại chỗ, là vì không cam lòng, cứ không đánh mà lui như vậy.Ngừng lại hồi lâu, hắn lại một lần nữa mở miệng: “Tam đệ nếu không có việc gì, ta cũng yên lòng, chỉ là chuyện này dù sao cũng là chuyện trọng đại, e rằng Tam đệ phải cùng ta triệu tập quần thần bàn bạc một phen.”“Hiện tại?” Nam Thừa Diệt khẽ cười: “Đại ca không phải đang nói đùa với ta đấy chứ, cho dù nhuyển ngọc ôn hương ở trong lòng không quan tâm, nhưng ta lại không nỡ.”Nam Thừa Miện cũng cười nhạt nói: “Ảnh hưởng đến nhũ hống của Tam đệ, là ta không phải. Nhưng mà chúng ta thân là hoàng tử, tất nhiên phải lấy đại sự làm trọng, không thể vì chuyện này mà trốn tránh trách nhiệm. Tam đệ, đành phải làm phiền người tức khắc khởi hành, theo ta đến phòng nghị sự. Sau khi mọi chuyện kết thúc, Ca ca ta nhất định sẽ tự mình tuyển chọn vài vị giai nhân tuyệt sắc đưa đến chỗ người, xem như là tạ tội.”Lời nói vừa hết, cũng không có dấu hiệu sẽ rời đi, chính là tận mắt nhìn thấy Nam Thừa Diệt đứng dậy mới bằng lòng bỏ qua.Nam Thừa Diệt cười như không cười, mở miệng nói: “Đại ca nếu đã mang trách nhiệm hoàng tử ra, lại đem mỹ nhân đến hấp dẫn ta, xem ra đêm nay cho dù như thế nào ta cũng phải đi theo người.”Vừa nói xong, vừa định vén chăn đứng dậy.Ta biết máu trên vết thương của hắn đã ngừng chảy, hơn nữa thời điểm Tần An đang kéo dài thời gian ở bên ngoài, Tầm Vân đã giúp hắn khoác thêm một lớp y phục màu đen, nếu hiện tại đứng dậy nói chuyện, mà không có điều gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn sẽ không để lộ manh mối.Tuy rằng sắc mặt của hắn bởi vì mất máu mà có phần tái nhợt, nhưng nụ cười gió nhẹ mây trôi kia cũng làm cho người khác cho dù có hoài nghi, vẫn không thể bắt được đuôi sam, ta biết hắn

hoàn toàn có khả năng che giấu, nhưng mà, những đau đớn mà hắn phải chịu đựng, người thường sẽ khó mà tưởng tượng được. Trong lòng biến đổi, dựa vào động tác của hắn mà lên tiếng, giọng nói mềm nhẹ lười biếng, giống như vừa mới bị đánh thức: “Điện hạ? Trời đã sáng rồi sao?”Hắn nhìn ta thật sâu, ngưng lại một hồi, mới tiếp tục đáp lời, giọng nói vẫn như thường ngày mang theo nụ cười biếng nhác: “Vẫn chưa, nàng cứ ngủ thêm một lát, ta đi một hồi sẽ trở lại.”Ta một mặt đưa tay ấn lên thái dương của mình, một mặt yêu kiều oán trách nói: “Điện hạ chuốc rượu ta nhiều như vậy, hiện tại đầu Thanh nhi còn đau nha, vậy mà người cứ như vậy bỏ đi, không để ý tới ta, Thanh nhi không thuận.”Ta chưa từng nghĩ tới một ngày mình sẽ nói những lời như vậy, cố ý đè thấp giọng nói, ngầm thể hiện sự nũng nịu quyền rũ, lấy sự phong tình nhu mì đáng yêu đến tận xương tuỷ của Khánh phi nương nương học theo vài phần.Nam Thừa Miện tất nhiên không ngờ rằng biến cố sẽ thành linh xảy ra, nhất thời không biết nói gì.Mà ta sau khi tỉnh dậy từ cơn say, hoàn toàn không biết sự tồn tại của hắn, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn nằm nghiêng như trước, nhìn Nam Thừa Diệu.Nam Thừa Diệu nở nụ cười: “Sao lại không để ý tới nàng, chẳng qua bốn vương còn có chuyện quan trọng, một lát sẽ đến cho nàng được không?”Ta mỉm cười yêu kiều, không chịu buông tha: “Đã trễ thế này, Điện hạ còn có chuyện gì quan trọng, không phải là lại muốn đi tìm hồng nhan tri kỷ đấy chứ? Trước kia không tính, nhưng hôm nay, Thanh nhi vừa mới vì điện hạ mà mang về chiếc đàn cổ Kinh Đào, Điện hạ lại chuốc rượu ta nhiều như vậy, còn đem người ta giày vò hết lần này đến lần khác, bất luận thế nào ta cũng không để người đi. Điện hạ nếu không chiều theo, từ nay về sau đừng tìm đến Thanh nhi.”Mỗi một câu một chữ, mỗi một âm một tiếng, đều mang theo giọng điệu vì được cưng chiều mà làm nũng, lại có phần nhu nhược đáng yêu, khiến người khác cho dù có cứng rắn cũng không nỡ cự tuyệt.Nam Thừa Diệu cúi đầu cười một tiếng, gương mặt lại hướng về phía Nam Thừa Miện mở miệng: “Đại ca, người xem hiện tại ta nên làm thế nào mới phải?”“Đại ca?” Ta giống như có chút nghi hoặc, lập tức không chờ Nam Thừa Miện lên tiếng, liền cướp lời, cười nói: “Điện hạ đang đùa ta phải không, để ta nhìn xem Đại ca ở đâu nào.”Vừa nói xong, vừa xoay nửa người nhóm dậy, động tác được kiểm soát vô cùng khéo léo.Tay phải ở dưới chiếc chăn bông, giữ lấy, không cho nó rơi xuống, trong khi mái tóc đen cũng thuận theo động tác của ta mà trượt xuống, che đi cánh tay trái đang lộ ra bên ngoài.Sau đó, lại giống như vô tình đối diện với gương mặt không chút cảm xúc của Nam Thừa Miện, làm cho sự thích ý đáng yêu trong đôi mắt liền thay đổi trở thành vô cùng hoảng sợ.“A!”Ta sợ hãi kêu lên một tiếng, vì bị kinh động mà theo bản năng rút vào trong tấm chăn, xoay người lại, tránh vết thương bên hông của Nam Thừa Diệu, ôm chầm lấy hắn, đem mặt giấu ở trong lòng ngực của hắn, không chịu nói thêm một câu nào.“Ta không biết là Tam vương phi ở đây, vô cùng mạo phạm, làm Vương phi sợ hãi, là ta không phải.” Nam Thừa Miện vội mở miệng nói.Ta vẫn như cũ không ngẩng đầu lên, cũng không nói lời nào, làm ra bộ dạng xấu hổ không chịu được.“Vương phi, được rồi, mau thả ta ra, nàng cho dù không tiếp tục ngẩng đầu lên cũng không cần phải tự làm mình buồn bực.” Nam Thừa Diệu vừa cười vừa dỗ dành ta.Ta vẫn không ngẩng đầu lên, rút ở trong lòng ngực của hắn mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mà ngưng đọng vô cùng, trong màn đêm yên tĩnh, cũng đủ để ọi người đều nghe thấy: “Ta không buông, đều tại Điện hạ, sau này Thanh nhi còn có mặt mũi nào mà nhìn người khác. Phụ thân, mẫu thân, còn có phụ hoàng, sau khi biết được, không biết sẽ trách tội thế nào.”Nam Thừa Diệu cười như không, liền nói: “Điều này sao có thể trách chúng ta, trong khuê phòng, vốn là nơi lạc tình, ta cũng không ngờ.....vẫn là không nghĩ đến, Thái tử điện hạ lại bất thành linh xuất hiện quấy rầy ở trong phòng của chúng ta. Cho dù phụ hoàng và phụ mẫu nàng có biết, chưa chắc ai mới là người bị trách phạt.”Ta vẫn như trước, nhắm mắt bịt tai, bất chấp mọi thứ ôm chặt lấy hắn, vùi mặt vào trong lòng ngực của hắn, không chịu buông tay.Nam Thừa Diệu vừa cười vừa an ủi ta một hồi, mới bất đắc dĩ cười nói: “Thôi thôi, ta chịu thua, tối nay cho dù trời có sập xuống, bốn vương cũng không ra ngoài, để nàng ôm như vậy suốt đêm được không?”Ta vẫn không nói lời nào, Nam Thừa Diệu liền cười nhìn Nam Thừa Miện nói: “Đại ca, người cũng thấy đấy, ta thật sự không thoát thân được, dù là chuyện đại sự gì, cũng chỉ có thể chờ đến ngày mai.”Nam Thừa Miện bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra như vậy, hơn nữa tình cảnh có phần khó xử, thân phận của ta làm hắn không thể không kiêng nể, vì vậy mà trong một thoáng không biết nên đối đáp như thế nào, lại nghe thấy Nam Thừa Diệu nói như vậy, trong lòng cho dù là không cam lòng, cũng chỉ có thể gật đầu, vừa phải nói lời tạ lỗi, mới rời khỏi Khuynh Thiên Cư.

24. Chương 24: Hồi Thứ Hai Bốn

Nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn đã dần dần đi xa, ta vẫn không dám nhúc nhích, mặc dù đã giảm bớt sức lực, nhưng vẫn duy trì tình trạng ôm lấy thắt lưng của Nam Thừa Diệu. Hắn cũng bất động, không hề nói gì, căn phòng lại rơi vào yên lặng, ánh trăng ở bên ngoài len vào trong, toả ra tia sáng bình yên khoan khoái. Một lát sau, giọng nói của Tầm Vân một lần nữa vang lên ở bên ngoài cửa: “Điện hạ, Thái tử cùng tùy tùng đã rời khỏi.” Đấy lòng đang căng như dây đàn của ta, cuối cùng cũng thả lỏng. Lúc trước là bởi vì tình hình căng thẳng tựa như khi gương tuốt khỏi vỏ, nổ lên dây cung mà tạm thời bỏ đi sự xấu hổ, hiện tại cảm giác này nhanh chóng xuất hiện trở lại. Không muốn để hắn nhìn thấy, cũng không muốn cùng hắn đôi co, ta ung dung buông nhẹ vòng tay quanh thắt lưng của hắn, lặng lẽ dịch chuyển đến cạnh giường. Bất chợt trong lúc đó ta mới phát hiện, sở dĩ Tầm Vân không vào trong phòng, mà chỉ đứng ở trước cửa đáp lời, có phải là vì sợ ta sẽ xấu hổ, dù sao thì lúc chúng ta diễn trò, các nàng đều ở ngoài điện, tất nhiên là nghe rõ mọi điều. Hai gò má lập tức ửng đỏ, không khỏi có phần vui mừng khi hiện tại đèn đuốc trong phòng đều tắt ngấm, sự xấu hổ của ta vì thế mà có thể được che giấu. Nam Thừa Diệu cũng không hề trêu đùa ta, chỉ nghe thấy trong giọng nói của hắn thoáng có ý cười, lên tiếng căn dặn Tầm Vân: “Tới Mặc Các mang đến cho Vương Phi một bộ y phục sạch sẽ.” Ta lúc này mới nhớ y phục của mình đã bị thấm ướt rượu, hiện tại e rằng không thể mặc, nghe thấy Tầm Vân định lui ra, ta vội gọi nàng: “Làm phiền cô nương thay ta trấn an Sơ Ảnh, ta một đêm không về, nàng nhất định là rất lo lắng.” Tầm Vân ở ngoài cửa kính cẩn đáp: “Vương Phi yên tâm, Tầm Vân biết phải làm thế nào.” Bước chân của nàng dần dần đi xa, cả căn phòng, chỉ còn lại ta và Nam Thừa Diệu, ta tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, nhưng dưới tình huống ta chỉ mặc một chiếc áo lót cùng hắn chung chăn chung gối, thật không biết phải làm thế nào để trấn tĩnh. Hắn thả lỏng thân thể tựa vào đầu giường, cũng không nói lời nào, nhưng ta biết hắn không hề ngủ, thậm chí còn có thể cảm nhận được tầm mắt của hắn ở trong bóng đêm luôn dừng trên người ta. Hương rượu thoát ẩn thoát hiện ở trong gian phòng tạo nên bầu không khí ám muội, ta hít một hơi thật sâu, sau đó có phần miễn cưỡng nói: “Vết thương của Điện hạ có ổn không?” Hắn cười rộ lên: “Mới vừa rồi tình hình hết sức căng thẳng, Vương phi còn rất bình tĩnh, sao hiện tại lại khấn trương như vậy, chẳng lẽ, là sợ ta?” Ta ép buộc bản thân phải cố giữ vững bình tĩnh: “Điện hạ đừng đùa, Thái tử đã đi rồi, ta tại sao lại khấn trương.” Vừa dứt lời, cánh tay liền truyền đến cảm giác bị nắm chặt, sau đó thân mình còn bị hắn đột nhiên giữ lấy, ôm ở trong lòng, hắn hơi hơi mỉm cười, hơi thở lượn lờ ở bên tai: “Thế còn hiện tại?” Hai gò má của ta đã muốn nóng bừng không biết thành bộ dạng gì, da thịt tuy còn cách một lớp y phục, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm cùng hơi thở nam nhân từ hắn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng trống ngực của bản thân đang nảy lên từng hồi. Sự kinh hãi ban đầu trôi qua, ta cũng không giãy giụa để tránh kích thích hắn, thế nhưng hắn lại không chịu buông tay, khoe môi vẫn hiện lên nụ cười uể oải, đem ta ôm ở trong lồng ngực của hắn. Ta bắt buộc dĩ phải mở miệng nói: “Điện hạ, vết thương của người.” Hắn cười lên tiếng: “Rất đau, cho nên Vương Phi đừng có cử động, để cho ta có thêm sức lực.” Ta có thể cảm nhận được, hành động này của hắn không hề ẩn chứa một chút tình ý gì, chẳng qua là chỉ mang theo ý định trêu đùa, muốn nhìn thấy sự bình tĩnh hoàn mỹ của ta khi đứng trước mặt người khác không còn nữa. Nghĩ như thế nên tâm tư ta dần trở nên bình tĩnh, khẽ cười nói: “Điện hạ sao lại không thả ta ra, trêu đùa Thanh nhi liền thích thú như vậy sao?” Ta đang chờ hắn chế giễu, nhưng sau một lúc lâu, lại không thấy hắn đáp trả, có chút nghi hoặc, hắn hẳn nên tức giận mới đúng, vì thế ta đưa mắt nhìn lại, trông thấy ánh mắt hắn nặng trĩu, u tối như đêm, ta nhìn mà không hiểu, cũng nghĩ không ra, nhưng tâm tình lại vô cớ run lên. Thấy hắn vẫn không nói một lời, ta nhìn theo tầm mắt của hắn, không khỏi có phần lúng túng. Mới vừa rồi bởi vì ngộ ngộ, chiếc chăn bằng gấm chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ trượt xuống, bả vai cùng cánh tay trắng nõn như tuyết, hiện ra dưới ánh trăng nhàn nhạt. Mà tầm mắt của hắn đang đặt lên trên cánh tay trái của ta, bức vẽ phượng hoàng từ chu sa. Ta vô cùng xấu hổ, vội vươn tay kéo chiếc chăn che đi, nhưng bị hắn ngăn lại, hơi lạnh từ đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt lên hình dáng Phượng Hoàng. Thân thể của ta không ngăn được sự run rẩy, trong một thoáng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy đến cả hít thở cũng khó khăn. Hắn vẫn không nói lời nào, đầu ngón tay vẫn như trước chuyển động trên cánh tay trái của ta. Ta buộc mình phải lên tiếng, phá vỡ bầu không khí quá mức ám muội này, tuy là cười như giọng nói lại ít nhiều có phần cứng nhắc: “Thanh nhi khi còn bé đã gặp nạn, rơi xuống vách núi, sau đó may mắn được quý nhân cứu giúp. Thế nhưng vết thương trên cánh tay lại không thể nào chữa trị, cho nên mới dùng chu sa vẽ nên Phượng Hoàng này để che giấu.” Lời nói của ta cuối cùng cũng lôi kéo được sự chú ý của hắn, hắn chậm rãi thu tay lại, trong ánh mắt thâm sâu, tựa như mang theo độ nóng khó có thể khống chế, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn cố gắng đè xuống. Hắn đem tầm mắt rời khỏi bức vẽ Phượng Hoàng

vỗ cánh tung bay trên cánh tay trái, nhìn vào đôi mắt của ta, cuối cùng chỉ nở một nụ cười, nói: “Rất đẹp.”

25. Chương 25: Hồi Thứ Hai Lăm

Sau đêm hôm đó, Nam Thừa Diệu cáo bệnh, không vào triều. Người đến thăm liền kéo dài không dứt, nhưng tất cả đều bị Tần An từ chối, lấy cớ là Điện hạ đang an dưỡng, không muốn bị quấy rầy. Thánh thượng cùng văn võ trong triều sớm đã quen với sự nhàn hạ, tùy hứng của vị Tam điện hạ này, không hề trách cứ, cũng không có ai để ý mà truy cứu. Bọn họ có lẽ là nghĩ hân trời sinh tính tình hời hợt, không muốn để tâm đến những chuyện chính sự nên mới lấy cớ cáo bệnh. Nhưng mà trong những người này, chắc chắn sẽ không có Nam Thừa Miện. Trong lòng ta thật sự cũng có chút kinh ngạc, cứ tưởng rằng, dựa theo tính khí của Nam Thừa Diệu, mặc dù là phải chịu đau, hân cũng sẽ gắng gượng mà vào triều, để không lộ ra manh mối. Nhưng hôm nay, hân lại thoải mái cáo bệnh, nhàn hạ ở trong phủ dưỡng thương, thật là làm ta không ngờ. Tuy nhiên, từ sau buổi tối hôm đó, ở Đông Cung cũng không có thêm động tĩnh gì, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà sự yên lặng này, làm cho người khác cảm nhận được, đây chính là sự bình lặng trước cơn bão lớn. Mấy ngày này, ta đều đến Khuynh Thiên Cư giúp Nam Thừa Diệu thay thuốc, vốn hân là người tập võ, thân thể rất khỏe, chỉ hơn mười ngày, vết thương bên hông đã tốt lên rất nhiều. “Tiểu thư, cuối cùng thì Trục Vũ ăn phải cái gì, đã lâu như vậy mà vẫn còn chưa khỏi hẳn, ta muốn đến thăm mà người cũng không cho phép.” Sơ Ảnh một bên trao thùng thuốc cho ta, một bên lại không nhìn được mà than thở. Ta mỉm cười, lên tiếng: “Nếu đổi lại là ngươi, bởi vì tham ăn mà đau bụng, phải nằm một chỗ lâu như vậy, không thấy xấu hổ khi người khác đến thăm sao? Trục Vũ vốn da mặt mỏng, người đừng có đem chuyện này mang đi nói khắp nơi.” Chuyện Nam Thừa Diệu bị thương, trong Vương phủ, ngoài trừ Tần An, Tầm Vân và thêm mấy tâm phúc, không còn người nào khác biết được. Tính tình Sơ Ảnh hiền lành, đơn thuần, những chuyện thế này biết được càng ít càng tốt cho nàng, cho nên ngay cả nàng ta cũng giấu. Nàng nghe xong lời ta, vênh môi lên: “Ý người là nói ta nhiều lời, phải không?” Ta cười dụ dỗ nàng: “Không phải không phải, Sơ Ảnh của chúng ta vốn thông minh từ nhỏ a.” Nàng lắc lắc thân mình, cười nói: “Tiểu thư, người còn dùng lời nói xuôi tai như vậy để dụ dỗ ta, thế mà vẫn không chịu đáp ứng chuyện người ta mong muốn từ lâu.” “Bản thân ta thật muốn biết, là chuyện gì khiến Vương phi keo kiệt như vậy.” Ta chưa mở miệng, liền nghe giọng nói lười biếng của Nam Thừa Diệu vang lên ở ngoài cửa, ta cùng Sơ Ảnh vội vàng đứng dậy ra ngoài nghênh đón. Hân đi đến, ngồi xuống, ta vừa pha trà vừa mỉm cười nói: “Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, Điện hạ đừng nghe Sơ Ảnh nói bậy.” Sơ Ảnh không cam lòng, nhỏ giọng than thở: “Nếu là chuyện nhỏ, tiểu thư sao lại không chịu đàn cho người ta nghe?” Xem ra hôm nay tâm tình của Nam Thừa Diệu không tệ, thuận miệng nói: “Đàn cái gì?” “Chính là khúc nhạc mà tiểu thư đàn trong đêm yến hội ngắm trăng ấy, ta không có tư cách vào điện nên không thể nghe thấy, nhưng mà hiện tại cả kinh thành đã lan truyền rằng tiếng đàn của tiểu thư tựa như âm thanh thiên nhiên, ta muốn nàng đàn thêm một lần nữa để mở mang tầm mắt, nhưng mà nàng lại không chịu.” Sơ Ảnh vừa nói, vừa giạ hờn nhìn ta, lời nói vì thế cũng bắt giạ mang theo sự oán trách của một cô bé. Ta bắt đầu đi nhìn nàng, đang định lên tiếng, lại vô ý nhìn thấy ánh mắt Nam Thừa Diệu hơi thâm trầm, ngay sau đó, giọng nói của hân thản nhiên vang lên: “Không chỉ Sơ Ảnh, tiếng đàn tựa như âm thanh thiên nhiên kia, ngay cả Bôn vương cũng muốn nghe thấy một lần nữa.” “Điện hạ?” Ta có phần kinh ngạc, chưa từng nghĩ hân sẽ nói như vậy. Còn Sơ Ảnh lại vì lời nói của hân mà hưng phấn không ngừng, nhìn ta, lại nhìn sang Nam Thừa Diệu, cuối cùng nhìn không được vội vàng mở miệng: “Tiểu thư, Tam điện hạ đã nói như vậy, hay là để Sơ Ảnh mang chiếc đàn cổ “Kinh Đào” đến được không?” Không đợi ta lên tiếng, Nam Thừa Diệu đã mỉm cười gật đầu, Sơ Ảnh như nhận được của quý, chạy nhanh tới gian nhà để đàn. Ta nhìn theo bóng lưng của nàng, đành chịu, hô to: “Từ từ thôi, chạy vội như vậy, hơi thở không ổn định lại ho khan đấy.” Bóng dáng của nàng chỉ một lát liền biến mất ở cuối hành lang uốn khúc, ta xoay người lại, đối diện với ánh mắt của Nam Thừa Diệu, không nhìn được liền hỏi: “Tại sao Điện hạ lại đến, Thanh nhi đang định đến thay thuốc cho người.” Hân uể oải nói: “Sớm đã không còn gì đáng ngại, là tại các người quá lo lắng thôi.” Ta dịu dàng mở miệng: “Vẫn phải nên chú ý một chút, như vậy bệnh mới trị được tận gốc. Ban đêm gió lạnh, Điện hạ vẫn chưa bình phục hoàn toàn, vốn không nên ra ngoài, hiện tại người có chỗ nào không thoải mái không?” Hân bỗng nhiên nở nụ cười: “Nàng giúp ta thay thuốc cũng đã hơn mười ngày, mỗi lần gặp mặt,

không nói gì ngoài chuyện vết thương của ta với một vài việc lặt vặt, ta thật rất ngạc nhiên, đối với chuyện lần này, nàng luôn bình thản như vậy, là do không màng để ý đến nên một chút cũng không muốn biết ư.”Ta nhẹ cười: “Nếu Điện hạ muốn nói thì tất nhiên sẽ nói với ta, còn nếu Điện hạ đã không muốn nói, ta có hỏi cũng vô dụng, chỉ nhận được lời nói dối thì Thanh nhi tình nguyện không cần biết đáp án.”Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn ta, vì thế ta khẽ cười, tiếp lời: “Hiện tại, bất kể có hiểu rõ mọi chuyện hay không, Thanh nhi cũng đã ngồi cùng một chiếc thuyền với Điện hạ, cho dù sau này là mưa hay gió, là hoạ hay phúc. Đã như vậy, biết hay không biết, thì cũng không có gì khác biệt, bởi vì bất luận Điện hạ làm chuyện gì, chỉ cần không đối địch với Mộ Dung gia, Thanh nhi tất nhiên sẽ hết sức tương trợ.”Hắn nở nụ cười, nương theo lời nói của ta mà hỏi: “Vậy nếu một ngày kia, ta cùng với Mộ Dung gia đối đầu, nàng sẽ làm thế nào?”Lời nói của hắn tuy rằng thờ ơ, nhưng khi lọt vào trong tai của ta, lại như thiên quân vạn mã.

26. Chương 26: Hồi Thứ Hai Sáu

Sắc mặt ta hơi biến đổi, giọng nói trầm xuống: “Điện hạ, lời nói đùa này không buồn cười gì cả.”Hắn nở nụ cười không chút để tâm, liền nói: “Cũng như lời của Vương Phi, chỉ là câu nói đùa mà thôi.”Hắn mặc dù nói như thế, nhưng tự dưng trong lòng ta lại có chút lo lắng, âm thầm hít thở thật sâu, chậm rãi điều chỉnh tâm tình của mình. Có lẽ, thật sự hắn chỉ nói đùa, nhưng nếu như có một ngày câu nói kia trở thành sự thật, ta phải làm thế nào? Đang nghĩ ngợi thì Sơ Ảnh đã vô cùng phấn khởi ôm “Kinh Đào” bước vào phòng, trên gương mặt thanh tú không biết là bởi vì chạy quá nhanh hay là vì hưng phấn mà đỏ bừng. Nhìn dáng vẻ chờ mong của nàng, ta cuối cùng vẫn không đành lòng làm nàng thất vọng, vì thế ngồi vào trước đàn, lặng lẽ nhớ lại, nâng tay lướt nhẹ lên dây đàn. Dù sao cũng đã đàn qua một lần, mà khúc nhạc này lại đẹp như vậy, nên vẫn còn lưu lại mới mẻ trong ký ức, chính vì thế, hiện tại, khúc nhạc vang lên cứ như nước chảy mây trôi dưới bàn tay của ta, da diết không ngừng. Một khúc vừa kết thúc, sắc mặt Sơ Ảnh ngưng ngẩn ngẩn, mà Nam Thừa Diệu cũng chỉ lặng lẽ nhìn ta, đôi mắt thâm trầm sâu sắc. Qua một lúc lâu, hắn mới mở miệng nói: “Khúc nhạc này Vương Phi đã luyện bao lâu?”Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Trong bữa tiệc Trung Thu ngắm trăng, là lần đầu Thanh nhi nghe thấy.”Hắn không nói lời nào, chỉ chuyên tâm nhìn vào ta, còn Sơ Ảnh lại nghĩ rằng hắn không tin, vội lên tiếng: “Khúc nhạc này ta chưa từng nghe tiểu thư đàn qua, hơn nữa, bình thường tiểu thư không dùng đàn ngọc, sao có thể luyện?”Hắn không để ý đến Sơ Ảnh, vẫn như trước nhìn thật sâu vào ta, trong ánh mắt hàm chứa một điều gì đấy: “Vương Phi đúng là tài hoa hơn người, nhưng với khúc nhạc tựa như âm sắc thiên nhiên này, mà không có lời hát thì thật là đáng tiếc, tiếng ca cùng với tiếng đàn hoà vào nhau lại càng hay.”Ta hơi ngẩn ra, Sơ Ảnh liền u buồn mở miệng: “Tiểu thư lúc trước bởi vì trị thương, đã phải uống qua hoa của Vạn Niên Thanh, thanh quản bị tổn thương, nàng không thể tiếp tục ca hát.”Suy nghĩ của ta bởi vì lời nói của nàng mà quay trở về thời gian rất xa xưa, khi đó thân thể của ta bị tổn thương rất nhiều, Tô Tu Miên không thể không dùng những loại dược thảo có đặc tính mạnh, tuy có thể giữ được tính mạng của ta, nhưng mà kể từ lúc đó, giọng nói của ta không còn rõ ràng như xưa. Hắn từng nói với ta, hiện tại giọng nói mặc dù không còn du dương nhưng lại càng sáng ngời, nhu hoà hơn trước rất nhiều. Khi đó, cho dù biết rõ là hắn đang trấn an ta, nhưng vẫn không ngăn được cảm giác ngọt ngào nơi đáy lòng, chỉ vì một người và một câu nói đó. Ta không muốn tiếp tục để bản thân trôi theo những chuyện đã qua, vì thế mở miệng nói: “Được rồi Sơ Ảnh, còn không mau đem đàn cất đi, sắc trời đã không còn sớm, người cũng không cần phải trở lại, ta còn có một số việc muốn cùng điện hạ bàn bạc.”Sơ Ảnh vâng lời ôm đàn rời đi, ta xoay người mở thùng thuốc: “Điện hạ, Thanh nhi giúp người thay thuốc.”Hắn không nói, khẽ gật đầu, nhưng lại không có động tác gì. Ta nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài cửa sổ, đã không còn sớm, nghĩ thầm, sau khi thay thuốc hắn còn phải quay trở về Khuynh Thiên Cư, vì thế đành phải bước đến, tự mình giúp hắn cởi bỏ ngoại bào. Việc này vốn là do Tầm Vân và Trục Vũ đảm trách, đây cũng là lần đầu tiên ta tự tay làm, tuy là không ngại ngần, nhưng cũng có thể cảm giác được tầm mắt của hắn không hề rời khỏi người ta, khó trách lại có phần mất tự nhiên, hai gò má cũng hơi nóng lên. Vết thương của hắn thật ra đã tốt hơn tám chín phần, vì thế ta không tiếp tục quấn băng, bôi thuốc, nhẹ nói: “Tác dụng của thuốc lần này sẽ giúp cho vết thương của điện hạ có thể hoàn toàn ổn định, không cần phải băng, ngược lại khi tiếp xúc với gió trời sẽ tốt hơn rất nhiều.”Nâng mắt, chạm vào ánh mắt của hắn, trong lòng không nén được liền run lên. Có phần ngượng ngập lên tiếng: “Thời điểm cũng không

còn sớm, điện hạ nên nghỉ ngơi.”Hắn nở nụ cười, bỗng nhiên khẽ vươn tay, nhất thời ta không có chuẩn bị, cả người đã ngã vào trong lòng ngực của hắn.Theo bản năng vùng vẫy, nhưng hắn vẫn không buông tay, nụ cười mang theo hơi thở vờn quanh bên tai của ta: “Vương Phi đã chờ đợi không được nữa sao?”“Điện hạ!”Ta vô cùng lúng túng, giơ mắt nhìn hắn, lời nói của hắn mặc dù vẫn thờ ơ như ngày thường, nhưng mơ hồ trong ánh mắt ấy lại thoáng hiện lên ánh sáng đen tối, trong lòng hoảng hốt, không kềm được càng lúc càng vùng vẫy muốn đứng dậy.Hắn vốn đã chậm rãi buông lỏng tay, trong lòng ta vì thế cũng thả lỏng theo, nhưng chỉ là trong vài giây ngắn ngủi, cảm giác khẩn trương lại một lần nữa nổi lên.Ánh mắt của hắn thâm trầm, dừng ở trên bả vai của ta, lúc này vì giây giụa mà y phục có phần xóc xệch, ta nhìn theo ánh mắt của hắn, Phượng Hoàng trên cánh tay trái như ẩn như hiện.Ta nhìn thấy trong đôi mắt của hắn, sự kích động vốn đã được kìm nén lại một lần nữa dần hiện lên, mơ hồ mà sắc bén, tựa như có thể hút lấy linh hồn người đối diện, lòng ta chưa bao giờ khẩn trương như vậy, thân mình cứng ngắc, ngay cả khẽ cử động cũng không dám.Ánh mắt của hắn phức tạp mà u tối, giống như bóng đêm mù mịt lại giống như thủy triều cuộn trào, lưu luyến ở trên cánh tay ta thật lâu, cuối cùng chậm rãi vươn tay, lướt trên cánh tay trái, Phượng Hoàng vỗ cánh tung bay.Tuy rằng vẫn chưa trải qua sắc dục, nhưng ta cũng không phải là một thiếu nữ ngây thơ, trước khi xuất giá, mẫu thân cũng từng kín đáo đề cập qua, ta mơ hồ có thể hiểu được chuyện gì sẽ tiếp tục xảy ra.Bỗng nhiên thân thể cứng đờ, bản năng liền muốn kháng cự, nhưng vừa cử động, đã bị hắn giữ lấy chặt chẽ, hôn thật sâu.Đầu óc của ta thoáng trở nên trống rỗng.Sự chống đối ở trong lòng dần trở nên bất lực, nhưng không thể ngăn được sự bị thương lẫn tẩn hiện lên.Vì điều gì mà hiện tại, vẫn không thể buông tay với dĩ vãng, người này, chính là phu quân của ta, là người sẽ nắm tay ta trọn đời, chuyện hiện tại, chẳng qua là việc nước chảy thành sông, đã định từ trước, đây chỉ là mới bắt đầu thôi, nhưng tại sao, vẫn không thể buông tay.Thân thể không ngăn được run rẩy, thời điểm hắn cởi bỏ quần áo của ta, thời điểm hắn mạnh mẽ ôm lấy ta, ta khép chặt đôi mắt, cả người vô lực, khó chịu vô cùng, không biết là thân thể hay là tâm tư, chỉ có thể tùy ý hắn nắm giữ thân thể ta ở trong lòng bàn tay, khi ở trên tầng mây, khi ở trong biển lửa.Ngay khi giữa hai chân truyền đến cảm giác đau nhức, đôi mày của ta không khống chế được mà chau lại, mím chặt môi để không kêu đau, nhưng một giọt lệ nơi khoé mắt, lại không nhịn được mà rơi xuống.Nam Thừa Diệu tất nhiên là nhận thấy sự khác thường của ta, nhẩn nhẩn dừng lại động tác, ta tuy đã nhắm mắt thật chặt, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt chăm chú của hắn nhìn ta thật sâu.Ta biết là hắn cố gắng kìm nén, thân thể hắn căng thẳng, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi trên khuôn ngực của ta.Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, còn nụ hôn của hắn, cuối cùng cũng nhẹ nhàng mà tỉnh táo dừng trên mi mắt ta, thương tiếc mà quyến luyến.Giọng nói của hắn vang lên ở bên tai, giống như than thở, lại như không chân thực.Hắn gọi ta: “Thanh nhi...”Trong hoảng hốt, hiện thực cùng giấc mơ, như chồng chéo lên nhau.Ta nhớ lại năm năm trước, khi ta còn đang chần chừ đứng bên ngoài Quỷ Môn Quan, chính là tiếng gọi này đã giúp ta mở mắt, quá khứ như mộng, tình cảm tha thiết, đã từng, ta đã từng nghĩ tiếng gọi ấy thuộc về mình.Ta cũng bởi vì tiếng gọi kia mà không muốn xa rời một người, hiện tại, cũng bởi vì nó mà ta hoàn toàn thanh tỉnh.Cuối cùng, vẫn không thể quay về.Có lẽ, có lẽ trước đây, cũng đã không thể quay về.Thân thể đau đớn mà vui thích, cảm giác xa lạ như vậy khiến ta không biết phải làm gì, ở trong mệnh mông mịt mù, ta không có sự lựa chọn nào khác mà bám víu vào cánh tay mạnh mẽ thon dài của Nam Thừa Diệu, tùy ý hắn dẫn ta đi, từ trong bóng đêm của biển hoa sắc dục mà mặc sức nở rộ, phó thác cho hắn, cắt đứt đi quá khứ, những tháng ngày cùng non xanh nước biếc làm bạn.Từ bây giờ trở đi, trên thế gian này chỉ có, Tam Vương Phi của Nam Triều, Mộ Dung Thanh.

27. Chương 27: Hồi Thứ Hai Bảy

“Điện hạ, có lệnh triệu tập khẩn cấp từ trong cung, Hoàng thượng gọi Điện hạ ngay lập tức vào cung yết kiến.”Sắc trời có hơi sáng rõ, giọng nói của Tầm Vân vang lên bên ngoài cửa, trong một thoáng ta có chút mơ màng, khẽ nhắc lên mi mắt, không ngờ lại nhìn thấy tư thế quyến luyến giữa ta và Nam Thừa Diệu, luống cuống vội vàng nhắm nghiền hai mắt.“Vào đi.”Hắn thản nhiên nói, một bên nhẹ nhàng đem ta từ trong lòng ngực của hắn dời đi, phủ thêm áo khoác, vén màn bước xuống giường.Khi vừa cử động, ta mới phát hiện thân thể truyền đến cảm giác đau nhức, cứ như đây không phải là cơ thể của mình vậy, lại lặng lẽ đưa mắt trộm nhìn, chỉ thấy Tầm Vân mang triều phục bước vào, giúp hắn thay.Hắn vốn định cất bước

ra khỏi phòng, chẳng biết vì sao lại bất thành linh quay đầu, ta sợ tới mức vội cuống quýt nhắm chặt hai mắt, nhưng lại nghe thấy nụ cười khê của hắn, sau đó là tiếng bước chân dần dần đi đến. Ta vẫn không nhúc nhích, quyết định giả vờ ngủ, có điều, hơi thở của hắn cứ từ từ vây lấy ta, bản thân không kiềm được liền nghĩ đến tình cảnh đêm qua, hai má cũng vì thế mà từng chút từng chút nóng lên. Hắn cười lên tiếng, mặc dù không có vạch trần ta, nhưng ta chần chẫn hẳn thừa biết là ta giả vờ, tâm tư của ta.....khi ở trước mặt người này luôn không thể che giấu bất cứ điều gì. Hiểu rõ cho dù có tiếp tục giả vờ cũng vô ích, nhưng mà cũng không muốn để cho hắn lại nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ, luống cuống của ta, vì thế dứt khoát mở to hai mắt, đối diện với ánh mắt của hắn, tuy nhiên trong lòng vẫn không bỏ được sự bối rối, gương mặt lại cố giữ sự bình tĩnh, mỉm cười mở miệng: “Điện hạ còn không nhanh vào cung, đừng để muộn.” Hắn bỗng nhiên nghiêng nửa người đến gần, nụ cười mang theo hơi thở tinh tế lướt trên cổ của ta: “Nếu như Vương Phi cũng giống như đêm đó muốn giữ ta lại, thì cho dù là chuyện trọng đại đến mức nào, Bôn Vương cũng sẽ không rời khỏi Mặc Các này.” Ta lúng túng: “Điện hạ!” Hắn cười lớn bước ra cửa, đúng lúc gặp phải Sơ Ảnh đang đi tới hầu hạ ta thức dậy, cả người Sơ Ảnh ngậy ra, ngay đến lễ nghi cũng quên hết, sững sờ kêu một tiếng: “Điện hạ.” Hắn cũng không để tâm, cười mở miệng: “Vẫn còn sớm, để tiểu thư nhà người ngủ thêm một lúc.” Vừa nói xong, liền lập tức bước ra khỏi cổng Mặc Các, Tầm Vân liếc mắt nhìn ta thật sâu, không nói tiếng nào, sau khi hành lễ với ta liền bước chân theo rời khỏi, khuôn mặt hơi cúi thấp, nhìn không ra cảm xúc. Đợi bọn họ đi xa, ta nhìn thấy Sơ Ảnh vẫn đứng ngoài cửa, có phần mất tự nhiên lên tiếng gọi nàng: “Còn ngây ngẩn ở ngoài cửa làm gì, sao không nhanh bước vào.” Nàng lấy lại tinh thần, hơi giật mình nhưng đã nhanh chóng trở nên phấn khích, vừa nhanh chân bước vào, vừa cất giọng nói: “Tiểu thư, sao Tam điện hạ lại ở đây vào giờ này, chẳng lẽ đêm qua người ngủ lại ở trong phòng của tiểu thư? Chẳng lẽ hai người viên phòng...” Ta xấu hổ vô cùng, liền che miệng của nàng, ngăn cản lời nói tiếp theo của nàng: “Người nhỏ giọng thôi, muốn cho tất cả mọi người biết à?” Nàng cười, kéo tay của ta xuống, giọng nói tuy rằng khe khẽ nhưng lại không giấu đi sự trêu ghẹo: “Không hổ là tiểu thư nha, ta thấy người cái gì cũng biết.” Ta có phần đau đầu lại phải không biết làm thế nào nhìn nàng, nàng vội cười xin tha: “Tiểu thư nha, ta biết sai rồi, ta đi ra ngoài, không tiếp tục quấy rầy giấc ngủ của người, điện hạ vừa rồi đã nói, để cho tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt...” Nàng vừa nói vừa làm ra vẻ muốn bước ra ngoài, ta mỉm cười trừng mắt nhìn nàng: “Đừng nào loạn, mau mang y phục của ta đến đây.” Nàng cười lên tiếng bước đi, ta vén lên chiếc chăn gấm, lại nhìn thấy trên chiếc nệm giường lưu lại một vết máu đỏ thẫm đã khô, trong lòng không khỏi có phần hoảng hốt. Sơ Ảnh cầm lấy y phục bước đến, ta vội kéo mền che lại vết máu kia, nhưng vẫn bị đôi mắt tinh tường của nàng nhìn thấy. Không cần phải nói, gương mặt của nàng liền nhanh chóng đỏ ửng lên, nàng ngượng ngùng giúp ta thay y phục, một câu cũng không nói. Ta nhìn hình ảnh nữ tử ở trong gương đồng, đại mi khai kiều hoành viễn tự, lục tấn thuần nùng nhiễm xuân yên*, yêu kiều quyền rũ như hoa, thậm chí còn có nét không hề giống ta. (*Đôi mày yêu kiều tựa ngọn núi vắt ngang. Làn tóc xanh mềm mại thấm màu khói xuân. Nghĩa là: đôi mày thanh tú như ngọn núi nơi xa, mái tóc mềm mại tựa như màng sương mịn mù của mùa xuân*) Tuy rằng, đêm qua sau khi trải qua hoan lạc, Nam Thừa Diệu đã ôm ta đến suối nước nóng ở Ngọc Lộ Điện để ngâm mình, nhưng hôm nay thân thể vẫn còn đau nhức khó chịu. Dù sao hiện tại hắn đang ở trong cung điện thánh, mà ở Vương phủ này ta cũng không có việc gì làm, liền dẫn theo Sơ Ảnh đến Ngọc Lộ Điện, muốn dùng suối nước nóng để giảm bớt sự đau nhức trên cơ thể. Ngọc Lộ Điện chỉ cách chỗ ta vài bước chân, trong điện, hồ tắm thạch bao quanh suối nước nóng rất lớn, quanh năm toả ra làn hơi nước mù mịt. Ta để Sơ Ảnh canh giữ ở ngoài cửa, còn mình thì nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo bên ngoài, chậm rãi bước vào trong hồ, để làn nước xóa đi dấu vết hoan ái đêm qua. Thật ra hồ nước này, không phải là suối nước nóng tự nhiên, mà là có người ngày đêm phụ trách việc đun nóng nước, giữ độ ấm, chuyển nước vào trong hồ mà thành. Việc xa hoa như vậy, chẳng qua là vì Nam Thừa Diệu thích, mà suối nước nóng ở Ly Sơn lại xa, không phải lúc nào cũng có thể đến, cho nên hắn mới cố tình mô phỏng lại dòng suối nước nóng, xây nên Ngọc Lộ Điện trong Vương Phủ. Tất nhiên là có vô số người bất mãn với việc làm này của hắn, nhưng hắn lại không hề quan tâm, vẫn là nụ cười thờ ơ như trước, lâu ngày, những người chỉ trích này cũng mệt mỏi. Hơn nữa, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng không truy cứu đến chuyện này, một mực ủng hộ, nên những kẻ khác cũng không phí sức làm việc vô ích. Ở bên trong căn phòng ấm áp, ta nhắm mắt lại, thả lỏng thân mình, đang có chút buồn ngủ, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

28. Chương 28: Hồi Thứ Hai Tám

Lúc này, Sơ Ảnh đang canh giữ bên ngoài Ngọc Lộ Điện, nếu không nghe thấy tiếng gọi của ta, chắc chắn sẽ không bước vào, nói chi đến việc im lặng để người khác đi vào, cho dù người đó là Nam Thừa Diệu, cũng không thể. *sao tỷ chắc zj hả*Ta liền kéo chiếc váy đang nằm trên mép hồ, bao lấy thân mình chỉ đang mặc một chiếc áo lót, nhanh chóng quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy người đang bước vào, tâm trạng liền thả lỏng, hiện lên nụ cười ấm áp.Mẫu thân vừa đi đến bên cạnh ta vừa cười nói: “Con bé ngốc này, ta hù con có phải không? Ta là cố ý bảo Sơ Ảnh không được thông báo, vốn là muốn cho con một sự ngạc nhiên vui vẻ, đâu ngờ lại làm con giật mình. Một đứa trẻ, sao lại có sự cảnh giác mạnh mẽ như vậy, cũng không biết là giống ai.”“Mẫu thân sao lại tới đây?”Ta vừa mỉm cười hỏi, vừa định bước ra khỏi hồ nước, mẫu thân lại nhanh hơn một bước, vươn tay vịn lấy bả vai của ta, giữ ta ở lại trong hồ nước: “Đừng, ta đã nghe Sơ Ảnh nói qua, ngẫm mình nhiều một chút con sẽ thấy thoải mái hơn.”Mặt của ta liền đỏ bừng, có phần không tự nhiên nói: “Nha đầu kia, cái tốt thì không học, chỉ toàn học theo cái xấu của người khác.”Mẫu thân nở nụ cười: “Con cũng đừng trách nàng, là ta cảm thấy kì lạ vì sao con lại ngẫm mình trong suối nước nóng vào giờ này, hồi cả nửa ngày, nàng mới ấp úng nói, tối hôm qua Tam điện hạ ngủ lại trong phòng của con. Chỉ là cả hai cũng nên biết tiết chế, sao lại thành ra thế này?”Ta vô cùng lúng túng, ánh mắt cúi thấp, nhìn thấy bóng hình hiện lên trên mặt nước, nét mặt đã muốn hồng lên màu máu.Mẫu thân không nhịn được mà cười thành tiếng: “Con bé này cũng thiệt là, đã thành hôn lâu như vậy, mà ta cũng đâu phải người ngoài, còn thẹn thùng cái gì.”Tâm tư của ta hơi thả lỏng, xem ra Sơ Ảnh cũng không nhắc đến những chuyện không nên nói, mẫu thân hình như vẫn không biết cho đến ngày hôm nay ta và Nam Thừa Diệu mới thật sự trở thành phu thê, cũng không phải là ta cố tình giấu giếm, chỉ là không muốn mọi người tiếp tục lo lắng cho ta thôi.Đề cập đến vấn đề này, ta vẫn có chút không thoải mái, gương mặt đỏ bừng, không biết phải tiếp tục nói cái gì.Mẫu thân nhìn thấy dáng vẻ của ta, hình như khẽ thở dài yên tâm: “Ta cũng yên lòng khi nhìn thấy con như vậy, xem ra những lo lắng của ta trong mấy ngày nay là dư thừa.”Ta hơi ngẩn ra, trong lòng của mẫu thân vẫn còn tồn tại sự áy náy với ta, cũng vì thế, người luôn lo lắng ta sẽ chịu oan ức khi ở trong Tam vương phủ, ta biết rất rõ.Nhưng mà lúc này người nói là mấy ngày nay.Ta nhớ lại buổi yến tiệc ngắm trăng trong đêm Trung Thu lần đó, đúng vào thời điểm cuối cùng mà ta nhìn thấy mẫu thân, nét mặt của người rất phức tạp, muốn nói rồi lại thôi, đáy lòng hơi trầm xuống, bình tĩnh lên tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”Mẫu thân hơi giật mình vì sự lơ lửng của mình, vội mỉm cười che giấu: “Con cũng không phải không biết, con và Diễm nhi, đến khi nào mới làm ta hết lo lắng.”Ta lẳng lặng nhìn người, một lát sau, nhẹ giọng lên tiếng: “Mẫu thân đã từng nói qua, ta và Diễm nhi khác nhau. Mẫu thân cũng nói, có một số việc, sớm muộn gì ta cũng biết, thế thì trẻ không bằng là sớm. Cho nên, xin người đừng giấu ta, cho dù là xảy ra chuyện gì, Thanh nhi đều có thể chịu được.”Người ngơ ngẩn nhìn ta một lát, cuối cùng liền thở dài: “Thanh nhi, con thông minh như vậy, thật không biết là phúc hay họa. Có đôi khi ta hy vọng con hồ đồ một chút, không nên hiểu biết như vậy, cũng không nên nhìn nhận thấu đáo mọi chuyện, điều này cũng không hẳn là một loại may mắn.”Ta cười cười, không nói gì, mà sắc mặt của mẫu thân lại có chút do dự, lời nói ngập ngừng: “Thanh nhi, khúc nhạc cùng với tiếng đàn trong trẻo ở trên đại điện lần đó là luyện tập từ đâu? Là Tô tiên sinh dạy sao?”“Tại bữa tiệc Trung Thu ngắm trăng, là lần đầu Thanh nhi nghe thấy.”Ta lắc đầu, bình tĩnh lặp lại câu nói đã từng nói với Nam Thừa Diệu vào đêm hôm qua, trong lòng lại có hơi lạnh lạnh, nhất định là có chuyện gì đó bất thường.Sau một hồi ngừng lại, ánh mắt mẫu thân chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói truyền đến có chút mơ hồ: “Con sẽ không hiểu được cảm giác của chúng ta khi đó, giống như là nằm mơ. Sau năm năm, trên thế gian này, lại một lần nữa xuất hiện tiếng đàn mềm mại.”Một câu ta cũng không nói nên lời, chỉ cảm thấy mọi ngõ ngách ở trong lòng, từng chút từng chút nguội lạnh, cuối cùng hoàn toàn lạnh lẽo.Đôi mắt mẫu thân mang theo sự thương tiếc không đành lòng, nhưng vẫn tiếp tục lên miệng: “Khúc nhạc kia, chính là ‘Kính hồng ca’ được vị công chúa tiền triều Trữ Vũ Khuynh viết nên, năm đó, vào bữa tiệc mừng thọ của thái hậu tiền triều, nàng vừa đánh đàn vừa ca hát, dư âm như còn vang vọng bên tai, phong thái xuất thần. Ta đã từng nghĩ, tiếng đàn mềm mại đó sẽ không còn nữa trên thế gian này, nhưng lại là con, Thanh nhi, chẳng lẽ đây chính là cái điều mà mọi người vẫn thường gọi, số mệnh đã được định trước.”

29. Chương 29: Hồi Thứ Hai Chín

Bên trong Ngọc Lộ Điện, hơi nước mờ mờ, nhìn thấy mọi vật đều mờ mờ lung lung mờ ảo. Suối nước nóng bình lặng, nhưng khi tắm lại làm cho lòng ta vô cùng lạnh lẽo, bị thương. Hẳn ngủ lại ở trong phòng của ta, không kiềm chế được dục vọng, thì ra chỉ vì khúc nhạc kia giống với tiếng đàn của người xưa, còn tiếng gọi “Thanh nhi” lẫn trong bóng đêm mờ mờ đó, là gọi ta, hay là “Khuyh nhi”. (‘Thanh’ và ‘Khuyh’ trong tiếng Trung phát âm như nhau) Khi xuất giá vào Thiên gia, nhất định sẽ không tồn tại tình yêu, tất nhiên là ta hiểu rõ, và cũng chưa bao giờ hy vọng sẽ chạm tới trái tim của hắn. Nhưng mà, đến hôm nay, lại phát hiện bản thân không thể tiếp tục vờ như không hề để ý. Có thể, ta có thể chấp nhận hắn không thực sự yêu thương ta. Nhưng không thể dễ dàng tha thứ khi vô tình ta lại trở thành thể thân cho người khác. Những vết thương mà hắn chịu đựng, phải giấu tình cảm ở tận sâu trong đáy lòng cùng với sự kiêu ngạo của bản thân, trong khi lời nói lại phải thoải mái tựa như gió thoảng mây trôi, ta cũng đã từng trải qua, cho dù là chỉ tồn tại trong vài năm ngắn ngủi. “Thanh nhi...” Giọng nói lo lắng của mẫu thân vang lên, quay đầu lại, đối diện với ánh mắt chăm chú của người, trong đó chứa đựng sự thương tiếc và áy náy. Đôi mắt của ta, chậm rãi lướt qua cả hồ nước bằng thứ đá cẩm thạch óng ánh trong suốt, có phần khựng lại, sau khi điều hoà cảm xúc của bản thân, mới lên tiếng hỏi một cách bình tĩnh lạ thường: “Mẫu thân có biết, vị công chúa tiền triều kia thích hay không thích suối nước nóng không? Mẫu thân ngơ ngác một chút, rồi mới đáp: “Ta chưa từng nghe nói, nhưng bởi vì có sự cưng chiều của Thánh thượng nên nàng vẫn thường ra khỏi kinh thành để đi đến Ly Sơn, khi đó, Tam điện hạ chính là cận vệ của nàng.” Ta khẽ gật đầu, dần dần trên vành môi mang theo một nụ cười tự giễu, thì ra là vậy, đúng là vô cùng xa hoa, có điều, đây là vì muốn phục hồi lại nơi chốn yêu thích của nàng ấy, hay là vì muốn hồi tưởng lại khoảng thời gian tốt đẹp đó. Ngay cả bản thân ta, ở trong mắt của hắn, có phải cũng được xem như hình bóng của một người. Nhưng cho dù là như vậy, cho dù là thâm tình khó quên như thế thì cũng chính hắn tự mình bức tử nàng, trở mặt nhìn nàng rớt xuống dốc núi Vạn Nhẫn. “Thanh nhi, con không cần phải cười như vậy!” Mẫu thân dùng sức lay bả vai của ta, sự yêu thương đọng đầy trong ánh mắt, nhưng nhiều hơn cả là sự kiên định cứng rắn, người nhìn ta, mở miệng nói từng lời từng chữ: “Con nghe này, Trữ Vũ Khuyh đã chết rồi, một người chết thì không đáng để nữ nhân Mộ Dung gia phải tranh thủ tình cảm. Cho dù là như thế nào, con phải nhớ kỹ, hiện tại người ở trong Ngọc Lộ Điện này là con, sau này người có tư cách hưởng thụ suối nước nóng cùng với địa vị tôn kính này cũng chỉ là con, con có hiểu không?” Ta hít một hơi thật sâu, những cảm xúc ở trong lòng tựa như dòng sóng ngầm đang bắt đầu xáo động, nhưng cuối cùng vẫn dần dần lắng đọng, trở lại sự bình tĩnh ban đầu. Ta nhìn mẫu thân, nhẹ cười: “Đã khiến mẫu thân lo lắng, việc này từ nay về sau sẽ không còn. Những chuyện của ngày hôm nay, cũng làm cho con càng nhìn càng thông, hiểu được cái gì nên và cái gì không nên. Hiện tại, nữ nhi cũng không muốn điều gì, chỉ mong Mộ Dung gia của chúng ta, sản nghiệp phát triển, trên dưới bình an.” Thật sâu trong ánh mắt của mẫu thân là sự xúc động, ngừng lại một lúc, cuối cùng thì thở dài: “Thanh nhi, con luôn là đứa trẻ hiểu biết như vậy. Có đôi khi, thật sự ta không biết, nói cho con biết điều này, đến cùng là đúng hay sai.” Tiễn bước mẫu thân, trở về Mặc Các, đã nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của Tầm Vân, nàng đứng ở trước cửa, không biết đã đợi bao lâu rồi. Thấy ta trở về, nàng liền tiến lên hành lễ, ta nhẹ cười: “Cô nương nếu đã đến đây, sao lại không cho người gọi ta, chờ đợi như thật, thật làm cho ta áy náy.” Nàng bình thản đáp: “Tầm Vân cũng vừa đến, không có chờ lâu lắm.” Nói xong, liền đón lấy tách trà làm bằng Điện Bạch Ngọc có nắp bằng vàng (1) từ trong tay tiểu nha đầu phía sau, kính cẩn dâng lên cho ta: “Đây là do Điện hạ cố ý căn dặn Tầm Vân nấu cho Vương phi.” Ta mở chiếc nắp vàng lên, bên trong tách ngọc chính là “Tứ hỷ canh”, dùng táo đỏ, đậu phộng, quả nhãn, hạt sen nấu thành, ý nói “Sớm sinh quý tử”. Sau ngày đại hôn, tuy rằng vắng mặt Nam Thừa Diệu, nhưng ta vẫn theo thông lệ mà uống hết bát canh này, còn hiện tại, nó lại một lần nữa nằm trong tay ta, không nén được nụ cười tự giễu. “Vào giờ mao (5-7h sáng), Điện hạ đã vội vàng vào cung, cho dù là có suy nghĩ chu đáo, thì chỉ sợ cũng không hao tổn tâm trí đến việc nhỏ nhặt này, một chén ‘Tứ hỷ canh’ này, chắc là tấm lòng của cô nương, đã phiền hà cô nương.” Có lẽ Tầm Vân cũng không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy, vội vàng giương mắt nhìn, ta vờ như không phát hiện, ngón tay giữ lấy chiếc thìa vàng, khẽ múc một ít rồi đưa vào trong miệng. Dòng nước ấm ngọt thanh, hương vị vừa vào miệng, không kiềm được liền nở nụ cười: “Tay nghề của Tầm Vân cô nương thật tốt, ta cũng muốn học.” Tầm Vân thu lại ánh mắt, dịu dàng đáp lời: “Vương phi là cành vàng lá ngọc, cần gì phải làm việc này.” Sơ Ảnh ở một bên cũng cười nói: “Tiểu thư, người muốn ăn gì cứ bảo em là được, em không đành lòng để người làm những việc này, đôi tay của người chỉ thích hợp để đánh đàn vẽ tranh. Tầm Vân, người có biết tiểu thư nhà ta đánh đàn hay đến thế nào không?!” Bàn tay cầm thìa của ta run lên, suýt chút nữa là làm đổ nước canh, cố gắng ổn định cảm xúc của mình, tuy rằng

sắc mặt vẫn không biến đổi, nhưng lại không thể tiếp tục nuốt trôi bát “Tứ hỷ canh” ở trong tay. Sơ Ảnh không hề phát hiện ra sự khác thường của ta, vẫn tiếp tục nói như cũ: “Tiểu thư, khi nào thì người lại đàn khúc nhạc của đêm hôm qua cho em nghe? Ngay cả Điện hạ cũng...” “Được rồi Sơ Ảnh, đừng nói nữa.” Ta cố gắng tự kiềm chế, nhưng cuối cùng vẫn không thể, tuy rằng lời nói của nàng vẫn chưa có gì quá mức, nhưng ta lại không thể chịu được, liền mở miệng cắt ngang lời nàng. Nhất thời nàng không kịp phản ứng, có chút hoảng hốt nhìn ta, ta khẽ nhắm mắt, mở miệng nói, hơi che giấu ý cười bí ẩn: “Em cũng không phải không biết là ta thích Tần tranh.” Sắc mặt Sơ Ảnh thả lỏng, cười nói: “Em cứ tưởng có chuyện gì, người làm em giật cả mình, mà nghĩ cũng đúng, nếu tiểu thư đàn bằng Tần tranh nhất định sẽ thuận tay hơn.” Ta yên lặng mỉm cười, không hề mở miệng, lại không ngăn được cảm giác chán ghét bản thân. Rõ ràng đã nhìn nhận mọi chuyện thấu đáo, nhưng ta lại không thể thoải mái như trong suy nghĩ, lại càng không thể xem như không có việc gì. Từ thời khắc nhìn thấy Tầm Vân, ngay cả chính ta cũng không phát hiện ra rằng từ lúc nào mà bản thân lại trở nên gay gắt như vậy, dường như chỉ có như thế, mới khiến cho sự tự tôn của ta được dễ chịu ít nhiều. Bất giác, khoé môi cong lên mang theo mấy phần tự giễu cùng bất đắc dĩ, hiện tại có thể sẽ không dễ chấp nhận, nhưng thời gian càng dài thì mọi chuyện cũng sẽ tốt hơn. Vừa nghĩ đến điều này, vừa lơ đãng đưa mắt nhìn quanh, liền chạm phải ánh mắt Tầm Vân đang nhìn ta, bên trong ẩn chứa sự trầm lặng. Tâm tư khẽ động, đang định lên tiếng, liền nghe thấy giọng nói của một tiểu nha đầu ở bên ngoài: “Trục Vũ tỷ tỷ đến.” Ta cười rộ lên, hôm nay là ngày gì vậy, cả hai tỷ nữ tâm phúc của Nam Thừa Diệu, một trước một sau cùng tìm đến Mặc Các của ta. Tính khí của Trục Vũ không trầm tĩnh như Tầm Vân, người chưa thấy đâu mà giọng nói đã đi trước, tuy đã cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn không giấu được sự hoảng loạn: “Tầm Vân, người nhanh theo ta trở về, Điện hạ đã đến cổng chính của Vương phủ...”

30. Chương 30: Mí Hum Ni Ta Có Việc Nên Hơi Chậm Trễ Ah.

Tầm Vân hơi chau mày, trước tiên không hề chú ý tới Trục Vũ, mà vội thi lễ với ta, lên tiếng: “Tính khí của Trục Vũ vốn nóng nảy, xin Vương phi thứ lỗi.” Ta nhẹ cười: “Không có gì, cô nương không cần để ý.” Đang lúc nói chuyện, Trục Vũ đã vội vàng vào cửa, Tầm Vân đón đầu, giọng nói mang chút trách cứ: “Làm sao vậy, cho dù là Điện hạ trở về, cũng không cần phải gấp gáp như vậy, ở trước mặt Vương phi mà hô to gọi nhỏ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?” Trục Vũ hành lễ qua quýt với ta, tinh thần đang ở đâu đâu, giọng nói của nàng có chút hoảng hốt: “Vừa rồi Tần tổng quản sai người đến thông báo, Bắc Hồ lại xâm phạm, Hoàng thượng ra lệnh cho Điện hạ đi đến Mặc Bắc *sa mạc phía Bắc* để bình loạn, ngày mai sẽ dẫn quân xuất phát!” Sắc mặt Tầm Vân biến đổi, đột nhiên đứng lên, cũng không màng đến cấp bậc lễ nghĩa, cùng Trục Vũ vội vàng vén áo thi lễ với ta rồi lui xuống ngay. Trong lòng ta cũng nghi hoặc, suy nghĩ một lát rồi nói với Sơ Ảnh: “Em ở lại đây, ta qua Khuynh Thiên Cư xem thế nào.” Tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng ta cảm thấy chuyện lần này không hề đơn giản, cho dù là tình hình quân sự khẩn cấp thì trong triều đình cũng không phải không có người tài, mà hiện tại Nam Thừa Diệu đang cáo bệnh, nhân nhả ở trong phủ, việc bình loạn lần này bất luận thế nào cũng sẽ không rơi lên người của hắn. Cho dù ở trong thân tâm vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan được chuyện đêm qua, nhưng ta hiểu được nên chọn lựa thiệt hơn thế nào, nếu trong hoàn cảnh không thích hợp ta sẽ không chọn cách nắm giữ không buông một chuyện tình không có kết quả. *haizz, câu nì hơi rối rắm nhĩ ^^* Tuy là không có tình cảm, nhưng lại gần bó như môi với răng, môi hở thì răng lạnh. Ta đã gả vào Tam vương phủ, bất kể là con đường phía trước ra sao, cũng không thể thoát khỏi sự liên quan với hắn, càng không có khả năng đứng ngoài cuộc, một khi đã như vậy, là phúc hay là họa, mà cho dù thật sự là họa, cũng sẽ tận lực mà chống chịu tai ương xuất hiện. Thẳng một đường đi đến Khuynh Thiên Cư, trước đây vì phải suốt ngày ra vào để thay thuốc cho Nam Thừa Diệu nên đại khái là hắn đã ra lệnh cho thủ vệ, đều dựa theo tính tình của ta, chỉ cung kính hàng lễ chứ không cần phải thông báo. Vì thế ta không gặp trở ngại gì mà đi thẳng một đường tới Chủ Điện, nghe thấy giọng nói đáng yêu của Trục Vũ tuy rằng có phần ẩn chứa sự oán trách lo lắng mơ hồ: “Cái gì mà mệnh vua khó tránh, người khác thì không biết, chứ ta còn không biết sao? Công tử là dạng người thế nào, nếu đã là chuyện người không muốn làm, ai có thể miễn cưỡng được? Nếu thật sự người không muốn đi Mặc Bắc, nhất định là có thể tìm ra một lý do chính đáng để từ chối Hoàng thượng, hiện tại lại nói mệnh vua khó tránh, Trục Vũ không tin.” “Trục Vũ, Điện hạ vừa mới hồi phủ, người liền quấy nhiễu làm người không

được yên tĩnh.” Giọng nói điềm tĩnh của Tầm Vân cũng mang theo sự lo lắng nhàn nhạt. Trục Vũ không hề để ý đến nàng, vẫn nói chuyện với Nam Thừa Diệu như trước: “Nếu Công tử đã quyết định muốn đi, Trục Vũ cũng không thể ngăn cản, chỉ xin Công tử dẫn Trục Vũ đi theo, Trục Vũ sẽ giả trang thành nam nhân lẫn vào trong quân đội làm một tên lính nhỏ bé tầm thường, tuyệt đối sẽ không để người khác phát hiện mà gây ra phiền phức cho công tử. Dọc đường, công tử cũng sẽ có thêm một người biết nóng biết lạnh hơn nữa vết thương của người vẫn chưa ổn hoàn toàn!” Nam Thừa Diệu cười lớn: “Tuy rằng đáng về của Trục Vũ khi giả dạng thành tiểu tốt thật khiến ta có vài phần chờ mong, nhưng mà Mạc Bắc là nơi hoang vắng tiêu điều, ta không đành lòng để người phải chịu khổ.” Trục Vũ vội vàng nói: “Chỉ cần có thể đi theo Công tử, cũng không thể gọi là chịu khổ...” Nàng còn chưa dứt lời thì đã bị giọng nói thản nhiên mang theo ý cười của Nam Thừa Diệu cắt ngang: “Người cũng đã biết ta là người thế nào, tại sao lại không an tâm mà ở lại trong phủ chờ ta thắng trận trở về, đến lúc đó Bồn vương sẽ xin Hoàng thượng ban ấy xấp vải Tô Châu thượng hạng để cho người, được không?” Tuy là mỉm cười, giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng lại mang theo ý tứ không muốn nói thêm nữa. Trục Vũ bĩu môi, cuối cùng vẫn không thể làm phật ý của hắn, im lặng không nói thêm gì. Nam Thừa Diệu thấy nàng như vậy, không khỏi cười rộ lên: “Người không biết y thuật, đi theo thì làm được gì?” Trục Vũ nửa cười nửa lo lắng, nhưng vẫn như trước không nói tiếng nào. Vốn ta cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây mà nghe thế này nên tìm cơ hội thích hợp, âm thầm bình ổn tâm tình của mình, khẽ cười đẩy cửa bước vào: “Vết thương của Điện hạ đã không còn nguy hiểm, nhưng cho dù là không phải như vậy thì cũng nên có người đi theo chăm sóc, vậy để ta đi, có được không?” Tầm Vân cùng Trục Vũ thấy ta bước vào, bước lên phía trước hành lễ, còn Nam Thừa Diệu thì uể oải tựa người trên chiếc ghế quý phi (1), không hề kinh ngạc, mỉm cười nói: “Sao Vương phi lại đến?” Ta vội kiềm nén cảm xúc đang dâng lên không đứng lúc ở trong lòng ngay khi ta nhìn thấy hắn, lời nói vẫn nhẹ nhàng như trước: “Ngày mai điện hạ phải xuất chinh, tất nhiên là ta phải đến. Sáng sớm Hoàng thượng đã cho gọi Điện hạ vào cung, chính là vì việc này sao?” Hắn khẽ gật đầu. Ánh mắt của ta khẽ hạ, suy nghĩ một lát, liền bình tĩnh nói ra suy nghĩ ở trong lòng: “Điện hạ đã cáo bệnh nghỉ ngơi, trong triều đình cũng không phải không có người, tại sao Hoàng thượng vẫn chỉ định Điện hạ xuất chinh bình loạn?” Khoé môi của hắn khẽ cong lên, trong ánh mắt vẫn là sự lạnh nhạt như cũ: “Bởi vì có người đã kiểm chế không được.” Ta hơi ngần ra, ngay sau đó liền có phản ứng: “Ý của Điện hạ là Thái tử?” Trong ánh mắt của Nam Thừa Diệu hơi có vẻ tán thưởng, còn chưa lên tiếng, liền nhìn thấy Tần An vội vàng từ ngoài cửa bước vào, vì thế ngừng lời lại, lẳng lặng chờ hắn hồi báo. Tần An liếc mắt nhìn ta, lại nhìn Nam Thừa Diệu, thấy hắn gật đầu đồng ý, mới mở miệng nói: “Điện hạ đoán quả không sai, tuy rằng không biết cuối cùng thì Thái tử làm cách nào để lay chuyển Hoàng thượng, nhưng theo những tin tức truyền về thì chính xác là do Đông cung, không thể nghi ngờ.” Nam Thừa Diệu thờ ơ gật đầu, nụ cười lạnh nhạt xa cách khác thường: “Vốn dĩ hắn cũng không cần phải hao tâm đi thuyết phục.” Ta lẳng lặng nhìn hắn một lát, mở miệng hỏi: “Nếu Điện hạ biết việc này có điểm khác thường, sao không tìm lý do để thoái thác?” Hắn cười lắc đầu: “Thoái thác? Ta cầu còn không được. Hiện tại không phải ta sợ hắn hành động, mà là sợ hắn bất động.” Ta cúi đầu suy tư một lát, dĩ nhiên cũng hiểu rõ ý tứ của hắn. Hiện tại, thiên hạ yên ổn, mà thánh thể của Hoàng thượng lại ngày càng suy nhược, nếu như Thái tử nhân từ hiếu thuận, an phận theo khuôn phép và không phạm phải sai lầm, thì một khi Thánh thượng băng hà có thể an ổn từ Đông Cung mà ngồi lên ngôi vị Minh Hoàng. Còn để Đông Cung đối chủ, nếu không phải là trọng tội thì không thể được. Tạm thời không biết chuyện thật giả thế nào, chỉ bằng vào những tội trạng không rõ ràng, nếu như bên Đông Cung không có bất kỳ hành động nào, cho dù Tam vương phủ có tiếp tục làm gì hay là phao tin đồn thất thực, thì cũng chỉ như vô mề chi xuy (không bột đổ gột nên hồ – người đàn bà có khéo mấy cũng khó có thể thổi nên cơm khi không có gạo, ý nói: thiếu điều kiện cần thiết, thì tài giỏi mấy cũng khó có thể làm nên chuyện), tuyệt đối không có khả năng. Cũng bởi vì vậy, nên hắn mới nói, không sợ Thái tử hành động, chỉ sợ hắn bất động. Suy nghĩ khẽ biến đổi, ta cảm thấy có chút lạnh người, nét mặt lại đặc biệt tỉnh táo lên tiếng hỏi: “Cho nên, Điện hạ liền buộc hắn phải hành động. Vào đêm Trung Thu lần đó, người xông vào Đông Cung là vì muốn Thái tử hoảng sợ rồi đem lòng nghi ngờ, làm rối loạn kế sách an binh bất động của Thái tử, lần này bị thương có lẽ cũng đã sớm nằm trong kế hoạch của Điện hạ.” Hắn thờ ơ nở nụ cười: “Hiện tại, trong thiên hạ này, trừ phi ta đồng ý, sẽ không ai có thể đả thương được ta.” Sắc mặt của hắn cũng giống như ánh sáng lạnh nguyệt, mang theo sự lạnh lùng thờ ơ cùng cao ngạo kín đáo. Ta cũng không nói gì, tầm mắt chậm rãi chuyển đến vết thương trên thắt lưng của hắn, bị thương ở nơi này, cho dù nguyên do của vết thương là gì cũng sẽ gây ra tình trạng chảy máu nguy hiểm vô cùng. Tổn thương ở vị trí này sẽ rất đau đớn, nếu như lệch đi một chút, chỉ khoảng một tấc thôi cũng có thể mất mạng ngay lập tức. Ta từng cho rằng là do vận may mà hắn mới có thể tránh khỏi kiếp nạn này. Lại không ngờ, tất cả chuyện này là do cố ý. Đối với bản thân mình mà

hắn lại ác độc như vậy, thì đối với người khác có gì là không thể? Ta không biết nên nói là hắn quá mức tự tin, hay là quá mức điên cuồng, không ngại lấy tính mạng của mình để giành lấy thiên hạ. Tâm cơ thâm sâu, thủ đoạn lại tàn nhẫn, tất cả được ẩn giấu bên dưới gương mặt thanh thoát như ngọc kia, trên thế gian này, còn có điều gì có thể khiến hắn từ bỏ? Thấy ta trầm mặc, hắn cũng không lên tiếng, chỉ thản nhiên nhìn ta, cả phòng liền tĩnh lặng. Ta âm thầm hít thật sâu, điều chỉnh tâm tình của mình, một lần nữa khẽ nói, giọng nói dịu dàng bình tĩnh: “Chuyến đi lần này của Điện hạ, nhất định sẽ không bằng phẳng, xin Điện hạ hãy bảo trọng, nhất định không được tùy tiện mạo hiểm.” Hắn cười cười, ánh mắt mang theo sự thờ ơ nhạt nhẽo, nhìn xuống vết thương bên hông: “Vương phi cứ yên tâm, ta sẽ không làm chuyện mà chưa chắc chắn. Cái mạng này của ta, khi chưa đạt được ước nguyện, sẽ không có ai có đủ bản lĩnh để lấy đi—cho dù là ông trời, cũng không thể.” Ngưng lại hồi lâu, ta mới thu lại tâm tình của mình, mạnh mẽ lên tiếng nói: “Điện hạ tài trí hơn người, suy nghĩ chu đáo cẩn thận, chinh chiến lần này nhất định có thể toàn thắng trở về——” Nói tới đây vẫn không kiềm được mà ngừng lại. Đôi mi hạ xuống, thắm hít một hơi thật sâu, khẽ nâng mắt, tuy rằng trên gương mặt vẫn là nụ cười bình tĩnh như trước, nhưng một tiếng tự xưng “Thanh nhi” vẫn không thể nói ra khỏi miệng. Ta khẽ khụy nửa người hướng về phía dáng vẻ tao nhã của Nam Thừa Diệu, bên môi mang theo nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nhất định mỗi ngày thần thiếp đều sẽ cầu khẩn, chờ đợi ngày Điện hạ chiến thắng trở về.” Nụ cười của hắn biến mất, ánh mắt lạnh đậm nhìn lại, nhưng chỉ sau một lát, liền mỉm cười, vẫn như trước, vừa chán nản vừa vẫn đậm phong kinh.

31. Chương 31: Hồi Thứ Ba Mốt

Tiết sương giáng (23-24 tháng 10), thời tiết mỗi ngày ở kinh thành đều lạnh, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết (Xứ Hồ tháng tám tuyết bay ngập trời) (1), không biết giờ này ở Mạc Bắc có phải trời đất cũng được bao phủ bởi một màu trắng tinh. Nam Thừa Diệu đã xuất chinh hơn mười ngày, theo lý thì đã đến U Châu. Ngày hắn ra trận, sắc trời rất đẹp. Bởi vì Hoàng thượng ốm đau liên miên nên đích thân Đông cung Thái tử kính rượu tiễn biệt, động viên ba quân bên ngoài cửa thành. “Tam đệ, hôm nay huynh lấy một ly rượu nhạt để tiễn biệt đệ, đợi đến ngày sau, đệ bình định được loạn quân, chiến thắng trở về, huynh đệ ta sẽ tiếp tục uống đến ba ngày ba đêm!” Nam Thừa Diệu thản nhiên đón lấy, lại không hề uống, mà tiêu sái phi thân lên ngựa, cánh tay giơ chén ngọc lên cao, phóng ngựa vòng ra phía sau đội hình của ba quân, giương cao giọng nói: “Một khi đã hy sinh ở trên sa trường thì chỉ có thể lấy da ngựa bọc thây. Hôm nay, ở trước mặt các vị, đều là dũng sĩ của Nam Triều ta, ngay lúc này, Diệu sẽ uống ly rượu này cùng các vị, không phá Bất Triều, thề không trở về!” Binh bộ đều do hắn quản lý, lại được xếp vào trong ba quân, hơn phân nửa trong số đó đều đã từng đi theo hắn dẫm máu trên sa trường, hiện tại nghe hắn nói lên những lời này, cảm xúc trào dâng, quyết vì đất nước mà hy sinh, xem cái chết như không. “Thề không trở về! Thề không trở về! Thề không trở về...” Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tướng sĩ ba quân cùng hô to, âm thanh chứa đựng lòng trung thành cùng quyết tâm đánh đến cùng, làm chấn động đến tận trời. Tông quân hành, quân hành vạn lý xuất long đình. Đan vu vị kiêu kim dĩ bá, tương quân hà xử mệnh công danh? (Hành tông quân, quân đi ngàn dặm đến sân rồng. Thiệu Vu bá lạy xin tha thứ, tướng đến nơi nào lấy công danh?) (2) *phần nì là do ta viết lại chứ ko phải bản dịch thơ nhe* Ta đứng trên cổng thành, xuyên qua chiếc khăn che mặt nhìn thấy bóng dáng Nam Thừa Diệu trong bộ áo giáp Bạch Vũ đang ngồi trên lưng ngựa, ta chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ này của hắn, trời sinh khí chất cao quý, khí khái hào hùng, không những thế mà còn có phong thái khiến người kinh hãi. Hơn nữa, hiện tại còn có ý thể hiện năng lực, có phải cũng là vì muốn từng bước kích thích hành động của Đông cung? Nghĩ tới điều này, ánh mắt không nhịn được liền chuyển đến dáng người ngọc thụ lâm phong của Nam Thừa Miện ở trước cổng thành, hắn như cũ vẫn nở nụ cười ôn hòa, giữa đôi chân mày không hề gợn lên chút cảm giác kinh sợ. “Tam điện hạ rời đi lần này, là mấy tháng ly biệt, nếu Nhị tỷ ở trong phủ thấy buồn chán có thể đến phủ Thái tử thăm Diễm nhi, Diễm nhi cũng có người cùng trò chuyện.” Ta nhìn theo bóng dáng Nam Thừa Diệu dần biến mất trong tầm mắt, lại đột nhiên nghe thấy Diễm nhi ở bên cạnh nói như vậy, mỉm cười gật đầu, cũng không nghĩ nhiều. Chưa kịp nói gì đã thấy Nam Thừa Miện đi lên cổng thành đón chúng ta. Hơn mười ngày kể từ lúc đó, ngoài trừ một lần về Phủ phủ thăm phụ mẫu, ta vẫn sống một mình trong Tam vương phủ, nhàn nhã đọc sách vẽ tranh, mặc dù không có gì đặc sắc, nhưng bản thân cũng cảm thấy vui vẻ. Mặc dù Nam Thừa Diệu để

cho ta vô cùng tự do, nhưng vừa vào Thiên gia, nhiều ít gì đều có ánh mắt đang chờ đợi soi mói sai lầm của người, vì vậy ta cũng không muốn tự tìm lấy rắc rối không cần thiết ỉn. Đến cả phủ Thái tử, từ lúc gả cho Nam Thừa Diêu tới nay, ta chỉ đến một lần, chính là trong thời gian đại hôn của Diễm nhi. Hiện tại là thời khắc sóng gió âm thầm nổi lên, cho dù là lo lắng cho Diễm nhi, ta cũng không muốn tùy tiện đi đến, nếu tránh được thì nên tránh. “Tiểu thư, tiểu thư...” Đang miên man suy nghĩ, giọng nói nôn nóng của Sơ Ảnh từ phía sau truyền tới, mang theo sự hoảng hốt không thể che giấu. Ta đặt quyển sách trên tay xuống, đành đứng dậy bước ra đón, “Làm sao vậy, đã nói với em có gì cứ từ từ bẩm báo, đừng chạy vội như vậy, nếu không...” Định quở trách, lại nhìn thấy dòng nước mắt trên gò má của nàng nên không thể tiếp tục nói ra lời, chỉ cảm thấy đau lòng, vội kéo nàng ngồi xuống, vừa giúp nàng lau nước mắt vừa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết, đừng khóc, không có gì là không thể giải quyết, biết không?” Nàng vừa qua loa lau đi nước mắt trên mặt, vừa hoang mang nhìn ta, “Vừa rồi Âm Hương có cho người đến báo, nói rằng nàng bị bệnh. Tiểu thư, người cũng biết tính tình của Âm Hương, từ nhỏ đến lớn nếu gặp phải chuyện oan ức gì thì nàng cũng tự mình chịu đựng, tuyệt đối không để em phải lo lắng. Nhưng hiện tại nàng lại nói cho em biết là mình bị bệnh, em, em, em thật sự rất sợ...” “Không có chuyện gì, em đừng vội, trước tiên ta sai người đi Tướng phủ với Đông cung hỏi xem thế nào, được không?” Ta vừa lau đi nước mắt cho nàng, vừa nhẹ nhàng an ủi. Sơ Ảnh nhìn ta, rưng rưng nước mắt, gạt đầu, ta đang định gọi người, bỗng nhiên nàng nắm chặt lấy bàn tay của ta, không kiềm được tiếng khóc: “Tiểu thư, em rất sợ! Người đưa em đến phủ Thái tử thăm Âm Hương được không, em thật sự rất là sợ...” Ta đau lòng giúp nàng lau đi nước mắt, phụ mẫu của Sơ Ảnh mất khi nàng còn nhỏ, chỉ còn mỗi Âm Hương là muối muối ruột thịt, hai người nương tựa vào nhau mà sống, hiện giờ nàng ấy xảy ra chuyện, trong lòng nhất định sẽ nóng như lửa đốt. Nhưng mà, phủ Thái tử... “Tiểu thư...” Sơ Ảnh vừa khóc vừa đau thương nhìn ta. Ta khẽ nhắm mắt lại, vứt đi những nghi ngờ kiêng kị ở trong lòng, có lẽ chỉ do ta thần hồn nát thần tính mà thôi, làm việc gì cũng suy nghĩ đắn đo, cho dù có thật sự là như vậy, nếu hiện tại ta đến Đông cung thăm Diễm nhi, về tình về lý đều phù hợp với quy tắc sẽ không để người khác có thể mượn cớ, còn với thân phận của ta, Nam Thừa Miện cũng không thể làm gì được ta. Nước mắt của Sơ Ảnh vẫn chảy không ngừng, lòng ta đau vô cùng, dịu dàng khuyên nhủ, “Đừng khóc, ta sẽ đưa em đi thăm Âm Hương.” Cẩn dặn hạ nhân chuẩn bị một ít lễ vật, dù sao cũng phải làm ra vẻ thì mới khiến kẻ khác không thể mượn cớ, lại giải thích rõ ràng với Tần An, ta không hề giấu giếm hấn, nhưng cũng không nói quá nhiều, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều rõ. Hấn tự tay vén rèm xe lên cho ta, “Vương phi yên tâm, việc ở trong phủ đã có Tần An lo liệu, nếu Vương phi trò chuyện với Thái tử phi đến quên thời gian, xâm phạm tối, Tần An sẽ đích thân đến Đông cung đón Vương phi hồi phủ, Vương phi không phải lo lắng bị nhảm cung điện. Ta mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu với hấn. Xe ngựa đi thẳng một đường tới trước, không bao lâu liền tới phủ Thái tử, lúc này Sơ Ảnh đã gắng gượng kiềm lại dòng nước mắt, nhưng sự lo âu sót ruột ở trên gương mặt vẫn không thể che giấu. Ta âm thầm khẽ cầm lấy tay nàng, ý bảo nàng không nên quá lo lắng. Xuống xe ngựa, liền có người dẫn đường đi đến chính điện, ta vừa ngồi xuống, một tỷ nữ mặt mày thanh tú liền tiến lên, kính cẩn dâng một ly Bích Loa Xuân, “Hiện tại Thái tử điện hạ đang lo công việc ở trong cung, Thái tử phi đã biết Vương phi đến phủ, một lát sẽ tới, mời Tam vương phi dùng trà.” Ta khẽ cảm tạ, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy Nam Thừa Miện không ở trong phủ. Hương trà Bích Loa Xuân lan toả, ta vừa nâng chén trà lên miệng, liền nhìn thấy Diễm nhi bước vào chính điện, dung nhan lộng lẫy, trong đôi mắt sáng ẩn giấu vẻ vui mừng, trong lòng ta có phần khựng lại, không thấy Âm Hương đi theo phía sau nàng. Không nhận được liền đưa mắt nhìn Sơ Ảnh, sự lo lắng ở trong đôi mắt của nàng như lửa đốt, nhưng lại cố gắng khống chế cảm xúc của mình, không nói không động là vì không muốn đem đến phiền phức cho ta. Trong lòng thở dài, cho dù đau lòng vì nàng, nhưng lúc này không có cách nào để lên tiếng trấn an nàng, ta đứng dậy cúi mình chào Diễm nhi, “Tham kiến Thái Tử phi.” Diễm nhi khẽ vươn tay đỡ ta dậy, nghi thức hoàn hảo không thể bắt bẻ. Có nhiều ánh mắt nhón ngó như vậy, lễ nghi phép tắc lại càng không thể qua loa, chúng ta đã gả vào Thiên gia, buộc phải như vậy. Diễm nhi nhìn thoáng qua sắc mặt của Sơ Ảnh đang đứng phía sau người của ta, mở miệng nói nhỏ: “Nhị tỷ vừa tới quý phủ, hay là trước tiên cùng Diễm nhi đến Thụy Hoàng Lâu nghỉ một lát, sau đó ta sẽ đưa tỷ đi dạo xung quanh.” Ta mỉm cười gạt đầu, đi theo nàng ra khỏi chính điện, nói vài chuyện linh tinh dọc trên đường đi, chỉ một lát đã tới Thụy Hoàng Lâu. Danh tự trang lệ, nhưng kiến trúc lại không quá xa hoa, vẫn là phong cách mộc mạc trầm thấp của phủ Thái tử. Nếu như đem đi so sánh với Tam Vương phủ thì cũng không quá đáng khi nói Tam vương phủ là Bồng Lai Tiên Cảnh. Nhưng mà không biết, đó có phải là do Nam Thừa Diêu cố ý để người đời nhìn thấy. Vào Thụy Hoàng Lâu, lập tức liền có nha hoàn mang trà bánh hoa quả lên, đợi cho các nàng xếp đặt xong, Diễm nhi nhẹ lời căn dặn, “Được rồi, các người lui xuống trước đi, để tỷ muội ta nói chuyện riêng với

nhau.” Bọn nha hoàn liền đáp ứng rồi lui xuống, nhẹ nhàng ra khỏi cửa. Sơ Ảnh thấy trong phòng chỉ còn ta và Diễm nhi, liền bắt chắp mọi thứ mà vội vàng hỏi: “Diễm tiểu thư, Âm Hương thế nào? Hiện tại nàng đang ở đâu? Bệnh tình ra sao? Có nặng hay không?” Diễm nhi nhìn nàng, khẽ cười, “Người hỏi ta nhiều như vậy, muốn ta trả lời câu nào trước?” Mặt Sơ Ảnh đỏ lên, nhưng vẫn nôn nóng mở miệng nói, “Diễm tiểu thư, người dẫn ta đi thăm nàng được không?” Diễm nhi nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng cười nhẹ: “Nàng không có gì đáng ngại, người không cần lo lắng. Chúng ta đều là người một nhà, có thể gìn giữ được tình cảm chân tình như trước thật tốt, xem ra Nhị tỷ cũng yêu thương người thật lòng, bảo hộ người tốt như vậy.” Sơ Ảnh ngẩn ra, trong lòng ta khẽ động, đang định mở miệng nói điều gì đó, Diễm nhi đã muốn đi ra bên ngoài, “Đi thôi, ta dẫn người đi thăm Âm Hương.” Sơ Ảnh vội đi theo, ta cũng theo sát phía sau, bước vào một căn phòng sáng sủa sạch sẽ lại đơn giản, có người đang nằm trên giường, chính là Âm Hương. Hai gò má Âm Hương đỏ bừng, nhìn qua có vẻ là bị sốt cao không giảm, thần trí vẫn còn tỉnh táo, thấy chúng ta bước vào định ngo ngoáy đứng dậy, “Thanh tiểu thư, tỷ tỷ, đã khiến mọi người lo lắng...” Sơ Ảnh vừa nhìn thấy cảnh tượng này, định xông lên trước, nhưng Diễm nhi đã nhanh hơn nàng một bước, tự mình đỡ Âm Hương nằm xuống, kéo chăn lại cho nàng, “Thân thể của người còn đau ồm, không cần, đều là người trong nhà, Nhị tỷ và tỷ tỷ của người sẽ không để bụng chuyện này.” Âm Hương nghe lời nằm xuống, Sơ Ảnh bước đến nắm lấy tay nàng, có lẽ vì cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng kia mà nàng không kiềm được nước mắt, “Muốn hừ chết tỷ tỷ sao, vì sao lại không cẩn thận như vậy, nóng đến thế này, đã mời đại phu xem qua chưa? Có uống thuốc không? Trên người còn thấy khó chịu ở đâu không?” Âm Hương nhu thuận gật đầu. “Tiểu thư thương muội, nên đã đặc biệt cho gọi Thái y ở trong cung đến xem bệnh, tỷ tỷ không cần phải lo lắng, muội đã uống thuốc sẽ nhanh khỏi thôi, chỉ cần mấy ngày nữa là hoàn toàn khỏe mạnh.” Sơ Ảnh gật gù đầu, cố gắng kiềm nén dòng nước mắt, nhưng vẫn không thể nào chịu được sự thương tâm, nắm lấy bàn tay muội muội, lên tiếng nói, “Nhưng mà tại sao vẫn sốt cao không giảm thế này?” Diễm nhi đứng bên cạnh, vẻ mặt bình thản nhìn cảnh này, không hề tiến lên an ủi nhưng cũng không cản trở, ánh mắt buông xuống tựa như có chút xúc động cùng với lo âu, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Ta khẽ thở dài, kéo người Sơ Ảnh, “Được rồi, đừng khóc, dáng vẻ này của em không phải sẽ càng khiến Âm Hương đau lòng thêm hay sao? Nếu như là phát sốt, lại được Thái y khám và kê đơn thuốc, chắc chắn sẽ không có việc gì. Hạ sốt cần phải có thời gian, em không nên quá lo lắng.” Sơ Ảnh quay đầu nhìn ta, “Thật vậy sao?” Ta dịu dàng khích lệ nàng, “Thật sự, nếu em vẫn còn chưa yên tâm, ta sẽ bắt mạch cho nàng, được không?” Nàng không ngừng gật đầu, đem tay Âm Hương giao cho ta, ta mỉm cười, đưa ngón tay đặt lên mạch tượng của nàng, tập trung tư tưởng. “Tiểu thư, tiểu thư, thế nào? Rốt cuộc là có nặng không?” Thấy ta một lúc lâu vẫn không nói gì, Sơ Ảnh lo lắng mở miệng hỏi. Ta ngừng lại một lát, nhìn Âm Hương khẽ hỏi, “Theo như mạch tượng của người, có thể đã bệnh được ba bốn ngày, đúng không? Cơn sốt này vốn dĩ là đã hết, hơn nữa lại được Thái y kê đơn, cho dù không thể khỏe mạnh hoàn toàn thì bệnh cũng không thể càng ngày càng nặng như thế này _____ người vốn không hề uống thuốc có phải không? Cho nên bệnh tình mới trở nên thế này.” Gương mặt Âm Hương đỏ bừng, rõ ràng là do hoảng sợ, ánh mắt của nàng lướt nhẹ về phía Diễm nhi đang trầm mặc đứng bên cạnh, sau đó liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nhận lấy giọng nói trách móc đau lòng đến tận đáy lòng của Sơ Ảnh. “Cái gì, muội không uống thuốc? Vậy thì làm sao có thể khỏi bệnh?” Âm Hương đưa tay ôm lấy cánh tay của Sơ Ảnh, tuy là làm nũng, nhưng trong đáy mắt ẩn giấu sự áy náy, “Tỷ tỷ, tỷ cũng không phải không biết, từ nhỏ muội đã sợ thuốc đắng, nghĩ cứ để vậy một hai ngày liền khỏi, đâu ngờ sẽ như thế này.” “Con bé này, sao lại hồ đồ như vậy...” Sơ Ảnh vẫn không ngừng lăm bắm không ngừng, ta nhìn dáng vẻ của nàng, đáy lòng không khỏi mang theo thương xót và đau lòng, ánh mắt lặng lẽ chuyển hướng sang Âm Hương, nếu như không phải trong đáy mắt của nàng ẩn chứa sự áy náy lưu luyến không hề giả dối, thật tình ta rất muốn hỏi nàng một chút, rốt cuộc nàng có hiểu được sự lo lắng của tỷ tỷ nàng đối với nàng hay không? Cho dù không uống thuốc, bệnh tình cũng sẽ không chuyển biến xấu đến như vậy, mà Âm Hương cũng không mềm yếu như Sơ Ảnh, từ nhỏ đã cẩn thận tỉ mỉ, cho nên mẫu thân mới đặc biệt để nàng đi theo Diễm nhi. Một đứa bé như vậy, cho dù thế nào cũng không bắt cần đem thân thể của mình làm ra thế này. Như vậy, chỉ có một lời giải thích duy nhất cho bệnh tình của nàng, đó là do nàng cố ý. “Nhị tỷ, hay là tỷ cùng Diễm nhi đi đến tắm điện của ta ngồi một chút, để cho Sơ Ảnh và Âm Hương có thể nói chuyện với nhau. Giọng nói nhẹ nhàng của Diễm nhi vang lên, ta đưa mắt nhìn nàng, nàng cũng bình thản nhìn lại ta, không nói gì, cũng không thúc giục, nét mặt tĩnh lặng. Sau một lúc lâu, cuối cùng ta cũng không nói gì, đứng dậy theo nàng, bước ra ngoài cửa. Đi tới cạnh cửa, vành tai vẫn còn nghe thấy lời nói thao thao mà đau lòng của Sơ Ảnh, không nhận được liền dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía Âm Hương, thản nhiên nói: “Người phải biết yêu quý thân thể của mình, không chỉ vì người, mà còn vì tỷ tỷ của người, người có biết thời điểm nghe tin người bị bệnh nàng đã lo lắng như thế

nào không?” Vừa nói xong, ta không tiếp tục nhìn Âm Hương mà lập tức bước ra khỏi cửa. Phía trước, bóng lưng của Diễm nhi, xinh đẹp lộng lẫy, nhưng không biết vì sao, lại khiến ta cảm thấy lạnh lẽo.

32. Chương 32: Hồi Thứ Ba Hai

“Dường như tỷ tỷ đã nhìn ra mọi việc, thế không muốn biết vì sao Diễm nhi lại hao tâm tổn sức tìm kẻ mời tỷ đến sao?” Trong tấm điện rộng lớn, hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có ta với nàng, mà giọng nói của Diễm nhi lại mang theo nụ cười nhàn nhạt, tựa như hơi thở của Mạn Đà La. (1) *loài hoa đẹp, có được tính nhưng độc* “Nếu muội muốn gặp ta chỉ cần cho người đưa tin là được, chuyện có đáng gì?” Ta nhìn vào đôi má lúm đồng tiền như hoa của nàng, lẳng lặng lên tiếng, “Hà cớ gì phải để Âm Hương chịu khổ như vậy.” Nàng lãnh đạm nở nụ cười, “Ồ Đông Cung có nhiều ánh mắt như vậy, nếu ta phải người đi mời tỷ, cho dù chỉ là một khắc thôi thì từng lời từng câu giữa chúng ta đều sẽ truyền tới tai của Thái tử điện hạ, cho nên ta chỉ có thể đợi tỷ chủ động đến thăm ta. Nhưng mà ta không thể tiếp tục đợi thêm ngày nào nữa, vả lại tình thế trước mắt cũng không cho phép ta chờ đợi, như vậy chỉ có thể nhờ vào bệnh tình của Âm Hương để mời tỷ, vừa thực hiện được mục đích vừa không chút sơ hở, sẽ không có bất cứ kẻ nào nghi ngờ.” Ta nhìn nàng, thản nhiên mở miệng, “Nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, muội để nàng phải chịu khổ như vậy không cảm thấy áy náy hay sao?” Diễm nhi vẫn nở nụ cười lãnh đạm như trước, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tỷ tỷ, tỷ là đang hiểu lầm ta. Đúng, chủ ý là do ta nghĩ ra, nhưng lại do chính Âm Hương tự ngâm mình một đêm trong làn nước lạnh giữa tiết trời sương giáng này, mới dẫn đến sốt cao không giảm. Ta mời Thái y, tất nhiên là để già trẻ trong Đông cung đều biết bệnh tình của nàng, nhưng lại chính nàng ấy không chịu uống thuốc của Thái Y viện, ban đêm cũng không đắp chăn khi ngủ, nên bệnh tình mới trở nên thế này. Nàng nói với ta, thế này thì chắc chắn Sơ Ảnh sẽ xin tỷ đem nàng ấy đến phủ Thái tử để thăm nàng, khi đó ta liền có thể gặp tỷ.” Ta thoáng giật mình, nhin không được khe thở dài, “Nàng chỉ là một đứa trẻ mới mười bốn tuổi.” Diễm nhi cười cười, “Cho nên ta mới nói tỷ là thật sự yêu thương Sơ Ảnh, cũng vì vậy mà nàng ấy vẫn có thể gìn giữ được bản tính thật sự của mình.” Ta nhìn nàng, đều là tỷ muội cùng phụ mẫu sinh ra thế nhưng ta cảm thấy bản thân chưa từng hiểu rõ nàng, dung mạo kia đã từng rất quen thuộc, nhưng bây giờ nhìn lại, không ngờ xa lạ như thế. “Thế thì, muội hao tâm tìm cách mời ta đến đây như vậy, cuối cùng là muốn nói gì với ta?” Qua một lúc lâu, ta nghe thấy giọng nói của mình, bình tĩnh không hề dao động, toàn bộ những chán nản phiền muộn đều được giấu giếm rất tốt, không chút dấu vết. Nụ cười của nàng nhạt dần, im lặng nhìn ta, sau mới khe khẽ hỏi: “Tam điện hạ rời khỏi kinh thành cũng đã hơn mười ngày, hiện tại Nhị tỷ có biết hắn ở đâu không?” Lời nói tuy rất nhẹ, nhưng ta có thể cảm nhận được rõ ràng ở trong đó còn có điều không đúng, ta không hề nháy mắt mà nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, lên tiếng đáp: “Quan ải cách trở, thư từ khó khăn, ngoại trừ cứ mỗi năm ngày sẽ có thư tín từ biên cương báo tin bình an của Điện hạ thì ta cũng không nhận được bất kì tin tức gì của hắn, theo như lộ trình, có lẽ là đã đến U Châu.” “Không, là Lương Châu.” Diễm nhi hơi nhắm mắt lại, cũng không để ý xem ta sẽ giật mình kinh hãi thế nào, lập tức đứng dậy, đi đến trước cửa nhìn xem xung quanh, xác định bốn bề đều vắng lặng mới bước đến bên giường, từ trong một hộc tối được giấu kín lấy ra một xấp giấy. Nàng đem mảnh giấy giao cho ta, cũng không nói gì, trong đôi mắt xinh đẹp đó sự tỉnh mịch lặng lẽ lưu động. Ta biết nàng hành động và nói như vậy là có lý do nên cũng không hỏi nhiều, lập tức tiếp nhận mảnh giấy từ trong tay nàng, cẩn thận đọc xuống. Càng đọc ta lại càng kinh hãi, không thể khống chế được cảm giác ớn lạnh đang dần lan tràn. Ta đem mảnh giấy trả lại cho nàng, nàng nhận lấy, đặt lên ngọn lửa đèn cầy, đem nó đốt thành tro tàn, liền nói nhỏ: “Vì muốn đưa cho tỷ tỷ xem nên Diễm nhi mới mạo hiểm lưu lại cho đến hôm nay, hiện tại cũng có thể an tâm.” Ta bình tĩnh nhìn nàng, rất tỉnh táo hỏi nàng: “Liên quan đến sự sống còn của cả một đại quân, lộ trình hành quân tuyệt đối là chuyện quân sự cơ mật, hơn nữa cũng sẽ không được ghi lại trên giấy, ngay cả những chuyện nhỏ nhất cũng đều không được nói đến một cách chi tiết nói chỉ là được viết bằng bút mực. Muội làm thế nào mà biết những việc này?” “Đây cũng là lý do vì sao mà ta không từ một thủ đoạn nào mà tìm cách kéo tỷ tới đây.” Đôi mắt xinh đẹp của Diễm nhi nhìn ta không rời, gần từng tiếng mà nói: “Nội dung trên mảnh giấy này, đều là thông tin tình báo mỗi ngày của Thái tử, ta không biết làm sao mà hắn có được, nhưng không có lúc nào là hắn không trông mong.” “Nếu như đây là chuyện cơ mật, sao hắn lại để muội biết được?” Ta nhìn nhìn, bình tĩnh lên tiếng hỏi, ánh mắt cũng không

hề chớp mà khoá chặt vào đôi mắt xinh đẹp của nàng. “Nếu như hắc để cho ta biết mà không có chút kiêng kị, thì ta đâu cần phải hao hết tâm tư, tìm cách vòng vo để có thể gặp được tỷ, phải không?” Diễm nhi cười cười, “Có một lần, hắc ngủ lại Thụy Hoàng Lô, đúng lúc đó có một phong thư khẩn cấp được đưa đến, trong tình trạng kích tình mà hắc có thể kiềm chế thoát thân rời đi, ta liền hiểu rõ trong chuyện này nhất định có điều không bình thường.” Lời nói của nàng tuy rằng khó hiểu, nhưng ta cũng không ngại thơ, tất nhiên có thể hiểu được nàng đang ám chỉ điều gì. Chỉ im lặng không lên tiếng, mặc cho lời nói của nàng tiếp tục truyền đến. “Về sau ta bắt đầu lưu tâm, để ý khắp nơi, tuy rằng hắc bí mật cất giấu những mảnh giấy này, nhưng cuối cùng lại để cho ta tìm được. Vì thế ta lợi dụng những lúc hắc vào cung lo chuyện chính sự, hoặc là thời điểm hắc mệt mỏi ngủ say mà lén sao chép lại những trang giấy kia. Cho nên những gì tỷ tỷ vừa mới thấy không phải là bản gốc, tuy nhiên nội dung thì không sai biệt chút nào.” Trong lòng của ta bị chấn động, nhưng nét mặt lại vô cùng bình tĩnh, nhìn thật sâu vào đôi mắt của nàng, từng chữ từng chữ hỏi nàng, “Diễm nhi, muội đã xuất giá vào Đông cung, hiện tại lại nói cho ta biết việc này, vì sao?” Ánh mắt của nàng rũ xuống, sau một lúc lâu nở nụ cười như có như không, nhưng lại không trả lời đúng vào câu hỏi của ta, mà cứ nói tiếp: “Thái tử có thể có được những tin tức này, hắc đã đưa tai mắt vào trong quân, sợ rằng chức vị của kẻ đó cũng không thấp. Nếu những tin tức ta trộm được là thật, thì việc binh loạn lần này có khi chỉ là nguy trang, chuyến đi lần này của Tam điện hạ sợ rằng lành ít dữ nhiều, rơi vào cái bẫy nội ứng ngoại hợp, mượn đao giết người.” Ta im lặng không nói, nhưng vẫn chăm chú nhìn nàng, mà nàng cũng đối mặt nhìn ta thật sâu, cuối cùng mỉm cười tự giễu, “Thôi thôi, xem ra hôm nay nếu ta không đem mọi chuyện nói rõ ràng với tỷ, chắc chắn tỷ sẽ không tin ta. Nhị tỷ, tỷ có còn nhớ mối nhân duyên giữa ta và Thái tử điện hạ là vì đâu mà có không?” Ta không ngờ đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này, vừa nhớ lại vừa đáp, “Nghe mẫu thân nói, năm trước vào đêm hội ngắm đèn Thượng Nguyên, muội và Thái tử điện hạ bất ngờ gặp gỡ, hai người vừa gặp đã ái mộ lẫn nhau.” Nàng nở nụ cười mang theo hồi ức, rõ ràng là nét đẹp có một không hai nhưng lại làm cho người khác cảm thấy có gì đấy bị thương. Nàng nhìn vào ta, giọng nói ẩn chứa nụ cười lạnh lẽo: “Đúng là lệ hội ngắm đèn Thượng Nguyên, nhưng người mà ta gặp gỡ không phải Nam Thừa Miện, mà là, Tam điện hạ.” Trong lòng của ta khẽ chấn động, kinh ngạc cùng đau xót nhìn về phía nàng, Diễm nhi lại không hề nhận ra thần sắc bất thường của ta, tiếp tục mỉm cười lên tiếng, “Ta nhìn trúng một chiếc đèn lồng, nhưng lại đoán không ra câu đố dán trên đó, vừa đúng lúc hắc đi qua, ngay cả suy nghĩ cũng không liền dễ dàng thay ta giành được chiếc đèn lồng mà biết bao người ao ước...” Giọng nói của nàng từ trong hồi ức liền bất chợt bừng tỉnh, khung cảnh như mộng cũng vì thế mà không chân thật, “Ta biết hắc là Tam điện hạ đương triều vì có một lần ta đã nhìn thấy hắc từ xa khi cùng mẫu thân vào cung, nhưng hắc lại không biết ta là ai, mỉm cười đem chiếc đèn lồng trao cho ta rồi xoay người rời đi, khi đó không biết ta bị ma xui quỷ khiến thế nào mà bất chấp mọi lễ nghi ngượng ngùng, liền đuổi theo hắc, nói ‘Đợi đến ngày Điện hạ đến Mộ Dung Tướng phủ của ta, nhất định Diễm nhi sẽ tự mình tạ ơn Điện hạ bằng một chiếc Đẳng chi tình.’” *Đèn thể hiện tình cảm ấy, tìm trên mạng ko thấy tấm hình nào cả, ta chịu* Trong lòng của ta đau đớn khôn cùng, gắt gao nhắm chặt hai mắt, một câu nói kia của nàng chứa đựng bao nhiêu là tình cảm tha thiết, vì muốn nói rõ thân phận của mình mà bỏ qua mọi lễ nghi e thẹn, cũng là vì không muốn vượt mặt hắc. “Sau này vào ngày đại thọ của phụ thân, chiếu chỉ ban hôn được truyền tới, tỷ không biết là khi đó ta vui mừng như thế nào đâu, tựa như có thể khiến cho tất cả những đoá hoa mùa xuân nở rộ.... Ta trang điểm tỉ mỉ, thay xiêm y đẹp nhất, trong lễ đại thọ, thối sáo nhảy múa, người ngoài đều nói Mộ Dung tiểu thư tài hoa hơn người, lòng hiếu thảo có thể cảm động cả trời xanh, nhưng họ không biết, ta làm như vậy chẳng qua là vì có hắc tham dự, chỉ vì như thế mà thôi.” Theo lời kể của nàng, ta có thể lẽ mờ đoán ra được điều gì đã làm hoán đổi tất cả, nhưng trong tiềm thức của ta vẫn cố gắng kháng cự, không muốn tin tưởng, ta nhìn vào dung nhan của muội muội ta, sáng tỏ như nguyệt nhưng cũng lạnh lùng, run rẩy lên tiếng hỏi, “Vậy tại sao còn làm ra chuyện đào hôn?” Diễm nhi nở nụ cười, khiến người khác cảm thấy được thế nào là thê lương, thương tâm vô tận, “Nhị tỷ, thật ra tỷ đã đoán được nhưng chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi, cũng giống như ta khi đó. Mẫu thân thường nói, ta là người tâm cao khí ngạo, tính khí đều thể hiện ra bên ngoài, một ngày nào đó sẽ gây ra chuyện, lúc trước ta luôn không cho điều này là đúng, nhưng hiện tại cũng không thể không tin.” Nàng lại cười, ánh mắt hờ hững, ngay cả một chút oán hận cũng không có, giọng nói bình thản tựa như đang kể lại câu chuyện của người khác, “Ngày thọ yến của phụ thân, đã mời Tam điện hạ, thì làm sao có thể bỏ sót Thái tử? Và cũng chính ta tự mua dây buộc mình, một tiếng sáo cùng một điệu múa, không thể khiến người ta yêu rung động nhưng lại khiến cho Đông cung thích thú.” Ta nhớ lại bữa tiệc Trung Thu ngắm trăng cách đây không lâu, Diễm nhi một thân áo tơ trắng nõn, thối nên tiếng sáo tựa như âm thanh thiên nhiên, thanh khiết nhưng cũng lạnh lùng, nét đẹp chẳng khác gì một tiên tử cung trăng, tuy rằng ta không tận mắt nhìn thấy màn biểu diễn mà nàng dồn hết tâm

trí kia, nhưng cũng không khó khăn để tưởng tượng sẽ kinh trần tuyệt điểm đến thế nào. Khẽ nhắm mắt lại, chẳng thể trách mà nàng có thể thổi nên khúc nhạc “Kinh Hồng” tốt như vậy, bách chuyển thiên chiết (2)(Gian khổ liên miên. Càng thất bại, càng cố gắng), dành hết tâm huyết, khổ công tập luyện cũng là vì hấn sao? “Ta không biết Nam Thừa Miện đã nói gì với phụ thân và mẫu thân, chỉ nhớ rõ dòng nước mắt và lời cầu xin của mẫu thân, tuy rằng thể lực của Mộ Dung chúng ta lớn nhưng dù gì cũng chỉ là thần tử, đối với hậu duệ của Vương tôn quý tộc, chúng ta đặc tội không nổi. Cho dù lấy việc tứ hôn của Hoàng thượng làm lý do, cũng khó có thể thay đổi được ý định của Thái tử, sau này sẽ gặp phải cảnh ngộ như thế nào chỉ cần nghĩ thôi cũng đã rõ ràng.” Diễm nhi đưa mắt nhìn ta, mỉm cười, “Cho nên, nếu trong chiếu chỉ ban hôn không nói rõ là để vị tiểu thư Mộ Dung nào thành thân với Tam điện hạ, không bằng liền để tỷ tỷ gả vào Vương phủ, ta vào Đông cung, vẹn cả đôi đường.” Ta nhìn nàng, kiềm chế hàn ý đang lan tràn trong lòng, lên tiếng hỏi, “Mẫu thân nói như thế với muội sao? Vậy mà muội cũng đồng ý?” Diễm nhi lắc lắc đầu, “Thái tử có dụng ý áp đặt như vậy, phụ thân và mẫu thân cũng bất lực. Ta còn nhớ rõ hôm ấy mẫu thân không ngừng rơi nước mắt, ta cũng biết người đau lòng cho ta, nhưng mà người nói, ta là nữ nhân của Mộ Dung gia, đã định là phải hy sinh vì gia tộc. Ta có thể hiểu được sự khổ tâm, bất đắc dĩ của hai người, nhưng lại không thể không oán hận một chút nào.” Hai dòng lệ khẽ trượt xuống đôi gò má như ngọc của nàng, nàng cũng không hề lau đi mà vẫn nhẹ nhàng lên tiếng như trước, “Thoạt đầu, tất nhiên là ta không đồng ý, bất luận mẫu thân nói thế nào, ta cũng lắc đầu không ưng thuận. Đến khi nóng nảy, thậm chí ta đã đẩy người rồi tông cửa xông ra ngoài, gương mặt mẫu thân đầm nước mắt nhìn ta nhưng cuối cùng vẫn không hề ngăn cản.” Ta nhìn dòng nước mắt trên khuôn mặt của nàng chẳng khác gì một chuỗi trân châu bị cắt đứt, càng ngày càng nhiều, nét mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, nhưng từng hồi đau buốt đang không ngừng cuộn cuộn ở trong lòng của nàng, đôi mắt cũng trở nên nóng rực. “Ta không ngừng chạy ở trên đường, trong lòng chỉ có một ý niệm là phải tìm được Tam điện hạ. Ta không biết bản thân có thể dựa vào phân phận gì để đi tìm hấn, nếu tìm được rồi thì phải làm sao? Nhưng mà khi đó, ta cứ không ngừng chạy, không ngừng chạy cho đến khi tới Tam vương phủ.” Diễm nhi nâng mu bàn tay lên, tùy tiện lau đi nước mắt, giọng nói tiếp tục truyền đến, không hề mang theo đau thương, nhưng lại nói không nên lời, “Hấn không có trong vương phủ, hạ nhân nói cho ta biết là hấn đang đi thuyền ra Thái Dịch Hồ, ngay sau đó ta cũng chẳng quan tâm đến gì khác mà vội vàng chạy tới Thái Dịch Hồ.” Nàng bỗng nhiên quay sang nhìn ta, hàng mi cong vút ướt đầm nước mắt, tựa như đôi cánh Hồ Diệp nhẹ nhàng rung động, khoé môi lại chậm rãi hiện ra nụ cười, nét đẹp khiến người khác phải ngạt thở. “Sắc trời lúc đó rất đẹp, bầu trời trong xanh màu ngọc bích, phong cảnh như tranh. Ta đưa mắt nhìn một chút liền thấy hấn, trên thuyền hoa, vòng tay của hấn ôm lấy chiếc eo mỹ nhân, vui cười thoải thích. Chẳng qua, khí phách Phong Thần của hấn lại hoàn toàn không hoà vào không khí mị hoặc ở trên thuyền, còn làm cho người khác không khỏi có cảm giác lạnh lẽo. Trong khoảng khắc đó, ta liền hiểu rõ, không vì một lý do gì, nhưng lại chắn chắn một điều _____ người nam nhân này, vĩnh viễn sẽ không thuộc về ta.” Ta nhìn nàng, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể lắng nghe giọng nói cùng nụ cười nhàn nhạt của nàng, lại một lần nữa vang lên bên trong căn phòng vắng lặng. “Hấn không nhìn thấy ta, ta cũng không bước lên trước mà trở lại phủ, phó mặc cho sự xếp đặt của mọi người, cùng Âm Hương đi vào Đông cung. Trong lòng ta hiểu rõ, cho dù có được gả vào Tam vương phủ thì bất quá ta cũng chỉ là một trong vô số hương thơm dịu dàng vây quanh hấn, hấn tuyệt đối sẽ không để quá nhiều tâm tư trên người ta. Còn khi được gả vào Đông cung thì ít nhất Nam Thừa Miện cũng mến mộ sắc đẹp của ta, ít nhất ta cũng có được hấn, không thể làm Tam vương phi, nhưng cũng được như hôm nay.” Trong lòng ta lạnh lẽo mà đau đớn, khẽ nhắm mắt, nhưng cuối cùng vẫn không biết nên mở miệng thế nào. Nàng nhìn thấy dáng vẻ của ta, thản nhiên mỉm cười, “Nhị tỷ, tỷ không cần phải thương hại ta hay cảm thấy mắc nợ ta điều gì, đây đều là ta tự mình chọn lấy, cũng giống như tỷ đã nói, đã là người trên thế gian này, mỗi người đều đã có duyên phận cho riêng mình, có cố chấp cũng không được. Huống chi, Thái tử cũng đối xử rất tốt với ta, ở điểm này có lẽ là ta may mắn hơn tỷ.” Ta thâm hít một hơi thật sâu, gắng gượng đè nén cảm xúc đang cuộn trào, nhìn Diễm nhi, giọng nói lại không thể trách khỏi có chút khàn khàn, “Muội cũng đã hiểu rõ ràng Thái tử đối xử với muội rất tốt, thế thì vì sao còn muốn làm như vậy? Muội vẫn chưa thể buông tay, đúng không?” “Đúng, cho nên hôm nay ta mới tìm hết cách để dẫn tỷ đến đây, cho tỷ xem mảnh giấy đó, bởi vì ngay lúc này ta không thể cứ trơ mắt nhìn hấn xảy ra chuyện.” Nàng nhìn ta một lúc lâu, thản nhiên lên tiếng, “Nhưng mà, tỷ tỷ, đâu là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau ta sẽ không làm những chuyện thế này nữa. Lúc này, coi như là lần cuối cùng ta tưởng niệm về tình cảm cùng giấc mộng đẹp trước đây, cũng coi như đây là cách để ta chấm dứt hoàn toàn sự lưu luyến si mê đối với hấn. Từ giờ trở đi, Mộ Dung Diễm chỉ biết đến thân phận Thái tử phi Đông cung. Nếu đến một ngày nào đó, việc đối nghịch giữa Đông cung và Tam vương phủ là không thể tránh né, ta sẽ chỉ đứng bên cạnh phu quân của ta,

cho dù là cùng các người giao chiến, ta cũng sẽ không hối tiếc.”P/s: hix, sao mí chương gần đây cứ gọi là dài ngắt ngảy. >.

Truyện sắp đến cao trào rồi, trong cuộc đấu trí giữa Nam Thừa Diệu và Nam Thừa Miện, ai mới là kẻ mưu mô hơn và ai mới thật sự là con cờ trong tay kẻ còn lại, có khi người đi sẵn lại trở thành con mồi!!!! Và điều quan trọng nhất là khi nào thì nam nữ chính của chúng ta yêu nhau? Chờ nhé! Sắp rồi, cay đắng sẽ đi ngay sau ngọt ngào.

33. Chương 33

Diễm nhi quay trở lại hốc tối kia lấy ra một cây sáo, đưa vào tay ta: “Mỗi ngày, sau khi Thái tử nhận được mật báo đều sẽ ngắm nghía nó thật lâu, trong tay người đưa tin cũng có một cây sáo y như đúc, nhất định trong chuyện này còn có huyền cơ gì đấy, không hẳn chỉ là một ám hiệu liên lạc bình thường, nhưng mà ta đoán không ra, nếu như đưa đến cho Tam điện hạ, có lẽ sẽ có ích cho hần.”Ta đem tầm mắt dần chuyển dời đến cây sáo trong tay, được chế tác từ gỗ mà cũng chỉ là một khúc gỗ bình thường, cẩn thận xoay tròn một lần, không hề phát hiện ra có huyền cơ gì.Ta giương mắt nhìn Diễm nhi: “Muội đưa nó cho ta thì biết ăn nói thế nào với Thái tử?”Nàng thần nhiên cười cười: “Nếu ta đã dám đưa cho tỷ, tất nhiên là đã nghĩ ra cách ứng phó, mặc dù ta yêu hần *hần ở đây là Nam Thừa Diệu*, nhưng người mà ta yêu nhất vẫn là chính mình, nên tuyệt đối sẽ không hy sinh bản thân để cứu hần.”Tiếng gỗ của nhẹ nhàng có quy luật bỗng nhiên truyền đến, nhưng không hề có người lên tiếng, sau khi vang lên ba lần liền nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ dần dần rời đi.Ta đưa mắt nhìn Diễm nhi, nhưng nét mặt của nàng vẫn trầm tĩnh, không chút lo lắng, thần nhiên lên tiếng nói: “Không việc gì, đó là một nữ tỳ bị cầm, không biết là đã phạm phải lỗi gì, ta cứu nàng từ trong tay ma ma quản gia, giọng nói tuy rằng bị huỷ nhưng lại có lòng trung thành. Xem ra Thái tử đã hồi phủ, Nhị tỷ, ta đưa tỷ ra ngoài.”Ta đứng dậy theo nàng, hai bóng người u buồn, thật sự ngay lúc này ta không biết phải nói gì với nàng, ngay cả một tiếng “Đa tạ” đơn giản cũng không nói nên lời.“Nhị tỷ, có phải trước đây Tam điện hạ đã từng bị thương?” Đi tới trước cửa, bỗng nhiên nàng lại hỏi ta.Trong lòng hơi kinh hãi, nhưng lại không dám thể hiện ra một chút cảm xúc khác thường, dù sao chuyện này ở Tam vương phủ cũng không có mấy người biết.Sắc mặt của ta không đổi, lên tiếng nói: “Sao đột nhiên Diễm nhi lại hỏi ta như vậy?”Nàng nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng thần nhiên mỉm cười: “Tỷ không cần phải đề phòng ta như vậy, chúng ta đều là người một nhà, không cần nghi kỵ tâm lòng của ta. Nhưng mà Nhị tỷ, cứ xem đây như là lời khuyên chân thành cuối cùng của Diễm nhi cho tỷ, nếu Tam điện hạ thật sự bị thương và mãi cho đến khi xuất chinh mới tạm thời ổn định, thì tỷ nên cân nhắc thật tốt, người ở trong Tam vương phủ, ai mới thật sự là kẻ đáng tin, ai mới có thể đảm nhiệm trọng trách đưa tin.”Dứt lời, nàng cũng không để ý đến sự chấn động ở trong lòng của ta, lập tức đẩy cửa, bước đến phòng của Ám Hương.Sơ Ảnh và Ám Hương vẫn đang dính với nhau như trước, cách thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười của các nàng, ta nhìn vào sự thân mật khắng khít của hai người, bỗng nhiên nghĩ đến rất nhiều rất nhiều năm trước đây, có phải ta và Diễm nhi khi còn niên thiếu cũng giống như các nàng bây giờ?Nghĩ tới điều này, ta không khỏi đảo mắt nhìn Diễm nhi, hàng mi của nàng rủ xuống, không nói một lời, không biết có phải cũng có suy nghĩ như ta hay không.Tuy rằng Sơ Ảnh vẫn còn lưu luyến, nhưng cũng yên lòng khi nhìn thấy Ám Hương không có gì đáng ngại, dặn đi dặn lại một hồi, cuối cùng mới chịu cùng ta rời đi.Chưa ra khỏi Thụy Hoàng Lâu, liền nhìn thấy Nam Thừa Miện đã bước tới, thần sắc kia giống như là vừa vội vàng đi đến.Bất giác, ta nắm thật chặt cây sáo giấu trong tay áo, trên mặt cũng mang theo nụ cười không thể dò xét, dáng vẻ đoan trang cúi mình chào hần: “Tham kiến Thái tử điện hạ.”Nam Thừa Miện vội vàng vươn tay nhẹ nâng, ý bảo ta đứng lên: “Người trong nhà cả, không cần phải câu nệ lễ nghi này nọ.”Thật ra đây cũng là lần đầu tiên ta gặp lại hần sau đêm hôm đó, nhưng hiện tại sắc mặt của Nam Thừa Miện rất bình thần, không có chút gượng gạo bất thường, giống như là chuyện đêm hôm đó chưa bao giờ xảy ra.Vì thế ta cũng dịu dàng thu lại ánh nhìn, học theo dáng vẻ giả vờ của hần.Diễm nhi yêu kiều mỉm cười, lên tiếng nói nhỏ: “Sao hôm nay Điện hạ lại về sớm như vậy?”Nam Thừa Miện nhìn nàng, mỉm cười ấm áp: “Bản tấu của ngày hôm nay cũng không nhiều, chỉ một lát là đã xem xong, ta vừa trở về đã nghe Cổ tổng quản nói có Tam vương phi đến đây, nên mới vội vã chạy đến.”Diễm nhi cũng cười: “Điện hạ đến vừa đúng lúc, nếu chậm một bước, tỷ tỷ đã đi rồi.”Nam Thừa Miện nghe vậy liền nhìn ta lên tiếng nói: “Hiếm khi Tam vương phi đến đây, không bằng ở lại chỗ của ta, dùng xong bữa tối rồi hãy đi.”Ta mỉm cười đáp: “Được Thái tử điện hạ ưu ái, đáng lẽ ta không nên từ chối, chỉ là trước đây không biết từ đâu mà Tam điện hạ mang về hai con hoạ mi, chính là tâm can bảo bối của người, quý giá vô cùng, thế nào cũng phải chính

tay Tam điện hạ hoặc là ta cho ăn thì mới chịu, nếu như đã qua thời gian cho ăn cố định, nó thà rằng bị đói chứ tuyệt đối không ăn uống gì cho dù là một giọt nước. Trước khi đi, Tam điện hạ đã dặn đi dặn lại, nhất định phải thay người chăm sóc thật tốt đôi chim hoạ mi, nếu như người biết được ta lại để cho đôi chim yêu thích của người bị đói, tội danh này ta đảm đương không nổi.” Nam Thừa Miện chưa mở miệng, Diễm nhi đã nhin không được mà bật lên tiếng cười “hì hì”, nàng nói: “Người mà lại bị hai con chim quẩn đến sít sao, chuyện như vậy đúng là cũng chỉ có Tam điện hạ và tỷ tỷ mới làm ra được! Một khi đã như vậy, ta cũng không dám tiếp tục giữ tỷ, cẩn thận, lỡ mà đôi chim hoạ mi bảo bối kia bị gầy vì đói, sau khi Tam điện hạ trở về liền đến phủ Thái tử hỏi tội thì biết làm sao?” Nếu như nàng đã mỉm cười, yêu kiều lên tiếng nói như vậy, tất nhiên Nam Thừa Miện cũng không thể mở miệng nói thêm điều gì, chỉ nhìn ta mỉm cười rồi nói: “Đúng là người thế nào thì nuôi chim thế đó, tính khí kiêu ngạo khó khăn hầu hạ này xem ra hơn phân nửa là học theo Tam đệ, may mà có Vương phi hiền thực đảm đương. Nếu đã như thế, ta cũng không nên cố chấp giữ người, nhưng dù sao ta và Diễm nhi cũng nên tự mình đưa Vương phi xuất phủ.” Ta vội vàng thoái thác, nhưng hấn lại cứ khẳng khẳng như thế, tiễn ta đến tận ngoài cửa phủ Thái tử. Đã đến lúc chia tay, ta liền hành lễ, hấn nhìn thoáng qua Diễm nhi ở bên cạnh rồi nhỏ giọng nói: “Tình cảm giữa Tam vương phi và Tam đệ thâm thiết, hiện tại Tam đệ lại xuất chinh, Vương phi ở trong phủ nhất định sẽ không thoải mái. Không bằng thường xuyên đến quý phủ của ta thăm viếng, cũng có thể trò chuyện cùng Diễm nhi. Mỗi ngày, ta đều phải vào cung xử lý việc triều chính, không có thời gian ở bên cạnh nàng, một mình nàng ở trong phủ cũng rất cô đơn.” Diễm nhi nghe vậy, liền ngược mắt nhìn Nam Thừa Miện, sau một lúc lâu mỉm cười: “Có lời nói này của Điện hạ, Diễm nhi đã rất mãn nguyện.” Ta nhìn dáng vẻ đối đáp của phu thê bọn họ, không biết sao lại nghĩ đến một câu nói mà Diễm nhi vừa nói với ta. Có thể đúng như lời của nàng, Thái tử đối với nàng rất tốt, ở điểm này có lẽ nàng thật sự may mắn hơn ta. Trên đường trở về, trong xe ngựa Sơ Ảnh không ngừng nói về chuyện của nàng và Âm Hương, còn ta thì một câu đáp một câu không, nhưng nàng cũng không hề để bụng. Nhưng cuối cùng nàng cũng nhin không được liền hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy, từ lúc ra khỏi phủ Thái tử, nhìn người giống như không được tập trung tư tưởng?” Ta vội thu lại tâm tình, mỉm cười: “Sao là không tập trung tư tưởng, ta còn nhớ rất rõ, từ lúc lên xe ngựa đến giờ, tổng cộng em đã nhắc đến một trăm tám mươi lần tên Âm Hương.” Khuôn mặt của nàng đỏ lên, nũng nịu cười với ta tựa như bất y bất nhiếu. (Bất y bất nhiếu, bất cố lễ tiết : không thuận không theo, mặc kệ lễ tiết) Một mặt ta vừa cười vừa nói với nàng, một mặt lại âm thầm nắm chặt cây sáo trong tay áo. Nếu ngay cả Sơ Ảnh cũng có thể nhìn ra sự bất ổn của ta, thì ta làm sao có thể giấu giếm được mọi người trong Tam vương phủ. Ta nhớ đến lời nói cuối cùng của Diễm nhi, không kiềm được hàn ý đang lan toả trong lòng. Việc Nam Thừa Diệu bị thương, trong cả Tam vương phủ, mặc dù ta không biết đến cùng thì có bao nhiêu người hiểu rõ sự tình nhưng có thể chắc chắn là không có mấy người. Ngay cả người mưu trí như Nam Thừa Diệu còn không phát hiện ra, chỉ bằng vào mấy tháng ngắn ngủi ta ở cùng với bọn họ thì làm sao có thể phân biệt phải trái đúng sai? Xe ngựa chạy đến Tam vương phủ, Tần An tự mình giúp ta vén rèm xe, ánh mắt ta bình thản lãnh đạm nhìn vào hấn, đây là phản ứng đầu tiên của ta, không ngờ đó giống như là một dạng bản năng kháng cự. Ta không để cảm xúc ở trong lòng biểu lộ ra bên ngoài cho dù là một chút, vẫn mỉm cười khéo léo như trước, đối phó với tất cả chuyện này. Nhưng mà ở trong lòng thì hiểu rất rõ, sự hoài nghi đã như một bụi gai từ từ sinh trưởng ở trong máu của ta, không có cách nào tiếp tục hoàn toàn tin tưởng từng người trong vương phủ, bao gồm Tầm Vân Trục Vũ, ngay cả là Tần An. Ta luôn nắm thật chặt cây sáo đang giấu trong tay áo kia, không để cho bất kì một kẻ nào có thể biết được. Không yên lòng dùng qua bữa tối, sau đó thì đọc sách, nhưng đến một chữ cũng đọc không vào. Sơ Ảnh nhìn thấy dáng vẻ của ta, cho rằng là bởi vì lúc sáng quá mệt mỏi nên nhanh chóng hầu hạ ta lên giường nghỉ ngơi. Trời đêm lạnh lẽo như nước, ta nằm trên giường, nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ quất vào bụi chuối tây, một chút cũng không buồn ngủ. Ta đem cây sáo giữ ở trong tay, kín đáo tỉ mỉ ngắm nghía, nghĩ tới nghĩ lui cũng không phát hiện ra trong đó còn có huyền cơ gì. Lúc sáng khi nhìn thấy nội dung trên mảnh giấy kia, mỗi khi nghĩ đến, trong lòng lại ngập chìm trong sự rét lạnh, nhớ đến ngày ấy, khi đứng trên cổng thành, ta nhìn bóng lưng Nam Thừa Diệu mặc áo giáp Bạch Vũ dần dần khuất xa nơi chân trời, tao nhã cao quý, phong thái kinh người, chẳng lẽ đây lại chính là lần cuối cùng? Ta nên tin hấn, trải qua mấy ngày ở chung, hấn là người thế nào, ta cũng rõ ràng mấy phần, thâm trầm sâu kín, tàn nhẫn vô tình, lòng dạ của hấn sâu không lường được. Người như vậy, chắc chắn sẽ không khinh địch để rồi thất bại, nhưng mà khi ta nhắm mắt lại, nội dung trên trang giấy kia lại cứ hiện rõ mồn một trước mắt. Việc điều động quân đội, tiến hay dừng quân, thậm chí ngay cả những vấn đề ăn uống sinh hoạt hằng ngày của Nam Thừa Diệu, việc lớn việc nhỏ gì đều được ghi lại một cách tường tận. Để có thể làm việc này thì kẻ được đưa vào trong quân tuyệt đối chức vị sẽ không thấp. Cho nên, nếu hấn muốn xách động thì sẽ dễ như trở bàn tay. Minh thương dễ

tránh mà ám tiến thì khó phòng. Mặc dù ta chưa thể nhìn ra thực chất Nam Thừa Miện có âm mưu gì, nhưng từ trong những mật hàm này có thể nhìn thấy một phần, không gì hơn chính là tám chữ – nội ứng ngoại hợp, mượn đao giết người! Thân thể cảm thấy mệt mỏi rã rời nhưng tâm trí lại tỉnh táo như cũ, đưa tay xoa nhẹ lên Thái Dương, lúc này mới giật mình, không biết từ lúc nào cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Màn trời là một màu đen tuyền nặng trĩu, dù sao tối nay cũng không thể ngủ, ta nhắm mắt tĩnh tâm một hồi, dần hạ quyết tâm, cũng không gọi Sơ Ảnh mà một mình đứng dậy, đi tới trước thư án, dưới ánh nến, lặng lẽ viết lại nội dung trong mảnh giấy kia. Ta có thể suy nghĩ thì tất nhiên Nam Thừa Diệu cũng có thể mà sự suy xét còn chu đáo cẩn thận hơn. Như vậy, việc ta cần làm là đem đầu đuôi ngọn nguồn mọi chuyện về nội dung mảnh giấy cùng với cây sáo kia nhanh chóng đưa đến cho hần. Tô Tu Miện từ khen ta là người bác văn cường ký (nghe nhiều nhớ kỹ), hề nghe qua một việc gì, mặc dù không đến mức vừa nhìn qua là nhớ nhưng cũng có thể nhớ được tám chín phần, cho nên hần thường để cho ta giúp hần sao chép lại sách thuốc cổ. Tuy rằng khi đó cũng ghi chép lại theo trí nhớ, nhưng còn tùy vào tính chất của từng thành phần, hơn nữa còn có sự giúp đỡ của hần, chứ không giống như hiện tại, phải dồn hết tâm tư và sức lực để nhớ lại từng chút một. Mặc dù nội dung trên mảnh giấy kia không hề ít, nhưng vì để lại ấn tượng cho ta quá mức sâu sắc, hơn nữa lại cách thời gian không dài, cho nên hiện tại dần dần nhớ lại cũng không phải là chuyện không thể. Mài mực, trải giấy, nâng bút. Thân trúc Tương Phi(1), ngòi bút như sương; giấy Trùng Tâm Đường (2) tinh khiết như ngọc; từng câu từng chữ, dùng bút thay tâm. Không biết đã qua bao lâu, Sơ Ảnh đẩy cửa bước vào, nhìn thấy ta cúi đầu trên thư án, không khỏi có chút kinh ngạc: “Tiểu thư, trời còn sớm như vậy mà người đã thức dậy để viết gì vậy?” Sau khi kiểm tra lại một lần cuối cùng, ta đưa mắt nhìn ra sắc trời rạng đông còn mịt mù bên ngoài cửa sổ, không ngờ đã viết suốt một đêm. Sơ Ảnh bước đến giúp ta phủ thêm chiếc áo choàng, khi chạm vào đôi tay lạnh như băng của ta, suýt nữa là kêu lên thành tiếng “Tiểu thư, rốt cuộc là người thức dậy từ lúc nào? Đã viết bao lâu? Sao đôi tay lại lạnh giống như một khối băng thế này!” Ta vừa xoa nhẹ lên bàn tay phải lạnh cứng của mình, vừa trầm giọng phân phó: “Sơ Ảnh, giúp ta mang quần áo tới đây, ta muốn lập tức ra ngoài.” Trong thời gian hồi tưởng để viết ra, suy nghĩ của ta vẫn không ngừng dừng lại, nên càng ngày càng rõ ràng. Cũng không phải là ta chưa từng hoài nghi có thể đây chỉ là cái bẫy do Đông cung cố ý bày bố, nhưng nét mặt Diễm nhi lại đau thương như vậy tuyệt đối không phải là giả vờ. Ta đã từng cùng Tô Tu Miện đi khắp núi đồi sông suối, cũng đã gặp qua đủ loại người, ở điểm này, ta có thể khẳng định. Hơn nữa, cho dù tin tức này là giả, thì đối với Nam Thừa Diệu mà nói, cũng là gia tăng thêm sự đề phòng và cảnh giác của hần. Không có gì không tốt. Bởi vì vậy, hiện tại, điều ta phải làm là đem thư tín này cùng với cây sáo kia nguyên vẹn trao tận tay Nam Thừa Diệu. Sơ Ảnh bưng nước ấm tiến vào, nhìn thấy ta đang thu dọn mọi thứ trên thư án, không khỏi than thở mà ai oán nói: “Không biết là chuyện quan trọng thế nào mà khiến tiểu thư ngay đến bản thân mình cũng không quan tâm, đã viết suốt đêm như vậy, hiện tại lại xem như bảo bối mà thu thập.” Ta nhìn bức thư trong tay, ánh mắt rũ xuống chậm chậm nở nụ cười: “Đúng rất quan trọng, cho nên, nhất định ta phải cho người nhìn thấy.”

34. Chương 34

Ta thật sự không dám đánh cược, bởi vì tiền đặt cược có thể chính là tính mạng của Nam Thừa Diệu, một khi ta thua thì sẽ không có cơ hội để làm lại, cái nhìn thoáng qua lần cuối cùng trên cổng thành ngày đó, rất có thể chính là ly biệt. Cho nên, thời điểm Tâm Vân, Trúc Vũ bước đến hành lễ với ta, thời điểm Tần An tự mình giúp ta vén rèm xe ngựa, ta đều mang theo nụ cười không thể soi xét, dung nhan hoàn mỹ, không biểu lộ một chút dấu hiệu xa lánh, hà khắc. Xe ngựa từ từ di chuyển, Sơ Ảnh vẫn còn khó hiểu liền hỏi: “Tiểu thư, cho dù người phải về Tương phủ, cũng không cần phải vội vã như vậy nha, trời vẫn còn chưa sáng mà.” Nàng không rõ rằng phong thư và tín vật này nếu chậm trễ đưa đến tay Nam Thừa Diệu chừng nào thì hần sẽ càng gặp nguy hiểm chừng đấy. Nếu như người trong Tam vương phủ không thể khiến ta hoàn toàn tín nhiệm, như vậy ta sẽ tìm người mà ta tin tưởng, nhất định phải đem bức thư này còn nguyên vẹn trao cho hần. Về phần những vật này có mang lại lợi ích gì cho hần hay kết quả cuối cùng là phúc hay họa, ta cũng không có cách nào kiểm soát, nhưng việc duy nhất mà ta có thể làm đó là cho hần biết tất cả những chuyện này, còn việc có trách khỏi kiếp nạn lần này hay không cũng chỉ có thể nói là tùy vào ý trời. Việc người nên làm đã hết, còn lại chỉ là đứng nhìn xem số trời thế nào. Trở lại Tương

phủ, phụ thân đã vào cung thượng triều, mẫu thân thấy ta liền vui mừng kinh ngạc, một mặt căn dặn nha hoàn chuẩn bị trà bánh mà ta thích ăn, một mặt nắm lấy bàn tay của ta: “Thanh nhi, sao hôm nay lại đến đây?” Trong lòng ta trỗi dậy một tia chua xót không dễ gì phát hiện, trên gương mặt vẫn là nụ cười mềm mại, nói với tiểu nha hoàn đứng phía sau mẫu thân, “Còn không mau kêu Liễm thiếu gia của các người đến đây, ta vừa mới nghĩ ra một đoạn thủ khúc, vừa vặn thích hợp với bộ kiếm pháp Phượng Tường của hắn, nên lúc này mới vội vàng chạy tới.” Mẫu thân nở nụ cười, “Chẳng trách trong tất cả các huynh đệ tỷ muội, hắn lại thích bám lấy con nhất, bởi vì cũng chỉ có con mới chịu được sự náo loạn của thằng nhóc này. Có điều hiện tại cũng không đúng lúc, đêm qua hắn đã lên đường đến biệt uyển bên ngoài thành, bảo là muốn săn cái gì mà Bạch Hổ.” Trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, nhưng nét mặt cũng không dám lộ ra chút cảm xúc khác thường, suy nghĩ xoay nhanh như chong chóng, sau một lát liền khẽ cười, “Chuyện này cũng dễ, dù sao hiện tại Tam điện hạ cũng đi vắng, con ở lại trong Tam vương phủ cũng không có việc gì để làm, không bằng là đi biệt uyển tìm hắn.” Mẫu thân hoảng sợ, “Thanh nhi, con đang nói đùa với ta phải không?” Ta lắc đầu cười nói, “Sao lại như vậy, nữ nhi là thật sự muốn đi, Vương tổng quản, làm phiền người thay ta căn dặn tên phu xe bên ngoài cho ngựa ăn nhiều một chút, chuẩn bị sẵn sàng, ta cần dùng ngay lập tức.” Mẫu thân có phần dở khóc dở cười, “Con, đứa nhỏ này, mới sáng sớm sao lại náo động như vậy?” Ta ôm lấy cánh tay của người, nũng nịu cười bày ra dáng vẻ tiểu nữ nhi, “Cổ nhân có nói, nhân sinh đắc ý tu tần hoan(1) (Đời người đắc ý hãy vui tràn), ngày thường nữ nhi phải tuân theo khuôn phép, thừa dịp Tam điện hạ đi vắng cũng muốn tùy hứng một lần. Mẫu thân không biết rằng ở trong Tam vương phủ, ngay đến đi đứng nói chuyện con cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước sau.” Mẫu thân nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng cũng nhẹ thở dài: “Nhiều khi ta cũng quên, cứ mãi giữ lễ nghi phép tắc, dù sao thì con vẫn còn là một đứa trẻ mười bảy tuổi.” Trong lòng ta tuy rằng không thoải mái, nhưng không dám hiện ra ngoài mặt, mẫu thân sau khi suy nghĩ một thoáng, có chút do dự lên tiếng, “Nhưng mà con tùy tiện trở về như vậy, lại còn muốn đi biệt uyển, về phần Tam vương phủ thì biết ăn nói thế nào cho tốt?” Ta suy nghĩ một lát, khẽ lắc đầu nói, “Trước khi Tam điện hạ xuất chinh đã từng nói với con, nếu như ở trong phủ mà thấy buồn chán thì nên đi đâu đó để khuây khoả, đến chỗ của Diễm nhi hay về nhà đều được. Chính người đã ưng thuận thì những kẻ khác còn lấy gì để làm khó? Hơn nữa, Tần An cũng biết hôm nay con về nhà, một lát mẫu thân chỉ cần sai người qua Tam vương phủ nói lại một câu, giữ con ở lại biệt uyển vài ngày, như thế không có gì là không thích hợp, ngay cả hoàng thượng cũng không tìm ra được nửa phần không đúng.” Mẫu thân nghe ta nói xong thì nở nụ cười, “Nghe con nói như thế, có lẽ là do ta lo lắng quá nhiều. Vương tổng quản, đi xem xem xe ngựa của tiểu thư đã chuẩn bị thế nào, nếu không được thì dùng xe ngựa của phủ, từ đây đến biệt uyển cũng là một đoạn đường dài. Ở kia, mấy người các người sao còn đứng bất động ở đó, mau giúp tiểu thư chuẩn bị một ít trang phục, thức ăn đi đường, Bích Chỉ người phải chú ý theo dõi một chút.” Ta vội vàng mở miệng, “Không cần không cần, chẳng qua là quay về biệt uyển một chuyến, không cần phải huy động nhiều người như vậy...” “Con đừng can thiệp.” Mẫu thân cười cười cắt ngang lời ta, “Tâm can bảo bối của Mộ Dung gia chúng ta ra ngoài, huy động nhiều người thế này cũng không đủ.” Hạ nhân trong Tướng phủ từ trước đến giờ làm việc rất nhanh chóng, chỉ một lát là mọi việc đã hoàn tất, mẫu thân tự mình dắt tay ta, giúp ta lên xe ngựa, còn cẩn thận dặn dò, giống như một mẫu thân đang yêu thương tiễn một đứa con đi xa. Xe ngựa chậm rãi rời đi, từ trong chiếc làn bằng mây bên cạnh, Sơ Ảnh lấy ra một cái tráp đựng loại bánh hạnh nhân giòn tan trao cho ta, cười nói: “Phu nhân chuẩn bị toàn là những thứ tiểu thư thích ăn lại nhiều như vậy, còn nói là để chúng ta ăn vặt trong suốt chặng đường nhằm chán, làm sao có thể ăn hết đây?” Trong lòng ta đau xót, mùi hương điểm tâm ở trong tay thanh ngọt, nhưng khi bay vào trong lòng lại hoá thành sợi dây chua xót. Mẫu thân oạt tâm đào phế (mọi hết tim gan) vì ta như vậy, mà ta lại tính toán muôn vàn, ngay đến một câu nói thật cũng không có. Ta không dám để mẫu thân, để mọi người trong nhà biết sự thật, bởi vì ta không thể đoán trước được liệu sau khi nghe chuyện này phản ứng của bọn họ sẽ thế nào. Cũng như ta không thể đoán trước, nếu một ngày kia, khi việc đối địch giữa Đông cung và Tam vương phủ là không thể tránh khỏi thì bọn họ sẽ chọn Diễm nhi hay là ta. Phải thừa nhận rằng, có những chuyện phụ mẫu nói rõ ràng với Diễm nhi, trong khi lại giấu ta, cho dù là vì muốn tốt cho ta, nhưng rốt cuộc thì lời giải cho câu hỏi đã nằm sâu trong lòng ta từ lâu, ngay cả ta cũng không biết đến khi nào bản thân mới có thể từ bỏ, hoặc là nếu ngày đó đến liệu ta có dám từ bỏ hay không. *Haizz đây là câu làm ta phân vân nhất, hy vọng rằng mọi người sẽ hiểu* Hiện tại, sự lừa dối của ta có phải cũng như một lời giải rơi trên lòng bọn họ, mặc dù là ta không hề có ý định phản bội lại gia tộc của mình. Đúng vậy, hành động của ta, không phải là vì xem trọng Nam Thừa Diệu hơn gia tộc hay phụ mẫu, mà chẳng qua đây là vì sự an nguy của hắn, nếu như trong tình huống không gây tổn hao gì đến Mộ Dung gia, ta nguyện ý vì hắn mà đi một bước này. Cho dù trong lòng của ta đang khó chịu vô cùng vì lừa dối và áy

này. Hai bàn tay không tự chủ được mà nắm chặt chiếc túi tơ mang theo bên mình. Bên trong đó, ngoài bức thư ta viết lại theo trí nhớ cùng với cây sáo kia còn có một bút tích do ta tự tay viết cho Nam Thừa Diệu, hẳn nhìn thấy, tự nhiên sẽ hiểu rõ ngọn nguồn. Ước chừng qua hơn nửa ngày, biệt uyển của Mộ Dung gia đã được nhìn thấy từ xa, trong biệt uyển có đệ đệ của ta, Mộ Dung Liễm. Ta không dám để phụ mẫu biết được chuyện này, nhưng lại không hề do dự mà nói cho hẳn biết, lo lắng khi để cho người ngoài truyền thư tín, tuy nhiên ta lại có thể an tâm mà phó thác cho hẳn. Thời gian trôi qua, dần dần Liễm đã trưởng thành, là một nam nhi vững vàng xuất sắc, tuy rằng tính khí bướng bỉnh kia luôn làm mọi người trong nhà đau đầu, nhưng ta biết thực chất hẳn rất nghiêm túc kiên cường cùng kiêu ngạo, thẳng thắn chính trực, ý chí thiên hạ. Ta biết hẳn nhất định sẽ toàn tâm toàn ý thực hiện nhiệm vụ ta giao. Xe ngựa đến bên ngoài cửa biệt uyển thì dừng lại, quản gia Trần bá vội vàng bước đến hành lễ với ta, “Đây không phải là Thanh tiểu thư sao? Có việc gì thế này? Đêm hôm qua, Liễm thiếu gia vừa mới đến, sáng hôm nay người cũng đến theo, sao không báo trước một tiếng để ta có thể chuẩn bị chu đáo một chút nha!” Ta mỉm cười, lên tiếng nói, “Xem người nói kìa, đều là người nhà cả, trở về thì có gì phải chuẩn bị, không phải là người đang xem ta là người ngoài đấy chứ?” Trần bá cười hà hà, “Nhìn ta xem, đúng là lão đây hồ đồ rồi, vẫn là Thanh tiểu thư khéo nói chuyện.” “Được rồi, Trần bá, tiểu thư nhà ta từ xa đến đây là vì đặc biệt muốn tìm Liễm thiếu gia, hiện giờ người đang ở đâu, bá mau gọi người đến đây đi.” Sơ Ảnh đem những vật trên xe ngựa trao cho tỳ nữ trong biệt uyển xử lý, vừa mỉm cười bước đến vừa lên tiếng nói. “Sơ Ảnh cô nương, cái này là làm khó ta.” Trần bá vẫn cười hà hà như trước, gãi gãi đầu, “Trong biệt uyển không có trò vui hiểm lạ gì, Liễm thiếu gia sao có thể ở lại nơi này, sáng sớm đã mang theo cung tên lên núi săn Bạch Hổ rồi, ta thấy, nếu như không săn được e rằng người cũng không đành lòng mà trở về.” Ta nghe thấy lời nói của Trần bá, trong lòng liền căng thẳng, vội hỏi, “Là trong khu săn bắn Hoàng gia sao?” “Sao có thể chứ,” Trần bá vừa nói xong, vừa chỉ về phía rừng Phong rậm rạp đối diện với khu săn bắn Hoàng gia trên núi, “Bạch Hổ tính rất hoang dã, lại khó tìm, khu vực săn bắn của Hoàng gia không thể nuôi nhốt được. Không biết là Liễm thiếu gia nghe thấy tin đồn từ đâu nói rằng, khi Tam điện hạ mười ba tuổi đã đánh hạ Bạch Hổ cứu người từ trong rừng phong này, nên mới có suy nghĩ tranh hơn thua, nói thế nào cũng phải một mình đi tìm, đến bây giờ có thể người đã đi vào sâu trong rừng phong.” Phong Lâm cùng Bạch Hổ, trong lúc hoảng hốt, một dòng kí ức mờ nhạt tựa như ngôi sao băng bay xẹt qua trong đầu của ta, khu rừng phong rậm rạp này đúng là rất giống với “Phong Lâm Vãn” trong Tam vương phủ. Nhưng mà, hiện tại, ta không rảnh để tìm hiểu, vội nhìn Trần bá hỏi, “Hắn có nói khi nào thì trở về không?” “Chuyện này không có.” Trần bá lắc đầu, “Chỉ có điều Bạch Hổ khó tìm, mà tính tình của Liễm thiếu gia lại bướng bỉnh, nhất định là chưa tìm được thì người chưa trở về. Theo ta thấy, chuyến đi này của người, chậm thì năm ba ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng, cũng không biết chắc được.” Lòng ta trầm xuống, vẫn như trước cố gắng bình tĩnh lên tiếng hỏi, “Vậy nếu cho người vào rừng tìm hẳn, thì nhanh nhất phải mất bao nhiêu thời gian?” Trần bá nhìn về rừng phong phía xa, khó xử nói: “Thanh tiểu thư cũng thấy đấy, rừng phong này vừa rộng vừa rậm rạp, người ở trong đó thì chẳng khác nào con kiến, nếu muốn trong thời gian ngắn mà tìm được người, e rằng rất khó khăn.”

35. Chương 35

Ta hơi nhắm mắt lại, mọi chuyện cho đến hôm nay, suy nghĩ thật nhiều nhưng cuối cùng lại tùy vào thiên ý, nhưng dù rằng ý trời thế nào, ta cũng không thể cứ như vậy mà từ bỏ, không làm gì. Trong đầu hiện ra rõ ràng hình ảnh ngày hẳn xuất chinh, bóng lưng áo giáp Bạch Vũ, tuy rằng không có ân ái nhưng vẫn còn tình nghĩa, ta không thể khoanh tay đứng nhìn khi biết rõ rằng hẳn đang gặp nguy hiểm. “Thanh tiểu thư, hay là trước tiên người cứ ở lại biệt uyển vài ngày, chờ Liễm thiếu gia trở về...” Trần bá ở bên cạnh vẫn không ngừng nói, ta hít một hơi thật sâu, trong lòng đã có tính toán liền lên tiếng, mặc dù giọng nói vẫn dịu dàng như trước nhưng cũng không tránh khỏi mà mang theo vài phần kiên quyết cùng chân thật: “Trần bá, thật sự ta có chuyện rất gấp muốn tìm Liễm, làm phiền người ngay lập tức điều động gia đình vào rừng phong tìm hẳn về, nếu như may mắn gặp được, người chỉ cần nói ta tìm hẳn, nhất định hẳn sẽ cùng các người nhanh chóng trở về.” “Nhưng nếu không tìm thấy...” Nét mặt Trần bá khó xử nhìn ta. Ta thoáng nghĩ một chút, lấy lại bình tĩnh, trầm giọng lên tiếng nói: “Khi trời tối, bất kể là tìm được hay không tìm được, mọi người đều phải trở về.” Trần bá tuy rằng thấy khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức

tuyển chọn trai tráng được bố trí trong biệt uyển, liền đi về phía rừng phong. Ta ngược mắt nhìn về phía con đường phủ sương vươn đầy lá phong đỏ đến say lòng người, không nói gì liền quay về biệt uyển. Nếu tìm được hần thì thật tốt, nhưng nếu như không tìm được, mà ta lại không có thời gian để chậm trễ, vậy chỉ còn một cách, ta sẽ tự mình đi Mạc Bắc một chuyến. Ta không phải là dạng người do dự không dứt khoát, phụ thân thường nói, sự quyết đoán bình tĩnh của ta không hề thua kém nam nhi. Khi phải chọn lựa giữa lợi và hại, ta luôn biết phải làm thế nào là tốt nhất, cũng biết nắm bắt thời cơ. Ta cũng không phải là thiên kim tiểu thư khuê các yếu đuối chân không bước ra khỏi nhà, ta đã từng cùng Tô Tu Miển thả thuyền chu du Ngũ Hồ (1), đủ để ta học được cách đối phó với những chuyện không lường trước, còn đối với việc đi xa thì cũng không có quá nhiều lo lắng sợ hãi. Nếu đã hạ quyết tâm, cả người của ta liền dần dần trở nên tỉnh táo, bình lặng, lập tức đi đến thư phòng trong biệt uyển, trải giấy nâng bút. Nếu như không tìm được Liễm, đợi sau khi hần đi sẵn trở về, nhất định những hạ nhân trong uyển sẽ nói cho hần biết có ta đến tìm, ta không muốn giấu giếm hần, cũng muốn hần giúp ta giải quyết tốt hậu quả, vì vậy phải để là một phong thư nói rõ đầu đuôi với hần. “Tiểu thư, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Ta viết xong bức thư mới phát hiện Sơ Ảnh vẫn một mực đứng bên cạnh nhìn ta, thấy ta đã làm xong, liền nhịn không được mà ngáp ngừng lên tiếng. Ta mỉm cười trấn an nàng, đem phong thư trao vào tay nàng: “Không có việc gì, chẳng qua là ta muốn ra ngoài vài ngày. Chờ Liễm thiếu gia quay lại biệt uyển, em nhớ phải trao tận tay phong thư này cho hần, sau đó hần bảo làm gì thì em làm nấy, chỉ cần nghe theo hần là được.” Không ngờ, Sơ Ảnh lại rút tay về, không nhận lá thư từ trong tay ta, ta cũng không kịp phản ứng, bức thư kia liền “Ba” một tiếng, rơi xuống mặt đất. “Sơ Ảnh?” Ta đem tầm mắt từ trên mặt đất chậm chậm chuyển đến gương mặt của nàng, khẽ gọi. Nàng lay lay đầu tựa như chiếc trống lắc, vừa lui về phía sau vừa nói: “Em không muốn, tiểu thư đi đâu, Sơ Ảnh sẽ theo người đến đó, em không muốn ở lại đây giúp người truyền tin cho Liễm thiếu gia, em không muốn rời xa người!” “Nha đầu ngốc, ta không phải là đi chơi, chỉ là xa cách vài ngày thôi.” Ta dịu dàng khuyên nàng, trong lòng có chút không đành lòng, lại có phần cảm động. Nàng vẫn lắc đầu, bất luận là ta khuyên nhủ thế nào cũng không chịu. Ta đau đầu nhìn nàng, ngay lập tức cố ý bày ra nét mặt giận dữ không để ý đến nàng, ở Mạc Bắc gió lạnh, chuyến đi vất vả lần này không cần phải để nàng cùng chịu khổ với ta. Sơ Ảnh yên lặng một lúc lâu, sau đó gương mặt nhìn ta, trong đôi mắt như nai con rõ ràng đã muốn rưng rưng nước mắt, nhưng về mặt lại dứt khoát kiên quyết: “Tiểu thư, người mắng em cũng được, tiếp tục mắng cũng được, ngoài ra, tất cả mọi chuyện em đều nghe theo người, duy chỉ có một việc, cho dù thế nào em cũng không tách khỏi người. Tô tiên sinh đã cứu mạng của em, hần không cần em báo đáp hần, mà chỉ cần dặn em phải hết lòng chăm sóc người, một phút cũng không rời. Sơ Ảnh hiểu rõ cái mệnh này của mình là vì tiểu thư mà sống.” Trong lòng ta khẽ đau: “Hần sao lại nói với em như vậy? Còn em sao lại có suy nghĩ như thế? Mạng là của em, ta cần làm gì?” Về mặt của nàng vẫn quật cường nhìn ta, cũng không trả lời lại mà cứ thế nói tiếp: “Tiểu thư, Sơ Ảnh biết lần này người ra đi nhất định không phải là chuyện đùa, nếu không người sẽ không có không mang theo Sơ Ảnh như vậy. Sơ Ảnh cũng biết người là vì muốn tốt cho em. Nhưng mà, chúng ta vẫn luôn như hình với bóng, lúc này người lại để em ở lại một mình, không phải sẽ làm người khác nghi ngờ hay sao? Hơn nữa, em đã từng thề với Tô tiên sinh, em sẽ xem tính mạng của người còn quan trọng hơn của mình, hết lòng chăm sóc, không rời một phút. Vì vậy, cho dù là người khăng khăng không đồng ý, em cũng sẽ lên đi theo sau người!” Sau một lúc lâu ta cũng không nói gì, trong lòng thật không biết là vui hay buồn, một hồi chưa sót. Sơ Ảnh ngơ ngác nhìn ta, cuối cùng không nhịn được mà rơi nước mắt, sợ hãi lên tiếng nói: “Tiểu thư, người giận em có phải không?” Ta nhìn dáng vẻ của nàng, vừa đau lòng vừa tức giận, đưa tay giúp nàng lau đi nước mắt: “Mới vừa rồi không phải còn nói nào là lời thề son sắt sao, cho dù thế nào cũng sẽ tìm mọi cách để lên đi theo ta, bây giờ còn khóc cái gì?” Tất nhiên là nàng đã nghe ra sự buông lỏng trong giọng nói của ta, chợt nín khóc mỉm cười: “Tiểu thư, người chịu mang em đi theo phải không?” Ta vươn ngón tay điểm nhẹ lên ấn đường của nàng: “Em nha, nếu ta không mang em theo, không biết lại đem đến tai vạ gì cho ta. Ta phải nói rõ trước với em, cũng giống như những gì em nói, lần này không phải là ta đi chơi, trên đường đi sẽ rất vất vả, có khi còn gặp nguy hiểm cũng không chừng, em sớm mà chuẩn bị tâm lý thật tốt, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” “Không đâu, không đâu, tiểu thư, khi nào thì chúng ta xuất phát?” Đang lúc nói cười với Sơ Ảnh, chợt nghe bên ngoài cửa truyền đến tiếng người ồn ào, ta đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã nhá nhem tối, chắc là Trần bá cùng mọi người đi vào rừng phong đã trở lại. Vội vàng đứng dậy ra ngoài đón, trong đoàn người chuyển động không hề nhìn thấy bóng dáng của Liễm. Lòng ta trầm xuống, cũng hiểu rõ việc đến Mạc Bắc lần này đã không thể tránh né. “Thanh tiểu thư, lão nô vô năng, chúng ta không tìm được thiếu gia.” Trần bá thấy ta đi đến, nén mặt hồ thẹn, cung kính quỳ xuống hành lễ. Ta vội vàng nâng Trần bá đứng dậy: “Là do ta làm khó người, Trần bá nói như vậy, là muốn làm ta áy náy hay

sao?” Ánh mắt Trần bá mang theo xúc động: “Chẳng trách mà tướng gia cùng phu nhân đều khen tiểu thư, ta đã nhìn thấy huynh muội của tiểu thư trưởng thành từng ngày, và trong tất cả thì tiểu thư là người hiểu biết nhất.” Ta nhìn thoáng qua sắc trời, cho dù phải xuất phát thì cũng chỉ có thể chờ đến sáng mai, vì thế liền khen thưởng mọi người đã vào rừng phong hôm nay, vừa giữ Trần bá ở lại nói chuyện một lát: “Không biết Liễm có cưới ‘Trục Phong’ đến đây không?” Trần bá mỉm cười hà hà: “Đây chính là tâm can bảo bối của Liễm thiếu gia, sao có thể cách rời. Khi hấn vào rừng phong sẵn hỏ mà cưới ngựa sẽ rất bất tiện, nên mới để lại ở chuồng ngựa còn dặn ta phải chăm sóc thật tốt.” Trong lòng ta liền vui mừng, vội vàng bảo Trần bá dẫn ta đi xem. Trước đây khi ở Tướng phủ, Liễm thường đưa ta ra ngoài cưỡi ngựa thoả sức, bởi vậy ‘Trục Phong’ cũng quen thuộc với ta, khi ta vừa đi đến chuồng ngựa liền nghe thấy nó hưng phấn hí lên. Ta vừa nhẹ nhàng vuốt ve cổ của nó, vừa hỏi Trần bá: “Hiện tại, trong chuồng ngựa có con nào tính khí ngoan ngoãn lại thích hợp đi đường xa không?” Trần bá mỉm cười, dẫn ta đến chuồng ngựa cách vách: “Thanh tiểu thư, người nhìn thử xem con ngựa xích thố Tử Yến này thế nào? Hoan Nguyệt tiểu thư mỗi lần được Hoài thiếu gia đưa đến đây, những con ngựa khác thì không thể chạm vào nhưng riêng con này lại có thể cưỡi một chút.” Ta nghe vậy liền không nhịn được mà mỉm cười, Hoan Nguyệt là con của đại ca, cũng là tôn nhi đầu tiên của Mộ Dung gia, từ nhỏ thân thể đã ốm yếu, đặc biệt nuông chiều, nếu như nàng có thể cưỡi thì con ngựa này hiển nhiên đã được thuần dưỡng hoàn toàn. Đi theo chỉ dẫn của Trần bá, nhìn thấy một con xích thố Tử Yến, màu lông thuần chủng, thần thái sáng láng, ta đưa tay đến nó cũng không tránh đi, còn nhẹ nhàng cọ đầu lên bàn tay của ta, đúng là tính tình hiền lành. Vì thế ta mỉm cười nhìn Sơ Ảnh nói: “Còn không nhanh cưỡi thử xem.” Sơ Ảnh nghe vậy, cười hì hì bước đến, nhanh nhẹn phi thân lên lưng ngựa, nhanh như chớp liền chạy ra ngoài. Nàng đã cùng ta trải qua rất nhiều chuyện, nên cũng không hề giống với những nữ nhân nhu nhược bình thường, cưỡi ngựa hái thuốc, còn rất nhiều việc khác nàng cũng từng cùng ta học qua. Trần bá có chút nghi hoặc hỏi: “Thanh tiểu thư muốn đi đâu sao?” Ta suy nghĩ một lát, liền mang phong thư viết cho Liễm từ trong ngực áo lấy ra, lựa lời mà nói: “Đúng vậy, ngày mai ta và Sơ Ảnh sẽ lên đường. Vốn là muốn đi cùng với Liễm, nhưng đáng tiếc hiện giờ lại không chờ được hấn. Trần bá, làm phiền người thay ta đem phong thư này giao cho hấn, sau khi hấn nhìn thấy sẽ hiểu rõ mọi chuyện.” Ta cố ý tránh không nói đến mục đích của chuyến đi, Trần bá đã làm cho Mộ Dung gia nhiều năm, sau khi đã hỏi qua một lần, tự nhiên sẽ hiểu rõ mà không tiếp tục truy vấn, vì thế mà có phần chần chừ nhìn ta nói: “Chỉ có Thanh tiểu thư và Sơ Ảnh có nương sao? Có cần lão nô an bài một vài người đi theo hộ tống không?” Ta vội lắc đầu: “Không cần, không cần, cũng không phải là đi đâu xa, có người đi theo ngược lại càng không thuận tiện, nếu không thể thoả mái thì chuyến đi lần này cũng là vô ích.” Nét mặt Trần bá hơi do dự hỏi: “Tướng gia và phu nhân có biết không?” Ta thăm hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng khéo léo nở nụ cười: “Xem người nói kia, nếu không phải là do mẫu thân nói với ta thì làm sao mà ta biết Liễm đang ở đây, sáng nay chẳng phải người cũng thấy là ta ngồi xe ngựa của Tướng phủ tới đây.” Nhìn thấy sự do dự trên nét mặt của Trần bá tan biến, không chút hoài nghi cất giữ bức thư kia, tảng đá đang đè nặng trong lòng ta mới được thả lỏng đôi chút, vừa nhìn dáng vẻ Sơ Ảnh rong ruổi thoả thích, vừa thăm nghĩ, sáng sớm ngày mai phải lên đường, miễn cho đêm dài lắm mộng, biến cố lan tràn.

36. Chương 36

“Mục tiểu ca, phía trước chính là ranh giới của Mạc Bắc. Không biết là huynh trưởng của người giữ chức vụ ở dưới trướng của vị tướng quân nào?” Đang nói chuyện là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, họ tên thật sự là gì ta cũng không biết, chỉ nghe mọi người gọi hấn là Đồng gia, là người phóng khoáng nhiệt tình, cũng là người quản lý thương buôn này. Ngày ấy từ biệt uỷ rồi đi, ta và Sơ Ảnh cùng cải nam trang, cũng may mắn là ta không xinh đẹp đến khuynh quốc khuynh thành như Diễm nhi, nếu không làm sao có thể giả dạng thành nam tử. Ta nhìn thoáng qua dáng vẻ của mình và Sơ Ảnh, tuy rằng có hơi thanh tú một chút, nhưng chỉ làm người khác cảm thấy đây là hai công tử nho nhã yếu đuối, sẽ không bị lộ. “Ca ca của ta là theo Tam điện hạ xuất chinh từ Thượng kinh, hiện tại ta cũng không biết là hấn được xếp dưới trướng của vị tướng quân nào, vốn là không nên tùy tiện đi đến đây tìm hấn thế này, nhưng mà bệnh tình của thân mẫu đã không còn nhiều hy vọng nữa, người lại không chịu cho người báo tin đến Ca ca biết, nên ta mới dẫn theo thư đồng lén chạy đến đây.” Ta vừa cưỡi ngựa, vừa cùng hấn nhìn về phía vùng đất bao la

của Mạc Bắc, đoạn đường này cũng đã đi được bảy tám ngày. Không biết lúc này Nam Thừa Diệu ở trong Nghiệp Thành có bình an hay không. Vừa nghĩ như thế, tâm trạng không khỏi có chút cứng lại. Tuy nhiên trên đường đi, ta cũng lưu ý rất nhiều, không hề nghe thấy tin tức chủ soái xảy ra chuyện gì nên cũng hơi yên lòng. Ta và Sơ Ảnh cũng không có hành động một mình, mà chọn cách cùng lên đường với đội thương buôn, tuy rằng như vậy thì sẽ chậm mất hai ngày theo lộ trình, nhưng lại là phương án đảm bảo nhất. Mạc Bắc xa xôi, chúng ta lại không quen thuộc đường đi, khó tránh khỏi sẽ đi nhầm vào con đường không nên đi, hơn nữa ở trên đường lúc nào cũng có thể gặp phải bọn cướp, nếu như không nhờ Đồng gia biết cách thương lượng đối đáp thì có thể chúng ta đã chậm trễ nhiều ngày đường hơn, thậm chí, ngay cả tính mạng cũng khó giữ. Hiện giờ, nhìn thấy đã sắp tới Nghiệp Thành, thật lòng ta rất biết ơn hắc mã chiếu cố đến ta và Sơ Ảnh trong suốt chặng đường vừa qua, cũng thầm vui mừng vì quyết định này của mình. Nghĩ tới điều này, ta liền quay đầu, chân thành lên tiếng nói: “Lần này, Mục Khâm có thể gặp được Đồng gia, lại được ngài chiếu cố rất nhiều trên đường đi, thật sự là phúc khí ba đời — Đa tạ!” Đồng gia vội vươn tay ngăn lại: “Đừng nói như vậy, Đồng mỗ vốn rất kính nể những người trung hiếu, đọc nhiều kinh thư. Bất luận là do huynh trưởng của ngươi xuất chinh đến Mạc Bắc để tận trung vì nước, hay là do tiểu ca ngươi vì tận hiếu với mẫu thân mà phải lặn lội ngàn dặm để tìm người thân thì cũng làm ta vô cùng khâm phục, sao lại có thể không giúp?” Những trai tráng tráng kiện ở bên cạnh nghe vậy, cũng liên tục gật đầu đồng ý: “Nhà của ta cũng ở trong Nghiệp Thành, mỗi năm khi mùa đông đến, bọn mọi rợ Bắc Hồ thường cướp đoạt lương thực súc vật ở khắp nơi, cảnh tượng rối loạn khiến gà bay chó chạy, mà trận tuyết của năm nay lại dữ dội như vậy, cây cối khô cằn, mặt đất không nơi nào là không bị tuyết bao phủ, dê cừu của bọn chúng đều chết vì đói, không có thức ăn, cả nước gặp phải tai hoạ, nên mới phát động toàn binh tấn công Nghiệp Thành. Nữ nhân trong nhà đều bị hù dọa chết khiếp, cả ngày đóng cửa ở trong nhà, ngay cả dê bò cũng không dám thả ra ngoài, từ lúc Tam điện hạ dẫn binh đến Nghiệp Thành mới yên tâm phần nào, tiểu huynh đệ, huynh trưởng của ngươi đã theo Tam điện hạ đến bảo vệ Mạc Bắc của ta, vậy thì việc chiếu cố ngươi cũng xem như là chuyện mà chúng ta nhất định phải làm.” Ta khẽ mỉm cười nhìn bọn họ tạ ơn, đưa mắt, không ngờ lại nhìn thấy nét mặt của Sơ Ảnh không giấu được vẻ hân diện, tựa như người được khen chính là nàng ấy, không kiềm được liền bật cười. Đi thêm hai ngày đường nữa liền tới phía trước Nghiệp Thành. Bởi vì Đồng gia phải mang hàng hoá đến những thôn làng lân cận nên tạm thời không vào thành, phải đi đường vòng, vì thế ta liền cáo biệt với bọn họ ở bên ngoài Nghiệp Thành. “Mục tiểu ca, ngươi không biết cụ thể huynh trưởng giữ chức vụ ở nơi nào, hay là trước tiên cứ đi cùng chúng ta, hoãn lại mấy ngày vào thành, đến lúc đó cả đoàn sẽ giúp ngươi xưng tên, như vậy sẽ nhanh tìm được người!” Lời còn chưa dứt, giọng nói thẳng thắn của người khác liền vang lên: “Xem ngươi nói kìa, Mục tiểu ca còn phải lo lắng cho người mẫu thân đang bệnh nặng ở nhà, chỉ mong sao có thể sớm tìm được Ca ca, nhanh chóng cùng nhau trở về, sao có thể chờ được? Theo ta thì, không bằng chúng ta cứ cùng hắc mã vào thành tìm huynh trưởng, sau đó hãy chuyển hàng hoá, việc kinh doanh này có chậm trễ hai ngày cũng không có vấn đề gì.” Những người trong thương đội đều chất phát hào sảng, dọc trên đường đi, thấy ta và Sơ Ảnh là hai thư sinh yếu đuối nên chiếu cố rất nhiều, hiện tại sắp đến lúc chia tay nên tự nhiên cũng có chút không đành lòng. Ta vội lắc đầu khước từ: “Mấy vị đại ca đã giúp Mục Khâm rất nhiều, nên ta không dám tiếp tục làm chậm trễ việc chính của mọi người. Tuy rằng ta không biết cụ thể thì Ca ca ở dưới trướng của vị tướng quân nào, nhưng có thể chắc chắn là lúc này hắc mã đang ở bên trong Nghiệp Thành, chỉ cần ta từng bước từng bước dò hỏi thì nhất định sẽ tìm được.” Đồng gia trầm ngâm một lát rồi lên tiếng nói: “Cũng được, hiện giờ cũng đã đến Nghiệp Thành, tuy rằng là nơi biên cương nhưng người dân ở đây rất chất phác, người vào thành cũng sẽ không gặp phải phiền toái gì, khoảng ba hay năm ngày nữa chúng ta cũng sẽ vào thành, vạn nhất đến lúc đó ngươi vẫn không tìm được Ca ca thì nhớ đến thương buôn Đồng Ký tìm chúng ta.” Ta vội gật đầu tạ ơn, lại nghe Đồng gia nói: “Ồ trong thành, trạm binh có ở khắp nơi. Tướng lĩnh lớn nhỏ tất nhiên sẽ không ít, có điều trước tiên ngươi nên tìm Phi Long tướng quân Trần Chiêu, nhất định sẽ không sai, hắc mã là người có năng lực, phẩm chất lại cao thượng, được mọi người ở Mạc Bắc kính yêu, thanh danh cũng rất cao, cho dù Ca ca của ngươi không được phân công đến dưới trướng của hắc mã, nhưng có lẽ hắc mã cũng biết được một hai điều.” Bắc đẩu dĩ mà phải giấu đi thân phận của mình, còn bọn họ lại thành tâm cùng quý trọng ta như vậy, ta nhìn hắc mã, trong lòng mơ hồ có cảm giác xúc động, áy náy, nhưng ta hiểu rõ chuyện tình lần này rất quan trọng không được chậm trễ lại càng không thể hành động theo cảm tính. Sau đi đa tạ và chia tay với bọn họ, ta cùng Sơ Ảnh liền phi ngựa tiến vào trong thành. Nội thành của Nghiệp Thành cũng không lớn, kiến trúc mộc mạc, mang theo không khí phong tình đậm đà của vùng Trường Thành phía Bắc, ta và Sơ Ảnh xuống ngựa dắt bộ, tùy ý vào một cửa tiệm bán bánh nướng của một đại nương, hỏi nàng vị trí quan phủ của Nghiệp Thành. Đại nương kia lạnh lùng nhìn ta liếc mắt, nói: “Xem dáng vẻ của tiểu ca, hình như không phải là

người vùng này, không biết là tìm đến quan phủ làm gì?”Ta mỉm cười thở dài đáp: “Huynh trưởng của tại hạ xuất chinh theo Tam điện hạ đến đây, ta là từ Thượng Kinh đến tìm người thân.”Nàng vừa nghe ta nói vậy thì vẻ lạnh nhạt ở giữa đôi mày cũng dịu đi không ít, liền lẩm bẩm một mình: “Không sai, đúng lại giọng nói của Thượng Kinh, là thư sinh có học thức, tay trái gà không chặt, bọn mọi rợ không thể giả dạng được như vậy.”Lúc ta đang ngạc nhiên thì nàng đã ngừng lại công việc, mỉm cười nhìn ta áy náy; “Vị tiểu ca này, hy vọng là người không chê cười, thật ra là vì gần đây có rất nhiều tên gian tế Bắc Hồ tìm cách chui vào Nghiệp Thành. Mấy ngày trước còn mưu toan muốn ám sát Tam điện hạ, nên chúng ta mới không thể không cảnh giác.”Trong lòng ta liền căng thẳng, vội vàng hỏi: “Ám sát? Hiện tại Tam điện hạ thế nào?”Trên mặt đại nương là nụ cười hãnh diện: “Tam điện hạ có thần tiên bảo hộ, sao có thể dễ dàng bị bọn mọi rợ kia đả thương? Hiện tại, mấy lần thắng trận của người đã đánh cho bọn mọi rợ Bắc Hồ lui xa vài chục dặm, bọn chúng thấy không xong nên mới lợi dụng sơ hở mà lẻn vào trong thành với ý đồ ám sát, chúng ta đang trông mong đến ngày thắng lợi cuối cùng đem bọn mọi rợ Bắc Hồ này đánh đuổi hoàn toàn về quê nhà của bọn chúng!”Lòng ta có hơi an tâm, nhưng sau đó lại thêm phần lo lắng, nếu quả thực như lời vị đại nương kia nói, bởi vì người Bắc Hồ lẻn trốn vào Nghiệp Thành mà hiện tại toàn thành đều đang trong tình trạng giới nghiêm để tránh việc trông gà hoá cuốc, như vậy sợ rằng ta sẽ không dễ dàng mà gặp được Nam Thừa Diệu.Dựa theo lời chỉ dẫn của đại nương, chúng ta liền đi tới trước cửa quan nha của Nghiệp Thành, đúng là giống như những gì ta suy đoán, quan phủ không lớn nhưng lại có cấm vệ bày bố nghiêm ngặt.Đừng nói là ta muốn tự mình vào bên trong tìm người, đến cả việc ta đem ngọc bội ở bên người nhờ tên thủ vệ vào bấm báo một chút thì hắn cũng không hề cử động, nét mặt không chút biểu cảm nói với ta, hiện tại, ngoài trừ lệnh bài thông hành thì những thứ khác đều không được. Cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây cũng vậy, bọn hắn cũng sẽ không giúp ta truyền bất cứ một vật gì, tránh việc bị kẻ khác mượn cớ là thông đồng với địch.Sơ Ảnh tiến đến: “Các người xem thiếu gia nhà ta như là gian tế do bọn mọi rợ Bắc Hồ phái tới sao? Mấy người các người sao không biết điều một chút nào thế? Chúng ta không đi vào, nhưng chỉ cần các người đem ngọc bội giao cho Tam điện hạ, người nhìn thấy tự nhiên sẽ biết thân phận của thiếu gia nhà ta!”Mặt tên binh sĩ kia vẫn không chút thay đổi liên cự tuyệt, không hề có dấu hiệu buông lỏng.Một người đi đường thấy thế, tuy là đồng cảm với ta và Sơ Ảnh, nhưng lại đứng về phía hai thủ vệ mà nói: “Hai vị tiểu ca, các người cũng không nên trách thủ vệ này không thấu tình đạt lý. Mấy ngày trước, sau khi bọn mọi rợ Bắc Hồ tìm cách chui vào quan phủ với hy vọng ám sát Tam điện hạ, thì không chỉ Triệu đại nhân ra lệnh nghiêm cấm tất cả thủ vệ, mà ngay cả đến già trẻ lớn bé trong Nghiệp Thành, có ai là không đề cao cảnh giác, kiên quyết không để cho Tam điện hạ lại gặp phải nguy hiểm, hơn nữa người nói là muốn trao tín vật ư, người có biết, ngày ấy tên tặc tử đó cũng dựa vào một chiêu này cùng với nội ứng bên trong mà hành động. Lợi dụng cơ hội mà chui vào bên trong phủ, cho nên bọn họ vẫn còn đang tự trách mình quá lơ là, sao có thể lại phạm phải sai lầm như thế?”Nghe xong lời của hắn. Mặc dù ta có hơi nản lòng, sau lại yên tâm phần nào, từ xưa chinh chiến đều phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hoà, hiện tại ta có thể thấy, ít nhất người dân ở đây rất có lòng, Nam Thừa Diệu sẽ chẳng việc gì.Nếu như trên dưới nghiệp thành, ngay đến một người dân bình thường cũng lấy việc bảo hộ Tam điện hạ là nhiệm vụ của mình, như vậy cho dù trong thời gian ngắn mà ta không gặp được hắn thì hắn cũng sẽ bình yên vô sự.Sơ Ảnh vẫn chưa từ bỏ ý định tranh cãi với tên thủ vệ: “Lần truyền tin này căn bản là không giống với lần đó, chúng ta là để cho người trực tiếp đem ngọc bội giao cho Tam điện hạ, chẳng lẽ người chính là nội ứng hay sao?”Tên thủ vệ kia vẫn như trước, không chút nhượng bộ, “Nếu là giao cho Tam điện hạ thì lại càng không thể dễ dàng truyền vào, vạn nhất trên đây có thoa độc được thì làm sao?”“Người!” Sơ Ảnh tức giận.Ta vội trấn an nàng, trầm ngâm một lát, nhìn tên thủ vệ lên tiếng nói: “Nếu như không thể gặp Tam điện hạ, không biết đại nhân có thể gọi Phi Long tướng quân ra gặp được không?”Hắn nhìn ta, liếc mắt một cái rồi lắc đầu nói: “Khoan nói là hiện tại Tướng quân đi vắng, cho dù là người có ở đây ta cũng sẽ không truyền lời cho người, vị tiểu ca này, người nên đi đi. Ta cũng nhìn ra là người không giống kẻ xấu, nhưng quân pháp như núi, chúng ta phải đề phòng vạn nhất, đợi cho đến khi Nghiệp Thành thái bình, nếu tiểu ca thật sự cần phải vào phủ tìm Tam điện hạ, Lý Hồ ta sẽ quỳ xuống tạ lỗi với người, nhưng hiện tại, xin tiểu ca đừng làm khó chúng ta.”Ta biết lúc này có nhiều lời cũng vô ích, với lại vẫn chưa hiểu rõ tình hình nên ta cũng không dám tùy tiện để lộ ra thân phận chân thật của mình, nhưng cho dù là có nói, bọn họ cũng không hẳn sẽ tin ta. Vì thế dù rằng không cam lòng, ta cũng chỉ có thể rời đi cùng Sơ Ảnh.Chúng ta đến dừng chân tại khách điểm “Bán Khê”, nơi này tuy rằng không lớn, vật dụng trong phòng cũng đơn giản, nhưng cũng được coi là sạch sẽ, Sơ Ảnh vừa thu dọn lại giường vừa nhin không được liền lo lắng hỏi: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta phải làm gì?”Ta nhìn nàng hơi mỉm cười, nha đầu này tuy rằng nhìn qua có phần bất cần, nhưng trong lúc quan trọng lại không hề qua loa, vốn ta rất lo lắng là nàng không thể thay đổi được cách xưng hô trước

đây, đã phải cẩn thận dặn dò nàng nhiều lần. Thật không ngờ trên suốt đoạn đường đi, nàng lại rất thận trọng, không hề sơ suất một lần, như là đã khắc sâu trong đáy lòng. Trong lúc chỉ có hai người chúng ta, nàng cũng vẫn gọi ta là “Thiếu gia.” Nàng thấy ta cười mà không nói lời nào, vội nói: “Thiếu gia cười em cái gì, hiện tại đang nôn nóng muốn chết đây, chỉ sợ chúng ta cũng chẳng còn đủ bạc để ở lại khách điểm này lâu.” “Sơ Ảnh, em nói thử xem trong thời buổi loạn lạc này, cái gì là khó truyền đi nhất, còn cái gì thì lại dễ dàng?” Ta nhìn ra đám trẻ đang tùm năm tùm ba vui đùa bên ngoài cửa sổ, không hề dời đi ánh mắt, chỉ thản nhiên mỉm cười hỏi. Sơ Ảnh ngâm nga: “Cái này không phải đã rõ ràng rồi sao? Khó khăn nhất, không phải chính là người và đồ vật hay sao? Nếu không thì lúc này chúng ta đã sớm gặp được Tam điện hạ, còn Thiếu gia thì đâu cần phải ở trong cái khách điểm nhỏ bé này mà tự uỷ khuất chính mình?” Nàng nói xong lại nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Cái gì truyền đi nhanh nhất ư.... Chẳng lẽ là bạc?” Ta nhin không được liền bật cười một tiếng “Hi hi”, cũng không để ý tới nàng mà lập tức đứng dậy đi về phía đám nhóc đang chơi đùa bên ngoài. Giọng nói của Sơ Ảnh vẫn còn vọng lại ở phía sau, “Thiếu gia, người muốn đi đâu? Rốt cuộc thì cái đó là gì?” Ta đi tới bên đường, dùng ít bạc vụn đổi lấy vài lấy đồ chơi làm bằng đường cho bọn trẻ: “Các tiểu bằng hữu, Ca ca mời các người ăn đồ chơi làm bằng đường được không?” “Đa tạ Ca ca!” Bọn nhỏ hào hứng reo hò nhận lấy đồ, cười hi hi nhìn ta tạ ơn. “Đừng khách khí, các người đang chơi cái gì thế?” “Chúng ta đang chơi làm gia đình, hần là ba ba, nàng là mẹ mẹ...” Bọn nhỏ tranh nhau mà nói. Ta mỉm cười hỏi: “Ca ca cùng chơi với các người được không?” “Được được..... Nhưng mà ca ca người muốn đóng vai gì?” Ta cố tình suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng nói: “Ca ca giả làm tiên sinh dạy học, hôm nay trước tiên sẽ dạy các người nhớ một khúc đồng dao được không?” “Được a, được a...” Ta nhìn bọn nhỏ đang nói cười vui vẻ, hơi trầm ngâm. Sau một lát liền nhẹ nhàng đọc lên câu đầu tiên: “Thượng kinh thanh phong độ mạc bắc.” “Thượng kinh thanh phong độ mạc bắc ——” Bọn trẻ cười hi hi. Giọng nói ngâm nga đọc theo ta. Ta mỉm cười, tiếp tục lên tiếng: “Thu hàn phụ niệm tống biên y.” “Thu hàn phụ niệm tống biên y. . .” “Lệnh như sơn, kiến bất đắc.” “Lệnh như sơn, kiến bất đắc. . .” “Nghiệp thành độc khởi văn tấu giác.” “Nghiệp thành độc khởi văn tấu giác. . .” “Bán kê không thủ hầu vương tôn.” “Bán kê không thủ hầu vương tôn. . .” Ta khẽ mỉm cười. Nghe bọn trẻ bập bẹ học thuộc lòng, hết lần này đến lần khác. Càng ngày càng có nhiều đứa trẻ thấy tiếng động ở bên đây, nên cười hi ha chạy đến góp vui, chỉ một lát sau, cũng cùng học theo bài hát. Giọng nói của bọn trẻ ngây thơ, lúc đầu nhớ được nhưng cũng không quá thông thạo, thỉnh thoảng lại mỉm cười khanh khách, đùa nghịch lẫn nhau, đến khi không nhớ ra, liền tròn xoe mắt nhìn ta. Ta mỉm cười lại dạy bọn chúng thêm một lần, không sợ nhầm chán. Tại thời buổi loạn lạc này, trông gà hoá cuốc, đặc biệt là hiện tại lại có người Bắc Hồ lẫn trốn vào, ở trong Nghiệp Thành, khó nhất chính là vận chuyển người và đồ vật, ở điểm này Sơ Ảnh nói quả không sai. Mà vật có thể truyền được đi nhanh nhất, chính là không có gì bằng lời nói của con người. Từ trước đến nay đều như vậy, mà ở trong thời kỳ loạn lạc nhậy cảm lại càng nhanh hơn. Quân binh đều hành động là vì quốc gia đại sự, mà khi hai quân giao chiến, chỉ khi biết người biết ta thì trăm trận mới trăm thắng. Bởi vậy, phải nghe nói nhìn thật kỹ, tuy thuộc vào thời cơ mà hành động, từ cổ chí kim người dụng binh luôn thắng địch nhờ vào phương thức. Cho nên ta tin tưởng, Nghiệp Thành này cũng không ngoại lệ, nếu như bên trong thành có xuất hiện một tin đồn gì nhất định sẽ thu hút được sự chú ý của đội quân, thậm chí họ còn sắp xếp một người chuyên phụ trách việc thu thập các tin tức thế này. Vì vậy, ta cũng không quá lo lắng. Phía xa chính là quan phủ của Nghiệp Thành, ta không có cách nào đi vào nơi đó, nhưng bài đồng dao này lại có thể làm được. Trong bài đồng dao có chứa ẩn ý, Nam Thừa Diệu nghe xong sẽ hiểu. Nếu như ta đoán không lầm thì không quá ba ngày hần sẽ cho người đến khách điểm “Bán Kê” tìm hiểu thực hư. “Thượng kinh thanh phong độ mạc bắc. Thu hàn phụ niệm tống biên y. Lệnh như sơn, kiến bất đắc. Nghiệp thành độc khởi văn tấu giác. bán kê không thủ hầu vương tôn. . .” (1) Bên tai vẫn là giọng đọc lanh lảnh của bọn trẻ, ta nhìn về hướng quan phủ. Thản nhiên mỉm cười. —————

(1)

Ngọn gió Thượng kinh qua Mạc Bắc.

Thu hàn vợ nhớ gửi biên y.

Lệnh quân như núi, không sao gặp.

Lẻ bóng Nghiệp Thành truyền tấu khúc.

Bán Kê trông ngóng chờ Vương tôn.

37. Chương 37

“Thiếu gia, đã canh mấy rồi?” Sơ Ảnh thoáng nhìn qua sắc trời mờ mịt bên ngoài cửa sổ, mơ mơ màng màng lên tiếng hỏi.

Trong lòng ta nhẹ thở dài, đã bệnh ra thế này mà nàng vẫn còn nhớ rõ phải gọi ta là Thiếu gia.

Ta vừa vắt khô khăn mặt chườm lên vầng trán nóng hổi của nàng, vừa dịu dàng nói: “Vẫn còn sớm. Em cứ ngủ thêm một lúc, khi nào thuốc đã sắc xong ta sẽ gọi.”

Nàng mê man nhìn ta: “Thiếu gia, có phải em lại mang đến phiền toái cho người?”

“Sao lại như thế? Đừng có nghĩ lung tung, ngoan, nhắm mắt lại ngủ tiếp đi, được không?” Ta giúp nàng vén lại sợi tóc lòa xòa trên trán, nhẹ giọng trấn an.

Nàng nghe lời gật gật đầu rồi nhắm lại hai mắt.

Ta thay nàng kéo lại chiếc chăn, đắp thêm lên người nàng một chiếc áo choàng hồ cừu vừa mới mua(áo ấm được làm bằng da cáo), sau khi rút vệt thì thân thể Sơ Ảnh bị tổn thương rất nặng, nhất là không chịu được gió lạnh. Hiện giờ lại mắc bệnh nên càng không thể chịu lạnh.

Giương mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cuồng phong xoay chuyển dữ dội, vù vù kéo đến. Người đời thường nói, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết, xem ra đúng là một chút cũng không sai.

Ta đứng dậy bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại cho nàng.

Vừa xuống lầu dưới của khách điểm, lão bản nương thấy ta liền vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Mục tiểu ca, thuốc cho thư đồng của người vẫn còn đang sắc, một lát sẽ xong, tạm thời người cứ ngồi đợi một chút, bọn chúng sẽ nhanh mang lên thôi.”

Ta mỉm cười, chấp tay thi lễ: “Làm phiền.”

“Điều này có là gì, chỉ là giờ tay làm chút việc mà thôi.” Lão bản nương phất tay bảo không có gì, sau lại nói: “Còn có, ngày hôm nay vẫn như trước, không hề có người nào đến tìm người, Mục tiểu ca, người mà người đang đợi rốt cuộc là ai? Đang là thời điểm tuyết rơi nhiều thế này, chỉ sợ là không dễ gì xuất môn.”

Ta mỉm cười lễ tiết, cũng không lên tiếng, nhưng mà trong lòng lại có một cảm giác khó xác định, hình như càng ngày càng nồng đậm.

Đã là ngày thứ năm.

Bài đồng dao “Thượng kinh thanh phong độ mạc bắc” đã muốn truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của Nghiệp Thành, nhưng bên phía quan phủ vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Là do ta quá mức tự phụ nên phỏng đoán sai lầm việc lần này sao? Hay là Nam Thừa Diệu đã xảy ra chuyện gì, nên mới không nghe thấy bài đồng dao này? Hoặc là, hẳn nghe thấy nhưng lại không đoán ra được ẩn ý trong đó?

Vô vàn khả năng cắt ngang tâm tư của ta, không khỏi cười khổ, nếu như hẳn không đến, sợ rằng câu nói của Sơ Ảnh sẽ thành sự thật, ngay cả đến bạc để ở lại khách điểm này ta cũng không còn mà trả.

Lần này đi Mạc Bắc, ta chỉ mang theo những đồ vật cần thiết, lộ phí đi đường cũng đã trừ tính tốt, mặc dù không đến mức thiếu thốn nhưng cũng không nhiều nhận gì.

Hiện tại lại gặp phải ngày tuyết rơi dày, mua than củi cùng với quần áo chống rét là khoản chi tiêu thiết yếu, bệnh tình của Sơ Ảnh cũng phải cần bạc để bốc thuốc, bởi vậy, ngân lượng cũng đã không còn được bao nhiêu.

Hôm qua, ta đã đến thương hội Đồng ký, muốn xem thử bọn người Đồng gia đã trở về hay chưa, hiện tại gặp phải tình hình thế này, Sơ Ảnh lại bệnh, cũng chỉ còn cách mặt dày tìm đến cửa để xin giúp đỡ.

Có thể cũng là vì lý do tuyết rơi dày mà đoàn ngựa thồ của bọn họ vẫn còn ở trên ngọn núi ngoài thành, chưa trở về. Những người trong cửa hàng cũng không nhận ra ta, vì vậy mà ta cũng không muốn đem đến phiền phức cho kẻ khác.

Đang nghĩ ngợi, tên làm thuê trong khách điểm đã bê lên ấm thuốc đã sắc xong: “Được rồi, Mục tiểu ca, cẩn thận nóng đấy.”

Ta nói đa tạ, sau đó đứng dậy đi về phía lão bản nương: “Làm phiền người cho người đi bốc giúp ta vài thang thuốc đúng theo đơn thuốc này.”

“Đâu có gì,” Lão bản nương cầm lấy, ngay lập tức phân phó cho tên người làm.

Ta lấy bạc ở trong ngực áo ra, lúc này mới phát hiện, phần bạc còn lại đúng là ngay đến tiền thuốc cũng không đủ.

Lần này là giả dạng nam nhi ra ngoài, trên người cũng không mang theo châu báu hay trang sức có thể cầm cố. Trong nội tâm của ta cười khổ một tiếng, bản thân chưa từng phải rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy.

Từ trong ngực, đưa tay lấy ra ngọc bội luôn mang theo bên mình, đây chính là ngọc bội làm bằng Bạch Ngọc Phi Yến thượng hạng, là một trong những sinh lễ hứa hôn của Nam Thừa Diệu, ngày thường ta cũng không thường xuyên mang theo bên mình, hiện tại lại mang đến nơi Nghiệp Thành xa xôi này là vì muốn để làm tin hoặc chứng minh thân phận của mình. Nhưng thật không ngờ cuối cùng nó lại dùng cho việc này.

Ta đem ngọc bội giao cho lão bản nương, lên tiếng nói: “Tạm thời người hãy lấy vật này đổi lấy bạc đi.”

Vốn là mỗi ngày đều để ở bên người, nhưng bản thân cũng không thấy đặc biệt yêu thích, có điều hiện giờ sẽ phải bán đi như vậy, nên tự nhiên cũng sinh ra một loại cảm xúc không đành, đây dù sao cũng là vật đầu tiên Nam Thừa Diệu tặng cho ta, cũng chính là sinh lễ hứa hôn, một vật mà ta vừa ý nhất, huống hồ, nếu như hắn không đến tìm ta, trên người ngay cả đến một vật để chứng minh thân phận của mình cũng không có. Vậy thì muốn gặp hắn sẽ lại càng không dễ dàng.

Nghĩ tới điều này, không nhịn được liền thoáng nhìn qua ngọc bội Bạch Ngọc Phi Yến.

Bởi vì nhìn thấy sắc mặt của ta, lão bản nương kia vốn đã giữ ngọc bội ở trong tay nhưng lại nói: “Mục tiểu ca. Ta không biết ngọc này tốt xấu thế nào, nhưng nhìn thấy sắc mặt của người, chắc chắn đây là vật rất quan trọng với người phải không?”

Ta định phủ nhận, nhưng vẫn không kiềm được mà khẽ liếc nhìn chiếc ngọc bội kia, mím môi lên tiếng nói: “Thật ra cũng không có gì, nhưng nếu được, người có thể giúp Mục Khâm giữ mấy ngày, đợi khi ta tìm được người thân sẽ đem bạc đến chuộc được không?”

“Xem người nói kìa.” Lão bản nương vừa nói xong vừa đem ngọc bội nhét vào trong tay của ta. “Chúng ta cũng không phải không có bạc để dùng, người nhanh cất kỹ đi!”

Ta vội từ chối, nằng nặt vẫn cứ không chịu nhận. Dem ngọc bội trả lại cho ta, “Dù sao người cũng cần phải ở lại khách điểm của ta, đến lúc đó người thanh toán cho ta là được. Ở chỗ này của ta có vô số kẻ vào Nam ra Bắc, cái khác thì không dám nói chứ con mắt nhìn người quả không sai, ta tin người!”

Trong lòng cảm động, cũng không nên cố chấp khước từ. Vì vậy buộc lòng phải tiếp nhận, liên tục cảm tạ.

Lão bản nương lơ đãng khoát tay áo nói: “Việc nhỏ thôi, có gì để cảm tạ. Có điều ta muốn nói với Mục tiểu ca người, trời lạnh thế này, người nên mặc nhiều quần áo một chút, bàn tay đã lạnh đến chả khác gì nước đá, trước đó vài ngày, không phải ta đã thấy người mua một chiếc áo hồ cừu hay sao, vì sao không hề thấy người mặc?”

Ta cười cười, lệ độ trả lời vài câu sau đó liền bưng thuốc lên lầu cho Sơ Ảnh, bệnh tình của nàng vẫn chưa ổn, sau khi uống qua thuốc liền nhanh chóng thiếp đi.

Ta kéo lại chăn giúp nàng, sau đó đứng dậy đi về phía chuồng ngựa phía sau khách điểm thăm “Trục Phong” và con ngựa xích thố “Tử Yến”, lơ mơ nghe thấy giọng nói của lão bản nương vang lên ở phòng khách, hình như là có khách nhân đến, trong ngày rét lạnh thế này cũng xem như là khó mà có được.

Trời lạnh đất đóng băng, dù là loài ngựa quý ngàn vàng khó tìm, giờ phút này cũng uể oải mất tinh thần, lười nhúc nhích.

Thấy ta đến, liền hí lên hai tiếng, bắt đầu ăn lấy cỏ khô trong tay ta.

Ta vừa vuốt ve ôm lấy cổ của bọn chúng, vừa mỉm cười nhẹ giọng nói chuyện với chúng, Liễm đã nói với ta, ngựa cũng có cảm tình, cũng sẽ cô đơn, cần có người nói chuyện mà bọn chúng nghe cũng sẽ hiểu, hiện giờ ta âm thầm cười đi “Trục Phong” bảo bối của hần. Mặc dù đoán rằng hần sẽ không có không cho phép, nhưng mà tuyệt đối cũng không dám ủy khuất bọn chúng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân lẳng lặng, ta không để ý đến, nghĩ thầm có lẽ cũng là lũ khách đến thăm ngựa, vì thế vẫn như trước nói chuyện cùng “Trục Phong” và “Tử Yến”.

Chờ giây lát, lại không thấy có người tiến đến, phía sau cũng không có động tĩnh gì, ta thoáng cảm thấy có chút kỳ quái, đang định quay đầu, lại chợt nghe thấy một giọng nói mang theo tiếng cười nhàn nhạt, vang lên trong tiếng gào rít của gió tuyết, ẩn chứa sự thờ ơ lạnh lùng, hòa với ma lực khiến cho người khác choáng váng. Trầm thấp sâu kín vẫn vút không dứt trong không khí.....

“Thế ra thật là nàng...”

Ta nhanh chóng quay đầu lại, lẫn trong hoa tuyết bông bông, người nọ khoác áo hồ cừu lẳng đứng giữa trời, thanh nhã như gió, thanh quý như trăng, khuôn mặt anh tuấn phi thường vươn đầy hoa tuyết, vành môi vẫn là nét cong thần nhiên, hoàn mỹ vô khuyết như trước kia.

Khí phách phong thần như vậy, ngoại trừ Nam Thừa Diệu, còn có thể là ai?

Bất chợt hần đến, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, những lo lắng mệt nhọc trong suốt đoạn đường từ Thượng Kinh đến đây, những lo âu bất lực khi không vào được quan phủ Nghiệp Thành, cùng với sự khó khăn túng thiếu khi không còn ngân lượng, tất cả đều không thể khổng chế mà lướt nhẹ qua đầu của ta, trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc ủy khuất mà ngay đến bản thân cũng không dám tin tưởng.

Trùng mắt nhìn, kiềm nén dòng lệ đang dâng lên trong đôi mắt. Gương mặt nhợt nhạt nở nụ cười.

Ta nhìn hần, khẽ cười nói: “Nếu điện hạ mà không đến, ta có thể đã không còn bạc mà tiếp tục mượn phòng.”

Hần cười một tiếng, bước về phía ta, nhìn thấy xiêm y của vẻ phong phanh, hơi hơi nhúu mày: “Trời lạnh như vậy, cũng không mặc thêm một lớp xiêm y.”

Ta dùng sức chớp mắt một cái, lại khẽ hạ tầm mắt, nụ cười vẫn ở trên gương mặt như trước: “Nếu như ta nói, ta không còn bạc để mua xiêm y, điện hạ có tin không?”

Một giây sau, khi ta vẫn chưa kịp phản ứng, thành linh một cảm giác ấm áp bất ngờ truyền đến, bao bọc hết cả người của ta.

Hần mở rộng chiếc áo hồ cừu chặt chẽ bao lấy ta và hần, thật ra lực ôm của hần cũng không lớn, chẳng qua là vì cùng được bao bọc bên trong chiếc áo, hai người thân mật nên không trách khỏi có phần chặt chẽ.

Giọng nói trầm thấp như có lực hút của hần mang theo hơi thở ấm áp, cứ nhẹ nhàng lướt qua vành tai của ta: “Hiện tại còn lạnh không?”

38. Chương 38

Cùng Nam Thừa Diệu đi vào khách điểm, lúc này mới phát hiện có một đội người ngựa đang đợi bên ngoài cửa, đầu đội mũ sắt vai mang áo giáp, trải qua gió tuyết, xem ra là vừa mới đi xa trở về. Đường như Nam Thừa Diệu đã nhìn thấy thắc mắc của ta, nên ôm lấy eo của ta, nhẹ giọng cười nói: “Mấy ngày trước, ta dẫn người đi một vòng qua các vùng của Mạc Bắc, hôm nay vừa trở về Nghiệp Thành liền nghe thấy nơi nơi đều hát bài ‘Thượng kinh thanh phong’ này.” Ta cảm thấy có phần ngượng ngùng, xấu hổ hạ xuống mi mắt, cười nói: “Ta đã đến Nghiệp Thành năm ngày, mãi vẫn không gặp được điện hạ, đành phải nghĩ đến biện pháp này.” Hần khẽ cười nói: “Nếu không nhờ như thế, làm thế nào mà ta có thể đoán được nàng đang ở nơi này, sợ rằng Vương phi sẽ phải ăn ngủ ở đầu đường.” Ta nghe vậy thì không khỏi mỉm cười ngược mắt nhìn hần, lúc này mới chú ý đến bầu không khí kì lạ ở xung quanh, liền tỉnh ngộ ra, hiện tại bản thân vẫn

đang giả trang làm nam nhi lại bị hấn ôm ở trong ngực, cùng khoác chiếc áo hồ cừu. Vô cùng lúng túng, không kiềm được mà tự trách chính mình, cũng vì những mệt mỏi được xoa dịu bởi hơi ấm của chiếc áo hồ cừu mà nhất thời ta không chú ý đến tình trạng này, lại còn ung dung tựa vào lồng ngực của hấn mà không hề tránh né. Hấn cũng không buông tay, vẫn như trước, một tay khép lại chiếc áo hồ cừu, một tay ôm lấy bờ vai của ta. Cười như không cười liếc mắt nhìn ta, cũng không nói một lời. Ta vừa xấu hổ vừa không biết làm sao, ở trong lồng ngực của hấn mà nhẹ giọng nói: “Điện hạ còn không nhanh thả ta ra. Là muốn để người khác nghĩ rằng đoạn tụ chi phích sao? *đồng tính nam* Hấn hạ xuống ánh mắt nhìn ta, cười một tiếng: “Nếu như với một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp thế này, ta cũng không ngại.” “Điện hạ.” Có lẽ vì nhìn thấy nét mặt buồn bực của ta, hấn cười cười buông ta ra, lại cởi xuống chiếc áo hồ cừu ở trên người, tự mình khoác lên vai ta. “Điện hạ...” Ta định không nhận, nhưng lời còn chưa dứt liền bị nụ cười thờ ơ của hấn cắt ngang: “Thế nào, đã nghĩ thông suốt rồi sao? Vẫn là hai người thì ấm áp hơn đúng không?” Ta bất đắc dĩ nhìn hấn, biết có nhiều lời cũng vô ích. Hấn cười, bước về phía thuộc hạ phân phó: “Để lại một người ở đây thu xếp, những người khác theo ta hồi phủ.” Vừa nói xong, vừa quay lại nhìn ta, khẽ cười ra hiệu. Ta vội vàng lên tiếng nói: “Điện hạ, hiện tại thân thể của Sơ Ảnh không được khỏe, sợ rằng sẽ có nhiều bất tiện, hay là cứ để ta ở lại, đợi cho đến khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện sẽ theo đến quan phủ sau.” Hiện giờ hấn đã bình yên vô sự, như vậy bức thư kia cũng không vội giao cho hấn lúc này, những người đi theo hấn đều là nam tử trên người mặc quân phục, trong khi Sơ Ảnh chỉ là một cô nương lại còn ốm đau nằm trên giường, nếu để họ giúp nàng ngồi dậy thật sự là rất phiền phức. Nam Thừa Diệu cũng không miễn cưỡng ta, khẽ gật đầu cười nói: “Sao, nàng cũng theo tới ư?” Cũng không đợi ta trả lời, liền hơi quay đầu về phía một thiếu niên mặt mày thanh tú ở bên cạnh căn dặn: “Tần Chiêu, người ở lại bảo vệ Vương Phi.” Mặc dù những người trước mắt đều là kẻ thân kinh bách chiến *dày dạn kinh nghiệm*, nhưng thời điểm nghe thấy thân phận của ta bọn họ cũng khó tránh khỏi có phần kinh hãi, rồi lại nghĩ đến hiện tại đang ở bên ngoài, phân vân không biết nên hay không nên hành lễ. Mặc dù biết là không phải nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ khổ sở không biết làm thế nào của bọn họ khiến ta có chút buồn cười. Còn Nam Thừa Diệu thì lại không có lòng tốt, trực tiếp nhẹ giọng bật cười, hấn tiêu sái phi thân lên ngựa, mỉm cười nói với đám thuộc hạ: “Đi thôi, trước tiên cứ theo ta trở về, sau này vẫn còn cơ hội diện kiến, không cần phải vội vàng.” Hấn dẫn đầu mọi người dần dần đi xa, Tần Chiêu thì ở lại giúp ta thu xếp mọi chuyện. Đây là một thiếu niên mặt mày tuấn tú, nhìn qua cũng không lớn hơn Liêm bao nhiêu, đôi mắt tựa như chứa đựng sự bao dung cả đất trời, trên người có khí khái trầm tĩnh, thanh khiết mà nhấn nại. Còn trẻ như vậy mà lại có được khí chất này, thật sự ta không thể đem Tần Chiêu ở trước mắt gắn với đại danh vị Long phi tướng quân bách chiến bách thắng, xông pha trong huyết vũ tinh phong *mưa máu gió tanh*. Hiển nhiên là hấn nhận ra ánh mắt của ta, nhưng mà vẫn ung dung hành sự, không hề kiêng dè, nhưng lại luôn trầm mặc không nói một lời. Ta đi lên lầu gọi Sơ Ảnh, tiểu nha đầu này khi nghe nói Tam điện hạ đến thì lập tức tỉnh táo không ít, vui mừng rạo rực, xem ra đã có tinh thần hơn rất nhiều. Ta thoáng yên lòng, dìu nàng đi xuống lầu, Tần Chiêu đã chuẩn bị rất tốt hết thảy mọi thứ, đặt “Trục Phong” và “Tử Yến” chờ bên ngoài cửa khách điếm. Đại danh của hấn sớm đã truyền khắp Mạc Bắc, ở trong lòng người Nghiệp Thành, gần như có thể nói là chẳng khác gì thần tiên. Bởi vậy, hiện tại mặc dù trời lạnh nhưng vẫn có không ít người tụ tập xung quanh hấn, ánh mắt tôn sùng cùng kính yêu. Rõ ràng là hấn càng có sở trường trong việc đối phó với quân địch bao nhiêu thì càng không giữ được sự niềm nở với dân chúng bấy nhiêu, mặc dù vẫn thân thiện đối đáp giữ lễ, nhưng rốt cuộc vẫn có phần lúng túng, phần lớn thời gian chỉ là im lặng lắng nghe. Nhưng mà dù rằng như thế thì vẫn không ngăn được lớp người vây xung quanh hấn ngày càng dày. Hấn thấy ta xuống lầu, trong ánh mắt dường như thoáng có nét thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh lại, định dìu Sơ Ảnh đang trong dáng vẻ của một thư đồng. Bàn tay vừa đưa đến một nửa liền đột nhiên cứng lại ở giữa không trung, tiến thoái không được, có vẻ như đang nghĩ đến việc, nếu như ta là nữ cải nam trang, như vậy e rằng Sơ Ảnh cũng là nữ tử. Ta mỉm cười, đem tay tải cũng không nặng ở trong tay đưa đến, nói nhỏ: “Phiền tướng quân.” Hấn tự tay tiếp nhận, sau đó có lẽ bởi vì nhận ra trọng lượng của tay nải quá nhẹ mà khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn ta một cái, ngay sau đó im lặng hạ xuống ánh mắt, cất bước dắt ngựa ra ngoài. Giọng nói của Nam Thừa Diệu trong cuộc đối thoại vừa nãy cũng không lớn, lại hoà lẫn trong tiếng gió tuyết, nên chỉ có hấn và mấy người thuộc hạ chung quanh là nghe thấy. Nhưng mà Nam Thừa Diệu lại tự mình đến đây, còn để Tần Chiêu ở lại, điều này cũng đủ để mọi người tò mò không thôi đối với thân phận của ta. Lão bản nương có lẽ là vì thấy Tần Chiêu ít lời lại trầm mặc nên không dám cố chấp từ chối, lúc này nhìn thấy ta đi xuống, liền tiến lên mấy bước nhét bạc trở lại vào trong tay ta, “Mục tiểu ca, nếu người là người của Tam điện hạ thì cũng là ân nhân của Nghiệp Thành chúng ta, tiền thuê phòng này cho dù thế nào ta cũng không lấy.” Ta vội vàng chối từ, nhưng lại không biết làm thế nào để không nhận, đành đem bạc đặt lên quầy, quay về phía

nàng chấp tay thi lễ. Nàng hoảng sợ, vội vàng nâng tay dậy, “Mục tiểu ca đang làm gì vậy?” Ta nhìn vào ánh mắt chân thành của nàng, lên tiếng nói: “Mấy ngày nay, may mắn được lão bản nương quan tâm, đại ân này không có lời nào có thể cảm tạ, hiện tại đã đến lúc chia tay, mong rằng lão bản nương ngàn vạn lần đừng làm Mục Khâm khó xử.” “Đây là một chút tâm ý của chúng ta, sao lại bảo là khó xử...” Ta tiếp tục cúi chào, sau đó nhìn nàng từ từ lên tiếng, giọng nói cứng rắn: “Người sai rồi, Tam điện hạ trị quân từ trước đến nay đều tuân theo kỷ luật nghiêm minh, trong đó, điều thứ nhất là không thể quấy rầy đến nhân dân, lúc hành quân đánh giặc còn phải nhớ ‘Đổng tử bất sách ốc, ngạ tử bất kiếp lược’ *Chết rét không cướp nhà, chết đói không cướp lương thực*, hiện tại, làm sao Mục Khâm có thể làm trái với quân kỷ mà chiếm lấy tiền thuê phòng của người, cho nên ta mới nói, mong rằng lão bản nương ngàn vạn lần đừng làm ta khó xử, chỉ một mình Mục Khâm là chuyện nhỏ nhưng phá hủy kỷ cương của Tam điện hạ mới là chuyện lớn.” “Điều này...” Nét mặt của nàng ra vẻ khó xử, vô cùng nóng lòng nhưng lại không biết nên đối đáp thế nào. Ta biết người dân Nghiệp Thành chất phác, lão bản nương lại là người có lòng trọng nghĩa nhiệt tình, nếu cứ như vậy mà rời đi, nhất định nàng sẽ buồn phiền suốt mấy ngày. Vì thế ta khẽ cười nói: “Thân ở tại Nghiệp Thành, lão bản nương còn lo lắng không có cơ hội vì quốc gia mà cống hiến hay sao? Mấy ngày nay ta ở tại ‘Bán khê’ này của người, xem như cũng đã rõ ràng cái gì gọi là ‘Nghiệp thành thiêu tửu đáo bán khê’ *Rượu trắng Nghiệp Thành đến Bán khê*, quả thật là danh bất hư truyền, hiện tại là lúc trời lạnh đất đóng băng, tướng sĩ đi hành quân đều cần đến rượu trắng để làm ấm người, đợi ta trở về bẩm báo với Tam điện hạ, để người đi đến nơi thu mua một số lượng lớn, người xem có được không? Đến lúc đó lão bản nương cũng không được cất giấu, không muốn lấy ra đấy?” Sau khi nói như thế thì nàng vui mừng trở lại, cười nói: “Mục tiểu ca người cứ yên tâm đi, nhất định ta sẽ đem loại rượu tốt nhất giữ lại cho các người!” Ta mỉm cười cáo biệt với nàng, ra cửa, trước tiên giúp Sơ Ảnh khoác cẩn thận chiếc áo choàng hồ cừ, đảm bảo rằng sẽ không bị cảm lạnh, hỏi: “Vẫn còn sức lực để cưỡi ngựa sao? Nếu không thể thì để ta cho người mượn một chiếc kiệu.” Nàng nở nụ cười: “Vừa uống thuốc còn ngủ được một giấc, đã tốt hơn rất nhiều, lại có thể nhìn thấy Tam điện hạ, bệnh này ư, sớm đã khỏe rồi.” Ta nhìn không được mà bật cười, nhìn thấy hai gò má của nàng vẫn còn đỏ ửng như cũ, biết rằng bệnh tình này còn chưa hết, nhưng mà nàng đã có sức lực để nói đùa thế này, thì xem ra tinh thần cũng không tệ, chắc hẳn nếu chậm rãi cưỡi ngựa đến quan phủ cũng không có vấn đề gì. Nghĩ tới điều này, liền dìu nàng đến phía trước Tử Yến, giương mắt, lại chạm phải ánh mắt lạnh lùng chăm chú của Tần Chiêu. Hắn thấy ta nhìn hắn, cũng không lúng túng, chỉ là lặng lẽ hạ xuống ánh mắt, vẫn như trước không nói lời nào, trầm mặc vươn tay đỡ Sơ Ảnh. Sơ Ảnh dưới sự giúp đỡ của hắn mà ngay lập tức vững vàng ngồi trên lưng ngựa. Tần Chiêu xoay người dắt “Trục Phong” đến, ta nhẹ nhàng lên. Đợi cho đến khi ngồi an ổn mới phát hiện Tần Chiêu vẫn đang đứng trước ngựa, chưa kịp thu hồi cánh tay phải. Không khỏi có chút xấu hổ nhìn hắn mỉm cười. Hắn nhìn ta, bỗng nhiên khoe môi vẽ ra nụ cười rất nhạt, không biết là đang cười ta hay là cười chính hắn, nụ cười kia lại như áng mây ở dưới ánh trăng. Trong nháy mắt liền thấp sáng lên khuôn mặt tuấn tú của hắn. Ta mỉm cười. Khi cẩn thận nhìn lại thì đường cong nhàn nhạt trên vành môi của hắn đã sớm biến mất, không lưu lại một chút nào, cũng như áng mây, lướt qua trong phút chốc. Hắn xoay người, nhanh nhẹn phi thân lên ngựa của mình, trầm mặc chờ ta ra hiệu xuất phát. Ta khẽ mỉm cười gật đầu, vì thế ba người liền thúc ngựa chậm chậm đi về phía quan phủ của Nghiệp Thành.

39. Chương 39

“Vương phi không ngại ngàn dặm xa xôi đuổi đến Nghiệp Thành, không phải là thật sự muốn ‘tổng biên y’ cho ta đấy chứ? Hiện tại cũng là vì ‘độc khởi’ cùng ‘không thủ’ mà tương tư đến hao gầy. Thật sự là làm ta rất đau lòng.” P/s: Ta để nguyên văn Hán Việt những từ được trích trong bài thơ. Xem lại bản dịch thơ của ta để hiểu rõ nghĩa nhé. Vào bên trong quan phủ của Nghiệp Thành, Nam Thừa Diệu hiện đang đề bút lên những công văn, nghe thấy tiếng bước chân của ta, cũng không ngẩng đầu lên, nhưng mà vành môi lại hiện lên đường cong thần nhiên, tiếng cười vang lên. Mặt ta ửng đỏ nhưng vẫn cố giữ vững bình tĩnh, mỉm cười nói: “Điện hạ đừng tiếp tục đùa cợt ta, ngay cả tiền thuê phòng còn không trả được, nếu như có biên y thì sớm cũng đã không còn.” Hắn mỉm cười buông bút, vừa ra hiệu ý bảo ta ngồi xuống bên cạnh hắn, vừa lười biếng cười nói như trước: “Như vậy là đang trách ta đến quá muộn.” Ta bất đắc dĩ nhìn hắn, ngay lập

tức lựa chọn không tiếp tục tranh luận, nhìn quanh nơi này, không lớn, giường cũng rất đơn giản, lúc này mới chú ý đến căn phòng mà hắn đang ở, nếu như so với gian phòng của Sơ Ảnh thì mặc dù có lớn hơn một chút nhưng những vật dụng bày trí ở bên trong cũng không quá khác biệt, nếu như so với tấm điện Khuynh Thiên Cư ở Tam vương phủ, mà dùng bốn chữ “Vân nê chi biệt” (khác nhau một trời một vực) sợ rằng cũng không thể khái quát hết được. Có điều, hắn vốn là một người ưa thích sự tinh xảo, vật dụng đều phải là thứ tốt nhất thiên hạ, nhưng khi ở một nơi thế này, lại tựa như không hề để ý, phong thái phóng khoáng nhàn nhã, giống như đang ở bên trong lầu quỳnh gác ngọc. Hắn nhận ra ánh mắt đánh giá cả gian phòng của ta, cũng không nói gì, mỉm cười nâng chén rượu uống cạn, ta nhận ra hương rượu này, chính là rượu trắng của “Bán Khê”. Không khỏi mỉm cười hỏi: “Nếu như không phải là loại rượu lâu năm như Trạng Nguyên Hồng thì điện hạ sẽ không uống hay sao? *sẽ bổ sung một bài về lịch sử cũng như truyền thuyết của rượu Trạng Nguyên Hồng*Hắn miễn cưỡng cười nói: “Đó là lúc ở kinh thành, còn khi dẫn binh đi hành quân, đừng nói là rượu trắng của ‘Bán Khê’, đến ngay cả nước lẫn với cát sỏi ta cũng đã uống qua. Chẳng qua là khi về lại dưới chân thiên tử, hiển nhiên là ta phải vui mừng mà hưởng thụ, hơn nữa, còn có thể giúp những tên nhân rồi kia tìm chút chuyện thị phi mà khuấy động, nếu không thì chẳng phải bọn họ sẽ rất buồn tẻ hay sao?”Ta khẽ cười, vừa che mắt người đời vừa khiến bản thân được vui vẻ thoải mái. Thật sự là hắn chưa từng bạc đãi chính mình. Vừa nghĩ vừa lấy ra phong thư cùng cây sáo từ chiếc túi tơ mang theo bên mình, bắt giắc thu lại ý cười, chỉ nhẹ giọng nói: “Điện hạ nhìn xem.”Hắn nhận lấy, đầu tiên tùy ý xoay tròn cây sáo kia một chút, không cảm thấy có điều gì khác thường, liền buông xuống nhìn tới phong thư, đọc qua bức thư bị niêm phong, thần sắc không chút biến đổi, ngay đến nụ cười thản nhiên ở trên vành môi vẫn còn hiện diện, nhưng mà trong đáy mắt lại tối tăm u ám. Lạnh lẽo như ánh sao, không thể nào đọc được cảm xúc thật sự của hắn. Hắn nhìn rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền xem xong, mặc dù bên môi vẫn là ý cười thờ ơ, nhưng đôi mắt u ám kia lại không hề chớp mắt mà khoá chặt lên người ta: “Bức thư này Vương phi có được từ đâu, chữ viết lại xinh đẹp như vậy, không phải một sớm một chiều là có thể luyện được, sợ rằng không có một ai trong đội quân của ta có thể viết được.”Ta biết chữ viết của mình rất tốt, bởi vì đã phải khổ công học theo thư pháp của Tô Tu Miễn, nguyên gốc thì đó là kiểu chữ vô cùng xinh đẹp mềm mại ẩn chứa một khí khái kiên cường ở bên trong, tuy rằng ta không học được nét bút phóng khoáng tươi đẹp như đoá hoa đang nở kia, nhưng mà nếu so với trước kia thì nét chữ phong thần phiêu dật sợ rằng cũng không thể sánh bằng. Điều này vốn không có gì để giấu giếm, vì thế ta nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, bình tĩnh lên tiếng, đem chuyện tình từ đầu đến cuối nói qua một lần, ngoại trừ không đề cập đến tình cảm của Diễm nhi đối với hắn, còn những chuyện khác đều không hề giấu giếm. Sau khi nghe xong thì hắn nở nụ cười, có lẽ hắn nghĩ Diễm nhi là vì ta, cho nên mới không quá hoài nghi mà cũng không hỏi tới, chỉ là có phần thờ ơ mỉm cười: “Không biết Đại ca sẽ nghĩ gì khi biết hành động lần này của Thái Tử phi?”Ta định lên tiếng nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại hạ xuống ánh mắt, im lặng không lên tiếng, mọi chuyện đã đến nước này, biết hay không cũng có gì khác nhau. Hắn lại đưa mắt nhìn, thu lại ý cười, lẳng lẳng hỏi: “Nàng lần này đến Mạc Bắc, là vì muốn đưa cho ta vật này?”Ta cũng bình thản nhìn lại hắn: “Đúng vậy, ta không tìm được người có thể truyền tin, nhưng lại không thể ngồi yên mà không quan tâm đến, chỉ còn cách tự mình đến đây, chuyện ở Thượng Kinh ta đã xếp đặt rất tốt, người ngoài chỉ biết là ta quay về biệt uyển của Mộ Dung gia, sẽ không có kẻ nào có thể mượn cơ.”Hắn lẳng lẳng nhìn ta nửa ngày, cuối cùng lại mỉm cười ảm đạm: “Nàng còn không biết ta là một người thế nào sao? Hay là, trông ta rất giống kẻ không thể chịu được sự công kích như vậy, không đáng để nàng tin tưởng, cho nên nàng mới không màng đến nguy hiểm mà chạy đến đây cứu ta.”Ta như cũ vẫn lẳng lẳng nhìn hắn, một lúc lâu mới rũ xuống ánh mắt, có chút mỉm cười tự giễu: “Xem ra điện hạ đã sớm biết, thật sự thì thần thiếp cũng từng nghĩ đến điều này, nhưng mà cuối cùng vẫn không dám đánh cuộc với vận nhất.”Vừa dứt lời, đã bị hắn giữ nhẹ chiếc cằm, khẽ nâng gương mặt lên, bắt giắc ta có hơi buồn bực, đảo mắt nhìn sang, lại trông thấy nét ôn nhu chợt loé rồi vụt tắt trong ánh mắt của hắn, sau đó từng câu từng chữ trong lời nói của hắn vang lên, giọng nói kia dường như mang theo ma lực, trầm thấp sâu sắc quanh quẩn không ngừng, hắn nói: “Nàng có thể đến, ta thật vui mừng.”Ta hơi ngẩn ra, cũng quên mất giây dựa, chỉ là có chút giật mình khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn của hắn càng lúc càng gần, mãi cho đến khi cánh môi của mình bị hắn triển miên quấn lấy ngọt ngào, mới có phản ứng kinh hãi, lui về phía sau. Ta đã quên lúc này chính mình đang ngồi ở một bên chiếc sập. Phía sau không có điểm tựa, liền lập tức mất trọng tâm, nhẹ nhàng ngã xuống. Hai tay của hắn vẫn như trước ôm lấy ta, nhưng lại không dùng lực đỡ lấy mà là tiện thể tựa người vào ta, nở nụ cười: “Thì ra Vương Phi đã không chờ được nữa.”Mặc dù chỉ là một tiếng cười, nhưng lại chứa đựng cảm giác trầm thấp khác với ngày thường, gương mặt của ta nóng đến gay gắt, chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết là đã đổ đến nhường nào. Hắn cũng không để cho ta có thời gian mà thẹn thùng với căng thẳng, một lần nữa cúi người hôn xuống, lúc này

cũng không dịu dàng triền miên như trước, mà từng bước quyến luyến sâu sắc, mãi cho đến khi hơi thở của cả hai đều bị vò nát, hần mới buông tha cho ta. Sau đó liền hôn dọc theo mi mắt, xuống xương gò má, đến cổ. Thẳng cho đến khi lưu luyến trên bức hoạ Phượng Hoàng, sau đó một đường dịu dàng đi xuống. Trong lúc ý loạn tình mê, ngọn gió từ trong tay áo của một người nào đó khẽ bốc lên, ánh nến đỏ trên thư án vụt tắt, đồng thời tiện tay kéo xuống màn trướng. Che khuất đi vẻ xuân nồng đậm sau ngày trùng phùng.

40. Chương 40

Phù dung trưởng noãn, tiểu biệt thắng tân hôn. *câu đầu tiên trích từ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, theo bản dịch thơ của Tần Đà là ‘màn phù dung êm ái’; câu sau chắc mọi người hiểu nhỉ, quá quen thuộc ^^*Người đời thường nói, tiểu biệt thắng tân hôn, ta không biết đêm tân hôn của người khác trôi qua như thế nào, nhưng ít nhất đối với ta mà nói, nếu đem so với đêm động phòng hoa chúc chán đơn gối chiếc thì những lời này đúng là không sai. Đêm qua, tuy rằng sau khi hoan ái thân mình đau nhức không chút sức lực, nhưng khi được nằm trong vòng ôm ấm áp của hần, ta lại an tâm đến kì lạ, gối đầu yên giấc. Đây là từ khi ta rời khỏi Thượng Kinh, hoặc là, từ sau khi ta rời khỏi phủ Thái tử mới bình tâm mà ngủ như vậy. Xuân tiêu khổ đoản (đêm xuân ngắn ngủi), câu này cổ nhân cũng đã từng nói, hiện tại xem như ta đã cảm nhận được, nhưng lại không phải vì, nhật cao khởi (ngày lên cao). (Nguyên gốc trong Trường Hận Ca là: ‘Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi’: mặt trời lên cao, đêm “xuân” ngắn) Mặt trời vẫn chưa sáng rõ, ta vốn là bị đánh thức bởi tiếng động bên ngoài cửa, tiếng vó ngựa, tiếng binh khí chạm nhau, hoà vào tiếng người ồn ào, tạo ra một hồi âm thanh huyền ảo âm ì. Hình như có người nào đó xâm nhập vào nha môn, ta nghe thấy những giọng nói khác nhau cùng hô lên “Hộ vệ điện hạ”, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sớm đã thấy tầng tầng lớp lớp bóng người vây quanh bốn phía. Nam Thừa Diệu hơi nắm chặt lấy bàn tay của ta để trấn an, nhưng mà trên người hần lại không có một chút cảm giác căng thẳng, vẫn nhàn nhả thả lỏng như trước, thậm chí có hơi lười nhác. Hần hơi nghiêng mắt nhìn ta, vừa tùy ý treu đùa mái tóc dài như nước của ta, vừa thờ ơ hỏi: “Vương phi sợ sao?” Ta mỉm cười lắc đầu: “Lúc ban đầu thì có hoảng sợ, nhưng mà hiện tại ta không sợ.” “Sao?” Ý cười hiện lên, hần thích thú nhìn ta. Ta mỉm cười, có lẽ là bởi vì vẻ đùa cợt ở trong đôi mắt hần, hay có lẽ là do sự bình tĩnh buông lỏng trên người hần đã ảnh hưởng tới ta, rõ ràng là không phù hợp với sự rối loạn ở bên ngoài kia, nhưng mà bản thân lại không tự chủ được mà sinh lòng muốn đùa nghịch, cười lên tiếng nói: “Có hai loại giải thích, trước tiên là tình cảm trên lý trí, sau là lý trí đặt trên tình cảm, Điện hạ muốn nghe loại nào trước?” Về thích thú ở trong mắt của hần ngày càng đậm, nở nụ cười: “Từ trước đến nay, lý trí của Vương phi luôn chiến thắng tình cảm, hiện tại lại có chuyện tình cảm đặt trên lý trí, làm ta rất tò mò, hiển nhiên là muốn nghe điều này trước tiên.” Ta hơi ngẩng mặt lên nhìn hần, khẽ cười nói: “Có gì là kì lạ, có điện hạ ở bên cạnh, tất nhiên là cái gì ta cũng không sợ.” *haizz, ngọt ngào chít được* Mặc dù chủ yếu là nói đùa, nhưng có thể là do bản thân không quen nói những lời như vậy, nên gương mặt cũng có hơi nóng lên. Hiển nhiên Nam Thừa Diệu cũng biết tâm tư của ta, bật ra tiếng cười, có lẽ nhất thời cũng không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy, nên khó mà không cười thành tiếng. Ta mỉm cười như trước, từ từ thu lại tâm tư vui đùa, nhẹ giọng lên tiếng nói: “Về phần lời giải thích cho lý trí đặt trên tình cảm, hiển nhiên là do ta biết tuyệt đối bản thân sẽ không có nửa phần nguy hiểm. Bởi vì cái gọi là ‘Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng’, xưa nay mỗi khi hành thích, đều phải lấy việc che giấu tai mắt, hành động bất ngờ là điều cần thiết nhất. Mà hiện tại lại gây ra động tĩnh giống trống kua chiến như thế này, ta đoán rằng, không có một tên thích khách nào lại ngốc như vậy. Chưa nói đến việc đào thoát, cho dù là ám sát thì với tình trạng hiện tại, cũng chỉ có thể công bại thủy thành *sắp thành lại bại*, kết quả thế nào đã rõ ràng.” Hần mỉm cười, bỗng nhiên cúi người xuống, hôn lên mi mắt của ta, nhẹ mà lạnh, khẽ chạm vào liền rời đi. Giọng nói của hần cũng rất nhẹ, hơi mang theo tiếng cười: “Nữ tử quá thông minh thường không được hạnh phúc, nhưng mà ta thật may mắn khi người được gả vào Tam vương phủ lại là nàng.” Đang lúc ta vẫn chưa kịp phản ứng thì hần đã tao nhã khoác áo đứng dậy, tùy ý buộc lại mái tóc, định ra ngoài: “Nàng ở lại đây, không cần phải ra ngoài, ta đi xem một chút.” Ta gật đầu, nhưng lại chợt nghe thấy một giọng nói, ra sức lướt qua một hồi âm thanh ồn ào rối loạn, mang theo sự tức giận cùng nôn nóng, oang oang vang lên _____ “Nam Thừa Diệu, người ra đây cho ta! Rốt cuộc thì tỷ tỷ của ta có ở nơi này hay không?” Ta kinh ngạc, gần như ngay lập tức nhảy dựng lên ở trên giường, cũng không kịp nghĩ điều

gì, theo bản năng mà định chạy ra ngoài cửa. Chưa đi được mấy bước, đã bị Nam Thừa Diêu vươn tay giữ lấy eo của ta, ngăn lại bước chân. “Điện hạ”, ta vội vàng đưa mắt nhìn hắn: “Người ở bên ngoài chính là Liễm, là đệ đệ của ta, nhất định là hắn lo lắng cho ta nên mới đuổi theo đến nơi này!” Vẫn như cũ, một tay Nam Thừa Diêu giữ lấy thắt lưng của ta, sức lực cũng không lớn, nhưng lại không hề buông ta ra, ánh mắt cười như không cười nhìn ta: “Cho nên Vương phi định cứ như thế này mà đi ra ngoài sao?” Ta hơi ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng, lúc này, trên người chỉ có một bộ trung y trắng tinh, tóc dài rối tung, thậm chí còn đi chân trần, trong một thoáng cả người liền cứng ngắt, vừa xấu hổ lại vừa chán nản. Hắn nhìn thấy ánh mắt của ta, không nhìn được mà mỉm cười, bỗng nhiên ánh mắt trở nên xấu xa, thậm chí ám muội bên vành tai ta: “Cho dù là Vương phi nguyện ý, ta tuyệt đối cũng không để cho dung nhan vừa mới tỉnh giấc như đoá Hải Đường ngày xuân này, bị người khác nhìn thấy.” Trong lúc nói chuyện, đôi môi của hắn như có như không vuốt ve vành tai của ta, hơi thở ấm áp luôn lướt nhẹ trên cổ. Khuôn mặt của ta không không chế được mà nóng lên, giọng nói của Liễm ở bên ngoài vẫn cứ lúc dứt lúc nối truyền đến, ta vừa thẹn vừa nôn nóng, tâm tư trăm không chuyển ngàn không đổ trong ngày thường của ta, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn dường như trở nên vô dụng, chỉ có thể vô thức lay cánh tay của hắn, gọi một tiếng: “Điện hạ!” Hắn cười lên tiếng, lúc này cánh tay đang ôm lấy thắt lưng của ta mới buông lơi, vừa đi ra ngoài, vừa cười nói: “Ta đi ra ngoài xem trước một chút, sẽ không có việc gì.” Hắn đẩy cửa bước ra, lại tiện tay khép lại cửa giúp ta, ta nghe thấy giọng nói của các tướng sĩ bên ngoài hành lễ với hắn cùng với lời can ngăn, cũng không có tâm tư để tìm hiểu, vội vàng thay đồ, rửa mặt chải đầu búi tóc, bởi vì không có trang phục nữ nhi, ta vẫn như trước một thân nam trang, chạy ra cửa phòng. Có lẽ bởi vì vừa rồi Nam Thừa Diêu đã thông báo, nên khi ta mới bước ra cửa phòng, liền có người dẫn ta đi đến sân trước. Đi được vài bước, liền nhìn thấy Nam Thừa Diêu đang khoanh tay đứng đấy, biểu cảm rất lãnh đạm, nghe thấy bước chân của ta, hắn nghiêng đầu nhìn cười nhẹ, vươn tay ra. Ta bước đến bên cạnh, nương theo ánh mắt của hắn mà nhìn xuống dưới lầu, không khỏi kinh hãi. Xa xa giữa sân đình, ở giữa vòng tròn binh sĩ đang vây quanh có hai người ngồi trên lưng ngựa, tạo thành thế giằng co, đang chờ thời điểm ra tay, chính là Mộ Dung Liễm và Tần Chiêu. Ta vội la lên: “Điện hạ sao lại không ngăn cản bọn họ?” Ánh mắt của hắn nhìn xuống sân, thản nhiên nói: “Xem ra hắn cũng có tấm lòng thật sự muốn bảo vệ nàng.” Dường như chỉ là một lời nói không có liên hệ gì, sau khi ta ngẩn ra một lúc lâu ta mới có phản ứng. Xông vào cửa của quan phủ triều đình, nhất là ở nơi nghiêm cấm xâm nhập, đó là trọng tội, nếu là ở trên kinh thành, lại gặp phải người có ý truy cứu làm khó dễ, thì ngay đến phụ thân cũng khó bảo vệ cho hắn tránh khỏi hình phạt. Ta biết Liễm là vì lo lắng cho ta nên mới hành động như vậy, nhưng lại quá không thận trọng, cố tình gây rối loạn trong quan phủ, e rằng sớm muộn gì cũng gây ra tai họa, cho nên nhân cơ hội này mà cho hắn chút giáo huấn cũng tốt. Có điều, hiểu là một chuyện, nhưng ta cũng không có cách nào mà không lo lắng, người đối mặt với hắn chính là Tần Chiêu, đã gặp qua vô số quân địch ở trên chiến trường, uy danh vang dội Long Phi tướng quân. Mà Tần Chiêu cũng không biết thân phận thật sự của hắn, có lẽ chỉ nghĩ hắn là một tên loạn thần tặc tử nào đấy cũng không chừng, dù sao thì lời nói vừa rồi của hắn cũng vô cùng bất kính với Nam Thừa Diêu. Đang âm thầm lo lắng phân vân, lại nghe thấy giọng nói thản nhiên của Nam Thừa Diêu một lần nữa vang lên: “Nàng không cần lo lắng, chỉ cần không phải là lúc ở trên chiến trường, thời điểm hai bên giao đấu không thể làm khác được, thì Mậu Lăng kiếm của Tần Chiêu sẽ không cướp đi mạng người.”

41. Chương 41

Kiểm mà Tần Chiêu sử dụng chính là một thanh “Mậu Lăng”, trông giữ sự bình yên cho lãnh thổ rộng lớn của Nam Triều, bảo vệ ngàn vạn gia đình ở Mạc Bắc tránh khỏi nỗi khổ của chiến loạn, cũng khiến cho các tướng lĩnh của địch quốc nghe đến phải khiếp sợ. Mà ở trong tay Liễm cũng là một thanh kiếm nổi danh, gọi là “Trạm Lô”, tương truyền rằng từ thời xưa, Việt Vương đã ra lệnh cho Âu Dã Tử đúc ra năm danh kiếm, trong đó “Trạm Lô” là tinh tế nhất trong năm thanh kiếm, tập hợp tinh hoa của đất trời, khi xuất ra có thần, khi thu lại có uy, mũi kiếm có thể xuyên qua tơ lụa, chém sắt như chém bùn, không gì có thể sánh kịp. Thanh kiếm “Trạm lô” này, là do tổ tiên của Mộ Dung gia chúng ta nhờ vào cơ duyên xảo hợp mà có được, vốn là truyền cho trưởng tử, nhưng thân thể đại ca suy nhược không thích hợp luyện võ, “Trạm lô” ở trong tay hắn chỉ dùng để bày trí. Trái lại, từ nhỏ Liễm đã yêu võ đến si, nhìn thấy thanh kiếm này liền

yêu thích như bảo bối, quanh năm cứ trốn ở trong phòng của đại ca, cả ngày sống chết đòi mượn “Trạm Lô” để múa kiếm, vào năm hắc mười tuổi, có một lần đại ca nhin không được mà nói đùa, ngày xưa có Dương Thời (1), quyết đứng trong tuyết cầu đạo, hay là người cũng đứng ở trước cửa phòng ta một đêm, ta sẽ đem thanh “Trạm Lô” này cho người, thành toàn cho giai thoại “Lập tuyết cầu kiếm” được không? Vốn chỉ là lời nói đùa, nhưng lại có người ngay lập tức bỏ đi ly sữa nóng hồi ở trong tay, không nói một lời liền chạy nhanh ra ngoài cửa phòng mà đứng. Khi đó tiết trời rét đậm, trong kinh thành, tuyết bay đầy trời, giọt nước cũng đóng thành băng. Đại ca hoảng sợ, vội đuổi theo ra ngoài cửa kéo hần lại, nhưng hần vẫn đứng trong lớp tuyết dày gần một thước, sống chết thế nào cũng không chịu đi, đại ca luôn miệng nói hần không cần phải đứng ở đây, sẽ lập tức đem “Trạm Lô” cho hần. Chỉ là một đứa trẻ còn nhỏ tuổi nhưng lại ngạo nghễ giương mi lên nói, vật mà ta thích thì nhất định phải tự mình lấy được một cách quang minh chính đại. Trời lạnh đất đóng băng, chỉ một lát Liễm đã rét lạnh, đôi môi xanh tím, đại ca dọa nạt không thành, đành phải sai người đi mời phụ thân và mẫu thân đến, mẫu thân vô cùng đau lòng, vừa khiển trách đại ca vừa dụ dỗ Liễm, đã nói hết lời mà hần vẫn không nghe, quyết chí đứng một đêm để đổi lấy “Trạm Lô”, phụ thân sau khi lẳng lặng nhìn một lúc lâu, liền nói, cứ mặc nó, nam nhi của Mộ Dung gia chúng ta thì phải như thế. Phụ thân đã nói vậy, mẫu thân cùng mọi người trong nhà cho dù đau lòng nhưng cũng không còn cách nào lên tiếng phản bác, chỉ có thể mang ra cho hần chiếc áo hồ cừ thật dày cùng một bếp lò, còn hần thì đứng suốt một đêm giữa băng tuyết rét lạnh. Đêm hôm đó, già trẻ trong nhà không ai có thể yên tâm mà ngủ, trời vừa sáng rõ, đại ca là người đầu tiên cầm lấy “Trạm Lô”, vừa áy náy vừa lo lắng xông ra ngoài, khi đó, Liễm đã đông cứng đến không nói nên lời, hần nhìn chăm chăm vào “Trạm Lô”, khoe môi gượng cười, liền nặng nề ngã xuống. Lần đó, đã làm hần nằm trên giường bệnh suốt một tháng, ngay cả đại phu cũng xúc động nói, ý chí của đứa trẻ này rất mạnh mẽ, để có thể đứng một đêm giữa lúc băng tuyết ngập trời thế này, cần phải có rất nhiều sức lực cùng nghị lực mới giữ được thanh tỉnh để không ngã xuống. Chuyện này cho đến bây giờ, mẫu thân vẫn còn nửa vui nửa xúc động mà nhắc lại, mỗi khi nói đến, đều bảo đứa trẻ này luôn khiến người vừa yêu vừa ghét, từ nhỏ Liễm đã khôn lanh dị thường, văn thao vũ lược, tinh thông mọi thứ, hiển nhiên cũng là niềm vui lớn nhất của phụ mẫu, nhưng mà, tính nết lại kêu ngạo, khi tức giận thì chẳng khác nào Hồn Thế Ma Vương, vì vậy mà luôn là người làm mẫu thân đau đầu nhất. Hiện giờ, ta nhìn vào thân ảnh bạch y như tuyết, tiêu sái cầm kiếm của Liễm mà không khỏi cười khổ, nếu như mẫu thân biết được thì không biết sẽ lo lắng tức giận đến nhường nào. Đang nghĩ ngợi thì thấy ánh kiếm ở phía xa chợt loé, “Trạm Lô” ra trước, sau đó là một âm thanh vang giòn, tiếng “Mậu Lăng” nghênh chiến. Trong thời gian ở cùng với Tô Tu Miễn, mặc dù ta không học kiếm, nhưng lại từng xem hần luyện kiếm, hần mỗi khi ra chiêu thì đều giảng giải cặn kẽ cho ta, một thời gian dài, dù rằng ta không biết cách dùng, nhưng vẫn có thể nhìn ra chiêu thức. Từ nhỏ Liễm đã bá một vị danh sư làm thầy, chịu qua khổ luyện, từng chiêu từng thức, đều vô cùng tinh xảo, phóng khoáng mà linh động, nhìn qua tựa như một con Kinh Long thật sự. Còn kiếm pháp của Tần Chiêu thì đơn giản hơn nhiều, không có bất kì một chiêu thức đặc sắc xinh đẹp nào, nhưng kiếm thế lại trầm ổn, gọn gàng, khó mà chế ngự. Hai người đều dùng kiếm tốt, nên trong khoảng thời gian ngắn, “Mậu Lăng” cùng “Trạm Lô” khó mà phân thắng bại, các tướng sĩ đang vây xung quanh đều mang theo nét mặt kinh ngạc cùng khâm phục, mà đôi mắt của Nam Thừa Diệu dường như cũng phát sáng đôi chút, ý nói cao xử bất thắng hàn (2), cuối cùng cũng tìm được một đối thủ tương đương. (đang nói đến Tần Chiêu và Liễm nhé) Không biết đã qua bao lâu, đám đông đang vây xung quanh cũng không kìm được mà thấp giọng hô lên, “Trạm Lô” của Liễm đâm vào cánh tay trái của Tần Chiêu, còn mũi kiếm “Mậu Lăng” thì nhắm thẳng vào cổ họng Liễm. Liễm hơi ngẩn ra, còn Tần Chiêu thì đang chậm rãi thu hồi kiếm. Ta đợi không được nữa liền cất bước chạy xuống sân, Nam Thừa Diệu cũng không ngăn cản, khi ta vừa tiến vào sân đã nghe thấy giọng nói trong trẻo dứt khoát của Liễm: “Là ta thua.” Tần Chiêu xé xuống một góc áo băng lấy vết thương ở trên vai, thán nhiên lên tiếng: “Người chỉ là thiếu kinh nghiệm thực tế, không liên quan đến kiếm pháp cao hay thấp.” Trên nét mặt của Liễm không có chút buồn phiền, mà còn mơ hồ hiện ra vài phần vui sướng, giọng nói một lần nữa trong trẻo vang lên: “Thua chính là thua, không thể nói thêm điều gì. Đáng lẽ là ta nên dừng lại, nhưng hiện tại ta phải tìm tỷ tỷ của ta, đã mạo phạm, sau này Mộ Dung Liễm sẽ đến thỉnh tội.” Vừa nói xong, vừa định nâng “Trạm Lô” đi vào bên trong, ta vội vàng lên tiếng gọi hần: “Mộ Dung Liễm.” Hần nghe thấy giọng nói của ta, đột nhiên quay đầu, sau khi nhìn thấy một thân nam trang của ta, vốn là ngây người ra một lúc, nhưng sau đó liền cười vang thành tiếng, nét mặt căng thẳng lúc đầu cũng chậm chậm thả lỏng. “Cười cái gì, còn không nhanh xuống ngựa, nhìn xem tai hoạ mà đệ gây ra đi, đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn tùy hứng như một đứa trẻ?” Ta vốn định vờ như tức giận, nhưng lại nhìn thấy trên người hần phủ đầy gió bụi cùng với nét mặt không giấu được mệt mỏi, đáy lòng liền mềm nhũn, những câu trách mắng cũng không thể tiếp tục nói ra. Hần đi đến nơi này, không ngại ngàn

dặm xa xôi, còn liều lĩnh xông vào quan phủ của Nghiệp Thành, tất cả đều vì lo lắng cho ta. Hắn nhìn ta từ trên xuống dưới, sau đó mới hoàn toàn thả lỏng, cười nói: “Hoàn hảo tỷ không xảy ra chuyện gì, cũng không uống ta đây thúc ngựa chạy mấy ngày mấy đêm.” Ta nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì, nắm tay hắn, nói nhỏ: “Đi thôi, trước tiên ta đưa đệ đi gặp Điện hạ.” Bỗng nhiên hắn nhớ ra điều gì, nét mặt nghiêm túc: “Nhị tỷ, chờ ta một lát.” Ta không hiểu, hắn cũng đã nói lỏng tay mà đi về phía Tần Chiêu. Liễm lấy ra một bình sứ nhỏ từ bên hông ném cho Tần Chiêu, cao giọng nói: “Đây là Tử Ngọc thanh phục cao, là thuốc trị thương thượng hạng, nếu không phải vì người hạ thủ lưu tình, thì đáng lẽ người dùng phải là ta, cho nên cái này cho người.” Tần Chiêu nắm lấy bình sứ trong tay, cũng không làm ra vẻ ta đây không nhận, thản nhiên ôm quyền cảm tạ. Trong mắt của hai người, đều có ánh sáng tán thưởng lẫn nhau mơ hồ thoáng qua. Liễm nhìn thấy hắn nhận lấy, mỉm cười, cử chỉ phóng khoáng bước ra cửa ngoài của nha môn. Các tướng sĩ vây chung quanh, tuy là vẫn không biết thân phận của ta và Liễm, nhưng thấy ta từ trong nhà đi ra, còn Tần Chiêu thì không tiếp tục ngăn cản Liễm, trong một thoáng liền có chút do dự, không biết nên làm thế nào cho phải. Tần Chiêu thoáng gật đầu, khoát tay, ý bảo bọn họ lui xuống, còn Liễm thì lập tức đi đến bên cạnh một người tay đang chảy máu, trịnh trọng ôm quyền hành lễ. Ta nhận ra người kia, chính là tên thủ vệ bên ngoài cửa nha môn Nghiệp Thành ngày đó đã ngăn cản ta và Sơ Ảnh, tâm tư không khỏi trầm xuống, hiểu ra vết thương ở trên người hắn hơn phân nửa là do ngăn cản Liễm, rồi bị tên tiểu Ma Vương kia vung roi ngựa gây ra thương tích. Nhanh chân chạy đến vài bước, chỉ nghe thấy Liễm thẳng thắn thành tâm nói với người nọ: “Vị đại ca này, lúc này là vì ta lo lắng cho an nguy của tỷ tỷ, nên vô cùng nôn nóng, cũng không suy nghĩ nhiều mà xông vào, vì vậy đã làm người bị thương. Người không chịu đánh trả, ta lại càng không thể an tâm, ta sẽ tự đánh mình để tạ tội!” Lời còn chưa dứt, hắn đã giơ roi ngựa lên, không chút do dự mà kiên quyết quất lên chính cánh tay trái của mình, lưu lại một vết thương giống hệt với tên thủ vệ kia, e rằng còn muốn nặng hơn. Ta gắt gao đè xuống tiếng thét kinh hãi, đau lòng không thôi, không nhìn vào vết thương của hắn mà tiến về phía trước, cố giữ nét mặt bình tĩnh, mỉm cười, mở miệng nói với tên thủ vệ kia: “Việc hôm nay, ta mong rằng vị đại ca này sẽ không so đo với hắn, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Tên thủ vệ kia nhìn thấy gương mặt của ta, hẳn còn nghi hoặc, bỗng nhiên nhìn về phía sau người ta, cung kính hành lễ: “Tam điện hạ, Tần tướng quân.” Ta quay đầu lại, ý bảo Liễm bước đến hành lễ với Nam Thừa Diệu. Ta biết là bởi vì ta, mà hắn đối với Nam Thừa Diệu luôn có ác cảm, nhưng mà hiện tại có lẽ là do tự biết mình không đúng, nên hắn rất thẳng thắn vừa tiến lên hành lễ với Nam Thừa Diệu vừa mở miệng nói: “Tham kiến Tam điện hạ, lần này Mộ Dung Liễm tự tiện xông vào cấm địa, biết rõ mình không đúng, nên nguyện ý nhận phạt.” Nam Thừa Diệu mỉm cười thờ ơ: “Ta trị quân từ trước đến nay thường phạt phân minh, mặc dù người không phải là thuộc hạ của ta, nhưng đã phạm vào quân kỷ, ngay cả là đệ đệ của thê tử ta, cũng không thể miễn phạt.” Liễm ngay cả chân mày cũng không nhăn lại, thẳng thắn lưu loát đáp: “Điều này là tất nhiên, nếu như Điện hạ xử phạt, tuyệt đối Mộ Dung Liễm sẽ không phản đối.” Nam Thừa Diệu nhìn hắn, vẫn thản nhiên lên tiếng như trước: “Hiện tại Bắc Hồ xâm phạm đến biên cương của Mạc Bắc, dũng sĩ của Nam Triều ta đều phải dẫm máu sa trường. Ngày quyết chiến cuối cùng cũng sắp tới, tuy nhiên trận chiến này chúng ta phải đối mặt với toàn lực của Bắc Hồ, nhân lực vẫn còn thiếu. Liễm đệ là ái tử của Mộ Dung thừa tướng, thân thể ngàn vàng, nếu như ta phạt người phải xông pha chiến trận, không biết thừa tướng có dị nghị hay không?” Nét mặt của Liễm đã không giấu được thần thái hưng phấn, nhưng vẫn chỉ có thể trầm tĩnh ôm quyền cao giọng đáp: “Ra sức vì đất nước vốn là trách nhiệm của nam nhi, phụ thân nếu biết, chắc chắn sẽ cảm tạ Điện hạ đã cho ta cơ hội này. Huống hồ Điện hạ là bậc hoàng tử chí tôn, còn xung phong đi đầu làm gương cho binh sĩ, Mộ Dung Liễm không có lý gì mà không mặc giáp ra trận, cùng với chư vị dũng sĩ của Nam Triều ta chống chọi với Bắc Hồ?” Nam Thừa Diệu thoáng gật đầu, tiếp tục lên tiếng: “Người thứ nhất không có quân công, thứ hai không có kinh nghiệm chiến đấu, ta chỉ có thể sắp xếp cho người bắt đầu từ vị trí binh sĩ thấp nhất, bằng không sẽ không đủ khả năng để gánh vác. Tất nhiên, đây cũng là vị trí nguy hiểm nhất, chân chính xông pha chiến đấu, binh sĩ đi đầu. Như vậy, người có nguyện ý hay không?” Liễm nghiêm mặt, quỳ một gối, chấp tay nói: “Mộ Dung Liễm nhận lệnh, thệ phá Bắc Hồ!” Ánh mắt Nam Thừa Diệu thoáng chút khen ngợi, quay đầu hỏi Tần Chiêu ở bên cạnh: “Đem hắn sắp xếp ở dưới trướng của người, người thấy thế nào?” Tần Chiêu ngay từ đầu vẫn trầm mặc, nghe vậy liền đưa mắt nhìn Liễm, đúng lúc giao với tầm mắt của Liễm đang nâng lên, nhìn nhau, chậm rãi mỉm cười. Một người vui mừng sang sảng, duy trì lâu dài, một người lãnh đạm sáng lạng, chỉ thoáng qua trong giây lát. Tần Chiêu nghiêng mắt, nhìn Nam Thừa Diệu nghiêm nghị đáp: “Tạ Điện hạ, một người thế này Tần Chiêu có muốn tìm cũng không ra. Ngày phá Bắc Lô đã sắp tới.” (1) Dương Thời đời Tống, theo học với Lí học gia Trình Hạo. Không may Trình Hạo qua đời, ông vô cùng đau buồn, thiết linh vị tế điện bái khóc. Và để kể tục việc học, ông bái người em của Trình Hạo là Trình Di làm thầy. Có một lần, Dương Thời hẹn cùng

bạn là Du Tạc đến nhà thầy để thỉnh giáo. Khi đến nhà thầy, trời đang đổ tuyết, gặp lúc Trình Di đang ngủ. Sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của thầy, Dương Thời lặng lẽ lui ra ngoài cửa đợi. Lúc thầy tỉnh dậy, tuyết đã rơi dày hơn 1 xích, Dương Thời và Du Tạc đã thành người tuyết (Tổng sử – Dương Thời truyện –). Sự tôn kính thầy của Dương Thời và Du Tạc, cùng với hành vi thành tâm cầu học không ngại mưa tuyết của họ đã cảm động lòng người, và được xem là tấm gương tôn sư trọng đạo. Câu chuyện đó trở thành điển cố “Trình môn lập tuyết” .(2) Cao xử bất thắng hàn : Chỗ cao không chịu nổi lạnh. Một người nếu như đã lên đến vị trí cao quá, thường thường đều phải chịu tịch mịch.

42. Chương 42

“Đệ cứ như vậy, bắt chấp mọi thứ mà chạy đến Nghiệp Thành, việc ở Thượng Kinh thì biết làm thế nào?” Muốn hẳn nói hết những chuyện ở Kinh thành, ta vừa giúp Liễm bôi thuốc lên vết thương trên tay trái, vừa thản nhiên lên tiếng. Thuốc mà ta dùng là loại thuốc trị thương có dược tính rất mạnh, Thiên Tâm Mạch Lạc tán, hẳn chỉ bị thương ngoài da, loại thuốc bình thường cũng đủ để chữa trị, nhưng mà ta cố tình muốn cho hẳn một chút giáo huấn. Thiên Tâm Mạch Lạc tán này, mặc dù công hiệu rất mạnh, nhưng khi dùng thuốc thì người bị thương sẽ chịu không ít đau đớn. Đôi tay của ta giúp hẳn băng bó cũng cố tình không nhẹ nhàng, hẳn đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng nhìn thấy nét mặt vô cùng khó chịu của ta, thì toàn bộ oán hận đều phải đè nén xuống, nhỏ giọng nói: “Trước tiên ta đã trở về Thượng Kinh nói rõ mọi chuyện, tỷ cứ yên tâm, ta nói với mọi người trong nhà rằng, tỷ bởi vì nhớ nhung trượng phu đến nóng lòng, nên mới ngàn dặm xa xôi chạy đến Mạc Bắc.” Ta muốn cười nhưng lại không cười nhìn hẳn, “Ở trong thư ta dặn dò đệ trở về Thượng Kinh giúp ta giải quyết tốt hậu quả, đệ liền nghĩ ra một lý do tốt như vậy sao? Nhớ nhung trượng phu đến nóng lòng? Lừa ai chứ? Phụ thân với mẫu thân mà tin lời nói dối này của đệ mới là lạ!” Hẳn dương dương tự đắc nói: “Tin cũng được mà không tin cũng được, dù sao thì có hỏi tới hỏi lui ta cũng chỉ nói như vậy, bọn họ có tiếp tục hoài nghi thì cũng không thể không giúp nữ nhi của mình, không đúng sao? Vì vậy đối với người ngoài, thậm chí là với những người khác ở trong nhà đều nói tỷ đang ở biệt uyển. Sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đã có phụ thân và mẫu thân gánh vác việc ở kinh thành, ta ở lại đó cũng không giúp được tỷ cái gì, không bằng là đến đây tìm tỷ. Đỡ phải ở nhà ngày đêm lo lắng, đêm ngủ không biết đã gặp bao nhiêu là ác mộng.” Ta nhìn không được lòng liền mềm nhũn, tuy vẫn còn nghiêm mặt, nhưng giọng nói đã buông lỏng hơn nhiều, động tác ở trên tay bắt giắc cũng nhẹ nhàng hơn, “Đừng có mà bào chữa ỉn, lần này đệ đến, hơn phân nửa cũng là gạt người trong nhà đúng không?” Hẳn thành thật gật đầu thừa nhận: “Đúng nha. Nhưng mà ta có để thư lại, cái này là học theo tỷ.” Ta nhất thời tức giận, trừng mắt liếc hẳn một cái, cũng không nói gì, chỉ là dùng sức đem mảnh băng buộc chặt. “Nhị tỷ, nhẹ tay.....” Hẳn làm ra bộ dạng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, ta biết trong đó phần lớn chỉ là đùa giỡn, nên cũng không để ý đến hẳn, cười như không cười, liếc xéo hẳn: “Hiện tại mới biết đau sao? Khí khái anh hùng trước kia đâu rồi?” Ngay lập tức hẳn liền im bặt, lại không cam lòng liếc mắt nhìn ta, vừa ầm ừ nhỏ giọng nói: “Rõ ràng là tỷ sai trước, âm thầm cười ‘Trục Phong’ của ta chạy đi, Mạc Bắc xa như vậy. Chỉ là một nữ nhân mà tỷ cũng dám? Ta vốn định sau khi tìm được tỷ nhất định phải xả ra một chút tức giận, tại sao hiện tại người bị giáo huấn lại là ta? Tỷ gả cho Tam điện hạ, cái tốt thì không học, lại học theo tính tình quái gở của hẳn, đáng về không hề mỉm cười như vậy thật sự làm ta hoảng sợ.” Ta ngẩn ra, chưa kịp phản ứng, hẳn đã mỉm cười, chần chừ tiến đến dụ dỗ: “Tỷ tỷ tốt, ta đã chịu bị tỷ mắng, chỉ cần tỷ không tức giận, cho dù là đánh ta hai cái ta cũng cam tâm tình nguyện. Tỷ không biết khi ta ở nhà, suốt ngày đều mơ thấy tỷ nếu không bị bọn mã tặc bắt đi thì cũng xảy ra chuyện. Mỗi lần tỉnh lại đều một thân mồ hôi lạnh, tỷ cũng biết tính tình của ta, làm sao có thể ngồi yên? Vì vậy mới chịu không được mà chạy đến đây, tỷ tha cho ta lần này đi!” Ta nghe hẳn nói như thế, vốn đã mềm lòng, hiện tại cũng không nhìn được mà khẽ cười: “Đệ nha, thật sự là hết cách.” Hẳn thấy ta nở nụ cười, nét mặt hoàn toàn thả lỏng, cúi đầu nhìn xuống mảnh băng ở trên cánh tay, sau đó hơi ngửa đầu thảnh thơi tựa vào thành giường: “Có thể nhìn thấy tỷ cười, một chút đau đớn vì Thiên Tâm Mạch Lạc tán xem ra cũng không vô ích.” Ta vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hẳn: “Thì ra đệ cũng biết sao?” Hẳn nhìn ta nhường mày cười: “Ở với tỷ lâu như vậy, tuy rằng không biết cứu người, nhưng đối với mấy loại thảo dược này cũng biết được một phần, lúc tỷ vừa mở lọ thuốc kia ra, ta chỉ nghe mùi hương thôi là đã biết không tốt. Nhưng nhìn thấy tỷ như vậy, nên chỉ có thể cam chịu số phận. Ngoan ngoãn để người nào đó giày vò, mong rằng sau khi hành hạ lên người ta thì sẽ hết giận.” Ta mỉm cười dùng quạt giấy ở trong tay khẽ gõ lên đầu hẳn: “Nói như vậy, ta giúp đệ băng bó, chính là giày vò đệ sao?” Hẳn nở nụ cười, từ trên giường tiêu sái đứng dậy: “Cổ

nhân thường nói, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dưỡng, xem ra một chút cũng không sai. Ta nói chuyện với tỷ, thôi không bằng đi thăm ‘Trục phong’ còn hơn. Nó mà gây dối, ta sẽ quay lại tiếp tục tính sổ với tỷ_____”Hắn vốn đang cười nói, liền bỗng nhiên ngừng lại, ta có chút khó hiểu, giương mắt nhìn lên, đã thấy trên gương mặt của hắn không còn ý cười, ánh mắt nặng trĩu nhìn chằm chằm vào cổ của ta, giọng nói cũng mang theo một chút khấn trương, “Nhị tỷ, tỷ bị thương? Sao lại như vậy?”Ta kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt của hắn, liền lúng túng không thôi, từ góc độ này nhìn xuống. Vết đỏ lưu lại trong đêm hoan ái tối qua như ẩn như hiện. Sắc mặt nhanh chóng đỏ ửng, nắm chặt cổ áo, tay chân gần như có chút luống cuống, sau đó ta vội vàng đứng dậy, đưa lưng về phía hắn lên tiếng nói: “Không có chuyện gì, đệ không phải muốn đi thăm ‘Trục Phong’ sao, còn không nhanh đi.”Hắn nghi hoặc khi nhìn thấy hành động của ta, không những ngừng lại, mà giọng nói càng lúc càng khấn trương lo lắng, thậm chí mơ hồ có chút tức giận: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai làm tỷ bị thương?”Ta càng lúng túng hơn, không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể vừa đưa lưng về phía hắn vừa nhẹ giọng nói: “Đã bảo là không có gì, đệ đừng hỏi.”Hắn sao lại chịu nghe, khi đã hỏi không ra kết quả liền dứt khoát vươn tay giữ lấy ta, ta sợ tới mức liều mạng giãy giụa, giọng nói thất thanh cảnh cáo hắn: “Mộ Dung Liễm!”Nhưng căn bản hắn lại vờ như mất điếc tai ngơ, một tay vững vàng giữ lấy thắt lưng của ta, một tay nhẹ nhàng đẩy ra cổ áo, kiểm tra cái gọi là “Vết thương” kia. Ta vừa xấu hổ vừa không biết phải làm sao, chỉ nhìn thấy nét mặt của hắn lúc đầu có hơi ngẩn ra, tức thì liền có phản ứng, gương mặt anh tuấn lập tức đỏ bừng. Dù còn trẻ người non dạ, nhưng hắn cũng không ngốc. Lại sinh trong gia đình quan lại, đối với chuyện nam nữ, mặc dù chưa bao giờ trải qua, bị bưng tai bịt mắt, nhưng cũng không phải là một thiếu niên ngây thơ lỗ mãng, cái gì cũng không biết, sao lại không thể phân biệt dấu hôn với vết thương. Bởi vậy, chỉ một lúc là hắn liền hiểu rõ, nét mặt đỏ bừng không biết làm thế nào, chỉ hận là không thể tìm cái lỗ để chui xuống, thậm chí cũng không nhớ phải buông bàn tay đang giữ chặt lấy ta. Ta cũng lúng túng khó xử vô cùng, đang định bảo hắn buông tay, liền nghe thấy một tiếng ho bên ngoài cửa, đưa mắt nhìn lên. Nam Thừa Diệu đang thản nhiên nhìn chúng ta. Trong ánh mắt hình như có chút không vui. *^^*Ta nhẹ nhàng đánh vào tay Liễm, hắn lập tức liền có phản ứng, nhảy ra xa tựa như bị ném ột củ khoai nóng phồng, cũng không nhìn ta mà vội vàng nói với Nam Thừa Diệu: “Tỷ phụ, ta đi thăm ‘Trục Phong’.”Cũng không đợi Nam Thừa Diệu đáp lại. Gương mặt đỏ lên, không hề quay đầu mà phóng nhanh ra cửa, chẳng cần đến một hồi công phu, liền ngay đến bóng người cũng không thấy. Như vậy thật không hợp với lễ nghi, ngay đến cách xưng hô cũng vì cấp bách mà buộc miệng gọi như trong gia đình bình thường, cũng may là Nam Thừa Diệu không quá để ý. Ta nhìn thấy trong ánh mắt của Nam Thừa Diệu ban đầu có một thoáng không vui, sau đó dường như bình tĩnh, khôi phục lại vẻ điềm tĩnh có hơi tự giấu, mãi cho đến khi hoàn toàn lấy lại sự thờ ơ trước sau như một mới đi về phía ta. Ta rũ xuống ánh mắt, khẽ cười hành lễ, sau đó lên tiếng nói nhỏ: “Thần thiếp đã trao những vật cần trao cho Điện hạ, nên cũng không tiện tiếp tục ở lại nơi này, đợi hai ngày nữa, khi bệnh tình của Sơ Ảnh đã hoàn toàn bình phục, liền lập tức khởi hành quay về Thượng Kinh, sẽ không làm Điện hạ khó xử.”Hắn liếc mắt nhìn ta thật sâu. Sau một lát liền thản nhiên mỉm cười: “Từ trước đến giờ, nàng chưa từng làm ta khó xử, nếu như đã đến Nghiệp Thành, Vương Phi thật không muốn tận mắt thấy ta đại phá Bắc Lỗ hay sao?”Ta ngẩn ra, hắn đã mỉm cười, vươn tay về phía ra: “Đi thôi, ta đưa nàng đi xem phong cảnh của Mạc Bắc.”Đạo Ly Thanh Phong, là ngựa tốt mà thể gian khó tìm, màu lông đen nhánh sáng rõ, vó ngựa trắng như tuyết, lúc ngồi tựa như đang cười mây đạp tuyết. Mỗi bước chân giống như âm thanh của vạn mã, đúng là cực kỳ trân quý. Vốn là ngựa tốt, lại đi theo Nam Thừa Diệu nhiều năm, được thuần dưỡng hoàn toàn, bởi vậy ở cả Nam Triều, gần như nhà nhà đều biết đến “Đạo Ly Thanh Phong”, sớm đã được xưng thành danh câu *ngựa quý*. Hiện tại, ta và Nam Thừa Diệu hai người cùng cười, mà “Đạo Ly Thanh Phong” đã đi được vài trăm dặm nhưng vẫn cất vó như bay, đúng là không phụ cho cái danh ngựa tốt. Vào tiết Đông chí, biên cương Mạc Bắc vẫn tuyết bay đầy trời, Nam Thừa Diệu lấy chiếc áo hồ cừu bao lấy ta và hắn, cả người ta tựa hẳn vào lồng ngực ấm áp của hắn, chiếc áo hồ cừu kia thậm chí còn phủ lên nửa gương mặt ta, chỉ để lộ ra đôi mắt, bởi vậy mặc dù gió lạnh gào thét ở bên tai, ta vẫn không có cảm giác quá rét lạnh. Nam Thừa Diệu vừa đưa ta đi qua từng vùng đất rộng lớn của Mạc Bắc, đẹp như tranh vẽ, vừa giơ roi chỉ về phía xa, nói nhỏ ở bên tai: “Nàng nhìn xem, ở trên đỉnh núi phía trước, nơi có khói bếp bốc lên chính là chỗ đóng quân của người Bắc Hồ. Chỉ mấy ngày nữa, ta sẽ bắt bọn họ phải rời khỏi nơi này hoàn toàn, mảnh đất này, không chấp nhận việc bị bọn mọi rợ Bắc Hồ nhúm chàm!”Ta nghe thấy trong lời nói của hắn có sự bình tĩnh lạnh lùng cùng ngạo nghễ, lẳng lặng nhìn theo hắn về phía khói bếp kia, không nói gì. Hắn nhận ra ta có chút khác thường, giạt mình lên tiếng nói: “Vương Phi đúng là có lòng nhân từ. Đang lo lắng trăm họ lầm than sao?”Ta lắc lắc đầu, cũng không vòng vo, nhìn về phía xa, nhẹ giọng lên tiếng: “Hai quân giao chiến. Thắng làm vua thua làm giặc, không phải người chết thì ta

chết, không chấp nhận có một chút nhẹ dạ nhân từ. Huống hồ ở trong thời buổi loạn lạc, nhân từ thật sự, cũng không phải là khẳng khái giữ lấy một câu “Giới sát” *cấm giết*, mà là diệt trừ gian tà bảo vệ kẻ yếu, đối với cuộc chiến này, vốn do Bắc hồ xâm phạm trước, Điện hạ nghênh chiến giữ gìn nước nhà, hành động này đều là vì sự bình yên cho ngàn vạn con dân Nam Triều. Tuyệt đối không có nửa phần không đúng, thần thiếp cũng sẽ không có suy nghĩ mềm yếu của nữ nhân.” “Vây vừa rồi Vương Phi trầm mặc là vì sao?” Lời nói của hắn mang theo ý cười nhàn nhạt, cùng gió truyền đến. Ta do dự một lát, vẫn nhẹ nhàng mở miệng nói, “Thần thiếp nhớ rõ binh pháp đã từng nói qua, bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã. Bất chiến nhi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã, cố thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, tái thứ phạt binh, kỳ hạ công thành. Đối với Bắc Hồ, thần thiếp cũng chỉ nghĩ đến như vậy.” Binh pháp tôn tử: “Bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã. Bất chiến nhi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã.” Trăm trận đánh trăm trận được, chưa phải là người giỏi trong những người giỏi. Không đánh mà làm khuất phục được quân của người, ấy mới là người giỏi trong những người giỏi. “Cố thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, tái thứ phạt binh, kỳ hạ công thành.” Thứ nhất là dụng mưu để chiến thắng, thứ đến là vận dụng ngoại giao để thủ thắng, thứ nữa là dùng thủ đoạn quân sự để chiến thắng, còn thấp nhất là đánh phá thành trì. “Sao?” Hắn từ trên lưng ngựa tiêu sái nhảy xuống, vươn tay tới, trong đôi mắt âm trầm mơ hồ hiện ra vẻ tán thưởng. Ta đưa tay cho hắn, để cho hắn ôm ta xuống ngựa, sau đó lại khoác chung chiếc áo hồ cừu, cùng nhìn về phương Bắc, lúc này mới một lần nữa nhẹ nhàng mở miệng nói: “Trên đường thần thiếp đến Nghiệp Thành, từng nghe thấy, hằng năm khi mùa đông đến, chỉ cần tuyết rơi nhiều một chút, người Bắc Hồ vì không đủ thức ăn mà nhiều lần vượt qua biên giới để trộm cướp, nhiễu loạn dân chúng. Sở dĩ năm nay cả nước đưa quân tấn công Nghiệp Thành, cũng là do mùa đông năm nay tuyết rơi hung ác hơn so với những năm trước, súc vật nếu không chết rét thì cũng chết đói, cả nước Bắc Hồ, đã không còn thức ăn để vượt qua mùa đông. Vì vậy, thần thiếp cho rằng, lấy binh lực dồn ép, cũng chỉ là sách lược tạm thời, không bằng nên mở rộng buôn bán, vừa hỗ trợ vừa tiêu diệt hậu hoạ. Nếu có thể như thế, chẳng những việc xâm phạm biên giới có thể giải trừ, mà dân chúng Mạc Bắc cũng được an bình muôn đời!” Hắn nhìn ta thật sâu, một lúc sau, chậm rãi gọi lên nụ cười. Nhìn vào đôi mắt của ta mà lên tiếng: “Một đôi mắt xinh đẹp như vậy lại có thể đem những điều này nhìn thấu khỏi thừa chuyển hợp(1) chỉ trong nháy mắt, Vương Phi đã sinh nhảm vào thân nữ nhân. Có được tầm nhìn xa trông rộng này, ngoại trừ Tần Chiêu, những tướng quân khác ở dưới trướng của ta cũng không có một ai có thể nghĩ ra.” Ta nao nao, nhưng ngay lập tức có phản ứng lại, hơi khó hiểu liền nhẹ giọng hỏi: “Nếu như Điện hạ đã nghĩ tới điều này, tại sao còn muốn kiên trì động binh?” Hắn một lần nữa nhìn về phía vị trí đóng quân của Bắc Hồ, thản nhiên lên tiếng, giọng nói bao hàm sự thờ ơ lạnh nhạt cùng bình tĩnh, “Đặc tính của người Bắc Hồ là liều lĩnh, nếu như không thể đánh thắng bọn họ vài trận. Sau này khi trao đổi thông thương sẽ khó tránh khỏi bị bọn họ trở mặt. Vì vậy, trận này nhất định phải đánh, hơn nữa, phải là đại toàn thắng!”

43. Chương 43

Một đường thúc ngựa trở về Nghiệp Thành, nhưng ở bên ngoài cổng thành lại chạm phải đội quân tuần tra, những người đó liền rồi rít xuống ngựa hành lễ với Nam Thừa Diệu: “Tham kiến Tam điện hạ.” Nam Thừa Diệu khoát tay ra hiệu cho bọn họ, sau đó một mặt đem áo hồ cừu ở trên vai cởi xuống sau đó khoác lên người ta, một mặt xoay người xuống ngựa đi về phía thuộc hạ. Những thuộc hạ của hắn, vốn là được sinh ra từ trong đao thương, đã quen nhìn cảnh chiến trường quân lính, nhưng lúc này lại thấy ta và hắn cùng cưỡi một con ngựa, mà hành động của hắn lại như vậy, vẻ mặt không giấu được sự kinh ngạc, mặc dù là đã cố gắng kiềm chế, nhưng ánh mắt vẫn nhìn không được mà luôn khẽ nhìn về phía ta. Ngoại trừ những ý nghĩ suy đoán, đồng loạt mọi người đều có nét mặt ngưỡng mộ mà thương xót cho con ngựa. Ta cũng không thấy xa lạ gì với nét mặt như vậy, trước kia khi cùng Liễm cưỡi “Trục Phong”, vẫn thường nhìn thấy, mà “Đạo Ly Thanh Thông” tất nhiên là nổi danh hơn so với “Trục Phong”, vậy nên mới một lần nữa nhìn thấy nét mặt này, bản thân ta cũng thấy bất ngờ, không khỏi cười một tiếng. Trong đội quân kia hình như có người đã từng gặp qua ta lúc ở khách điểm “Bán Khê”, bởi vì khi đó quá vội vàng, nên cũng không thấy rõ ràng, lúc này lại thấy ta nở nụ cười, liền có phản ứng, như từ trong giấc mộng tỉnh dậy. Không tự chủ được mà thốt lên: “Vương Phi?” Ta mỉm cười gật đầu, những người còn lại đều kinh hãi. Lập tức cởi xuống

nón sắt, muốn hành đại lễ với ta. Đối với Nam Thừa Diệu, bọn họ cũng chỉ hành lễ theo quân đội, nên đại lễ này ta sao có thể nhận. Vội nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa. Nhã nhận tránh né: “Chư vị tướng sĩ trấn thủ biên cương khổ cực, càng vất vả thì công lao càng lớn. Hiện tại lại ở bên ngoài, lễ nghi thế này nên miễn trừ, Mộ Dung Thanh thật đảm đương không nổi.” Nam Thừa Diệu mỉm cười, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản, hần đi đến, đứng bên cạnh ta, tùy ý để đám thuộc hạ hành lễ. Giọng nói của hần hơi mang theo tiếng cười, bình tĩnh ung dung, lưu lại giữa khung cảnh tuyết bay đầy trời — “Nàng là Vương Phi của Nam Thừa Diệu ta, là nữ nhân có thể đứng cạnh ta ở trên thế gian này, không có gì là không đảm đương nổi.” Ta giương mắt nhìn hần, hần cũng không nhìn ta. Gương mặt nhìn nghiêng, khắc ở trong gió tuyết, anh tuấn dị thường. Trong một khắc này, ta khẽ hạ xuống ánh mắt, biết rằng từ sâu trong nội tâm của mình có một sợi dây mềm mại nào đấy được gảy lên nhẹ nhàng. Mười ngày sau, bên ngoài cổng bắc của Nghiệp Thành, Nam Thừa Diệu tự mình điểm ba quân, chấn chỉnh đội hình chờ xuất phát. Sáng sớm, ta đã thay xiêm y, tự mình bưng rượu tiến đưa, chậm chậm bước xuống cổng thành. Tuy rằng chuyến đi này ta không chuẩn bị nữ trang, nhưng vì ngày hôm nay, đã khiến Sơ Ảnh phải chạy khắp Nghiệp Thành để tìm mua gấm lụa tốt nhất, tự mình động thủ, gặt rút trong một ngày một đêm, hao hết tâm huyết may đo tỉ mỉ, cuối cùng cũng làm ra được bộ hoa phục rực rỡ tươi sáng này. Váy dài đỏ màu Mầu đơn, mềm mại uốn lượn, làn váy điểm tơ vàng thanh tú như Phượng Hoàng vỗ cánh tung bay, ta một tay khẽ vén làn váy mềm như tơ vàng, thắt lưng đeo Bạch Ngọc Phi Yến bội. Mặc Bắc xa xôi, dân chúng khó mà được nhìn thấy thiên nhan, đối với thành viên hoàng thất luôn tò mò mà sùng kính, trên gương mặt của ta là nụ cười ung dung hoàn mỹ, dáng vẻ đoan trang, bước sen (1) nhẹ nhàng. Chậm rãi đi về phía Nam Thừa Diệu, nhất cử nhất động, nhất tần nhất tiếu *một nụ cười một cái nhăn mày*, đều tuân theo lễ nghi chuẩn mực của cung đình, lưu lại cho người đời một hình tượng thích hợp. Giờ phút này, ta không còn đại diện cho chính mình, mà là thê tử của Nam Thừa Diệu, là Mộ Dung Thanh Tam vương phi của Nam Triều. Bởi vì tìm không thấy thoa cài tóc thích hợp, nên ta liền thả tóc mai, dùng trâm cài nghiêng mái tóc, ngược lại so với châu ngọc bình thường còn thêm phần linh khí cùng phiêu dật. Ta ngửi thấy hương hoa mai nhàn nhạt, dáng vẻ tao nhã nhẹ cúi mình, hai tay nâng lên chén rượu tiễn biệt, thành kính cầu chúc, “Ly rượu đầu tiên, cầu trời phù hộ Nam Triều, bách chiến bách thắng!” Ta đem ly rượu vẩy lên mặt đất. Tiếp tục rót đầy ly vàng, mỉm cười dâng cho Nam Thừa Diệu: “Ly rượu thứ hai, thần thiếp cung kính chúc Điện hạ kỳ khai đắc thắng!” *thắng ngay trận đầu* Hần tiếp nhận, cười nhẹ, uống một hơi cạn sạch. Ta lại tiếp tục rót đầy ly thứ ba, dáng vẻ đoan trang nhìn về phía ba quân tướng sĩ đang chờ lệnh xuất phát ở phía sau Nam Thừa Diệu, giương giọng nói: “Ly rượu thứ ba, Mộ Dung Thanh kính tặng chư vị dũng sĩ của Nam Triều ta, ta cùng thê tử của các người, tỷ muội chúng ta sẽ ở Nghiệp Thành chờ đợi các vị anh hùng chiến thắng trở về!” “Thệ phá Bắc Hồ! Thệ phá Bắc Hồ! Thệ phá Bắc Hồ...” Nhất thời, lòng hăng hái của tướng sĩ ba quân vang tận trời cao. Nam Thừa Diệu khẽ mỉm cười, tiếp nhận ly rượu từ trong tay ta. Chậm rãi nâng lên cao, ngay lập tức, vốn một bầu không khí ồn ào liền trở nên yên lặng không một người nói chuyện, chỉ nghe thấy giọng nói dứt khoát ung dung của hần vang lên, “Chư vị dũng sĩ, ngày hôm nay, chúng ta là vì bảo vệ tổ quốc, bảo vệ phụ mẫu, thê tử, tỷ muội mà chiến đấu, hôm nay ta cùng với các vị uống ly rượu này, ngày sau nhất định sẽ gặp nhau trong phú quý!” Dem ly rượu trao lại cho ta, những ngón tay thon dài mạnh mẽ của hần bao lấy bàn tay ta, vững vàng mà ấm áp. Trấn an lòng người. Hần bình tĩnh nhìn vào mắt ta, rất nhẹ rất khẽ, lên tiếng nói từng câu từng chữ: “Chờ ta trở lại.” Ta sâu nặng nhìn hần, nhẹ nhàng gật đầu. Hần mỉm cười, buông lỏng bàn tay của ta, dáng vẻ tiêu sái xoay người phóng lên “Đạo Ly Thanh Thông”, bóng lưng áo giáp Bạch Vũ càng lúc càng xa, chỉ lưu lại cho thế nhân một dáng người phong tư kinh thế. Ta tìm thấy vị trí của Tần Chiêu ở trong tam quân, bóng lưng trầm mặc cứng rắn trên lưng ngựa, tựa như vĩnh viễn sẽ không gục ngã. Người này, ở trong suy nghĩ của tất cả dân chúng Mạc Bắc, chính là niềm hy vọng là vị thần của bọn họ. Ta không tìm được Liễm, hần lần ở trong hàng vạn những binh lính bình thường, cho dù ta có dõi mắt tìm kiếm, cũng không thấy. Nhưng mà, lúc này ta có thể đoán được về hăng hái ở trên gương mặt hần, ngựa chiến áo giáp. Giết định đền ơn nước chính là niềm tin mà hần luôn theo đuổi. Tiếc rằng phụ thân và mẫu thân không muốn ái tử duy nhất của mình phải chinh chiến trong nguy hiểm. Nên với cơ hội lần này, hần sao có thể không hăng hái. Đã phần khích đến không chịu nổi. Có lẽ đúng với câu “Bất đắc bất tương thức” *không đánh không thành bạn*, ngày ấy sau khi Liễm so kiếm cùng Tần Chiêu, hai bên đều nảy sinh sự tương hợp xen lẫn với cảm giác tiếc nuối đã biết nhau quá muộn, trong thời gian chưa xuất chinh, mỗi ngày hần đều đuổi theo Tần Chiêu. Hoặc là tỷ thí, hoặc là cùng thảo luận nghiên cứu binh pháp. Mà Tần Chiêu cũng vui vẻ giúp hần. Tuy rằng Liễm thông minh học rộng, nhưng dù sao cũng thiếu kinh nghiệm thực tế, không bằng với Tần Chiêu từng trải. Cũng bởi vì vậy mà có rất nhiều điều muốn thỉnh giáo Tần Chiêu. Mỗi một lần, Tần Chiêu đều rất nhẫn

nại giải thích tỉ mỉ cho hắn, mà Liễm ở bên cạnh thì chuyên chú lắng nghe. Đúng là không ngờ chuyện đời khó liệu, Liễm và Tần Chiêu, một động một tĩnh, tính tình thì kẻ trống đánh xuôi, người kèn thổi ngược, ngay đến nơi sinh sống của bọn họ cũng vậy, Thượng Kinh và Mạc Bắc, cách xa ngàn dặm. Nhưng mà, hai người này vô tình hay cố ý, dưới cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau, vô cùng tương thích, hợp thành một đoạn tâm đầu ý hợp. Ta tìm không được Liễm, vì thế liền một lần nữa nhìn vào bóng lưng Tần Chiêu, ta biết, Liễm nhất định là ở vị trí gần hắn, mang theo nét mặt nóng lòng muốn tỷ thí. Thật ra thì ta cũng không phải không có một chút lo lắng, nhưng mà ta nguyện ý tin tưởng Liễm. Đệ đệ của ta là nam nhi ưu tú xuất sắc như vậy, tự mình bảo vệ mảnh đất rộng lớn mà xinh đẹp của Mạc Bắc, hào quang nở rộ. Trải qua chiến tranh, trải qua rèn luyện máu lửa, cuối cùng sẽ trở thành một nam nhi chân chính vĩ đại. Ta tin tưởng hắn nhất định làm được. Trở lại Nghiệp Thành, ta vẫn ở lại nha môn của Nghiệp Thành. Bởi vì đại đa số binh sĩ đều đi theo Nam Thừa Diệu ra trận. Những nhân thủ còn ở lại gác thành không còn nhiều. Vì vậy ta liền giảm đi một tầng bảo vệ ở nha môn. Cả ngày chờ đợi quân báo từ tiền tuyến truyền về. “Bẩm Vương Phi, tiền tuyến báo về. Quân ta cùng Bắc Hồ chiến đấu kịch liệt ở sa mạc Hãn Hải *sa mạc Gobi hiện nay*. Giết định vô số. Bắc Hồ lần thứ hai ra lệnh rút quân đi ba mươi dặm...” “Bẩm Vương Phi, tiền tuyến báo về. Quân Bắc Hồ lợi dụng đêm khuya tập kích doanh trại của quân ta, ý định muốn thiêu đốt lương thực, may mắn là được một binh sĩ dưới trướng Long Phi tướng quân kịp thời phát hiện, không thể thực hiện được...” “Bẩm Vương Phi, tiền tuyến báo về, quân ta lại cùng Bắc Hồ chiến đấu kịch liệt, giết được tám trăm quân địch, thu được vô số binh khí và ngựa...” “Quân tình khẩn cấp cách tám trăm dặm cứ ngày qua ngày từ giữa chiến trường truyền đến tay ta, sau đó ta tự mình niêm phong, cho ngựa khoẻ nhất mang đến kinh thành, một ngày rồi một ngày, chưa từng gián đoạn. Đợi đến ngày thứ mười tám Nam Thừa Diệu rời khỏi Nghiệp Thành, cuối cùng ta cũng chờ được tin chiến thắng cuối cùng. “Bẩm Vương Phi, tiền tuyến báo về, quân ta đã đại phá Bắc Hồ. Vài ngày nữa sẽ khải hoàn quay về Nghiệp Thành.” Bởi vì liên quan đến việc cơ mật, người đưa tin mỗi ngày đều cùng một người, cho nên giọng nói cũng như tướng mạo kia ta nhớ rất rõ, cũng bởi vì vậy, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm ổn bên trong lại ẩn chứa sự thô bạo, ta buộc phải để cây bút trong tay xuống, đưa mắt nhìn lên. Vừa nhìn thấy, thân thể liền không kìm được mà phát lạnh và kinh hãi. Người nọ cũng nhìn ta thật sâu, vừa chậm rãi tiến lên, vừa một lần nữa lên tiếng nói: “Cho nên, ta không còn thời gian, chỉ có thể uỷ khuất Vương Phi. Đắc tội!”

44. Chương 44

Ta nhìn hắn đến gần. Tâm tư từng chút từng chút lạnh lẽo, trong chớp mắt, chỉ cảm thấy một sự mệt mỏi rã rời thấm vào lục phủ ngũ tạng. Cuối cùng cũng không có sức lực mà phản kháng tranh cãi. Cho dù là muốn phản kháng, cũng không có khả năng, nếu như hắn có thể công khai đi vào phòng của ta, nét mặt cử chỉ ung dung, lại dễ dàng nói ra quân tình cơ mật như vậy, e rằng hiện tại, cả quan phủ Nghiệp Thành đã nằm trong lòng bàn tay hắn. Ta chậm rãi đứng lên, khoé môi bất giác mang theo một nụ cười gượng, “Không ngờ là ngươi.” Hắn không nói gì, nhưng vẫn nhìn ta, ánh mắt phức tạp khó lường. Ta có phần mỉm cười tự giễu; “Nói như vậy, một đường từ Thượng Kinh đến Mạc Bắc, chính là một cái bẫy có phải không? Ta từng nghĩ có thể gặp được Đồng gia trưởng nghĩa như vậy thật là may mắn, nhưng thì ra, là do ta quá ngây thơ. Ngươi sớm đã biết thân phận của ta, đúng không?” Đồng gia im lặng nhìn ta, gật đầu, hơn nữa cũng không che giấu mà mở miệng nói: “Đúng vậy, ta cùng đội buôn đã ở dịch trạm suốt ba ngoài mới đợi được Vương Phi, thật không ngờ Vương Phi lại chủ động lên tiếng muốn đi cùng chúng ta. Như thế làm chúng ta có chút bất ngờ, nhưng chính là muốn cầu còn không được.” Ta thu lại ý cười, thần nhiên nhìn hắn: “Nếu như ngươi là đặc biệt chờ ta, tất nhiên sẽ biết vì sao ta lại đi đến Mạc Bắc, vậy tại sao không trực tiếp cướp thư của ta, đầu cần phải tổn công tổn sức để lấy được sự tín nhiệm, lại còn đưa ta đến nơi này.” Hắn lẳng lặng nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng ảm đạm cười: “Thật ra Vương Phi đã đoán được, không phải sao? Chẳng qua là trong lòng vẫn còn kỳ vọng. Không muốn tin Đồng mã thực sự âm hiểm xấu xa như vậy.” Ta hơi nhắm mắt lại, cũng không lên tiếng. Từ khi rời khỏi Thượng Kinh, cho đến Mạc Bắc, đường xá cách trở, mọi người trong đội buôn luôn chiều cố ta và Sơ Ảnh, từng cảnh một cứ hiện lên ở trong đầu của ta, thật không ngờ, tất cả những chuyện này đều có sắp đặt. Ta nhớ đến cây sáo ở dưới gối, tự mỉm cười, rồi sau đó lên tiếng nói: “Tối bây giờ, ta vẫn chưa biết tên đầy đủ của Đồng gia. Không biết Đồng gia có thể

nói hay không?”Hắn mặc dù có hơi nghi hoặc, nhưng động tác cũng không chần chừ, nâng bút viết lên mặt giấy Tuyền Thành hai chữ —”Đồng Dịch” ()Đồng Dịch, “ ” và “ ”, thì ra là thế, quả nhiên, hết thấy đều đã rõ ràng, nhưng mà, khi ta biết được thì đã chậm.P/s: ta sẽ giải thích chỗ này nhé, tên của Đồng Dịch viết là “ ”, theo Thêu Chữ chữ “ ” hay “Dịch” là chỉ một giống dân ở Phương Bắc TQ, ngoài ra nó còn nhiều nghĩa lắm: xấu xa, tà ác, chim trĩ... Còn chữ “ ” cũng là “Dịch” chính là sáo trúc. Đây là hai từ cùng âm khác nghĩa, Nam Thừa Miện dùng cây sáo là để làm tín hiệu và người nhận nhiệm vụ chính là Đồng Dịch.Sự rét lạnh lan tràn trong đáy lòng, xem ra hiện tại mọi nhất cử nhất động ở Mạc Bắc đều đặt dưới sự khống chế của Nam Thừa Miện, hắn cũng không ngăn cản ta, thậm chí là an bài người đưa ta đến Mạc Bắc, làm như vậy, là vì ngày hôm nay, cũng là cần tính mạng của Nam Thừa Diệu.Ta không biết rằng dưới khuôn mặt ôn hoà hiền hậu đó của Nam Thừa Miện, lại ẩn giấu một tâm tư kín đáo tàn nhẫn như vậy. Hắn đẩy Nam Thừa Diệu xuất chinh đến Mạc Bắc, muốn mượn tay người Bắc Hồ trừ khử Nam Thừa Diệu, lại để Diễm nhi thả tin tức cho ta, dụ ta đuổi đến Mạc Bắc, chính là chờ đến ngày hôm nay, vạn nhất khi Bắc Hồ không làm nên chuyện, sẽ bắt giữ ta, lại còn nắm Nghiệp Thành ở trong tay, nhất định muốn Nam Thừa Diệu phải vĩnh viễn ở lại Mạc Bắc.Tới lúc đó, bất luận là hắn chết dưới kiếm của ai, thì tội danh này đều sẽ đổ lên đầu của người Bắc Hồ.Chỉ là, ta thật không biết, Diễm nhi, muội muội của ta, ở trong việc lần này đến cùng thì nàng đóng vai gì.Là Nam Thừa Miện cố ý để nàng biết, tiếp tục mượn miệng của nàng để thả tin tức cho ta, hay là nàng vốn đã tham dự vào ván cờ này từ đầu, ta thật sự không biết.Ta nhìn Đồng gia, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Trên đường ta cùng với Đồng gia đi đến Mạc Bắc, từng nghe thấy những huynh đệ trong đội buôn cảm giận bọn Bắc Hồ trộm cướp thành quen. Trên ánh mắt đều sục sôi căm phẫn, ta không tin tất cả chỉ là giả tạo, nhưng mà hiện giờ Đồng gia lại làm như vậy, chẳng phải trong lúc vô tình đã trở thành đồng lõa của bọn Bắc Hồ hay sao? Người làm thế này, là đẩy huynh đệ trong đội buôn đến nơi nào, đẩy già trẻ lớn bé trong nhà đến đâu, lại đưa hàng vạn hàng nghìn bá tánh vùng biên giới đến chỗ nào?”Ánh mắt của Đồng gia biến sắc, trầm giọng nói: “Bắc Hồ đã rút quân, việc xâm phạm biên cương đã giải trừ, việc làm này của Đồng mỗ là vì Thái tử điện hạ. Cùng hàng vạn hàng nghìn dân vùng biên giới này có liên quan gì?”Ta cười nhạt lắc đầu nói: “Người Bắc Hồ trời sinh tính tình liều lĩnh tráo trở, ở điểm này, so với Mộ Dung Thanh, Đồng gia hẳn là rất rõ ràng. Hiện giờ mặc dù bọn chúng đã lui về ngọn núi phía Bắc, nhưng tuyết vẫn chưa ngừng, chúng vẫn không có thức ăn để tránh qua mùa đông, người làm sao biết bọn chúng sẽ không một lần nữa mang quân tạo phản, quân ta trở tay không kịp. Thẳng tiến đến Nghiệp Thành, xâm phạm Nam Triều, sẽ có bao nhiêu sinh linh rơi vào cảnh khốn khổ lắm than đây?”Lúc ta nói chuyện, vẻ mặt của Đồng gia vẫn luôn âm tình bất định, hắn nhìn ta thật sâu, cuối cùng lại tự mình mỉm cười: “Chẳng trách Thái tử điện hạ đã căn dặn ta, Tam vương phi thông minh tuyệt đỉnh không thể coi thường, những lời nói này, quả là không sai, nữ tử khuê các sao có thể quyết đoán như vậy, đúng là không kém gì nam nhân. Nhưng mà đáng tiếc, trước đây Đồng mỗ đã chịu ơn Thái tử, chỉ cần là hắn phân phó, cho dù là đáng chết vạn lần cũng không chối từ, chỉ có thể tạ lỗi với Tam điện hạ và Vương phi.”Hắn dừng một chút, do dự, sau lại lên tiếng: “Thái tử điện hạ chỉ căn dặn lưu tâm đến Tam điện hạ và Vương phi, về phần hàng vạn hàng nghìn dân chúng ở biên giới, Đồng mỗ tất nhiên sẽ không làm khó, nếu bọn mọi rợ Bắc Hồ còn dám xâm phạm, hiển nhiên sẽ có những tướng lĩnh dũng sĩ ra sức chống cự, điều này, Vương phi cũng không cần lo lắng.”Ta còn định tiếp tục nói gì đó, lại bị hắn dứt khoát đưa tay ngăn cản, hắn nhìn ta, mở miệng nói như đinh đóng cột: “Vương phi không cần phải phí lời vô sức, Đồng mỗ đã chịu ơn sâu của Thái tử điện hạ. Nhất định sẽ không thay đổi suy nghĩ, thật có phần không phải với Vương phi, chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau!”Ta nhìn vào nét mặt lạnh cứng của hắn, biết rằng có nhiều lời cũng vô ích, đúng lúc này, lại nghe thấy giọng nói hoảng sợ bối rối của Sơ Ảnh ở bên ngoài cửa: “Buông, các người đem ta đi đâu? Tiểu thư, tiểu thư người ở đâu, tiểu thư...”Ta đảo mắt nhìn về phía Đồng gia, âm thanh lạnh lùng: “Các người chẳng qua là muốn dùng ta uy hiếp Nam Thừa Diệu, ta đi với người là được. Không cần phải gây khó dễ với người dưới.”Đồng gia liếc mắt nhìn ta, lên tiếng nói với bên ngoài một câu: “Trần Tam, động tác nhẹ một chút, không được vô lễ.”Âm thanh giầy giụa kêu la của Sơ Ảnh ở bên ngoài dần dần lui xa. Đồng gia đứng dậy mở cửa, làm động tác mời: “Thỉnh Vương phi đến thương hội Đồng Ký của Đồng mỗ ở lại vài ngày, cùng nhau chờ Tam điện hạ trở về.”Ta cười cười: “Hiện tại, không phải quan phủ của Nghiệp Thành đều nằm trong khống chế của Đồng gia hay sao? Việc này còn cần thiết ư?”Hắn quay đầu nhìn ta: “Vương phi vô cùng thông minh. Mà những người ở đây lại không thể vững tâm bằng người trong thương hội Đồng Ký của ta, khó tránh khỏi sẽ bị Vương phi thuyết phục chỉ bằng mấy câu, cho nên thỉnh Vương phi hạ mình di giá, cùng Đồng mỗ đi một chuyến, kiện đã đứng hầu bên ngoài cửa phòng.”Khoé môi gợi lên như trước, trong mắt không che được sự đùa cợt: “Đồng gia nếu như đã suy tính trước sau như vậy, lúc trước tại sao không trực tiếp giữ ta lại, phải phí nhiều công sức như vậy là vì cái gì?”Chuyện cho tới

bây giờ, hần cũng không chút e dè, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt ta lên tiếng: “Thái tử điện hạ đã căn dặn. Tính tình của Tam điện hạ gian xảo đa nghi, trước tiên cần phải để hần gặp được Vương phi, hướng hồ, nếu ta đã dám thả Vương phi, tất nhiên cũng nắm chắc là sẽ đem Vương phi mời về.”Ta khẽ mỉm cười, ánh mắt càng lạnh lùng, “Thái tử điện hạ vẫn chưa nói với ngươi, Tam điện hạ cũng sẽ không vì một mình ta mà buông tha hết thảy những thứ trong tầm tay, càng không nói đến sẽ khoanh tay chịu trói, hần vốn không phải là người như vậy, Thái tử còn chưa nói với ngươi, thứ mà không thiếu nhất ở bên người Tam điện hạ, chính là mỹ nữ như hoa. Một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân mà hần bắt đắc dĩ phải cưới vào phủ, không có tình cảm mà chỉ dựa vào quyền lợi, cho dù thế nào cũng không uy hiếp được hần.”Ta nhìn thấy sự dao động ở trong ánh mắt của hần, giọng nói càng lúc càng nhẹ nhàng khéo léo, lại ngân nga kéo dài: “Thái tử điện hạ còn chưa nói với ngươi, Tam điện hạ tuyệt đối sẽ không vì ta ở trong tay của ngươi mà trong lòng có chút băn khoăn, ném chuột sợ vỡ bình, ta thì không thể oán hận, nhưng mà, tình cảnh của Đồng gia các người cũng vô cùng nguy hiểm.”“Không cần nói nữa!” Đồng gia vùng mạnh tay cắt đứt lời nói của ta: “Đồng mỗ hiển nhiên biết nhiệm vụ lần này nguy hiểm, nhưng chúng ta chính là dạng người như vậy, thân ở trong giang hồ, mỗi ngày đều phải kiếm bạc trong khói lửa, còn sợ gì cái chết? Vương phi cũng không cần quá khiêm nhường, nếu dùng ngươi không thể uy hiếp được Tam hoàng tử, Thái tử điện hạ sao lại phí sức mà đem ngươi từ Thượng Kinh dẫn đến đây!”Ta nhợt nhạt cười, nhìn Bạch Ngọc Phi Yến bội ở trong tay, lãnh đạm mở miệng nói: “Đồng gia vẫn không rõ sao? Tam điện hạ là người thế nào, e rằng Thái tử điện hạ còn rõ ràng hơn chúng ta mười phần, hần sao lại dễ dàng bị trừ khử như vậy? Việc xếp đặt lần này, còn phải tốn công phí sức dụ ta, nếu như có thể uy hiếp được Tam điện hạ thì hiển nhiên là tốt nhất, nhưng một khi không thể, nhất định phía sau còn có một thứ lợi hại hơn việc động đến binh đao.”Ta thản nhiên nhìn thoáng qua nét mặt hồ nghi khó hiểu của Đồng gia, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Đó chính là lời đồn đãi của mọi người.”Đồng gia hít một hơi lạnh, ta biết hần cũng đang dần dần hiểu được, nhưng cũng không để ý tới hần, tự mình âm thầm cười, cứ thế nói tiếp —“Ồ tại Thiên gia, nếu không được lòng dân, liền không có được thiên hạ, cho nên việc lần này dù rằng Thái tử điện hạ không diệt trừ được Tam điện hạ. Nhưng cũng làm hần bị nguyên rủa khi không quan tâm đến chính thể, Tam điện hạ lại là người lãnh khốc vô tình như vậy, hiển nhiên sẽ không thể sánh với Đông cung nhân ái càng lúc càng được lòng dân, cho nên, hần căn dặn ngươi trước tiên phải thả ta đến Nghiệp Thành, không phải vì để ta trao thư tín cho Tam điện hạ, mà để mọi người ở Mạc Bắc này đều biết ta đã đến, muốn trên dưới Nghiệp Thành đều nhìn thấy, Tam điện hạ vì muốn bảo toàn chính mình mà từ bỏ thể tử cùng hần kết tóc, Tam vương phi thật sự của Nam Triều!”Ánh mắt hần khiếp sợ nhìn ta, thật lâu không nói nên lời.Ta cũng nhìn vào ánh mắt của hần, rất nhẹ rất khẽ mỉm cười một chút: “Cho nên, trong ván cờ này của Thái tử điện hạ, cả ta và ngươi đều là vật hy sinh.”

45. Chương 45

“Vương Phi, mời dùng điểm tâm.”Một thị nữ mặt mày thanh lệ động tác nhanh nhẹn vừa nói vừa đem thức ăn bày biện lên bàn, ta đưa mắt nhìn tới, thịt dê ướp ngũ vị hương, gân trâu hầm, Lưu ly phổi *món nì hem bit ah*, thịt xào rau, bánh rán cuốn. Còn có sữa ngựa nóng hổi. Ở nơi Mạc Bắc khổ vì lạnh này, lại có thể gom góp được một bàn ăn như vậy, xem ra cũng không dễ dàng, thậm chí thức ăn còn được chú ý hơn so với thời gian ở quan phủ Nghiệp Thành.Ta sẽ không tuyệt thực, đó chỉ là một hành động kháng cự ngây thơ, mất nhiều hơn được, ngoại trừ bản thân không được đi đâu và nói chuyện với người ngoài, cũng không có việc gì mà không tự chăm sóc ỉnh.Bởi vậy, mỗi một bữa cơm, hễ khi bọn họ đưa đến, cho dù là ta không đói bụng, nhưng cũng bắt buộc chính mình phải ăn hết, ta không biết cái gì đang chờ mình ở phía trước, nên nếu có thể nhất định phải giữ gìn sức khỏe.Đây đã là ngày thứ ba ta ở lại thương hội Đồng Ký, ba ngày trước, ở quan phủ Nghiệp Thành, Đồng gia cũng không nói gì, nhưng vẫn trầm tĩnh kiên trì đưa ta đến đây, hơn nữa còn cự tuyệt không muốn nghe ta nói gì thêm, sắc mặt u ám dọa người.Thật ra nếu nghiêm khắc mà nói, ngoại trừ việc không được tự do thì Đồng gia đối với ta cũng xem là khoan dung, không chỉ chuyện ăn mặc ngủ nghỉ đều được thương hội Đồng Ký xếp đặt chu đáo nhất, mà hần còn đặc biệt tìm kiếm thi thư cầm kỳ ở khắp nơi, căn dặn mỗi ngày phải đưa đến phòng của ta.Nếu đối với một tù nhân mà nói, không thể nghi ngờ rằng việc đối đãi như vậy là tốt nhất.Sơ Ảnh cũng không được quản thúc cùng ta, khi đó Đồng gia không hề nhìn ta, mà lẳng lặng nói, hần không muốn thương tổn đến tính

mạng của nàng.Ta nhẹ nhàng thở ra, không nói gì, nhưng trong lòng lại tồn tại sự cảm kích với hần.Ta và hần cũng biết rõ, với tình trạng hiện tại, hần kiên quyết không thể để ta và Nam Thừa Diệu có con đường sống, như vậy nên cách ly khỏi Sơ Ảnh, để nàng không biết đầu đuôi mọi chuyện, như thế có thể bảo toàn được tính mạng của nàng.Nếu đã không có Sơ Ảnh đi theo bên cạnh ta, Đồng gia liền chọn lựa hai tỷ nữ ở thương hội đến hầu hạ, hai nàng đều đoan trang thanh tú, cách làm việc cũng có chút lanh lợi, nhưng mà gương mặt luôn phủ lên một tầng băng lạnh, ra vẻ xa cách, ngoại trừ sự cung kính cần thiết. Chưa bao giờ cùng ta nói thêm một câu, ngay đến một câu hỏi của ta, cũng xem như mắt diếc tai ngơ, nói chi là mở miệng trả lời.Ta biết điều này hiển nhiên là do Đồng gia cần dặn, không khỏi phải cảm khái tâm tư kín đáo của hần, thậm chí ngay đến tên của hai tỷ nữ này ta cũng không biết, chỉ có thể gọi bằng một tiếng cô nương.Vừa buông chén đĩa thì hai tỷ nữ kia liền lập tức tiến lên, nhanh tay thu dọn, ta hồ hững cười, mở miệng nói: “Nhờ cô nương.”Trước sau như một vẫn không có tiếng đáp lại.Chỉ một lát bọn họ đã thu dọn xong toàn bộ, một người bê ra ngoài, một người thì ở lại trong phòng chờ ta phân phó.Ta tùy tiện rút một quyển sách từ trong đám thư tịch Đồng gia đưa đến để giết thời gian, vẫn chưa lật được mấy trang, liền nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, bên tay loáng thoáng nghe thấy một giọng nói quen thuộc mang theo vài phần lo âu vang lên: “Đạt Ngọc, nhanh ra đây!”Ta nhìn thấy nét mặt của nàng tỷ nữ ở trong phòng khẽ động, vén áo thì lễ với ta, rồi bước nhanh ra cửa, mỉm cười yêu kiều đáp: “Minh chủ tử, có chuyện gì gấp gáp như vậy? Nhìn xem, đầu người đầy mồ hôi!”Ta chưa từng nghe thấy giọng nói mềm mại như vậy của nàng. Không kìm được mà thản nhiên nở nụ cười, thì ra nữ tử này gọi là Đạt Ngọc, ở đây thì cố ý tạo ra vẻ ngoài lãnh đạm, nhưng nàng cũng như những nữ nhi bình thường, tình ý nhu hoà, mềm yếu.Nam tử kia cũng không rảnh mà quan tâm đến tâm tư của nàng, vẫn như trước vội vàng lên tiếng nói: “Nhanh thay xiêm y này cho Vương Phi!”Tâm tư của ta khẽ biến động, liền đứng dậy bước ra cửa.Ngoài cửa phòng, đặt ở trong tay Đạt Ngọc, chính là váy áo ngày xuất chinh ta tự tay may nên, ta nhớ rất rõ, mình đã lưu lại nó trong quan phủ Nghiệp Thành, hiện tại, Đồng gia lại đem nó trả lại, hơn nữa còn muốn ta thay, việc này chỉ có thể nói rõ một điều, Nam Thừa Diệu đã trở lại.Ta nhìn nam tử bên cạnh Đạt Ngọc, khẽ mỉm cười nói: “Đồng đại ca, người khỏe chứ, chúng ta lại gặp nhau.”Có lẽ hần cũng không ngờ ta sẽ bước ra ngoài, càng không ngờ ta lại nói như vậy, nét mặt có phần lúng túng bối rối, nói chuyện cũng không được lưu loát: “Mục ——Vương Phi!”Ta biết rõ người này, là nữ tử duy nhất của Đồng gia, gọi là Đồng Minh, chẳng qua chỉ hơn mười mấy tuổi, nhưng lần này cũng cùng đi trong thương đội, dọc đường đã chiếu cố ta và Sơ Ảnh rất nhiều.Ta như trước mỉm cười lên tiếng: “Một đường đi theo thương đội đã được người chiếu cố, khi đó ta không thể không che giấu thân phận của mình, thật sự là luôn áy náy, ta vẫn nghĩ có thể một lần cảm tạ người, hiện tại cũng có được cơ hội, xin Đồng đại ca nhận một lễ của Mộ Dung Thanh.”Ta vừa nói xong, vừa dựa theo lễ nghi mà tao nhã cúi mình, Đồng Minh lập tức lúng túng tay chân bước đến đỡ ta, nét mặt thì mơ hồ hiện ra vẻ xấu hổ.Ta hơi cúi đầu, đưa tay xoa nhẹ lên bộ y phục ở trong tay Đạt Ngọc, đôi mi khẽ run, tựa như một đôi cánh Hồ Điệp phơ phất ra điệu múa cuối cùng trước lúc chết đi, giọng nói cũng hơi có phần run rẩy: “Đồng đại ca, xem như chúng ta cũng từng có duyên cùng nhau đồng hành trên một đoạn đường, người cho ta một lời nói thật, hiện tại Đồng gia muốn ta thay bộ váy áo này, có phải là có ý nghĩa, ta sẽ chết.”“Không đúng không đúng, cha ta bảo ta mang xiêm y này đến để người thay là vì Nam Thừa Diệu sắp đến...”Đồng Minh liên tục xoa tay, còn định tiếp tục nói cái gì đó, lại bị Đạt Ngọc lạnh lùng ngăn lại: “Minh chủ tử, người đừng quên, Đồng gia đã nói, Tam vương phi thông minh tuyệt đỉnh, không nên nói nhiều với nàng để tránh bị dao động tâm tình!”Đồng Minh ngẩn ra, liếc mắt nhìn ta thật lâu sau đó đột nhiên xoay người, cũng không quay đầu nhìn ta mà đi thẳng ra ngoài sân, trong giọng nói có thể nhận ra vài phần hoảng sợ bối rối, “Đạt Ngọc, giúp Vương Phi thay đổi xiêm y, sau đó mời nàng đến phòng trước, cha ta đang chờ.”“Xin mời, Vương Phi.”Ta đối diện với khuôn mặt thanh tú phủ đầy sương giá của Đạt Ngọc, tận dưới đáy lòng chỉ có thể lặng lẽ thở dài một hơi.Tuỳ ý để nàng giúp ta trang điểm thay xiêm y, vẫn là một thân hoa phục trước kia, tóc mai rũ xuống, thoa cài tóc quý hiếm bằng trân châu ngọc bích cài nghiêng mái tóc, Đồng gia là một thương nhân, bên trong thương hội cũng có giữ châu ngọc thượng hạng, hiện tại, toàn bộ đều dùng ở trên người của ta, hiển nhiên sẽ không bằng với những trang sức ở trong nhà, nhưng khi cài ở trên tóc, cũng không hạ thấp giá trị của người mang, vẫn là đáng vẻ ung dung hoa lệ.Đạt Ngọc đưa ta đến phòng trước của thương hội, đương nhiên Đồng gia đã chờ ở đây từ sớm, Đồng Minh cũng có mặt, chỉ có điều khuôn mặt cúi thấp không muốn đối diện với ta.Ta khẽ cười một chút: “Hôm nay, Đồng gia bắt ta phải ăn mặc như thế này, không biết là muốn đưa ta đi đâu?”Hần nhìn ta một lúc lâu, lẳng lặng lên tiếng nói: “Cổng thành của Nghiệp Thành.”Lòng ta một lần nữa nặng trĩu, nhưng vẫn mỉm cười bình tĩnh, thản nhiên cùng hần ra ngoài cửa chính của thương hội, ngồi lên kiệu, đi thẳng đến cổng Nghiệp Thành.Gió tuyết gào rít phần nộ. Xiêm y ở

trên người ta mặc dù hoa lệ nhưng lại không thể giữ ấm, ngay cả là ngồi trong kiệu, nhưng chỉ một lát sau, đã lạnh đến phát run. Thời điểm hạ kiệu, Đồng Minh tự mình vén màn kiệu cho ta, hần vươn tay nhìn ta, tâm tư có phần xoay chuyển, nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay của hần, tùy ý để hần diu ta xuống kiệu. Đợi khi đứng vững, ta định thu hồi bàn tay của mình, lại phát hiện có một hơi ấm từ lòng bàn tay lan tràn ra từng ngón tay. Đưa mắt nhìn Đồng Minh, nhưng hần đã sớm rời đi, vốn không hề liếc mắt nhìn ta, mà bên trong lòng bàn tay ta, nơi bị che khuất bởi ống tay áo rộng, nhân lúc đỡ ta xuống kiệu hần đã đặt vào một cái lò sưởi. “Vương Phi, mời!” Đồng gia vững bước đi đến trước mặt ta, gương mặt cương nghị ngăm ngăm đen không mang theo một chút biểu cảm. Ta mỉm cười, đi theo hần đi đến cổng Nghiệp Thành, phu quân của ta, ở bên kia cửa thành, ngay lập tức sẽ đến. Ngày ấy hần rời khỏi Nghiệp Thành, ta mặc một thân hoa phục lộng lẫy để đưa tiễn hần, hiện tại hần chiến thắng trở về, ta lại thay cùng một bộ xiêm y, nhưng không ngờ, tình cảnh lại thế này. Lúc hần rời đi, nắm lấy bàn tay ta, từng câu từng chữ, giọng nói kiên định. Hần nói, chờ ta trở lại. Hiện tại, ta đang đợi, nhưng không biết, kết cục rồi sẽ thế nào. “Trộm Ly Thanh Phong” là ngựa tốt nhất trên thế gian này, ngày đi ngàn dặm, vó ngựa như bay, không mất bao lâu, sẽ đưa hần trở về Nghiệp Thành. Khi hần mang chiến thắng trở về, vui mừng trông thấy nước nhà, là lúc hần nhìn thấy ta một thân hồng y rực rỡ, và cũng là lúc hần trông thấy phía sau ta là trận địa sẵn sàng đón địch với tầng tầng lớp lớp binh sĩ và một thanh gương sáng như tuyết đặt trên cổ, trong đôi mắt trầm tĩnh lạnh lùng đó, có thể có chút gì khấn trương, lo lắng hay không? Hay là, vẫn như trước kia, thờ ơ, bình tĩnh ung dung đối phó với mọi chuyện, không lưu lại một chút hành động dư thừa, hoàn mỹ không có sơ hở, giống như, đã sớm dự đoán chuyện này từ trước. Là có lẽ, hay vốn là như vậy.

46. Chương 46

Ta đứng trên cổng Nghiệp Thành cao cao, hồng y lộng lẫy, làn váy kéo dài, tơ vàng thanh tú tựa như Phượng Hoàng nương theo chiều gió vỗ cánh tung bay. Đồng Dịch cũng đứng không xa ta. Ánh mắt cùng dõi về phía xa. Nơi trời đất mênh mông, bầu trời cùng tuyết trắng nối liền một đường. Âm thanh gió tuyết gào thét vang lên ở bên tai, thời gian đang âm thầm vượt qua, không ai trong chúng ta nói một lời, luôn lặng nhìn về nơi xa, đến tận đường chân trời trên mảnh đất bao la, dần dần phía trước hiện ra vô số điểm đen, hướng về phía Nghiệp Thành, vội vàng đi đến. Ánh mắt Đồng Dịch trầm xuống, tiến lên từng bước, đưa tay vịn lấy tường thành, trầm giọng nói nhỏ: “Cuối cùng cũng đến.” Hần chậm rãi quay đầu nhìn ta, ánh mắt khôi phục lại vẻ phức tạp khó dò, đang định mở miệng nói điều gì, lại bị cắt ngang bởi một tên thủ vệ đang vội vàng chạy lên cổng thành: “Đồng gia, vừa nhận được tin tức, Tam điện hạ tự mình dẫn đội quân tiên phong, số lượng không phải năm trăm, mà là, mà là ba nghìn, Đồng gia, chúng ta nên làm gì bây giờ?!” Đồng Dịch biến sắc, vội hỏi: “Dưới Nghiệp Thành tổng cộng có bao nhiêu binh lực?” “Không đến, không đến hai nghìn...” Người báo tin là một chàng trai tuổi còn trẻ, giờ phút này, giọng nói run rẩy ẩn giấu sự tuyệt vọng. Đồng Dịch cao giọng quát. Cắt lời hần: “Sợ cái gì! Nghiệp Thành có địa thế nguy hiểm, lại có đường đường Tam vương phi ở trong tay, ta cũng không tin Nam Thừa Diệ không biết phân biệt tốt xấu!” Hần vừa nói xong vừa đột nhiên quay đầu nhìn ta, ánh mắt hung ác. Ta bình tĩnh nhìn lại, không nói được lời nào. Nhưng cũng không tránh né. Hần oán hận nhìn chằm chằm vào ta một lúc lâu, cười to thành tiếng, có mấy phần bi thương mấy phần tàn nhẫn, “Đội quân chiến thắng trở về, nếu theo như thông lệ, trước tiên chỉ dẫn năm trăm người vào thành, nhưng hiện tại lại dẫn đầu ba nghìn quân, khí thế hùng hổ. Cuối cùng là vì khải hoàn quay về, hay là vì khởi binh công thành, lời nói của Tam vương phi quả là không sai, Tam điện hạ là người thế nào, xem ra hôm nay Đồng mẫu đã được linh giáo. Hiện tại Nghiệp Thành bị phong tỏa, ngay cả ruồi bọ cũng không thể ra ngoài, trong khi hần đang ở xa ngàn dặm, mà vẫn có thể hiểu rõ những chuyện phát sinh ở nơi này như lòng bàn tay, đúng là liệu sự như thần, làm cho người khác không phục cũng khó! Không biết Vương phi là cam tâm tình nguyện hy sinh mình để làm mỗi nhữ Đồng mẫu, hay cũng là một kẻ đáng thương bị vứt bỏ!” Ta như cũ lặng lẽ nhìn hần, ánh mắt như nước, giọng nói nhu hòa: “Chuyện cho tới bây giờ, đại cục đã định, cho dù đến cùng thì Mộ Dung Thanh đóng vai gì đã không còn quan trọng.” Hần thu lại vẻ tươi cười, ánh mắt hiện ra nét tàn nhẫn cùng liêu lĩnh của kẻ sống trong giang hồ, “Đại cục đã định? Sợ là chưa hẳn, Tam điện hạ hần muốn đoạt lại Nghiệp Thành từ trong tay Đồng mẫu xem ra sẽ không dễ dàng như vậy!” Lòng ta trầm xuống, vừa muốn mở miệng nói gì

đẩy, nhưng hắn đã không chút chần chừ mà xoay người lại, lạnh giọng lên tiếng phân phó cấp dưới: “Lập tức cho người vào thành, đem toàn bộ già trẻ lớn bé, một nhà của các tướng sĩ tham gia đội quân trời đến đây. Không được dể thương, nhưng, một người cũng không buông tha!” “Đồng gia?!” Dù đã cùng hắn vào Nam ra Bắc nhiều năm, các huynh đệ cùng chung tính mạng, nghe xong lời nói này của hắn, cũng nhin không được mà thốt lên hoảng sợ. Hắn không nói tiếng nào, thanh đao kiên quyết vung xuống, đánh lên một tia lửa trên tường đá, lá cờ to lớn đang phất phới đón gió ở trên đầu thành liền bị cắt đứt. Hắn thu đao, quay đầu, ánh mắt điên cuồng và lạnh lẽo nhìn đám thuộc hạ. Từng chữ từng chữ nói ra: “Nếu không tuân, sẽ như lá cờ này!” Trên người của hắn, có một lực áp bức mạnh mẽ điên cuồng mà âm u, ánh mắt đe dọa, một đám thuộc hạ, cuối cùng vẫn không chịu nổi mà khiếp sợ, im lặng đi xuống cổng thành. Ta nhìn vào bóng lưng cương nghị rộng lớn của hắn, đáy lòng hơi lo âu, nhưng nét mặt lại bình tĩnh lãnh đạm lên tiếng: “Đồng gia, cho dù không đi cùng một con đường, nhưng trong suy nghĩ của Mộ Dung Thanh, luôn luôn kính trọng người, nhưng mà hiện tại, bởi vì cái lợi cá nhân, người lại muốn liên lụy đến tất cả phụ nữ và trẻ con vô tội trong thành sao? Phu quân, huynh đệ của bọn họ, vì bảo vệ sự an bình cho Mạc Bắc mà dẫm máu sa trường, bọn họ mỗi ngày đều chờ đợi, cuối cùng cũng trông mong được đến ngày đoàn tụ trùng phùng, nhưng hiện tại người lại làm như vậy, vì sao lại tàn nhẫn như thế?” Đồng Dịch nhìn trời mà cười, tiếng cười mộc mạc mà bi thương, thật lâu không ngừng. Hắn không nhìn ta, mà nhìn vào cái đang chậm chậm tiến đến, lơ mơ đã có thể nhìn ra đội quân, chậm rãi mở miệng nói: “Từ cổ, trung với hiếu đã khó lưỡng toàn. Trung cùng nghĩa, cũng sẽ như vậy, nếu không có đại ân của Thái tử điện hạ, sẽ không có Đồng mỗ của ngày hôm nay, coi như là ta phụ bạc tất cả người trong thiên hạ, cũng nhất định không phụ lòng Điện hạ! Ngay cả cuối cùng vẫn không thể vì Thái tử điện hạ mà để tính mạng của Tam điện hạ vĩnh viễn ở lại Bắc Hồ, thì dù ta phải liều chết cũng giúp người trừ bỏ chướng ngại lớn nhất muốn tranh đoạt ngôi báu! Nếu Thái tử điện hạ muốn Tam điện hạ mang trên lưng tiếng xấu vứt bỏ chính thể, Đồng mỗ dứt khoát sẽ đem tất cả phụ nữ và trẻ con của cả thành cùng nhau buộc theo, thử xem Tam điện hạ sẽ lựa chọn thế nào, trung và nghĩa, nếu không thể lưỡng toàn, Đồng mỗ đơn giản chỉ cần buông tha một bên và giữ lấy một bên, coi như, cũng không uổng phí một lần được sống!” Ta lạnh lùng nhìn hắn: “Vì sự trung thành ngu ngốc của người, liền muốn trăm ngàn phụ nữ trẻ con vô tội phải chôn cùng, cho dù mang theo trên lưng tội danh thiên cổ người cũng không hối tiếc sao?” Hắn cuồng dã cười, đáp: “Đồng mỗ chỉ mưu cầu khoái hoạt, chỉ cần không thẹn với lương tâm, gánh một chút hư danh này có là gì!” Vừa dứt lời, thuộc hạ của hắn đã áp giải một đoàn phụ nữ trẻ con bước lên cổng thành, tương phản với những nam nhân trầm mặc, thì những nữ nhân kia đều đang kêu gào than khóc, cả cổng Nghiệp Thành, liền một cảnh thê lương bi ai. Ta nhìn chằm chằm Đồng Dịch, từng chữ từng chữ nói: “Đến bây giờ, Đồng gia còn có thể nói ra câu “Không thẹn với lương tâm” sao?” Thân thể cường tráng của hắn đột nhiên chấn động, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn phun ra một câu: “Đợi qua ngày hôm nay, Đồng mỗ sẽ lấy danh tính mà tạ tội với trên dưới Mạc Bắc, đây cũng là việc phải làm.” Trong nội tâm của ta nặng nề thở dài một tiếng, hiểu rõ những suy nghĩ đó đã ăn sâu vào trong người hắn, có nói thêm gì đi nữa cũng vô ích. Lập tức không hề lên tiếng. Chỉ là một lần nữa đem ánh mắt dời về phía chân trời, khoé môi cũng không tự giác mà mang theo một nụ cười gượng không ai biết. Ba nghìn tinh binh, hắn sớm đã định liệu tất cả chuyện này. Thật ra ta đã sớm nghĩ đến, khi hắn lên tiếng bảo ta ở lại Mạc Bắc, khi hắn muốn ta điểm trang rực rỡ hoa phục lộng lẫy tự mình kính rượu tiễn biệt, khi hắn nắm lấy bàn tay ta mà nói chờ hắn trở lại, ta đã có thể đoán được. Trong trận chiến giữa hai huynh đệ Nam gia, ta là một quân cờ hoàn mỹ, tùy ý để bọn họ xoay chuyển trong tay, công kích lẫn nhau. Bỗng nhiên liền nhớ tới mẫu thân đã từng nói một câu. Người nói, có thể đơn sơ bình yên sống qua cả đời, chính là thời gian hạnh phúc nhất, nhưng sống trong một gia đình như chúng ta, đó là điều không ai có thể mơ tưởng. Khoé môi khẽ cười chính mình, không kìm được mà có vài phần mở rộng. Kỵ binh như bay, chỉ trong thời gian một chén trà, Nam Thừa Diệu cùng ba nghìn tướng sĩ của hắn đã vây quanh thành. Đồng Dịch đứng ở trên tường thành, giương giọng nói: “Tam điện hạ, tại hạ là Đồng Dịch, mời Tam điện hạ một mình vào thành!” Nam Thừa Diệu trong áo giáp Bạch Vũ, cười “Đạo Ly Thanh Thông” đứng dưới tường thành, tư thế oai hùng tiêu sái, hiện rõ phong thái vương giả không chút nghi ngờ, hắn nghiêng mắt nhìn Đồng Dịch, thân nhiên mở miệng nói: “Ai ra lệnh cho người chờ đợi ở đây để đón bốn vương vào thành?” Sắc mặt Đồng Dịch nghiêm túc, giọng nói cứng rắn: “Không có ai cả, đây là do chính Đồng mỗ muốn mời Tam điện hạ gặp mặt!” Nam Thừa Diệu vẫn như trước thân nhiên nhìn hắn, trong mắt không che giấu được sự khinh miệt: “Nếu không có ý gì, người lại tự mình cầm binh ngăn cản đại quân của ta trở về, khác nào là tên tặc tử phản quốc, lại còn vọng tưởng muốn gặp bốn vương sao?” Sắc mặt Đồng Dịch cứng đờ, liền đẩy ta lên trước người hắn: “Tam điện hạ, người nói như vậy là không muốn để tâm đến thể tử cùng người kết tóc, cùng với hàng trăm phụ nữ và trẻ con của Nghiệp Thành phải không?” Tuy nhiên

ánh mắt của Nam Thừa Diệu lại hoàn toàn không nhìn ta, tầm mắt của hắn chậm rãi đảo qua những phụ nữ trẻ em đang khóc lóc ở trên cổng thành, nhưng khi đến gần ta thì dừng lại. Sau đó, giọng nói của hắn vang lên ở trong gió tuyết đang phủ khắp đất trời, từng tiếng một, trầm ồm dứt khoát, không khỏi mang theo sự mê hoặc lòng người và yên ổn lực lượng —“Các vị tỷ muội, phụ thân huynh đệ cùng phu quân của các người, lúc này đều đang ở phía sau, bọn họ đêm ngày lo lắng cho các người, nhất định sẽ không đẩy tính mạng của mọi người vào hiểm nguy mà không để ý! Lúc này, Nam Thừa Diệu ta thề, ngay cả liều cái mạng này, cũng sẽ đoạt được Nghiệp Thành, giúp cả nhà sum họp!”Hắn vừa dứt lời, đã có hơn một nửa phụ nữ và trẻ em trên cổng Nghiệp Thành tạm ngừng khóc lóc, ngược lại là lo lắng và chờ mong, tìm kiếm thân nhân ở trong ba nghìn quân sĩ phía sau hắn. Mặc dù biển người mênh mông, căn bản không thể nào tìm kiếm, nhưng các nàng nguyện ý tin tưởng, phụ thân huynh đệ và phu quân của các nàng đang ở trong đó. Giống như một người đang tuyệt vọng, gắt gao bám lấy một chút hy vọng cùng ánh sáng đột nhiên xuất hiện. “Cha của Cường Tử, ta ở đây! Người có thấy không, ta ở đây! Ta ở đây chờ người, người nhất định phải đến...”Không biết là ai, lớn tiếng hô lên, tức khắc liền có hàng ngàn lớp sóng nổi lên. Phụ nữ và trẻ em của cả thành, đều hướng về phía những gương mặt binh lính không nhìn thấy rõ kia mà khàn giọng kêu to, bởi vì Nam Thừa Diệu trị quân nghiêm minh, không hề có một tiếng đáp lại, nhưng điều này vẫn không ngăn cản được cảm xúc bộc phát như dòng nước chảy của các nàng. Từng lời kêu gọi kia chứa đựng bao nhiêu là tương tư cùng chờ đợi, vang vọng bên trong vùng trời vượn đầy gió tuyết của Nghiệp Thành. Thật lâu không dứt. Đồng Dịch có thể nhận ra chuyển biến bất ngờ này, mạnh mẽ đoạt lấy thanh đao của tên thị vệ phía sau đặt lên cổ ta, dưới tình thế cấp bách, hiển nhiên cũng không nhớ phải khống chế sức lực, lưỡi đao sắc bén kia liền để lại một vết thương thật dài trên cổ của ta. Thật ra, ta cũng không cảm thấy đau đớn. Đã đứng lâu ở giữa trời tuyết như vậy, ngay cả ẩm ướt ở trong tay cũng nguội lạnh, thân thể ta đã cứng đờ vì lạnh, căn bản là không cảm thấy một chút đau đớn. Nhưng chợt nghe thấy giọng nói can đảm quyết liệt của Liễm gọi ta, lúc này mới vô ý cúi đầu nhìn, liền phát hiện, máu tươi đỏ thắm, trượt theo mặt đao ở trong tay Đồng gia, một đường rơi xuống, nhỏ giọt lên mặt tuyết ở dưới cổng Nghiệp Thành, từng chút từng chút, ánh lên màu đỏ thắm, giống như hoa mai vừa nở, kiều ngạo thơm hương, rất là rực rỡ. Có lẽ Đồng Dịch cũng không ngờ sẽ làm ta bị thương, hơi hoảng sợ, buông lỏng lực cầm đao, nhưng mà thanh đao kia, ở trong mắt người khác, vẫn như trước yên ổn đặt lên cổ của ta. “Nhị tỷ—tỷ chờ ta—”Liễm vừa tha thiết gọi ta, vừa như phát cuồng muốn thúc ngựa tiến lên, nhưng đúng lúc Tần Chiêu lại đứng phía trước hắn, bình tĩnh vươn tay cố gắng ngăn cản. Ta hơi nhắm mắt, đang định lên tiếng nói gì đó. Nhưng lại nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu giành trước một bước vang lên. Hắn vẫn không nhìn ta, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào Đồng Dịch, gằn từng tiếng, trong giọng nói đã không còn vẻ thờ ơ, mà ẩn chứa sát ý rét lạnh ta chưa từng gặp qua, thậm chí còn lạnh lùng hơn mấy phần so với thời điểm trời băng đất tuyết này: “Nếu người dám một lần nữa đả thương đến nửa sợi tóc của nàng, ta nhất định sẽ khiến ột nhà Đồng thị của người, diệt tận cữu tộc *diệt vong đến tận chín đời*!”Bốn chữ cuối cùng, giọng nói của hắn gian ác lướt nhẹ như lông vũ. Nhưng mang theo sự áp bức mạnh mẽ cùng rét lạnh vô cùng, thấu tận xương cốt, nổi dài sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng người. Lời nói tựa ngàn quân. Trên cổng Nghiệp Thành, bao gồm cả Đồng Dịch, sắc mặt bất giác liền biến đổi, không ai dám hoài nghi sự chân thực trong giọng nói của hắn. Tam hoàng tử của Nam Triều, từ trước đến nay, nói là làm!Không chờ Đồng Dịch phản ứng lại, hắn đã kiên quyết đặt kiếm ngang người. Đưa lưng về phía các tướng sĩ, lấy tư thế vương giả không chút nghi ngờ, phát ra quân lệnh: “Người thứ nhất vào được Nghiệp Thành, tặng thưởng nghìn vàng, phong Thiên Hộ áp! Ngược lại nếu tự ý dùng cung tên, trảm!”Thanh kiếm “Chuyển Phách” ở trong tay hắn chậm rãi ra khỏi vỏ, ánh kiếm như chớp, đôi mắt loé sáng, nhắm thẳng vào Đồng Dịch: “Tam quân nghe lệnh, tấn công!”

47. Chương 47

Xưa nay khi khởi binh công thành, vũ khí tốt nhất chính là tên, nhưng mà hiện tại Đồng Dịch lại kẹp chặt phụ nữ và trẻ em của Nghiệp Thành ở trong tay, với người mưu trí như Nam Thừa Diệu, hắn sao lại không nhìn thấu ý đồ của Đồng Cung. Cho nên, hắn ra nghiêm lệnh, người nào tùy tiện dùng cung tên sẽ trảm. Ta biết là hắn kiêng dè, ngoại trừ những phụ nữ trẻ em của cả thành, còn có những binh sĩ từng sát cánh, không hẳn là hắn thật tâm để ý đến tính mạng của bọn họ, nhưng những người này dù gì cũng là con dân

Nam Triều, nếu bị giết hại quá mức, thì ở trong mắt của hàng vạn hàng nghìn dân chúng vùng biên giới, hẳn phải mang theo cái danh là người có lòng dạ độc ác. Một trăm năm sau, hoặc là ngắn hơn, chỉ cần vài chục năm thậm chí là mấy năm, nguyên nhân cho việc hẳn phải công thành ngày hôm nay sẽ dần dần phai nhạt, nhưng trận chiến gây thương vong đến binh sĩ Nam Triều trong khung cảnh Nghiệp Thành ngập đầy tuyết trắng thế này, sẽ trở thành một kí ức không phai trong lòng mọi người, hơn nữa tâm của các binh sĩ sẽ luôn níu giữ nó không buông. Cho nên, dù rằng hẳn muốn tính mạng của một nhà Đồng thị, thì cũng không phải ở đây, không phải trong tình cảnh này. Huống chi, nếu muốn lật đổ Đông Cung, Đồng Dịch còn sống so với chết đi sẽ lợi hơn rất nhiều. Mặc dù binh lực của Nam Thừa Diệu mạnh hơn Đồng Dịch, nhưng một bên kiên đề, còn một bên lại không chút kiên kỵ, tư thế hoàn toàn liều mạng, lại vừa có lợi thế chiếm giữ Nghiệp Thành hiểm trở, nên trong khoảng thời gian ngắn, liền trở thành một cuộc chiến vô cùng ác liệt, khó phân thắng bại. Ta nhìn mũi tên như mưa, từ trên cổng thành, dày dạt bay về phía những binh sĩ đang công thành, tuy có giáp chắn mở rộng bảo vệ, nhưng dù sao cũng không thể chu toàn mọi mặt, cứ một mũi tên lại tiếp nối một mũi tên, quân sĩ ngã xuống, tử thương vô số. Không ngừng có người mạo hiểm mưa tên dày đặc mà liều chết leo lên tường thành, bị đao kiếm nhả tâm sát hại, những bàn chân trùng điệp ngã xuống, nhưng chỉ thoáng trong giây lát, lại có một gương mặt mới lọt vào tầm mắt của ta. Bọn họ cùng lắm chỉ nhiều hơn ta vài tuổi, nét ngây thơ vẫn chưa kịp rời khỏi khuôn mặt nhưng lại bởi vì chiến tranh mà vượn đầy vết rách cùng tang thương, máu đen rơi xuống, từng đôi mắt kia vô cùng kiên nghị sáng ngời. Tầm mắt lại trông thấy một binh lính tuổi còn trẻ ra sức leo lên cổng thành, khoảng cách gần như thế, thời điểm hẳn đưa mắt nhìn lên còn ngượng ngùng mỉm cười với ta, nhưng nụ cười kia còn chưa hoàn toàn hiện ra, liền vĩnh viễn ngưng lại dưới màn trời xanh biếc của Nghiệp Thành. Một ánh đao lạnh lùng, liền dứt khoát vung xuống trước mặt ta, dòng máu nóng tuôn ra, từng chút từng chút, nhiễm lên quần áo cùng khuôn mặt của ta. Ta gian nan nhắm mắt lại, nhưng mà, âm thanh gió tuyết phần nộ điên cuồng, âm thanh mũi tên xé rách không trung réo gọi, âm thanh xương cốt thay nhau vỡ nát, tiếng rên rỉ của tướng sĩ trước khi chết, tiếng khẩu lệnh xung phong.... Không ngừng trộn lẫn vào nhau, chạm vào vành tai ta. Khi mở mắt ra, nhìn xuống cổng thành có chút mù mịt. Một cảnh hỗn loạn, Nam Thừa Diệu thân chinh chỉ huy, thân ảnh vẫn oai hùng hơn người như trước, mỗi một mệnh lệnh đều trầm ổn mạnh mẽ, mỗi một tư thế đều kiên quyết hoàn mỹ, trời đất to lớn, nhưng lại giống như chỉ dung nạp một mình hắn. Liễm và Tần Chiêu, cũng lập tức thúc ngựa, vung kiếm giết địch, từng chiêu đều sắc bén mà hung ác, tuyệt không có nửa phần do dự và mềm lòng. Ở trên chiến trường, sinh mệnh mỏng manh như chỉ mảnh treo chuông, bọn họ làm như vậy cũng không có nửa phần không đúng, thiếu niên anh hùng, phong thái tiêu sái, có điều, lại làm cho ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo. Đây là bọn họ sao, ta chưa từng thấy qua nét mặt này, đây cũng chính là nét mặt tàn khốc của chiến tranh, nhất tương công thành vạn cốt khô! *Một tướng thành danh hàng vạn người thiệt mạng* Bất chợt trong lúc này, ta cảm giác bản thân không thể tiếp tục nhìn xuống, ánh mắt rời đi, dư quang trong khoé mắt đảo qua trên tường thành, người trước ngã xuống người sau đứng lên, binh lính không ngừng liều chết leo lên. Chịu không được mà lắc đầu, ta muốn ngăn cản bọn họ, giọng nói lại nghẹn nơi cổ họng, không thể mở miệng được. Nhắm mắt lại, dùng sức hít vào, thở ra, lại tiếp tục hít vào, tiếp tục thở ra, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo, sau đó ta hơi mở miệng, nhớ lại giai điệu từ trong kí ức, chậm rãi khẽ hát — “Phu xuất nghiệp thành thiếp tại gia, sơn trọng thủy trường vọng nhân khô. Nhất hành thư tín thiên trúc lệ. Tịch liêu không thủ trường đăng cô. Nhi ư phu hề thiếp ư phu, từ gia kiến nguyệt kỷ hồi viên. Mạc bắc biên mã hữu quy tâm. Đái ngã phu quân tẩu quy đồ. . .” *Phu thoát Nghiệp Thành thiếp tại gia, Núi cao biển rộng chờ khô mắt. Một dòng thư tín nghìn dòng lệ. Lẽ bóng cô liêu nấn đợi chờ. Trẻ nhớ phu thân thiếp nhớ chàng, Xa quê tính đã mấy mùa trăng. Ngựa miền Mạc Bắc có thương nhớ. Mang phu quân ta quay trở về...* (Phỏng dịch: Bạch Liên) Đây là một khúc ca dao được truyền hát từ lâu ở Nghiệp Thành, thời gian ta ở lại “Bán Khê” đã từng nghe mọi người hát qua, trong lúc bi ai cô quạnh nghe thấy khúc hát u oán này đã lưu lại cho ta ấn tượng rất sâu nặng, lần này hát lên, mặc dù không thể diễn tả hết được sự thê lương trong đó, nhưng cũng có thể nói lên tình cảm của khúc hát, cứ thế đem cả ca khúc hát lên, một lần lại một lần. Sự run rẩy khô rát lúc ban đầu qua đi, giọng hát của ta dần dần nhu hoà uyển chuyển, nhẹ nhàng mà ngân nga, không hề ngừng lại. Nữ tử đứng bên cạnh, vốn đã mềm nhũn, cả người tựa vào tường thành, nhưng lúc này nước mắt cũng đã ngừng lại, chậm rãi nương theo giọng hát của ta mà nhẹ nhàng cất lên. Lúc ban đầu khó tránh khỏi bị đứt quãng, sau khi hát lên, giọng của nàng cũng dần bình ổn lại, chậm chậm đứng thẳng thân mình, cùng ta đưa tầm mắt vượt qua những quân sĩ đang chém giết, một lần lại một lần hát vang bài ca dao. Có người đầu tiên, hiển nhiên sẽ có người thứ hai, người thứ ba, thứ tư... Đợi cho tất cả nữ tử trên cổng Nghiệp Thành đều cùng ta hát lên ca khúc này thì ta đã thấy sát ý đang hiện rõ trong đôi mắt Đồng Dịch. Ngay lập tức có chút chết lặng, nhưng lại đưa tầm mắt

trở về phía những bông tuyết đang tung bay trên khoảng không của Nghiệp Thành, tiếp tục một lần nữa lên tiếng hát: “Phu xuất Nghiệp Thành thiếp tại gia, sơn trọng thủy trường vọng nhân khô...”Ta biết, quân lính canh giữ Nghiệp Thành, hơn phân nửa là không có ý định làm phản, lần này phải liều chết giữ thành, thứ nhất là vì đi theo Đồng Dịch, thứ hai là vì đâm lao thì phải theo lao, vì giữ tính mạng, mà không thể không sa vào.Nhưng mặc dù là như vậy, phải đối mặt với ba nghìn tinh binh của Nam Thừa Diệu, là đại quân chỉ trong vài hôm đã khai hoàn trở về, thật sự mỗi người đều thấy sợ hãi mà chột dạ.Dân vùng Mạc Bắc trời sinh tính tình hào sảng, bọn họ bắt giữ những phụ nữ và trẻ em của cả thành đem ra làm bia ngăn tên, thực ra cũng thẹn ở trong lòng, dù sao đó cũng là đồng hương của bọn họ, từng cùng nhau uống rượu vui đùa, gắn bó thân thiết.Cho nên hiện giờ, khi nghe thấy khúc hát tương tư này cứ không ngừng vang lên, càng làm cho lòng hiếu chiến đang sôi trào của bọn họ phải giảm đi vài phần.Còn những chiến binh quyết tử dưới cổng thành, khi nghe ca khúc này, hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại, vì một khúc ca dao này, đã kích thích khát vọng giành chiến thắng trở về nhà của bọn họ.Bất chợt, đã có binh sĩ đầu tiên vượt lên công thành, ta hơi nhắm mắt lại, hiểu rõ tinh thần chiến đấu của quân canh giữ Nghiệp Thành đã rối loạn, trong khi sĩ khí của những binh sĩ công thành lại đang dâng cao.“Ba” một tiếng, Đồng Minh dùng một cái tát thật mạnh đánh lên mặt ta, sức lực rất lớn, nhất thời ta đứng không vững, liền té ngã xuống đất. Vết thương trên cổ đã dần khô miệng nhưng một lần nữa lại chảy ra vết máu. Còn ẩm lờ ở trong tay, cũng vỡ tan, những mảnh vỡ gim thật sâu vào trong lòng bàn tay ta, ẩm ướt một mảnh.“Các người dựa vào đâu mà đánh người?!” Một giọng nói quen thuộc tức giận vang lên. Ta đưa mắt nhìn tới, không ngờ chính là lão bản nương của khách điểm “Bán Khê”Ta khẽ cười, nhìn nàng lắc đầu, tầm mắt của nàng đối diện với ta, thoáng giật mình, lập tức mỉm cười, lại ngạo nghễ khinh thường: “Nơi này có nhiều người như vậy, nhiều người há mồm như vậy, lão nương muốn nhìn xem các người quản được bao nhiêu!”Nàng cũng không nói thêm lời vô ích, trực tiếp xoay người, mặt hướng về phía ngoài của cổng thành, nhìn về nơi xa, tiếng ca lại một lần nữa vững vàng vang lên: “Mạc bắc biên mã hữu quy tâm. Đái ngã phu quân tẩu quy đồ. . .”Đồng Minh đưa lưng về phía ta, nhìn Đồng Dịch vội vàng nói: “Cha, nữ nhân này nếu tiếp tục ở lại chỗ này chỉ biết rối loạn lòng quân, trước tiên hãy để con kéo nàng xuống giam lại!”Đồng Dịch lạnh lùng nhìn ta một lúc lâu, lại nhìn Đồng Minh, cuối cùng nhắm mắt lại, giọng nói mang theo vài phần đoạn tuyệt: “Con nhanh chóng mang nàng rời khỏi Nghiệp Thành, đi càng xa càng tốt, dù là ở đâu trong thiên hạ, kể cả trên đất hoàng tộc, chỉ cần có nàng trong tay, cũng nhiều hơn một tấm bùa hộ mệnh!”“Cha!”Đồng Minh hoảng sợ nghẹn ngào, nhưng Đồng Dịch cũng không để ý đến hắn, vung đao lên, xông vào trận chiến.Bóng lưng Đồng Minh cho dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng cũng không khắc chế được sự run rẩy, cuối cùng hắn chỉ cắn răng, nắm chặt bờ vai của ta, đem ta từ trên mặt đất đứng dậy, không nói một lời chạy xuống cổng thành.

48. Chương 48

Đồng Minh gắt gao kiềm chế cổ tay của ta, gần như kéo ta thẳng một đường xuống thành, bất luận là ta nói cái gì hắn cũng không để ý, thô lỗ lôi ta lên ngựa, hung hăng vung roi phi tới trước.Dọc theo đường đi, hắn vẫn như trước không nói một lời, chỉ có tiếng gió gào rít vụt qua bên tai.Ta không biết hắn muốn đem ta đi đâu, đợi khi dừng ngựa, mới phát hiện rõ ràng ở trước mắt chính là thương hội Đồng Ký.Hơn phân nửa người trong thương hội đã đi thủ thành, Đạt Ngọc khi thấy chúng ta vào cửa liền vội nhanh chân ra đón: “Minh chủ tử, người đã trở lại, không có bị thương chứ?”Đồng Minh không để ý đến nàng, chỉ lập tức đem ta ném cho nàng. Lời nói gấp gáp trầm thấp: “Đạt Ngọc, giúp nàng xử lý vết thương, sau đó trông chừng nàng thật tốt, không được để nàng ra khỏi thương hội Đồng Ký một bước!”Hắn nói xong, liền xoay người bước đi, Đạt Ngọc nồn nóng gọi: “Minh chủ tử, người còn muốn đi đâu?”“Trở về cổng thành, ta không thể bỏ cha ta một mình!”Đồng Minh vừa nói xong, vừa nhanh bước chân ra ngoài cửa, ta nhìn theo bóng lưng của hắn, bây giờ từ biệt, không biết còn có cơ hội gặp lại hay không.Không khỏi hơi nhắm mắt, nói nhỏ: “Đồng đại ca, ơn cứu mạng vừa rồi, Mộ Dung Thanh ghi sâu trong lòng.”Nếu không vì một cái bạt tay của Đồng Minh, chỉ sợ Đồng Dịch đã sớm động thủ, cho dù đến cùng hắn có hoàn thành được nghiệp lớn hay không, thì ta cũng đã phá vỡ sự kháng cự còn sót lại trong lòng hắn. Hận ý cùng sát ý ở trong đôi mắt của hắn quá mức rõ ràng, căn bản đã không thể che giấu.Thân ảnh Đồng Minh bởi vì lời nói của ta mà hơi cứng lại, hắn dừng ở ngạch cửa, vẫn không quay đầu: “Uy hiếp một nữ tử yếu đuối như người,

thật không đáng mặt nam nhi. Nhưng vì tình thế bức bách, không thể không làm, là chúng ta có lỗi. Hiện giờ ta chỉ có thể tạm thời giữ lại tính mạng của ngươi, nhưng không thể thả ngươi đi, cha ta nói không sai, đối với hàng trăm hàng ngàn sinh mệnh của một nhà Đồng thị chúng ta, ngươi chính là một tấm bùa hộ mệnh.”Hắn dừng một chút, sau lại lên tiếng: “Tam vương phi, Đồng gia chúng ta thiếu người chỉ có thể đợi kiếp sau báo đáp!”Dứt lời, hắn cũng không lưu lại một khắc, bước nhanh đi, an bài hai thị vệ canh giữ ở ngoài cửa phòng, sau đó, bóng lưng cương nghị của hắn liền biến mất trong tầm mắt của ta. Cũng không quay đầu lại dù chỉ một lần.Đạt Ngọc lại đổi thành vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ ta một lúc lâu, cuối cùng không tình nguyện lấy ra thùng thuốc, muốn giúp ta bôi thuốc.“Đa tạ cô nương, ta tự mình làm.”Ta thần nhiên đứng lên nói, hiện tại đang ở trong căn phòng ấm áp, lúc trước bởi vì rét lạnh đến tê dại nên không cảm giác được đau đớn, các mảnh vỡ của lò sưởi ghim chặt trong lòng bàn tay, máu chảy liên tục không ngừng, nhất định trước tiên phải rửa sạch sẽ mới được.Đạt Ngọc đang định nói gì đó, liền nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hấp tấp dồn dập cùng tiếng gọi âm ỉ: “Đạt Ngọc, Đạt Ngọc, muội có ở nhà không, còn có Tùng ca và Thiên ca, các người sao còn ở lại nơi này, Nghiệp Thành đã sắp bị công phá, mau đi theo ta!”Đạt Ngọc kinh hoảng, cũng không kịp buông thùng thuốc ở trong tay mà vội vàng bước ra: “Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì?”Thủ vệ ở ngoài cửa cũng vội hỏi: “Đạt Châu, muội nghe được tin tức đó từ đâu?”Đạt Châu giậm chân nói: “Hiện tại đã là lúc nào, còn hỏi tới hỏi lui! Mau đi theo ta, một lát sẽ không kịp. Có muốn đi cũng không được!”“Muội không đi, muội muốn chờ Minh chủ tử!” Đạt Ngọc lắc đầu, cắn khấn tay.Đạt Châu tiến đến, vịn lấy bả vai của nàng: “Nha đầu, muội còn không rõ sao? Người ta chưa hề có suy nghĩ gì đến muội! Hơn nữa, ngay đến Đồng gia cũng đã chết, Minh chủ tử cho dù có thoát cũng sẽ không quay về nơi này!”“Cái gì?!” Cả ba người đều kinh hãi.Biểu cảm trên mặt Đạt Châu càng ngày càng gấp, lời nói cũng càng nhanh hơn: “Ta cũng là nghe người ta nói, nhanh đừng lãng phí thời gian, thu thập xong đồ vật này nọ rồi thì đi theo ta. Ta đã sắp xếp mọi chuyện, xe ngựa ngoài cửa vừa đủ cho bốn người chúng ta!”Đạt Ngọc luống cuống, hoang mang cùng lo sợ nhìn thoáng về phía ta: “Nàng ấy thì làm sao, Minh chủ tử muốn trông chừng nàng...”Đạt Châu nhìn ta một lát, tâm tư một hồi suy tính: “Tìm dây thừng trói nàng lại, giam ở mật thất, nếu Minh chủ tử trở về, hắn sẽ biết nàng ở đâu!”Hai thủ vệ kia ra vẻ do dự: “Điều này, không được tốt lắm đâu...”Lông mày Đạt Châu ngang ngược: “Nếu không thì các ngươi nói xem phải làm thế nào? Dù sao thì ta và Đạt Ngọc cũng đi, trong các huynh, ai muốn thì ở lại đây coi chừng nàng đi!”Hai thủ vệ kia nhìn nhau vài giây, cuối cùng im lặng lấy dây thừng, dù sao tính mạng của mình cũng là quan trọng nhất.Ta nhìn thấy tình thế như vậy, biết rõ có nhiều lời cũng vô ích, chỉ thần nhiên nhìn bọn họ “Không biết các vị có phiền khi để ta trước tiên xử lý vết thương này một chút không?”“Vương phi thông minh tuyệt đỉnh. Chỉ sợ miệng nói xử lý vết thương là giả, muốn kéo dài thời gian mới là thật, chúng ta muốn thả cho ngươi một con đường sống, còn ngươi thì muốn lưu lại tính mạng của chúng ta như vậy sao?”Ta nhìn sự lạnh lùng chế giễu cùng hận ý ở trên mặt Đạt Châu, lập tức không nói thêm gì, nếu không phải vì muội muội của nàng luôn nghe theo lời nói của Đồng Minh, thì cho dù nàng có giết ta, cũng không phải là không thể.Ta để bọn họ tùy ý mang ta đi ngoằn ngoèo một lúc lâu, cuối cùng đến một nơi bí mật, chạm vào cơ quan ẩn giấu bên trong, đẩy ra một cánh cửa đá.Mật thất kia được ẩn giấu rất sâu, đi vào một cánh cửa đơn giản, hàn khí bức người.Ta im lặng mặc cho bọn họ dùng dây thừng trói chặt ta vào cây cột. Nếu như có giây giũa kháng cự cũng vô ích, thì ta tuyệt đối không để người khác nhìn thấy tình cảnh chật vật của mình mà chê cười, cũng để giữ lại một chút sức lực để ứng đối.Dây thừng hằn thật sâu lên làn da của ta, hơi có cảm giác đau, hai tỷ muội Đạt Ngọc và Đạt Châu ra ngoài trước, ta khẽ thở dài, lên tiếng với hai thủ vệ kia: “Không biết hai vị đại ca có thể tìm giúp ta vật gì để chống lạnh hay không, trời lạnh như vậy, trong phòng cũng không có bếp lò, sợ rằng ta sẽ không chống đỡ nổi.”Trên nét mặt hai thủ vệ kia hiện vẻ cảm thông, đang muốn lên tiếng nói gì đó, lại nghe Đạt Châu ở bên ngoài lạnh lùng nói: “Các huynh còn không nhanh ra, đừng quên, chính phu quân tốt của nàng đã làm chúng ta rơi vào nông nỗi này!”Hai đôi mắt liếc nhìn nhau, cuối cùng liền nhanh tay cởi xuống ngoại bào ở trên người choàng lên vai ta, sau đó quay đầu đi nhanh ra cửa.Ta nghe tiếng cửa mật thất đóng lại, sau đó là âm thanh vách đá trở về vị trí cũ, căn phòng tối đen.Ta không hề nghi ngờ, Nam Thừa Diệu nhất định có thể đoạt được thành. Thậm chí cũng không nghi ngờ, hẳn chắc chắn tìm được ta.Chỉ là ta không biết, bản thân có thể chờ được hắn hay không.Quần áo trên người rất phong phanh, mặc dù có thêm hai cái ngoại bào của hai thủ vệ kia để lại, nhưng ở nơi trời lạnh đất đóng băng thế này, cũng không có bao nhiêu tác dụng, thân thể khi mất máu sợ nhất là lạnh, chỉ một hồi, thân mình đã lạnh cứng tê dại, mất đi cảm giác.Gian phòng tối không hề có cửa sổ, ta bị giam trong đó, căn bản không biết thời gian đã qua bao lâu, từng giây từng phút, lại giống như đã một đời.Ta cố gắng giữ cho thần trí tỉnh táo, bởi vì ta biết, trong thời tiết lạnh rét đến nước phải đóng băng thế này, một khi đã gục xuống, sẽ có thể vĩnh viễn không

tĩnh lại. Cả phòng chìm trong bóng tối. Ta bắc buộc chính mình hết lần này đến lần khác nhớ lại những quyển thi thư điển tịch đã xem qua, nhớ đến từng thời khắc vui vẻ, nghĩ đến mỗi một đoạn cuộc sống mà ta đã trải qua. Ký ức trước lúc mười ba tuổi, là người ngoài cho ta, gia đình quan viên, nhà cao cửa rộng, cảm y mỹ thực, lớn lên trong nuông chiều không gì sánh được. Nhưng sáu năm sau khi ta mười ba tuổi, lại giống như ta đã sống được cả đời. Rớt vực, làm ta gặp được Tô Tu Miên, hắc khê gọi một tiếng “Thanh nhi”, đã mở ra một cuộc sống mới cho ta. Y cốc ở giữa, trần thế bên ngoài, từ sa mạc đến núi rừng hồ nước, thời gian ba năm quá ngắn, nhưng ký ức lại cứ kéo dài mãi. Đến khi người nhà tìm được ta, hắc tự mình đưa ta xuất cốc, đến cùng chỉ là một cái nhìn thoáng qua, bóng lưng tuyệt tình của hắc rời đi, chưa từng quay đầu lại một lần. Sau khi trở lại Tướng phủ, cuộc sống âm áp yên bình. Mặc dù không thể tránh khỏi có phần ngăn cách với mọi người trong họ tộc, nhưng lại có thể tìm được hơi ấm chân thật. Ta nhớ đến thời gian ta cùng Liễm thúc ngựa, nhớ đến dáng vẻ múa kiếm của hắc, nhớ đến tiếng đàn của ta. Tiếp tục sau đó, là đại hôn, một căn phòng đỏ rực vắng vẻ, đôi mắt rơi lệ nhìn vào cặp nến Long Phượng sáng rõ, chưa từng cố ý nhớ lại, đến hiện giờ mới phát hiện, ta chưa bao giờ quên. Tiếp đó là lần đầu tiên gặp nhau trong “Phong Lâm Vân”. Hắc khoác y bào màu đỏ sậm, từng bước đi đến trước mặt ta, trên khuôn mặt tuấn mỹ tựa như thần linh, bờ môi ẩn giấu ý cười thờ ơ lãnh đạm, ánh mắt lại lạnh như hàn tinh. Ta nhớ đến Khánh Hoà Cung. Vành môi hắc cong lên hứng thú. Tối yến tiệc đêm Trung Thu thưởng nguyệt, khúc “Kính Hồng” vừa hoàn, trong đôi mắt tối tăm u ám, sâu không thấy đáy kia, có một ánh sáng buồn bã như sao băng, chợt loé rồi biến mất. Sau đó là những đêm dài lặng lẽ bôi thuốc trị thương, cùng thái tử đấu trí ở Khuynh Thiên Cư, ta nhìn thấy sự nhẫn nại cùng dã tâm của hắc, cũng hiểu được tâm cơ và sự ngoan tuyệt của hắc. Cũng vẫn là một khúc “Kính Hồng”, lần đầu tiên hắc ngủ lại Mặc Các, triền miên tha thiết, lưu luyến yêu thương, nhưng thì ra chỉ vì một bóng hình tương tự. Sau đó và sau đó là thân ảnh hắc cười trên “Đạo Ly Thanh Thông”, áo giáp Bạch Vũ, truyền lệnh tam quân, cho dù hắc sớm đã vượt trội xuất chúng, nhưng một phong thái như vậy, vẫn để lại cho ta một ấn tượng quá sâu nặng. Không biết có phải bởi vì dáng vẻ đó, mà đã làm ánh sáng xuyên thấu vào căn phòng tối tăm này, cũng xuyên thấu vào ý thức đang dần chìm vào mơ màng của ta, gắng sức mở mắt lại chợt giật mình, một thân ảnh áo giáp Bạch Vũ, đứng ngược chiều ánh sáng, thời gian xoay đảo, ký ức hỗn độn, sự thật cùng cảnh mộng như chồng chất đan xen vào nhau, chỉ có một thứ không thay đổi, chính là khí khái Phong Thần của người đó, ngạo nghễ đứng giữa đất trời. Dây thừng trên tay được cởi bỏ, cả người ta rơi vào một lồng ngực âm áp, vòng tay hắc ôm lấy ta xiết chặt, chặt đến thoáng run rẩy. Ta nghe nhịp đập mạnh mẽ của hắc, một chút rồi một chút, dần cảm thấy an lòng, sau đó một tựa như thủy triều thoáng chốc liền tràn đến. Đang muốn buông lỏng thân mình, rơi vào mê man, lại chợt nghe thấy giọng nói của hắc vang lên bên tai: “Truyền lệnh, trên dưới Đồng phủ, một tên cũng không để lại.” Hắc ôm ta đưa lưng ra phía ngoài cửa, truyền đạt mệnh lệnh xuống các tướng quân bên dưới, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại, cũng không thay đổi tư thế, nhưng giọng nói thì rét lạnh, khí thế như ngàn quân, không có chỗ trống cho sự thay đổi. Sau khi bọn thuộc hạ của hắc ngẩng ra, cũng không có người dám tiến lên khuyên can, đều lên tiếng đáp lời rồi rời đi. Lòng thầm hoảng sợ, ra sức mở miệng gọi hắc: “. . . Điện hạ. . . Đứng. . .” Hắc vẫn bình tĩnh bất động ôm ta như trước. Càng lúc ta càng nôn nóng, muốn ngăn cản hắc, tuy nhiên cả người vô lực, giọng nói cũng khàn khàn khô rát, chỉ có thể miễn cưỡng phát ra mấy âm: “. . . Giữ lại. . . Thái tử. . . Kiểm chế. . .” Đồng phủ trên dưới có hơn trăm mạng người, trong đó có phần lớn là những người cùng ta đến Mạc Bắc, đồng hành đêm ngày, là nam nhân chất phác, chiều cổ đến ta và Sơ Ảnh rất nhiều, lại có quá nhiều người vô tội. Ta nghĩ nếu nhìn rõ lợi hại của thế cuộc, có thể cứu được bọn họ. Suy cho cùng nếu muốn lật đổ Đồng Cung, cần phải có biện pháp mạnh hơn, vì thế những người này sống so với chết sẽ ích lợi rất nhiều. Dựa vào tâm cơ của Nam Thừa Diệu, sẽ không thể không hiểu rõ điều này. Nhưng hắc chỉ ôm ta đứng lên, vươn bàn tay dịu dàng phủ lên đôi mắt ta: “Ta đã nói, nếu hắc dám đả thương đến nửa sợi tóc của nàng, ta liền muốn một nhà Đồng thị của hắc phải diệt tận gốc tộc.” Lời nói rất nhẹ, nhưng lại không có nửa phần văn hồi. Lúc nói chuyện, hắc đã ôm ta ra khỏi gian mật thất, bàn tay của hắc luôn dịu dàng mà kiên định che đôi mắt cho ta, không để ta vì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng mà bị tổn thương, cũng không để ta nhìn thấy một cảnh máu hồng nhuộm thắm kia. Nhưng, tuy rằng không thấy, thì âm thanh đao kiếm vung lên, tiếng kêu gào cầu xin vẫn không dứt ở bên tai, trong lòng ta đau nhói, cố gắng vươn tay ôm lấy cánh tay hắc đang phủ lên mắt ta, lại định lên tiếng nói điều gì đó, nhưng một hồi đau đớn nhanh chóng truyền đến, vốn đã đạt đến giới hạn, thân thể không còn sức lực để chống đỡ, chỉ có thể để mặc cho bóng tối đen tuyền bao lấy ta, cả người yếu ớt tựa vào lồng ngực của hắc.

49. Chương 49

Giống như ta lại trở về Y cốc, hình như đây là khe suối, kia là rừng cây hải đường dày đặc. Tầng tầng sương mù lan toả như một tấm lụa mỏng, làm cho tất cả mọi thứ có thể được nhìn thấy rõ ràng. Ta lại gặp được hần, thanh sam khoan thai, dáng đứng nổi bật. Ánh dương sáng rõ xuyên qua trùng điệp những đoá hoa hải đường đang lay động, nét mặt hần ôn tồn, bỗng nhiên ánh mắt hần xoay chuyển, bình tĩnh nhìn về phía ta. Ta muốn đến gần, nhưng lại không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, cứ như vậy mà đối diện nhìn nhau thật lâu, cuối cùng hần cũng chậm rãi đi về phía ta. Sương mù, lại một lần nữa kéo đến, ta cố sức tìm kiếm bóng dáng của hần, nhưng mờ mờ chỉ nhìn thấy, thanh sam nhàn nhạt thoáng chốc hoá thành áo giáp Bạch Vũ, ngồi trên “Đạo Ly Thanh Thông”, khoé môi người nọ gợi lên ý cười thờ ơ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như sao. Hần càng ngày càng gần, chậm rãi vươn tay về phía ta, ta có phần ngập ngừng đưa tay của mình về phía hần, nhưng chỉ trong nháy mắt, một mũi tên dài xé đôi không trung tiến đến, sau đó một dòng máu ướt át từ lồng ngực hần tuôn ra, bất chợt phía sau lại xuất hiện thêm hàng vạn hàng nghìn binh sĩ, vung đao múa kiếm, ngã xuống, rồi lại đứng lên, trên người đầy những vết thương, chém giết, chém giết . . . Ta muốn hô to, nhưng giọng nói lại nghẹn nơi cổ họng, khó chịu như vậy. Ta xiết chặt hai vai của mình, nhưng vẫn không ngăn được run rẩy, càng không thể khống chế hàn ý đang lan tràn trong đáy lòng. Ta nhìn hần đang ngồi trên lưng ngựa, một tay ôm lấy vết thương, bờ môi cong tuyệt đẹp vẫn mang theo nụ cười thờ ơ như cũ, hần nhìn ta, vành môi động đập rất chậm. Hình như là đang nói với ta, nhưng vì tiếng gió quá lớn, ta lại không nghe được. Giữ vững hơi thở, cố gắng bắt lấy âm thanh đang phát ra, cuối cùng chỉ nghe thấy những tiếng nói đứt quãng đang truyền đến—“. . . Người nói rõ ràng cho ta . . . Sao lại thế này . . .” Giọng nói kia rất quen thuộc, mang theo sự tức giận, không phải của hần, ta hơi nghi hoặc, lại nghe giọng nói kia tiếp tục vang lên —“Nam Thừa Diệu, người nói rõ ràng cho ta, người cố ý giữ tỷ tỷ ta ở lại Nghiệp Thành là để dụ bọn nghịch tặc Đồng thị, có phải hay không?!” “Nếu Điện hạ không hoàn toàn nắm chắc có thể cứu được Vương phi, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Giọng nói trầm tĩnh đang vang lên là của một người khác, hình như là, Tần Chiêu. “Hoàn toàn nắm chắc? Tỷ tỷ của ta thiếu chút nữa là đã chết dưới đao tên lão tặc họ Đồng! Nữ nhi nhà Mộ Dung chúng ta vốn được yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay, vì Tam điện hạ người mà không ngại ngàn dặm xa xôi cực khổ tìm đến Mạc Bắc, ra trận xướng ca giúp người công thành, mà người đã cho nàng được cái gì, Tam điện hạ? Đem đại hôn người để nàng cô độc phòng không, ngay cả khi về nhà thăm phụ mẫu nàng cũng chỉ lẻ loi một mình, hiện tại, người lại khiến nàng thụ thương, nằm trên giường hôn mê suốt một ngày một đêm, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại!” Ta cố gắng mở to mắt. Muốn chống người ngồi dậy, nhưng lại không đủ sức lực, vết thương ở cổ và lòng bàn tay đã được chăm sóc rất tốt, lúc này, đều đang được quấn băng trắng toát, chỉ có điều toàn thân của ta lại rã rời mềm nhũn vô lực, không có một nơi nào là không kêu gào đau đớn. Mở miệng, giọng nói yếu ớt khàn khàn ngay đến chính mình cũng phải hoảng sợ, tuy nhiên cũng đủ để người ở bên ngoài phát hiện, tiếng bước chân dồn dập vội vàng chạy vào trong phòng của ta. Đẩy cửa bước vào đầu tiên là Liễm, gương mặt của hần không thể che giấu được sự vui mừng cùng quan tâm, liền ngồi xổm xuống bên giường của ta, nắm chặt lấy tay ta, lên tiếng nói: “Nhị tỷ, tỷ cuối cùng cũng tỉnh! Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?” Vết thương ở trong lòng bàn tay bị hần bất chợt nắm chặt, trong một thoáng đau đớn liên truyền đến, ta phải cố gắng kiềm nén để không run rẩy, nhìn hần mỉm cười lắc đầu. Một đôi tay thon dài mảnh mẽ, kịp thời vươn đến, Nam Thừa Diệu ngồi xuống ở đầu giường, đỡ ta ngồi dậy, tựa người vào lồng ngực của hần, tiếp tục không lưu lại một chút dấu vết mà nắm lấy cổ tay đang bị thương của ta, nhẹ nhàng kéo ra. Tuy rằng không có dồn hết sức, nhưng Liễm cũng rất nhanh nhạy, vừa này là vì quá vui mừng mà quên mất, hiện tại sau khi ngăn ra, mới lập tức phản ứng lại, vẻ mặt vừa tự trách vừa lo lắng: “Nhị tỷ, vừa rồi có phải ta làm đau tỷ, tỷ có sao không?” Cổ họng ta khô khan đau đớn vô cùng, không lên tiếng được, vì thế chỉ có thể mỉm cười lắc đầu nhìn hần như trước. Từ chiếc bàn bên giường, Nam Thừa Diệu bưng lấy chén nước tự mình cho ta uống, bởi vì thân thể bị giam trong không khí lạnh giá quá lâu, cơ thể đã đạt tới giới hạn, lúc này đôi môi vừa chạm tới dòng nước ấm áp, ta có hơi tham lam mà uống một hơi cạn sạch, tựa như quỳnh tương ngọc dịch. *rượu ngon* Không ngừng uống ba chén, mới cảm thấy đau đớn ở yết hầu hơi dịu đi. Nâng mắt, đã thấy Liễm quay mặt đi chỗ khác, hình như là không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ này của ta, lúc này ta mới cảm giác được, cánh tay trái của Nam Thừa Diệu đang ôm thắt lưng ta cũng hơi siết chặt, nhưng hần vẫn như trước không nói một lời, bàn tay phải lại tiếp tục rót đầy một chén nước nóng,

đưa đến bên mũi của ta. Tuy rằng giọng nói vẫn không dễ chịu như trước, nhưng mà hiện tại ta cũng không uống nổi nữa, khẽ lắc đầu, nhẹ giọng lên tiếng nói: “Tạ Điện hạ, thần thiếp cảm thấy khoẻ hơn rồi.” Không tài, giọng nói tuy vẫn còn khàn, cũng không đến nỗi khó nghe. Hắn lặng lẽ nhìn ta. Cuối cùng cái gì cũng không nói. Đưa tay giúp ta vuốt lại tóc mai hỗn độn. “Điện hạ, quân y tới.” Giọng nói của Tần Chiêu vang lên ở phía sau bức bình phong, theo như phép tắc, hắn không được đi vào. Mà thật ra nếu nghiêm khắc mà nói thì ngay đến Liễm dù là đệ đệ ruột thịt, cũng không thể bước vào bên trong phòng ngủ của ta. Nhưng mà với tính tình của tên tiểu Ma Vương này thì căn bản là không có ai có thể khuyên can được hắn, mà hắn cũng sẽ không làm theo những lễ nghi phiền phức này, may là, Nam Thừa Diệu cũng không nói gì. Sau khi Nam Thừa Diệu đồng ý, hai quân y đi theo đội quân liền tiến đến, thời gian chuẩn đoán vọng, vắn, vắn, thiết (1) thật dài. *Đây là tứ chẩn trong Đông y* Ta bỗng nhiên nhớ đến, từ sau khi ra khỏi Tà Y cốc, đã có một thời gian dài ta không làm người bệnh, mỗi khi thân thể thấy không thoải mái, đều tự mình bào chế thuốc, hiện giờ lại được nuông chiều như vậy, nên có chút không thích ứng. Nghĩ tới điều này, không kìm được liền thoáng mỉm cười, Nam Thừa Diệu đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc dài của ta, khẽ nói nhỏ bên vành tai “Vương Phi y thuật inh, tiếc rằng “Y giả bất y kỹ” (2), để cho bọn họ khám cũng không sao, nếu như vị thuốc không đúng, cứ tùy theo ý của nàng mà làm cũng được.” Ta có chút ngượng ngùng, thứ nhất, không ngờ hắn lại nhìn ra ta đang nghĩ gì, thứ hai, là do ta cũng không có tự cao đến như vậy, quân y hiển nhiên là những nhân tài kiệt xuất trong nghề thuốc, trong dân gian cũng có nhiều cao nhân tàng long ngoại hồ *nhân tài mà sống ẩn dật ý, thật là phí mà*, ta chỉ đi theo bên người Tô Tu Miển rồi học được vài năm, tuyệt đối cũng không dám không xem ai ra gì như vậy. Ta mở miệng định nói. Lại ngại đại phu vẫn còn ở bên cạnh, không thích hợp để giải thích, may mà một câu nói kia Nam Thừa Diệu nói nhỏ bên tai ta. Ta chỉ có thể âm thầm cầu nguyện rằng bọn họ không có nghe thấy. Nam Thừa Diệu nhìn thấy dáng vẻ ta hơi lúng túng, ngón tay thon dài vuốt ve lên đôi gò má tái nhợt của ta vì ngượng ngùng mà ửng đỏ, cuối cùng chậm rãi mỉm cười, đây là từ lúc hắn chiến thắng trở về, ta trông thấy hắn mỉm cười. “Điện hạ, theo lý, vết thương của Tam Vương Phi chỉ là ngoài da, không thể hôn mê một thời gian dài như vậy, hiện tại nếu đã tỉnh lại, chắc hẳn đã không còn gì đáng ngại. . .” Trên nét mặt vị quân y đang nói chuyện mang theo vài phần vui vẻ, hai vị đại phu nhìn nhau một hồi rồi tiếp tục lên tiếng: “Chẳng qua, hiện giờ mạch tượng của Vương phi vẫn còn yếu, hơn nữa lại không ổn định, chúng thần tạm thời cũng không biết là vì sao, chỉ có thể chờ lúc quay về Thượng Kinh cùng với các vị đồng liêu trong thái y viện hội chẩn, mới có thể hốt đúng bệnh đúng thuốc. Trong khoảng thời gian này, Vương Phi cần phải hết lòng điều dưỡng, cho dù thể nào cũng phải thả lỏng tinh thần. . .” Hắn lại ngừng một lát. Sau đó mới chần chừ mở miệng, chỉ có một câu dặn dò ngắn ngủi: “. . . Phải chú ý đến thức ăn, không nên suy nghĩ quá nhiều.” (1) Tứ Chẩn: 4 phép xem xét hay nói 4 phép khám bệnh, để biết bệnh. 1. Vọng chẩn: trông nhìn hình sắc, điều bộ. 2. Văn chẩn: nghe ngóng thanh âm, hơi thở và ý tứ. 3. Vấn chẩn: hỏi rõ bệnh căn, trạng chứng. 4. Thiết chẩn: xét đoán bộ mạch. (2) Y giả bất y kỹ: cái này ta không tìm ra lời giải thích rõ ràng, theo những gì ta hiểu và được ba ba tư vấn thì ý là: người thầy thuốc thường để tâm đến người bệnh nhiều hơn bản thân, cứu người mà không nghĩ gì đến mình.

50. Chương 50

Nam Thừa Diệu thần nhiên gạt đầu, hai vị quân y kia liền lui xuống. Liễm vội vàng lên tiếng hỏi: “Nhị tỷ, lời mà hai tên quân y kia vừa nói cứ mơ hồ như lọt vào sương mù vậy, rốt cuộc thì tỷ có làm sao không?” Ta mỉm cười lắc lắc đầu, “Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt thôi.” Ta thấy hắn vẫn còn vẻ mặt lo lắng, vì vậy vội vàng đuối khéo trước khi hắn còn muốn lên tiếng hỏi lại, “Ta có chút đói bụng, đệ đi đến nhà bếp xem giúp ta có cháo khoai từ hay không.” Hắn lập tức đứng dậy, nhướng mày nói: “Nhị tỷ, tỷ chờ đấy, cho dù là không có ta cũng bắt bọn họ phải làm liền.” Nói xong, hắn liền đi nhanh ra ngoài cửa, ta nhìn theo thân ảnh của hắn biến mất sau tấm bình phong, còn chưa thu hồi tầm mắt, liền nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu vang lên ở bên tai. Hắn vừa vuốt mái tóc ta, vừa mở miệng nói: “Đội cho thân thể của nàng được điều dưỡng vài ngày, chúng ta liền lên đường quay về kinh, danh y trong kinh thành cũng không ít, nàng sẽ không có việc gì.” Ta dịu dàng đáp, “Thần thiếp vốn không sao, không cần phải phiền đến thái y.” Hắn hồ hững cười, “Thái y hay quân y, chẳng qua chỉ giữ được sự bình an, bọn họ

chữa bệnh chỉ dùng những bài thuốc ôn hoà, sợ phải gánh chịu trách nhiệm, hiện tại là do tình thế có hạn, đợi khi về Thượng Kinh, hiển nhiên ta sẽ không tìm bọn họ.”Ta không kiềm được mà nở nụ cười, “Điện hạ phải cẩn thận khi nói ra những lời này, đừng quên ‘Y giả thủ thượng nhất bả đao’ *trên tay thầy thuốc là một thanh đao*”Hắn nhìn ta, “Ta đúng là đã quên, trước mắt đang có một người cầm đao, xem ra là nên cẩn thận một chút.”Ta hơi không hài lòng nhìn hắn, hắn thì đáp lại ta bằng một nụ cười, còn ôm lấy ta, tiếp tục lên tiếng: “Người đời đều nghĩ trong thái y viện của hoàng cung đều là những thần y giỏi nhất có khả năng diệu thủ hồi xuân, nhưng thật ra là không có một người nào, bọn họ đều lấy việc bảo toàn tính mạng của mình làm trọng, tính mạng của bệnh nhân chỉ là thứ yếu. Bằng không sao bọn họ có được địa vị cao, đối với những kẻ không cần thiết thì tìm cơ hội ‘Hạ đao’, ở trong mắt của ta, dù là có một trăm tên như vậy cũng không dùng được một.”Ta mỉm cười: “Xem bệnh cho quân vương hoàng tộc, nếu làm tốt thì người được an phận, nếu không tốt sẽ bị chém đầu, điều này cũng không thể trách bọn họ.”“Cũng vì.” Hắn thản nhiên cười cười, “Danh y chân chính lại ẩn trong dân gian, không biết Vương Phi có từng nghe qua ‘Thuần du ý’ hay chưa, tuy rằng không so kịp với Tô Tu Miễn y thuật có thể khiến quỷ thần trong trời đất kinh hãi, nhưng cũng không uổng phí cho cái hư danh ‘Diệu thủ lang quân’, hiện tại hắn đang ở trong kinh thành, đợi khi chúng ta trở về, ta liền mời hắn đến Vương phủ xem cho nàng.”Ta quay đầu nhìn hắn, vừa định nói chuyện, lại bị hắn dùng ngón tay điểm nhẹ lên môi, “Ta biết nàng định nói gì, cũng là một câu ‘Y giả bất y kỷ’, để cho hắn xem một chút cũng không có gì không tốt.”Không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng vươn tay đẩy tay hắn, “Ta là muốn hỏi Điện hạ, ‘Diệu thủ lưu mỗ mỗ’ từ trước đến nay luôn có hành tung bất định, tính tình thì cổ quái, sao Điện hạ có thể khẳng định hắn đang ở Thượng Kinh, và làm sao biết hắn sẽ đồng ý đến xem bệnh cho ta?”Hiếm khi thấy hắn đoán sai tâm tư của ta, tự mình cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, một lát sau, mới mỉm cười nhìn ta lên tiếng: “Mỗi người đều có nhược điểm, chỉ cần nắm được, liền có thể khiến hắn khẳng khái một lòng. Mà nhược điểm của Thuần Du Ý là ở chỗ lưu luyến sắc đẹp, một Tang Mộ Khanh cũng đủ làm hắn trầm mình trong ôn nhu.”Ta biết Tang Mộ Khanh trong lời nói của hắn, “Bất nguyện ý quân vương chiếu, chích phán mộ khanh cố” *Không cầu chiếu quân vương, chỉ mong Mộ Khanh nhìn*, thanh danh Tang Mộ Khanh của Vong Ưu Quán ở Thượng Kinh sớm đã truyền khắp Nam Bắc vùng đất phía nam Trường Giang. Có thể không thể đẹp bằng Diễm nhi, cũng không sắc nước hương trời như Khánh quý phi, nhưng hai người này không phải là dân thường, hơn nữa lại tựa như trăng sáng trên bầu trời, có mong cũng không thể. Riêng chỉ có Tang Mộ Khanh cô nương này, lại chân chân chính chính khiến cho nam nhân trong thiên hạ, hễ là nhớ đến, đều không khỏi phải yêu thích đến mê mẩn. Mặc dù ta không tận mắt nhìn thấy phong thái của nàng, nhưng cũng có một lần nghe Liễm khen qua, tuy rằng ở trong mắt của hắn chỉ có sự tán thưởng đơn thuần đối với cái đẹp trên thế gian, không hề có tình ý, nhưng có thể khiến hắn như vậy thì tuyệt đối không phải một người bình thường.Ta lại nhớ đến có một bí mật được lan truyền công khai rất rộng trong kinh thành, Tang Mộ Khanh là đệ nhất vũ cơ của Nam Triều, tự nhiên mắt sẽ cao hơn đầu, đã từ chối không ít các vương tôn công tử văn nhân sĩ tử như quá giang chi tức (1) *Cá điếc qua sông*, lại dễ dàng để Tam hoàng tử đương triều Nam Thừa Diệu trở thành khách thường xuyên của nàng, là người đầu tiên, cũng là người duy nhất. Hiện tại, ở nơi này, ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý khi nghe hắn nhắc đến điều này, sau một câu như thế, trong khoảng thời gian ngắn làm ta không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể một mực buông rơi đôi mi, không nói một lời.Hắn thấy ta trầm mặc, tựa như có chút nghi hoặc, bỗng nhiên lại bật cười, từ phía sau ôm lấy eo ta, cúi người xuống, hơi thở ấm áp lướt nhẹ ở bên vành tai ta, “Tại sao Vương phi lại không nói chuyện? Không có gì muốn hỏi ta sao?”Khuôn mặt ta hơi nóng lên, có phần mất tự nhiên, mở miệng nói, “Điện hạ nói, mỗi người đều có nhược điểm, nói vậy thì nhược điểm của vị Mộ Khanh cô nương này điện hạ cũng nắm sao?”Bằng không, sao một kỳ nữ có thể nói là tâm cao khí ngạo, thanh danh vang khắp thiên hạ lại chấp nhận Thuần Du Ý.Hắn cười thành tiếng, giọng nói vang lên lại mang theo vẻ thờ ơ ngày thường, “Đúng vậy, nhược điểm của Tang Mộ Khanh là ở chỗ nàng động chân tình với ta, nhưng mà, Vương Phi xác định đây là điều nàng muốn hỏi sao?”Hàng mi rũ xuống, không nói gì, trong đáy lòng lại không hiểu vì sao mà nổi lên một tia lạnh lẽo.Trên thế gian này, có bao nhiêu người đến nắm mộng cũng muốn một lần gặp được Tang Mộ Khanh, mà người trước mắt này, lại chỉ xem tấm chân tình của nàng là một công cụ để lợi dụng, hắn lợi dụng nàng để lung lạc lòng người, có lẽ còn lợi dụng nàng để thu thập tin tức khắp nơi, ta không biết liệu ở trên thế gian này, đến cùng thì cái gì có thể khiến hắn thật tâm để ý. Hít một hơi thật sâu, ta cố gắng ngồi dậy từ trong lòng ngực của hắn, quay đầu nhìn vào đôi mắt hắn, giọng nói rất nhẹ, lại cất lên từng câu từng chữ, “Thế còn ta, Điện hạ xem thử xem nhược điểm của thần thiếp là gì?”Ánh mắt của hắn trở nên thâm trầm, bình tĩnh nhìn ta một lúc lâu, sau thản nhiên lên tiếng, chỉ có bốn chữ, “Quá nặng tình nghĩa.”Ta bỗng chốc giật mình, không biết nên nói điều gì.Nụ cười thờ ơ bên khoé môi của hắn dần phai

nhật, chỉ nhìn ta thật sâu, một lúc sau mới lại lên tiếng, trong giọng nói có một chút thở dài không dễ phát hiện, “Vương phi tuệ chất lan tâm, chí khí cùng tài học cũng không thua kém nam nhân. Nhưng, nữ tử quá thông minh, thường không dễ được hạnh phúc, hiểu rõ đạo lý, quan tâm đến đại cục, sau đó sẽ một mực vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng.” Ánh mắt ta nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn vào bàn tay đang quần băng của mình, không nói gì, còn giọng nói của hắn, vẫn như trước lẳng lặng truyền đến—“Độ đệ của nàng nói không sai, nàng gả vào Tam vương phi, ta đối với nàng có quá nhiều thiếu sót, nhưng cho đến bây giờ nàng vẫn chưa hề nói nửa câu không phải với ta, ngược lại, còn đến Mạc Bắc, vì ta mà suy nghĩ.” “Thần thiếp nếu đã gả cho Điện hạ, hiển nhiên hoạ phúc gắn liền với nhau. Đạo lý ‘Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn’ *có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu*, thần thiếp hiểu rõ.” Ta không có nhìn hắn, chỉ là nhẹ nhàng lên tiếng, thế nhưng hắn lại vươn tay nâng cằm của ta, hơi dùng lực, bắt ta phải ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của hắn—“Những điều nàng vừa nói, là đúng với thân phận một Tam vương phi đương triều, thiên kim của Mộ Dung Thừa Tướng hiểu rõ đại nghĩa, nhưng vì điều này, nàng đã bỏ quên những hy vọng và đòi hỏi cơ bản nhất của một người thê tử.” Hắn buông tay ra, nhưng vẫn nhìn vào ánh mắt ta như trước, mở miệng, “Như lúc này đây, ta không tin, cho dù một chút nàng cũng không hề phát hiện, vì sao ta lại giữ nàng ở lại Nghiệp Thành. Nhưng nàng lại không hỏi một câu, biết rằng nguy hiểm mà vẫn ở lại. Ta khiến nàng một thân thụ thương, hôn mê ở trên giường suốt một ngày một đêm, thế mà khi nàng tỉnh lại, ngay đến nửa câu oán hận cũng không có. Đến cùng là vì Vương Phi không chút để ý, hay là tự mình chuốc khổ như vậy?” Ta mở to mắt, hít sâu một hơi, sau đó lên tiếng, “Cũng như những điều Tần tướng quân đã nói, Điện hạ có thể làm như vậy, nhất định là đã nắm chắc có thể cứu được thần thiếp, thần thiếp tin tưởng Điện hạ.” “Nếu ta nói cho nàng biết, đối lại là người khác có thể ta cũng sẽ không đi một chiều này, Vương phi sẽ thế nào? Bên trong kế hoạch chắc thắng của ta có nàng, bởi vì là nàng, cho nên ta tin tưởng dựa vào sự thông minh của nàng, nhất định có thể đợi được ta, nhưng thật ra đó cũng chỉ là một hồi đánh cược.” Ta chậm rãi nâng mắt, đối diện với ánh mắt tối tăm sâu xa của hắn, sau đó cố gắng nở một nụ cười nhu hoà, “Thế nhưng, cuối cùng chúng ta cũng cược thắng, không phải sao?” Ta dùng chữ “Chúng ta”, sau đó cảm nhận thấy thân thể của hắn có hơi rung động không dễ gì phát hiện. Ta vẫn lẳng lặng nhìn vào ánh mắt hắn như trước, giọng nói nhu hoà mà kiên định, “Nếu là người khác, chưa hẳn Điện hạ sẽ không đi nước cờ này, nhưng nhất định sẽ không vứt bỏ tính mạng của kẻ đó mà không chút để tâm. Mà hiện tại, thần thiếp đã bình yên vô sự, ta tin tưởng Điện hạ rằng ngoại trừ việc dựa vào bản thân thần thiếp, hiển nhiên còn có trùng điệp những sắp xếp, nên thần thiếp không có nửa phần oán hận.” Hắn nhìn ta thật sâu, không nói gì, nhưng đến cùng thì ta vẫn không ngăn được một tia chua xót đang vắt ngang đáy lòng, nhắm chặt mắt, nhẹ giọng mở miệng nói, “Chỉ là, nếu lại gặp phải chuyện như vậy, thần thiếp hy vọng điện hạ có thể thông báo sớm, chỉ cần là ý tứ của Điện hạ, thần thiếp sẽ không có nửa câu khước từ, ta không muốn bị lừa dối, đến cuối cùng mới biết được.” “Sẽ không có lần sau,” vừa dứt lời, cả người ta liền bị hắn ôm chặt ở trong lòng, giọng nói của hắn lại mang theo vài phần trầm thấp sợ hãi không như ngày xưa, “Ngày đó ở dưới cổng Nghiệp Thành, ta nhìn thấy giọt máu của nàng giữa nền tuyết trắng, mới phát hiện, hoá ra là ta để tâm.”

51. Chương 51

Âm thanh “đôm đốp” của than củi đang cháy vang lên trong phòng, chăn bông trên giường được sưởi ấm, ta tựa vào lồng ngực ấm áp cứng rắn của Nam Thừa Diệu, hai thân mình đặc biệt tương hợp với nhau, ta lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ trầm ổn của hắn, từng chút từng chút, tiếng gào thét giận dữ của gió tuyết cùng sự rét lạnh của không khí bên ngoài cửa sổ, dường như đang bị ngăn cách ở thế giới bên kia. Hắn tự cười chính mình, “Cho nên, khi đó căn bản là ta không dám nhìn nàng, bởi vì chỉ cần ta liếc mắt một cái, liền sẽ mềm lòng mà đáp ứng điều kiện của Đồng Dịch, để nàng hoàn hảo vô khuyết trở lại bên người ta.” Ta lẳng lặng tựa vào trong lòng hắn, dịu dàng đáp, “Thần thiếp đã hoàn hảo vô khuyết trở lại bên người Điện hạ.” Hắn không nói gì, chỉ lẳng lẽ đem bàn tay đang quần băng của ta đặt lên môi, trên vết thương ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng để lại một nụ hôn. Sau đó, giọng nói sâu nặng của hắn lại vang lên, đem theo sự thư thái và lời ước hẹn, “Sẽ không có lần sau, ta cam đoan.” Đáy lòng ta có một chút mềm mại, vừa muốn nói điều gì đó, lại nghe thấy giọng nói của Liễm từ xa truyền đến, “Nhị tỷ, cháo khoai từ được rồi...” *haizz bóng đèn ah* Lời còn chưa dứt, hắn đã bưng bát cháo củ từ to đầy đi nhanh tới bên giường của ta. Ta nhìn

thoảng qua bát cháo, không khỏi buồn cười đưa mắt nhìn hần, “Nhiều như vậy, ta ăn không hết.” Đôi mày kiếm của hần giương lên, “Ăn không hết cũng phải ăn, cháo này là do chính tay ta giúp bọn họ nấu, hơn nữa còn đích thân ta mang đến, cho dù thế nào tỷ cũng phải ăn bằng hết!” Ta mỉm cười, nghĩ hần từ nhỏ đã có cuộc sống an nhàn, ngay đến cửa nhà bếp còn chưa bước vào, nói chi là làm những chuyện như vậy. Ta nhìn thấy ánh mắt của hần giống như Nam Thừa Diêu dày đặc những gân máu đỏ hồng, không khỏi lên tiếng nói. “Việc này đầu cần đệ phải tự mình làm, giao cho Sơ Ảnh là được rồi.” Sắc mặt của hần có chút mất tự nhiên, nhưng chỉ trong nháy mắt liền áp chế mà cười nói: “Có ta hầu hạ tỷ không tốt sao?” Lòng ta trầm xuống, tuy rằng hần đã cố gắng che giấu, nhưng cuối cùng vẫn không giấu được, ngay khi uống một ngụm cháo từ chiếc thìa trong tay hần, ta lẳng lặng mở miệng, “Sơ Ảnh đâu, sao lại không thấy nàng?” Bàn tay cầm thìa của Liễm cứng đờ, ánh mắt hạ xuống, không lên tiếng, lòng ta càng lúc càng bất an, “Cuối cùng thì nàng thế nào?” Vòng tay Nam Thừa Diêu ôm ta hơi nắm chặt, sau đó lên tiếng nói, “Ta không muốn giấu nàng, Sơ Ảnh không có ở bên trong thương hội Đồng Ký, ta đã phái người đi tìm, nàng không cần lo lắng.” Ta hơi nhắm mắt lại, sau lại mở ra, ánh mắt khẩn cần nhìn hần, mở miệng, “Điện hạ, từ nhỏ Sơ Ảnh đã cùng ta lớn lên, ở trong lòng thần thiếp, nàng cũng như là muối muối, xin Điện hạ hứa với thần thiếp, nhất định phải tìm được nàng.” Hần gật đầu, “Nàng yên tâm.” Không biết vì điều gì, khi có một câu ứng thuận này của hần, lòng ta có phần buông lơi kì lạ, đang muốn lên tiếng tạ ơn, đột nhiên ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của Tần Chiêu, “Điện hạ, quân tình cấp báo.” Nam Thừa Diêu cũng không kiêng dè khi có ta mà thản nhiên lên tiếng, “Nói.” “Triệu Mạc đã đưa người đến vùng phụ cận sa mạc Hàn Hải bắt được Đồng Minh, hiện đang được giam giữ trong đại lao Nghiệp Thành, nên xử trí thế nào, kính xin chỉ thị của Điện hạ.” Bỗng nhiên trong lúc đó, ta cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, có chút cảm giác không thở nổi, Nam Thừa Diêu buông vòng tay đang ôm ta, định đỡ ta nằm xuống trên giường, ta duỗi tay vịn chặt lấy cánh tay hần, khẽ nói nhưng giọng điệu lại mang theo sự kiên trì, “Điện hạ, cứ nói ở đây. Ít nhiều gì thì một nhà Đồng thị cũng có liên quan đến ta, ta nghĩ ta nên biết.” Thật ra, từ sau khi ta tỉnh lại, liền có một tảng đá lớn luôn đè nặng ở trong lòng, vài lần muốn nói ra, rồi lại nhịn xuống, hiện giờ, chợt nghe thấy Đồng Minh còn chưa chết, cảm giác thả lỏng còn chưa kịp trở dậy thì tin tức hần bị bắt vào tù lại nói gót truyền tới. Nam Thừa Diêu nhìn ta một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi khó có thể nghe thấy, sau đó hần mở miệng nói với Tần Chiêu đang ở bên ngoài bức bình phong, “Trước tiên đừng động đến hần, ta muốn tự mình đi thăm vấn.” Tần Chiêu lên tiếng “Vâng”, lại tiếp tục mở miệng hỏi, “Thế Trần Tam thì xử trí thế nào?” Nam Thừa Diêu thản nhiên hỏi, “Hành tung của Đồng Minh không phải do hần lộ ra sao?” “Không phải.” “Hần vẫn như trước không có nửa phần quy thuận ư?” “Không có.” Nam Thừa Diêu cười cũng như không cười, “Thật là khó có được nhân tài như hần, nhưng mà, đáng tiếc.” Liễm đang bưng bát cháo ngồi đối diện, bình tĩnh nhìn hần, “Ý tứ của Điện hạ là giết?” Nam Thừa Diêu vẫn thờ ơ mỉm cười như trước, đáy mắt thì lại lạnh nhạt, “Không được bỏ qua, muốn thành đại sự, phải biết khi nào thì thu khi nào thì thả.” Thật ra, ta biết hần làm như vậy cũng không có gì là không đúng, nếu không thể thu nhận, thì nhất định là đối địch, thả hổ về rừng không bằng nhổ cỏ tận gốc. Nhưng mà, hiểu là một chuyện, còn đáy lòng ta thì lại không có cách nào mà dần xuống cảm giác rét run. Nam Thừa Diêu đưa tay cầm lấy một cái gối, động tác nhẹ nhàng đỡ ta dựa lên, sau đó lên tiếng nói, “Để Liễm ở lại nơi này thay ta, ta đi cùng Tần Chiêu một lát sẽ trở lại.” Ta nhìn hần gật đầu, sau đó lại nhìn theo bóng lưng của hần biến mất sau bình phong. “Nhị tỷ, nhân lúc cháo còn nóng mà uống hết đi.” Liễm vừa nói, vừa múc một thìa cháo đưa đến bên môi ta. Ta nhìn vào đôi mắt trong xanh nhàn nhạt của hần đang nổi rõ những gân máu đỏ hồng, không khỏi có phần đau lòng, “Các người hành quân trở về, vốn đã hao tổn rất nhiều sức lực, lại canh giữ cho ta suốt một ngày một đêm, sợ rằng thân thể sẽ không chịu đựng nổi, gọi nha hoàn đến là được, đệ nhanh đi nghỉ ngơi một chút. Còn có Điện hạ, đệ cũng sai người đi nói với Điện hạ một tiếng, đừng quá mệt mỏi.” “Ta không sao, về phần Nam Thừa Diêu tỷ càng không cần phải cảm thấy áy náy,” nét mặt Liễm lạnh lùng, “Hần vốn là nợ tỷ!” Ta hơi nhíu mày, tính tình thẳng thắn không chút che giấu như vậy, lại sinh ra trong gia đình Tướng phủ, sớm muộn gì cũng có ngày đem lại tai họa cho hần, “Liễm, đệ cũng không phải là đứa trẻ, tục danh của Tam điện hạ sao đệ có thể gọi thẳng như vậy?” Trong mắt hần ẩn hiện sự tức giận, “Hần dám để tỷ ở lại Nghiệp Thành làm mối dẫn tên Đồng lão tặc, ngay cả việc kêu tên hần cũng không được sao?” Ta khẽ thở dài, “Điện hạ có thể làm như vậy, tất nhiên đã có an bài ở khắp nơi, chẳng phải bây giờ ta đã không có việc gì hay sao?” Sự tức giận ở trong mắt hần thoáng dịu đi đôi chút, nhưng vẫn có phần tâm không cam tình không nguyện, lên tiếng: “Nếu không phải thấy hần thật sự để ý đến tỷ, tỷ cho rằng ta cứ như vậy mà bỏ qua hay sao?” Ta chạm vào chiếc thìa trong tay hần, lại uống một ngụm cháo, không nói gì. Liễm vừa dứt ta, vừa tiếp tục lên tiếng nói, “Ngày đó khi chúng ta vẫn chưa công được thành, tỷ lại bị mang đi, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Khi đó, chính Tam điện hạ đã mạo hiểm mưa

tên mà bay người lên cổng thành, ‘Chuyển Phách” ra khỏi võ, chỉ trong một chiêu liền lấy đi tính mạng của Đồng lão tặc.” Mặc dù cực kỳ bất mãn với Nam Thừa Diệu, nhưng khi nói đến đây, gương mặt của hắn vẫn mang theo vài phần khâm phục, có lẽ chính hắn cũng đã nhận ra, có chút ngưỡng ngẫm nở nụ cười, lại múc một thìa cháo dứt cho ta, mới tiếp tục nói——“Đồng lão tặc vừa chết, quân lính phòng thủ Nghiệp Thành liền tan rã, chúng ta chiếm được Nghiệp Thành, liền ngay lập tức đi tìm tỷ, sợ rằng sẽ lỡ tay làm tỷ bị thương, nên Tam điện hạ đã ra nghiêm lệnh, bên trong Nghiệp Thành cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được động binh gây thương tích. Hắn bảo ta cùng Tần Chiêu, Triệu Mạc, Âu Dương Hiến dẫn người chia ra các hướng khác nhau, men theo Nghiệp Thành mà tìm tỷ, còn hắn thì chạy tới thương hội Đồng Ký. Sau ta nhận được tin tức tỷ đã không có việc gì, lúc này mới mang binh trở về, chờ ta đến được thương hội, hắn đã hạ lệnh tiêu diệt một nhà Đồng thị.” Đáy lòng của ta, nặng nề ngừng lại, không nói gì. Mà Liễm cũng không chú ý tới sự khác thường của ta, vừa giúp ta húp cháo như trước, vừa cứ thế mà nói tiếp, “Sau đó tỷ hôn mê bất tỉnh, cho dù là dùng bài thuốc nào cũng không hiệu quả, chúng ta liền liên tục trông coi, bây giờ nghỉ lại, một ngày qua hai tên quân y kia cũng thật không dễ chịu. Nếu không phải vì không tìm được người khác, ta sớm đã đem bọn họ ăn tươi nuốt sống! Còn Tam điện hạ thì ngược lại, không nói một câu, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ âm trầm kia thì ngay đến ta cũng phải phát lạnh, cũng khó trách hai tên quân y kia cứ nơm nớp lo sợ mỗi lần báo cáo bệnh tình của tỷ.” Hắn nói xong, bản thân cũng nhin không được mà mỉm cười nhìn ta, nhưng đến một chút ta cũng không cười nổi, do dự trong chốc lát, vẫn có phần chần chừ lên tiếng, “Một nhà Đồng thị...” “Ngoại trừ Đồng Minh được tên gia nô Trần Tam của Đồng gia liệu chết bảo vệ mà chạy thoát ra ngoài, và Điện hạ vì muốn tìm được Đồng Minh mà lưu lại tính mạng của Trần Tam ra thì những người khác trong Đồng phủ, không còn một người nào còn sống.” Liễm dứt khoát lên tiếng, không chút do dự. Thấy ta im lặng, hắn thở dài, “Tam điện hạ đã nói qua, nếu bọn họ dám đả thương tỷ, một nhà Đồng thị phải diệt tận gốc rễ, tỷ vẫn còn không biết phu quân của tỷ là người như thế nào sao? Thật ra nếu đổi lại là ta, cũng sẽ làm như vậy.” Hắn lại múc một thìa cháo cho ta, nhưng ta không thể nào ăn nổi nữa, hắn thấy vậy, cũng không tiếp tục ép ta, đặt bát cháo xuống, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói có một chút thở dài cùng trầm tĩnh. . “Nhị tỷ, ta biết tỷ có lòng nhân từ, nhưng cái thế giới này vốn là như vậy, chỉ có thắng được thua mất, cho dù là đúng hay sai? Ai vô tội? Ai hàm oan? Đến ông trời cũng không phân xử được. Tỷ cũng không cần phải đem mọi trách nhiệm đều ôm vào trong lòng, Đồng thị bị diệt môn, tất nhiên là bởi vì bọn họ đả thương tỷ, nhưng việc Đồng Dịch mưu phản là sự thật không thể thay đổi, theo như lệ phải tru di cửu tộc, Tam điện hạ làm như vậy cũng không có nửa phần không phải. Hắn thân là hoàng tử, nhất định phải nâng cao quyền uy, giữ gìn kỷ cương.” Hắn quay đầu nhìn ta, “Hơn nữa, nếu lưu lại người Đồng gia, hiển nhiên là có chút lợi ích, nhưng muốn lật đổ Đồng Cung, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. Nếu Đồng Dịch đã chết, thì những người còn lại căn bản không có khả năng giúp Tam điện hạ thực hiện được chuyện này, như vậy, hắn nhất định sẽ không muốn rút dây động rừng, với lại nếu hắn phí sức mà giữ lại tính mạng của những kẻ hận hắn, thế nào cũng trở thành đề tài nơi đầu lưỡi của người đời, một truyền mười, mười truyền một trăm, lỡ như rơi vào tay kẻ có lòng dạ ác độc, thanh danh sẽ bị bôi xấu thì sao?” Ta chưa từng nghĩ Liễm sẽ nói ra như vậy, nhất thời, có chút giật mình nhưng nhìn thấy nét mặt anh tuấn của hắn, lại không thể nói nên lời. Hiển nhiên là ta biết Liễm thông minh khác thường, nhưng vì từ đầu hắn đã không muốn dấy vào chuyện triều chính, mà cũng điều này đã khiến phụ thân và mẫu thân có không biết bao nhiêu là bị thương cùng phiền não. Lần này cùng Nam Thừa Diệu xuất chinh, dù rằng Nam Thừa Diệu không hề đề phòng hắn, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, hắn lại có thể đem mọi việc nói rõ ràng như vậy, nói không chừng là âm thầm tìm hiểu, ta cũng thật sự không ngờ. Liễm thoáng nhìn thấy sắc mặt của ta, lại đưa ánh mắt trở về bên ngoài cửa sổ, cất cao giọng, giữa đôi mày thẳng thắn vô tư mơ hồ còn có một chút kiêu hãnh, “Phụ thân vẫn cứ muốn ta vào triều làm quan, ta một mực không chịu, thật ra chuyện tình đầu đá lẫn nhau này không phải là ta không biết, chỉ là không màng đến mà thôi.”

52. Chương 52

Ước chừng đến chạng vạng tối, Nam Thừa Diệu trở về phòng, Liễm thấy hắn bước vào, thân nhiên hành lễ rồi cáo lui khỏi phòng. Đợi trong phòng đã không còn ai, hắn lên tiếng hỏi khẽ: “Vương phi cảm thấy

thế nào?”Ta mỉm cười: “Uống qua thuốc, buổi trưa lại ngủ được một lúc, đã tốt hơn rất nhiều.”Hắn gật đầu, ta nhìn thấy trong đáy mắt của hắn có phần xanh xao, không khỏi nhẹ giọng lên tiếng: “Nhưng, Điện hạ cũng nên nghỉ ngơi một chút.”Hắn bật cười, đột nhiên cúi người xuống bên tai ta, mập mờ lên tiếng, giọng nói hơn khàn khàn, lại còn lộ ra sự mỉa mai: “Đây là do Vương Phi nói, một lát không được hồi hận.”Vừa nói, vừa duỗi ngón tay chạy dọc theo mái tóc dài của ta cùng với đường cong của chiếc cổ, chậm rãi vuốt nhẹ xuống dưới.Mặc dù biết hắn chỉ đang trêu đùa, nhưng vẫn không nhịn được mà có phần xấu hổ, thân mình tránh sang bên cạnh: “Điện hạ, thần thiếp là nói thật.”Hắn mỉm cười nhìn ta: “Ta cũng nói thật, thế nào, Vương phi không tin sao?”Ta có chút bất đắc dĩ, liền quyết định nói lảng sang chuyện khác: “Buổi sáng Điện hạ ra ngoài, mọi chuyện đều được xử lý xong rồi sao?”Vốn chỉ là một câu vô tình, lời vừa ra khỏi miệng, đáy lòng liền đột nhiên trầm xuống.Buổi sáng hắn đi ra ngoài, hơn phân nửa là vì chuyện của Đồng Minh.Hắn “Ừ” một tiếng, cũng không nói thêm gì, nụ cười bên môi cũng dần dần thu lại.Ta hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Điện hạ dự định sẽ xử lý Đồng Minh thế nào?”Hắn lẳng lặng nhìn ta, chỉ nói bốn chữ, trong giọng nói không hề có một chút cảm xúc: “Mưu phản phải chém.”Lòng ta run lên, giọng nói cũng không tránh được mà mang theo một tia run rẩy: “Ý của Điện hạ là nói, hắn đã . . .”Nói tới đây, ta lại không thể nói tiếp được.Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn ta, mới lên tiếng nói: “Vẫn chưa, nhưng tội này không thể ân xá, chỉ là chuyện sớm hay muộn.”Ta khẽ gật đầu, ánh mắt hạ xuống, không nói thêm gì nữa.Hắn nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng cũng đứng dậy, đi đến trước mặt ta: “Luật pháp như núi, mưu phản phải chém, vốn không liên quan đến nàng, nàng không nên suy nghĩ nhiều, quân y cũng đã nói, nàng không được để tâm tư nặng nề.”Ta miễn cưỡng nhếch môi mỉm cười nhìn hắn gật đầu, trao tay vào trong lòng bàn tay đang vươn ra của hắn, tùy ý để hắn ôm lấy eo ta đi đến bên giường: “Vương phi ngủ sớm một chút, ta gọi người đến hầu hạ nàng nghỉ ngơi.”Ta không khỏi quay đầu nhìn hắn: “Điện hạ còn chưa nghỉ sao?”Hắn mỉm cười: “Đúng là ta rất muốn, nhưng trên người Vương Phi còn có thương tích, ta không đành lòng.”Tâm tình hiện đang ủ dột nan giải, lại bị hắn quấy rầy như vậy, ta không khỏi có chút dở khóc dở cười.Hãy còn chưa lên tiếng, nhưng vốn là ta định nói điều gì đó, tuy nhiên tâm tư chợt thay đổi, suy nghĩ vừa nảy lên liền dừng lại, cố giữ vững bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười, nói nhỏ: “Điện hạ cẩn thận.”Ta nhìn theo bóng lưng của hắn biến mất sau màn đêm, nghe tiếng vó ngựa dần khuất xa, nhắm mắt lại, hơi ổn định tinh thần, quay đầu nói với tiểu nha hoàn được Nam Thừa Diệu phái đến hầu hạ ta: “Ta có chút đau đầu, làm phiền cô nương mang rượu đến cho ta, sau đó đem thang thuốc mà lúc sáng quân y đã kê lại đây, không cần sắc.”Tiểu nha hoàn kia vâng lời rời đi, chỉ chốc lát liền trở về, ta nói cảm tạ, sau lại cùng nàng nói vài lời rồi bảo nàng lui xuống.Đóng cửa lại, ta từ từ mở thang thuốc ra, lúc ban sáng khi uống thuốc ta nhớ trong đó có chứa Nam Dương Kim Hoa cùng Quế Chi Thuyền, nếu đem hai loại thảo dược này nghiền thành phần, cho vào trong rượu nóng, chính là một loại thuốc mê rất tốt.Ta gạt bỏ hết tất cả mọi ý nghĩ ở trong lòng, hâm rượu nghiền thuốc, không để mình suy nghĩ điều gì.Giờ này khắc này, ta chỉ cần nhớ rõ cả đoạn đường từ Thượng Kinh tới Mạc Bắc đã nhận bao nhiêu là chăm sóc cùng bảo hộ, chỉ cần nhớ đến lò sưởi ấm áp dưới cổng Nghiệp Thành, chỉ cần nhớ hắn đã cứu một mạng này của ta, thế là được rồi.Đợi cho đến khi mọi thứ được chuẩn bị thỏa đáng cũng đã qua nửa con trăng, vết thương trong lòng bàn tay cũng bắt đầu trở đau, nhưng ta không quan tâm đến điều này, trầm ngâm một lát, ta lên tiếng gọi tiểu nha hoàn đang đứng hầu ở gian ngoài: “Trời hôm nay rét đậm, nha môn lại thiếu người, hiện tại vẫn còn rất nhiều quân sĩ trực ban, người đi lấy một ít rượu, theo ta mang đến cho bọn họ để giữ ấm.”Tiểu nha hoàn kia cũng thật lạnh lợi, chỉ chốc lát liền dẫn theo vài người mang rượu đến, ta nhanh tay đổi lấy bình rượu đã ủ ấm ở trên bàn, mỉm cười yếu ớt: “Hiện tại trong đại lao đang giam giữ tội phạm quan trọng của triều đình, thủ vệ ở đây hẳn sẽ gặp không ít khổ sở, mọi người cùng ta đến đó trước tiên đi.”Bởi vì nơi chúng ta ở chính là quan phủ của Nghiệp Thành, trong lòng đất chính là đại lao, từ gian phòng đi đến, cũng không mất nhiều thời gian.Lúc này trong đại lao chỉ giam giữ một mình Đồng Minh, vì vậy chỉ có hai sai dịch trông coi nơi này, thấy ta dẫn theo một đám nha hoàn tiến vào, vội vàng đứng lên hành lễ: “Tiểu nhân tham kiến Tam vương phi!”Ta dịu dàng cười: “Đồng Minh vốn là tội phạm quan trọng của triều đình, mong hai vị phải cảnh giác nhiều hơn, vào ngày trời đông giá rét thế này, thật vất vả cho hai vị, Bốn cung đặc biệt mang đến cho hai vị một bình rượu nóng để sưởi ấm.”Ta tự tay đặt bình rượu kia lên chiếc bàn ở trước mặt bọn họ, hai tên sai dịch vì được sủng ái mà có phần lo ngại nên từ chối, ta mỉm cười: “Chẳng qua chỉ là một bình rượu nhạt, so với sự tận tâm tận lực của các người đối với triều đình có là gì, hai vị cũng không nên từ chối, Bốn cung còn phải mang rượu đến tặng những tướng sĩ khác.”Vừa nói như vậy, hai người kia liền cảm tạ thiên ân rồi nhận lấy, ánh mắt ta buông xuống che đi sự áy náy ở trong đó, liền xoay người rời đi, tiếp tục dẫn theo nha hoàn mang rượu gửi đến những thủ vệ khác.Đi hết một vòng quan phủ Nghiệp Thành, ta trở lại trong phòng, xem chừng đến

khi được liệu đã phát huy tác dụng, liền nói rằng mình cần yên tĩnh để xem sách, bảo tiểu nha hoàn kia lui xuống nghỉ ngơi. Chờ khi tiếng bước chân của nàng đã khuất xa, ta mới đứng dậy, cầm theo bầu rượu ở trên bàn, đẩy cửa bước ra. Thật ra trong bình rượu không hề có rượu, chỉ là một đạo cụ che giấu, bởi vì hành động ban rượu vừa nãy của ta mà những thủ vệ canh gác ở bên ngoài cũng không có quá nhiều hoài nghi, lại vì ngại thân phận của ta mà không tiện hỏi nhiều, vì thế không chút trở ngại đi đến địa lao. Hai tên sai dịch kia dĩ nhiên đã ngã xuống mất đi tri giác, ta hơi nhắm mắt lại, nhưng khi đã quyết định, có do dự cũng là uống phí, tâm đã định, trước tiên ta tháo xuống khâu chìa khoá địa lao ở trên mình một trong hai người. Một đường đi xuống, trong căn phòng giam ở khúc quanh chính là Đồng Minh. Nét mặt hần kiêu ngạo, nhắm mắt ngồi xếp bằng, nghe thấy tiếng động cũng không mở mắt, trong lòng ta nhẹ nhàng thở dài, cũng không lên tiếng gọi hần, bắt đầu thử từng chiếc chìa khoá. Rốt cuộc thì tiếng mở khoá cứ liên tục vang lên cũng thu hút được sự chú ý của hần, chợt hần mở to mắt, nhìn thấy ta, không khỏi kinh ngạc, có chút khó tin, bật thốt lên: “Là người?” Đúng lúc này, chiếc chìa khoá trong tay ta vang lên một tiếng “Răng rắc”, cửa ngục theo đó mà mở ra. Ta nhìn hần, không có bước đến, chỉ là khẽ mỉm cười bình tĩnh, lên tiếng: “Đồng đại ca, ở trên cổng Nghiệp Thành, người ra tay cứu Mộ Dung Thanh một mạng, hiện tại, đến lượt ta cứu người.” Đồng Minh đứng dậy, đi nhanh tới, nhưng khi chỉ còn cách ta ba bước liền đột nhiên ngừng lại: “Người giấu Nam Thừa Diệu đến đây, có phải không? Thả ta thì người biết ăn nói thế nào với hần?” Ta hơi ngần ra, Nam Thừa Diệu là kẻ thù giết cha tiêu diệt gia tộc của hần, đương nhiên hần sẽ hận Nam Thừa Diệu, nhưng Nam Thừa Diệu cũng là phu quân của ta, mà giờ phút này khi hần đối diện với ta, tuy rằng sắc mặt rất phức tạp, không thiếu sự thù hận, nhưng lời nói thoát ra khỏi miệng lại không có nửa phần hoài nghi, còn có vài phần suy nghĩ cho ta, trong một thoáng, ta thật không biết phải đối mặt với hần thế nào. Hần nhìn thoáng qua sắc mặt của ta, quay đầu đi, giọng nói vẫn mang theo sự phức tạp: “Vốn là do Đồng gia chúng ta có lỗi với người trước, gây tội thì phải chịu tội. Có điều hiểu là một chuyện, nhưng ta đây không hề hối hận.” Ta hít một hơi thật sâu, sau đó trầm ngâm lên tiếng: “Đồng đại ca, người không cần phải nói, ta hiểu rõ. Nếu Đồng đại ca vẫn còn tin ta, nên cùng ta rời đi.” Hần mỉm cười bi thương: “Ngay cả Trần Tam cũng đã chết, ta chỉ còn mỗi cái mạng rách nát này, có cái gì đáng giá để Vương Phi phải diễn kịch gạt ta? Nếu không phải vì tâm niệm của phụ thân, hy vọng có thể lưu lại một huyết mạch cho Đồng gia, thì cho dù ta có chết ở đây cũng không có gì vương bận.” Vừa nói xong, vừa bước ra khỏi cửa. Đáy lòng ta đau nhói, nhưng liền cố gắng kiềm chế, nhẹ lời lên tiếng: “Đồng đại ca, hiện giờ lao dịch bên ngoài đã bất tỉnh nhân sự, người thay y phục của bọn họ rồi cùng ta ra ngoài, hiển nhiên là sẽ gặp một chút nguy hiểm, nhưng trước tiên phải cùng ta đóng một vở kịch, đem sự nguy hiểm này giảm đến mức thấp nhất, còn ta thì dù thế nào vẫn là Tam vương phi đương triều, những thủ vệ bên ngoài cho dù có hoài nghi, hần cũng không dám gây quá nhiều khó dễ. Có điều, Đồng đại ca, tuy rằng là nói như thế, nhưng kết quả cuối cùng thế nào, Mộ Dung Thanh cũng không dám cam đoan với người.” Hần bình tĩnh nhìn ta một lúc lâu, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Nếu Vương Phi đã có cách ăn nói với Nam Thừa Diệu về việc này thì ở dưới địa lao này, ta biết có một đường hầm trực tiếp thông ra bên ngoài quan phủ Nghiệp Thành.” Lòng ta liền thả lỏng, lúc này mới mở miệng nói: “Nếu Đồng đại ca nói như vậy, hần là đã nắm chắc có thể thoát ra ngoài, vậy thì ta yên tâm. Người không cần lo lắng cho ta, ta đã an bài mọi chuyện, sẽ không để cho kẻ khác hoài nghi đến ta. Hơn nữa, cho dù là biết, ta là Vương phi của Tam điện hạ, là thiên kim của Thừa tướng đương triều, sẽ không có việc gì.” Hần nhìn ta thật sâu, sau đó cũng không nói gì, xoay người đi sâu vào trong nhà giam, trên một bức tường bình thường nhìn qua không có gì lạ, không biết làm thế nào mà chỉ đánh mạnh lên vài cái, trên bức tường kia liền hiện ra một cánh cửa nhỏ hẹp chỉ đủ một người bước vào. Hần không hề quay đầu, chỉ có giọng nói nặng trĩu truyền đến: “Tam vương phi vẫn cứ như vậy, không hề có một chút dễ phòng nào mà đến đây, thật không lo lắng rằng tại hạ sẽ giữ người làm bùa hộ mạng, hoặc giả là lợi dụng người để báo thù Nam Thừa Diệu hay sao?” Ta nhìn cánh tay đang tựa vào vách tường của hần dường như đang cố gắng kiềm chế, gân xanh nổi lên, ta biết ở trong lòng hần không phải không hề có một chút suy nghĩ như vậy. Nhưng lúc này ở đây, nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma. *là thiện hay là ác chỉ trong một ý niệm mà thôi* Ta hiểu rõ bản thân tuyệt đối sẽ không có đủ khả năng để thối lui một bước, hoặc biểu hiện ra cảm xúc có nửa phần bối rối hay hối hận, cho nên ta chỉ nhẹ giọng lên tiếng, giọng nói bình tĩnh nhu hoà, mang theo vẻ thản nhiên kiên định: “Nếu người là người như vậy, thì trước đây khi ở cổng Nghiệp Thành sẽ không giữ lại một mạng này của Mộ Dung Thanh, hôm nay ta cũng không có cơ hội mà làm cho người việc gì. Nhưng . . . cho dù Đồng đại ca thật sự sẽ làm như vậy, tuyệt đối Mộ Dung Thanh cũng không hối hận đã ở đây bây giờ.” Sự trầm mặc kéo dài, vẫn như trước hần không hề quay người, ta cũng đứng nguyên tại chỗ, không lui về phía sau một bước. Sau đó, cuối cùng hần cũng buông tay, đưa lưng về phía ta, mở miệng, giọng nói khàn khàn mà mỗi một: “Tam vương phi, ngày hôm nay từ biệt, có lẽ cả

đời này cũng không còn có duyên gặp lại, đại ân này không có lời nào cảm tạ hết được, Vương phi, bảo trọng!”

53. Chương 53

Mãi đến trưa ngày thứ hai, ta mới gặp lại Nam Thừa Diệu, hần đẩy cửa vào, cả người phủ đầy hơi sương giá lạnh. Ta nhìn vào đáy mắt u ám lạnh lẽo của hần, trong lòng khê thổ dài, xem ra chuyện của Đồng Minh, hơn phân nửa là hần đã biết, có lẽ cũng đã đoán được là do ta gây nên. Thật ra từ sớm ta đã hiểu rõ, ta căn bản không có khả năng giấu được hần, mọi chuyện đêm hôm đó, chẳng qua chỉ làm cho người ngoài xem, dấu sao thì ta cũng là Vương Phi của Nam Thừa Diệu, âm thầm phóng thích tội phạm quan trọng của triều đình, thì hần cũng khó mà ăn nói, còn về phần hần muốn xử lý ta thế nào, thật sự ta cũng không nghĩ đến. Hần thản nhiên nhìn ta. Thờ ơ lên tiếng nói: “Qua một đêm mới gặp lại, Vương Phi không có lời nào muốn nói với ta sao?” Ta đứng dậy, bình tĩnh đoan trang hành lễ với hần, không hề mang theo nửa phần giấu giếm: “Điện hạ, thần thiếp biết làm như vậy là không nên, nhưng Đồng Minh dù sao cũng đã cứu ta. Ta không thể cứ trơ mắt mà nhìn hần bị trảm. Điện hạ muốn trách phạt thế nào, thần thiếp tuyệt đối sẽ không có nửa câu oán hận.” Hần nghe ta nói như thế, sự lạnh lùng ở trong mắt giảm đi, sau khi nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng cũng khê thổ dài: “Cho nên ta mới nói, nhược điểm lớn nhất của Vương Phi chính là ở chỗ quá nặng tình nghĩa.” Ta có chút giật mình nhưng vẫn giữ gương mặt nhìn hần, hần hờ hững cười, đưa tay kéo ta vào trong lòng: “Được rồi, nàng vốn là người luôn vì lợi ích toàn cục mà uỷ khuất chính mình, hiện giờ chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, mọi việc cứ tùy theo suy nghĩ của mình mà làm, cho dù có thế nào đi nữa thì cũng không có gì là ta không đảm đương nổi.” Trong lòng ta có chút ấm áp, nhưng lý trí vẫn chưa thả lỏng, có chút thận trọng lên tiếng xác nhận: “Điện hạ chịu buông tha cho Đồng Minh sao?” Hần thản nhiên nở nụ cười: “Vương Phi đang nói đùa sao, Đồng Minh vì sợ tội đã tự sát ở trong ngục vào đêm hôm qua, tại sao lại nói buông tha hay không buông tha chứ.” Hần đã nói như thế, tâm tư vẫn luôn treo lơ lửng của ta mặc dù không hoàn toàn buông xuống nhưng cũng yên ổn không ít. Kỳ thật trong lòng ta cũng có nghi ngờ, ta đã hiểu quá rõ trái tim tàn nhẫn vô tình của hần, hần cũng không nhìn thẳng vào ta mà trả lời, bởi vậy nên ta mới không dám xác định, hần thật sự đã buông tha cho Đồng Minh, có lẽ hần chỉ tìm một cái cớ như vậy để che mắt người đời, hoặc là đã phái người đuổi theo, nhất định không để lại một tai hoạ ngầm. Vừa định lên tiếng hỏi, thế nhưng hần lại mỉm cười nghiêng đầu, đặt một cái hôn lên gò má của ta: “Vậy là suốt cả đêm, tâm tư của Vương Phi đều đặt trên người nam nhân khác, làm ta thật là thương tâm, không hề nhớ ta chút nào sao.” Ta có phần mất tự nhiên, dời đi ánh mắt: “Điện hạ lại trêu đùa thần thiếp.” Hần thấp giọng cười, một tay xoay người ta lại, một tay thông thả lướt qua mi mày cùng cánh môi của ta, giọng nói nhỏ nhẹ mà mỉa mai: “Thế nào là trêu đùa. Suốt cả đêm ta cười trên lưng ngựa, thế nhưng không có một khắc nào là không nhớ nhung Vương Phi . . .” Giọng nói dần dần thấp xuống, cuối cùng thì biết mất khi hần để tâm vào trong nụ hôn triền miên. Trong lòng khê thổ dài, bỏ đi ý nghĩ truy hỏi, bởi vì ta biết, nếu có hỏi thì cũng không có được kết quả. Hần là người như vậy, nếu đã không muốn nói dối thì cách tốt nhất chính là trả lời cho có lệ. Mà ta cũng như vậy, thay vì bị lừa dối, ta tình nguyện không cần đáp án. Dùng qua bữa trưa, ta nhìn thấy nét xanh xao hiện rõ trong đáy mắt của hần, tuy rằng về Phong Thần trước đây vẫn không hề suy giảm, nhưng đến cùng cũng phải mệt mỏi, vì thế hết lần này đến lần khác ta khuyên hần nên vào gian trong nghỉ ngơi một lát. Có lẽ là hần thật sự mệt mỏi, lại vì không muốn làm ta phật ý, liền đứng dậy đi vào gian trong, nằm xuống trên giường, thanh kiếm “Chuyển Phách” vẫn đặt bên người, ở nơi mà tay có thể chạm ngay đến. Ta hạ xuống đôi mi, người này mặc dù là ngủ nhưng luôn cảnh giác đề phòng như trước, nói cách khác, có lẽ hần chưa từng có một phút giây nào được nghỉ ngơi thật sự. Xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng giúp hần khép cửa. Có chút tùy ý đi dạo trong hoa viên của quan phủ Nghiệp Thành, vẫn đang có tuyết. Nhưng trên người của ta là chiếc áo hồ cừ thật dày, nên cũng không thấy lạnh. Lúc này, không biết Đồng Minh đang ở đâu, bởi vì quá gấp, ta cũng không thể chuẩn bị quần áo chống lạnh cho hần, chỉ có một ít ngân lượng, tuy rằng cũng đủ, nhưng ta không biết hần có cơ hội dùng đến hay không. Còn có Sơ Ảnh, giả như nếu có một khắc nào mà nàng không nhìn thấy ta, nàng sẽ rất lo lắng, trời lạnh như vậy, thân thể của nàng lại không chịu được khí lạnh, ngay lúc này, không biết nàng có quần áo mùa đông để giữ ấm hay không, rốt cuộc thì nàng đang ở nơi nào? Đã lâu như vậy mà vẫn bật vô âm tín. Không biết đã qua bao lâu, ta thấy sắc trời đang dần buông xuống, định trở về phòng,

lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói xa lạ từ bên ngoài hoa viên truyền tới: “Tuồng đâu có thể an ổn mà ngủ một giấc, không ngờ lại vì một tên Đồng Minh nhỏ bé mà chịu khổ như vậy.”Ta kinh ngạc, nghe thấy giọng nói của hắn càng ngày càng đến gần, theo bản năng mà giấu mình vào phía sau bụi cây phủ tuyết, vừa mới ẩn núp liền nhìn thấy hai người mặc áo giáp song song đi đến.Ta đã thấy qua hai người này, tuy rằng không biết tên tuổi, nhưng ta biết bọn họ là thân tính của Nam Thừa Diệu, là tùy tùng đi theo nhiều năm.“Điện hạ nói, Vương Phi có tấm lòng hiền hậu, nếu như cứ trơ mắt nhìn Đồng Minh bị trảm, tất nhiên trong lòng sẽ sinh ra ưu phiền mà mãi vẫn không tiêu tan, nên mới cố ý để nàng có được cơ hội. Có điều vị Tam vương phi này của chúng ta cũng không phải là người đơn giản, ta còn tưởng để những tên thủ vệ kia nói ra vị trí của con đường hầm sẽ mất nhiều thời gian. Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy . . .”Lời nói còn chưa dứt, liền bị tên còn lại cắt ngang: “Nhỏ giọng thôi, Điện hạ đã căn dặn không được mở miệng để lộ ra một chút gì.”Người nói chuyện lúc đầu nở nụ cười: “Thôi đi Triệu Mạc, nơi này không có đến nửa cái bóng người, lại vừa đúng lúc thay ca trực, thủ vệ ở bên ngoài không có người nào là không phải người của người, ai dám nghe lén chứ? Cho dù thật sự nghe thấy thì có kẻ nào dám tiết lộ nửa câu ra ngoài?”Triệu Mạc dường như cũng cảm thấy mình quá cẩn thận, cười cười, lại tùy ý lên tiếng nói: “Cẩn thận một chút cũng tốt, ta cũng không muốn người của ta lại phải chịu số phận như hai tên lao dịch kia —tuy rằng chỉ là những quân tốt bị vứt bỏ, nhưng dù sao cũng là người vô tội.”Người kia cười nói: “Triệu Mạc, từ khi nào thì ngươi cũng bắt đầu mềm yếu như đàn bà. Đi theo bên người Điện hạ lâu như vậy, ngươi vẫn còn chưa rõ sao, những việc Tam điện hạ đã không làm thì thôi, một khi làm sẽ là đoạn tuyệt. Nếu người có ý định không muốn Tam vương phi vì thương xót mà tự tổn thương chính mình, lại nhất định không thể buông tha Đồng Minh, vậy để chôn vùi mầm tai họa mai sau thì chỉ có thể đi nước cờ này. Còn phải làm thế nào để không lưu lại một chút sơ hở, để kẻ khác không có cơ mà gán tội danh tự ý phóng thích trọng tội của triều đình cho Vương Phi, không có biện pháp nào tốt hơn diệt khẩu. Hơn nữa, hai tên kia cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, bằng không sao lại bị sắp xếp canh phòng vào đêm qua?”Triệu Mạc cười cười: “Ta tất nhiên là biết, chỉ là nói thế thôi. Có điều, đã đi theo Điện hạ lâu như vậy, thật sự chưa từng thấy người lo lắng ột nữ nhân nào. Rốt cuộc lại là Vương Phi, nhưng tuy không giống với —mà thôi, nếu người đã căn dặn chúng ta không được tiết lộ ra miệng, hiển nhiên là sợ Vương Phi biết rõ tình hình, xem ra, thật sự không phải hoàn toàn chỉ vì thân phận thiên kim Thừa tướng của nàng. Người nói thử xem, không phải Điện hạ đã thật sự yêu thương Vương Phi chứ?”Người kia suy nghĩ một chút, rồi mới nói: “Xem ra hiện tại, nếu yêu thì thật khó nói, nhưng để ý thì ta dám chắc. Nếu không, sẽ chẳng phí tâm mà làm chuyện vòng vo như vậy. Thật ra, ta lại mong muốn người có thể yêu Vương Phi, hay bất cứ một nữ tử nào cũng được, chỉ cần có thể làm người rời khỏi bóng ma của Khuynh nhi công chúa—”“Âu Dương Hiến!”Lời nói của hắn còn chưa dứt, liền bị Triệu Mạc lớn tiếng cắt ngang, có lẽ vì câu nói phạm quý này, Âu Dương Hiến liền bưng tỉnh mà cầm miệng, sau một lúc lâu cũng không nói chuyện.Thật lâu sau, ta mới nghe thấy giọng nói của Âu Dương Hiến một lần nữa mơ hồ truyền đến từ phía cuối hoa viên: ” . . . Điện hạ trước đây . . . Bây giờ lại thấy người như vậy . . . Người không hề thấy khó chịu sao . . . Nếu không có sự gặp gỡ ở Phong Lâm . . . rồi Bạch Hổ . . . Có lẽ . . .”Ta nhìn theo bóng dáng của hai người bọn họ biến mất sau cánh cửa của hoa viên, giọng nói cũng dần dần không thể nghe thấy.Vẫn duy trì tư thế ẩn mình sau bụi cây như trước, không hề nhúc nhích.Không biết qua bao lâu, cuối cùng thì ta cũng đứng dậy, lúc này mới phát hiện, đầu gối đã muốn ê ẩm đến không còn sức lực, mà sắc trời cũng đã bắt giắc tối sầm xuống.Một ánh sao, thoáng xẹt qua nơi chân trời. Ánh sáng rực rỡ chỉ vụt qua trong giây lát.Ta nhớ Tô Tu Miển đã từng nói qua, mỗi người, đều có một vì sao tương ứng với mình, Tinh huân, nhân vong. *một ngôi sao vụt tắt tức là một người đã ra đi*Như vậy, cái mà ta vừa mới nhìn thấy, có phải chính là ngôi sao thuộc về Đồng Minh?Nhỏ cô không trừ gốc, từ trước đến nay Nam Thừa Diệu chưa từng làm những việc như vậy, ta sớm đã biết rõ.Hắn là người như vậy, khi đã kiên quyết thì sẽ không vì ai mà làm xáo trộn kế hoạch của chính mình, càng sẽ không vì người nào, mà tự mình che giấu một mầm tai họa, cho nên, hắn sẽ không vì ta mà buông tha cho Đồng Minh. Ta biết.Hiện tại, hắn đi một bước này, đánh một đường vòng lớn như vậy, chỉ vì muốn lòng ta dễ chịu hơn, không có gánh nặng, không còn thương xót để rồi tự dẫn vật chính mình, đã là ngoài dự đoán của ta.Nhưng thật không ngờ, vì lòng trắc ẩn cùng với việc tự mình là người thông minh thì ta không những không cứu được Đồng Minh, mà còn liên lụy đến hai người vô tội.Ta hơi nhắm mắt lại, đau đớn đè nặng trong lồng ngực. Một đôi tay, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy bờ vai ta, ta nghe thấy giọng nói Nam Thừa Diệu thản nhiên vang lên ở bên tai —“Sao lại ở đây một mình?”Ta quay đầu lại, chạm vào nơi sâu nhất trong đôi mắt tối tăm âm trầm của hắn, mơ hồ có một tia sáng nhu hòa.Muốn mỉm cười, nhưng cuối cùng lại không thể.Ta biết hiện tại sự bị thương ẩn giữa đôi lông mày đã không thể giấu được ánh mắt của hắn, có nói gì thì ngược lại càng khiến hắn thêm nghi ngờ lung tung.Vì thế ta yên lặng đặt

mình trong vòng tay của hắn, buông thả thân mình, khẽ tựa vào trong lồng ngực hắn, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ trầm ổn của hắn, sau đó ta nghe thấy giọng nói của mình âm thầm vang lên —“Ta rất lo lắng cho Sơ Ảnh. Điện hạ, thật sự rất lo lắng cho nàng.”Ta cảm thấy, vòng tay ôm lấy ta của hắn có hơi siết chặt, ta để gương mặt chôn sâu trong lồng ngực của hắn, lệ giấu trong hàng mi.Hắn không muốn ta biết, vậy thì, ta sẽ không biết.

54. Chương 54

Nam Thừa Diệu cùng ta dùng qua bữa tối, sau đó liền rời đi, mặc dù đã đại thắng, nhưng vẫn còn rất nhiều công việc chờ hắn xử lý.Trong lòng chán nản, lại càng không muốn một mình buồn bã ở trong phòng, nên đi tìm Liễm, nhưng lại không thấy hắn, vì thế ta đành phải một mình bước đi trong nền tuyết trắng mà chẳng có mục đích gì.“Vương Phi!” Một tiếng gọi trong vất vang lên từ phía sau, tiểu cô nương đáng vẻ khoảng chừng năm sáu tuổi, mặc váy áo đỏ hồng, nhảy chân sáo chạy đến trước mặt của ta.Ta nhớ cô bé này gọi là Linh nhi, là nữ nhi của quân gia lo việc trong quan phủ Nghiệp Thành, bởi vì trong cả quan phủ chỉ có một cô bé nhỏ nhắn này, cho nên chính là niềm vui của mọi người, Nam Thừa Diệu cũng có ý bảo nha hoàn thường xuyên đưa cô bé đến giúp vui cho ta.Nhìn thấy một em bé phấn trang ngọc tác *đa trắng mịn như phấn, khuôn mặt như được mài từ ngọc*, ngay cả khi nổi lòng đang ứ đọng thì đến cùng ta vẫn chậm rãi cúi người, mỉm cười, sờ sờ vào khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô nhóc, dịu dàng nói: “Linh nhi ngoan, có lạnh hay không?”Tiểu Linh nhi lắc lắc đầu, giọng nói nhỏ bé: “Không lạnh ạ. Vừa rồi Linh nhi cùng phụ thân đi mua đồ dùng, gặp được Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ ấy bảo Linh nhi trao cái này cho người.”Cô bé vừa nói xong, vừa lấy từ trong ngực áo ra một chiếc khăn tay, đẩy lòng ta đột nhiên nặng trĩu, trên chiếc khăn tay trắng như tuyết kia thêu một nhành Ngạo Tuyết Hàn Mai (1), bên cạnh đề hai câu thơ —Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, Âm hương phù động nguyệt hoàng hôn. (2)Đó là chiếc khăn tay chưa từng rời khỏi người Sơ Ảnh, là một cặp với khăn tay của Âm Hương.Ta cố gắng không để cho sự lo âu của mình hù dọa Tiểu Linh nhi, nhưng vẫn không thể chế ngự được sự nôn nóng trong giọng nói: “Linh nhi, chiếc khăn này là Tiểu Ngọc tỷ tỷ nào đưa cho em? Hiện tại nàng đang ở đâu?”“Chính là Tiểu Ngọc tỷ tỷ ở thương hội Đồng Ký, trước kia, mỗi lần cùng phụ thân tới thương hội mua đồ, tỷ ấy đều cho Linh nhi ăn kẹo đường, rất ngon nha.”Ta hiểu ra Tiểu Ngọc tỷ tỷ ở trong lời nói của Linh nhi hơn phân nửa chính là Đạt Ngọc, hiện tại, có lẽ Sơ Ảnh cũng ở trong tay nàng, chỉ là, ta không biết đến cùng thì nàng bắt giữ Sơ Ảnh là vì điều gì.“Linh nhi có biết hiện tại Tiểu Ngọc tỷ tỷ ở đâu không? Nàng còn nói điều gì nữa?”“Tiểu Ngọc tỷ tỷ nói, đây là bí mật giữa tỷ ấy và Linh nhi, chỉ có thể nói với Vương Phi, không được để phụ thân biết. Tỷ ấy còn nói giờ hội khuya hôm nay sẽ chờ người ở Thanh Mộc Nhai bên ngoài cửa Nam của Nghiệp Thành, nói rằng người phải một mình dẫn theo Minh ca ca cùng đi, Vương Phi, Minh ca ca ở chỗ này sao? Tại sao Linh nhi không nhìn thấy huynh ấy?”Ta hơi nhắm mắt lại, mục đích của Đạt Ngọc đã rõ ràng, không biết bằng cách nào mà nàng lại có thể bắt giữ Sơ Ảnh, sau đó muốn lợi dụng Sơ Ảnh và ta để trao đổi tính mạng của người trong lòng.Chỉ là, thiên hạ to lớn, ta biết đi đâu tìm Đồng Minh cho nàng;“Vương Phi, buổi tối Linh nhi có thể đi chơi với người không?”Giọng nói của Tiểu Linh nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của ta. Thoáng lấy lại bình tĩnh, cố ép bản thân phải mỉm cười nhẹ nhàng: “Linh nhi đã hỏi Tiểu Ngọc tỷ tỷ chưa? Nàng nói thế nào?”Tiểu Linh nhi bĩu môi: “Tiểu Ngọc tỷ tỷ không cho, tỷ nói, chỉ để một mình Vương Phi dẫn theo Minh ca ca đến đấy vào giờ hội, nếu như có nhiều người hoặc là trễ một khắc thì tỷ sẽ mất hứng.”Ta khẽ thở dài, đưa tay sờ lên bím tóc đen bóng của Tiểu Linh nhi: “Linh nhi cũng nghe thấy đấy, khuya hôm nay ta không thể mang em theo, nếu không Tiểu Ngọc tỷ tỷ sẽ tức giận.”Ta không trở về phòng mình mà đi tìm Liễm, Đồng Minh đã không còn ở trên đời và dưới bầu trời rộng lớn này. Ta không có cái gì có thể đổi lấy Sơ Ảnh từ Đạt Ngọc. Như vậy, thay vì phải tự mình độc thân tiến đến, bị động chờ nàng xử lý, không bằng mang theo Liễm có võ nghệ trác tuyệt ở bên người sẽ thuận tiện cho việc ứng phó hơn, võ nghệ của những người như Đạt Ngọc đều thấp kém, bằng với khả năng của Liễm chỉ cần ẩn nấp là được, bọn họ nhất định sẽ không phát hiện.Nhưng mà, Liễm lại đi vắng như cũ, ta suy nghĩ một lúc, trực tiếp bước đến quân doanh, thật không ngờ, ngay đến Nam Thừa Diệu cũng không có, nghe thị vệ đóng giữ nói, bởi vì tuyết rơi nhiều suốt mấy ngày hôm nay, con đường thông thương với Kinh thành đã bị phong bế, hắn đã dẫn theo Tần Chiêu và Liễm cùng với một đám quân sĩ đi

dò đường. Mắt thấy sắc trời cứ từng chút tối xuống, giờ hội đã sắp đến, mà vẫn không biết đến lúc nào bọn họ mới trở về. Trong lòng hỗn loạn, thoáng lầy lại bình tĩnh, trong lúc này cũng không thể tìm ra bút mực, nếu trở về quan phủ e rằng sẽ không kịp thời gian, vì thế ta chỉ có thể nhắn lại với tên thủ vệ kia: “Hiện giờ Bồn cung có chuyện quan trọng cần phải ra ngoài, nếu như Tam điện hạ và Mộ Dung Liễm tướng quân trở về, làm phiền người trước tiên phải nói với bọn họ đến Thanh Mộc Nhai tìm ta, không được mang theo người.”

55. Chương 55

Bất luận là Nam Thừa Diệu hay là Liễm, ta tin tưởng thế nào bọn họ cũng nhận ra sự bất thường trong lời nói của ta, cũng sẽ biết nên làm thế nào. Ta không có thời gian để tiếp tục trì hoãn, lập tức cưỡi lên con ngựa được thị vệ dẫn ra từ trong quân doanh, hướng về phía Thanh Mộc Nhai, thẳng một đường đuổi đến. Thanh Mộc Nhai, là một sườn dốc cao khoảng chừng mười dặm ở phía nam Nghiệp Thành. Bởi vì địa hình hiểm trở, mặc dù được nhiều người biết đến nhưng cũng ít có ai lui tới. Rất xa, ta liền nhìn thấy hai bóng người mờ nhạt đứng trước sườn núi, thúc ngựa đến gần, một dáng người với gương mặt tiêu tụy vẫn còn ngấn đầy lệ chính là Sơ Ảnh. Hai tay nàng bị trói, miệng bị bịt kín không thể phát ra giọng nói, trên cổ vắt ngang một thanh trường kiếm, chỉ một mình Đạt Ngọc đứng phía sau uy hiếp nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ta. “Sao chỉ có người, Minh chủ tử đâu? Rõ ràng ta nghe người khác nói hắn bị giam giữ trong đại lao của Nghiệp Thành. Hiện tại hắn thế nào?” Nàng thấy một mình ta tiến đến. Do nôn nóng, trường kiếm trên tay càng kề sát vào cổ Sơ Ảnh, mặc dù không có tổn thương đến Sơ Ảnh, nhưng ý tứ uy hiếp lại thể hiện rõ ràng, không cần phải nói. “Đạt Châu cô nương và hai vị đại ca kia cũng không cùng cô nương trở về, cho nên người không cần lo lắng, hiện giờ Đồng đại ca cũng như bọn họ đều rất tốt.” Ta nhìn thấy vẻ khác thường trên sắc mặt của nàng chợt loé rồi biến mất, hiểu ra sự suy đoán của mình cũng không sai, nàng trở về lần này, hơn phân nửa là giấu Đạt Châu, một lòng chỉ muốn bảo toàn tính mạng cho người trong lòng. Nếu chỉ có một mình nàng, có lẽ ta có cơ hội tìm được một biện pháp song toàn. Tay phải giấu trong ống tay áo thoáng thả lỏng, trong lòng bàn tay, kim châm phát ra ánh sáng. Bộ Đường Hoa Châm này là do chính Tô Tu Miễn tự mình chế ra cho ta, từng chiều từng thức, đều cầm tay chỉ điểm. Tuy rằng đã lâu không có luyện qua, nhưng vẫn nắm chắc có thể cứu được Sơ Ảnh, chỉ là lúc này các nàng đang đứng bên bờ vách núi, bất kỳ một sơ xuất rất nhỏ nào cũng có thể làm các nàng đồng thời cùng sẩy chân rơi xuống, ta không thể không đề phòng. Mà trong lòng ta thầm nghĩ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối ta cũng không muốn đã thương Đạt Ngọc, cho dù nàng và ta không hề có ân nghĩa, nhưng nàng lại vì Đồng Minh mà đặt bản thân mình vào nguy hiểm, ta không cứu được Đồng Minh, đến hôm nay lại càng không muốn khiến nha hoàn của hắn bị tử thương. “Nếu hắn đã không có việc gì, vì sao người không dẫn hắn đến?!” Giọng nói của Đạt Ngọc lần nữa vang lên, kéo suy nghĩ của ta trở về. Ta chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của nàng, vừa nắm chặt Đường Hoa Châm ở trong tay, vừa bình tĩnh lên tiếng nói: “Cô nương cũng biết, Đồng đại ca hiện tại đang ở trong đại lao, canh phòng nghiêm ngặt, ta không có khả năng đem hắn thả ra.” Về mặt Đạt Ngọc mơ hồ điên cuồng: “Cái gì? Người không phải là Tam vương phi đương triều hay sao? Thế nào lại không có cách?!” Ta vẫn lặng lẽ nhìn nàng như trước: “Thủ vệ trong lao kính trọng ta, nhưng lại không nghe theo lệnh ta, hiện giờ người có thể thả được Đồng Minh chỉ có Tam điện hạ. Ta đã thỉnh cầu hắn, nhưng hắn không đồng ý . . .” “Người không cứu được Minh chủ tử, còn tới nơi này làm gì?!” Trong giọng nói Đạt Ngọc có chút điên cuồng loạn, nàng túm lấy tóc Sơ Ảnh. Đem Sơ Ảnh đẩy đến một bước: “Người không cần đến tính mạng của nha hoàn này hay sao? Còn nàng thì ngược lại, một lòng vì không muốn liên lụy đến người mà mấy lần liều chết tự sát!” Trong lòng ta đau xót, nhưng vẫn không dám lộ ra nét mặt, bình tĩnh nhìn nàng lên tiếng: “Tất nhiên là ta để ý, bằng không hiện tại cũng không đến nơi này.” Nàng bị thương cất giọng cười: “Người cứu không được Minh chủ tử, còn hy vọng ta sẽ thả nàng sao?” Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta biết là không thể, nhưng nếu ta có cách giúp Đồng đại ca thoát khỏi nhà lao thì sao?” “Vừa rồi chẳng phải người còn nói . . .” “Vừa rồi ta nói, một mình ta không có cách cứu hắn ra, nhưng nếu có thêm người, kết quả sẽ không giống với lúc đầu.” Ta cắt ngang lời nàng, lấy giọng điệu chân thật không chút nghi ngờ, mở miệng nói: “Sở dĩ Tam điện hạ không đồng ý với thỉnh cầu của ta, là bởi vì hắn không để tâm đến tính mạng của một nha hoàn, thế nhưng hắn lại không thể không quan tâm đến ta. Cho nên hiện giờ, ta tự mình đến đây, dùng chính mình đổi lấy Sơ Ảnh, có

ta ở trong tay, sự uy hiếp của người mới thành công.”Nét mặt Đạt Ngọc tối đen không hề tin tưởng, còn Sơ Ảnh khi nghe xong lời nói của ta thì cổ chết giãy giữa lắc đầu, khuôn miệng bị bịt kín không ngừng phát ra tiếng nức nở, ta mỉm cười trấn an nàng, nhẹ giọng lên tiếng: “Đạt Ngọc cô nương, Tam điện hạ không cần tính mạng của Sơ Ảnh, nhưng trong lòng ta, nàng cũng giống như muối muối ruột thịt của ta, ta không thể nào bỏ đi sự an nguy của nàng mà không chút để ý. Nếu như nàng đã không tiếc tính mạng của mình chỉ vì muốn bảo vệ ta, vậy tại sao ta lại không thể làm một chút gì đó cho nàng?”Đạt Ngọc nhìn ta, rồi lại nhìn Sơ Ảnh, nét mặt có chút thả lỏng, còn ta thì ép buộc chính mình phải nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, tiếp tục nhẹ giọng, nói: “Đạt Ngọc cô nương, Đồng đại ca có ân với ta, điều này người cũng biết, không có lúc nào mà Mộ Dung Thanh không nhớ. Hiện giờ, hấn gặp nạn, ta sao có thể ngồi yên mà nhìn? Người tin tưởng ta, ta và người đều giống nhau, đều hy vọng hấn có thể bình an vô sự.”Sự hoài nghi trên gương mặt nàng dần tan đi. Nhưng vẫn còn do dự, giọng nói mang theo vài phần không chắc chắn: “Đồng gia đã nói qua, Tam vương phi thông minh tuyệt đỉnh, làm sao ta biết những lời nói này của người là thật hay giả, và vì sao ta phải tin tưởng người?”Ta lặng yên nhìn nàng, vừa thâm trầm vừa nhu hoà ứng đối: “Người còn lựa chọn nào khác sao?”Nàng thoáng giật mình, á khẩu không nói nên lời.Trong khi ta lại nhẹ nhàng thở dài: “Đạt Ngọc cô nương. Ta tự nguyện lấy thân trao đổi với Sơ Ảnh, cô nương còn lo lắng điều gì?”Đạt Ngọc cắn răng, mở miệng nói: “Người xuống ngựa, tự mình chậm chậm bước tới.”Ta không nói gì, xuống ngựa, từng bước đi đến vách núi, bàn tay giấu trong tay áo vững vàng giữ lấy kim châm.Sơ Ảnh không biết võ nghệ. Trước tiên, nếu nàng có thể thoát đi, khả năng chúng ta thoát thân sẽ rất lớn.Một tay Đạt Ngọc gắt gao túm chặt quần áo của Sơ Ảnh, một tay cầm lấy trường kiếm, ta biết nàng rất khẩn trương, bởi vì đốt ngón tay đang giữ chặt thanh kiếm của nàng gần như trắng bệch.“Người quay lưng lại, chậm rãi lui về phía sau!” Khi ta cách nàng khoảng chừng mười bước chân, nàng chợt mở miệng hô lên.Ta theo lời nói mà di chuyển, từng bước một lui về phía sau, bỗng nhiên cảm giác mái tóc bị giật mạnh, đau đớn truyền đến, trường kiếm trong tay Đạt Ngọc đã kề trên cổ của ta, còn Sơ Ảnh thì bị nàng dùng lực đẩy mạnh, ngã nhào lên mặt đất.Sơ Ảnh từ trên mặt đất đứng dậy, hai tay vẫn bị trói như trước, miệng không thể nói, chỉ có thể đau thương nhìn ta, thế nào cũng không chịu rời đi.Ta nghĩ thầm càng nhanh rời khỏi vách núi sẽ càng tốt, vì thế quay mặt về phía nàng, nhẹ giọng nói, vừa âm thầm dời ánh mắt, khiến nàng chú ý về phía con ngựa —“Sơ Ảnh, ngay lập tức, em phải quay về quan phủ Nghiệp Thành, báo lại tình cảnh của ta với Tam điện hạ, nói cho người biết, nếu muốn giữ mạng sống của ta, phải thả Đồng Minh!”Đạt Ngọc nghe ta nói như thế, thân mình luôn luôn căng cứng cũng dần thả lỏng xuống, đang định kéo ta rời khỏi vách núi, nhưng phía xa lại bỗng nhiên xuất hiện một người một ngựa phi nhanh đến.Cánh tay cầm kiếm của nàng liền căng thẳng, lạnh lùng nói: “Không ngờ người lại gọi người đến!”Ta quả quyết mở miệng, nắm chặt kim châm trong tay: “Không phải, sao cô nương không chờ thấy rõ người rồi hãy kết luận.”Bóng người kia dần dần đến gần, không ngờ lại là Đạt Châu, khi vẫn còn cách thật xa nàng đã kêu lên: “Đạt Ngọc, muội nhanh tới đây, đừng rơi vào cái bẫy của nàng ta! Minh chủ tử đã tự sát ở trong nhà lao vào đêm qua, thậm chí thông cáo cũng đã dán trên cửa thành của Nghiệp Thành, muội không được tin tưởng lời nói lưu nói vượn của nàng ta —”Đạt Ngọc vừa kinh ngạc vừa đau đớn. Không thể không chế mà kêu lên: “Cái gì?!”Ta hiểu đến lúc này đã không thể không hành động, kim châm trong tay áo dứt khoát bay thẳng vào cánh tay phải đang cầm kiếm của nàng.Nàng bị đau, trường kiếm liền “Loảng xoảng” rơi xuống đất, sau đó liền thuận thế rơi luôn xuống vách núi, lập tức ta không hề nghĩ ngợi mà kéo Sơ Ảnh chạy đi, ngựa của chúng ta vẫn còn cách đó không xa, chỉ cần đến nơi sẽ có cơ hội thoát thân, tuy rằng Đạt Châu cũng có ngựa, nhưng cũng không hấn sẽ lấy tính mạng của mình mà hòa theo sự hồ đồ của muội muội nàng.“Tam vương phi, người thật ngoan độc!” Đạt Ngọc ở phía sau, thê lương kêu lên, liền bắt chấp mọi thứ đột nhiên từ phía sau nhào đến trước, liều chết kéo lấy ta.Người ở trong tình cảnh tuyệt vọng, khi không còn quan tâm đến điều gì, liền vì kích động mà phát ra một sức lực kinh người, Đạt Ngọc lúc này là như thế.Thân thể của ta bị đôi tay nàng giữ chặt, căn bản không thể động đậy một chút, Đạt Châu còn ở phía xa cũng vội vàng hô to, nhưng Đạt Ngọc đã không thể nghe thấy gì.Hai tay Sơ Ảnh bị trói, không thể giúp ta, trong tình thế cấp bách, nàng cúi người tìm cách há miệng, hung hăng cắn lấy ngón tay Đạt Ngọc, Đạt Ngọc bị đau liền theo phản xạ mà hơi buông lỏng tay, lập tức sau đó lại càng liều mạng siết chặt ta, ta nghe thấy giọng nói thê lương điên cuồng của nàng vang lên ở bên tai.“Nếu như Minh chủ tử đã không còn, như vậy ta sống trên đời này cũng không còn ý nghĩa, không bằng kéo theo cả người, chôn cùng hấn!”Lời còn chưa nói hết, nàng đã quyết tâm lấy cả tay và chân quấn lên người ta, bám chặt lấy ta rồi té lăn trên mặt đất, sau đó liều chết lăn một vòng, ta chỉ kịp đưa tay đẩy Sơ Ảnh ra, thân thể liền truyền đến cảm giác rơi xuống khoảng không, bên tay ngoại trừ tiếng gió, chính là tiếng cười thê lương ma quỷ của nàng, thật lâu cũng không ngừng, cho đến, cho đến khi bóng tối vô cùng đem ta vây lấy.

56. Chương 56

Giống như ta đang rơi vào giấc mộng thật dài, trong mộng, có thủy tạ đài cao, có Tam sơn Ngũ nhạc, có sáo trúc ngọc cầm, cũng có thiết mã kim qua. *ngựa sắt lười mác* Thời gian như một con sông dài, chậm rãi chảy qua trước mắt, giữa sóng nước nhẹ nhàng, một tiểu cô nương phấn trang ngọc trác từ từ lớn dần, y phục đồ thắm, điểm trang nồng nàn, ngồi trên kiệu hoa, một lần quay đầu nhìn lại, không ngờ cuộc đời lại dài như vậy. Ta biết hình ảnh trong nước chính là mình, nhưng lại không thể tiến lên phía trước, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn kiệu hoa đỏ rực hân hoan kia càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong màn sương dày đặc. Đợi khi tầng tầng sương mù đã tan hết, dưới tàng cây hải đường lay động theo gió, thanh sam nhẹ nhàng, tĩnh lặng mà đứng, chỉ để lại cho người đời một bóng lưng vắng lặng thanh khiết, hoặc ngưỡng mộ, hoặc ao ước, nhưng không thể tới gần, trong sinh mệnh của hân, không chấp nhận có quá nhiều ràng buộc. Ta đứng nhìn hân từ xa, lẳng lặng chờ đợi màn sương mù mịt mù lại nổi lên, mang hân rời đi, biết rằng vẫn sẽ như trước đây. Nhưng mà lúc này, hân lại từ từ đi về phía ta, càng ngày càng gần, mang theo mùi hương dược thảo đã lâu không nghe thấy, còn có hơi thở quen thuộc đó. Hân chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ chạm lên gương mặt của ta, khe run. Có lẽ bởi vì cảnh tượng trong mơ này quá chân thật, làm ta cảm thấy bị thương, dịu dàng mà đau xót, ấm áp mà nguội lạnh, sự cô quạnh đau thương trong đáy lòng mặc dù rất nhạt nhưng vẫn mãi ương bướng không chịu rời đi. Không biết có phải bởi vì như vậy, cho nên, từ trong tiềm thức, ta cố kháng cự, không muốn mở mắt, không muốn sau khi ta tỉnh dậy lại bị vây quanh bởi những phiền muộn trống rỗng không thể tiêu tan, vì thế, ta liền để mặc cho bóng tối khôn cùng, mềm mại tỉ mỉ quấn lấy ta. Cũng không biết đã qua bao lâu, bản thân mới hoàn toàn tỉnh táo, mở mắt ra, đập vào mắt chính là bức tường đá cứng rắn phủ khắp bốn phía, sau đó là giọng nói lạnh như băng của một nữ tử vang lên: “Người đã tỉnh?” Giọng nói kia cũng không xa lạ gì với ta, bởi thế lại càng khiến ta không dám tin cùng ngập ngừng, vô cùng chậm chạp đưa mắt nhìn nàng, vẫn là nét mặt không hề trang điểm, vấy trắng, khuôn mặt mỹ lệ lần ất đi nét lạnh lùng kiêu ngạo, tựa như đang vẽ ở trong trí nhớ của ta. Ta có chút giật mình nhưng vẫn mở miệng nói: “Li Mạch cô nương?” Bừng tỉnh từ giấc mộng, hay là, ta vẫn chưa tỉnh lại. Nàng lại không để ý đến sự ngỡ ngàng của ta, lập tức trao cho ta bát thuốc nóng bỏng, trong lúc nhất thời ta không có đủ sức lực, bát thuốc kia suýt nữa trượt khỏi tay, gắng gượng dùng sức mới giữ được. Nàng không hề che giấu vẻ giễu cợt, thản nhiên lên tiếng nói: “Tự mình uống hết, ta không có thời gian hầu hạ người.” Vừa nói xong, liền xoay người đi về phía ánh sáng, đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, lạnh lùng quay đầu nhìn ta: “Thanh tiểu thư thật có duyên với Tà Y cốc, hai lần rớt vực đều gặp phải, thay vì phải hứng chịu nhiều chuyện rắc rối như vậy, tại sao người không dứt khoát chọn cách chết đi, ở lại trên đời này cũng chỉ tăng thêm tai vạ — bản thân ta muốn hỏi người một chút, như vậy rất vui về sao?” Câu hỏi này của nàng, vốn cũng không cần ta trả lời, vừa dứt lời, nàng liền xoay người rời đi, trong lòng nôn nóng, cũng không kịp cân nhắc quá nhiều, buột miệng hỏi: “Hân thế nào?” Khoé môi xinh đẹp của Li Mạch vẽ ra một đường cong lạnh lùng như băng, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi thẳng ra ngoài. Ta nhìn khắp bốn phía, lúc này mới phát giác, bản thân đang ở trong một hang động thiên nhiên, dưới thân lót một tấm da hổ thật dày, người được bọc trong chiếc áo hồ cừu ấm áp, trong hang động còn đốt thêm mấy đồng lửa, nên không hề cảm thấy một chút lạnh. Ta hơi ngửa đầu, đem bát thuốc uống một hơi cạn sạch, sau đó liền nóng lòng muốn đứng dậy ra ngoài, nhưng khi vừa dùng lực, tức khắc đau đớn liền truyền đến tứ chi bách hại *bách hại: trắng xương*, không ghìm mình nổi liền nặng nề ngã xuống, không còn nửa phần sức lực. Trong nội tâm tuôn trào cảm giác mệt mỏi, còn có những đau buồn phiền muộn đang chờ đón ta. Mặc dù trong lúc ngủ say, ta vẫn có thể cảm thấy một ánh mắt chăm chú mát lạnh, thì ra, không phải là mộng. Suốt ba ngày, ta cũng không thể đứng dậy, chỉ nhìn thấy dung mạo lạnh lùng của Li Mạch. Nàng không hề nói với ta một câu, nhưng mỗi ngày đều châm cứu trị thương cho ta, một ngày ba lượt, chưa từng gián đoạn. Trừ lúc châm cứu, những lúc đưa thuốc và cháo nàng mới bước vào hang, vẫn không nói một câu như trước, để xuống rồi bước đi, càng không quan tâm xem ta có sức lực cầm được bát thuốc, hoặc là có ăn hay không. Mỗi một lần, cho dù ta không còn đủ sức lực nhưng cũng bắt buộc chính mình phải gắng gượng ngồi dậy, uống cạn bát thuốc cùng chén cháo mà nàng đưa tới, ta không thể tiếp tục phí sức cho những việc vô ích, cũng không hỏi thêm nàng điều gì, ta biết, hiện tại việc duy nhất ta có thể làm, chính là điều dưỡng khí lực, sau đó, ta mới có thể ra khỏi cái hang này, khi đó ta sẽ biết rõ mọi chuyện và nhìn thấy người mà ta muốn gặp. Ta hơi nhắm mắt lại, ba ngày, hân không hề xuất hiện dù chỉ một lần. Đến sáng sớm

ngày thứ tư, sau khi Li Mạch vừa châm cứu xong liền không nói một lời mà rời đi, ta thử tựa mình vào vách đá đứng lên, sau đó từng bước một chậm chậm ra khỏi cửa động. Bên ngoài hang, một vùng trắng tinh như bạc bao phủ lấy trời đất, bất chợt bước ra từ trong hang động u tối, nên nhất thời có phần không thích ứng với luồng ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện, ta khó chịu nhắm mắt lại, sau lại mở mắt ra, nhìn chăm chú về phía trước, trước mặt là một rừng cây khô, không hề có nửa bóng người, trên mặt tuyết chỉ còn tro lại những dấu chân, kéo dài vào sâu trong rừng cây. Ta đi theo dấu chân kia, chậm rãi bước theo, tiến vào khu rừng khô cằn đó, vẫn chưa đi được bao xa liền nhìn thấy ở phía trước là vô vàn những tảng đá với muôn hình vạn trạng đang chất thành đống, nhưng khi nhìn kỹ sẽ nhận ra đó là một trận pháp đơn giản mà tinh diệu. Cũng may là do điều kiện hiện tại có hạn nên Tô Tu Miễn cũng không bày ra trận pháp quá khó khăn, nếu không thì cho dù hôm nay ta có nhìn thấy, e rằng cũng không có khả năng ra ngoài. Cần thận đem cách xếp đặt của những tảng đá kia lưu vào trí nhớ cùng tâm trí, lại nhìn xem phương hướng di chuyển, lúc này mới từ từ nhập trận, từ cửa trận, trước tiên chuyển sang hướng li vị *Quẻ Li: thuộc phương Nam*, đi về trước năm bước, lại tìm Khôn vị tiếp Tốn Vị *Quẻ Khôn: Đất ; Quẻ Tốn: gió*, về sau bảy bước, qua Chấn vị *Quẻ Chấn: hướng Đông*, thoát ra theo sinh môn. *Ta không biết về Bát trigram đồ với Kinh Dịch gì đây nên phần này chỉ là tương đối thôi nhé, mặc dù đã thử tìm hiểu nhưng hém có đủ khả năng lĩnh ngộ ^^*Thật ra ta cũng không tốn bao nhiêu công sức, có lẽ bởi vì không thể ngừng lại bước chân nên đợi cho đến khi xuất trận, mồ hôi đã hơi thấm ướt tóc mai, thân thể yếu ớt đến nỗi ngay chính ta cũng không dám tin. Ra khỏi thạch trận, ta hơi ngừng lại một chút, điều hoà nhịp thở, tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng xuất hiện một đầm nước sâu, trong tiết trời thiên hàn địa đông thế này mà hồ nước vẫn chưa đóng băng, một hồ nước xanh màu ngọc bích, giống như Thương Ngọc trên đỉnh núi Côn Lôn. (1) Bên bờ đầm màu ngọc bích lặng yên một bóng thanh sam, Tàn tranh trong lòng, đưa lưng về phía ta, tĩnh lặng nhìn về phía mặt hồ u bí, thủy chung không hề quay đầu lại. Li Mạch một thân bạch y, trong vắt tươi đẹp như sương, đứng yên phía sau hắn, xem như ta không hề tồn tại, ngay cả nửa cái nhìn cũng tiếc rẻ trao cho ta, toàn bộ ánh mắt đều lặng im tìm đến bóng lưng vắng lặng thanh khiết kia, dịu dàng mềm mại. Lại một lần nữa nhìn thấy hắn, mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng lại sợ rằng đây chỉ là giấc mộng. Bất giác dừng lại bước chân, với khoảng cách gần như vậy nhưng vẫn chần chờ thật lâu không thể tiến lên. Còn hắn thì vẫn như trước không hề quay đầu, chỉ có giọng nói hờ hững theo gió truyền đến: “Sau khi người rời xuống từ vách đá, liền rơi vào hồ nước này, cho nên mới may mắn nhặt về một mạng.” Vành môi của ta chậm rãi hiện ra ý cười thần nhiên mà tự giễu, tất nhiên là ta hiểu rõ và cũng luôn biết rằng, một khi đã quá lưu luyến sẽ không thể từ bỏ, cũng như ta chưa bao giờ có ước vọng quá xa vời không thực tế. Từ trước đến nay ta vẫn luôn thả trôi suy nghĩ của chính mình, nếu có ngày gặp lại sẽ như thế nào. Bởi vì ta biết, toàn bộ những suy đoán mà ta tự xây dựng ra, một khi gặp lại hắn sẽ hoàn toàn bị sụp đổ. Giống như chưa bao giờ rời xa, cũng như, chưa bao giờ gặp mặt. —————(1) Dây núi Côn Lôn nổi tiếng trong thần thoại Trung Quốc và người ta tin rằng nó là thiên đường của những người theo Đạo giáo. Theo truyền thuyết, người đầu tiên đến thiên đường này là Chu Mục Vương (976-922 TCN) của nhà Chu. Ông ngẫu nhiên phát hiện ra cung điện bằng ngọc của Hoàng Đế, vị hoàng đế thần thoại và là người sáng tạo ra nền văn hóa Trung Hoa, và đã gặp Tây Vương Mẫu, mà đỉnh cao sự sùng bái tôn thờ bà đã diễn ra vào thời nhà Hán, nơi ở thần thoại của bà cũng nằm trong dãy núi này.

57. Chương 57

Ở bên người Tô Tu Miễn, có thể làm cho người ta cảm nhận được một sự lạnh lẽo đến tận xương cốt, thế như sự lạnh lùng ấy lại mang theo dịu dàng. Mà loại dịu dàng này chỉ khi có ý định thì mới hiện ra. Giống như đỉnh núi Côn Lôn, do băng tuyết trên chín tầng mây tan ra mà trở thành một hồ nước giữa trời, mặc dù lạnh lẽo vô cùng, nhưng quang năm vẫn không đóng băng, trong xanh uốn lượn. Cũng như thanh kiếm của hắn, “Trầm Thủy Long Tước”, ánh kiếm rét lạnh, nhưng ý kiếm lại rất đậm đà, mỗi một đường kiếm lại tao nhã đến kinh ngạc, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải say mê, nhưng khi bừng tỉnh thì cũng là lúc linh hồn bị đoạt mất, không hề có chút thương xót. Sự vô tình này không hề giống với Nam Thừa Diệu, càng mỉm cười lại càng lạnh lùng, ở Tô Tu Miễn đó là sự rét lạnh mà thanh khiết, nên khi ra tay cũng rất tàn nhẫn sắc bén không chút lưu tình, nhưng trong nội tâm của hắn là một sự từ bi không thể nghi ngờ. Mấy

đời Tà Y cóc đã đưa ra quy cũ, nếu muốn xuất sư *học thành tài*, nhất định phải giết thầy, và hần đã làm. Hơn nữa lại là lúc mười ba tuổi, dùng một đường kiếm đoạt mệnh, kết liễu tính mạng của sư phụ Tô Cổ Hi, người đã nuôi lớn hần từ khi còn quần tã cho đến lúc trưởng thành, từ đó lấy về một thanh “Trầm Thủy Long Trức”, kế thừa Tà Y, gior kiếm khắp bốn phương. Tà Y cóc còn có một quy cũ vẫn không thay đổi từ xưa, hề có người muốn cầu thầy hỏi bệnh, cũng không lấy ngân lượng trần bảo làm thù lao, nhưng để được chữa trị thì cần phải thực hiện một điều kiện do cóc chủ đưa ra. Hần đã từng cự tuyệt vô số quan to cao quý cùng giang hồ danh hiệp, ta cũng tận mắt thấy qua, ở ngoài cóc có người đau đớn đến gào khóc thảm thiết, hoặc là van cầu hoặc là nguyện rửa mũi cho đến khi máu tuôn mạng vong. Còn hần thì chỉ lạnh lùng khoanh tay ngồi nhìn, không nhúc nhích chút nào. Ta cũng từng thấy hần tận lực bày châm chữa trị ột người dân quê cùng đứa trẻ ăn xin ở bên đường, mà thù lao cũng chỉ là một ly trà nhạt cùng một khúc đồng dao. Ngoại lệ duy nhất, có lẽ chính là ta. Khi đó, ta bởi vì rớt vực mà hôn mê, tất nhiên cũng không có cách nào đáp ứng yêu cầu của hần. Nhưng mà, hần lại đem ta từ Quỷ Môn quan trở về, sau đó ta cũng từng hỏi qua hần, vì sao lại làm như vậy, nhưng hần chỉ mỉm cười rất nhẹ, cái gì cũng không nói, giống như hàn băng đang tan chảy, hoá thành dòng suối, mượt mà như hoa mai vừa nở. Cũng là nụ cười khê đó, khi ta hỏi hần cuối cùng thì muốn đưa ra yêu cầu gì với ta, cứ như vậy mà phá huỷ quy cũ của Tà y cóc chẳng phải sẽ tổn hại đến danh tiếng của cóc chủ. Bóng dáng của hần đứng dưới gốc cây hải đường, mặc dù năm tháng đã cách xa, nhưng giọng nói đó vẫn còn quanh quẩn rõ ràng bên vành tai ta, giống như mọi chuyện chỉ như ngày hôm qua. Hần nói, không hề phá huỷ quy cũ nào cả, ta vẫn chưa nghĩ đến mà thôi. Trước khi ta nghĩ ra, người vẫn còn nợ ta. Một câu nợ nần này đã kéo dài đến bây giờ, mà hôm nay hần lại cứu ta lần thứ hai, ngày tháng dài đằng đẵng, nếu muốn trả hết, không biết phải đợi đến lúc nào, nhưng có thể có một ngày như vậy không. Nghĩ tới điều này, bỗng nhiên trong lòng nhớ đến, năm đó hần cũng cứu Sơ Ảnh khi cùng ta rớt vực, thế nhưng bây giờ lại không biết tình hình của Đạt Ngọc, cho dù là ở trong hang động, hay là lúc này, ta cũng không hề thấy đến nửa cái bóng của nàng. Nàng bắt cóc Sơ Ảnh, lại kéo ta rớt vực, tuy rằng ta không thích nàng, nhưng đến bây giờ, cũng không đến mức oán hận. Bởi vì chuyện của Đồng Minh, nên trong lòng ta vốn dĩ cũng có vài phần áy náy với nàng, hiện tại bản thân lại không bị tổn thương đến một sợi tóc, hơn nữa còn có thể gặp lại hần, cho nên, từ trong tiềm thức ta hy vọng nàng cũng có thể bình yên vô sự. Ta âm thầm hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh hần, nhẹ nhàng ngồi xuống, cùng hần nhìn vào mặt hồ u bích, sau đó mới lên tiếng hỏi khê: “Cùng ta rớt vực còn có một nữ tử, hiện tại nàng đang ở đâu?” Hần không có bất kì một động tác nào, giọng nói cũng không hề mang theo chút tình cảm, chỉ lạnh lùng lên tiếng nói: “Đã chết, hiện giờ đang chìm dưới đáy hồ.” Tuy rằng không phải chưa từng nghĩ đến khả năng này, nhưng hôm nay nghe thấy chính xác vẫn khó tránh khỏi có chút khó chịu. Mà ta cũng không thể trách hần, chỉ có thể hạ thấp ánh mắt, giấu đi nỗi niềm tưởng niệm ở trong đáy mắt. Hần không hề quay đầu lại như trước, vừa gảy Tần tranh ở trong tay, vừa khê lên tiếng, nói: “Với địa vị hiện tại của ngươi, nếu vẫn mềm lòng như vậy thì con đường sau này sẽ rất gian nan. Ta dạy Đường Hoa Châm cho ngươi là để ngươi tự bảo vệ mình, chứ không phải dùng để chơi.” Ánh mắt ta hạ thấp, không nói lời nào, tiếng đàn của hần cũng không ngừng, tiếp tục lên tiếng nói: “Không nói gì, xem ra ta đã đoán đúng. Nếu ngươi có thể đem Đường Hoa Châm điểm chính xác vào huyết Dương Trì(1) làm cánh tay của nàng bị tê dại vô lực, vậy tại sao không đổi tay điểm về hướng cổ họng của nàng, như vậy đơn giản hơn nhiều. Nếu như không có một hồ Bích Thủy này, chỉ một phút mềm lòng của ngươi đã tự hại chết chính mình.” Ta nghe vậy, quay đầu nhìn hần: “Vừa rồi ngươi nói thân thể của nàng đã chôn dưới đáy hồ, sao lại biết vị trí Đường Hoa Châm trên tay của nàng?” Ngón tay của hần ngừng gảy, lần đầu tiên đưa mắt nhìn ta: “Ngươi cho rằng, ta nhìn thấy Đường Hoa Châm trên tay nàng thì phải cứu nàng lên sao?” Ta khê giật mình, không biết nên nói cái gì, còn hần thì lại quay đầu đi, không nói thêm gì, cứ thế mà gảy Tần tranh, đôi mắt trong suốt âm trầm, vẫn mãi quang vắng không đổi, ấm lạnh mà tĩnh mịch, tĩnh mịch mà thanh khiết. Không khí có chút chua chát, ta cũng không muốn sự căng thẳng này cứ ngăn cách giữa ta và hần, vì thế miễn cưỡng lên tiếng thay đổi đề tài, nhưng mà câu nói kia, ta vẫn luôn để trong lòng nhưng cũng muốn hỏi ra—“Tô Tu Miễn, tại sao ngươi lại ở đây?” Trong lúc môi và răng ma sát vào nhau, một âm thanh mềm mại vang lên, đã cách biệt lâu như vậy, cuối cùng ta lại gọi lên ba chữ, Tô Tu Miễn. Ngón tay đang gảy đàn tranh của hần có chút dừng lại. Tên của hần không thường được gọi, trong Tà Y cóc, hần là “Công tử” được mọi người kính ngưỡng như thần, trong giang hồ, hần là “Tô tiên sinh” trong truyền thuyết được người đời truyền tụng, nhưng ta chỉ nhớ rõ, khi ý thức của ta vừa mới trở lại, đã phát hiện đôi mắt của mình không thể nhìn thấy gì, trong lúc bàng hoàng bất lực, giọng nói kia liền vang lên ở bên tai—Hần nói, đừng sợ, ngươi sẽ không bị mù. Giọng nói của hần nhẹ nhàng mà ấm lạnh, giống như loại hàn ngọc thượng hạng, đáy lòng ta lại yên bình đến kì lạ, hỏi, ngươi là ai. Hần yên lặng trong chốc lát, sau đó lên tiếng, chỉ có ba chữ—Tô Tu Miễn. Vĩnh viễn khó quên, vì thế

vẫn mãi không quên.Cho nên sau này, cho dù cảm kích, cũng không muốn thay đổi cách xưng hô lúc ban đầu, thậm chí cả âm “Tô” ở phía trước cũng không muốn xoá, luôn dùng hơi thở mềm mại khi răng môi vuốt nhẹ vào nhau, lên tiếng gọi hân, Tô Tu Miễn, Tô Tu Miễn . . .Khoé môi của ta chậm rãi vẽ ra nụ cười tự giấu, tâm tư thiếu nữ dịu dàng hoạt bát đó như đã cách ta cả một cuộc đời xa xăm, nhưng vẫn còn nhớ rõ, ý nghĩ trong ánh mắt ngày ấy vẫn là triền miên.Lúc này, ta lại một lần nữa mở miệng gọi lên cái tên này, vẫn mềm mại như trước nhưng là trong lúc vô tình, nhẹ đượm một chút đau buồn.Còn chưa kịp tiếp tục nói điều gì, giọng nói châm biếm chán ghét của Li Mạch lạnh lùng truyền đến: “Tại sao lại ở chỗ này ư? Thật muốn hỏi Thanh tiểu thư một câu, tại sao người không ở lại Vương phủ ở Thượng Kinh, yên ổn làm Tam vương phi, còn muốn chạy đến Nghiệp Thành làm tù binh để rồi kinh động đến thiên hạ, thời điểm đứng trên cổng Nghiệp Thành kia, Vương Phi đúng là rất nổi bật . . .”Lời nói của nàng còn chưa dứt, đôi mắt lạnh nhạt của Tô Tu Miễn hơi nhìn sang, thật ra ánh mắt đó cũng không gọi là lạnh, nhưng Li Mạch liền cảm miệng, đôi mắt hạ thấp không dám nói thêm một chữ.Ta còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau khi nghe thấy lời nói của nàng, lại chợt nghe một tiếng gió lớn phát ra từ trong khu rừng khô cằn, đó là âm thanh thạch trận bị khuấy động.Sau đó, một giọng nói trầm thấp ngội lạnh mà hờ hững, ung dung theo gió truyền đến: “Không biết ngoài rừng là bằng hữu phương nào, có thể ra mặt hay không?”

(1)Huyệt ở chỗ lõm, giống hình cái ao (tù) ở mu cổ tay (mặt ngoài = Dương) vì vậy gọi là Dương Trì.

58. Chương 58

Ta chợt kinh hãi, đứng lên theo bản năng, chủ nhân của giọng nói kia, rõ ràng là Nam Thừa Diệu.Tô Tu Miễn thần nhiên liếc mắt nhìn ta, sau đó hơi gật đầu với Li Mạch, Li Mạch liền xoay người đi thẳng vào khu rừng khô cằn.Ta hít một hơi thật sâu, tầm mắt cũng không quay lại nhìn hân, sau đó cố gắng bình tĩnh lên tiếng nói: “Li Mạch cô nương, đang bị thạch trận bao vây chính là Tam điện hạ, ta đi cùng người qua đó.”Dù là đang nói với Li Mạch, nhưng người mà ta thực sự muốn thông báo, chính là Tô Tu Miễn ở phía sau.Khoé môi Li Mạch lại hiện lên đường cong châm biếm, lạnh lùng như băng: “Trên đời này, có người nào là không biết vị phu quân của Vương Phi chính là Tam hoàng tử Nam Triều danh chấn thiên hạ, Nam Thừa Diệu, Vương Phi cần gì phải khoe khoang khắp nơi?”Ta khề thở dài, cũng không muốn nói thêm gì với nàng, cũng không để ý tới phản ứng của Tô Tu Miễn ở phía sau, hàng mi sụp xuống, bước vào bên trong khu rừng khô.Phía sau, hồ sâu tĩnh lặng mặt nước trong suốt như ngọc, nền tuyết xanh thẫm, mỹ lệ tựa như cảnh mộng, nhưng ta lại bước từng bước rời xa, đi về phía trước, về với hiện thực mà số phận đã xết đặt.Chậm rãi tới gần, mới nhìn thấy rõ ràng, bên trong thạch trận có khoảng hơn mười người với dáng vẻ mệt nhọc, bỗng nhiên nhìn thấy ta, có lẽ đây là điều nằm ngoài dự liệu của bọn họ, mặc dù Liễm và Nam Thừa Diệu chỉ giạt mình trong chốc lát, nhưng lại nhìn ta không chớp mắt, cũng không hề nhúc nhích.Sau một lát, Liễm là người có phản ứng trước tiên, trong mắt của hân có ánh sáng tươi sáng rực rỡ, vẻ mặt thì gần như vui sướng đến điên cuồng mà ta chưa từng thấy qua, hân cất bước muốn chạy tới chỗ ta, vì vậy mà thạch trận một lần nữa bị khuấy động, một tảng đá lớn ở trước mặt liền bay về phía hân, dù rằng phản ứng của hân nhanh nhưng cũng khó khăn lắm mới tránh khỏi, vẫn chưa đứng lại, đã vội vàng hô to với ta—“Nhị tỷ, trong những tảng đá kia có điều kì dị, tỷ không được lại đây!”Rất nhanh ta nhìn lướt qua vị trí cùng thể chuyển động của thạch trận, hiện giờ thạch trận này đã bị kích động, xem ra phức tạp và khó đi hơn so với trận pháp ta vào lúc trước, ta có thể thấy Khôn vị sinh môn *cửa ra theo Khôn vị* như ẩn như hiện, gần như đã khép kín, ngay lập tức không hề chần chừ mà cũng không kịp giải thích, chỉ nâng cao giọng, mở miệng nói với mọi người trong thạch trận: “Đi theo phương hướng mà ta nói, không được dừng lại bất chợt.”Dứt lời, cũng không kịp chú ý tới phản ứng của bọn họ, chỉ có thể vừa cẩn thận chăm chú nhìn vào phương hướng di chuyển của trận thể, vừa cố gắng bình tĩnh, lên tiếng rõ ràng: “Đi qua trái ba bước, sau đó tiến lên trước bảy bước, không được ngừng, cứ đi tiếp, qua trái năm bước, tiếp tục lùi về sau chín bước, thoát ra ngoài từ giữa hai tảng đá thứ ba và thứ tư ở bên phải.”Đợi đến khi bọn họ đều đã bình yên vô sự ra khỏi thạch trận, tâm trạng luôn căng thẳng tập trung của ta mới được thả lỏng, chỉ cảm thấy thân thể vốn suy yếu giờ lại càng vô lực.Liễm tiến lên một bước, nắm chặt lấy hai vai của ta, sức lực lớn đến nỗi làm ta đau đến cau mày, nhưng ta biết lúc này nhất định là hân bị ta dọa đến sợ hãi, có thể hiện tại vẫn còn chưa hết hoảng hồn, đệ đệ của ta, Liễm ngày thường luôn vui tươi cứng cỏi, nhưng lúc này

ngay đến giọng nói vẫn mang một chút run rẩy —“Nhị tỷ, sao tỷ có thể làm như vậy! Tại sao lại không chờ bọn ta trở về? Tỷ có biết khi ta và Tam điện hạ đuổi đến Thanh Mộc Nhai, đứng từ xa nhìn thấy tỷ rút xuống vực nhưng lại không thể làm gì, lúc đó trong lòng là có cảm giác gì hay không?! Tỷ có biết thời điểm bọn ta men theo vách núi tìm xuống dưới nhưng lại không thấy nửa cái bóng của tỷ thì tâm tình ra sao hay không?! Mỗi một thân cây, mỗi một bụi cỏ khô, mỗi một tảng đá cũng không dám bỏ sót, dù biết rằng tìm kiếm tràn lan mà chẳng có mục đích như vậy là rất ngu xuẩn mà cũng không có được hiệu quả gì, nhưng lại không dám ngừng việc tìm kiếm xuống dưới! Suốt bốn ngày, tỷ có biết trong bốn ngày đó làm thế nào mà bọn ta đến được đây không? Tại sao tỷ có thể làm như vậy?! Ta chưa từng gặp qua Liễm thế này, cảm thấy đau xót, nhưng lại không nói nên lời, gắng gượng dùng sức cong lên khoé môi, khẽ cười trấn an hần, sau đó lại chậm rãi chuyển tầm mắt về phía sau hần, chủ nhân của ánh mắt thâm trầm như đêm lại lạnh như biển sâu kia. Mặc dù lúc tập trung vào thạch trận ta cũng có thể nhận ra ánh mắt của hần chưa từng rời khỏi người ta dù là một chút, cũng như hiện giờ ánh nhìn chăm chú mà sâu sắc. Hần không nói gì, sau khi xuất trận cũng không hề bước tới trước, luôn lẳng lặng nhìn ta như vậy, ánh sáng được che giấu trong đôi mắt tối tăm đó, khiến lòng ta không kiềm được liền khẽ run lên. Ta hơi hạ thấp ánh mắt, sau đó lại ngược lên, cố gắng mang theo một nụ cười nhạt, bình tĩnh đi đến bên cạnh hần, nâng mắt nhìn hần, tránh né đôi mắt thâm trầm như đêm kia, sau đó mới lên tiếng nói nhỏ: “Khiến Điện hạ lo lắng, thần thiếp . . .” Vẫn chưa nói xong, đã bị hần ôm chặt ở trong lòng, mới đầu dường như còn mang theo vài phần chần chừ không xác định, nhưng dần dần sau đó, hai cánh tay của hần lại từng chút từng chút xiết chặt, mang theo một chút run rẩy, sức lực như vậy, giống như muốn đem ta khảm sâu vào trong thân thể của hần. Ta không ngờ hần sẽ hành động như vậy, trong lúc vô ý lại nhìn thấy một đám thuộc hạ mà hần mang theo đều ăn ý hạ thấp ánh mắt, không nhìn cũng không cử động, nhưng mà trên nét mặt, vẫn không thể tránh khỏi có phần lúng túng. Ta có hơi xấu hổ, bàn tay nhẹ nắm thành quyền chống đỡ lên lồng ngực của hần, sau đó hơi dùng sức đẩy hần ra, nhưng hần lại không để ý tới sự kháng cự của ta, đôi tay càng lúc càng dùng sức ôm chặt. Trong một thoáng, ta có phần luống cuống, không biết phải làm sao cho phải, mà hần vẫn không nói lời nào như trước, cứ như vậy ôm ta thật chặt, hơi thở ấm áp mà hơi hỗn loạn lướt nhẹ trên cổ, tê dại một mảnh. Thân thể hai người thân mật gần bó, trong lúc hoảng hốt lại cho ta có một ảo tưởng, ta giống như là một thứ trân bảo mà hần đánh mất sau đó lại tìm về được, cho nên mới phải dùng sức như vậy, không e ngại ở trước mặt người khác, mãi cũng không buông tay. Không biết đã qua bao lâu, hần mới từng chút buông lỏng ta ra, ánh mắt thâm trầm sâu sa tinh tế lướt qua gương mặt, bờ vai cùng toàn thân của ta, tựa như là đang xác nhận xem ta có thật sự bình yên vô sự hay không. “Điện hạ, thần thiếp . . .” Ta bị hần nhìn như vậy thì có chút không được tự nhiên, vừa muốn lên tiếng nói gì đó, ngón tay của hần lại điểm nhẹ lên môi ta, sau đó hần nhìn vào đôi mắt của ta, lên tiếng: “Ta không muốn nghe nàng lại tự xưng ‘Thần thiếp.’” Ngón cái hơi thô ráp, từ tốn nhưng lại mang theo sự mê hoặc vuốt ve lấy vành môi như cánh hoa của ta, cảm giác tê dại khiến hai gò má khẽ nóng, trực giác muốn thoát ra. Vừa mới có động tác, hần đã nhanh tay giữ chặt thắt lưng nhỏ nhắn, sự hồ hững cùng trấn tĩnh ở trong đáy mắt vốn kiềm chế rất mạnh của hần dường như đang chậm rãi giảm xuống, sau đó có một loại cảm xúc mờ mịt mà ta nhìn không hiểu đang dâng lên không chút kiềm chế, đáy lòng cũng vì thế mà run rẩy, bản năng muốn tránh đi, thân mình cũng có chút hoảng loạn mà giãy giụa. Ánh mắt trấn tĩnh của hần lại hiện lên, dường như phải cố gắng kiềm chế, lại vừa mang theo vài phần kiên quyết cố chấp, vòng tay của hần càng thêm vây chặt lấy ta, mặc dù là lời ngậm nga nhẹ nhàng, nhưng lại không để cho người có khả năng cự tuyệt hay vặn hỏi —“Ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta . . .” Lời còn chưa dứt, hần liền không để cho ta kháng cự mà cúi đầu hôn xuống, trong đầu của ta liền vang lên một tiếng nổ lớn, chưa bao giờ có hành động thân mật như vậy cùng với hần ở trước mặt người khác. Hai gò má nóng hổi như muốn nhỏ máu, không thể giãy giụa, cả người lại vô lực, chỉ có thể để mặc hần ôm ta ở trong vòng tay. Ta hơi ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt, có phần bị động đón nhận sự triển miên cùng sức lực mạnh mẽ của hần, nụ hôn mang theo một chút mê hoặc cùng vô về. Tóc dài như mực bay múa trong gió tuyết, hoàn toàn dựa vào cánh tay hần đang ôm lấy thắt lưng ta mới không để bản thân xụi lơ xuống. Cũng không biết đã qua bao lâu, mãi cho đến khi một giọng nữ tử lạnh lùng như băng lại ẩn chứa vài phần chán ghét giễu cợt lọt vào vành tai —“Nếu như đã kiếm điệp tình thâm như vậy *tình cảm vợ chồng sâu sắc*, tại sao còn để nàng rơi vào tình cảnh nguy hiểm, vừa rút vực lại vừa trúng độc để rồi liên lụy đến người khác. Đường đường là Tam hoàng tử Nam Triều, không ngờ lại vô năng như thế!” Ta đột nhiên kinh ngạc, thừa lúc Nam Thừa Diệu hơi thả lỏng thì xoay người lại, thoát khỏi hần. Liếc mắt một cái, liền nhìn thấy bạch y như tuyết của Li Mạch đứng ở phía sau dáng vẻ lẳng lặng của Tô Tu Miên. Hần không hề nói gì. Thanh Sam lãnh đạm, vắng lặng thanh khiết. —————-Kiềm () Tên một loài chim trong truyền thuyết. Tương truyền rằng mỗi con chỉ có một mắt và một cánh, nên, nếu muốn di chuyển, hai con đứt

khoát phải sóng đôi, hỗ trợ lẫn nhau. Thế nên, kiêm điệp tình thâm ý chỉ vợ chồng son sắt, gắn bó thủy chung

59. Chương 59

“Thì ra là Tô huynh.” Nam Thừa Diệm vững vàng ôm lấy ta, đối với sự chế giễu lạnh lùng của Li Mạch thì làm như mắt nhắm tai ngơ, cũng không để ý tới sự cứng ngắc của ta, vẫn giống như trước, về ra nụ cười như mây trôi trên trời cao, lên tiếng với Tô Tu Miển. Tô Tu Miển lẳng lẳng nhìn về phía chúng ta, giống như đang nhìn chăm chú, nhưng lại như không nhìn, cách nhau một khoảng cách không gọi là gần cùng với khung cảnh gió tuyết đầy trời, nên ta thấy không rõ về mặt của hắn, chỉ nhìn thấy hắc thần nhiên gật đầu một cái, xem như là trả lời. Trong lòng ta có hơi nghi hoặc, hai người bọn họ đều là kẻ danh chấn trong thiên hạ, nếu đã từng nghe thấy tên lẫn nhau cũng là chuyện thường tình, nhưng với tình hình trước mắt này lại giống như trước kia đã từng gặp nhau. Nam Thừa Diệm nhìn ra sự nghi ngờ của ta, cúi đầu, nghiêng mắt, mỉm cười nói với ta: “Khi ta còn trẻ đã từng có một lần được đối kiếm với Tô huynh ở Mi Sơn, nhiều năm như vậy, nhưng cảm giác say sưa đó mãi đến bây giờ vẫn không quên được.” Ta chưa trả lời, hắn lại nâng mắt một lần nữa, vững vàng ôm ta như trước, mở miệng với Li Mạch: “Vừa rồi, cô nương nói trúng độc là có ý gì?” Li Mạch cười lạnh: “Chuyện của Vương Phi mà người còn không biết, ngược lại còn muốn hỏi một người ngoài như ta sao?” Ta nhớ lại những lời nàng vừa nói, cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, nếu nói là ta trúng độc, thì sao bản thân lại không có nửa phần cảm giác, nghĩ tới điều này, không khỏi có chút nghi ngờ đưa mắt nhìn Tô Tu Miển. Về mặt của hắn khắc ở trong gió tuyết làm ta nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của hắn thần nhiên vang lên: “Đã không có việc gì.” Li Mạch đứng một bên không nhìn được nên lạnh lùng lên tiếng nói: “Người có biết bởi vì nhận ra độc tính của “Thiên nhật tuyết lan” ở trên người người mà công tử đã hao tổn bao nhiêu là sức lực, người . . .” “Li Mạch.” Tô Tu Miển lạnh nhạt gọi, lời nói vẫn còn chưa hết của Li Mạch liền dừng lại, cho dù là nàng không cam lòng, nhưng cũng chỉ gắt gao cắn chặt môi dưới, sau đó hạ xuống ánh mắt, không nói thêm một chữ. Cánh tay đang ôm lấy ta của Nam Thừa Diệm đột nhiên căng thẳng, hắn còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe giọng nói của Liễm gấp gáp vang lên: “Tại sao tỷ tỷ của ta lại trúng độc?” “Được rồi, Liễm, chẳng phải ta đã không sao rồi hay sao?” Ta lên tiếng để ngăn hắn tiếp tục truy hỏi, trong lòng lại không ngăn được cảm giác vô lực cùng lạnh lẽo. “Thiên nhật tuyết lan.” Độc được vô sắc vô vị, độc tính lại chậm phát tác, nếu để lẫn vào thức ăn sẽ rất khó phát hiện, mà sau khi ăn vào lại không hề có cảm giác cũng không đau đớn, nên biểu hiện giống hệt với người bình thường. Thật ra loại độc này cũng không hiểm lạ, không thâm độc, chỉ cần không có vị thuốc dẫn “Quy Tâm tán” hỗ trợ, đối với thân thể cũng không có quá nhiều tai hại, nhưng muốn hoàn toàn giải được độc, lại không phải là việc đơn giản. “Thiên chủng phong tình văn tuyết lan” *Tạm edit: Nghìn kẻ chung tình say tiếng lan, “lan” là hoa lan ấy*, chính là loại độc “Thiên Nhật tuyết lan” này, bởi vì tùy vào người điều chế mà liều lượng ít nhiều khác nhau, cách giải cũng mỗi người mỗi vẻ, nếu không biết cụ thể phương pháp bào chế, mà còn cố chấp giải độc, chỉ một chút sơ xuất cũng có thể làm huyết mạch bị xoay chuyển, độc tố trong người vốn đang ngủ say trong nháy mắt liền có thể lấy mạng người. Cho nên, nếu không phải là do đích thân người chế độc ra tay, thì dù rằng có phát hiện ra, cũng giải không được, nhưng hiện giờ ta lại bình yên vô sự, trong thiên hạ này, có thể làm được điều đó, chỉ có một mình Tô Tu Miển. Chỉ là, ta không biết, đến cùng là ai muốn hạ độc ta, còn là vì điều gì. Có phần hoảng hốt, đảo mắt nhìn Nam Thừa Diệm, vành môi tuyệt đẹp của hắn đã không còn ý cười ngạo lạnh, thay vào đó là khe mỉm chặt môi, tuy rằng sắc mặt vẫn không thay đổi, nhưng trên người lại phát ra hơi thở âm trầm khó dò. “Xem ra là sự thật, chuyện xảy ra khi nào?” Giọng nói của hắn không hề mang theo chút cảm tình nào, lên tiếng hỏi Tô Tu Miển. “Không biết thời gian cụ thể là khi nào, nhưng độc nhiễm ở trên người nàng vẫn chưa tới nửa năm, bằng không cho dù là ta thì cũng không chắc chắn thành công.” Nam Thừa Diệm nghe vậy, sắc mặt lại càng thêm lạnh lùng, cánh tay đang ôm lấy ta cũng không nhìn được mà tăng thêm sức lực, nửa năm trước, chính là thời điểm ta được gả vào Tam vương phủ, nói như vậy, độc ở trên người ta là bị nhiễm sau khi được gả cho hắn. Tô Tu Miển nhìn thấy dáng vẻ của hắn, chậm rãi lên tiếng: “Xem ra Tam điện hạ không hề biết chút gì về chuyện này, như vậy Thanh nhi cũng không cần thiết phải tiếp tục ở bên cạnh người để rồi mỗi ngày đều không được bình yên.” Nam Thừa Diệm cũng lẳng lẳng nhìn hắn, khoé môi chậm rãi cong lên, vừa vững vàng ôm lấy ta, vừa ung dung mở miệng nói: “Thê tử của ta, nhất

định sau này sẽ không gặp phải những chuyện như vậy, huống hồ, có cần thiết hay không, cũng phải hỏi Thanh nhi mới được.” Cả người ta cứng đờ, may là hắn cũng không thật sự hỏi ta, còn Tô Tu Miễn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn ta, chậm rãi nhắc lên thanh kiếm của hắn, “Trầm Thủy Long Tước”. Lòng ta liền hoảng sợ, lại nghe thấy giọng nói vừa lãnh đạm vừa không mang theo nửa phần khoan nhượng của hắn vang lên: “Miệng nói cũng vô dụng, nếu Tam điện hạ muốn đưa Thanh nhi trở về, trước tiên phải tiếp được ba mươi chiêu của Tô mỗ, nếu như không thể thì cho dù là chính nàng nguyên ý cũng không được.” “Công tử . . .” Ta nghe thấy giọng nói lo lắng của Li Mạch, nhưng chỉ kịp gọi hắn một tiếng, liền bị ánh mắt lạnh lùng của hắn cắt ngang, trên dung nhan xinh đẹp đến khi sương ngạo tuyết đó mang theo sự hoảng loạn cùng u oán, nhưng chỉ có thể cắn răng không lên tiếng, hai mắt nhắm nghiền. Ta muốn mở miệng nói gì đó thì giọng nói của Nam Thừa Diệu đã vang lên trong gió tuyết, thản nhiên mỉm cười: “Một hồi so kiếm ở trên núi Mi Sơn ngày đó, đến nay như hầy còn mới mẽ trong ký ức của tại hạ, hôm nay lại được tỷ thí một lần, cầu còn không được. Nhưng mà, Tô huynh khẳng định là chỉ trong ba mươi chiêu sao?” Tô Tu Miễn chậm rãi bước tới trước, gương mặt thanh khiết ngạo nghễ: “Tam điện hạ có thể tiếp được ba mươi chiêu của Tô mỗ là đủ.” Ta có phần khó hiểu, kiếm thuật của Tô Tu Miễn hiển nhiên là tuyệt diệu, nhưng ta cũng từng nghe hắn khen ngợi thể kiếm của “Chuyển Phách”, người như hắn sẽ không tùy tiện khen người khác, mà Nam Thừa Diệu lại có thể được hắn đánh giá như vậy, kiếm thuật tự nhiên cũng không yếu. Mặc dù ta không biết dùng kiếm, nhưng cũng hiểu rõ, cao thủ khi so chiêu, bình thường trong vòng mấy trăm chiêu cũng chưa thể phân rõ thắng bại, nhưng hắn lại nói ba mươi, là vì điều gì? Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu vang lên lần nữa, mang theo ý cười thờ ơ lãnh đạm: “Thì ra lời đề nghị này của Tô huynh là chỉ muốn thử tại hạ, cũng không phải muốn đoạt người, Tô huynh ưu ái với nương tử của ta, tại hạ xin thay mặt tạ ơn.” Đôi mày vểnh lên mà thanh khiết của Tô Tu Miễn cũng không hề có chút biến động vì lời nói này của Nam Thừa Diệu, hắn thản nhiên nói: “Tam điện hạ bận việc triều chính, không có nhiều thời gian luyện kiếm, mà ba mươi chiêu của Tô mỗ, không phải ai cũng có thể tiếp được.” Lúc này, Nam Thừa Diệu chỉ hơi nở nụ cười, không nói gì, ôm ta đi về phía Liễm: “Chăm sóc tốt cho tỷ tỷ của ngươi.” Trong mắt Liễm, không tìm được ánh sáng hưng phấn, bất luận là Nam Thừa Diệu hay là Tô Tu Miễn thì kiếm thuật của bọn họ đã trở thành truyền kỳ trong lòng thế nhân, tuy nhiên hai người này, mặc dù tuổi vẫn còn trẻ mà đã nâng kiếm khắp giang hồ nhưng lại rất ít khi xuất thủ, mà một khi đã ra tay sẽ khiến cho người xem kinh ngạc si mê, vĩnh viễn khó quên. Lần này có cơ hội được nhìn thấy bọn họ tỷ thí, mà Liễm lại yêu vô đến si thì làm sao có thể không hưng phấn như vậy. Hắn vừa bảo hộ ta thoát ra ngoài phạm vi mà khí lực của đường kiếm có thể chạm tới, vừa nhìn không chớp mắt về phía hai bóng người xa xa. Trong lòng ta hỗn loạn, cũng đưa mắt nhìn theo hắn, nhưng đột nhiên nghe thấy lời nói lãnh đạm, bóng gió của Li Mạch rơi vào vành tai: “Có thể khiến cho hai đại kiếm khách tuyệt đỉnh trong thiên hạ tỷ thí vì người, thể diện của Vương Phi đúng là không nhỏ, không biết trong hai người bọn họ, Vương Phi hi vọng ai thắng ai thua?” Ta hơi nhắm mắt lại, sau lại mở lớn, không hề quay đầu nhìn nàng, mà bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, lên tiếng nói: “Đúng như lời nói của cô nương, bất luận là ai thắng ai thua, ta vẫn là Mộ Dung Thanh, Tam vương phi Nam Triều, điều này sẽ không hề thay đổi.”

60. Chương 60

“Chuyển Phách” vừa ra, núi sông biến sắc. Ta còn nhớ rõ những lời nói này của Tô Tu Miễn, đôi mắt cũng chợt ánh lên tia sáng. Ở trong trí nhớ của ta, chỉ có lúc đó, sự cô tịch mãi vẫn không thay đổi trong đôi mắt của hắn mới khẽ tan đi để đổi lấy sự chờ mong mờ ảo, hắn nói, chỉ có “Chuyển Phách”, mới xứng để “Trầm Thủy Long Tước” được ra khỏi vỏ một lần nữa. “Trầm Thủy Long Tước” là thanh kiếm của hắn, mười năm trước, khi hắn chỉ là một đứa trẻ đã tự tay giết đi cóc chủ nhiệm của Tà Y cốc, cũng là vị ân sư Tô Cổ Hi của hắn, thừa kế thanh kiếm này và cũng trở thành chủ nhân mới của Tà Y cốc. Đó cũng là quy cũ được lưu truyền qua các đời ở Tà Y cốc, chỉ khi kiên cường giết chết người thầy đã dạy dỗ thì mới được xem là xuất sư, mà từ khi Tô Cổ Hi kế nhiệm vị trí cóc chủ đến nay, trong sáu mươi năm, môn hạ của Tà Y không có thêm một đệ tử nào khác. Cũng bởi vậy, khi Tô Tu Miễn được mười ba tuổi, liền giết Tô Cổ Hi, kế thừa Tà Y, thì cả giang hồ dậy lên một hồi náo động kinh hãi. Tất nhiên, cũng có không ít người nghĩ đây chẳng qua chỉ là điều ngoài ý muốn, người người rút kiếm đến cửa tỷ thí gần như muốn phá nát Tà Y cốc, và cho

tới bây giờ cũng không có một ai có thể sống sót ra ngoài. Từ đó, hắn dùng một thanh “Trầm Thủy Long Tước” hành tẩu giang hồ, đợi cho đến khi thế lực lan tràn, ngoài trừ việc mọi người không đề cập đến thế lực sâu xa khó hiểu của Tà Y cốc, trên giang hồ không ai là không biết đến ba chữ “Tô Tu Miễn”, phía sau ba chữ đấy là kiếm thuật, y thuật cùng với độc thuật tuyệt đỉnh. Đến khi hắn mười bảy tuổi, ba chữ “Tô Tu Miễn” dần dần bị người đời quên đi. Chính tà lương đạo, mặc dù là ông lão tóc trắng xoá, hay là chưởng môn của môn phái rộng lớn, nhìn thấy hắn, sẽ phải gọi một câu cung kính— “Tô tiên sinh” Cho đến khi nhược quán *khi được 20 tuổi*, hắn liền thu hồi thanh kiếm danh chấn thiên hạ “Trầm Thủy Long Tước”, đổi sang một thanh kiếm sắt tầm thường, rồi lại chuyển sang kiếm trúc, đợi khi trong lòng lẫn trong tay đều không còn kiếm thì hắn liền hoàn toàn ẩn vào giang hồ, đem trận pháp kỳ môn đệ nhất trải rộng trước cửa Tà Y cốc, đem cội trần tĩnh mệnh ngăn cách với bên ngoài. Vì vậy, khi nghe thấy hắn nói như vậy, lại nhìn thấy nét mặt của hắn lúc đó, mới có thể khiến ta sinh lòng kinh ngạc. Lúc đó ta cũng không biết Nam Thừa Diệu, chỉ biết hắn là Tam hoàng tử đương triều, thanh “Chuyển Phách” này là danh kiếm được kết thừa từ người thầy đã theo học từ nhỏ. Sau này khi trở về Thượng Kinh, gả vào Thiên gia, mặc dù vẫn chưa có duyên được nhìn thấy kiếm pháp của Nam Thừa Diệu, nhưng cũng có cơ hội gặp qua thanh kiếm “Chuyển Phách” trong truyền thuyết. Thật ra nếu nghiêm khắc mà nói thì “Chuyển Phách” và “Trầm Thủy Long Tước” có điểm giống nhau, nếu luận đến sự tinh xảo của thân kiếm thì e rằng còn thua kém với “Trạm Lô”, sở dĩ chúng nó danh chấn thiên hạ, hơn phân nửa là nhờ vào người dùng kiếm. Tô Tu Xa từng nói, “Chuyển Phách” sẽ không dễ dàng ra khỏi vỏ, mà một khi đã ra thì sẽ không quay về vô ích. Chỉ tiếc, thế cục nay đã thay đổi, Nam Thừa Diệu là hoàng tử cao quý, việc triều chính còn giải quyết không hết, nên càng không có thời gian vung kiếm trên giang hồ như khi còn trẻ, thanh “Chuyển Phách” này, mặc dù luôn không rời khỏi người, nhưng cũng như “Trầm Thủy Long Tước”, chưa từng có cơ hội được ra khỏi vỏ. Chỉ là hiện tại, “Chuyển Phách” vừa ra, cùng mũi kiếm “Trầm Thủy Long Tước”, như ánh tuyết lạnh lùng. Ta không hiểu về kiếm, chỉ có thể nhìn thấy chiêu đầu tiên của bọn họ. Trong khu rừng khô cằn ngập đầy tuyết, “Chuyển Phách” chỉ đôi không trung mà đến, mang theo sự phong tình quyến rũ, cùng vẻ lười nhác khó nói nên lời, nhưng bên dưới sự biếng nhác này lại ẩn giấu nét tươi đẹp mà ngoan độc chết người, người cầm kiếm, bạch y trắng tuyết, phong thái kinh người. Giữa khung cảnh tuyết bay đầy trời, “Trầm Thủy Long Tước” hoành không xuất thế (1), giống như sao băng đã xuyên qua ngàn năm, một đường kiếm lại có thể xinh đẹp mà mềm mại như vậy, làm dậy lên một chút thanh phong, mang theo một cái bóng ảm đạm, còn người nọ thì chỉ để lại cho người đời một thanh sam mềm mại mà thanh tuyết. Cuộc tỷ thí về sau, ta hoàn toàn không thể nhìn thấy, động tác của bọn họ quá nhanh, ánh kiếm loá mắt, ta chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy hai bóng người một xanh một trắng, tựa như Kinh Long, nhanh nhẹn như gió. Ở bên cạnh, Liễm cùng với Li Mạch cũng không rời mắt khỏi hai bóng người đang tỷ thí ở phía xa, nín thở tập trung, sợ rằng sẽ bỏ lỡ một động tác nào đấy. Giữa đôi mày của Liễm rõ ràng là sự si mê, còn trên nét mặt của Li Mạch, lại ẩn hiện sự u oán cùng lo lắng. Gió lớn đột nhiên nổi lên, rồi dừng lại, ta đưa mắt nhìn tới, Nam Thừa Diệu và Tô Tu Miễn đã đứng tách xa nhau, Li Mạch sớm đã nhận không được mà chạy vọt tới, ta và Liễm cũng nhanh chân bước đến. Đi đến gần, chỉ thấy bạch y và thanh sam vẫn bình yên như lúc đầu, ngay đến hơi thở cũng xem như vững vàng, trong lòng thoáng ổn định, về phần ai thắng ai thua, ta không thể biết, mà cũng không quan tâm, chỉ cần bọn họ không có chuyện gì là đã đủ. Ánh mắt Li Mạch mang đầy quan tâm, nhưng chỉ lẳng lặng đứng yên ở phía sau Tô Tu Miễn, không nói câu nào, cũng không tiến lên một bước, chỉ là chăm chú nhìn vào bóng lưng của hắn như vậy. Ta hơi dừng lại một chút, sau đó âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh một chút nỗi lòng đang phức tạp không yên của mình, hạ xuống đôi mi, từng bước một, chậm rãi đi đến bên người của Nam Thừa Diệu. Ta nhìn thấy bên vành môi của hắn vẫn là ý cười thờ ơ, thâm sâu mà không ai có thể nhìn thấu, còn với Tô Tu Miễn, giữa đôi mày thanh khiết đó luôn là nét mặt vô cùng lạnh đạm như thường. Nam Thừa Diệu mỉm cười lên tiếng: “Tô huynh độc lòng vì võ nghệ, tại hạ là người trong thế tục sao có thể so sánh, nếu như vẫn tiếp tục e rằng chỉ như một áng mây, “Chuyển Phách” hiển nhiên sẽ không ngăn được sức gió của “Trầm Thủy Long Tước” Về mặt của Tô Tu Miễn vẫn lạnh đạm như trước, giọng nói cũng không có chút sợ hãi: “Tam điện hạ có thể tiếp được ba mươi chiêu của Tô mỗ đã đủ rồi, vậy thì nên từ biệt thôi.” Lòng ta đột nhiên kinh hoảng, không thể khống chế liền ngược mắt nhìn tới, nhưng căn bản là không có chỗ để ta lên tiếng nói chuyện, cũng không biết nên nói cái gì, mà có thể nói cái gì đây. Đường như đã qua mấy đời mới gặp lại, nhưng nhanh như vậy đã phải chia lìa, vẫn có câu nói, còn sống là còn gặp lại, có phải ta nên thoả mãn? Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng vẫn không thể nén được nội tâm đang đau đớn rồi bởi, cả người ngơ ngơ ngẩn ngẩn, muốn động cũng không thể động. Đúng lúc này, một đôi tay thon dài mạnh mẽ giữ chặt lấy ta, vững vàng đem cả người ta kéo vào một lồng ngực ấm áp cứng rắn, ta có phần ngỡ ngàng ngược mắt nhìn lên, hắn lại không hề nhìn ta, khoé môi

tuyệt mỹ khê cong lên, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng khi vẫn chưa lên tiếng, giọng nói của Liễm đã nhanh hơn một bước, vang lên —“Tô tiên sinh, tại hạ Mộ Dung Liễm, luôn ngưỡng mộ kiếm pháp của tiên sinh, mặc dù tự biết khả năng kém cỏi, nhưng mong tiên sinh có thể chỉ giáo một chút được không?” Tô Tu Miễn thản nhiên liếc mắt nhìn vào thế cầm “Trạm Lô” của hắn, sau đó chuyển mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của Liễm, lên tiếng: “Mộ Dung công tử quá khiêm tốn, dựa vào tố chất của người, nếu như siêng năng rèn luyện, năm năm sau, có duyên gặp lại, Tô mỗ nhất định sẽ cùng công tử phân cao thấp.” Lời nói của hắn rất nhẹ, lại khiến người khác không thể lên tiếng nói thêm điều gì, tuy rằng vẻ mặt của Liễm có tiếc nuối, nhưng vẫn chậm rãi thu hồi cánh tay đang giữ “Trạm Lô”, một lát sau, phóng khoáng nâng mắt, cười vang nói: “Đã có lời này của Tô tiên sinh, Mộ Dung Liễm chắc chắn sẽ không phụ lòng mong đợi, năm năm sau, sẽ tự mình đến Tà Y cốc linh giáo với tiên sinh!” Tô Tu Miễn hơi gật đầu, không nói thêm gì, cũng không hề nhìn về phía ta một cái, liền xoay người muốn rời đi. “Tô huynh, xin dừng bước.” Cuối cùng Nam Thừa Diệu đã lên tiếng gọi hắn: “Tại hạ nghe nói khi Tà Y cốc cứu người, nhất định phải thực hiện một điều kiện do cốc chủ đưa ra mới được chẩn kim, lần này Tô huynh cứu nương tử của ta, không biết là cần điều kiện gì, tại hạ nhất định sẽ làm hết sức.” Tô Tu Miễn dừng lại bước chân, xoay mắt nhìn lại: “Ý tứ của Tam điện hạ là, người muốn hoàn thành yêu cầu của Tô mỗ?” Nam Thừa Diệu khê cười: “Điều này hiển nhiên, phu thê vốn đồng tâm đồng thể, hà tất phải phân biệt rõ ràng.” Sắc mặt của Tô Tu Miễn vẫn không hề biến đổi vì lời nói này của hắn, nhẹ giọng lên tiếng như trước: “Nếu như Tô mỗ mở lời với Tam điện hạ, đòi một thứ trân bảo quý hiếm thì sao?” Vành môi Nam Thừa Diệu luôn là đường cong như cũ, bình tĩnh mở miệng: “Chỉ cần Tô huynh muốn, tại hạ có thể đưa.” Khuôn mặt thanh khiết lúc đó của Tô Tu Miễn, bỗng nhiên ẩn hiện vài phần ử rữ: “Tiếc rằng, những thứ Tam điện hạ có thể đưa, Tô mỗ đều chứng mất, nên từ biệt ở đây thôi.” Nam Thừa Diệu yên lặng trong chốc lát, vẫn vững vàng ôm lấy ta, mở miệng nói với Tô Tu Miễn: “Một khi đã như vậy, sau này nếu Tô huynh có bất kỳ một yêu cầu gì, hai phu thê ta nhất định sẽ toàn lực thực hiện, ân tình hôm nay xin nợ đến ngày sau.” Tô Tu Miễn chậm rãi đưa mắt nhìn ta, mặc dù là nói với Nam Thừa Diệu, nhưng tầm mắt vẫn thanh tịnh mà vắng lặng dừng ở trên người ta, vì ngăn cách bởi gió tuyết nên nghe thấy giọng nói của hắn có chút mơ hồ —“Nợ mà nàng thiếu ta, cả đời này cũng không trả được, chờ kiếp sau đi.” —————Hoàn không xuất thế: chỉ sự vật đột nhiên xuất hiện một cách rất có uy thế hoặc có ảnh hưởng lớn. P/s: ^^ chào cả nhà, làm mọi người chờ lâu vậy, ta xin lỗi nha. Cuối cùng cũng đi được nửa chặng đường rồi, những ngày trở về kinh thành của Mộ Dung Thanh sẽ đầy sóng gió, nhưng càng ngày nàng sẽ càng nhận ra tình cảm giữa mình và Tam điện hạ, tuy nhiên giữa tình và nghĩa biết làm thế nào cho trọn, giữa gia tộc và tình phu thê nàng biết phải lấy ai bỏ ai, vòng xoay Mộ Dung Thanh – Nam Thừa Diệu – Trữ Vũ Khuynh rồi sẽ đi đến đâu, khi xen lẫn vào đó là những tham vọng, những âm mưu, những dục vọng . . .

61. Chương 61

Bởi vì con đường bị phong tỏa bởi tuyết, đoàn quân khai hoàn buộc phải đi đường vòng, hơn nữa trên đoạn đường này, Nam Thừa Diệu luôn chú ý tới tình trạng cơ thể của ta, hành trình di chuyển rất chậm, thường xuyên cùng ta khoác chung chiếc áo hồ cừu, cười trên “Đạo Ly Khinh Thông”, ngắm nhìn phong cảnh khắp nơi, cùng hướng về phía tà dương, giống như là đang dạo chơi sơn thủy, vì vậy, đợi cho đến khi chúng ta trở về Thượng Kinh, màu xanh ẩm áp của lá cây đã phá vỡ băng tuyết, về xuân nhuộm thắm cánh rừng. Trải qua cuộc chiến ở Nghiệp Thành, tin tức ta và Liễm cùng đến Mạc Bắc đã không thể tiếp tục giấu giếm, ta không biết Nam Thừa Diệu sẽ thu xếp mọi chuyện thế nào, lại không biết phải đưa ra một câu giải thích ra sao với Thánh thượng và người đời, dù sao, ngày chúng ta tiến vào kinh thành, mọi người đều đổ xô ra đường, nhà nhà trong Thượng Kinh đều chạy tới ngoài cổng thành, sắp hai hàng nghênh đón, giữa những tiếng hoan hô đầy ngưỡng mộ kính yêu cũng không hề thiếu lời ca tụng Tam vương phi, bất giác làm ta có chút kinh ngạc. Còn Sơ Ảnh đang ngồi trong xe ngựa cũng hưng phấn muôn phần: “Tiểu thư, tiểu thư, người xem, có nhiều người như vậy, họ đều ủng hộ người và Tam điện hạ nha!” Ta nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ đến ngày gặp lại nàng ở Nghiệp Thành thì tiểu nha đầu này cứ ôm ta thật chặt không chịu buông tay, khóc đến long trời lở đất, như thể không muốn che dấu một chút tình cảm quyến luyến không rời, mặc dù bây giờ chỉ là hồi tưởng lại, nhưng sâu trong đáy lòng của ta vẫn là một hồi lo lắng. Ta cũng làm theo nàng,

nhắc màn xe nhìn ra ngoài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trước mặt là “Đạo Ly Khinh Thông” cùng với thân ảnh anh tuấn trác tuyệt kia, áo giáp Bạch Vũ, phong thái kinh người. Bên tai đều là âm thanh hoan hô ca tụng của dân chúng, trong khi khí thế của tam quân thì chinh tề như một, khí át trời cao, trong một thoáng, tầm mắt của ta có chút dây dưa, ngay đến bản thân cũng không phát giác. Sơ Ảnh chậm rãi buông màn xe, lại vô tình nhìn thấy ta bất giác nghiêng đầu, không kìm được liền một mặt thì đem màn xe đang thả xuống một nửa kéo lên cao, một mặt che miệng cười nói: “Không thả không thả, phải để tiểu thư có thể nhìn thật rõ Tam điện hạ.” Ta hơi lúng túng, gương mặt nóng lên, lườm nàng: “Em nói hươu nói vượn cái gì thế.” Nàng cười đến cong cong đôi mắt, thấy ta không còn thẹn thùng hướng mặt ra ngoài, nên buông màn xe xuống, nhích tới bên cạnh ta, ôm lấy cánh tay của ta, nghiêng cái đầu làm nũng, nói: “Tiểu thư, tại sao phải ngượng ngùng chứ, Sơ Ảnh nhìn thấy cảnh tượng giữa người và Tam điện hạ trên suốt đoạn đường, không biết trong lòng có bao nhiêu là vui mừng đâu! Nếu tướng gia và phu nhân mà biết, cũng sẽ vui mừng . . .” Nàng vừa nói, đột nhiên nghĩ ra điều gì liền lên tiếng nói: “Tiểu thư, chừng nào thì người sinh hạ tiểu thế tử hoặc tiểu quận chúa đây, đến lúc đó . . . ưm . . .” Ta vô cùng lúng túng, dưới tình thế cấp bách buộc phải bịt miệng của nàng lại: “Nha đầu nhà ngươi nha, không biết là học theo ai, chỉ toàn nói những chuyện không đâu!” Nàng mỉm cười tránh khỏi ta: “Thành thân sinh con, vốn là chuyện thường tình của con người, tiểu thư còn e thẹn cái gì?” Gương mặt ta càng nóng lên, trừng mắt nhìn nàng, cố tình nói: “Chuyện thường tình của con người sao, ta thấy em cũng đã lớn, chờ khi có cơ hội ta sẽ xin mẫu thân tìm giúp em một cửa hôn sự thật tốt, em có chịu không?” Nàng hoảng sợ, cuống quýt nói: “Tiểu thư, người nói cái gì vậy, ai Sơ Ảnh cũng không muốn, chỉ muốn ở bên tiểu thư cả đời!” Ta thích thú nhìn nàng: “Thành thân sinh con, vốn là chuyện thường tình của con người, đây là do em nói.” “Tiểu thư, là em sai rồi? Sau này Sơ Ảnh không dám chế nhạo tiểu thư nữa!” Càng lúc nàng càng nôn nóng, ôm lấy cánh tay của ta, cuống quýt xin tha thứ. Ta nhìn dáng vẻ này của nàng, nhin không được mà nở nụ cười, nàng thấy ta mỉm cười, hiểu ra chẳng qua là ta chỉ nói đùa, mới thở một hơi thả lỏng, ngay lập tức lại xoay người vùng lên, không chịu buông tha: “Tiểu thư, từ lúc nào mà người lại học theo Tam điện hạ, thích trêu đùa người khác, điện hạ trêu chọc tiểu thư, thế là người liền đem toàn bộ mà dùng trên người Sơ Ảnh . . .” Đang nói, xe ngựa đã chậm rãi dừng lại, rất nhanh liền có thái giám thay ta nhắc rèm xe, bên trong khoang xe chật hẹp, ngay lập tức sáng lên, mà ở đầu bên kia ánh sáng, Nam Thừa Diệu chậm rãi bước đến, mỉm cười, đưa tay về phía ta. Ta nhẹ nhàng trao tay vào lòng bàn tay của hắn, để cho hắn dìu ta xuống xe, bước vào cửa chính Thừa Thiên của Tử Kinh cung, con đường vua đi, xuyên qua Gia Đức môn, Thái Cực môn, Chu Minh môn, Lưỡng Nghi môn, cuối cùng là đến trước Tuyên Chính điện. Sắc mặt hôm nay của Thánh thượng vẫn không được tốt, nhưng có lẽ bởi vì lần này Nam Thừa Diệu lập công lớn, cho dù ốm đau, ông ta vẫn thân chinh đón chào. Ta quỳ gối ở phía sau Nam Thừa Diệu, theo như quy cũ, đối với vị thiên tử ở trên thềm ngọc, quốc lễ đi trước gia lễ đi sau. Thánh thượng tự mình bước xuống thềm ngọc, tự tay đỡ Nam Thừa Diệu, cũng cho gọi thái giám đến nâng ta đứng dậy. Dung nhan của thiên tử ẩn bên dưới Thập Nhị Lưu Miện (1), màu ngọc đỏ, trắng, xanh, vàng lay động, biểu cảm nhìn không mấy thân thiết. Giọng nói của ông ta nghe có vẻ không được đủ hơi, nói với Nam Thừa Diệu: “Lần này hoàng nhi bình định phiên loạn Bắc Hồ, lấy được lòng dân ở Mạc Bắc, nâng cao quốc uy của Nam Triều ta, công lao to lớn, trẫm rất vui mừng.” Nam Thừa Diệu mỉm cười đáp: “Được thánh minh của phụ hoàng soi sáng, nhi thần nào dám cướp công của người khác mà bảo của mình.” Hoàng thượng ha ha cười, vẻ lạnh cứng ở giữa đôi mày tan đi một ít, tùy ý vỗ lên vai hắn, sau đó giữ chặt, cũng không hề buông ra, ngược lại còn kéo hắn cùng hướng mặt về phía ta, lên tiếng nói: “Khó có được một vị Vương phi hiểu rõ đại nghĩa, chịu vì quốc gia mà xem nhẹ sống chết, quả nhiên là bậc cân quắc không thua đáng mây râu *cân quắc: khăn trùm đầu, ý chỉ phụ nữ; mây râu: chỉ đàn ông*, một nữ nhân tầm thường sao có thể cùng người hững hờ chịu mạo hiểm như vậy?” Ta có phần mù mờ khó hiểu, chỉ có thể hiền lương rũ xuống ánh mắt, mang theo nụ cười khê, không nói một lời. Nam Thừa Diệu cười đáp: “Quốc gia nước nhà, không có nước làm sao có nhà, đây vốn là việc mà nội nhân của nhi thần phải làm.” *nội nhân: người bên họ vợ* Hoàng thượng nghe xong lời nói của Nam Thừa Diệu, cười một cái rồi hỏi ngược lại ta: “Thế còn Tam vương phi, người cũng nghĩ như vậy sao?” Ta dịu dàng cười đáp: “Nhi thần không biết đến những đạo lý to lớn đó, chỉ biết thê tử xem trượng phu là trời, nếu Tam điện hạ đã dẫn dõ, bất kể thế nào nhi thần cũng nghe theo.” Ta nhìn thấy sự ngỡ vực trong ánh mắt của hoàng thượng dần giảm đi, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ta là Tam vương phi đương triều, thê tử của Nam Thừa Diệu, cũng là nữ nhân của Mộ Dung gia, mà lần này Liêm lập được chiến công, chắc chắn sẽ được phong thưởng thật hậu, như vậy giờ này khắc này, nhất định ta không được biểu hiện thêm bất kỳ một chút năng lực nào. Hoàng thượng ra chiếu khao thưởng cho tất cả binh sĩ canh giữ trên dưới Thượng kinh cùng với đoàn quân khải hoàn đang dần trận ngoài cổng thành, Nam Thừa Diệu thân là chủ soái, hiển

nhiên là phải tham dự. Với một nơi như vậy, ta lại là thân đàn bà con gái, tất nhiên là không tiện đi theo, thái giám quản lý trong cung sớm đã chuẩn bị xe ngựa, đưa ta trở về Tam vương phủ. Mọi người trong Tam vương phủ đã nhận được tin tức từ sớm, Tần An dẫn theo Tầm Vân, Trục Vũ cùng một đám gia nhân trong phủ, cung kính đứng hầu bên ngoài cổng lớn của Vương phủ, không biết đã đợi bao lâu. Kiến lễ qua đi, ta trở về Mặc Các, bởi vì Nam Thừa Diệu vẫn chưa hồi phủ, Tần An cùng với Tầm Vân Trục Vũ cũng đi theo hầu hạ. Bên trong Mặc Các lúc ta quay về so với khi ta rời đi cũng không có gì thay đổi, vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, không nhìn ra một chút dấu vết cho thấy chủ nhân đã rời đi, ta mỉm cười nhìn về phía bọn người Tần An: “Làm phiền Tần tổng quản và hai vị cô nương lo lắng.” Tần An vội vàng đáp: “Vương phi ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đều là chuyện hạ nhân phải làm.” Đang nói, Tầm Vân đón lấy một ly Bích Loa Xuân từ trong tay tiểu nha hoàn ở phía sau, giọng nói giữ lễ: “Vương phi đi đường mệt nhọc, trước tiên hãy uống ngụm trà cho thấm giọng.” Ta tiếp nhận, còn chưa kịp cảm tạ, Sơ Ảnh đã chặn tay của ta lại: “Tiểu thư, chờ một chút!” Ta có chút khó hiểu, mãi cho đến khi nhìn thấy nàng rút ra một ngân châm từ trong ngực áo để thử tách trà thì mới hiểu ra, không khỏi có phần khó xử, vừa cảm thấy hơi có lỗi nhìn về phía Tầm Vân, vừa vươn tay ngăn hành động của Sơ Ảnh: “Em đang làm cái gì đấy, đừng có làm loạn.” Nàng thu hồi ngân châm vẫn sáng loáng như ban đầu, nét mặt chưa bao giờ cố chấp cùng nghiêm túc như vậy: “Tam điện hạ đã căn dặn, từ nay về sau, hễ là thức ăn của tiểu thư, Sơ Ảnh phải tự mình kiểm tra mới được, cho dù là ở trong vương phủ hay là quay về Tướng phủ cũng đều như vậy.”——Thập Nhị Lưu Miện: mũ miện có 12 dải tua kết bằng trân châu ngọc quý. Tổng cộng phía trước phía sau có 24 dải.

62. Chương 62

Bất luận là Tần An, hay Tầm Vân Trục Vũ, nhất thời bởi vì lời nói của Sơ Ảnh mà sắc mặt đều có phần ngơ ngác, ta hơi lúng túng, đang muốn lên tiếng nói gì đó, Tần An đã đi trước một bước, lên tiếng nói: “Vương Phi thân thể ngàn vàng, chú ý một chút cũng là việc nên làm.” Ta có phần áy náy nhìn hần, lại nhìn Tầm Vân, mở lời: “Sơ Ảnh không hiểu chuyện, nhưng nàng cũng không có ý gì khác, cô nương đừng suy nghĩ nhiều.” Tầm Vân hạ xuống ánh mắt, đáp: “Vương Phi quá lời, đã là ý tứ của điện hạ, chúng ta đều phải tuân theo, cho dù không phải là ý của điện hạ thì cũng như những lời vừa rồi của Tần tổng quản, Vương phi thân thể ngàn vàng, cũng nên để tâm chú ý, Tầm Vân sao dám có suy nghĩ khác.” Dùng qua trà, lại nghỉ ngơi một hơi, liền có nha hoàn đến bưng nước tắm rửa đã chuẩn bị xong, vì thế bọn người Tần An liền cáo lui xuống, Sơ Ảnh theo ta đến phòng tắm để tẩy đi gió bụi ở trên người. Tuy rằng lộ trình rất chậm, nhưng vẫn là lặn lội đường xa trở về, sau khi tắm gội xong ta liền trở về tắm điện của Mặc Các để nghỉ ngơi, mãi đến lúc dùng bữa tối, Sơ Ảnh mới đánh thức ta, nàng vừa giúp ta thay quần áo vừa mở miệng nói: “Tiểu thư, đã đến lúc dùng bữa tối, em đã căn dặn mấy tiểu nha hoàn bày biện ở phòng ngoài, người thức dậy rồi rửa mặt chải đầu một chút là vừa kịp lúc.” Ta có hơi nghi hoặc, lên tiếng hỏi: “Bữa tối không phải đến tiền điện sao, thế nào lại đặt ở Mặc Các?” Sơ Ảnh nói: “Là do Tầm Vân an bài, nàng nói dù sao Tam điện hạ cũng không trở lại, tiểu thư đi đường mệt nhọc, nên trực tiếp sai người mang bữa tối đến, em thấy như vậy cũng tốt, trời lạnh thế này đồ phải đi đến tiền điện, vì vậy liền đồng ý.” “Điện hạ không trở lại dùng bữa tối sao?” Ta ngồi xuống trước gương đồng, tùy ý hỏi. Sơ Ảnh lấy chiếc lược ngọc giúp ta chải tóc, lên tiếng đáp: “Vâng, nghe Tầm Vân nói, hình như trong cung phái người đến truyền lời, Hoàng thượng giữ Tam điện hạ ở lại dùng bữa tối, còn thông báo về phủ rằng, nếu như quá muộn cũng không cần phải đợi, điện hạ có thể ngủ lại trong cung.” Ngón tay ta vốn đang chải vuốt sợi tóc, có phần khựng lại. Tuy rằng Lễ Chúc Mừng được dự tính sẽ diễn ra vào đêm mai, nhưng dù sao Nam Thừa Diệu cũng là hoàng tử được thánh thượng sủng ái nhất, hiện giờ lại chiến thắng trở về, hoàng thượng giữ hần ở lại ăn một bữa cơm gia đình cũng là chuyện bình thường, mà trong Tử Kinh Cung, cũng đặc biệt chuẩn bị một cung điện để các hoàng tử ở lại, việc hoàng tử say rượu ngủ lại trong cung là chuyện thường xảy ra, bởi vậy, cho dù đêm nay hần không trở về cũng là hợp tình hợp lý, cũng không có nửa phần không phải, ta không nên hoài nghi điều gì. Nhưng mà, ta lại không lừa được mình, sau khi nghe xong lời nói của Sơ Ảnh, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là Khánh Dương Cung, vị quý phi nương nương ung dung dịu dàng. Ngay cả thời điểm đại hôn của chúng ta, nàng cũng có bản lĩnh tìm cơ hội gọi Nam Thừa Diệu đi, giữ lại suốt ba ngày, hiện tại, làm sao biết là nàng không áp dụng một chiêu cũ. Tuy rằng khi đó, có lẽ bởi vì trong lòng

Nam Thừa Diệu còn có bản khoản với ta, cho nên mới mừng rỡ mà mượn cơ hội này để thoát thân, nhưng mà hiện giờ, có lẽ nào lại vì Khánh phi mà lưu lại? Ta cũng biết, có thể hẳn không hề yêu Khánh quý phi, nhưng không thể nghi ngờ là yêu thân phận của nàng, thân là phi tử được hoàng thượng cưng chiều, có những chuyện mà đối với người bình thường còn khó hơn lên trời, nhưng khi tới tay nàng, cũng chỉ là một cái nhất tay mà thôi, cho nên, Nam Thừa Diệu sẽ không tùy tiện làm phật ý của nàng, dù sao, trên bàn cờ này của hắn, nàng vẫn là một quân cờ hữu dụng. Huống chi, hẳn sao chịu uỷ khuất chính mình, Khánh quý phi ung dung đáng yêu, Tang Mộ Khanh khuynh quốc khuynh thành, có người nào là không phải nhân vật được nam tử trên thế gian này mơ mộng có thể gặp mặt một lần, khoé môi của ta, không khỏi vẽ ra một đường cong, có mấy phần tự giễu, cũng có mấy phần chua xót. “Tiểu thư, người làm sao vậy, còn không nhanh buông tay, nếu tiếp tục xoay vặn như vậy, trái tim sẽ bị người làm gãy, đây chính là vật mà người thích nhất!” Giọng nói của Sơ Ảnh kéo về suy nghĩ của ta, ta giật mình, bất chợt buông tay, trái tim ở trong tay rơi xuống đất, thật sự gãy thành hai đoạn. “Ai nha, phải làm sao bây giờ, đều tại em!” Sơ Ảnh vội cúi người nhặt lên cây trái tim, đau lòng không thôi. Tâm tình khê rối loạn, thuận miệng an ủi nàng: “Chẳng qua chỉ là một cây trái tim, không có chuyện gì lớn.” Về mặt của nàng vừa tiếc nuối vừa xót xa: “Đây chính là sính lễ của điện hạ, em thấy, trong những vật đó người cũng chỉ thích Bạch Ngọc Phi Yến và chiếc trái tim này, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Ta thoáng lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: “Được rồi, vốn ta cũng không yêu thích trang sức này nọ, không có gì lớn, đi thôi, một lát thức ăn sẽ nguội mất.” Nói như thế, nàng mới ảm ức buông chiếc trái tim gãy, cùng ta đi ra ngoài. Ta nhìn nàng dùng ngân châm thử qua từng món ăn, tuy rằng cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to, nhưng cuối cùng thì nỗi lòng vẫn luôn bất ổn, vì vậy không lên tiếng ngăn cản, hơn nữa, nhưng cho dù ta có nói thì với tính khí cố chấp của Sơ Ảnh, e rằng cũng sẽ không nghe theo. Bữa tối chuẩn bị vô cùng phong phú, bánh trôi trân bảo, măng tây trên núi, vịt Bát Bảo, gan ngỗng với bào ngư nấm linh, chim bồ câu chưng bạch quả, sáu món huyết yến, bánh tôm xốp giòn, cơm lá sen, phủ đầy một chiếc bàn lớn, tuyệt đối không giống như chuẩn bị ột người ăn. Tuy nhiên, ta cũng không ăn được nhiều, chỉ tùy ý ăn qua vài món ăn thanh đạm, liền cho gọi bọn họ thu dọn, mang xuống thưởng cho hạ nhân. Sơ Ảnh có chút lo lắng nhìn ta: “Tiểu thư khó chịu sao, ăn ít như vậy.” Ta thản nhiên mỉm cười lắc đầu, nàng không biết, sự khó chịu của ta là ở trong lòng. Ta ghen tị sao, có lẽ. Ta nhớ đến ngày đó khi ở Khánh Dương Cung, nụ cười của ta với Khánh quý phi lại thờ ơ và không để tâm như vậy, chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, tâm tình của mình lại bị nàng ảnh hưởng. Nhưng mà, điều này cũng không phải chỉ vì trong lòng của ta có bất an, giờ này khắc này, trong lòng ta có bao nhiêu là sợ hãi, chỉ có ta mới biết. Không phải là ta không biết Nam Thừa Diệu là một người thế nào, ngay từ đầu đã rất rõ ràng, mà hẳn cũng chưa từ cố ý giấu giếm ta. Không phải là ta không biết trái tim của hắn vô tình như thế nào, cũng không phải là không biết hẳn yêu người nữ tử kia bao nhiêu, nhưng cho dù kết quả thế nào thì ta vẫn không thể khống chế được mình. Ta vẫn cho rằng ta có thể làm được, hoặc là nói, trước đây ta luôn cho rằng bản thân có thể làm được, có ân tình mà không có tình ý, nâng khay ngang mày. *vợ chồng tôn trọng nhau* Nhưng, cùng với tiếng trái tim đứt đoạn, cảm giác mất mát và không đành lòng cũng từng chút lan rộng ở trong lòng, rốt cuộc, là ta để ý, có phải hay không? Có lẽ đó không phải là tình yêu, nhưng ta lại không lừa được mình, khi nhìn thấy hắn quan tâm đến một nữ nhân khác, thậm chí chỉ là nhớ đến, mặc dù nét mặt được hoá trang bằng sự lãnh đạm, nhưng mà trong đáy lòng, lại không thể tiếp tục chống đỡ bằng sự hồ hững trước kia, ta để ý. Ta nhắm mắt lại, thở dài một hơi, nghe thấy lòng mình đang lặp lại, là ta để ý. Có thân phận là Tam Vương phi cùng nữ nhân Mộ Dung gia vừa cao quý vừa tự hào, nhưng cũng chỉ là một người thê tử, nguyện một lòng với người, đến khi đầu bạc cũng không xa rời, đúng vậy, là ta để ý. Không muốn để cho bản thân càng vùi sâu vào cảm giác đau buồn, tự oán trách bản thân, ta đứng dậy, muốn đi dạo ở hoa viên một chút, nhưng lại thấy một tiểu nha hoàn tiến vào thông báo: “Vương phi, có người ở Tướng phủ cầu kiến, đang chờ ở tiền điện, Tán tống quan bảo nô tỳ đến đây bẩm báo.” Ta có hơi kinh ngạc, hiện tại có thể là ai chứ? Liền hỏi: “Là ai tới, Thừa tướng phu nhân sao?” Tiểu nha hoàn lắc lắc đầu: “Không phải, nghe nói là tùy tùng của Mộ Dung thiếu gia, Thanh Hạng.” Ta càng cảm thấy kỳ quái, Thanh Hạng từ nhỏ đã hầu hạ Liễm, đọc sách cưỡi ngựa bắn cung, mọi lúc đều ở cùng với nhau, lần này Liễm vội vã chạy đến Mạc Bắc tìm ta, không mang theo hắn, đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ tách nhau lâu như vậy, chỉ là, bây giờ, hắn đến tìm ta làm gì? Lập tức cũng không hỏi thêm gì, đi ngay về phía tiền điện, mới bước vào sảnh, Thanh Hạng nhìn thấy ta như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, lao đảo chạy đến trước mặt ta, “Cộc” một tiếng liền quỳ xuống: “Thanh tiểu thư, người nhanh trở về cứu thiếu gia, nếu chậm, thiếu gia sẽ bị lão gia đánh chết!”

63. Chương 63

Tuy rằng tuổi của Thanh Hạnh không lớn, nhưng làm việc lại rất chắc chắn có chừng mực, cũng vì vậy, mới được mẫu thân đặc biệt cho đi theo bên người của Liễm. Hiện giờ, hẳn vì nóng lòng mà dùng cách xưng hô trước kia, gọi ta “Thanh tiểu thư” chứ không phải là “Tam vương phi”, ta liền biết tai hoạ đổ lên đầu Liễm lần này là rất lớn, đã thực sự làm phụ thân tức giận. Lập tức không hề chần chờ, căn dặn Tần An chuẩn bị xe, sau đó vừa đi ra ngoài vừa hỏi Thanh Hạnh: “Rốt cuộc là thế nào? Phụ thân đang tức giận việc đệ ấy tự mình rời khỏi nhà đi Mạc Bắc sao?” Thanh Hạnh theo sát ở bên cạnh ta, đi về phía cửa chính của Vương phủ, lắc đầu đáp: “Không phải, thiếu gia một mình rời nhà, tuy rằng lão gia và phu nhân lo lắng, nhưng dù sao thì người cũng đã lập được công lớn, thân thể lại khoẻ mạnh, không bị thương ở đâu, ngoài miệng thì lão gia và phu nhân không kiềm được mà quở trách vài câu, nhưng thật ra sự tức giận ở trong lòng đã vơi đi hơn phân nửa. Huống hồ, thiếu gia còn chưa trở lại Thượng Kinh, Hoàng thượng đã ban thưởng xuống, vàng bạc châu báu, lãng la tơ lụa đều đã được đưa tới, thật sự là không hề ít, nghe nói, Hoàng thượng còn có ý phong Thiếu gia thành tướng quân — vinh quang lớn như vậy, trong các thiếu gia của Mộ Dung gia chưa hề có ai được như vậy, nô tài nhìn thấy, trong lòng lão gia và phu nhân đều rất vui mừng.” Ta nhìn vẻ kiêu ngạo ẩn hiện trên gương mặt của hắn, biết rằng lời nói của hắn không hề khoa trương, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi han: “Vậy là vì điều gì?” “Còn không phải vì tính tình ương ngạnh của thiếu gia hay sao.” Nét mặt hờ hững của Thanh Hạnh suy sụp vài phần, nhìn xem xung quanh không có người mới hạ thấp giọng lên tiếng: “Lần này, ngoài trừ được hoàng thượng phong thưởng, hình như ông ấy còn có ý đen Ý Dương công chúa gả cho Thiếu gia, đây vốn là chuyện tốt, vì vậy Lão gia đã nói với thiếu gia, thế là người lập tức cự tuyệt, mặc cho lão gia và phu nhân khuyên can thế nào cũng không chịu gật đầu, nên mới làm lão gia tức giận muốn dùng đến gia pháp.” Đang nói, đã đi đến cửa chính của Vương phủ, chỉ mất một chút thời gian, xe ngựa đã chuẩn bị xong, đang đứng hầu trước cửa, Tần An tự mình nhất rềm xe cho ta, ta bước lên xe, còn Thanh Hạnh thì nói: “Vương phi, trước tiên người đến phủ nhìn Thiếu gia, nô tài chạy bộ nên một hồi mới về tới.” Tần An vội gọi hắn lại: “Vị tiểu ca này, ta đã chuẩn bị cho người một con ngựa, người hãy cưỡi về cùng với Vương phi.” Thanh Hạnh cảm tạ, phi thân lên ngựa, ta khẽ gật đầu ra hiệu, màn xe liền buông xuống, xe ngựa chạy về hướng Tướng phủ. Sơ Ảnh khó hiểu, hỏi: “Có thể lấy công chúa là chuyện tốt thế nào, vì sao Liễm thiếu gia lại không đồng ý?” Ta khẽ thở dài, đứng, trong mắt của người đời, đây là ân vinh cao lớn, hưởng chi vị Ý Dương công chúa Nam Thừa Hi này chính là hòn ngọc quý được Thánh thượng nuông chiều. Thế nhưng, ta biết, nhân duyên như vậy, Liễm nhất định sẽ không đáp ứng, với tính tình của hắn, cho dù Hoàng thượng thật sự hạ thánh chỉ, sợ rằng hắn cũng có bản lãnh làm ra chuyện kháng chỉ, mà lại trong thời điểm hiện tại, nên cũng khó trách phụ thân phần nộ như vậy, muốn dùng gia pháp với nhi tử mà mình cưng chiều nhất. Một đường chạy về Tướng phủ, từ trong lời nói của hạ nhân thì biết Liễm đã bị phụ thân nhốt vào Từ Đường, ngoại trừ phụ thân, không có bất cứ kẻ nào được đi vào. Ta vội vàng đi về phía Từ Đường, chỉ thấy mấy vị ca ca đang đứng ngoài điện, vẻ mặt đều lo lắng, nhưng vì lời căn dặn của phụ thân mà không dám đi vào, thấy ta tới, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, đại ca tiến lên hành lễ với ta: “Tham kiến Vương phi.” Ta vội vàng đỡ: “Ca ca làm gì vậy, hiện tại là ở nhà, cũng không có người ngoài, Liễm đâu, đệ ấy thế nào?” Đại ca cũng không tiếp tục câu nệ, nồn nóng nói với ta: “Muội muội, may là muội đã đến, ta chưa từng thấy phụ thân nóng giận như vậy, lại không cho chúng ta vào, muội nghĩ xem phải tìm cách gì khuyên nhủ đây.” Ta gật đầu, những thủ vệ trước Từ Đường ngăn cản các ca ca, nhưng dù sao thân phận của ta cũng là Tam vương phi đương triều, vì vậy bọn họ đều lộ ra nét mặt khó xử, không biết nên làm thế nào mới phải, vì thế ta mở miệng nói: “Các người yên tâm, phụ thân nếu có trách phạt, ta sẽ gánh vác tất cả, là ta bất chấp muốn đi vào, vốn không liên quan đến các người.” Hai người kia do dự một lát, cuối cùng cũng mở cửa để ta vào, ta bước lên con đường lát đá xanh, xuyên qua đình viện, đi đến chính điện của Từ Đường, rất xa đã nghe thấy giọng nói của Liễm, bưng bình mà dút khoát: “ . . . Trong thiên hạ có hai việc khó nhất, một là cùng Thái tử đọc sách, hai là làm phò mã của công chúa, tại sao phụ thân và mẫu thân lại muốn đem nhi tử đẩy vào hố lửa? Tỷ tỷ đã vì Mộ Dung gia hy sinh cả đời, hiện tại là đến lượt ta có phải không?” Giọng nói tức giận của phụ thân thoáng chút run rẩy: “Người, tên nghịch tử người, người nói cái gì . . .” “Vút” một tiếng, hình như là âm thanh roi da quất xuống, trong lòng ta đau đớn, không kiềm được mà bước nhanh hơn, tiếng mẫu thân đau lòng nức nở không ngừng vang lên: “Liễm nhi, con hãy nghe theo phụ thân đi, trời lạnh thế này, nếu cứ tiếp tục

tự làm khổ mình như vậy, thì biết làm thế nào?”“Không được! Ngoài việc đó ra cái gì cũng được, dù thế nào con cũng không tuân!”“Vút,” lại thêm một tiếng. Giọng nói của mẫu thân càng lúc càng sốt ruột: “Ý Dương công chúa quốc sắc thiên hương, có gì là không tốt, có biết bao người nằm mơ đều ước ao có được ân vinh này mà không được. Cho dù tính nết của nàng có phần được nuông chiều, nhưng sau khi lập gia đình sẽ dần thay đổi, nếu con thật sự không thích nàng, sau này ít gặp mặt là được. Vì là cưới công chúa, nên không thể ba vợ bốn nàng hầu như thường dân, nhưng gia tộc của chúng ta như vậy, nếu con muốn thu một hai nữ nhân vừa ý làm thị thiếp cũng không phải là không thể, con cần gì phải cố chấp không chịu xoay chuyển như vậy?” Liễm vẫn giương giọng nói như trước: “Cho tới bây giờ, con chưa từng nghĩ tới cái gì là ba vợ bốn nàng hầu, cũng sẽ không cưới công chúa, ai yêu thương cái ân vinh này thì đi mà lấy, con chỉ cưới người con thật sự yêu thương, sau đó đối tốt với nàng cả đời!”“Đồ nghịch tử!” Phụ thân tức giận nói: “Người nói thật đi, người mà ngươi thật sự yêu thích là ai?”“Hiện tại không có, nhưng một ngày nào đó con sẽ tìm được!” Phụ thân vẫn không kiềm được sự tức giận, mắng; “Ngay đến công chúa mà ngươi còn thấy chướng mắt, trong thiên hạ này còn có dạng nữ nhân nào mà ngươi vừa ý? Không bằng trực tiếp xuất gia đi!” Liễm không cần nghĩ ngợi gì liền lên tiếng: “Nữ tử được con coi trọng hiển nhiên là thế gian khó tìm, cho dù nàng có thua kém tỷ tỷ nhưng cũng không được thua quá xa, dù sao, tuyệt đối không phải là Ý Dương công chúa!” Ta nhẹ nhàng thở dài, đẩy cửa bước vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Liễm đã cởi áo quỳ gối trước bài vị của tổ tiên, mặc dù tấm lưng của hắn vẫn chưa đến nỗi máu thịt lẫn lộn, nhưng đã hằn lên những vết roi, trong đó có một hai vết đã chảy ra tơ máu. Liễm là đứa con nhỏ nhất của cha mẹ, lại thông minh dị thường từ nhỏ, trên dưới cả nhà đều cưng chiều hắn đến tận trời, cuộc sống sung sướng từ nhỏ, đến cả phụ mẫu cũng không nỡ mắng nửa câu, làm sao mà chịu được sự đau đớn trên da thịt như ngày hôm nay. Lòng ta đau nhói, hiểu rõ lúc này phụ thân là thật sự tức giận, không dám nói lời nào, đang lúc suy xét thì bị mẫu thân kéo tay, nín khóc nói: “Thanh nhi, con nhanh khuyên nhủ đệ đệ của con, thật sự ta không biết làm thế nào mới tốt . . .” Ta vội vàng cầm tay mẫu thân, nắm chặt trấn an, lại thấy phụ thân bình tĩnh nhìn ta, bỗng nhiên buông rơi roi da ở trong tay, gương mặt trang nghiêm đi về phía ta, cung kính hành lễ: “Thần Mộ Dung Đặc tham kiến Tam vương phi.” Ta hoảng sợ, sợ hãi trốn tránh, luống cuống tay chân đỡ lấy phụ thân: “Phụ thân đang làm gì vậy, là muốn trong lòng nữ nhi không được thanh thản hay sao?” Ông để cho ta đỡ ông đứng dậy, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt của ta, lên tiếng nói: “Lần này người trở về là lấy thân phận nữ nhân của Mộ Dung gia thần, cũng không phải là Tam vương phi đương triều, có phải hay không?” Ta ngẩn ra, dù rằng đã rõ ông sắp nói điều gì, nhưng lại chỉ có thể gật đầu. Giọng nói của phụ thân chậm rãi vang lên: “Nếu như vậy, ta giáo huấn đệ đệ của ngươi, ngươi không cần nhúng tay vào, ra bên ngoài Từ Đường chờ đi.”

64. Chương 64

“Nhị tỷ, ta không sao, tỷ ra ngoài đi, không cần phải xen vào.” Mặc dù Liễm vẫn còn quỳ không dám nhúc nhích, nhưng lại quay đầu lên tiếng với ta, gương mặt có vài phần lo lắng, hình như là đang lo cho ta, sợ rằng ta không chịu ra ngoài rồi lại làm phụ thân tức giận, sẽ phải cùng chịu phạt với hắn. Ta nhìn vành môi nhợt nhạt của hắn mà lạnh run, vết thương ở trên lưng lại chảy máu, trong lòng không nén được sự đau nhói, tiết trời đầu mùa xuân vẫn còn rất lạnh, dù rằng thân thể của hắn rắn chắc nhưng dù sao cũng đã quen với cuộc sống sung sướng, sao có thể chịu được sự khổ sở như vậy. Đôi mắt mẫu thân ngập lệ, nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của phụ thân, nên cuối cùng cũng không dám nhiều lời, chậm rãi buông bàn tay của ta ra. Lòng ta khê thở dài, hạ xuống ánh mắt, đi đến trước mặt phụ thân quỳ xuống, nhẹ giọng mở miệng: “Phụ thân là nhất gia chi chủ *người chủ gia đình*, giáo huấn đệ đệ là việc nên làm, tuyệt đối không có chỗ để nữ nhi nói chen vào. Nhưng mà hiện tại Liễm vừa chiến thắng trở về, ngày mai trong Tử Kinh Cung còn có Lễ Chúc Mừng do Hoàng thượng đích thân an bày đang chờ đệ ấy, nếu như vắng mặt, đây là tội đại bất kính. Còn khi tham dự mà lơ như Hoàng thượng nhìn thấy vết thương trên người đệ ấy, cũng sẽ khó mà ăn nói.” Thần sắc phụ thân hơi thả lỏng, nhưng vẫn tái mặt không nói một tiếng, vì thế ta tiếp tục rũ xuống ánh mắt, nghiêm mặt nói nhỏ: “Chuyện lần này, đến cùng là do sai lầm của nữ nhi, nếu như Liễm không đến Mạc Bắc tìm ta, cũng sẽ không sinh ra nhiều chuyện rắc rối như vậy. Hiện giờ thấy hắn bị phạt, trong lòng nữ nhi thật sự rất khó chịu, nếu phụ thân nhất định không muốn tha thứ cho

hắn, nữ nhi hiển nhiên cũng không dám nói thêm điều gì, đành phải cùng hắn quỳ gối chịu tội.” Vừa dứt lời, Liễm đã vội vàng kêu lên: “Nhị tỷ, tỷ làm cái gì vậy, khí lạnh ở trên mặt đất nhiều như vậy, sao tỷ có thể chịu được? Có ai muốn tỷ gánh hết mọi chuyện đâu? Có ai bắt tỷ phải quỳ cùng ta? Là tự ta không muốn cưới Ý Dương công chúa, có quan hệ gì với tỷ?” Ta không để ý tới hắn, lập tức quỳ ở bên cạnh, hắn càng lúc càng nóng nảy, bởi vì đang chịu gia pháp nên không thể đứng dậy, chỉ có thể luôn miệng nói với mẫu thân: “Mẫu thân, người nhanh bảo Nhị tỷ đứng lên đi!” Sắc mặt của mẫu thân cũng lo lắng, chuyển hướng sang phụ thân: “Lão gia, ông xem này . . .” Phụ thân cũng không để ý tới mẫu thân, khuôn mặt bình tĩnh nhìn ta: “Ngay cả chính nó cũng đã nói, tất cả chuyện này không liên quan đến ngươi, hiện tại ngươi làm như vậy có phải là đang uy hiếp ta?” Ta hạ xuống ánh mắt, nói nhỏ: “Nữ nhi không dám, phụ thân trách đệ ấy, nữ nhi tự trách mình, chỉ có như vậy trong lòng mới bình yên.” “Không dám? Ta thấy ngươi rõ ràng là như vậy!” Phụ thân giận dữ, lạnh lùng cười. Trong lòng ta khổ sở, cúi đầu, không nói thêm gì, chỉ là đoan chính quỳ xuống, đối mặt với bài vị của tổ tiên. Mẫu thân nhìn không được rơi lệ, hít sâu một hơi, lên tiếng với phụ thân: “Lão gia, bọn nhỏ không hiểu chuyện, ông tức giận là phải, nhưng mà ngàn vạn lần đừng làm hại đến sức khỏe. Trước tiên, ta đưa ông về phòng nghỉ ngơi một chút, Liễm nhi ở đây, hãy để Thanh nhi nói chuyện với nó, tình cảm hai đứa rất tốt, lời nói của Thanh nhi nhất định nó sẽ nghe theo.” Phụ thân lạnh lùng nói: “Bọn chúng dám uy hiếp ta, nằng cho rằng nó có thể khuyên đệ đệ của mình cái gì sao? Bọn chúng lớn rồi, vậy cánh cứng cáp, trong mắt đã không còn người phụ thân như ta, càng không biết đến cái nhà này!” Trong lòng ta đau xót, càng lúc càng hạ thấp ánh mắt, mạnh mẽ cắn chặt môi dưới, ép buộc bản thân không được rơi lệ. Nhưng nước mắt của mẫu thân đã chảy thật dài: “Bọn nhỏ nếu không tốt, cũng là con cái của chúng ta, nhìn bọn chúng như vậy, ông không đau lòng sao? Hiện tại là lúc trời lạnh đất đông băng, hàn khí trong Từ Đường rất nặng, nếu như vì lạnh mà sinh bệnh thì biết làm sao, buổi tối ngày mai còn có Lễ Chúc Mừng do hoàng thượng đích thân chủ trì!” Sau khi phụ thân nhìn ta và Liễm quỳ gối trước bài vị của tổ tiên thật sâu thì cuối cùng cũng không nói gì, phẩy tay áo bỏ đi. Ta biết ông đã bỏ qua cho Liễm, nhưng trong đáy lòng lại không hề có một chút vui mừng, ta nhớ lúc ông cúi mình hành lễ với ta thì phát hiện mái tóc của ông đã điểm bạc, tâm tư đau xót, xuýt nữa là rơi lệ. Hiển nhiên mẫu thân cũng không dám quan tâm đến ta và Liễm, vội vàng đi theo phụ thân ra khỏi Từ Đường, ta và Liễm cũng không dám đứng dậy, nên cứ quỳ như thế, ta không còn lòng dạ nào mà nói chuyện, hắn cũng luôn trầm mặc. Mãi đến khi đại ca và Thanh Hạnh chạy vào Từ Đường, luống cuống đỡ chúng ta đứng dậy. Đi đến Nam Sơn cư của Liễm, Thanh Hạnh vào gian trong giúp hắn bôi thuốc, đại ca dẫn dò ta nên khuyên nhủ Liễm, sau đó liền đi nhanh về phía gian nhà của phụ thân. Một mình ta lẳng lặng ngồi ở gian ngoài, Liễm sau khi được bôi thuốc, thay đổi xiêm y thì bước ra, đi đến bên cạnh ta, nói: “Nhị tỷ, phụ thân là giận ta, không liên quan đến tỷ, tỷ không cần phải tự trách, ông cũng vì bị ta làm cho tức giận nên mới nói ra những lời như vậy.” Ta miễn cưỡng cười: “Ta biết.” Hắn thấy ta như vậy, ngừng một chút, lại nói: “Tỷ vốn vì ta nên mới làm như vậy, cũng không phải thật sự có ý nghĩ bắt hiếu muốn uy hiếp, phụ thân nhất định hiểu rõ, chúng ta cũng đều biết, vì vậy tỷ đừng tiếp tục nghĩ đến việc đó.” Ta cười khổ: “Chính là, cho dù là cố ý hay vô ý, ta cũng đã nhấn tâm đối đầu với phụ thân.” Hắn sững sờ, vội vàng cất cao giọng nói: “Đó cũng là vì . . .” “Được rồi Liễm, đệ không cần phải tìm cách trấn an ta.” ta lên tiếng cắt ngang lời hắn: “Có lỗi hay không, có nên hay không, kỳ thật trong lòng đều hiểu rõ, ta không hề hối hận, như vậy là được rồi.” Hắn không nói gì, chỉ nhìn ta thật sâu, mà ta cũng không muốn tiếp tục nghĩ ngợi, mở miệng chuyển đề tài: “Thế nào, vết thương trên người đệ có còn đau không?” Hắn lắc lắc đầu: “Một chút tổn thương nhỏ thôi, ta chỉ sợ phụ thân bị ta chọc tức rồi hại đến thân thể.” Ta nhẹ nhàng thở dài: “Đệ cũng biết sẽ làm phụ thân tức giận, sao tính tình vẫn cố chấp như vậy?” Hắn lạnh lùng khê nhướn mày: “Công chúa hoàng gia, có người nào không phải là ngọn đèn cạn dầu, mà Ý Dương công chúa lại càng tốn dầu hơn. Hãy nhìn xem những việc mà nàng ta làm, không nói đến chuyện tuyển những thiếu niên anh tuấn trong khắp thiên hạ đến cung của nàng để cùng chơi đùa, chỉ cần việc thân thiết quá mức với triều thần là đã đủ, một nữ nhân, sao lại có dã tâm như vậy, muốn ta cưới nàng, không bằng ta trực tiếp đi xuất giá!” Ta nhẹ nhàng thở dài: “Nếu đệ không muốn thì có thể nói rõ nguyên nhân với phụ mẫu, hoặc là có thể nói với phụ thân và mẫu thân rằng tuổi đệ còn nhỏ, không muốn lập gia đình nhanh như vậy, phụ mẫu thương yêu đệ, nhất định sẽ khoan nhượng, tội gì mà phải kiên quyết như thế, đưa mọi chuyện đến chỗ bế tắc đây?” Giọng nói của hắn nghe có chút u buồn: “Nhị tỷ, tỷ biết ta xưa nay ghét nhất là quanh co lòng vòng, với người ngoài thì có thể bắt đắc dĩ, nhưng ta không muốn với người thân của mình cũng như vậy. Ta cứ tưởng rằng phụ thân và mẫu thân sẽ hiểu rõ, cũng sẽ không ép ta, nhưng thật không ngờ lại như vậy.” Ta có hơi đau lòng, đang muốn lên tiếng trấn an hắn vài câu, nhưng hắn cũng đã rất nhanh điều chỉnh tâm tình, mỉm cười với ta, chỉ là không biết đã thật sự bình thường trở lại, hay vì không muốn ta lo lắng. Ta khê thở dài: “Vậy tiếp theo đệ định thế nào?” Hắn

cười với ta: “Ta đã suy nghĩ rất kỹ, tỷ không cần phải lo lắng.”Ta có chút nghi hoặc, đang muốn lên tiếng hỏi, thế nhưng thấy hắn rõ ràng là không muốn nhiều lời, thả lỏng thân thể tựa mình lên song cửa, thay đổi đề tài cười nói với ta: “Nhị tỷ, đều tại tỷ, nếu không vì tỷ thì ta vẫn còn bình yên ở biệt uyển, sẵn Bạch Hổ trong rừng phong, bây giờ thì ngược lại, Bạch Hổ không thấy đâu, chỉ thấy mỗi công chúa có muốn mặc kệ cũng không được, Nhị tỷ, tỷ nói xem, tỷ bồi thường cho ta thế nào đây?”Tuy rằng ta vẫn có chút không yên lòng, nhưng thấy dáng vẻ thoải mái không hề có ý đồ của hắn, cũng chỉ có thể mỉm cười phối hợp: “Đi sẵn Bạch Hổ tốt như vậy sao? Thật không biết đệ nghe ở đâu mà nói rằng trong rừng phong kia có Bạch Hổ, lúc nào cũng khăng khăng quan tâm như vậy.”Hắn cười nói: “Không phải là có người nói Tam điện hạ khi mười ta tuổi đã đánh hạ Bạch Hổ từ trong rừng phong, cứu về một mạng người hay sao, đệ đệ của tỷ cũng không thể thua kém.”Ta cười khẽ một tiếng: “Lời đồn đại như vậy mà đệ cũng tin tưởng à?”Hắn cười cười, mở miệng: “Ta không tìm được Bạch Hổ, nên cũng tưởng đó là lời đồn đại, sau này khi hỏi Tần Chiêu thì mới biết không phải. Thật sự năm Tam điện hạ mười ba tuổi đã cứu về tính mạng của tiên triều công chúa dưới móng vuốt của Bạch Hổ, nhưng vì sao đến lượt ta, chỉ có công chúa mà không có Bạch Hổ?”Lời nói của hắn rơi xuống, rơi lên đáy lòng của ta, cảm giác chua chát.Phong Lâm Bạch Hổ, vốn dĩ chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà hiện tại, muốn không để ý cũng không còn khả năng.

65. Chương 65

Phong hồng như lửa, treo trên màn sương lại càng thêm đẹp, khiến người người say sưa.Trong rừng phong rậm rạp có tầng tầng sương mù vây quanh, tầm mắt bị ngăn cản, khung cảnh mịt mù.Giữa màn sương mù mờ mịt có một tiểu cô nương thân mặc hồng y trốn chạy không có mục đích, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập vẻ kinh hoàng sợ hãi.“Phụ hoàng, phụ hoàng người ở đâu, Khuynh nhi sẽ không chạy loạn, Khuynh nhi sẽ không dám nghịch . . . Thanh Loan, Thanh Loan, người ở đâu, ta muốn hỏi cung, người mau đưa ta hỏi cung . . .”Tiểu cô nương khoảng chừng tám chín tuổi, một đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, gương mặt xinh đẹp ẩn dưới dòng nước mắt, có thể nhìn thấy ngày sau sẽ là một dung nhan khuynh quốc.Giọng nói của nàng nhẹ nhàng mềm mại, ngọt ngào vô cùng, chỉ cần vừa nghe thấy sẽ khiến người khác sinh ra niềm yêu mến, nhưng mà, trong khu rừng phong yên tĩnh trống trải này không hề có một bóng người, không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của nàng ngoại trừ một con Bạch Hổ đang ra ngoài kiếm ăn.Nơi này là rừng phong bên ngoài bãi săn hoàng gia, lúc này, mọi người đều dồn lực chú ý vào phụ hoàng của nàng, người đang săn bắn bên trong bãi săn, còn phụ hoàng thì lại nghĩ nàng đang ngủ say trong chiếc lều được dựng ở bãi săn, không hề biết nàng đã lừa tỷ nữ trốn đi, càng không biết nàng vì đuổi theo một con nai nhỏ mà chạy vào trong khu rừng phong này rồi lạc đường.Bạch Hổ nhìn thấy con mồi, phát ra âm thanh gào rít hưng phấn, nàng hoảng sợ hét to, liều mạng chạy trốn, hồng y tung bay trong khu rừng như cánh bướm, vẽ nên từng đường cong xinh đẹp.Bạch Hổ kia vốn là chúa tể của muôn thú, lúc này lại vì đói khát mà càng hung hãn, một cô gái nhỏ nhỏ sao có khả năng trốn thoát.Trong lúc nàng bị Bạch Hổ vồ tới, trong lúc nàng cho rằng bản thân chắc chắn sẽ mất mạng, trong lúc nàng tuyệt vọng đến nỗi không thể kêu gào giãy giụa, một thiếu niên, cầm trường kiếm trong tay, như một thiên thần từ trên trời bay xuống, xuất hiện ở trước mặt nàng.Hắn không biết thân phận của nàng, nhưng lại cứu nàng từ dưới móng vuốt của Bạch Hổ, tuy nhiên quá trình cũng không hề đơn giản, bởi vì hắn chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, đợi đến khi Bạch Hổ rút cuộc cũng gục ngã xuống đất thì hắn cũng ngã xuống trước mặt nàng, người đầy vết thương.Sau đó, khi những người được phụ hoàng phái đi tìm nàng chạy đến, nhìn thấy nàng gất gao ôm lấy hắn đang hôn mê bất tỉnh mà không hề buông tay.Sau này, hắn được phong làm ngự tiền thị vệ, phụ trách sự an nguy của nàng, sớm chiều kẻ cần, vừa là bạn vừa là tùy tùng.Tiếp đó là ngày đại hôn của bọn họ, ánh hồng trải rộng khắp bầu trời, là màu sắc vui mừng, hay chính là màu máu tươi?Tiếp đó, hắn đứng trước vách núi Vạn Nhận sừng sững đối mặt với nàng, tận mắt nhìn nàng nhảy xuống vách núi, kéo theo sự đoạn tuyệt như ngọc nát, nhưng lại nhẹ nhàng mà mềm mại xinh đẹp, lấy sinh mệnh đánh cược, khiến hắn cả một đời không được quên, từ đó không thể yêu bất kì kẻ nào, sống những ngày tháng không hạnh phúc.Nàng bỏ mình, tâm hắn chết, ai thua, ai thắng, ai sai lầm, ai đánh mất.Nàng dùng tính mạng của mình dạy hắn cả đời không thể yêu, lãnh huyết lãnh tâm.Có lẽ, đây chính là sự trả thù sau cùng của nàng.Ta thở dài một hơi, hai mắt nhắm nghiền.Không biết có phải bởi vì bản thân quá đa cảm, hay bởi vì

người đó chính là Nam Thừa Diệu, lời nói qua quýt của Liễm lại có thể khiến ta suy nghĩ nhiều như vậy. Cho dù lúc này đang thả bước chân bên trong “Phong Lâm Vân” của Tam vương phủ, đầu xuân lá phong xanh mướt thưa thớt, nhưng mà, khung cảnh phong đỏ cùng Bạch Hổ kia lại như một bức hoạ đang từ từ được mở rộng, hiện ra một cách rõ ràng ở trong đầu của ta. Ta không biết, tại một khắc cuối cùng trong sinh mệnh của mình, nàng có hận hấn hay không, cũng như không thể biết, hấn có yêu nàng hay không. Nếu như yêu, tại sao lại nhẫn tâm nhìn nàng tan xương nát thịt. Nếu như không yêu, suối nước nóng trong Ngọc Lộ Điện, cùng với một mảnh Phong Lâm không để cho người khác tùy tiện đặt chân này, vì sao lại tồn tại? Chợt nhớ, lần đầu tiên ta và hấn gặp nhau, cũng tại khu rừng phong này, nhưng lại không phải là anh hùng cứu mỹ nhân, không có sầu triền miên, không có sự rung động đến tâm can. Hấn vốn muốn lấy đi tính mạng của ta, nhưng cuối cùng lại giữ lại, bây giờ nghĩ đến, ta thật không dám xác định có phải bởi vì ta vô tình nhắc đến phong lâm và Bạch Hổ, điều đó đã chạm đến đáy lòng còn sót lại những hồi ức tốt đẹp của hấn. Vành môi của ta không khỏi mang theo một ý cười tự giễu, có mấy phần chua xót, lại thêm mấy phần bất đắc dĩ, không phải là không để tâm. “Ta nghe Sơ Ảnh nói nàng ở đây, đêm khuya sương lạnh, sao lại không khoác thêm một chiếc áo.” Giọng nói trầm thấp êm tai vang lên trong bóng tối, cắt đứt dòng suy nghĩ của ta, cả người rơi vào một vòng ôm ấm áp, lúc này mới giật mình, không ngờ bản thân ngỡ ngàng đến xuất thần như vậy, ngay cả khi hấn đến gần cũng không nhận ra. Ta để mặc cho hấn ôm, không hề cự quạ, cũng không nói gì, vừa phục hồi tinh thần từ trong hố sâu suy nghĩ, lại bất chợt gặp hấn làm ta thật sự không biết phải đối diện thế nào với hấn. Hiển nhiên Nam Thừa Diệu nhận ra sự khác thường của ta, vịn vào bả vai của ta, sau đó vươn một tay nâng cằm ta lên, ép buộc ta phải nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, hỏi: “Làm sao vậy, Sơ Ảnh nói, sau khi nàng từ phủ Thừa tướng trở về liền muốn đến đây một mình, xảy ra chuyện gì?” Ta âm thầm hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, nhưng vẫn tránh né ánh mắt của hấn, lên tiếng nói: “Không có việc gì, không phải đêm nay điện hạ muốn ở lại trong cung sao, đã trễ thế này sao còn trở về?” Vốn chỉ là những lời nói vô ý, nhưng bỗng nhiên hấn lại mỉm cười, cánh môi tuyệt đẹp vẽ ra một đường cong mê người, vô cùng rực rỡ. Giọng nói của hấn cũng mang theo ý cười, vang trong khu rừng: “Thì ra là nàng đang buồn bực chuyện này, cho nên, ngay đến trâm ngọc ta tặng nàng cũng gãy, có phải không?” *Haizz* Ta ngẩn ra, liền có phản ứng, đứng thẳng lên từ trong lồng ngực của hấn, vội vàng giải thích: “Không phải, là ta không cẩn thận mới . . .” “Ta sẽ cho nàng cái tốt hơn.” Lời nói vẫn còn chưa dứt, vành môi đã bị hấn nhẹ nhàng điểm lên, hấn khẽ mỉm cười, lại đem ta ôm vào lòng, thật lâu sau cũng không nói gì, chỉ lặng lặng cùng ta dạo bước giữa rừng phong. Hấn không nói lời nào, ta tự nhiên cũng trầm mặc, mãi cho đến khi cả khu rừng đều được chúng ta bước qua, ta định lên tiếng nhắc nhở hấn sắc trời đã không còn sớm, lại nghe thấy giọng nói của hấn một lần nữa vang lên: “Thanh nhi, nàng là Vương phi của ta, là nữ tử duy nhất ở trong thế gian này có thể kề vai với ta, là người cùng ta sống trọn đời, cho nên, sau này có xảy ra chuyện gì, ta hy vọng nàng có thể tin ta.” Ta dừng lại bước chân, có chút ngỡ ngàng nhìn hấn, không biết là bởi vì những lời nói này của hấn, hay là vì tiếng gọi “Thanh nhi” Hấn gọi, “Thanh nhi”, hay là “Khuyên nhi”. Trong lúc ngẩn ngơ, lại thấy hấn khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục lên tiếng với ta: “Tỷ như hôm nay, ta biết nàng đã gặp phải chuyện gì ở phủ thừa tướng, nhưng ta không biết, nàng là vì không tin vào năng lực của ta, hay là không tin rằng ta sẽ giúp nàng, cho nên mới không có ý định muốn nói cho ta biết.” Ta lắc đầu nói nhỏ: “Không phải, ta chỉ là không biết nên mở lời thế nào.” Hấn vẫn mỉm cười như trước, giọng nói nhu hoà: “Ở trước mặt ta, nàng không cần phải băn khoăn điều gì, nói thế nào đều được.” Ta giương mắt nhìn hấn, với một khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt của hấn thật vô cùng anh tuấn, đường cong nơi vành môi như muốn mê hoặc chúng sinh, ở sâu trong đôi mắt tối tăm sâu xa kia, tuy rằng vẫn là vẻ lạnh lùng, nhưng lại có nét dịu dàng ẩn hiện, tuy nhiên, sự kiềm chế trong đôi mắt ấy vẫn như trước kia. Có thể, đó là sợi dây còn lại cuối cùng để giữ lấy linh hồn của hấn. Nhẹ nhàng hạ xuống ánh mắt, ta cố gắng vứt bỏ sự chua xót đột nhiên nổi lên ở trong lòng, sau đó ngược mắt nói nhỏ: “Hôm nay thần thiếp quay về Tướng phủ, nghe nói Thánh thượng hình như có ý gả Ý Dương công chúa cho đệ đệ của thần thiếp, không biết điện hạ có hay biết việc này không?” Hấn cười khẽ một tiếng: “Điều đó cũng không phải do ta quyết định, nhưng giọng nói của nàng sao lại giống như đang oán trách ta.” Ta hơi rũ xuống ánh mắt, im lặng không nói. Hấn mỉm cười lên tiếng: “Vương phi muốn ta làm thế nào đây?” Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không biết.” Hấn khẽ cười: “Hiện giờ xem như ta đã hiểu thế nào gọi là ‘Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội’ (1). Nếu Mộ Dung Liễm không muốn cưới công chúa, ta cam đoan không có ai có thể ép buộc được hấn, Vương phi đã hài lòng chưa?” Ta chợt nâng mắt, nhìn thấy nụ cười thần nhiên của hấn, trên nét mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ lại có chút đau đầu, mặc dù trong lòng u sầu nhưng vẫn không kìm được nụ cười: “Thần thiếp đa tạ điện hạ.” Có sự đáp ứng của Nam Thừa Diệu, ta biết ít nhất lần này, Liễm có thể không cần phải làm chuyện mà hấn không muốn. Ta không biết mình có thể che chở cho hấn được bao lâu,

nhưng Liễm là người có bản tính thẳng thắn nhưng lại sinh nhằm vào gia đình quan viên, ta chỉ mong muốn bản thân có thể giúp hắn kéo dài thêm một chút cuộc sống tự do tự tại, tùy tâm tùy ý này, cho dù chỉ như muối bỏ biển, nhưng cũng đáng. Đang nghĩ ngợi, đôi tay của Nam Thừa Diệu lại tăng thêm lực, đem ta vẩy ở trong lòng ngực của hắn, cúi đầu nhìn ta, mỉm cười biếng nhác: “Câu đa tạ này không hề có một chút thành ý, ta đã nói, không muốn nghe nàng tiếp tục tự xưng thần thiếp.” Ta nhắm mắt lại, sau đó mở ra, thu lại toàn bộ cảm xúc không nên, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thanh nhi tạ điện hạ.” Hắn cười, lời nói nỉ non phủ xuống: “Chỉ một câu?” Cánh môi vuốt ve cánh môi, hơi thở mập mờ thân mật hoà vào nhau. Bất chợt trong đầu ta liền nhớ đến cái ngày ở Ngọc Lộ điện, nhớ đến những lời nói của mẫu thân với ta, người nói, nữ nhân Mộ Dung gia chúng ta không cần phải tranh sủng với một người chết, hiện tại người ở trong Ngọc Lộ Điện này là ta, sau này người có tư cách hưởng thụ ân vinh vô tận này cũng chỉ có ta. Ta chậm rãi đưa tay, ôm lấy cổ của hắn, đem toàn bộ những hối tiếc những xót xa trong đáy lòng lắng lại nơi rừng phong này, sau đó nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

(1)Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: người bình thường thì không sao, nhưng đã trót có gì đặc biệt hơn người thì sẽ trở thành trung tâm chú ý, thậm chí là gặp nhiều nguy hiểm hơn người khác.

66. Chương 66

Bởi vì đêm qua đi vào giấc ngủ quá muộn, nên sáng hôm sau đến khi mặt trời đã gần lên cao ta mới tỉnh lại. Suốt mấy ngày liên tục phải hành quân, mặc dù Nam Thừa Diệu luôn chú ý đến thân thể của ta mà thả chậm hành trình, nhưng trên cả quãng đường, ta cũng không thể ngủ được nhiều, hiện giờ trở về với chốn đệm quen thuộc, đương nhiên ta có thể ngủ thẳng đến khi tỉnh lại, trong lòng chưa khi nào cảm thấy thoải mái như vậy. Ta có thể cảm thấy ánh sáng ấm áp dịu dàng đang chiếu lên rèm giường, nhưng vẫn lưu luyến không muốn tỉnh lại, như con mèo con vùi mặt vào chiếc gối đầu mềm mại được ánh mặt trời sưởi ấm, cọ cọ một chút, đến khi thoải mái mới mở mắt. Mở mắt thức dậy, nhưng thật không ngờ đôi mắt lại chạm vào khuôn mặt của Nam Thừa Diệu, ta bị dọa hết hồn, bất giác mở miệng nói: “Sao Điện hạ không đi xử lý quân vụ?” Trong mấy ngày trở lại đây, tuy rằng hằng đêm đều ngủ cùng giường, nhưng cho tới bây giờ hắn rất tiết chế, hừng đông mỗi ngày đều thức dậy luyện kiếm chính binh, xử lý quân vụ, hắn trị quân nghiêm minh, nhưng mà không có một người nào than khổ hay oán giận, ngược lại còn rất được lòng quân, thật ra tất cả đều vì chủ soái lấy mình làm gương. Mỗi lần thức dậy, cử động của hắn đều rất nhẹ, tuy nhiên cũng có mấy lần ta bị đánh thức, mỗi khi như vậy, hắn luôn mỉm cười hôn nhẹ lên vành trán trơn bóng của ta, liền nói, vẫn còn sớm nàng cứ ngủ tiếp. Càng về sau, hắn rời đi khi nào ta cũng không hề có cảm giác, cho nên hôm nay mới có thể thư thả như vậy, cứ nghĩ rằng cũng như bình thường, hắn đã rời đi trước, chỉ còn một mình ta. Đột nhiên nhớ tới hành động nhỏ vừa rồi của mình có lẽ đã hoàn toàn lọt vào ánh mắt của hắn, gương mặt không kiềm được liền nóng lên, lại thấy ý cười bên môi của hắn ngày càng sâu, khẽ vươn tay kéo ta vào lòng, cười nhẹ nói, “Xuân tiên khổ đoản nhật cao khởi, từng thử quân vương bất tảo triều, ta còn quan tâm đến quân vụ làm gì?” * Đêm xuân ngắn ngủi, trời lên cao. Từ đây vua ra chậm buổi chiều. * Gương mặt của ta càng lúc càng nóng, trong lòng cũng hiểu rõ khi trở về Thượng Kinh, hắn lại là Tam hoàng tử bất cần đời trong mắt thế nhân, hiển nhiên càng an nhàn càng thông thả càng tốt. Ngược mắt nhìn lên, trông thấy ý cười của hắn ngày càng rõ ràng bởi vì gương mặt ửng hồng của ta, bất giác có chút tức giận, trong lòng cũng không muốn tỏ ra yếu thế, vì thế âm thầm hít sâu một hơi, sau đó cố giữ bình tĩnh, mỉm cười nói nhỏ: “Điện hạ muốn che mắt người đời, sao cứ muốn lấy Thanh nhi làm nguy trang, mọi người không rõ lại nghĩ Thanh nhi thật sự mê hoặc chủ tử.” Hắn cúi người, hơi thở ấm áp lướt trên cổ của ta, từng tắc trên cơ thể đều tê dại, giọng nói của hắn trầm thấp vì nén cười mà khàn khàn nhưng lại càng mỉa mai, “Ai nói là không phải, đến bây giờ ta vẫn không biết, lúc Vương phi vừa mới thức giấc lại có dáng vẻ ngây thơ động lòng người như vậy, hỏi sao ta có thể đành lòng đi làm triều đây . . .” Giọng nói dần dần biến mất, hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai của ta, thân thể liền rung động, từng hồi tê dại theo vành tay truyền khắp cơ thể, nếu cứ tiếp tục như vậy e là sẽ không thể chống đỡ, đành phải cố gắng nâng tay kim lại bàn tay đang chậm chậm vươn đến phía sau lưng ta, vừa then thùng vừa cầu xin tha thứ, gọi một tiếng, “Điện hạ . . .” Tay hắn phút chốc dừng lại, khàn giọng nói nhỏ, “Nếu không phải còn có chính sự, thật không muốn tha cho nàng.” Tuy rằng không thể nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của mình trông

thế nào, nhưng nếu nghĩ thì đại khái là có thể nhỏ ra máu nha, dù là một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ có thể cúi đầu buông thả hàng mi không nói một lời, ngay đến thở cũng không dám thở mạnh. Hắn lại mỉm cười, buông tay đứng dậy, tự mình phủ thêm quần áo trong, sau đó gọi nha hoàn đang đứng hầu ở ngoài cửa tiến vào. Sơ Ảnh bước đến giúp ta thay quần áo rửa mặt chải đầu, còn Tầm Vân thì khoác thêm áo ngoài cho hắn, giọng nói trong vắt, “Điện hạ, ngự liên của hoàng cung đã chờ từ lâu.” Ta hơi ngẩn ra, có phần khó hiểu, lên tiếng hỏi, “Không phải Lễ Chúc Mừng buổi tối mới bắt đầu sao, ngự liên sao lại đến giờ này?” Nam Thừa Diệu trả lời không mấy quan tâm, “Lễ Chúc Mừng chỉ để cân bằng toàn cục, trước mắt, phụ hoàng muốn chúng ta tiến cung đến Tuyên Chính Điện trước để trực tiếp nhận thưởng.” “Chúng ta?” Ta lại ngẩn ngơ. Hắn gật đầu, “Đúng, phụ hoàng nói đưa nàng theo, còn có Triệt Mạc và Âu Dương Hiến.” Ta có chút khó hiểu, cuộc chiến bình định Bắc Hồ lần này, Tần Chiêu, Triệu Mạc, Âu Dương Hiến cùng với Liễm là bốn người có công lao lớn nhất, hiện tại Tần Chiêu còn đang trấn thủ ở Mạc Bắc, thân phận của Liễm đặc biệt nên cần tránh những hiềm nghi, vậy hai người kia hiển nhiên vào cung là để nhận thưởng, nhưng mà, ta không hiểu, tại sao lại gọi cả ta. Không khỏi nhìn về phía Nam Thừa Diệu than nhẹ, “Điện hạ, rốt cuộc phải đối diện thế nào với người ngoài đây, Thanh nhi sợ rằng không đảm đương nổi.” Hắn chuyển mắt nhìn ta, cười nói, “Bất luận là người khác khen ngợi nàng thế nào, nàng chỉ cần làm ra dáng vẻ hiển nhiên là được, hơn nữa, cũng không có gì là nàng đảm đương không nổi.” Cũng không còn cách nào, ta chuyển hướng hỏi Tầm Vân, “Ngự liên đến đây lúc nào?” “Giờ mao đã đứng hầu.” Ta kinh hãi, nhìn thoáng qua mặt trời đã lên cao ngoài cửa sổ, e rằng lúc này ngay đến giờ Tỵ cũng đã qua hơn phân nửa, không khỏi hơi nôn nóng, mở miệng nói với Sơ Ảnh, “Sơ Ảnh, nhanh mang đến cho ta bộ váy áo thêu bạch mai, tóc ta sẽ tự vấn.” Nam Thừa Diệu mỉm cười đi đến phía sau lưng ta, trực tiếp cầm lấy thoa cài tóc từ trong tay của ta, dự định sẽ giúp ta cài lên tóc, “Nàng vội cái gì, chỉ cần tùy ý nói vài lời là xong.” Ta nhẹ nhàng đánh lên tay hắn, đoạt lấy trâm cài, “Đều do điện hạ không nói cho ta biết, nếu sớm biết như vậy ta cũng không dám tham ngủ, hiện tại đã đủ rối loạn rồi, điện hạ cũng đừng làm phiền ta.” Gặp hoàng thượng, ta cũng không hoảng hốt, nhưng vì thân là nữ nhân của Mộ Dung gia, đứng nơi đầu sóng ngọn gió thì sao dám lơ là, lại để thiên tử phải chờ lâu, cho dù có Nam Thừa Diệu đứng ra chịu trách nhiệm, cũng không thể tránh khỏi miệng đời. Hắn cười, liền dừng tay, vừa mỉm cười nhìn ta chải đầu, vừa nói, “Cũng không phải là chuyện lớn gì, ta không đành lòng quấy rầy giấc mộng đẹp của Vương phi, ta để nàng thức dậy cũng không phải vì việc tiến cung.” Ta ngẩn ra, hắn đã đưa mắt hỏi Tầm Vân, “Thuần Du Ý có đến không?” Tầm Vân đáp, “Đang chờ ở phòng trước, Tang cô nương cũng đến cùng với hắn.” Nam Thừa Diệu gật đầu, “Nếu không, với tính tình của hắn thì sao chịu chờ lâu như vậy.” Ta hiểu ra, đang định lên tiếng, Sơ Ảnh đã mang quần áo đến giúp ta mặc vào, Nam Thừa Diệu mỉm cười, đưa tay đến cho ta, “Được rồi, chúng ta đi thôi, nếu như tiếp tục chậm trễ, thì với tính khí của Thuần Du Ý e rằng Tang Mộ Khanh cũng không thể trấn an được hắn.” Ta nhẹ nhàng nói, “Điện hạ, ta đã không có việc gì.” Hắn khẽ cười, trong giọng nói hiện ra sự kiên quyết, “Ta biết y thuật của Tô Tu Miển cao thâm, nhưng cẩn thận một chút cũng không có gì không tốt.” Vừa nói xong, hắn liền tiếp nhận chiếc khăn che mặt được chuẩn bị trước từ trong tay Tầm Vân, tự mình giúp ta mang vào, sau đó ôm lấy bả vai của ta, trực tiếp đi ra ngoài cửa. “Nhưng mà Điện hạ, ngự liên . . .” “Không vội, để bọn họ chờ đi.” Hắn nhẹ nhàng nhìn ta, nhưng thật ra là không cho ta cự tuyệt, đi thẳng một đường đến tiền điện, ta chỉ đành chịu, nhưng trong đáy lòng bất chợt tuôn ra một loại cảm giác không nói nên lời, có lẽ là bởi vì sẽ phải nhìn thấy người kia, Vong Ưu quán của Thượng Kinh, Tang Mộ Khanh, Tầm Vân gọi nàng, Tang cô nương, thật không giống như là mới quen biết.

67. Chương 67

Bước vào tiền điện, tầm mắt của ta không tự chủ mà bị thu hút bởi một bóng người trong lớp vải lụa mỏng màu ngọc bích, chưa từng thấy qua người nào lại có dáng vẻ quyến rũ như vậy trong một bộ y phục màu xanh biếc, sự mê hoặc giữa nét ngây thơ, xinh đẹp ẩn giấu trong nét nhu mì. Gương mặt của nàng cũng bị ngăn cách bởi chiếc khăn che mặt, ta không thể nhìn thấy rõ ràng, chợt nhớ đến lời đồn đãi luôn được mọi người trên phố truyền tai nhau, Tang Mộ Khanh của Vong Ưu quán ở Thượng Kinh chưa từng lộ mặt trước người khác, thì ra đây là sự thật. Như vậy, người có thể nhìn thấy dung nhan của nàng ở sau chiếc khăn che mặt kia, có phải cũng chỉ có một mình Nam Thừa Diệu? Hiện giờ, tận mắt nhìn thấy Tang Mộ Khanh, ta

liền hiểu rõ, “Không cầu chiếu quân vương, chỉ mong Mộ Khanh nhìn”, đây cũng không phải là những lời nói không có cơ sở, nàng đúng là như thế. Cho dù không thể nhìn thấy rõ ràng dung nhan của nàng, nhưng chỉ cần lẳng lặng đứng như vậy cũng đã tạo nên sự phong tình tự nhiên mà hồn nhiên, sắc đẹp thanh tú như ẩn như hiện dưới lớp khăn che, cùng với một nốt ruồi lệ có màu đỏ rực nằm dưới chân mắt kia cũng đủ để làm người say thần mê. Ta nhìn thấy tầm mắt của nàng nhìn về phía chúng ta, trước tiên là lưu lại một lát ở trên người của ta, sau đó mới chậm rãi dời về phía Nam Thừa Diệu, liền dừng lại. Nhưng Nam Thừa Diệu lại không hề nhìn nàng, hắn chỉ khẽ mỉm cười, bước đến đối diện với vẻ mặt không kiên nhẫn chán nản của Thuần Du Ý, liền lên tiếng nói, “Khiến Thuần tiên sinh phải đợi lâu, thật làm phiền.” “Diệu thủ lang quân” Thuần Du Ý, ngoài trừ y thuật thì tính tình cũng vô cùng cổ quái, từ trước đến nay chỉ có người khác cầu hắn chờ hắn, nhưng hiện giờ hắn lại phải chờ ta lâu như vậy, sắc mặt của hắn là vô cùng khó coi. Thấy chúng ta tiếng vào, thậm chí cả lúc Nam Thừa Diệu tiến đến nói chuyện với hắn, hắn cũng đều ngồi yên như ban đầu, không hề đứng dậy, cũng không đáp, ngay đến nhìn lên một cái cũng lười, ngạo mạn vô cùng. Tang Mộ Khanh nghĩ không muốn làm Nam Thừa Diệu phải khó xử, chuyển mắt về phía Thuần Du Ý khẽ gọi một tiếng “Thuần tiên sinh”. Ý tứ khẩn cầu ẩn chứa sự oán trách, còn mang theo một chút nhẹ nhàng làm nũng, một tiếng gọi mềm mại mà trong trẻo như vậy như muốn làm rung động tâm hồn của mỗi người. Thuần Du Ý dù rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể từ chối tiếng gọi này của nàng, liền đứng dậy, đảo mắt nhìn về phía chúng ta, giữa đôi mày vẫn là sự không kiên nhẫn và giễu cợt, môi mỏng khẽ cử động, hình như là muốn chế giễu vài câu nhưng lại nhìn thấy ta có hơi ngẩn người, nên nuốt xuống những lời nói đã tới bên miệng, chỉ lên tiếng, “Tìm một căn phòng yên tĩnh, lúc ta bắt mạch không muốn có người khác quấy rầy.” Nam Thừa Diệu gật đầu mỉm cười, “Điều này là hiển nhiên, đã chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh nhất cho Thuần tiên sinh, mời tiên sinh đi theo ta.” Vừa nói xong, vừa ôm ta dẫn đường ra khỏi tiền điện, đi đến một căn phòng nghỉ ở bên trong sảnh chính. Thuần Du Ý đi theo sau chúng ta, mà Tang Mộ Khanh vốn cũng định đuổi theo, nhưng lại bị người tỳ nữ áo xanh ở bên cạnh giữ chặt, cúi đầu, không biết đã nói câu gì, sau đó sắc mặt của Tang Mộ Khanh hơi biến đổi, không nói gì mà cũng không tiếp tục đi về phía trước một bước. Ta đi được vài bước liền không kìm được mà lặng lẽ ngoái đầu nhìn lại, đối diện với ánh mắt sâu kín của nàng, đúng là vẫn đang nhìn ta, hàm ý không rõ ràng. Trong lòng có chút khựng lại, vẫn chưa kịp nghĩ gì, Nam Thừa Diệu đã ôm ta vòng đến một hành lang gấp khúc, căn phòng nghỉ đã ở ngay trước mắt. Nam Thừa Diệu căn dặn Tần An đích thân canh chừng ở ngoài, sau đó đưa ta bước vào. Thuần Du Ý không vui, mặt mày lên tiếng, “Lúc ta bắt mạch không muốn nhìn thấy người thứ ba.” Nam Thừa Diệu hồ hững cười, giọng nói cũng không vòng vo, “Chỉ cần Thuần tiên sinh không nhìn sang bên này, bốn vương tuyệt đối sẽ không để tiên sinh cảm thấy trong căn phòng này còn có người thứ ba.” Hắn vừa nói xong, vừa đưa mắt nhìn ta, nụ cười nhạt nhẽo ở trên gương mặt lại hiện thêm mấy phần trêu ghẹo, “Hơn nữa, nếu ta ở lại bên ngoài, e rằng sẽ có người suy nghĩ lung tung.” Mặt ta ửng hồng, hơi ngượng ngùng nhìn hắn, mà Thuần Du Ý cũng không nói thêm gì, đột nhiên đưa mắt bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt vừa không kiêng nể lại càng không e dè. Ta có phần không vui, lại nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu thản nhiên vang lên, “Thỉnh Thuần tiên sinh bắt mạch cho Vương phi.” Thuần Du Ý vừa tỏ ý bảo ta đưa tay ra, vừa không chút e dè dò xét dung nhan phía dưới khăn che mặt, ta có chút không tình nguyện, nhưng bả vai lại bị Nam Thừa Diệu nhẹ nhàng nắm chặt trấn an, không nỡ làm phật ý của hắn, vì thế ta vươn cổ tay phải của mình ra. Ngón tay Thuần Du Ý chậm rãi đặt trên mạch đập của ta, lúc đầu vẫn đem toàn bộ sự chú ý dừng trên gương mặt ta, nhưng dần dần, từng chút từng chút tâm trung lại tĩnh thần, sắc mặt cũng chuyên tâm hẳn ra, mang theo vài phần hưng phấn. “Vương phi trúng phải ‘Thiên nhật túy lan’, sau đó thì đã được giải?” Ta nhẹ nhàng gật đầu, xem ra y thuật của người này quả nhiên cũng không phải là hư danh. “Người giúp Vương phi giải độc là ai? Hiện ở nơi nào? Có thể gặp mặt được không?” Lời nói của hắn không hề che giấu sự hứng thú và mong đợi. Ta cũng không muốn để những người khác biết chuyện giữa ta và Tô Tu Miên, vì thế lắc đầu nói, “Dưới cơ duyên xảo hợp, bốn cung may mắn được quý nhân giúp đỡ, cũng không biết hắn là ai, càng không biết hiện tại hắn ở nơi nào.” Thuần Du Ý “A” lên một tiếng, trên nét mặt là sự trộn lẫn giữa phấn khởi và tiếc hận, sau đó mới từ từ mở miệng, “‘Hoạ tông như sương’, không ngờ trong lúc ta còn sống lại có cơ hội nhìn thấy bộ châm pháp truyền kỳ này, ta còn tưởng rằng ngoại trừ Tô tiên sinh của Tà Y cốc thì không còn ai có thể, thật không ngờ, thật không ngờ...” Ta hơi ngẩn ra, lên tiếng cắt đứt lời nói thì thào của hắn, “Tại sao Thuần tiên sinh có thể khẳng định độc trên người của bốn cung không phải do Tô tiên sinh của Tà Y cốc giải?” Hắn lên tiếng không chút suy nghĩ, “Vốn dĩ, nếu muốn giải độc tính của ‘Thiên nhật túy lan’ và bảo đảm Vương phi không xảy ra chuyện gì, ngoài trừ người dụng độc thì trong thiên hạ này cũng chỉ có một mình Tô tiên sinh có thể làm được, mà bộ châm pháp ‘Hoạ tông như sương’ này, người biết cũng chỉ có hắn. Nhưng mà ta thấy rất kì

lạ, nếu nhìn theo thủ pháp châm cứu thì lại không giống với hần.”Ta lại ngần ra, hỏi: “Xin chỉ giáo?”Hần chậm rãi lên tiếng, ” ‘Hoà tông như sương’ là bộ châm pháp kỳ tuyệt nhất trong thiên hạ, nhưng người biết nó thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lí do thứ nhất tất nhiên là vì bộ châm pháp này cực kì khó học, nhưng mà điều quan trọng chính là rất hao tổn tâm lực, muốn cứu người, trước tiên phải chịu tổn thương, cứu người ba phần, tổn thương đã là bảy phần. Cho nên mặc dù bộ châm pháp này kì diệu không gì sánh nổi, nhưng vẫn dần dần bị thất truyền, ta còn tưởng rằng, bộ châm pháp này đã trở thành truyền thuyết.”Ta không nói gì, giọng nói của hần vẫn tiếp tục truyền đến, “Theo như mạch tượng của Vương phi, độc tố đã hết, không còn tai hoạ, đằng sau châm pháp tinh tế vô song này đích thực là do Tô tiên sinh tự thân làm. Nhưng mà trong cơ thể của Vương phi vẫn còn có điểm không ổn, có thể nhìn thấy điều này là do châm pháp được dùng tuy là vô cùng mềm mại nhưng vẫn có phần không ổn định, mặc dù là cố gắng không chế để giữ lại tính mạng cho Vương Phi, nhưng lại không giống như được xuất ra từ chính tay của Tô tiên sinh.”Huyết sắc trên gương mặt của ta từng chút từng chút thoát mất, Thuần Du Ý không biết, nhưng ta biết rất rõ, người giúp ta giải độc không phải là ai khác mà chính là Tô Tu Miên.Lời nói châm pháp không ổn ở trong miệng Thuần Du Ý có phải là có ý bảo, hần vì cứu ta, vì muốn cứu người mà bị tổn thương, cứu người ba phần tổn thương bảy phần, ‘Hoà tông như sương’ đã gây hại đến tâm mạch của hần sao?Ta nghĩ muốn lên tiếng hỏi một chút, nhưng tiếng nói lại bị nghẹn nơi cổ họng, mở lời không được, cả người cứng ngắc không thể nhúc nhích, đúng lúc này, một đôi tay vững vàng ôm lấy bả vai của ta, ấm áp từ trong lòng bàn tay của hần truyền đến trên người ta, sau đó, giọng nói của hần thản nhiên vang lên . . .“Có phải vì Tô tiên sinh bày châm cứu người nên tâm mạch bị thương, vì vậy mà châm pháp mới không ổn định?”Hần thay ta nói ra câu hỏi mà ta không nói nên lời, mặc dù không còn sức lực để quay đầu lại mỉm cười tạ ơn, nhưng trong lòng cũng là cảm kích.Thuần Du Ý vẫn một mực bác bỏ, “Không có khả năng, với khả năng của Tô tiên sinh, không thể bị ‘Hoà tông như sương’ tác động đến như vậy.”Ta nhớ đến cái ngày gặp lại Tô Tu Miên thì nét mặt của hần vẫn rất bình thường, không hề có bệnh, thậm chí còn có thể đối kiếm tỷ thí với Nam Thừa Diệu, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng hơi bình tâm lại.Mà Thuần Du Ý hiển nhiên cũng không đưa ra được kết luận, cũng không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian, lập tức lấy giấy bút thay ta kê đơn thuốc, vừa viết, vừa nói, “Độc tích đã lui hoàn toàn, thật ra thân thể của Vương phi cũng không có gì đáng ngại, ta kê đơn, chẳng qua cũng chỉ là thuốc bồi bổ, chỉ cần điều dưỡng thật tốt là được.”Ta tiếp nhận đơn thuốc, nhẹ nhàng nói tạ ơn.Hần nhìn chăm chăm vào ta nửa ngày, đột nhiên lên tiếng nói, “Thấy người có vài phần giống với Khanh nhi, ta xin khuyên người một câu — người như đèn, tư như dầu, suy nghĩ quá nhiều, đối với người bình thường hiển nhiên là không sao, mặc dù lâu ngày sẽ suy nhược một chút nhưng cũng không gây ra thương tổn gì, nhưng người lại không giống như vậy, theo như mạch tượng của người, thân thể đã có hao tổn, đặc biệt là ở ba huyết đạo quan trọng, Thừa Linh, Bách Hội, Thiên Huyệt, khí huyết không thể di chuyển, nên bị tắc nghẽn ứ đọng, ngay cả ‘Hoà tông như sương’ cũng không thể đả thông. Thân thể vốn không có khả năng chống đỡ vững vàng, mà lại lo nghĩ phiền muộn quá nhiều, vậy thì chỉ có thể, dầu hết đèn tắt.”Ta giật mình, hần lại liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó cúi đầu sắp xếp lại thùng thuốc của mình, từng câu từng chữ truyền đến, “Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ, Vương phi nên tự thu xếp ổn thoả đi.” *Người càng thông minh thì càng dễ bị tổn thương, tình yêu càng thâm sâu thì càng ngăn ngủi.* *Ta thích câu này quá!!!*P/s: Chương sau lại có một bài thơ, haizz cũng do tác giả viết, có lẽ ta sẽ mất nhiều thời gian để viết lại cho dễ hiểu, mọi người gắng chờ nhe.

68. Chương 68

Ta ngồi cùng ngự liễn với Nam Thừa Diệu, chạy về hướng Tử Kinh Cung, tinh thần vốn không yên, vì vậy mà luôn trầm mặc, còn Nam Thừa Diệu cũng nhắm mắt không nói một lời, cả một đoạn đường im lặng mãi cho đến khi ngự liễn dừng lại ở Thừa Thiên môn.“Kính mời Tam điện hạ, Tam vương phi rời liễn vào cung.”Giọng nói lạnh lạnh cung kính của thái giám dẫn đường vang lên ở bên ngoài, ta định đứng lên, nhưng khi đưa mắt nhìn về phía Nam Thừa Diệu thì hần vẫn không cử động.“Điện hạ.” Ta nhẹ nhàng gọi hần.Hần mở mắt ra, nhìn ta thật sâu, bất chợt cánh tay phải vươn đến vuốt nhẹ lên đôi má của ta.Nhất thời không nghĩ đến nên ta lui về sau theo bản năng, nhưng hần lại không cho phép, tay trái nhanh chóng giữa chặt chiếc eo của ta.“Điện hạ . . .”Trên ngón tay của hần có một vết chai rất mỏng vì luyện kiếm, thô

ráp chậm rãi vuốt ve đôi má của ta, ta có chút khó hiểu gọi hân, nhưng lại đối diện với ánh nhìn chăm chú mà thâm trầm như đêm của hân, chậm chậm mang theo chút hoảng hốt. Hân vững vàng khoá chặt đôi mắt của ta, sau đó mở miệng, giọng nói rất nhẹ, chỉ có hai người chúng ta mới có thể nghe thấy, nhưng mà mỗi một từ vừa dứt khoát lại vừa nặng trĩu : “Thanh nhi, ta muốn nàng nhớ rõ những lời nói ở ‘Phong Lâm Vãn’ đêm qua, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, ta muốn nàng tin ta, không được cái gì cũng đều tự mình chịu đựng, ưu tư quá nhiều để rồi tự tổn hại bản thân.” Lời nói thoát ra, hân cũng không chờ ta trả lời, thậm chí cũng không cho ta có thời gian thích ứng, lập tức thu hồi cánh tay của mình, sau đó thản nhiên lên tiếng đáp lại với người bên ngoài. Lập tức liền có người giúp chúng ta mở màn xe, ta nhìn vành môi của hân lại mang theo nụ cười thờ ơ, đáy mắt lạnh nhạt trấn tĩnh, chậm rãi xuống xe, đứng ngược chiều ánh sáng, cũng không hề quay đầu nhìn ta. Ta từ từ đưa tay cho tên thái giám dẫn đường đang khom người cúi đầu phía dưới ngự liễn, bước xuống, đi theo sau Nam Thừa Diệu, một đường đi qua Gia Đức môn, Thái Cực môn, Chu Minh môn, Lương Nghi môn, cuối cùng là tới trước Tuyên Chính điện. Trên gương mặt của ta vẫn còn dư âm hơi ấm trên bàn tay của hân, lại có thêm ánh mặt trời ấm áp bao quanh, nhưng mà, không biết vì sao, đáy lòng lại cảm thấy lạnh. “Hoàng thượng có chỉ, truyền Tam điện hạ, Tam vương phi vào điện ——” Công công tuyên lễ lớn giọng hô to, ta và Nam Thừa Diệu chậm rãi bước vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thiên tử ngồi trên thềm ngọc cao cao, thân mặc long bào, thần sắc có vẻ tốt hơn so với ngày hôm qua. Còn nhìn thấy Khánh phi nương nương đã lâu không gặp, hôm nay nàng chọn chiếc váy lụa màu lam thêu Mẫu Đơn, tay cầm một quyển quyển trục *tranh cuốn*, không biết là đang mỉm cười dịu dàng nói cái gì với thiên tử, nhưng thấy vẻ mặt của hoàng thượng trông cực kỳ vui vẻ. Lễ chào trôi qua, thiên tử ban ân, cho phép ta và Nam Thừa Diệu ngồi trên cấp bậc đầu tiên của thềm ngọc, còn Triệu Mạc cùng Âu Dương Hiến đã đến từ sớm, đang ngồi trên ghế dưới thềm ngọc. “Diệu nhi, người thấy bức họa này thế nào.” Hoàng thượng tiếp lấy quyển trục từ trong tay Khánh phi nương nương, ý bảo thái giám hầu hạ ở phía sau chậm mở ra cho chúng ta, ta và Nam Thừa Diệu liền đứng dậy nhìn tới, trời tuyết mờ ảo, ngựa sắt lười thương, chiến đấu ác liệt, khí thế như cầu vồng. Hoàng thượng mỉm cười lên tiếng: “Khánh phi đặc biệt vẽ nên bức ‘Tuyệt thiên phá trận đồ’ này, chúc mừng quân ta chiến thắng trở về.” Nam Thừa Diệu cũng mỉm cười đáp: “Bút pháp của nương nương như thần, nhi thần thay mặt tam quân tạ ơn.” Khánh phi yêu kiều cười: “Tam điện hạ dẫn binh đại thắng Bắc Hồ, nâng cao uy nghi của Nam Triều chúng ta, tư thế oai hùng mà dũng mãnh phi thường, không có bút mực nào có thể nói hết. Bốn cung chính là cảm động trước sự trung hiếu của hoàng tử với Thánh thượng, điện hạ lại là một lương thần tài đức vẹn toàn của Nam Triều chúng ta, nên mới nhất thời xúc động mà đề bút, vì vậy mới gọi bức tranh này là ‘Tuyệt thiên phá trận đồ’, mong Tam điện hạ và hai vị tướng quân không chê cười.” Nam Thừa Diệu cùng với Triệu Mạc và Âu Dương Hiến khi nghe vậy hiển nhiên phải đứng dậy tạ ơn, ánh mắt Khánh phi dịu dàng nhìn Nam Thừa Diệu, sao đó lại chuyển tầm mắt về phía Hoàng thượng mỉm cười nũng nịu, nói: “Bệ hạ, chuyện vừa rồi thần thiếp cầu xin người, bệ hạ đồng ý với thần thiếp đi.” Hoàng thượng cười lên tiếng: “Tại sao trẫm lại không đồng ý với tấm lòng khổ công lo nghĩ này của ái phi, mặc dù là nàng không mở miệng yêu cầu, trẫm cũng định sẽ đề chữ lên bức họa này.” Vừa nói xong, vừa phân phó thái giám hầu hạ phía sau chuẩn bị bút mực. Người được hầu hạ cho quân vương quả nhiên làm việc vô cùng nhanh nhẹn khéo léo, có lẽ là trong lúc Khánh phi xin chữ của hoàng thượng, bút mực này đã được chuẩn bị, bởi vậy khi hoàng thượng vừa dứt lời, liền có tiểu thái giám từ bên ngoài Tuyên Chính điện mang bút mực nói bước nhau tiến vào. Thánh Thượng ngưng thần trong chốc lát, nâng tay múa bút vẩy mực —— “Tuyệt thiên tinh kỳ điêu duệ ảnh, canh thời phi tương truy bắc man. Tương quân bách chiến xuyên kim giáp, trượng phu nhất nặc thệ hứa quốc. Sốc khí trường xu phân tủng hoành, giáp quang ánh nhật diệu kim lân. Công thành hoàn sư nhân tấn tiện, uy dương nam triều hà sơn khoát.” *Trời tuyết cờ bay động bóng người, Giục thêm tướng sĩ đuổi Bắc man. *man: man rợ ấy* Tướng quân bách chiến mặc kim giáp, Trai tráng thề nguyện với nước non. Khí thế lướt nhanh như vũ bão, Giáp sáng ánh trời phát kim quang. Đoàn quân thành toàn niềm ao ước, Nâng uy Nam Triều khắp núi sông. *Bạch Liên phồng dịch, có chỉnh sửa đôi chút nhá ^^.* Một chữ “Khoát” cuối cùng vững chắc, Khánh quý phi vỗ tay cười nói: “Thơ hay, chữ tốt, bức họa này của thần thiếp có thể được bệ hạ đích thân đề bút nên những câu chữ đặc sắc như vậy, thật sự là đã thoả lòng, có đến ba đời sau cũng không hối tiếc!” Hoàng thượng mỉm cười đem bút trao cho tiểu thái giám, sắc mặt ẩn chứa vẻ tự mãn. Mà Nam Thừa Diệu cũng mỉm cười bước đến: “Phụ hoàng chỉ tiện tay viết chữ nhưng lại vô cùng hoa lệ, thần khí phi phàm, tài mạo cùng với sự minh mẫn vẫn như trước đây, không hề suy yếu.” Khánh phi vừa cầm quyển trục lưu luyến không rời, vừa mỉm cười khen ngợi không ngớt: “Tạm thời không nói đến câu thơ này tuyệt diệu thế nào, chỉ cần nhìn vào chữ viết, lực bút mạnh mẽ, cứng cáp có thần, bệ hạ đúng là nhất thủ hảo tự *có tay viết đẹp*, làm thần thiếp thật sự yêu thích!” Nam Thừa Diệu tiếp lời: “Lúc trẻ

phụ hoàng đã có tài viết chữ đẹp, hiện giờ lại dụng bút như tâm, nên càng thêm có thần, chỉ tiếc ta dù có mô phỏng theo thể nào thì cũng không thể luyện ra được khí khái đó.”Hoàng thượng ha ha cười: “Thời niên thiếu người không ở bên cạnh ta, đến lúc trưởng thành nét chữ đã định hình nên sau này sẽ không dễ đổi, chỉ là hiện tại nét bút của người dù rằng không giống ta, nhưng cũng rất khả quan.”Khánh phi vừa cẩn thận đem bức hoạ trong tay giao cho thái giám, ý bảo bọn họ mang xuống để Triệu Mạc và Âu Dương Hiến cũng được thưởng thức bút tích của Thánh thượng, vừa cười nói với hoàng thượng: “Chữ Tam điện hạ thần thiếp chưa từng gặp qua, nhưng mà theo như thần thiếp nhận thấy thì trong các hoàng tử, chữ viết có được phong thái của bậc quân vương e rằng chỉ có thái tử, năm trước khi hoàng thượng thọ yến, thái tử đã tự mình viết [Hiếu kinh] để làm quà mừng, thần thiếp nhìn thấy nét chữ kia, thật sự là học được bảy tám phần từ hoàng thượng.”Hoàng thượng gật đầu cười: “Chữ của hân, vốn do ta cầm tay dạy dỗ từ nhỏ, hiển nhiên là giống một chút.”Mà bên này, khi Triệu Mạc xem qua quyển trục cũng không khỏi thuận miệng phụ hoạ theo: “Quả thực, chữ của thái tử điện hạ rất giống với hoàng thượng, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, chính xác là phong thái hoàng tộc.”Âu Dương Hiến mỉm cười đánh hân một quyen: “Người ồn ào càn rỡ gì vậy, chúng ta đều là những tên thô kệch sống trong quân doanh, lại luôn trấn ở Mạc Bắc, người nói thử xem, lúc nào mà người có cơ hội nhìn thấy chữ viết của thái tử điện hạ? Hơn nữa, đừng nói là chúng ta, trong thiên hạ này có ai là không biết chữ của thái tử điện hạ ngan vàng khó kiếm, tuyệt đối là không được truyền ra ngoài, người đi đâu mà nhìn thấy?”Bọn hân vốn ở trong quân đội nói chuyện không chút e dè đã quen, may là hoàng thượng cũng có nửa đời người cười trên lưng ngựa trải qua chiến tranh nên cũng không so đo, nhưng Khánh phi khi nghe vậy thì nhin không được mà che miệng cười thành tiếng. Gương mặt Triệu Mạc ửng hồng, vội vàng giải thích: “Thật sự, lúc trước thần đưa người đi niệm phong Đồng phủ, bên trong thư phòng của Đồng Dịch có một bức văn tự của thái tử điện hạ, cho nên thần mới biết . . .”“Triều Mạc, chớ nói bậy.” Lời của hân còn chưa dứt đã bị Nam Thừa Diệu kiên quyết ngăn lại: “Đồng Dịch là tội nhân mưu phản, văn tự của thái tử điện hạ sao có thể ở trong phủ của hân.”Gương mặt Triệu Mạc đột nhiên hoảng sợ, cả người cứng lại không biết phải làm sao cho phải. Trong lòng ta cũng đã hiểu ra, hàng mi khẽ hạ thấp im lặng không nói, chỉ nghe thấy giọng nói của thiên tử không mang theo một chút tình cảm gì vang vọng trong không gian yên tĩnh của Tuyên Chính Điện: “Nếu như trước đây người chưa từng gặp qua chữ của thái tử, làm sao người có thể khẳng định bức văn tự kia là do chính tay thái tử viết ra đây?”Triệu Mạc lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu lên tiếng nói: “Vi thần đáng chết!”Ánh mắt Hoàng thượng xuyên qua Thập Nhị Lưu Miện(1) nhìn hân, nét mặt không chút biểu cảm như trước, mở miệng nói: “Trẫm đang hỏi người, nói.”Triệu Mạc cắn răng, vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, không dám đứng dậy, sau đó mới run rẩy đáp: “Vi thần, vi thần nhìn thấy trên bức văn tự kia có con dấu của thái tử điện hạ, cho nên mới cho rằng . . .Vi thần đáng chết! Xin hoàng thượng tha tội!”Màu ngọc đỏ, trắng, vàng, đen lay động, nhìn không rõ nét mặt của thiên tử, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng truyền đến như trước: “Hiện tại bức văn tự kia ở đâu?”Triệu Mạc phủ phục trên đất, giọng nói càng lúc càng run lên: “Đồng phủ bị tịch biên tài sản, tất cả đã được nộp lên Hình bộ, do Hình bộ lập hồ sơ niệm phong lưu giữ, vậy bức văn tự kia, chắc hẳn cũng ở đó . . .”Không đợi hân nói xong, hoàng thượng đã phất phất ống tay áo, hạ lệnh: “Người đâu, lập tức đến Hình Bộ kiểm tra những vật được tịch thu từ Đồng phủ, tìm cho ra bức văn tự có con dấu của thái tử mang đến đây, không được sai sót!”

69. Chương 69

Hoàng thượng vừa hạ lệnh, liền có người lập tức tuân chỉ rời đi, nhưng mà, chưa ra khỏi cửa điện đã bị hoàng thượng gọi lại—“Đợi một chút, chuyện lấy văn tự cần phải thận trọng một chút, không được để lộ ra ngoài.”Thái giám kia khom người cúi đầu lên tiếng “Vâng”, sau đó lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi điện, cả Tuyên Chính điện lại hồi phục sự tĩnh mịch nặng trĩu, hoàng thượng khoanh tay đứng trên thềm ngọc, đi qua đi lại, rõ ràng tinh thần là đang không yên. Nếu thiên tử không nói một lời, những người còn lại sao dám lên tiếng mở miệng, Triệu Mạc vẫn quỳ rạp xuống đất như trước, không dám nhúc nhích, ngay cả Khánh phi nương nương yêu kiều như hoa cũng im lặng đứng một bên, đến thở mạnh cũng không dám phát ra âm thanh. Không bao lâu sau, tên thái giám đi lấy văn tự từ Hình bộ trở về, trên tay cầm theo một quyển trục, kính cẩn quỳ xuống đất trình lên hoàng thượng. Hoàng thượng ngưng lại trong chốc lát, sau đó

mới vươn tay cầm lấy quyển trục kia, chậm chậm mở ra, khi bức hoạ từng chút từng chút được mở rộng, tầm mắt của hoàng thượng chăm chú mà bình tĩnh nhìn tới, cả Tuyên Chính điện lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở càng ngày càng nặng nề của thiên tử. Bàn tay nắm chặt bức hoạ của hoàng thượng bởi vì dùng sức mà hơi run rẩy, đốt ngón tay cũng ẩn hiện lên vết gân xanh trắng, nhưng mà trên gương mặt vẫn là nụ cười lạnh lạnh, từng bước đi xuống thềm ngọc, đến bên cạnh Nam Thừa Diệu: “Người xem đi, bức văn tự này có phải xuất thân từ bút tích của đại ca người hay không?” Tầm mắt của Nam Thừa Diệu dừng trên bức văn tự hơi khựng lại một lát, sau đó khẽ hạ mắt đáp: “Nhi thần không tinh thông thư pháp, mong phụ hoàng thứ cho nhi thần kém cỏi.” Hoàng thượng vẫn cười lạnh lùng: “Kém cỏi? Là nhìn không ra? Hay là không dám thừa nhận?” Nam Thừa Diệu còn chưa kịp mở miệng nói điều gì, hoàng thượng đã đem quyển trục ở trong tay vứt lên mặt đất, tức giận nói: “Hay ột câu ‘Đồng huê kính lữ ý khí thậm’! Hay ột câu ‘Hội đương cao tường trùng cửu thiên’! Hẳn là muốn cùng ai ‘Đồng huê’ đây? Là bọn nghịch tặc Đồng thị sao?! Lại muốn ‘trùng cửu thiên’ thế nào?! Trẫm vẫn còn chưa chết đâu!” *Tạm edit: Cùng đi đoạn đường tình thâm sâu; Có ngày bay trên chín tầng mây* Ta rất nhanh hạ xuống ánh mắt nhìn lướt qua quyển trục đang nằm trên mặt đất, mặt trên được đề một khúc trường ca, ta cũng không dám nhìn kỹ nội dung trong đó, nhưng chắc hẳn hai câu thơ mà hoàng thượng vừa đọc là xuất thân từ đó. Trong lòng ta lẳng lặng thở dài, cho dù quyển trục này cùng với bút tích kia thật sự là xuất phát từ Đông Cung, nhưng có thể lúc thái tử viết nên ắt hẳn cũng không suy nghĩ sâu xa, cũng chưa chắc thật sự có tâm tư ngỗ nghịch. Nhưng người suy nghĩ nhiều chính là Hoàng thượng. Từ xưa đến nay, những án oan do văn tự nhiều không đếm hết, việc sát phạt đều phụ thuộc vào cách suy nghĩ của thiên tử, cao xử bất thắng hàn (1 chỗ cao không chịu nổi lạnh). Điều làm quân vương từ xưa sợ nhất mà cũng kiêng kị nhất, chính là có người đoạt quyền, bất luận kẻ đó là ai. Sự ích kỷ và khiếm khuyết nhất lại là lòng nghi kỵ đa nghi, đến cả cốt nhục cũng không thể tin. Là người có vị trí tối cao, hiển nhiên ông ta lại càng trở nên như thế, thà rằng giết lầm ba nghìn, nhất quyết không buông tha một người. Quyển trục kia trở trời nằm trên mặt đất, không ai dám chạm vào, ngay cả ánh mắt cũng không dám lưu lại một lát. Hoàng thượng đi tới đi lui trong Tuyên Chính điện, vẻ thịnh nộ trên khuôn mặt dần dần nhạt đi, ý nghĩ không rõ ràng nhìn lướt qua quyển trục nằm trên mặt đất, sau lại chậm rãi đảo mắt về phía Nam Thừa Diệu, thản nhiên mở miệng: “Người nói xem, chuyện này nên xử lý thế nào mới tốt?” Nam Thừa Diệu nhìn thẳng vào ánh mắt hoàng thượng, tiến lên một bước, quỳ một gối xuống, mở miệng nói: “Phụ hoàng nguôi giận, theo nhi thần thấy, nét chữ này mặc dù có điểm giống với bút tích của thái tử điện hạ, nhưng nếu có người cố tình giả dạng nhằm vu oan hãm hại, cũng là có khả năng.” Lời nói của hần quả quyết bình tĩnh, ánh mắt cũng không mang theo một chút tránh né, hoàng thượng ung dung đánh giá hần một chút, lại không nhìn thấy có gì không ổn, nên thản nhiên dời đi ánh mắt. Nếu Nam Thừa Diệu quỳ xuống, ta và Âu Dương Hiến hiển nhiên cũng quỳ theo, từ chỗ của ta nhìn sang, ta nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của Khánh phi nương nương hiện ra một tia khó hiểu khi nghe thấy lời nói vừa rồi của Nam Thừa Diệu, ta chậm rãi hạ xuống đôi mi, nàng không rõ, nhưng ta lại rất rõ ràng. Hoàng thượng liếc mắt nhìn chúng ta một lát, lại tiếp tục lên tiếng, sự tức giận đã được khống chế không còn nhìn thấy dấu vết, trong giọng nói chỉ mang theo một chút thản nhiên trào phúng: “Giả dạng nhằm vu oan hãm hại? Có thể sao chép giống như vậy sao? Chữ của hần là do đích thân trẫm cầm tay dạy dỗ, trẫm sao lại không biết?” Lúc hoàng thượng nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn như có như không nhìn về phía Nam Thừa Diệu, có lẽ trong lòng đã tồn tại sự nghi ngờ. Trong lòng ta lẳng lẽ thở dài, tình cảnh này, sao lại không nghi ngờ đây? Không đề cập tới Khánh phi nương nương, Triệu Mạc và Âu Dương Hiến, đều là người của Nam Thừa Diệu, chuyện bức văn tự này cũng là xuất phát từ trong miệng của bọn họ, cho dù giống như vô tình nói ra, nhưng mà thân phận cùng với lập trường thì vẫn còn đó, vì vậy hoàng thượng không thể nào mà không nghi ngờ. Mà hiện tại, chuyện bức văn tự kia cho dù Nam Thừa Diệu đã tỉ mỉ dày công xếp đặt để gây rối loạn, nhưng mà Đồng Dịch đã chết, Đồng thị bị diệt vong, tình cảnh không có người đối chứng, hoàng thượng cũng không thể chỉ vì một bức văn tự này mà phê đi thái tử, đạo lý này ta hiểu rõ, đương nhiên Nam Thừa Diệu cũng không thể không rõ. Cho nên, hần mới quỳ xuống đất lên tiếng giải vây cho thái tử, bởi vì dù rằng không thể hoàn toàn giải trừ sự nghi ngờ của hoàng thượng với hần, nhưng ít nhất ở trên nét mặt, hần cũng không để lộ ra nửa phần không phải. Mà việc bày bố lần này, làm như vậy cũng không phải vì muốn lật đổ thái tử, chỉ cần ở trong lòng hoàng thượng xuất hiện một chút nghi kỵ cùng không tín nhiệm với Đông cung, thế là đã đủ. Nhưng mà, sự việc đi đến tận đây, hiển nhiên hoàng thượng đã bắt đầu hoài nghi Nam Thừa Diệu, như vậy bất luận là hần ứng đối thế nào thì cũng dễ dàng làm tăng thêm sự nghi ngờ của hoàng thượng với hần. Cho nên, hần lựa chọn cách bình tĩnh trầm mặc quỳ xuống đất, vừa không bỏ đá xuống giếng, mà cũng không tiếp tục lên tiếng giúp thái tử giải vây, dưới con mắt đánh giá, nhìn không rõ suy nghĩ của hoàng thượng, nét mặt của hần vẫn không có nửa phần không ổn, để cho thiên tử tự mình

suy xét định đoạt. Cả Tuyên Chính điện vẫn một mảnh tĩnh mịch, vì vậy, tiếng bước chân đi qua đi lại của hoàng thượng lại càng rõ ràng, Khánh phi nương nương ngồi trên thềm ngọc có lẽ cũng đã phát hiện hoàng thượng đã sinh lòng nghi ngờ với Nam Thừa Diệu, trong ánh mắt mơ hồ hiện ra chút hoảng loạn, nhưng mà, lại không có cánh phá vỡ cục diện bế tắc này. Ta hiểu rõ nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, dây dưa càng lâu, sự nghi ngờ trong lòng hoàng thượng lại càng nhiều, trong lòng khê thở dài, nhưng gương mặt vẫn hiền dịu kính cẩn cúi mình, nhẹ nhàng lên tiếng—“Phụ hoàng, nhi thần có mấy câu, không biết có nên nói hay không?” Tầm lưng đang quỳ của Nam Thừa Diệu dường như cứng đờ, đưa mắt nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm, hần kiên quyết lên tiếng với ta: “Việc triều đình, một nữ nhân như người sao có thể can thiệp vào, còn không mau tạ tội với phụ hoàng!” Tuy là giọng trách mắng, nhưng sao ta lại không biết là hần đang muốn tốt cho ta, chuyện lần này cũng không giống như chuyện lần trước, ta nghĩ, nếu không phải vì hoàng thượng hạ chỉ muốn ta vào cung, hôm nay nhất định hần sẽ không đưa ta đi cùng, ta biết hần không muốn ta bị cuốn vào chuyện đấu tranh chính trị—rơi vào vòng xoáy mưu mô tranh đoạt đầy máu tươi này, chỉ khi cách càng xa thì mới càng bình an. Vì vậy, cho dù hiện tại ta có thể nói ra điều gì làm hoá giải thời khắc căng thẳng này thì hần vẫn muốn ngăn cản ta, như vậy, ta vì hần làm chút chuyện trong khả năng của mình, thì có cái gì là không được? Hoàng thượng thần nhiên liếc mắt nhìn Nam Thừa Diệu, sau lại nhìn ta lên tiếng: “Không sao, trẫm muốn nghe nàng nói, đây không chỉ là việc triều đình, mà còn là việc nhà.” Vì thế ta kính cẩn nghe theo, hạ xuống ánh mắt, dịu dàng mở miệng: “Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết thư pháp, cho nên không thể nói bức văn tự này có thật sự xuất phát từ tay của thái tử hay không. Nhưng mà, cho dù bút tích trên quyển trục này thật sự là do thái tử điện hạ viết, nhi thần cũng tuyệt đối không tin thái tử sẽ có bất kỳ liên hệ nào với nghịch thần tặc tử.” Hoàng thượng bình tĩnh lên tiếng hỏi: “Dựa vào cái gì? Người gả vào Tam vương phủ chưa được bao lâu, càng không có nhiều lần tiếp xúc với thái tử, sao có thể khẳng định chắc chắn như vậy?” Ta nhìn thấy ánh mắt Nam Thừa Diệu chợt loé, giống như dự định sẽ lên tiếng, vì vậy vội bước trước một bước, nhẹ giọng đáp: “Đúng là nhi thần chưa từng được tiếp xúc nhiều với thái tử điện hạ, nhưng trong thời gian ở Nghiệp Thành, nhi thần từng bị bọn nghịch tặc Đồng thị giam giữ ở trong Đồng phủ, cho nên biết hần là người rất thích học đòi văn vẻ, thu thập danh thơ tranh chữ ở khắp nơi, văn tự của thái tử điện hạ sớm đã nổi danh thiên hạ, trong khi gia sản mà Đồng thị vợ vét được rất nhiều, như vậy, nếu hần muốn tìm một bức cũng không phải là chuyện không thể.” Hoàng thượng không nói gì, sắc mặt vẫn thâm trầm, vì thế ta tiếp tục dịu dàng nói: “Phụ hoàng, thái tử điện hạ luôn là người nhân từ hồn hậu, cả triều đều biết, nên nhất định không thể dính dáng đến bọn nghịch tặc mưu phản, làm ra chuyện ngỗ nghịch như vậy, xin phụ hoàng suy xét.” Hoàng thượng nhìn ta thật lâu, sau mới thần nhiên lên tiếng: “Từ ngày người gả vào hoàng thất tới nay, thái độ đối nhân xử thế vẫn luôn khiêm tốn, làm đúng bổn phận của mình, cũng không thường xuyên qua lại với thái tử, tại sao hôm nay lại vì chuyện của hần mà cố gắng tranh thủ như vậy?” Ta hít sâu một hơi, càng tỏ ra vẻ cung kính ngoan hiền, giọng nói hơi mang theo chút lo sợ luống cuống: “Nhi thần đã gả cho Tam điện hạ, hiển nhiên lấy phụ làm trời, xem phụ thân huynh trưởng của điện hạ cũng như phụ thân huynh trưởng của mình, xem người thân của điện hạ cũng như người thân của mình. Nhi thần thật sự không muốn thấy, bởi vì một bức văn tự nhỏ mà làm tổn thương tình cảm phụ tử giữa phụ hoàng và thái tử điện hạ, cũng không muốn nhìn thấy, bởi vì một bức văn tự mà khiến hai huynh đệ thái tử điện hạ và Tam điện hạ sinh ra sự ngăn cách nghi kỵ. Vì vậy lúc này mới nhất thời không nghĩ nhiều đến lễ nghi, đem hết thấy những lời trong lòng nói ra, xin phụ hoàng thứ tội.” Hoàng thượng lại không nói gì, vẫn trầm mặc, nét mặt kín đáo. Mà Nam Thừa Diệu thì bước quỳ đến bên cạnh ta, cùng ta đối mặt với Hoàng thượng, lên tiếng nói: “Phụ hoàng, phi thiếp của nhi thần không hiểu chuyện, tự ý nói xằng quấy nhiều thánh nhân, nhưng mà những lời nàng nói cũng chính là những suy nghĩ trong lòng nhi thần, xin phụ hoàng minh xét.” Hoàng thượng nhìn chúng ta thật lâu, cuối cùng chậm rãi cười: “Diệu nhi, hôm nay người có thể làm như vậy, trẫm rất vui mừng.” “Đây là bổn phận mà nhi thần phải tuân thủ, không dám nhận lời khen ngợi của phụ hoàng.” Nam Thừa Diệu điềm tĩnh trả lời như trước. Hoàng thượng khê mỉm cười gật đầu, sau đó đem tầm mắt dời về phía ta, vẻ mặt lại dần trở nên phức tạp khó dò, tuy rằng ông ta vẫn mỉm cười lên tiếng, nhưng nụ cười kia lại ẩn giấu quá nhiều thâm ý không thể nhìn rõ: “Mộ Dung thừa tướng đem một thiên kim hiếu rõ đạo nghĩa như vậy gả vào hoàng thất, đúng là có lòng trung thành đáng khen, trẫm có phải nên cảm tạ hần.” Trong lòng vừa mới thả lỏng, đột nhiên nặng trĩu, mà đôi mắt của Nam Thừa Diệu cũng tối sầm lại, đang định mở miệng, hoàng thượng đã mỉm cười lờ đi, một lần nữa bước lên thềm ngọc, xua tay ý bảo chúng ta đứng lên: “Tất cả đứng lên đi, quỳ làm gì, chỉ vì một bức văn tự nho nhỏ mà căng thẳng như vậy, nếu truyền ra ngoài còn không trở thành chuyện cười cho bá quan văn võ hay sao.” Hoàng thượng mỉm cười sâu xa, khê gật đầu, sau đó tầm mắt dời đi, liền có thái giám khom người bước đến thu dọn quyển trục bị hoàng

thượng ném trên mặt đất, sau đó im lặng lui ra ngoài. Ta hạ xuống đôi mi, hiểu rõ hoàng thượng muốn đem việc này cho qua, mà bức văn tự kia hơn phân nửa là không tiếp tục được lưu giữ. Nhưng mà, dù huỷ đi bức văn tự kia, nhưng vẫn không huỷ được sự nghi kỵ trong lòng. Hiện giờ, nét mặt của hoàng thượng càng thờ ơ tránh né, càng thể hiện rõ sự nghi kỵ của ông ta đối với thái tử. Đang nghĩ ngợi liền nghe thấy giọng nói hoàng thượng lần nữa vang lên: “Àm ỉ lâu như vậy, trầm cũng đã mệt mỏi, buổi tối còn có Lễ Chúc Mừng, trước tiên các người cứ đến ngự hoa viên đi dạo, nếu mệt thì đến Lương Nghi điện nghỉ ngơi, không cần phải xuất cung phiên phúc, cũng không cần ở bên trẫm.” Nam Thừa Diệu đáp một tiếng “Vâng”, Khánh phi nương nương lập tức mỉm cười tiến đến dìu hoàng thượng: “Bệ hạ, thần thiếp đưa người về Khánh Dương cung nghỉ ngơi một chút, người thấy thế nào? Thần thiếp đã căn dặn Bảo Yến hầu tể yến từ sáng sớm, người nên uống một chút để thông giọng, được không?” Hoàng thượng gật đầu, cười nhẹ với Khánh quý phi rồi cùng bước ra Tuyên Chính điện, ta cùng Nam Thừa Diệu, Triệu Mặc và Âu Dương Hiến đi theo cung tiền. Mãi cho đến khi ngự giá của thái tử biến mất sau ngự hoa viên, không thể tiếp tục nhìn thấy, lúc này Triệu Mặc mới nhìn ngó xung quanh, chắc rằng không có một ai, mới thở ra một hơi, cười nói rất nhẹ: “Điện hạ, ngày sau nếu người không thể kế thừa ngôi vua, e rằng thần có mấy cái đầu cũng không giữ được.” Âu Dương Hiến lấy khuỷu tay đẩy Triệu Mặc một cái, nói nhỏ: “Còn đang trong cung, nói chuyện nên cẩn thận một chút, bất quá vừa rồi người đứng là . . .” Vừa nói vừa buồn cười. Sắc mặt Triệu Mặc cứng đờ, tuy là thẹn quá hoá giận, nhưng vẫn chú ý hạ giọng không để người bên ngoài nghe thấy; “Người còn cười, sớm biết quỳ xuống đất mất mặt như vậy, ta để cho người làm!” Âu Dương Hiến cười to thành tiếng, mà ta cho dù trong lòng có hơi nặng nề, cũng khó tránh bị bọn họ trêu cười. Lơ đãng đảo mắt, liền chạm phải đôi mắt thâm trầm như đêm của Nam Thừa Diệu, hắn không để ý đến sự vui đùa của Triệu Mặc và Âu Dương Hiến, chỉ là nhìn ta thật sâu, qua một lúc lâu mới yên lặng thở dài: “Vẫn là khiến nàng bị liên lụy.” Ta mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Điện hạ không phải đã nói, nếu gả vào Tam vương phủ, cũng đừng nghĩ đến chuyện bâng quan đứng ngoài hay sao?” Hắn không hề cười, vẫn nhìn ta như trước, lẳng lặng lên tiếng: “Không hối hận sao?” Trong đầu của ta, bỗng nhiên nhớ đến cái nhìn cuối cùng của hoàng thượng trước khi rời đi, tuy rằng trên nét mặt là nụ cười như trong ánh mắt lại tối tăm khó hiểu. Không phải là ta không biết, hành động hôm nay, có lẽ sẽ vô tình để lộ việc ta cố ý khiêm tốn nhẫn nhịn, e rằng nó sẽ khiến hoàng thượng ngờ vực bản thân đối với ta và đối với cả Mộ Dung gia, sợ rằng ta sẽ đem bản thân cùng cả gia tộc đưa đến nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng mà — Ta nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thâm trầm kia, chậm rãi lắc đầu, giọng nói rất nhẹ nhưng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Chuyện ngày hôm nay, không phải là những hành động mà một nữ nhân của Mộ Dung gia nên có, thế nhưng, đó là điều mà Tam vương phi Nam Triều và một người thê tử phải làm. Cho nên, Thanh nhi cũng không hối hận.”

70. Chương 70

“Mỹ nhân hiền trà: Quân sơn ngân châm, Sư phong Long Tĩnh —kiền quả tứ phẩm *kiền: quả càn tượng trưng cho trời*: nãi hương hạnh nhân *nãi hương: hương sữa*, băng đường hạch đào *băng đường: đường phen*, bạch ngọc đào nhân, tô tạc yêu quả *quả điều chiên giòn* —mứt quả tứ phẩm: mật ong anh đào, hoa trần kết tử *kết tử: quả cam*, kim ti mật táo *mật táo: mứt táo*, mật nhượng long nhãn *long nhãn ướp mật* —Bánh ngọt tứ phẩm: nhu mễ lương cao *bánh bột nếp*, thụy ngọc đầu cao *bánh đậu xanh*, uyên ương quyền, gia tử trần *gia tử: trái dừa* —Tương thái tứ phẩm *tương thái: dưa muối*: Tử hương kiền, tuyết lý hồng *dưa cải ướp tuyết*, quế hoa lạt tương giới, diêm toan nhũ qua *dưa chuột chua ngọt* —” *Mấy món ăn này cho ta xin nhá, chả bit chúng là cái gì cả, tương đối thôi he >.<*giữa tiếng=“” báo=“” danh=“” các=“” món=“” ăn=“” của=“” thái=“” giám=“” tổng=“” quản=“” ngự=“” thiện=“” phòng,=“” ta=“” và=“” nam=“” thừa=“” diệu=“” chậm=“” rãi=“” đi=“” vào=“” thanh=“” hoà=“” điện,=“” đáng=“” vẽ=“” đoan=“” trang,=“” bên=“” môi=“” là=“” nụ=“” cười=“” dịu=“” dàng=“” hoàn=“” hảo,=“” không=“” chút=“” sai=“” sót.nhưng=“” mà=“” trong=“” lòng,=“” vẫn=“” không=“” thể=“” xoá=“” đi=“” sự=“” nặng=“” nề=“” ẩm=“” đậm.ta=“” mãi=“” cũng=“” không=“” thể=“” quên,=“” khi=“” ở=“” tuyên=“” chính=“” điện,=“” hoàng=“” thượng=“” trước=“” khi=“” rời=“” đi=“” đã=“” nhìn=“” ta=“” thế=“” nào,=“” nó=“” ăn=“” chứa=“” một=“” chút=“” gì=“” đó=“” tối=“” tăm=“” không=“” nói=“” nên=“” lời,=“” lại=“” sâu=“” xa=“” khó=“” hiểu.tuy=“”

là=" ta=" không=" hời=" hận=" vì=" những=" gì=" mình=" đã=" làm,=" nhưng=" mà=" thật=" sâu=" trong=" lòng,=" cũng=" cảm=" thấy=" có=" vài=" phần=" bất=" an,=" ta=" biết=" lời=" nói=" và=" hành=" động=" của=" mình=" hiển=" nhiên=" đã=" gieo=" vào=" trong=" lòng=" hoàng=" thượng=" sự=" nghi=" kị=" với=" mộ=" dung=" gia,=" chỉ=" là=" không=" biết,=" điều=" nghi=" kị=" đó=" có=" nhiều=" hay=" không,=" và=" sẽ=" ảnh=" hưởng=" thế=" nào.nghi=" tới=" điều=" này,=" ta=" liền=" đảo=" mắt=" tìm=" kiếm=" phụ=" thân=" và=" mẫu=" thân,=" bọn=" họ=" đã=" đến=" từ=" sớm,=" ngồi=" trên=" ghé=" đầu=" dưới=" thêm=" ngọc,=" mà=" liễm=" cũng=" không=" ngồi=" cùng=" bàn=" với=" bọn=" họ,=" được=" an=" bài=" ở=" vị=" trí=" thứ=" ba.thấy=" ta=" và=" nam=" thừa=" diệu=" tiến=" vào,=" phụ=" mẫu=" vội=" vàng=" đứng=" dậy=" gọi=" cả=" liễm=" đến=" chào=" hỏi,=" mặc=" dù=" trong=" lòng=" không=" thể=" tiếp=" nhận,=" nhưng=" nét=" mặt=" chỉ=" có=" thể=" mỉm=" cười=" đứng=" mực,=" trơ=" mắt=" nhìn=" phụ=" mẫu=" ở=" trước=" mặt=" cúi=" mình=" hạ=" bái.lễ=" chào=" đi=" qua,=" phụ=" thân=" cùng=" nam=" thừa=" diệu=" tùy=" ý=" nói=" vài=" chuyện=" chinh=" chiến=" lần=" này,=" hiển=" nhiên=" ta=" và=" mẫu=" thân=" chỉ=" có=" thể=" đứng=" một=" bên=" mỉm=" cười=" lắng=" nghe,=" ta=" nhìn=" thấy=" mẫu=" thân=" tuy=" là=" mỉm=" cười,=" nhưng=" trong=" đáy=" mắt=" lại=" không=" kìm=" được=" mà=" mang=" theo=" vài=" phần=" lo=" lắng=" mơ=" hồ,=" ta=" biết=" người=" vẫn=" còn=" nghi=" đến=" việc=" liễm=" không=" chịu=" lấy=" công=" chúa.không=" khỏi=" đem=" tâm=" mắt=" lướt=" qua=" sau=" lưng=" mẫu=" thân,=" nhìn=" vào=" liễm,=" hôm=" nay=" hấn=" lấy=" thân=" phận=" là=" công=" thần=" bình=" loạn=" để=" vào=" cung,=" vì=" vậy=" đều=" giống=" như=" triệu=" mặc=" và=" âu=" dương=" hiển,=" mặc=" bộ=" áo=" giáp=" khi=" ở=" trong=" quân=" doanh,=" chỉ=" là=" không=" mang=" theo=" kiếm.giáp=" bạc=" sáng=" rõ,=" thiếu=" đi=" vẻ=" phong=" trần=" mệt=" mỗi=" lúc=" hành=" quân=" đánh=" giặc,=" nhưng=" nhìn=" qua=" vẫn=" có=" một=" tư=" thế=" oai=" hùng=" anh=" tuấn,=" khí=" phách=" hiên=" ngang=" không=" nói=" nên=" lời,=" cả=" người=" như=" muốn=" phát=" ra=" hào=" quang,=" làm=" cho=" người=" khác=" không=" có=" cách=" nào=" dờ=" đi=" tầm=" mắt.lúc=" này,=" hấn=" đứng=" ở=" đó,=" nghe=" phụ=" thân=" và=" nam=" thừa=" diệu=" nói=" mấy=" lời=" sáo=" rỗng,=" nhưng=" bởi=" vì=" phép=" tắc=" nghiêm=" ngặt=" không=" thể=" trốn=" tránh,=" bởi=" vậy,=" nét=" mặt=" có=" vẻ=" đã=" chán=" nản=" đến=" cực=" điểm.ta=" thấy=" hấn=" hình=" như=" là=" đang=" cố=" gắng=" nhịn=" xuống=" ánh=" mắt=" khinh=" khinh,=" lại=" vừa=" đứng=" lúc=" chạm=" phải=" tầm=" mắt=" của=" ta,=" vì=" thế=" liền=" nhanh=" chóng=" mỉm=" cười=" với=" ta,=" đôi=" mày=" sáng=" rõ=" thanh=" khiết.ta=" vốn=" định=" nói=" vài=" câu=" với=" hấn,=" nhưng=" thời=" điểm=" và=" tình=" cảnh=" này=" không=" thích=" hợp=" để=" ta=" lên=" tiếng,=" lại=" nhớ=" tới=" nam=" thừa=" diệu=" đã=" đáp=" ứng=" sẽ=" không=" để=" liễm=" đối=" lòng=" mà=" lấy=" công=" chúa,=" vì=" thế=" ta=" liền=" yên=" tâm,=" chỉ=" mỉm=" cười=" nhẹ=" nhàng=" đáp=" lại=" hấn.tiền=" thái=" thất=" phẩm=" *thái=" thức=" ăn*:==" tưng=" hạc=" duyên=" niên,=" giới=" mạt=" áp=" chuông=" *áp=" chuông:==" chân=" vệt*,=" phượng=" hoàng=" triển=" sí=" *phượng=" hoàng=" vũ=" cánh*,=" hà=" tử=" đông=" duẩn=" *tôm=" và=" măng=" mùa=" đông*,=" thiên=" hương=" bảo=" ngư=" *bào=" ngư=" hương=" trời*,=" tam=" ti=" qua=" quyển=" *ti=" qua:==" quả=" mướp*,=" tiêu=" du=" giao=" bạch=" *giao=" bạch=" phết=" tiêu*—thiện=" thang=" nhất=" phẩm=" *món=" canh*:==" trúc=" tôn=" ngư=" thần=" ...—tiểu=" thái=" giám=" bê=" thức=" ăn=" yên=" lắng=" không=" tiếng=" động=" nổi=" bước=" nhau=" đi=" vào,=" thái=" tử=" cùng=" điểm=" nhi=" cũng=" song=" song=" bước=" vào=" thanh=" hoà=" điện,=" từ=" khi=" ta=" rời=" thượng=" kinh=" hoặc=" là=" sau=" khi=" chia=" tay=" ở=" phủ=" thái=" tử,=" đây=" cũng=" là=" lần=" đầu=" tiên=" ta=" gặp=" lại=" bọn=" họ.ta=" nhìn=" gương=" mặt=" của=" thái=" tử=" điện=" hạ=" vẫn=" hờn=" hậu=" như=" trước,=" cùng=" với=" nét=" mặt=" hoàn=" mỹ=" và=" nụ=" cười=" không=" che=" vào=" đầu=" được=" của=" điểm=" nhi,=" rất=" nhiều=" chuyện,=" đột=" nhiên=" không=" thể=" không=" chế=" mà=" xuất=" hiện=" ngay=" trước=" mắt.ta=" nhớ=" đến=" cây=" sáo=" kia,=" nhớ=" đến=" cha=" con=" đồng=" thị,=" nhớ=" đến=" mặc="

bắc=" xa=" xôi,=" lại=" nhớ=" đến=" bầu=" trời=" xanh=" biếc=" mà=" nhuộm=" màu=" xám=" xít=" ở=" nghiệp=" thành,=" nhớ=" đến=" nụ=" cười=" ngượng=" ngừng=" cuối=" cùng=" của=" người=" lính=" trẻ=" tuổi=" kia,=" cũng=" nhớ=" đến=" chỉ=" mấy=" canh=" giờ=" trước,=" một=" bức=" văn=" tự=" trong=" tuyên=" chính=" điện.trong=" lòng=" không=" biết=" đã=" nổi=" lên=" bao=" nhiêu=" loại=" cảm=" xúc=" không=" nói=" nên=" lời,=" ta=" âm=" thầm=" hít=" sâu,=" sau=" đó=" dịu=" dàng=" cười,=" cùng=" nam=" thừa=" diệu=" hành=" lẽ.ta=" và=" nam=" thừa=" diệu=" chỉ=" hành=" gia=" lễ,=" hơi=" cúi=" chào,=" mà=" phụ=" thân=" và=" mẫu=" thân=" phải=" hành=" lễ=" quân=" thần=" với=" thái=" tử=" và=" diễm=" nhi.ta=" thấy=" diễm=" nhi=" mĩ=" cười=" khoé=" léo=" nhẹ=" nhàng=" vươn=" tay=" ý=" bảo=" song=" thân=" đứng=" dậy,=" nhưng=" mà=" bên=" dưới=" nụ=" cười=" kia,=" có=" lẽ=" cũng=" ả=" giấu=" một=" sự=" chua=" xót=" và=" bất=" đắc=" dĩ=" như=" ta.lẽ=" chào=" đi=" qua,=" nam=" thừa=" miện=" thân=" mật=" bước=" đến=" cầm=" tay=" nam=" thừa=" diệu,=" ân=" cần=" lên=" tiếng:= " tam=" đệ,=" lần=" này=" người=" đại=" thắng=" bắc=" hò,=" thật=" sự=" đã=" nâng=" uy=" danh=" của=" nam=" triều=" ta=" trên=" khắp=" tứ=" hải,=" làm=" ca=" ca=" vô=" cùng=" vui=" mừng!" nam=" thừa=" diệu=" khê=" cười:= " tất=" cả=" đều=" nhờ=" vào=" thánh=" minh=" của=" thánh=" thượng=" và=" thái=" tử,=" nếu=" không=" cũng=" không=" có=" trận=" đại=" thắng=" này,=" thân=" đệ=" sao=" dám=" chiếm=" hết=" công=" lao." nam=" thừa=" miện=" cười=" nói=" ôn=" hoà=" như=" trước:= " tam=" đệ=" thật=" khiêm=" nhường,=" người=" có=" biết=" vì=" lần=" đại=" thắng=" này=" mà=" phụ=" hoàng=" đã=" vui=" mừng=" bao=" nhiêu=" không,=" khi=" đoàn=" quân=" khải=" hoàn=" của=" các=" người=" vẫn=" còn=" cách=" thượng=" kinh=" nửa=" tháng=" đi=" đường,=" phụ=" hoàng=" đã=" căn=" dặn=" ta=" phải=" bắt=" đầu=" chuẩn=" bị=" lễ=" chúc=" mừng=" đêm=" nay." nam=" thừa=" diệu=" mỉm=" cười=" đáp:= " đã=" phiên=" hoàng=" huỳnh=" lo=" lắng,=" thần=" đệ=" tạ=" ơn." người=" một=" nhà,=" còn=" nói=" cái=" gì=" mà=" cảm=" tạ=" với=" không=" cảm=" tạ,=" người=" ở=" tiền=" tuyến=" xông=" pha=" trận=" mặt,=" thân=" làm=" ca=" ca=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" hết=" lòng=" chuẩn=" bị=" chút=" rượu=" thịt,=" thật=" là=" hổ=" thẹn." thái=" tử=" điện=" hạ=" gánh=" vác=" quốc=" gia=" xã=" tắc=" trên=" vai,=" thân=" thể=" ngán=" vàng,=" đương=" nhiên=" không=" thể=" mạo=" hiểm=" vào=" nơi=" phong=" ba=" bão=" táp." nam=" thừa=" miện=" nghe=" vậy=" liền=" mỉm=" cười,=" cũng=" không=" buông=" tay,=" lập=" tức=" kéo=" nam=" thừa=" diệu=" cùng=" đi=" lên=" thêm=" ngọc:= " mọi=" người=" sao=" lại=" đứng=" như=" vậy,=" nên=" nhập=" tiệc=" đi." thêm=" ngọc=" ở=" thanh=" hoà=" điện=" chia=" làm=" ba=" cấp,=" cao=" nhất=" đương=" nhiên=" là=" vị=" trí=" chí=" tôn=" dành=" cho=" hoàng=" thượng=" và=" khánh=" phi=" nương=" nương,=" ta=" và=" nam=" thừa=" diệu=" ngồi=" trên=" cấp=" thứ=" hai=" bên=" trái,=" thái=" tử=" điện=" hạ=" và=" diễm=" nhi=" ngồi=" bên=" phải,=" một=" bậc=" cuối=" cùng=" của=" thêm=" ngọc=" là=" nơi=" cho=" các=" hoàng=" tử=" công=" chúa=" còn=" lại=" và=" những=" phi=" tần,=" dưới=" thêm=" ngọc=" là=" thân=" tử.chúng=" ta=" chưa=" ngồi=" được=" bao=" lâu,=" ngự=" thái=" *thức=" ăn=" của=" vua*= " đợt=" thứ=" nhất=" liền=" nói=" đôi=" nhau=" đi=" vào=" thanh=" hoà=" điện,=" tiểu=" thái=" giám=" kéo=" dài=" giọng=" nói=" càng=" lúc=" càng=" lạnh=" lạnh—" ngự=" thái=" tam=" thập=" lục=" phẩm:= " sa=" oa=" ổi=" lộc=" cân=" *gân=" nai=" hằm*,=" hồng=" mai=" châu=" hương,=" phượng=" vĩ=" ngự=" sí=" *vây=" cá=" đuôi=" phượng*,=" bạch=" vân=" trư=" thủ=" *chân=" heo=" trắng=" như=" mây=" >.<*, xuyến=" tạc=" tiên=" bói=" *sò=" chiên=" sỏ=" xiên*,=" hồ=" điệp=" hà=" quỳnh=" *tôm=" cuốn=" cánh=" bướm*,=" cú=" hoa=" lý=" tích=" *thịt=" sườn*,=" sơn=" trăn=" thứ=" ngũ=" gia,=" ngọc=" duẩn=" quyết=" thái=" *duẩn:= " măng=" trắng,=" quyết:= " dương=" xỉ=" non=" hay=" còn=" gọi=" là=" rau=" chày=" í*,=" tiên=" ma=" thái=" tâm=" *nấm=" tươi* giữa=" tiếng=" báo=" danh=" các=" món=" ăn,=" mọi=" người=" trong=" bữa=" tiệc=" liền=" nhanh=" chóng=" đứng=" dậy,=" lắng=" lắng=" đứng=" hầu,=" nếu=" ngự=" thái=" đã=" được=" truyền=" lên,=" vậy=" có=" nghĩa=" thánh=" giá=" cũng=" sắp=" đến.quả=" nhiên,=" chỉ=" một=" lát,=" tiếng=" thông=" báo=" của=" thái=" giám=" tuyên=" lễ=" nhanh=" chóng=" lần=" át="

giọng=" nói=" của=" thái=" giám=" ngự=" thiện=" phòng=" "hoàng=" thượng=" giá=" lâm=" khánh=" phi=" nương=" nương=" đến—" mọi=" người=" đồng=" loạt=" hành=" lễ=" tiếp=" giá=" hoàng=" thượng=" và=" khánh=" phi=" nương=" nương=" chậm=" rãi=" bước=" lên=" thêm=" ngọc=" mọi=" người=" đứng=" hầu=" từ=" cửa=" cho=" đến=" thêm=" ngọc=" đều=" cúi=" đầu=" nghiêm=" mặt=" chỉ=" nghe=" thấy=" một=" hồi=" hương=" thơm=" ưu=" nhã=" bay=" thẳng=" vào=" tim=" gan.hoàng=" thượng=" cùng=" khánh=" phi=" nương=" nương=" ngồi=" vào=" chỗ=" ra=" hiệu=" mọi=" người=" bắt=" đầu=" nhập=" tiệc=" ta=" đưa=" mắt=" nhìn=" tới=" khánh=" phi=" đã=" thay=" bộ=" váy=" áo=" màu=" lam=" vừa=" nãy=" bằng=" một=" bộ=" y=" phục=" hoàng=" sắc=" tơ=" vàng=" thêu=" phượng=" hoàng=" trên=" làn=" váy=" bằng=" gấm=" tay=" áo=" đỏ=" màu=" hoa=" hồng=" mềm=" mai=" dung=" mào=" tươi=" đẹp=" thoát=" tục=" tóc=" búi=" ngưỡng=" phủ=" vân=" *tạm=" hiểu=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" mây=" ">" "<" ,dáng=" vẽ=" mẫu=" mực.đội=" khi=" mọi=" người=" đều=" ngồi=" vào=" chỗ=" cổ=" nhạc=" vang=" lên=" mười=" hai=" cung=" nữ=" thân=" mặc=" hoa=" phục=" dâng=" hương=" nhập=" yến=" phía=" sau=" các=" nàng=" là=" ý=" dương=" công=" chúa=" đương=" triều=" nam=" thừa=" hi=" khoác=" y=" phục=" hoàng=" tộc=" mím=" cười=" xinh=" đẹp=" động=" lòng=" người=" tự=" mình=" bưng=" kim=" bôi=" ngự=" tử=" bước=" lên=" thêm=" ngọc=" nhẹ=" nhàng=" hành=" lễ=" với=" hoàng=" thượng=" nâng=" rượu=" qua=" đỉnh=" đầu=" trang=" nhã=" tự=" nhiên=" mím=" cười=" nói=" "thỉnh=" phụ=" hoàng=" nhận=" ngự=" tử=" khao=" thượng=" công=" thần!"đúng=" như=" lời=" đồn=" hoàng=" thượng=" rất=" sủng=" ái=" vị=" công=" chúa=" này=" một=" tay=" tiếp=" nhận=" kim=" bôi=" *chén=" vàng*," một=" tay=" đích=" thân=" nâng=" nam=" thừa=" hi=" "tại=" sao=" hi=" nhi=" lại=" tự=" mình=" dâng=" lên=" vừa=" rồi=" trẫm=" còn=" đang=" thắc=" mắc=" vì=" sao=" không=" thấy=" người=" trong=" bữa=" tiệc."thái=" tử=" đứng=" dậy=" cười=" đáp=" "đúng=" là=" cử=" mọi=" không=" cần=" phải=" như=" thế=" nhưng=" mà=" mọi=" ấy=" cứ=" quán=" lấy=" làm=" nhi=" thần=" không=" còn=" cách=" nào=" đành=" phải=" đồng=" ý."ý=" dương=" công=" chúa=" mím=" cười=" ngọt=" ngào=" với=" hoàng=" thượng=" "thái=" tử=" ca=" ca=" vì=" triều=" chính=" ngày=" đêm=" vất=" vả=" tam=" ca=" ca=" vì=" quốc=" gia=" dẫm=" máu=" sa=" trường=" hi=" nhi=" là=" nữ=" tử=" không=" thể=" giúp=" phụ=" hoàng=" phân=" ưu=" chỉ=" có=" thể=" tự=" mình=" dâng=" ngự=" tử=" một=" chút=" tâm=" ý=" này=" của=" nhi=" thần=" cũng=" xem=" như=" là=" không=" vô=" ích=" khi=" dẫm=" nhận=" vị=" trí=" công=" chúa=" nam=" triều=" và=" cũng=" là=" nữ=" nhi=" của=" phụ=" hoàng."chỉ=" một=" câu=" nói=" đã=" đem=" những=" hành=" động=" không=" phù=" hợp=" thuyết=" phục=" có=" tình=" có=" lý=" lại=" càng=" có=" thể=" thấy=" rõ="," xem=" ra=" đúng=" như=" những=" gì=" mọi=" người=" đồn=" đại=" vị=" công=" chúa=" này=" nhiệt=" tình=" với=" triều=" chính=" nếu=" là=" một=" nam=" tử=" chắc=" hẳn=" sẽ=" là=" một=" nhân=" vật=" lợi=" hại=" không=" thể=" coi=" thường.bổng=" nhiên=" ta=" nhớ=" tới=" những=" lời=" nói=" của=" liêm=" ở=" tướng=" phủ=" ngày=" ấy=" —công=" chúa=" thiên=" gia=" có=" ai=" không=" phải=" là=" ngọn=" đèn=" cạn=" dầu=" mà=" vị=" ý=" dương=" công=" chúa=" này=" lại=" càng=" tốn=" nhiều=" dầu=" hơn.ngẫm=" tới=" điều=" này=" không=" kìm=" được=" liền=" hơi=" mím=" cười=" đảo=" mắt=" nhìn=" liêm=" nhưng=" hẳn=" lại=" không=" hề=" liếc=" mắt=" nhìn=" ý=" dương=" công=" chúa=" nét=" mặt=" vẫn=" còn=" bình=" tĩnh=" tuy=" nhiên=" trong=" đấy=" mắt=" kia=" có=" chút=" ngán=" ngẫm=" mà=" nếu=" không=" phải=" là=" người=" thân=" cận=" sẽ=" không=" thể=" phát=" hiện.có=" lễ=" cảm=" nhận=" được=" ánh=" mắt=" của=" ta=" hẳn=" đưa=" mắt=" nhìn=" lại=" nhận=" thấy=" nụ=" cười=" của=" ta=" có=" vẻ=" thích=" thú=" trên=" đùa=" hẳn=" nhíu=" mày=" liếc=" xéo=" nụ=" cười=" của=" ta=" càng=" lúc=" càng=" sâu=" hẳn=" cũng=" không=" thể=" tiếp=" tục=" nín=" nhịn=" lại=" mím=" cười=" sáng=" rõ=" với=" ta."mộ=" dung=" liêm=" không=" nhìn=" thê=" tử=" vẫn=" chưa=" xuất=" giá=" của=" hẳn=" ngược=" lại=" còn=" nhìn=" tỷ=" tỷ=" như=" nàng=" làm=" gì?"tiếng=" cười=" của=" nam=" thừa=" diệu=" nhẹ=" nhàng=" vang=" lên=" ta=" nâng=" mắt=" nhìn=" hẳn=" khê=" cười=" quở=" trách=" nói=" "điện=" hạ=" người=" đã=" đáp=" ứng="

ta.”đường=” cong=” bên=” môi=” hán=” càn=” thêm=” rõ=” nét,=” đàng=” định=” nói=” điều=” gì,=” hoàng=” thượng=” đã=” giờ=” cao=” kim=” bôi=” “trăm=” dùng=” chén=” rượu=” này,=” chúc=” mừng=” dùng=” sĩ=” của=” nam=” triều=” ta=” khải=” hoàn,=” nâng=” cao=” uy=” danh=” khắp=” bốn=” bề!”“tạ=” bệ=” hạ!”“mọi=” người=” sôi=” nổi=” nâng=” cao=” chén=” rượu,=” uống=” một=” hơi=” cạn=” sạch.một=” chén=” uống=” cạn,=” hoàng=” thượng=” nói=” mấy=” câu=” hình=” thức=” với=” mọi=” người=” trong=” bữa=” tiệc,=” sau=” đó=” đem=” kim=” bôi=” đặt=” lên=” khay=” rượu=” trong=” tay=” ý=” dương=” công=” chúa,=” yêu=” thương=” nói:=” “hi=” nhi=” từ=” nhỏ=” đã=” hiểu=” biết,=” “trăm=” cũng=” không=” có=” thời=” gian=” yêu=” thương=” người,=” nhanh=” nhập=” tiệc=” đi.”ý=” dương=” công=” chúa=” yêu=” kiều=” mĩ=” cười,=” bưng=” kim=” bôi=” bước=” đi=” nhẹ=” nhàng,=” “dáng=” vẻ=” muôn=” vãn=” ưu=” nhã=” rời=” khỏi=” thanh=” hoà=” điện,=” không=” biết=” có=” phải=” bởi=” vì=” ăn=” tượng=” ban=” đầu=” của=” ta=” với=” nàng=” hay=” không,=” mà=” ta=” cảm=” giác=” khi=” nàng=” bước=” ngang=” qua=” vị=” trí=” của=” liễm=” thì=” thoáng=” thả=” chậm=” bước=” chân,=” ánh=” mắt=” cũng=” vô=” tình=” hữu=” ý=” dịu=” dàng=” bay=” đến,=” nhưng=” liễm=” thì=” trước=” sau=” vẫn=” như=” một,=” hoàn=” toàn=” không=” để=” tâm.một=” lát=” sau,=” ý=” dương=” công=” chúa=” thay=” bộ=” y=” phục=” màu=” vàng=” nhạt=” điểm=” một=” đôi=” hồ=” điệp=” bay=” trên=” nền=” lụa=” bích=” hà,=” quay=” trở=” lại=” bữa=” tiệc,=” nàng=” vừa=” ngồi=” duỗi,=” ngự=” thái=” tứ=” thập=” bát=” phẩm=” “đợt=” thứ=” hai=” được=” bê=” lên,=” ô=” long=” thỏ=” châu=” *rồng=” đen=” phun=” ngọc*,=” kiều=” liên=” phúc=” hải=” tham=” *hải=” sâm=” chúc=” phúc*,=” giải=” nhục=” song=” duẩn=” *mãng=” cuốn=” thịt=” cua*,=” sa=” chu=” “đạp=” thúy=” *thuyền=” lướt=” trên=” ngọc=” phi=” thúy*,=” yêu=” quả=” cần=” tâm=” *quả=” điều=” +=” cần=” tây*,=” minh=” châu=” đậu=” hủ=” thảo=” cô=” tay=” lan=” hoa=” *nắm=” rơm=” hoa=” lan=” phương=” bắc*.”=” .=” .=” tất=” cả=” đều=” có=” mùi=” vị=” đặc=” sắc=” tinh=” tế,=” phong=” phú=” vô=” cùng,=” những=” ca=” vũ=” phụ=” trợ=” cho=” bữa=” tiệc=” cũng=” đều=” xinh=” đẹp=” mê=” hoặc,=” tựa=” như=” thiên=” âm=” thiên=” tư=” *tiếng=” hát,=” vẽ=” đẹp=” như=” trên=” thiên=” cung*,=” lại=” giống=” như=” giắc=” mộng=” hư=” hư=” thực=” thực.có=” lẽ,=” vì=” lẽ=” chúc=” mừng=” hôm=” nay=” mà=” nam=” thừa=” miện=” đã=” mất=” rất=” nhiều=” tâm=” tư,=” tuy=” nhiên=” hán=” làm=” như=” vậy=” không=” phải=” vì=” nam=” thừa=” diệu=” mà=” là=” vì=” hoàng=” thượng.đội=” đến=” khi=” ngự=” thái=” “đợt=” thứ=” ba=” thất=” thập=” nhị=” phẩm=” được=” bày=” lên=” hoàn=” toàn,=” hoàng=” thượng=” chậm=” rãi=” mỉm=” cười=” nhìn=” về=” phía=” phụ=” thân=” mẫu=” thân=” và=” liễm,=” không=” nhanh=” không=” chậm=” lên=” tiếng:=” “mộ=” dung=” thừa=” tướng=” không=” chỉ=” lập=” nhiều=” công=” lao=” cho=” triều=” đình,=” mà=” tử=” nữ=” *con=” trai=” lẫn=” con=” gái*=” dưới=” gối=” đều=” là=” rường=” cột=” của=” quốc=” gia,=” bình=” định=” bắc=” hồ=” lẫn=” này,=” tử=” nữ=” của=” thừa=” tướng=” đều=” có=” công=” lao,=” nhất=” là=” mộ=” dung=” liễm,=” thân=” ra=” chiến=” trường,=” “đấm=” máu=” giết=” địch,=” chiến=” công=” hiển=” hách!”phụ=” thân=” vội=” vàng=” rời=” khỏi=” ghế=” ngồi,=” lời=” nói=” khiêm=” tốn:=” “mộ=” dung=” gia=” nhận=” nhiều=” thánh=” ân,=” mọi=” việc=” làm=” đều=” là=” bổn=” phận=” với=” quân=” vương,=” hoàng=” thượng=” nói=” như=” vậy,=” thật=” sự=” làm=” thân=” hoảng=” sợ.”hoàng=” thượng=” khẽ=” cười=” nói:=” “mộ=” dung=” thừa=” tướng=” không=” cần=” quá=” khiêm=” nhường,=” từ=” trước=” đến=” này=” trăm=” thưởng=” phạt=” phân=” minh,=” những=” công=” thần=” trong=” lần=” bình=” định=” bắc=” hồ=” này,=” “trăm=” cũng=” đã=” luận=” công=” ban=” thưởng,=” riêng=” chỉ=” có=” mộ=” dung=” liễm,=” bởi=” vì=” trước=” đây=” cũng=” không=” phải=” là=” quan=” chức=” trong=” triều=” đình,=” cho=” nên=” “trăm=” vẫn=” còn=” chân=” chừ=” chưa=” quyết=” định,=” trong=” lẽ=” chúc=” mừng=” hôm=” nay,=” thật=” sự=” cũng=” không=” thể=” tiếp=” tục=” trì=” hoãn,=” nhân=” tiện=” hôm=” nay=” trước=” mặt=” vãn=” vô=” bá=” quan=” và=” các=” hoàng=” thân,=” “trăm=” đích=” thân=” phong=” mộ=” dung=” liễm=” là=” thượng=” tướng=” quân=” của=” nam=” triều=” ta,=” không=” biết=” ý=” mộ=” dung=” thừa=” tướng=” thế=” nào?”phụ=” thân=” cùng=” liễm=” vội=” quỳ=” xuống=”

khẩu="” đầu="” tạ="” ơn="” “tạ="” hoàng="” thượng="” long="” ân!”hoàng="” thượng="” mím="”
cười="” gât="” đầu,="” nhìn="” về="” phía="” liêm,="” nói="” “đứng="” lên="” đi,="” tiến="”
lên="” phía="” trước="” để="” trẫm="” nhìn="” xem.”liêm="” theo="” lệnh="” bước="” đến.”hoàng="”
thượng="” hơi="” mím="” cười="” đáng="” giá="” hấn,="” sau="” đó="” nói="” “quả="” nhiên="”
là="” thiếu="” niên="” anh="” hùng.”đấy="” lòng="” của="” ta="” bỗng="” nhiên="” nặng="” trĩu,="”
nghe="” giọng="” điệu="” của="” hoàng="” thượng,="” hình="” như="” là="” đang="” muốn="”
nhắc="” đến="” chuyện="” hôn="” sự="” giữa="” liêm="” và="” ý="” dương="” công="” chúa="”
ngay="” trong="” bữa="” tiệc,="” tuy="” rằng="” nam="” thừa="” diêu="” đã="” nhận="” lời="”
ta,="” nhưng="” nếu="” chuyện="” đột="” ngột="” xảy="” ra="” trong="” tình="” cảnh="” này,="”
mặc="” dù="” là="” ta="” tin="” tưởng="” hấn,="” nhưng="” liêm="” cũng="” không="” biết="”
rõ="” tình="” hình,="” ta="” thật="” sự="” rất="” sợ="” liêm="” vì="” không="” biết="” cách="”
cứu="” vãn="” mà="” trực="” tiếp="” kháng="” chỉ="” tạo="” thành="” hậu="” quả="” không="”
thể="” lường="” trước.”trong="” lòng="” thoáng="” lo="” âu,="” không="” biết="” có="” phải="”
bởi="” vì="” cảm="” xúc="” của="” ta="” đều="” đã="” thể="” hiện="” rõ="” ràng="” trên="” nét="”
mặt="” hay="” không,="” cảm="” giác="” bàn="” tay="” đặt="” dưới="” bàn="” hơi="” ẩm="” áp,="”
nam="” thừa="” diêu="” đã="” vươn="” tay="” phủ="” lên="” mu="” bàn="” tay="” của="” ta,="”
hấn="” cũng="” không="” quay="” đầu="” lại="” nhìn,="” chỉ="” là="” khế="” nắm="” chặt="”
bàn="” tay="” ta.ta="” hiểu="” rõ="” ý="” tứ="” của="” hấn,="” cảm="” thấy="” có="” chút="”
an="” tâm,="” cũng="” không="” kịp="” biểu="” hiện="” điều="” gì,="” giọng="” nói="” thản="”
nhiên="” lại="” mang="” theo="” ý="” cười="” của="” hoàng="” thượng="” liền="” vang="” lên="”
trong="” thanh="” hoà="” điện:="” “mộ="” dung="” thừa="” tướng,="” không="” biết="” người="”
con="” này="” của="” khanh="” đã="” hứa="” hôn="” chưa,="” hoặc="” là="” đã="” có="” người="”
trong="” lòng="” hay="” không?”phụ="” thân="” vội="” cung="” kính="” đáp:="” “khuyến="” tử="”
tuổi="” vẫn="” còn="” nhỏ,="” lại="” luôn="” quan="” tâm="” đến="” binh="” pháp="” kiếm="”
thuật,="” còn="” chưa="” nghĩ="” đến="” chuyện="” cưới="” xin.”hoàng="” thượng="” có="” vẻ="”
hài="” lòng="” hơi="” hơi="” vuốt="” cảm,="” đang="” định="” lên="” tiếng,="” liêm="” đã="”
nhanh="” miệng="” cười="” nói:="” “hoàng="” thượng,="” thần="” may="” mắn="” được="” nhìn="”
thấy="” bút="” tích="” của="” hoàng="” thượng="” đề="” trên="” bức="” hoạ="” ‘tuyệt="” thiên="”
phá="” trận="” đồ’,="” trong="” đó="” có="” một="” câu="” hầy="” còn="” lưu="” lại="” như="”
in="” trong="” trí="” nhớ="” của="” thần.”hoàng="” thượng="” không="” ngờ="” hấn="” lại="”
đột="” nhiên="” đem="” câu="” chuyện="” chuyển="” sang="” hướng="” này,="” hơi="” ngẩn="”
ra,="” nhưng="” có="” lẽ="” là="” vì="” không="” muốn="” làm="” phật="” ý="” vị="” thượng="”
tướng="” quân="” vừa="” được="” tân="” phong="” này,="” mà="” đại="” khái="” cũng="” có="”
thể="” là="” phò="” mã="” tương="” lai,="” hơn="” nữa="” hấn="” lại="” đề="” cập="” đến="”
chuyện="” vãn="” thư,="” vì="” thể="” liêm="” mím="” cười="” hỏi:="” “sao,="” là="” một="”
câu="” thể="” nào?”liêm="” mảy="” kiếm="” khế="” nhếch="” lên,="” ánh="” mắt="” sáng="”
ngời="” cao="” giọng="” đọc:="” “tướng="” quân="” bách="” chiến="” xuyên="” kim="” giáp,="”
trượng="” phu="” nhất="” nặc="” thệ="” hứa="” quốc="” —="” hoàng="” thượng="” đã="” thực="”
sự="” viết="” ra="” tiếng="” lòng="” của="” vi="” thần!”hoàng="” thượng="” mím="” cười,="”
mặc="” dù="” không="” nói="” gì,="” nhưng="” mà="” trong="” ánh="” mắt="” lại="” mang="”
theo="” vài="” phần="” khen="” ngợi="” và="” hài="” lòng.mà="” liêm="” lại="” đột="” nhiên="”
ng nghiêm="” mặt,="” chấp="” tay="” quỳ="” gối="” trước="” thiên="” tử,="” đôi="” mắt="” sáng="”
như="” đuốc,="” cao="” giọng="” nói="” từng="” câu="” từng="” chữ:="” “thiên="” ân="” mệnh="”
mông="” cuồn="” cuộn,="” hôm="” nay="” tại="” thanh="” hoà="” điện="” này="” mộ="” dung="”
liêm="” được="” phong="” danh="” thượng="” tướng="” quân,="” nhất="” định="” phải="” hết="”
lòng="” vì="” nước,="” anh="” dũng="” giết="” địch,="” báo="” đáp="” thánh="” ân="” của="”
hoàng="” thượng!“vi="” thần="” lúc="” này="” xin="” thề="” với="” nước="” nhà,="” nếu="”
không="” lập="” được="” công="” lao,="” tuyệt="” đối="” không="” nghĩ="” đến="” chuyện="” vợ="”
con!”hoàng="” thượng="” có="” hơi="” ngẩn="” ra,="” nhưng="” ngay="” sau="” đó="” ánh="”
mắt="” liền="” mang="” theo="” ý="” cười,="” lên="” tiếng="” nói:="” “thượng="” tướng="” quân="”
có="” tâm="” tư="” như="” vậy,="” trẫm="” rất="” vui="” mừng,="” bất="” quá,="” nếu="” thật="”
sự="” phái="” khanh="” trấn="” thủ="” biên="” cương="” giết="” địch="” làm="” chậm="” trễ="”
chuyện="” thú="” thê="” sinh="” tử,="” e="” rằng="” phụ="” thân="” của="” khanh="” sẽ="” tìm="”
đến="” trẫm="” kể="” khổ.”phụ="” thân="” vội="” nói:="” “vi="” thần="” không="” dám.”mà="”

liêm=" cũng=" nghiêm=" mặt=" nói=" "bảo=" vệ=" quốc=" gia,=" vốn=" là=" trách=" nhiệm=" của=" nam=" nhi,=" thời=" gian=" thần=" ở=" nghiệp=" thành,=" đã=" từng=" cùng=" long=" phi=" tướng=" quân=" tần=" chiêu=" ước=" hện,=" hấn=" bảo=" vệ=" mạc=" bắc,=" thần=" trấn=" giữ=" nam=" cương.= hòm=" nay=" vi=" thần=" mượn=" nhờ=" việc=" tân=" phong,=" tại=" thanh=" hoà=" điện=" này=" cầu=" chiếu=" chỉ=" của=" hoàng=" thượng,=" phái=" thần=" đến=" nam=" cương=" trấn=" thủ,=" lấy=" kì=" hạn=" năm=" năm,=" nếu=" thần=" không=" thể=" thanh=" trừ=" bọn=" tề=" việt=" thường=" xuyên=" xâm=" phạm,=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" trở=" về=" yết=" kiến=" thánh=" nhan,=" càng=" không=" nói=" đến=" chuyện=" thú=" thê=" sinh=" tử!"=">

71. Chương 71

Liêm vừa nói ra, mọi người liền xôn xao.Nam Cương khổ ải, Tề Việt nhiều lần cố chấp xâm phạm biên giới mọi người đều biết, bởi vậy, không ai có thể ngờ một công tử nhà quan từ nhỏ đã sống trong sung sướng, lại muốn trấn thủ Nam Cương, lại còn lập ra lời thề không dẹp yên Tề Việt quyết không thú thê sinh tử.Trong lòng của ta có một chút bùi ngùi không nói nên lời, không hện mà nhớ đến cái ngày ở Nam Sơn cư, hấn bảo tỷ đừng lo lắng, nói rằng hấn đã có cách ứng phó, thật không ngờ là dùng cách này.Hấn cũng biết chừng mực, không hề nói lời kháng chỉ, lời nói có tình có lý, khiến cho kẻ khác không tìm ra nửa phần không phải.Kỳ thật khi còn ở Mạc Bắc, ta liền nhận ra Liêm không phải cái gì cũng không biết, không phải là đứa trẻ đơn thuần, trẻ người non dạ, ta hiểu rõ, hấn cũng hiểu rõ, những việc ta biết, hấn cũng đều biết, chẳng qua là do trời sinh tính tình cao ngạo ngay thẳng, không muốn ngụy tạo, cũng không muốn sống cuộc sống đầu đá lẫn nhau mà thôi.Hôm nay hấn ứng đối khéo léo như vậy, nhanh nhẹn ngăn chặn ý định tứ hôn của hoàng thượng, thật ra ngay đến ta cũng muốn vỗ tay khen ngợi, nếu như không phải vì hấn xin đến Nam Cương, đi mất năm năm, thời gian lâu như vậy.Ta thấy sắc mặt phụ thân dù rằng vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại hơi trầm xuống, còn mẫu thân ngay cả vẫn mỉm cười lễ nghi, nhưng nét mặt cũng ẩn giấu vài phần đau thương, cho dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn không thể kiềm chế mà để lộ ra ít nhiều.Tâm tư của bọn họ, ta sao lại không biết, sao lại không cam lòng, đứa con mà mình yêu thương nhất, phải chịu khổ ở nơi Nam Cương hoang vắng hỗn loạn, dù sao thì năm năm cũng rất dài.“Nam Cương xa xôi, khí hậu khắc nghiệt, loạn lạc không ngừng, đây cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, người đã nghĩ kỹ?”Cách một lúc lâu, hoàng thượng mới lên tiếng, có lẽ ông ta cũng không ngờ Liêm sẽ nói như vậy, giọng điệu thần nhiên không nhìn ra chút vui mừng, trong ánh mắt lại có hơn phân nửa là biểu cảm khó hiểu.Liêm quỳ xuống đất hành lễ, nghiêm mặt nói: “Thần là nam nhi của Nam Triều, hiển nhiên phải lấy thần đền ơn nước, sao chỉ vì khổ cực mà e ngại? Ý thần đã quyết, xin Hoàng thượng ân chuẩn!”Hoàng thượng thần nhiên nhìn hấn một lúc lâu, sau đó dời tầm mắt về phía phụ thân, lên tiếng nói: “Chuyện này, ý của Mộ Dung thừa tướng thế nào?”Phụ thân cúi mình đáp: “Chi bằng để hoàng thượng quyết định.”Giọng nói của ông bình tĩnh trầm ổn, khuôn mặt cúi thấp.Mặc dù ta không nhìn thấy thần sắc của ông, nhưng cũng biết rõ, nhất định sẽ không phải là nét mặt bình tĩnh mà ông đang biểu hiện ở ngoài, dù rằng phụ thân có hành diện có bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể đành lòng nhìn ái tử sắp đi xa.Chúng ta đều hiểu rõ, việc đi Nam Cương lần này của Liêm đã là chuyện không thể tránh được.“Một khi đã như vậy, trầm liên ân chuẩn.”Quả nhiên, không mất bao lâu, giọng nói của hoàng thượng lại vang lên trên Thanh Hoà điện: “Mộ Dung Liêm nghe chỉ.”“Có thần!”“Thượng tướng quân Mộ Dung Liêm, trung quân ái quốc, oai hùng thiện chiến, khâm phong ‘Định Nam hầu’, phái đi Nam Cương, trấn giữ biên cương, ổn định nước nhà, chọn ngày lên đường. Khâm thủ.”“Thần lĩnh chỉ tạ ơn! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”Tiếng tạ ơn quả quyết trong trẻo, hết thảy đã ngã ngũ, đệ đệ của ta, sắp phải đến vùng Nam Cương hẻo lánh mà gian truân, trải qua thời gian năm năm quý giá trong cuộc đời của hấn.Ta nhìn thấy tầm mắt sâu kín của Ý Dương công chúa Nam Thừa Hi ném về phía Liêm, ánh mắt của nàng cũng không có biến đổi gì lớn, bên môi còn treo lên một ý cười thần nhiên như có như không, lại có hơi trào phúng.Chỉ là, trong ánh mắt của nàng, vẫn có một vẻ âm tình bất định, hình như có u oán, lại giống như không cam lòng, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt, khi mở mắt ra thì toàn bộ cảm xúc đã được thu về không chút kẻ hở, nụ cười trên mặt, càng lúc càng hoàn hảo.Hoàng thượng thần nhiên vẫy tay: “Mộ Dung thừa tướng cùng Thượng tướng quân đều đứng dậy nhập

tiệc đi.”Phụ thân và Liễm lại dập đầu tạ ơn, sau đó mới đứng lên trở về chỗ ngồi. Bọn họ vừa ngồi xuống, liền có thái giám cung nữ bê thức ăn nối đuôi nhau bước vào. “Bánh ngọt tứ phẩm: Kim ti tô tước, ngũ thải sao thủ, thủy tinh mai hoa bao, như ý phật thủ tô *quả phật thủ í, mà theo ta bit thì cái này ko ăn dc mừ >.<*—thiện chúc=” tứ=” phẩm=” *cháo=” *đây*=” bách=” hoa=” tuệ=” nhân=” chúc,=” hà=” điệp=” mặc=” ngư=” canh,=” hồng=” đậu=” thiện=” chúc=” *cháo=” đậu=” đồ*,=” hi=” *trân=” hắc=” mẽ=” chúc=” *gạo=” đen??=” nếp=” than=” ư*=” —=” thủy=” quả=” nhất=” phẩm=” *món=” tráng=” miệng=” nha*=” thủy=” quả=” bính=” bàn=” long=” phương=” *bính=” bàn=” món=” nguội*=” lập=” tức=” trình=” lên=” —” khi=” hoa=” quả=” được=” bê=” lên,=” có=” nghĩa=” lễ=” chúc=” mừng=” ở=” thanh=” hoà=” điện=” này=” đã=” đến=” lúc=” kết=” thúc,=” chỉ=” còn=” chờ=” trà=” thơm=” cáo=” biệt=” được=” trình=” lên.bởi=” vì=” chuyện=” bức=” văn=” tự=” lúc=” chiều=” ở=” tuyên=” chính=” điện,=” cùng=” với=” việc=” liễm=” sắp=” phải=” đến=” nam=” cương,=” tinh=” thân=” ta=” đã=” cảm=” thấy=” hơi=” mệt=” mỗi,=” càng=” muốn=” tiệc=” rượu=” này=” sớm=” kết=” thúc,=” như=” vậy=” sẽ=” không=” cần=” tiếp=” tục=” cố=” gắng=” tươi=” cười.vì=” thể=” bất=” giác=” ta=” khẽ=” nhìn=” ra=” ngoài=” thanh=” hoà=” điện,=” mơ=” hồ=” nhìn=” thấy=” trong=” bóng=” đêm=” có=” một=” luồng=” ánh=” sáng=” từ=” rất=” xa=” đang=” dần=” tiến=” tới,=” không=” biết=” đó=” có=” phải=” là=” những=” người=” dâng=” trà=” thơm=” hay=” không.vẫn=” còn=” thất=” thần,=” nên=” cũng=” không=” nhận=” ra=” nam=” thừa=” diệu=” đang=” nghiêng=” người=” dựa=” vào,=” ta=” hoảng=” sợ,=” vội=” quay=” đầu=” nhìn=” xuống,=” khuôn=” mặt=” của=” hần=” lúc=” này=” đã=” mang=” theo=” vài=” phần=” say=” ngà=” ngà,=” tuy=” rằng=” vẫn=” mở=” to=” mắt,=” vẫn=” mỉm=” cười,=” nhưng=” có=” lẽ=” là=” vì=” không=” thể=” tiếp=” tục=” duy=” trì=” tình=” trạng=” thẳng=” bằng,=” cho=” nên=” mới=” nghiêng=” người=” tựa=” vào=” trong=” lòng=” ta.có=” điều,=” đó=” chẳng=” qua=” chỉ=” là=” cảnh=” tượng=” rơi=” vào=” trong=” mắt=” kẻ=” khác.người=” bên=” ngoài=” nhìn=” thấy,=” cả=” người=” hần=” đã=” muốn=” dựa=” hoàn=” toàn=” vào=” trong=” lòng=” ta,=” nhưng=” mà=” thực=” tế,=” hần=” lại=” không=” hề=” giao=” toàn=” bộ=” sức=” nặng=” trên=” người=” cho=” ta,=” ta=” không=” hề=” có=” cảm=” giác=” mệt=” mỗi,=” cũng=” không=” hề=” cực=” nhọc.tuy=” rằng=” biết=” hần=” có=” thể=” là=” đang=” giả=” say,=” nhưng=” thật=” không=” biết=” lần=” này=” là=” vì=” điều=” gì,=” với=” tình=” cảnh=” này,=” tất=” cả=” mọi=” người=” đều=” nhìn=” thấy,=” chúng=” ta=” lại=” đang=” ngồi=” trên=” thềm=” ngọc,=” nhất=” cử=” nhất=” động=” hiển=” nhiên=” sẽ=” hấp=” dẫn=” tâm=” mắt=” khắp=” nơi,=” ngay=” cả=” khách=” phi=” nương=” nương=” cũng=” yêu=” kiều=” mỉm=” cười,=” ngón=” tay=” nhỏ=” nhắn=” vươn=” đến,=” ý=” bảo=” hoàng=” thượng=” nhìn=” về=” phía=” chúng=” ta,=” hoàng=” thượng=” chỉ=” mỉm=” cười=” lắc=” đầu=” vừa=” có=” chút=” sủng=” ái=” lại=” vừa=” có=” phần=” đành=” chịu,=” cũng=” không=” nói=” điều=” gì.cho=” nên,=” ta=” chỉ=” có=” thể=” nhẹ=” nhàng=” đỡ=” lấy=” hần,=” ánh=” mắt=” hạ=” xuống,=” dịu=” dàng=” hỏi:=” “điện=” hạ=” có=” khỏe=” không?”hần=” làm=” như=” phải=” mất=” một=” lúc=” mới=” nghe=” rõ=” lời=” nói=” của=” ta,=” vẫn=” mỉm=” cười=” nhìn=” ta=” như=” trước,=” không=” nói=” lời=” nào,=” chỉ=” lắc=” đầu,=” ánh=” mắt=” say=” rượu=” lơ=” lơ.nhưng=” mà,=” chỉ=” trong=” một=” thoáng=” đối=” diện=” với=” ánh=” mắt=” của=” hần,=” ta=” rõ=” ràng=” nhìn=” thấy=” sâu=” trong=” đôi=” mắt=” thâm=” sâu=” như=” đêm=” kia,=” một=” tia=” sắc=” bén=” thanh=” khiết=” thoáng=” hiện=” ra=” liền=” ngay=” lập=” tức=” thu=” về.đúng=” lúc=” này,=” những=” cung=” nữ=” thân=” mặc=” hoa=” phục=” ngay=” ngắn,=” tay=” bê=” chén=” ngọc=” mâm=” vàng=” chậm=” rãi=” vào=” điện,=” còn=” thái=” giám=” ngư=” thiện=” phòng=” lại=” phát=” ra=” giọng=” nói=” lanh=” lạnh=” kéo=” dài=” —“trà=” thơm=” cáo=” biệt:” châu=” lan=” đại=” phương,=” dương=” hà=” xuân=” lục=” —”bởi=” vì=” hôm=” nay=” người=” có=” tư=” cách=” vào=” thanh=” hoà=” điện,=” phần=” lớn=” là=” hoàng=” thân=” quốc=” thích=” công=” cao=” quyền=” quý,=” cho=” nên=” tiệc=” rượu=” lần=” này,=” những=” người=” tham=” dự=” tiệc=” rượu=” đều=” được=” thưởng=” thức=” các=” món=” ăn=” không=” hề=” khác=” biệt=” với=” thiên=” tử,=” riêng=” chỉ=” có=” mỹ=” nhân=” hiển=” trà=” khi=” bắt=” đầu=” tiệc=” rượu=” và=” trà=” thơm=” cáo=” biệt=” này=” là=” khác=”

nhau.khi=" bắt=" đầu=" khai=" tiệc,=" dâng=" lên=" thiên=" tử=" là=" "quân=" sơn=" ngân=" châm",=" những=" người=" còn=" lại=" là=" "sư=" phong=" long=" tỉnh".hiện=" giờ,=" trước=" bàn=" chúng=" ta=" đặt=" một=" ly=" "dương=" hà=" xuân=" lục",=" còn=" "châu=" lan=" đại=" phương",=" sau=" mỗi=" lần=" yến=" tiệc=" đều=" được=" thiên=" tử=" dùng=" làm=" trà=" thơm=" cáo=" biệt.vốn=" mọi=" chuyện=" sẽ=" được=" diễn=" ra=" theo=" như=" quy=" củ,=" vẫn=" giống=" như=" mỗi=" lần=" trước=" đây,=" nhưng=" mà=" không=" ngờ,=" lúc=" này,=" lại=" xảy=" ra=" một=" biến=" cố=" nhỏ=" không=" ai=" lường=" trước.bệ=" hạ,=" sau=" giờ=" Ngọ=" hôm=" nay,=" lúc=" khánh=" thái=" y=" đến=" khánh=" dương=" cung=" thỉnh=" an=" thì=" có=" nói=" qua,=" hôm=" nay=" hân=" kê=" cho=" bệ=" hạ=" một=" bài=" thuốc=" mới,=" nhất=" định=" phải=" kiêng=" những=" thứ=" có=" tính=" hàn,=" mà=" thần=" thiếp=" nhớ=" rõ=" trong=" "châu=" lan=" đại=" phương"=" này=" có=" "tích=" tuyết=" thảo",=" long=" thể=" của=" bệ=" hạ=" là=" quan=" trọng,=" có=" lẽ=" dùng=" nên=" uống,=" không=" bằng=" liền=" thưởng=" ô=" hoàng=" tử,=" bệ=" hạ=" thấy=" thể=" nào?"khánh=" phi=" nương=" nương=" lên=" tiếng=" khuyên=" nhủ=" nhẹ=" nhàng,=" giọng=" nói=" cũng=" không=" lớn,=" chẳng=" qua=" bởi=" vì=" chỗ=" ngồi=" của=" ta=" và=" nam=" thừa=" diệu=" cũng=" không=" cách=" quá=" xa,=" cho=" nên=" ta=" mới=" nghe=" thấy.mà=" hoàng=" thượng=" cũng=" chỉ=" mỉm=" cười,=" vươn=" tay=" vuốt=" lên=" mu=" bàn=" tay=" của=" khánh=" quý=" phi:=" "hiếm=" thấy=" ái=" phi=" có=" lòng=" như=" vậy,=" từ=" lúc=" nào=" mà=" suy=" nghĩ=" cho=" trẫm."khánh=" phi=" nương=" nương,=" má=" phần=" mỉm=" cười,=" thu=" ba=" long=" lanh=" *thu=" ba:=" ý=" chỉ=" đôi=" mắt*,=" xinh=" đẹp=" nhu=" mì=" lên=" tiếng:=" "thần=" thiếp=" không=" suy=" nghĩ=" cho=" bệ=" hạ,=" thì=" có=" thể=" suy=" nghĩ=" điều=" gì?=" đây=" vốn=" là=" bổn=" phận=" của=" thần=" thiếp,=" lại=" còn=" là=" thật=" tâm."hoàng=" thượng=" nghe=" vậy,=" tâm=" tình=" càng=" vui=" vẻ,=" cũng=" không=" tiếp=" tục=" nói=" thêm=" gì=" với=" khánh=" phi,=" chỉ=" luôn=" nắm=" lấy=" bàn=" tay=" mềm=" mại=" của=" khánh=" phi,=" mãi=" cũng=" không=" buông=" ra,=" ngay=" cả=" giọng=" nói,=" cũng=" mang=" theo=" sự=" vui=" thích=" rõ=" ràng:=" "người=" đầu,=" mang=" "châu=" lan=" đại=" phương"=" này=" cho=" tam=" hoàng=" tử."lời=" vừa=" nói=" ra,=" mọi=" người=" trong=" bữa=" tiệc=" liền=" im=" lặng,=" lại=" không=" hề=" che=" giấu=" sự=" kinh=" ngạc=" không=" ngớt,=" sau=" khi=" vẽ=" kinh=" ngạc=" trôi=" qua,=" những=" tính=" toán=" âm=" thầm=" như=" một=" mạch=" nước=" ngầm=" đang=" dần=" được=" hình=" thành=" tại=" thanh=" hoà=" điện=" này,=" bắt=" đầu=" chuyển=" động=" ra=" bốn=" phía."châu=" lan=" đại=" phương",=" vốn=" là=" ngự=" trà=" dùng=" để=" cáo=" biệt,=" cho=" dù=" là=" hoàng=" thượng=" kiêng=" dùng,=" muốn=" thưởng=" cho=" hoàng=" tử,=" có=" thái=" tử=" ở=" đây,=" bắt=" kể=" thể=" nào=" cũng=" không=" đến=" lượt=" nam=" thừa=" diệu.ta=" hiểu=" ra,=" hoàng=" thượng=" làm=" như=" vậy,=" hơn=" phân=" nửa=" là=" vì=" bức=" văn=" tự=" ở=" tuyên=" chính=" điện=" vài=" canh=" giờ=" trước,=" thứ=" nhất,=" trong=" đấy=" lòng=" của=" ông=" ta=" đã=" có=" sự=" nghi=" kỵ=" bất=" mãn=" với=" thái=" tử,=" cho=" nên=" nhất=" quyết=" không=" đem=" ngự=" trà=" ban=" cho=" hân,=" thứ=" hai,=" cũng=" là=" cho=" nam=" thừa=" diệu=" cùng=" triệu=" mạc=" và=" âu=" dương=" hiến,=" những=" người=" hiểu=" rõ=" tình=" hình=" một=" chút=" nhắc=" nhở.sắc=" mặt=" thái=" tử=" khẽ=" biến=" đổi,=" tuy=" rằng=" đã=" kiểm=" chế=" rất=" tốt,=" chỉ=" trong=" giây=" lát=" đã=" khôi=" phục=" lại=" dáng=" vẻ=" bình=" thường=" không=" có=" việc=" gì,=" nhưng=" mà,=" trong=" đôi=" mắt=" của=" hân=" ít=" nhiều=" có=" phần=" lo=" lắng,=" cho=" dù=" có=" tiếp=" tục=" che=" giấu=" cũng=" không=" thể=" biến=" mất=" hoàn=" toàn.còn=" diễm=" nhi=" thì=" hơi=" cúi=" đầu,=" biểu=" cảm=" rất=" nhẹ,=" không=" nhìn=" ra=" buồn=" vui,=" nằng=" mang=" thai=" đã=" gần=" bảy=" tháng,=" thân=" thể=" nhìn=" qua=" có=" chút=" cồng=" kềnh,=" nhưng=" mà=" cả=" người=" vẫn=" xinh=" đẹp=" không=" gì=" sánh=" được.cung=" nữ=" bưng=" chén=" ngọc=" mâm=" vàng,=" nhẹ=" nhàng=" đến=" trước=" mặt=" chúng=" ta,=" quỳ=" xuống=" hành=" lễ:=" "thỉnh=" tam=" điện=" hạ=" nhận=" thưởng."nam=" thừa=" diệu=" vẫn=" tựa=" vào=" lòng=" ta=" như=" trước,=" không=" nói=" không=" động,=" chỉ=" mỉm=" cười,=" ánh=" mắt=" lơ="

đờ=" mớ=" màng.vì=" thể=" ta=" nhẹ=" nhàng=" lay=" hấn,=" dùng=" tiếng=" nói=" không=" lớn=" nhưng=" đủ=" để=" mọi=" người=" xung=" quanh=" đều=" nghe=" thấy=" "điện=" hạ,=" phụ=" hoàng=" ban=" thưởng=" cho=" người=" ngự=" trà."dường=" như=" hấn=" phải=" mất=" rất=" nhiều=" sức=" lực=" mới=" nhận=" ra=" là=" ta=" đang=" nói=" gì,=" chậm=" rãi=" quay=" đầu=" nhìn=" hoàng=" thượng,=" vẫn=" mỉm=" cười:=" "tạ=" phụ=" hoàng."vừa=" nói=" xong,=" vừa=" vươn=" tay=" phải=" nhắc=" chén=" ngọc,=" lão=" đảo=" đưa=" đến=" bên=" môi,=" uống=" một=" hơi=" cạn=" sạch,=" sau=" đó=" mớ=" hồ=" khế=" nói:=" "rượu=" ngon=" .=" .=" .=" *hix,=" từ=" trà=" thành=" rượu=" lúc=" nào=" thể=" nài*uống=" một=" hơi=" như=" ngư=" ăn=" mẫu=" đơn,=" còn=" có=" thể=" nói=" như=" vậy,=" ngay=" cả=" hoàng=" thượng=" cũng=" nhin=" không=" được=" mà=" cười=" to.khánh=" phi=" nương=" nương=" cũng=" che=" miệng=" mỉm=" cười,=" chuyển=" hướng=" về=" phía=" hoàng=" thượng:=" "bệ=" hạ,=" người=" xem,=" bữa=" tiệc=" hôm=" nay,=" tam=" điện=" hạ=" say=" đến=" như=" vậy=" hiển=" nhiên=" cũng=" không=" cần=" phải=" nói,=" ngay=" cả=" lực=" điện=" hạ,=" thập=" điện=" hạ=" xem=" ra=" cũng=" uống=" không=" ít,=" dục=" thuận=" điện=" hôm=" nay=" có=" lẽ=" sẽ=" rất=" náo=" nhiệt."cũng=" không=" nên=" uống=" nhiều,=" một=" lát=" gió=" đêm=" thổi=" đến=" lại=" đau=" đầu."=" hoàng=" thượng=" cười=" nói:=" "ta=" thấy,=" cũng=" không=" cần=" xuất=" cung=" phiên=" phúc,=" để=" bọn=" chúng=" ở=" lại=" dục=" thuận=" điện=" một=" đêm,=" đợi=" khi=" trời=" sáng=" hãy=" hồi=" phủ."dục=" thuận=" điện,=" là=" cung=" điện=" đặc=" biệt=" chuẩn=" bị=" cho=" các=" hoàng=" tử,=" hoàng=" thượng=" đã=" có=" lời,=" tối=" nay=" nam=" thừa=" diệu=" hiển=" nhiên=" sẽ=" ở=" lại=" trong=" cung.ta=" hiểu=" rõ=" đây=" chính=" là=" kết=" quả=" mà=" hấn=" muốn,=" nhưng=" lại=" đoán=" không=" ra,=" hấn=" làm=" như=" vậy=" là=" vì=" điều=" gì.thân=" ở=" cấm=" cung,=" nhất=" cử=" nhất=" động=" đều=" có=" trăm=" ngàn=" ánh=" mắt=" nhìn=" chăm=" chú,=" khi=" hành=" sự=" nhất=" định=" sẽ=" không=" thuận=" tiện=" như=" ở=" tam=" vương=" phủ,=" hay=" là,=" hấn=" muốn,=" thật=" sự=" bị=" mọi=" người=" nhìn=" thấy.đang=" nghĩ=" ngại,=" bỗng=" thấy=" nét=" mặt=" hoàng=" thượng=" đã=" mang=" theo=" vài=" phần=" mỗi=" một,=" như=" muốn=" lên=" tiếng=" dùng=" bữa=" tiệc.nhưng=" mà,=" ý=" dương=" công=" chúa=" lại=" nhanh=" hơn=" một=" bước,=" đứng=" dậy,=" nhẹ=" nhàng=" cười=" nói=" với=" hoàng=" thượng:=" "phụ=" hoàng,=" vì=" muốn=" chúc=" mừng=" quân=" ta=" đại=" thắng,=" nhi=" thần=" từng=" cùng=" một=" người=" bằng=" hữu=" khổ=" luyện=" một=" đoạn=" vũ=" khúc,=" không=" biết=" phụ=" hoàng=" có=" thể=" ăn=" chuẩn=" cho=" nhi=" thần=" biến=" diễn=" trong=" thanh=" hoà=" điện=" hay=" không,=" để=" chúc=" mừng=" các=" dũng=" sĩ,=" cũng=" xem=" như=" là=" thể=" hiện=" tâm=" ý=" của=" toàn=" bộ=" công=" chúa=" hoàng=" thất."mặc=" dù=" hoàng=" thượng=" không=" thể=" che=" dậy=" vẽ=" mỗi=" một,=" nhưng=" cuối=" cùng=" vẫn=" không=" muốn=" làm=" phật=" lòng=" ái=" nữ,=" khế=" mỉm=" cười=" gật=" đầu.ý=" dương=" công=" chúa=" mỉm=" cười=" ngọt=" ngào,=" lập=" tức=" phân=" phó=" hạ=" nhân=" mang=" đến=" sáo=" ngọc,=" đứng=" tại=" thềm=" ngọc.thái=" tử=" mỉm=" cười=" hỏi:=" "cử=" muội,=" muội=" muốn=" biểu=" diễn,=" sao=" lúc=" trước=" không=" nghe=" nhắc=" đến?"ý=" dương=" công=" chúa=" vẫn=" ngọt=" ngào=" cười=" như=" trước:=" "thái=" tử=" ca=" ca,=" đó=" là=" vì=" thần=" muội=" muốn=" ọi=" người=" một=" sự=" kinh=" ngạc=" nha!"không=" biết=" có=" phải=" vì=" ta=" suy=" nghĩ=" quá=" nhiều=" hay=" không,=" cảm=" giác=" khi=" nằng=" nói=" lời=" này=" thì=" sóng=" mắt=" nhẹ=" nhàng=" như=" có=" như=" không=" hướng=" về=" phía=" nam=" thừa=" diệu,=" ăn=" chứa=" sự=" chờ=" mong,=" lại=" càng=" không=" giấu=" được=" vẽ=" hưng=" phấn."cử=" muội=" đã=" nói=" là=" vũ=" khúc,=" sao=" chỉ=" có=" mình=" muội=" độc=" tấu=" sáo=" ngọc?"=" thái=" tử=" lại=" hỏi.ý=" dương=" công=" chúa=" yêu=" kiều=" mỉm=" cười:=" "ha=" ha,=" thái=" tử=" ca=" ca,=" huynh=" cứ=" đợi=" xem=" đi."nói=" xong,=" nằng=" cũng=" không=" nói=" thêm=" gì,=" lập=" tức=" đem=" sáo=" ngọc=" đặt=" bên=" môi,=" khế=" thổi.khi=" tiếng=" nhạc=" du=" dương=" cất=" lên,=" đầy=" lòng=" không=" thể=" kiềm=" chế=" mà=" trầm=" xuống,=" nằng=" thổi=" sáo,=" tuy=" rằng=" không=" thành=" thạo=" bằng=" khánh=" phi=" nương="

nương=" và=" diễm=" nhi,=" nhưng=" không=" thể=" nghi=" ngờ=" đó=" chính=" là=" giai=" điệu=" của=" "kinh=" hồng=" khúc",=" hơn=" nữa=" rõ=" ràng=" là=" đã=" dụng=" tâm=" tập=" luyện.đoạn=" đầu=" khúc=" nhạc=" vừa=" ngừng,=" một=" người=" mặc=" hồng=" y=" lộng=" lẫy,=" như=" áng=" mây=" nhẹ=" nhàng=" bước=" ra=" từ=" hang=" núi,=" từ=" bóng=" đêm=" mịt=" mùng=" bên=" ngoài=" thanh=" hoà=" điện=" mảnh=" mai=" nhẹ=" nhàng=" đi=" tới,=" uyển=" chuyển=" như=" chim=" oanh,=" bóng=" tay=" áo=" khê=" lướt,=" phát=" phơ=" mềm=" mai.ta=" nhìn=" thấy=" thần=" sắc=" trên=" mặt=" mẫu=" thân=" khê=" biến=" đổi.người=" nhảy=" múa,=" là=" một=" nữ=" tử=" có=" dáng=" người=" uyển=" chuyển,=" gương=" mặt=" ẩn=" dưới=" tầng=" lụa=" mỏng,=" nhưng=" vì=" động=" tác=" rất=" nhanh,=" cho=" nên=" không=" thể=" nhìn=" rõ=" dung=" nhan,=" nhưng=" chỉ=" một=" điệu=" vũ=" huyền=" ảo=" xinh=" đẹp,=" cũng=" đủ=" làm=" mọi=" người=" kinh=" ngạc=" mà=" thán=" phục.cho=" dù=" trong=" lễ=" chúc=" mừng=" lần=" này,=" những=" ca=" vũ=" đều=" phải=" trải=" qua=" sự=" tuyển=" chọn=" tinh=" tể=" của=" thái=" tử,=" không=" có=" tiết=" mục=" nào=" mà=" không=" phải=" là=" kiệt=" tác,=" chỉ=" có=" điều,=" lúc=" này,=" với=" một=" điệu=" múa=" kỳ=" diệu=" vô=" song=" trước=" mắt=" cũng=" đủ=" làm=" tất=" cả=" u=" buồn=" biến=" sắc.cuối=" cùng=" tay=" áo=" khê=" hạ,=" nàng=" kia=" vẫn=" đang=" ở=" ngoài=" cửa=" thanh=" hoà=" điện,=" cũng=" như=" lúc=" đến,=" vẫn=" đứng=" ngay=" vị=" trí=" nhảy=" múa,=" dáng=" vẻ=" xinh=" đẹp,=" thật=" sự=" đúng=" với=" một=" câu=" "tiểu=" thủy=" thi=" hậu=" liễu=" vô=" lực,=" tà=" duệ=" cư=" thì=" vân=" dục=" sinh=" " *khoanh=" tay=" xuống=" chút=" như=" liễu=" rũ,=" nghiêng=" nghiêng=" tà=" áo=" như=" mây=" bay*(1)sau=" đó,=" nàng=" chậm=" rãi=" đứng=" thẳng=" người,=" đúng=" lúc=" có=" một=" ngọn=" gió=" lướt=" qua,=" tầng=" lụa=" mỏng=" trên=" mặt=" nàng=" theo=" gió=" bay=" xuống.nàng=" cũng=" không=" có=" bước=" nhanh,=" mà=" là=" nhẹ=" nhàng=" bước=" liên=" tục,=" chậm=" rãi=" đi=" vào=" cung=" điện=" đang=" lặng=" ngắt=" như=" tờ.ánh=" lửa=" sáng=" ngời,=" dần=" dần=" thấp=" sáng=" dung=" nhan=" của=" nàng,=" vẽ=" đẹp=" tựa=" tiên=" tử,=" thấp=" thoáng=" mà=" rực=" rỡ,=" mảnh=" mai=" yếu=" đuối,=" đến=" ta=" nhìn=" thấy=" còn=" yêu=" thương.tựa=" như,=" bóng=" tối=" phía=" sau=" đang=" ngày=" càng=" dày=" đặc=" không=" lối=" thoát,=" vì=" vậy=" nàng=" nhanh=" nhẹn=" bước=" đến.lại=" giống=" như=" muốn=" nhanh=" chóng=" thoát=" khỏi=" một=" câu=" chuyện=" cũ=" nào=" đấy.sắc=" mặt=" mẫu=" thân=" chợt=" thay=" đổi,=" mà=" ta=" nhìn=" thấy,=" bàn=" tay=" đang=" giữ=" chén=" ngọc=" của=" nam=" thừa=" điệu,=" khê=" run.=">

72. Chương 72

Phù dung bắt cặp mỹ nhân trang, Thủy điện phong lai châu thủy hương. (1) Một bộ hồng y, chậm chậm khoan thai, nàng hướng mặt về phía thềm ngọc, nhẹ nhàng hành lễ: "Dân nữ Đỗ Như Ngâm bái kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Búi tóc như gió, tóc mai như sương, dung nhan tiên tử, giọng nói yêu kiều uyển chuyển, rung động lòng người. Hoàng thượng ngừng lại một hồi mới mở miệng: "Đứng lên đi." "Tạ hoàng thượng." Đỗ Như Ngâm vâng lệnh đứng dậy, đôi mắt sáng rõ, như có như không chuyển mắt về phía ta và Nam Thừa Diệu, chưa kịp lưu lại đã lập tức thu hồi, tựa như ngọn cây Hải Đường yêu kiều đứng yên. "Quả nhiên là một nữ tử sắc nghệ song toàn, có điều, người là nữ nhi nhà nào? Sao Trầm chưa từng gặp qua người?" Hoàng thượng nhìn nàng lên tiếng hỏi. Đã là bằng hữu của Ý Dương công chúa, hiển nhiên chỉ có thể là người nhà quan viên, có lẽ thế lực cũng không nhỏ, bằng không, sao có cơ hội nhìn thấy công chúa, lại còn được Ý Dương công chúa đích thân dẫn vào Thanh Hoà điện hiến vũ. Đỗ Như Ngâm dịu dàng đáp: "Phụ thân dân nữ là Đỗ Phụng An, là người hầu ở Nội Các, ca ca của dân nữ ở trong quân doanh có nhiệm vụ bố trí quân binh, chức vụ thấp kém, nên bề hạ chưa từng nghe qua." Quan viên lớn nhỏ trong triều nhiều như hồng mao, người hầu ở nội các bất quá chỉ là quan lục phẩm, còn giữ

chức vụ bố trí quân binh thì cũng chỉ là bát phẩm, hoàng thượng hiển nhiên là không biết. Vì vậy hoàng thượng chỉ gật đầu như có như không, thản nhiên mở miệng: “Nhưng lại sinh ra người có dáng vẻ tốt như vậy.” Tuy nhiên, không biết có phải chỉ vì Đỗ Như Ngâm có kỹ thuật nhảy múa xinh đẹp, cho nên mới được Ý Dương công chúa nâng đỡ quá mức như vậy hay không. Đang suy nghĩ, Nam Thừa Hi đã đem sáo ngọc trong tay giao cho cung nữ đứng hầu phía sau, mỉm cười ngọt ngào với hoàng thượng: “Phụ hoàng, trước đó không lâu, trong bữa tiệc sinh thần *sinh nhật* nữ nhi của vị đại thần thị vệ hoàng cung, nhi thần tình cờ quen với Đỗ cô nương, khi đó nàng lấy một điệu nghệ thường vũ y đã có thể lấn át những hoa thơm cỏ lạ khác, cho nên nhi thần mới nghĩ muốn mời Đỗ cô nương cùng nhau luyện tập, hôm nay dâng tặng một điệu múa chúc mừng trong Thanh Hoà Điện, không biết phụ hoàng có vừa lòng không?” Hoàng thượng thờ ơ “Ừ” một tiếng, trầm ngâm một lát, cũng nhìn về phía Đỗ Như Ngâm, mở miệng hỏi: “Vừa rồi người múa, có phải là ‘Chiếu Ảnh vũ’?” Đỗ Như Ngâm dịu dàng cười, có phần ngượng ngùng lên tiếng: “Dân nữ may mắn nhìn thấy tập tranh mô phỏng lại ‘Chiếu Ảnh vũ’ trong thư phòng của Ý Dương công chúa, đáng lẽ không nên tự đánh giá mình quá à tập luyện điệu múa truyền kì này, nhưng vì tâm ý của công chúa đối với hoàng thượng, đối với dũng sĩ Nam Triều đã làm thần cảm động, lúc này mới cả gan bày xấu.” Hoàng thượng thoáng gật đầu, thản nhiên nói: “Có thể múa được như vậy, cũng là hiếm thấy, một hồi đến nội vụ phủ lĩnh thưởng.” Đỗ Như Ngâm quỳ xuống lĩnh chỉ tạ ơn, vàng trán hạ xuống, lộ ra chiếc gáy thanh tú, làn da trắng nõn mượt mà như son, phần trang tinh tế. Thái giám nội vụ phủ phụng chỉ đưa nàng ra khỏi Thanh Hoà điện lĩnh thưởng, bữa Lễ Chúc Mừng này cũng đến lúc hạ màn. Nếu hoàng thượng đã lên tiếng căn dặn, tối nay Nam Thừa Diệu chỉ có thể ngụ lại Dục Thuận điện của Tử Kinh cung. Thái giám trong cung sớm đã tiến đến thu dọn tiệc rượu, nhanh nhẹn diu một bên Nam Thừa Diệu đang say như chết, sau đó thận trọng bước về phía Dục Thuận Điện. Theo như quy cũ, ta không thể ngủ lại trong cung, nhưng Nam Thừa Diệu nếu như đã say bí tỉ, thân là Tam vương phi, cho dù biết rõ hẳn chỉ đang giả say, nhưng về tình về lý, ta đều phải đi đến Dục Thuận Điện trông nom, đợi đến khi hẳn ngủ say mới có thể hồi phủ. Vì vậy, cho dù mỗi mệt vô cùng, ta cũng chỉ có thể theo chân các phi tần phu nhân, trước tiên đến sảnh trước của Thanh Hoà Điện dùng qua trà ở ‘Thanh Yên Sảnh’, chờ thái giám dẫn đường mang nha hoàn của các phủ đến. Trong mắt mẫu thân như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lúc này lại không thích hợp để nói ra, bước đến cũng không được, chỉ có thể ngồi cách mấy hàng ghế, xa xa nhìn về phía ta và Diễm nhi đang ở gian trong. Trong lòng không yên, cũng không có tâm trạng nói chuyện, nhưng lại nghe thấy Diễm nhi ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ thấy Đỗ Như Ngâm vừa múa ở Thanh Hoà Điện kia thế nào?” Ta thuận miệng đáp: “Đỗ cô nương sắc nghệ song toàn, điệu múa kia thật rất đẹp.” Diễm nhi khẽ cười: “Nữ nhi của một tên người hầu nho nhỏ trong nội các, hôm nay lại có thể nổi bật như vậy, chẳng qua người lợi hại thật sự chính là vị Ý Dương công chúa kia của chúng ta.” Cho dù giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng bất giác ta vẫn nhìn xung quanh, may là các vị mệnh phụ đều đoan chính ngồi ở gian ngoài, mà các tần phi công chúa ở gian trong đều đang vây quanh Ý Dương công chúa nói cười, cũng không có ai chú ý đến lời nói của chúng ta. Diễm nhi tựa như không nhận ra động tác của ta, nên vẫn thờ ơ hồn nhiên như trước, khẽ cười chế giễu, sau đó mới nói: “. . . Hoàng tử công chúa ở Thiên gia, không có một ai không phải là ngọn đèn cạn dầu, Kinh Hồng ca, Chiếu Ảnh vũ, tỷ tỷ, tỷ nên cẩn thận.” Trong lòng trầm xuống, từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, ta luôn cố ý phớt lờ sự bất an ảm đạm ở trong lòng, nhưng hiện tại, một câu nói của nàng đã ép buộc ta không thể tiếp tục tránh né. Đúng vậy, ta không tin đây là sự trùng hợp. Nếu như nói, lúc trước nhìn thấy tâm mắt của Ý Dương công chúa và Đỗ Như Ngâm như có như không ném về phía Nam Thừa Diệu, ta còn tưởng rằng bản thân quá đa nghi, thế nhưng, khi tiếng nhạc “Kinh Hồng ca” vừa vang lên, khi hoàng thượng nói ra cái tên “Chiếu Ảnh vũ”, ta liền biết, tất cả những chuyện này không hề đơn giản, chỉ là, ta thật đoán không ra, đến cùng thì tâm ý của các nàng là gì. Ta không nói gì, mà Diễm nhi chỉ hơi hạ xuống ánh mắt, nhẹ vươn tay dịu dàng xoa lên bụng của mình, khẽ cười lên tiếng: “Nhị tỷ, nhanh chóng có một đứa trẻ đi, ngay khi, tỷ cảm thấy đã không còn điều gì có ý nghĩa, thì ít nhất còn có nó, đó là điều hoàn toàn thuộc về tỷ —” Giọng nói của nàng đột nhiên ngừng lại, bàn tay vốn đang vuốt lên bụng của mình cũng thoáng dừng lại, tuy rằng chỉ là trong chốc lát, sau lại thản nhiên mỉm cười, đôi tay trắng tinh như ngọc dịu dàng phủ bên bụng, giống như, muốn giữ lấy một bảo bối quý giá nhất trên thế gian. Giọng nói của nàng, sâu nặng kiên quyết mà nhu hoà, dịu dàng mà vững vàng như biển sâu: “Con của ta, ta nhất định sẽ toàn tâm yêu thương nó, sẽ không để nó phải chịu đựng những gì mà mẫu thân đã phải trải qua.” Ta ngẩn ra, vẫn chưa kịp lên tiếng hỏi, liền thấy thái giám dẫn đường đưa đến những tỷ nữ theo hầu vốn không thể vào Thanh Hoà Điện phải đứng chờ ở Duyệt vi thiên quán đi vào Thanh Yên Sảnh, Sơ Ảnh, Âm Hương và Bích Chỉ đều có trong số đó. Diễm nhi cũng không tiếp tục nói thêm gì, lập tức đứng dậy, ta cũng đành lặng lẽ thu lại lời muốn hỏi, mang theo Sơ Ảnh rời khỏi Thanh Yên Sảnh, đi về

phía Dục Thuận Điện. Tới Dục Thuận Điện, Nam Thừa Diệu đang nằm ngủ ở Đông Ngõn các, ta định bước vào, lại mơ hồ nghe thấy tiếng bình hoa vỡ xen lẫn với tiếng người ồn ào ở Tây Ngõn các truyền đến, vị ma ma quản lý Dục Thuận Điện lập tức phân phó hai tiểu cung nữ ở phía sau đi qua xem, sau đó mới lên tiếng cười nói với ta: “Cũng may Tam điện hạ rất dễ hầu hạ, người đã nằm nghỉ, nếu như giống với Lục điện hạ ở Tây Ngõn các, Vương phi có thể sẽ vất vả, nô tỳ thấy, Trương trác phi của Lục điện hạ e là không quá nửa đêm cũng không thể quay về phủ.” Ta loáng thoáng nghe thấy từ Tây Ngõn Các truyền đến tiếng nữ tử vừa bất lực vừa cố gắng khuyên nhủ cầu xin, không khỏi mỉm cười, nếu như Nam Thừa Diệu cũng học tập Lục đệ của hân, vậy thì một hồi giả say này lại càng giống thật hơn, xem như, đây là một cuộc khảo nghiệm thử xem khả năng biểu diễn của hân, mà ta cũng phải tận lực chịu hành hạ. Vừa nghĩ, vừa nhìn về phía ma ma nói một tiếng “Làm phiền”, liền dẫn Sơ Ảnh nhẹ nhàng bước vào Đông Ngõn các. Bên trong Đông Ngõn các, Nam Thừa Diệu đã nằm ngủ, ánh nến hơi sáng rõ, rèm giường phủ xuống. Thái giám đứng hầu bên ngoài giường thấy ta bước vào, dáng vẻ phục tùng thu mất, im lặng cúi mình hành lễ, sau đó nhẹ nhàng giúp ta vén lên rèm giường. Ta đi đến bên giường, ngồi xuống, Nam Thừa Diệu nhắm mắt nằm yên, hơi thở đều đều, sắc mặt bình lặng, mặc dù biết rằng hơn phân nửa là hân không có ngủ, nhưng vì ngại người ngoài, nên ta vẫn vươn tay giúp hân kéo lại chăn. Một tay nhẹ nhàng nhất cánh tay đang để bên ngoài chăn của hân, một tay kéo chăn đắp lên, đang định thu hồi cánh tay của mình, nhưng không ngờ lại bị hân giữ chặt. Ta giật mình, theo bản năng dùng sức rút tay, nhưng hân lại không hề buông, lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ. Còn cách rèm giường, lại được chiếc chăn phủ lên, nên không ai nhìn thấy hành động của chúng ta, hân vẫn nhắm mắt như trước, giống như đang ngủ, nhưng mà khoé môi lại hơi hơi cong lên. Ta không thể lên tiếng, lại không dám có hành động gì quá mạnh, có trừng mắt hân cũng không nhìn thấy, bất giác vừa cảm thấy buồn cười vừa lúng túng, đang lúc không biết phải làm sao, hân đã từ từ vươn bàn tay kia đến, dùng cả hai tay cầm lấy tay của ta, hơi siết chặt, sau đó chậm rãi buông ra. Ta ngơ ngẩn, hành động này của hân rõ ràng là có ý trấn an, ta hiểu hân là đang muốn nói ta không cần phải lo lắng, nhưng ta thật không biết rồi sẽ có chuyện gì xảy ra. Chậm rãi thu hồi cánh tay từ dưới chăn, ta đưa mắt nhìn vào gương mặt của hân, vẫn nhắm hai mắt như trước, sắc mặt trầm ổn bình tĩnh. Tiểu thái giám đứng hầu lại buông rèm xuống, vì thế ta chỉ có thể đè nén sự ngờ vực cùng bất an ở trong lòng, đưa Sơ Ảnh rời khỏi Dục Thuận Điện. Thái giám dẫn đường cầm theo đèn lồng đưa ta và Sơ Ảnh đến bên ngoài cửa cung, ở đó, xe ngựa của Tam vương phủ đã đứng hầu từ sớm. “Khăn tay của ta! Khăn tay của ta đâu mất!” Đi được một đoạn, đột nhiên Sơ Ảnh hét ha hét hoảng kêu lên, ta vẫn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bất chợt bị nàng hù dọa. Chuyện đột ngột xảy ra, mà lại đang ở bên trong hoàng cung, ta vốn định nói nàng vài câu, nhưng nhìn thấy nàng nôn nóng đến nỗi khoé mắt ửng hồng nên cuối cùng cũng không nhẫn tâm, ngược lại còn hỏi: “Em đường vội, khăn tay nào không thấy?” Giọng nói của nàng mang theo tiếng nức nở: “Chính là khăn tay mà em và Âm Hương mỗi người có một chiếc, lúc ở Duyệt vi thiên quán, cả hai còn lấy ra xem, nhưng mà, hiện tại lại không thấy, tiểu thư, em phải làm sao bây giờ?” Ta biết chiếc khăn kia quan trọng thế nào với Sơ Ảnh, suy nghĩ một lát, liền nói với thái giám dẫn đường: “Khăn tay kia rất có thể đã rơi ở Duyệt vi thiên quán, làm phiền công công đưa bọn ta đến xem.” Tiểu thái giám kia cuống quýt quỳ xuống: “Xin Vương phi tha cho nô tài! Duyệt vi thiên quán là nơi dơ bẩn của bọn hạ nhân, nếu nô tài đưa Vương phi đến đó, nhất định sẽ bị Từ công công đánh chết!” Nương theo ánh sáng từ chiếc đèn lồng, hiện ra một gương mặt vô cùng non nớt, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy, chắc là vừa vào cung không lâu nên bị thái giám tổng quản quát thúc nghiêm khắc, lá gan thật nhỏ. Ta cũng không muốn làm khó hân, liền mở miệng nói: “Khăn tay này rất quan trọng, không bằng ta đợi ở đây, công công đưa tỳ nữ của ta đến Duyệt vi thiên quán tìm qua, công công thấy thế nào?” “Điều này . . .” Hân vẫn có chút do dự. Vì thế ta kiên trì lên tiếng lần nữa: “Làm phiền công công.” Hân nhìn ta, lại nhìn nét mặt nôn nóng như muốn khóc của Sơ Ảnh, do dự gật đầu, suy nghĩ một lát rồi vươn tay chỉ về phía cung điện đang sáng bừng ánh đèn cách đó không xa: “Tam vương phi, phía trước chính là Sướng Âm cung của Ý Dương công chúa, hay là để nô tài đưa Vương phi đến nơi ở của công chúa ngồi một lát, đợi nô tài dẫn vị cô nương này tìm được khăn tay sẽ quay lại đón Vương phi.” Ta khẽ cười: “Công công không cần lo lắng, người cứ mang Sơ Ảnh đi tìm khăn tay là được, kia là chỗ ở của Ý Dương công chúa, Bốn cung sẽ tự đi đến.” Dù sao Sơ Ảnh cũng đi theo ta từ lâu, hiểu rõ với tình cách của ta nhất định sẽ không bước vào Sướng Âm cung, nhưng lại không thể vạch trần, nên chỉ nhỏ giọng hỏi một câu: “Tiểu thư, một mình người thật sự không sao chứ?” Ta vỗ vỗ tay nàng: “Mau đi đi, nếu không tìm thấy ở Duyệt vi thiên quán, em phải mau trở về, ở trong hoàng cung không thể làm loạn, sau khi trở về chúng ta sẽ tiếp tục nghĩ cách.” “Tiểu thư yên tâm, điểm này nô tỳ hiểu rõ.” Nàng gật đầu đi theo tên tiểu thái giám kia, ta vô ý bước vào Sướng Âm cung, lại không có đèn lồng chiếu sáng, nên chỉ tùy ý bước chậm trong bóng tối. Nhưng mà, không được yên tĩnh bao

lâu, liền nhìn thấy cách đó không xa có ánh đuốc đang chậm chậm đi về phía Sướng Âm cung, ta nghĩ lúc này đang một thân một mình, bất luận người đến là ai, nếu gặp phải cũng khó tránh khỏi phải phí lời giải thích, lại càng không tiện cùng người khác nói chuyện, vì thế liền nhờ vào bóng tối, ẩn thân phía sau một tảng đá lớn bên hồ. Trong một lát, giọng nói già nua của một ông lão mang theo vẻ đắc ý không hề che giấu truyền vào vành tai của ta: “. . . Mặc dù ta ở bên ngoài, nhưng cũng nghe nói một điệu múa của Ngâm Ngâm khiến cả sảnh đường lớn tiếng khen ngợi, cuối cùng cũng không phụ lòng ta và mẫu thân của người từ nhỏ đã dạy người cầm kỳ thư hoạ, thanh nhạc vũ đạo . . . Công chúa điện hạ, không phải là thần khoe khoang, nhưng tiểu nữ của thần mà múa nếu so sánh với Tang Mộ Khanh, đệ nhất vũ cơ của Nam Triều, e rằng chỉ có hơn chứ không kém, cả gan nói một câu, dù là trong Tử Kinh cung, chỉ sợ cũng không có mấy người có thể so sánh . . .” “Phụ thân.” Giọng nói dịu dàng mềm mại mang theo vẻ thần nhiên kiên trì, cắt ngang người đang nói: “Tang Mộ Khanh danh chấn thiên hạ, cũng không phải chỉ cần dựa vào kỹ thuật múa tốt là được. Hơn nữa, nàng là nữ tử thanh lâu, ca hát nhảy múa chính là việc quan trọng, nhưng khi vào hoàng cung, vào thiên gia, cầm kỳ thư hoạ thanh nhạc vũ đạo, những tài nghệ đó cho dù có quan trọng, nhưng có thể cũng không có chỗ để dùng. Những thiên kim nhà quan, hay những nữ tử trong hậu cung này, có người nào là không có một tài nghệ nào đấy, thậm chí là còn nhiều hơn? Người nghĩ rằng, hiện tại Khánh phi nương nương có được ân vinh khiến vạn người hâm mộ này cũng chỉ vì nàng biết thổi sáo vẽ tranh thôi sao? Trong bữa tiệc Trung thu ngắm trăng, không phải Tam vương phi chỉ bằng một khúc Kinh Hồng, một tiếng đàn tươì đẹp đã khiến bốn phương kinh ngạc hay sao, cho nên phụ thân, con đường sau này của Ngâm Ngâm còn rất dài, từ nay về sau người cũng đừng nói những lời như vậy.” Giọng nói của Ý Dương công chúa hơi có ý cười, vang trong đêm tối: “Đỗ nội thị, người nhìn xem, có phải nữ nhi của người hiểu chuyện hơn người không!” Đỗ Phụng An kia cuống quýt đáp: “Hạ quan đáng chết, hạ quan biết sai, xin Công chúa điện hạ trách phạt!” Ý Dương công chúa cười khúc khích: “Đỗ nội thị sai chỗ nào chứ? Người sinh được một nữ nhi xinh đẹp như ngọc thể này, lại tận trung với ta, ta không ân thưởng, ngược lại còn trách phạt, không phải là không phân biệt trắng đen hay sao?” “Hạ quan không dám. hạ quan không dám . . .” Đỗ Phụng An vẫn luôn vâng vâng dạ dạ. Ý Dương công chúa cũng không để ý đến hắn, lập tức lên tiếng với Đỗ Như Ngâm: “Hôm nay cũng đã muộn, người lại vừa nhận thưởng, để tránh miệng lưỡi thế nhân, ta cũng không thể giữ người ở lại Sướng Âm cung. Sáng sớm ngày mai ta sẽ phái người đến phủ để đón người, người phải trang điểm thật tỉ mỉ, đêm nay Tam ca ngủ lại Dục Thuận Điện, sáng sớm mai phụ hoàng nhất định sẽ gọi hần đến Di Lan Hiên dùng bữa tiệc *bữa sáng*.” Giọng nói của Đỗ Như Ngâm tựa như hoàng anh được xuất cốc, khe khẽ dịu dàng vang lên: “Ngâm Ngâm hiểu rõ, chỉ là công chúa, vừa rồi trong bữa tiệc Ngâm Ngâm thấy Tam điện hạ đã say, cho nên lo lắng người không nhìn thấy Ngâm Ngâm múa ‘Chiếu Ảnh vũ’.” “Say rượu thì cũng còn ba phần tỉnh, huống chi Tam ca của ta của không phải là người bình thường, bằng không sao lại đáng để ta nhọc lòng như vậy. Trước đây hần luôn lánh nặng tìm nhẹ, không hề cự tuyệt, cũng không tiếp nhận, rất gay gắt, thế nhưng có một lần, ta thăm dò, thì hần lại không tiếp tục cự tuyệt.” Ý Dương công chúa cười một cái: “Cho dù thật sự hần không nhìn thấy, người cũng không cần lo lắng, người có khuôn mặt sắc nước hương trời, chính là vũ khí tốt nhất.” Đỗ Như Ngâm yêu kiều mà cung kính đáp: “Ngâm Ngâm nhờ vào sự sắp xếp của công chúa.” Ý Dương công chúa thần nhiên mỉm cười: “Thời điểm cũng không còn sớm, trước tiên các người theo Tiểu Lộ Tử xuất cung, đừng quên chuyện ta dặn dò, sau khi trở về phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có khí sắc.” “Ngâm Ngâm hiểu rõ, tạ công chúa chỉ bảo.” Khi ánh lửa dần dần khuất xa, có lẽ cha con Đỗ gia đã rời khỏi, giọng nói của Ý Dương công chúa lại thần nhiên vang lên một lần nữa: “Mong rằng, nàng có thể hoàn thành tốt, không uổng phí ta đã hao tâm suy nghĩ.” Một giọng nữ tử lạnh lợi tiếp lời: “Công chúa, chỉ dựa vào một mình nàng, nò thì cảm thấy có chút không yên.” Ý Dương công chúa nói: “Cũng không còn cách nào khác, vốn dĩ Mộ Dung Liễm có quan hệ rất tốt với Tam tẩu của ta, nếu ta gả cho hần, hiển nhiên sẽ thân thiết hơn một chút với Tam ca, nhưng hiện tại chỉ có thể trông chờ vào con cờ Đỗ Như Ngâm.” “Mộ Dung Liễm kia thật sự không biết phân biệt tốt xấu!” “Tuy là như vậy, nhưng khi hần làm như thế, bản thân ta lại có vài phần thật lòng tán thưởng hần, đúng là một nam tử biết gánh vác, nhưng mà, quên đi —” Ý Dương công chúa lại thần nhiên mỉm cười: “Chỉ có điều, Hi nhi, Đỗ Như Ngâm này cũng không phải là một người đơn giản, theo như tin tức của Tiểu Lộ Tử, từ trước đến nay nàng luôn khiêm tốn an phận, nhưng trong bữa tiệc sinh thần ở Hoàng Y Viện nàng lại cố gắng thể hiện hết tài năng, người có biết nàng làm như vậy chẳng qua là vì muốn thu hút sự chú ý của ta hay không?” “Công chúa vừa nói như vậy, làm nô tỳ cũng thực sự nhận ra điều này.” “Ta lợi dụng nàng để lôi kéo Tam ca, nàng không phải cũng muốn lợi dụng ta để cố gắng thay đổi vận mệnh của mình hay sao — cho dù Tam ca không thể cho nàng danh phận, nhưng nhất định vinh hoa phú quý là không thể tránh khỏi. Còn nếu thủ đoạn của nàng lợi hại một chút, khiến Tam

ca của ta dụng tình hơn một chút, nạp nàng làm thiếp, vậy đó chính là tôn vinh mà nữ nhi của một tên người hầu nhỏ nhoi trong nội các cho dù có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.” “Nô tỳ thấy Đỗ Như Ngâm này, đúng là một người thông minh, cứng cỏi hơn so với cha nàng ta nhiều. Chỉ là công chúa, người vì Tam điện hạ mà nhọc lòng, vạn nhất . . .” “Không có vạn nhất.” Ý Dương công chúa quả quyết cắt ngang lời thị nữ kia: “Kim lân khởi thị trì trung vật (2), tuyệt đối ta không nhìn lầm — cho nên, sẽ không có vạn nhất.”

73. Chương 73

Trở lại Tam vương phủ, trong đầu ta vẫn không thể xóa đi cuộc đối thoại giữa Ý Dương công chúa và Đỗ Như Ngâm, rất rõ ràng, không thể nghi ngờ mục tiêu của các nàng chính là Nam Thừa Diệu. Búi tóc như gió, tóc mây như sương, dung nhan tựa tiên tử, Đỗ Như Ngâm kia quả thực nghiêng nước nghiêng thành đến ta còn thấy yêu thương, ngay đến Khánh phi nương nương cùng Diễm nhi khi đứng trước nàng, e rằng cũng phải kém ba phần. Mà Nam Thừa Diệu từ trước đến nay luôn lưu lại cho thế nhân một hình tượng đúng với câu “Bồi trung tửu sắc thường bích, Hoài trung mỹ nhân như ngọc” *Rượu trong chén ngọc màu xanh biếc, mỹ nhân trong lòng tựa như ngọc*, cũng vì vậy, Ý Dương công chúa mới mưu tính dùng dung nhan của Đỗ Như Ngâm để lấy lòng Nam Thừa Diệu. Chính là, trong khoảng thời gian dài chung sống, ta lại rất rõ Nam Thừa Diệu là một người thế nào, cũng nguyện ý tin tưởng hắn. Nhưng ta vẫn không yên lòng, kỳ thật một cái nắm tay sau cùng của hắn khi ở Dục Thuận Điện, có ý tứ trấn an rất rõ ràng, cũng vì vậy mà làm ta có muốn không để ý cũng không được. Hiển nhiên, ta biết nhất định là do hắn giết dây nên mới có thể mượn nhờ việc giả say để ngủ lại trong cung, chỉ là không biết đến cùng sẽ có chuyện gì xảy ra, mặc dù chưa bao giờ ta hoài nghi tâm cơ và năng lực của hắn, nhưng mà....., chỉ mới nằm nghỉ không được bao lâu, liền bị đánh thức bởi một hồi tiếng đập cửa dồn dập, ở bên ngoài Tầm Vân vừa gõ cửa vừa vội vàng lên tiếng, “Vương phi, nô tỳ Tầm Vân có việc gấp muốn cầu kiến Vương Phi!” Ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, phía Đông chỉ vừa hừng sáng, mà Tầm Vân lại nôn nóng hỗn loạn đến như vậy, ngay cả quy củ cũng không màng đến, hiển nhiên chỉ có thể là chuyện liên quan đến Nam Thừa Diệu. Vì thế ta vừa khoác áo ngồi dậy, vừa bảo Sơ Ảnh ra ngoài mở cửa. Tầm Vân liền bước vào, tóc mai không còn chỉnh tề như ngày thường, mà nhìn qua có phần hỗn loạn, nàng vội vàng hành lễ với ta, sau đó gấp gấp lên tiếng, “Vương phi, trong cung truyền ý chỉ, muốn Vương phi phải tức khắc vào cung, xe ngựa đã chờ bên ngoài cửa chính của Vương phủ.” Ta hơi kinh hãi, “Hiện tại?” Tầm Vân đáp. “Vâng, nô tỳ đã chuẩn bị bữa sáng cho Vương phi, ngay lập tức sẽ mang đến Mặc Các, trước tiên xin Vương phi rửa mặt chải đầu thay xiêm y.” Ta tuy ý gật đầu, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, liền hỏi, “Vội vã như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tầm Vân do dự chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói, “Người mà hoàng cung phái đến cũng không nói gì, nhưng mà, theo như tin tức chúng ta có được, hình như Tam điện hạ trúng phải kịch độc, đã phải điều động đến Thái y, hiện giờ ngay đến hoàng thượng cũng đích thân đến Dục Thuận Điện, cho nên lúc này mới cho người gọi Vương phi.” Đáy lòng bỗng chốc nặng trĩu, chỉ cảm thấy một trận rét lạnh đầu buốt tận xương tuỷ trong một thoáng liền lan tràn khắp cơ thể, thật lâu sau, mới dần dần hồi phục tinh thần. “Tiểu thư, người đừng như vậy, đừng làm em sợ, Tam điện hạ sẽ không có việc gì!” Sơ Ảnh cuống quýt đỡ ta ngồi xuống, không ngừng khuyên nhủ. Mà ta lại nhớ đến cái nắm tay trấn an của hắn khi ở Dục Thuận Điện, thoáng lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Tầm Vân, nói: “Hiện tại Điện hạ thế nào?” Nàng lắc đầu, ánh mắt hoảng loạn, “Nô tỳ cũng không biết, chỉ biết hoàng thượng đã tập hợp tất cả các vị danh y trong Thái Y viện đến hội chẩn cho Tam điện hạ.” Ta gật đầu, liền nói với Sơ Ảnh đang đứng phía sau, “Nhanh giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, ngay lập tức ta phải tiến cung.” Hiển nhiên ta cũng không còn tâm tư chờ Tầm Vân truyền bữa sáng đến Mặc Các, trực tiếp dẫn theo Sơ Ảnh ra ngoài, lên xe ngựa mà hoàng cung đưa đến. Tuy rằng trong lòng vẫn không thể tránh khỏi lo lắng, nhưng trong lúc xe ngựa vọt đi như bay, tâm trạng cũng dần dần trấn định, suy nghĩ cũng có một chút thư thái, những việc xảy ra vào hôm qua đang chậm rãi hiện lên ở trong đầu, cuối cùng hợp lại thành bốn chữ rõ ràng — “Châu Lan Đại Phụng”. Xuống xe ngựa, sớm có thái giám dẫn đường đứng chờ ở trước Thừa Thiên môn, vội vàng dẫn ta vào Dục Thuận Điện, nơi đó, sớm đã có cấm vệ quân canh gác nghiêm ngặt, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Thái giám dẫn đường cũng không trực tiếp đưa ta đến Đông Nô các gặp Nam Thừa Diệu, mà trước tiên là đi vào chính sảnh của Dục Thuận điện, Dục An sảnh. Trên vị trí chủ thượng ở Dục An sảnh, thiên

tử ngồi đầy vơi vẻ mặt lạnh lùng, thân mặc thường phục, ngay đến mũ miện cũng không đội, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo choàng hoàng sắc, đôi mày đã cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn không che giấu được vẻ rét lạnh phần nộ. Ở một bên, chính là Khánh phi nương nương dung mạo yêu kiều mềm mại, lúc này cũng chỉ trang điểm tùy ý, ngay đến tóc mai cũng có phần hỗn độn, có lẽ vì chuyện xảy ra bất chợt, cho nên bọn họ cũng không kịp quan tâm đến cách ăn mặc. Nếu người trong cung đến truyền chỉ đã tránh né không nói cho ta biết lý do phải tiến cung, vậy thì ta chỉ có thể thu lại nỗi lo lắng bất an không thích hợp này, bước đến dịu dàng hành lễ, khuôn mặt rũ xuống. Hoàng thượng thản nhiên lên tiếng bảo ta đứng dậy, tầm mắt lạnh lùng quét qua gương mặt của ta, không buông tha một chút biểu cảm nào, qua một lúc lâu, mới nói ban cho ghế ngồi, rồi ra lệnh cho vị thái y đang khom người đứng bên cạnh, “Giúp Tam vương phi bắt mạch.” Mặc dù ta hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng trên nét mặt vẫn là thần sắc lo sợ nghi hoặc mà khó hiểu, không có lên tiếng hỏi, chỉ là chần chờ vươn cổ tay phải của mình ra. Hiển nhiên động tác đó cũng không thoát khỏi ánh mắt của hoàng thượng, nét mặt ông ta dịu đi đôi chút, mở miệng nói, “Người không cần phải sợ, chỉ là thỉnh mạch bình an thôi.” Ta nhẹ nhàng rũ xuống ánh mắt, lên tiếng đáp “Vâng”, sau đó để mặc cho thái y đặt tay lên mạch tượng của ta, chỉ một lát sau, thái y thu tay, thấp giọng trả lời với Hoàng thượng, “Mạch tượng của Tam vương phi vững vàng, không có bất cứ bất thường nào.” Nét mặt hoàng thượng trở nên lạnh lùng như đêm khuya, tuy rằng thần sắc không hề có một chút kinh động, nhưng lại giống như cái bình tĩnh khác thường trước khi bão đến, bên trong đang từ từ tích góp mà có lẽ ngay đến chính ông ta cũng không nhận ra, sát ý chợt loé rồi biến mất. Mà Khánh phi nương nương đang ngồi một bên chủ tọa, lại bất chợt run tay, chén sứ men xanh thượng hạng liền rơi xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn thanh thúy, nước trà nóng bỏng cũng vậy không ít lên người nàng. Tiểu cung nữ hầu hạ phía sau nàng hoảng sợ, vừa nói “Nô tỳ đáng chết”, vừa quỳ xuống cẩn thận lau đi nước trà thấm trên váy của nàng, sau đó thu dọn những mảnh vỡ trên mặt đất. Hoàng thượng vốn đang phiền lòng, lại nghe thấy âm thanh chất chúa như vậy, cho dù đối với Khánh quý phi luôn luôn yêu thương sủng ái như cũng có phần mất kiên nhẫn, mặc dù không có trực tiếp mắng nàng, nhưng lại giận cá chém thớt, đem chén trà ở trong tay nện lên trên người tiểu cung nữ đang cúi mình thu dọn mảnh vỡ, mắng, “Ngay cả một chén trà cũng hầu hạ không tốt, còn giữ các người làm gì, kéo xuống! Kéo xuống!” Lập tức có thái giám lặng lẽ tiến vào, kéo tiểu cung nữ đang không ngừng kêu gào cầu xin tha thứ đi ra ngoài, cả Dục An sánh lại phục hồi không khí hoàn toàn yên tĩnh. Khánh quý phi vẫn ngơ ngẩn ngẩn như trước, dáng vẻ hồn bay phách lạc, giống như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo từ chuyện mới vừa rồi. Tỷ nữ Bảo Yên ở bên người của nàng bị hù dọa đến hoảng sợ, cũng bất chấp có bị hoàng thượng trách phạt hay không, giọng nói mang theo lo lắng, khê hỏi: “Nương nương, nương nương, người không sao chứ?” Khánh phi nương nương giống như không hề nghe thấy, sắc mặt tái nhợt, thân mình cũng không thể khống chế mà khê run, qua một lúc lâu, nàng mới run run động môi, thì thào lẩm bẩm, “May là bọn chúng không biết hoàng thượng ăn kiêng, may là bọn chúng không biết hoàng thượng ăn kiêng. . .” “Có lẽ hoàng thượng không ngờ nàng lại nói như vậy, ngăn ra một lúc, sau đó ánh mắt vừa dịu dàng vừa yêu thương nhìn về phía Khánh phi nương nương, cách một cái bàn dài, ông ta cầm lấy bàn tay của Khánh quý phi, “Nàng không cần phải sợ, trầm sẽ không dễ chết như vậy!” Lời nói vừa dứt, vẻ lạnh cứng tàn bạo ở giữa đôi mày càng ngày càng rõ nét, giọng nói rét lạnh, “Trầm để cho hần chuẩn bị Lễ Chúc Mừng, thế nhưng hần lại trù tính trong ngự trà của trầm, vội vã như vậy có phải là vì không thể kim lòng muốn ‘Cao tường trùng cửu thiên’ đây sao?” Cả phòng chật ních nhưng lại vắng lặng, không có người nào dám lên tiếng, ngay đến thổ mệnh cũng không dám phát ra âm thanh. Ta cúi đầu thu mắt, hiểu rõ hiện tại ở trong lòng hoàng thượng, cho dù không có chuyện văn tự lúc trước thì việc ông ta nghi ngờ bất mãn với thái tử có lẽ cũng đã không thể nào tiếp tục giải trừ. Vốn, tội mưu hại hoàng tử không thể tha, huống chi, ở trong lòng thiên tử, người mà hần muốn ám hại cũng không phải là Nam Thừa Diệu, mà là hoàng thượng. Ta và Nam Thừa Diệu ngồi cùng bàn, các món ăn cũng không có phân chia, mà hiện giờ, Nam Thừa Diệu lại trúng kịch độc, trong khi ta lại bình yên vô sự, như vậy toàn bộ sự nghi ngờ không thể tránh khỏi liền rơi lên một ngoại lệ duy nhất kia— vốn người dùng là hoàng thượng, nhưng bởi vì ăn kiêng nên ban cho Nam Thừa Diệu ngự trà —“Châu lan đại phương” Bên trong Dục An sánh lặng ngắt như tờ, chỉ nghe giọng nói của thiên tử tức giận lên tiếng, “Các người còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau đến phủ thái tử đem tên nghịch tử kia trói lại ngay lập tức cho ta!” Hoàng Cung, vị đại thần thống lĩnh thị vệ đang đứng hầu một bên nghe thấy vậy liền biến sắc, bất chợt quỳ xuống, lên tiếng nói, “Xin bệ hạ nghĩ lại!” Hoàng Cung vốn là quan viên nhất phẩm của triều đình, quản lý chỉ huy thị vệ, bảo vệ sự an toàn cho Thánh Thượng, địa vị có phần tôn quý, thấy ông quỳ xuống, trong Dục An sánh, tất cả các quan chức còn lại cũng được gọi vào cung liền quỳ theo, “Xin bệ hạ nghĩ lại!” Hoàng thượng giận đến cười to, “Được, cả lũ các người, đều muốn kháng chỉ phải không?” Hoàng Cung chính trực đáp,

“Vi thần không dám! Chỉ là việc này không hề đơn giản, xin hoàng thượng cho vi thần một chút thời gian để điều tra rõ ràng, để tránh . . .” “Oan uổng? Người không biết thái y nói gì sao? Đó là Hắc Diệp Quan Âm Liên!” Hoàng thượng tức giận cắt ngang lời Hoàng Cung, “Nếu không phải Diệp nhi luyện võ từ nhỏ, thể cốt mạnh mẽ hơn người bình thường, cho nên mới may mắn thoát chết, người cứ nghĩ đi, nếu dùng trên người trăm, thì hiện giờ người có thể nhìn thấy trăm sao?” “Hoàng thượng nguôi giận! Vi thần chỉ nghĩ, nếu Thái tử là người chuẩn bị Lễ Chúc Mừng, như vậy điện hạ sao lại làm ra chuyện tự chuốc họa vào thân thể này? Người hẳn phải biết rõ, một khi xảy ra chuyện không may, điện hạ chính là người bị nghi ngờ lớn nhất!” “Nghĩ ngờ?” Hoàng thượng cười lạnh, “Trăm còn chưa chết, các người đã bênh vực hẳn, nếu thật sự trăm uống chén ‘Châu lan đại phượng’ kia thì hẳn danh chính ngôn thuận trở thành tân đế, các người vội vàng nịnh bợ hẳn còn không kịp, có kẻ nào còn để tâm đến việc nghi ngờ?” “Hoàng thượng! Vi thần thể chết trung thành với hoàng thượng, tuyệt không hai lòng! Xin hoàng thượng minh giám! Nhưng Thái tử xưa nay nhân từ hồn hậu, cả triều đều biết, chuyện hôm nay, nếu như có người cố tình vu cáo hãm hại cũng không phải là việc không có khả năng, chỉ bằng như vậy mà gán tội danh cho thái tử, vi thần sợ rằng trong triều có người không phục, mà khi truyền đến tai người dân, cũng có thể tổn hại đến thiên uy của hoàng thượng. Nếu hoàng thượng nhất định phải bắt thái tử, vi thần cũng quyết lãnh binh xuất môn, tuyệt đối không có ý kiến khác! Chỉ là, vi thần khẩn cầu hoàng thượng suy nghĩ lại!” Lời nói vừa thoát ra, Hoàng Cung liền quỳ xuống đất, những quan chức còn lại lập tức phụ họa theo, “Xin hoàng thượng nghĩ lại!” Ánh mắt hoàng thượng lướt qua mỗi người trong bọn họ, sát khí chợt loé rồi biến mất, chẳng qua là vị bọn họ đều đang phủ phục trên mặt đất, khuôn mặt rũ xuống, cho nên, cũng không hề thấy. Nhưng một lúc lâu, hoàng thượng mới lại lên tiếng, giọng nói đã khôi phục về bình tĩnh, “Tất cả đứng lên đi.” Cả đám người Hoàng Cung nửa tin nửa ngờ ngẩn đầu, có chút chần chờ, hỏi, “Việc thái tử điện hạ, người định xử trí thế nào?” Hoàng thượng mỉm cười giấu cợt, “Các người nhiều người như vậy đều toàn lực bảo vệ hẳn, trong triều đình người đứng ở bên cạnh hẳn khẳng định còn nhiều hơn, nếu trăm thực sự xử trí hẳn, không phải sẽ trở thành hôn quân sao?” Một đám đại thần đang quỳ xuống đất sợ hãi lên tiếng, “Vi thần không dám!” Hoàng thượng thờ ơ mỉm cười, “Ta cho phép các người, còn quỳ làm gì?” Các thần tử hơi chần chờ ngồi dậy, vẫn chưa đứng vững, đã nghe thấy giọng nói của Hoàng thượng lại vang lên giữa khung cảnh yên ắng của Dục An sảnh, thần nhiên mang theo ý cười, “Truyền chỉ, trượng tử *đánh đến chết* toàn bộ thái giám cung nữ ở ngự thiện phòng tham gia vào Lễ Chúc Mừng hôm qua, một tên cũng không để lại.”

74. Chương 74

Một hồi phong ba, cứ như vậy mà chìm xuống. Thái tử là người chịu trách nhiệm chuẩn bị yến tiệc ở Thanh Hoà điện. Với tội danh “Không làm tròn trách nhiệm”, “Quản giáo không nghiêm” và “Phụ lòng Thánh ân”, cấm túc ở Đông cung một tháng, phạt nửa năm bổng lộc. Mà ngày ấy, mấy trăm cung nữ thái giám ở Ngự Thiện Phòng, vì một tiếng của Hoàng thượng, toàn bộ bị trượng lê. Đó cũng không phải là án oan đầu tiên trong Tử Kinh cung, và cũng không phải là cuối cùng. Ta khẽ hạ ánh mắt, cố gắng che giấu những cảm xúc không thích hợp. “Ồn ào lâu như vậy, trăm cũng mệt mỏi, buổi thượng triều hôm nay huỷ bỏ, các người cũng lui xuống đi.” Hoàng thượng mệt mỏi phát phát tay, một đám đại thần trong Dục An sảnh liền lặng lẽ khom người lui ra ngoài, vị Mạnh thái y vừa mới bắt mạch cho ta trước khi lui xuống liền nhanh chóng liếc mắt nhìn ta một cái, vẻ mặt dường như muốn nói gì đó rồi lại thôi, bởi vì không khí trong Dục An sảnh đang rất âm trầm rét lạnh, nên cuối cùng vẫn lặng lẽ thu lại lời nói giữ mình, rời khỏi Dục An sảnh, đi về phía Đông Ngõa Các của Nam Thừa Diệp. Tuy rằng ta có hơi nghi hoặc, nhưng lập tức nhớ đến Thuần Du Ý, trước đây khi hắn bắt mạch cho ta đã cảm thấy rất thích thú si mê với “Họa tấn như sương”, có lẽ vị Mạnh thái y này cũng nhìn ra được một phần nào đấy, mà giờ phút này, thật sự ta không còn tâm tư tìm hiểu suy nghĩ của ông ta. “Chuyện vừa rồi, Tam vương phi thấy thế nào?” Đợi cho đám người Hoàng Cung hoàn toàn rời khỏi Dục An sảnh, giọng nói thần nhiên của hoàng thượng lại vang lên, trên nét mặt tuy rằng thờ ơ không chút để ý, nhưng mà đôi mắt kia lại chăm chú lướt qua gương mặt của ta, không hề bỏ sót một phần nào. Trong lòng khẽ thở dài, hiểu rõ cho dù Hoàng thượng thịnh nộ, nhưng cũng không hoàn toàn không nghe lọt những lời vừa rồi của Hoàng Cung. Nếu như chuyện hạ độc thật sự do thái tử gây ra, như vậy đúng là ẩn giấu tâm tư phản nghịch, cùng với việc kết bè kéo cánh, bất kể thể

nào hoàng thượng cũng không bỏ qua cho hắn, cho dù hiện giờ vì tình hình không thích hợp mà trì hoãn, nhưng lòng nghi kỵ đã cắm sâu vào trong suy nghĩ không chịu rời đi, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, liền nhanh chóng phát tán thành một bụi gai chết người. Nhưng nếu, thái tử thật sự vô tội, như vậy nghĩa là có người có ý định hãm hại, mà sau thái tử thì người có thể lực lớn nhất chính là Tam hoàng tử, hiển nhiên cũng là hiềm nghi lớn nhất. Ta âm thầm hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh, lại mang theo vẻ run rẩy rõ ràng, nhìn về phía Hoàng thượng, khoé môi cứng đờ: “Nhi thần, nhi thần cho rằng, nhi thần cho rằng . . .” Lời nói đứt quãng nhưng vẫn miễn cưỡng thốt ra, giống như dù cho đang sợ hãi vô cùng nhưng vẫn cố chấp gắng gượng, chỉ là, rốt cuộc cũng không thể chống đỡ như dây đàn đang căng cứng bỗng nhiên “Tách” một tiếng đứt lìa, cả người cũng như điều đứt dây, liền xụi lơ ngồi trên mặt đất, nước mắt tí tách như mưa. “Phụ hoàng . . . rốt cuộc thì Điện hạ xảy ra chuyện gì . . . Phụ hoàng . . . Nhi thần có thể . . . có thể gặp người hay không . . .” “Trong một khắc, ta không thể kiềm nén run rẩy mà sợ hãi khóc lên, ta nhìn thấy vẻ lạnh cứng vốn có trên gương mặt của hoàng thượng đã chậm rãi dịu đi đôi chút. Ta biết, có lẽ ông ta cũng không tin Nam Thừa Diệu lại có thể không tiếc tính mạng của mình để làm ra ván cờ này, nhưng vẫn khó tránh khỏi có một chút nghi ngờ hoài nghi, hiện tại, thấy ta như vậy, e là những nghi hoặc đó cũng đang chậm chậm giảm đi. Chỉ là, ta hạ xuống ánh mắt, thật không muốn hiểu rõ bản thân làm như vậy có phải xuất phát từ chủ tâm hay không, nhưng đến cùng thì ta đã làm ra trận gió đầu tiên thôi thúc bụi gai kia sinh sôi. “Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ?” Sơ Ảnh cuống quýt bước đến đỡ ta. Ánh mắt hoàng thượng khẽ lướt qua, lập tức liền có cung nữ bước đến dìu ta đứng dậy, giọng nói của Thánh thượng mang theo vài phần dịu dàng: “Người không cần quá lo lắng, Diệu nhi là long tử chí tôn, lại được các danh thủ trong thái y viện chăm sóc, sẽ không có việc gì, hiện giờ hắn đang nghỉ ngơi ở Đông Noãn Các, cũng nên bảo bọn họ mang người đi gặp hắn.” Ta vẫn không ngừng rơi lệ như trước, yếu đuối vô lực lên tiếng nói: “Tạ phụ hoàng.” Hoàng thượng nhìn ta, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng: “Người cũng không cần cảm tạ Trẫm, Diệu nhi là thay Trẫm nên mới —” Lời của ông ta đột nhiên ngừng lại, cũng không nói thêm gì, chỉ một mỗi đưa tay xoa nhẹ lên huyệt Thái Dương: “Người đi đi, nếu hắn tỉnh lại thì người cứ mới, Trẫm về Định Càn cung nghỉ ngơi một chút, buổi tối sẽ trở lại thăm hắn.” Ánh mắt rũ xuống, khẽ đáp “Vâng”, giọng nói Khánh phi nương nương lại chứa đựng vẻ thân thiết, lên tiếng với Hoàng thượng: “Bệ hạ, có phải đầu người lại đau, để thần thiếp dìu người quay về Định Càn cung.” “Không cần, Lý Khang An đưa Trẫm trở về là được.” Hoàng thượng cầm tay Khánh phi, mở miệng nói: “Nàng ở lại với đứa trẻ này, một mình nàng rất đáng thương.” Khánh quý phi đáp lời, đứng dậy đưa Hoàng Thượng ra Dục An sảnh, hiển nhiên ta cũng phải đi theo phía sau. Đợi khi Thánh giá đã ra khỏi Dục Thuận điện, Khánh phi nương nương mới xoay người, đúng lúc tầm mắt của chúng ta chạm nhau, nàng cười như không cười, liếc mắt nhìn ta: “Thật không ngờ, tình cảm giữa Tam vương phi cùng Tam điện hạ lại thân thiết như vậy, đi thôi, Bồn cung cũng nên đi đến Đông Noãn các.” Ta không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau nàng vào Đông Noãn các, một đám thái giám cung nữ cùng bốn vị thái y túc trực ở Đông Noãn các vội vàng thỉnh an chúng ta. Khánh phi nương nương tùy ý phất tay, ra hiệu cho bọn họ, lại nhìn về phía bốn vị thái y, giọng nói không được vui: “Sao chỉ có bốn người các người, những người khác đâu?” Một người trong đó tiến lên một bước, khom người đáp: “Khởi bẩm nương nương, bốn vị thái y Mạnh, Tề, Lương, Tống tuổi tác đã cao, tối hôm qua lại sắc thuốc cả một đêm, hiện giờ Tam điện hạ đã không còn đáng ngại, cho nên vi thần phụng chỉ để các vị ấy trở về Thái y viện nghỉ ngơi, sau đó lần lượt luân phiên.” Khánh phi nương nương mỉm cười, tầm mắt như có như không phóng về phía Khánh thái y, ẩn giấu vẻ lo lắng. Khánh thái y chú ý xung quanh rồi hơi gật đầu với nàng, lúc này nàng mới hoàn toàn thả lỏng đôi mày, ung dung mà có hơi kịch liệt lên tiếng: “Bạch thái y, người chủ quản Thái Y Viện, nếu đã quyết định luân phiên túc trực thì nên đích thân lo liệu, nhưng mà, ta nhắc nhở người, Tam điện hạ chính là hoàng tử được Thánh thượng sủng ái nhất, nếu điện hạ có xảy ra chuyện gì, mấy người các người đều không thể gánh nổi tội trạng.” Bạch thái y vội vàng đáp “Vâng”, Khánh quý phi tùy ý hỏi vài câu về tình hình của Nam Thừa Diệu, nàng nghe cũng không mấy quan tâm, ta biết nàng đã có được đáp án từ cái gật đầu vừa rồi của huynh trưởng nàng. Quả nhiên, không lâu sau, Khánh quý phi vung tay ngọc lên, mở miệng nói: “Các người đi xuống đi, ta và Tam vương phi ở đây trông Tam điện hạ, cũng có vài lời muốn nói, khi có việc sẽ gọi các người.” Đợi khi thái y đều thoái lui, nàng liền căn dặn Bảo Yên đang đứng phía sau: “Tam điện hạ cần nghỉ ngơi, không được để kẻ nào quấy rầy, ta và Tam vương phi ở đây, người đi ra ngoài trông coi, cũng đừng cho ai bước vào, cẩn thận một chút.” Bảo Yên lạnh lợi đáp “Nương nương yên tâm”, liền lặng lẽ dẫn Sơ Ảnh cùng một đám thái giám cung nữ lui ra ngoài, Sơ Ảnh không đành lòng, nhưng cũng chỉ có thể đi theo ra ngoài, không ngừng quay đầu nhìn ta, ta khẽ gật đầu trấn an, sau đó nàng mới nhu thuận mà bước ra cửa. Đợi khi bốn bề vắng lặng, đôi mắt yêu kiều của Khánh phi nương nương mới không tiếp tục kiềm chế mà nhìn về phía rèm giường, nhìn

vào bóng dáng Nam Thừa Diệu, sau một lúc lâu, mới chậm rãi dời đi, ép buộc bản thân ngồi xuống vị trí chủ toạ bên trong Đông Noãn các, giọng nói bình thản: “Người qua xem đi.”Ta chậm chậm bước tới, Nam Thừa Diệu vẫn chưa tỉnh, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt lại tái nhợt, đôi môi không có chút máu, ấn đường vẫn còn âm khí lơ mờ. Trong lòng hoảng hốt, một tay cuống quýt giữa lấy cánh tay hắn như không muốn xa rời, một tay kia âm thầm đặt lên mạch, sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại kéo chăn phủ lên cánh tay hắn. Mạch tượng của hắn mặc dù yếu, nhưng đã vững vàng phần nào, trong cơ thể vẫn còn dư độc, nhưng cũng không còn tổn hại gì, chỉ cần dốc lòng điều dưỡng là có thể hồi phục, tình trạng nguy hiểm đã qua. Chỉ trong nháy mắt, Khánh phi nương nương đã nhìn thấy động tác của ta, nhưng vẫn im lặng không nói một lời, ta biết rõ sự tình giữa nàng và Nam Thừa Diệu, nhưng ở điểm này, nàng lại không hề biết. Cũng giống như chuyện “Châu lan đại phượng” này, nàng cũng không chắc rằng ta có hiểu rõ sự tình hay không, có hay không có tham dự vào chuyện này, cho nên hiện giờ, nàng chỉ có thể ngồi ở trên ghế chủ toạ, ánh mắt che giấu vẻ u oán không đành lòng, khó có thể nhìn thấy. “Trong một lúc, Tam điện hạ cũng không thể tỉnh lại, nếu như Vương phi đã thấy người, không bằng trước hết nên hỏi phủ, ta gọi Bảo Yên tiễn người.” Qua một lúc lâu, giọng nói của Khánh phi nương nương vang lên mang theo vài phần không kiên nhẫn, ta khẽ thở dài, hiểu rõ vì sao nàng lại cùng ta bước vào, còn bảo hạ nhân lui xuống, làm như vậy, chẳng qua là vì thời khắc này. Dù sao là thân đế phi, tuyệt đối không có khả năng cùng ở một phòng với hoàng tử, nhưng nàng lại cố chấp giao tâm cho Nam Thừa Diệu, vừa cho rằng ta chỉ là một nữ nhân nhu nhược có thể ức hiếp, cho nên một mặt lợi dụng ta để che giấu, làm kẻ khác nghĩ rằng ta và nàng cùng ở trong Đông Noãn các, một mặt lại bảo tỷ nữ tâm phúc âm thầm đưa ta rời đi. Ta hạ xuống ánh mắt, dịu dàng đáp: “Tạ nương nương quan tâm, chỉ là Thanh nhi muốn đợi Điện hạ tỉnh lại, hầu hạ thật tốt, rồi cùng nhau hồi phủ, cho dù có đợi bao lâu cũng không quan trọng.” Khánh phi nương nương thần nhiên nói: “Người không cần đợi, Hoàng thượng vừa hạ chỉ, trước khi Tam điện hạ hồi phục, tất cả mọi chuyện sẽ do Tử Kinh cung chịu trách nhiệm chăm sóc, thức ăn chỉ tiêu đều do đích thân Hoàng thượng xem qua, Vương phi không có gì phải lo lắng.” Ta càng kính cẩn nhu thuận trả lời: “Điều này là hiển nhiên, nhưng Thanh nhi vẫn muốn đợi điện hạ tỉnh lại rồi mới yên tâm trở về phủ, nếu không, cũng không thể giúp mọi người trong Tam vương phủ và phụ mẫu của Thanh nhi tiêu tan lo lắng, mong nương nương thứ lỗi.” “Người . . .” Khánh phi tức giận nói, nhưng liền phát hiện bản thân quá khinh suất, nhanh chóng thu lại vẻ tức giận bên ngoài, nhìn ta không nói một lời, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì. Ta vờ như không biết, cũng giống như chưa từng nhận ra, ngược lại còn đứng lên, vừa khó hiểu vừa lo sợ hỏi: “Nương nương có gì cần dặn? Hay là, Thanh nhi đã nói sai điều gì?” Hiển nhiên, nàng tìm không ra ta thất lễ ở đâu, trong một thoáng cũng không nói gì, ánh mắt phức tạp mà có hơi lo lắng thoáng lướt nhanh về phía Nam Thừa Diệu, ngoài ra cũng không có bất kỳ hành động nào khác. Dưới đáy lòng dần dần dâng lên một loại cảm giác lạnh nhạt kì lạ, biết rõ nàng là đang lo lắng điều gì, biết rõ nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương, nhưng ta lại không muốn nhượng bộ một chút nào, thờ ơ hờ hợt nhìn nàng một hồi lấy khăn tay揩 lau gương mặt của mình. Đúng lúc này, giọng nói Bảo Yên ở ngoài cửa vội vàng vang lên: “Nương nương, Vương công công trong cung hoàng thượng cầu kiến!” Khánh phi nương nương hơi kinh hãi, thoáng điều chỉnh lại tâm tình cùng sắc mặt của mình, sau đó mới lên tiếng: “Cho hắn vào!” Thái giám kia vừa vào cửa, Khánh phi liền cười nói: “Vương công công, chúng ta mới rời đi không lâu, sao Lý công công lại phái người tới.” Ta biết rõ Lý công công mà Khánh phi vừa nhắc đến hơn phân nửa chính là Lý Khang An, tổng quản nội cung, vị Vương công công này đến đây, e là vì chuyện có liên quan đến Hoàng thượng. Quả nhiên, thái giám kia liền nhanh miệng nói: “Ồi, nương nương, có chuyện không tốt, hoàng thượng chỉ vừa trở về Định Càn cung, đầu liền đau nhức, nên Lý công công mới phái nô tài đến đây mời Bạch thái y, nô tài nghĩ, chuyện như vậy, sao có thể không nói với nương nương, vì vậy hiện tại mới tự ý cầu kiến người.” Khánh phi đưa mắt ra hiệu, Bảo Yên liền lanh lợi bước đến nhét một tờ ngân phiếu vào trong tay áo của thái giám: “Làm phiền công công.” Thấy thái giám kia vui mừng nhận lấy ngân phiếu, Khánh phi nương nương liền mỉm cười hỏi: “Các thái y đều đến sao?” “Ngoại trừ Khánh thái y muốn ở lại Dục Thuận Điện chăm sóc Tam điện hạ, các thái y còn lại đều đã qua, nương nương cũng nên nhanh đến đó, lúc nô tài vừa đi, đã nhìn thấy Tần nương nương, không biết có phải vì nghe thấy tin tức mà vội vàng đi về phía Định Càn cung!” Khánh phi gật đầu hài lòng, thoáng nhìn qua Nam Thừa Diệu, vẻ uất ức lo lắng chợt loé rồi biến mất, nàng nhắm mắt lại, sau đó mở ra, liền khôi phục dáng vẻ quý phái yêu kiều của một quý phi nương nương, thần nhiên lên tiếng với ta: “Một khi đã như vậy, Bồn cung cũng không thể tiếp tục ở lại với Tam vương phi, Vương phi lo lắng cho Tam điện hạ là phải, nhưng cũng nên để ý đến thời gian, đừng để quá muộn.” Ta khẽ đáp “Vâng”, sau đó nhìn Khánh quý phi rời xa, lúc này toàn bộ Tử Kinh cung đều tập trung chú ý vào Hoàng thượng, nên Dục Thuận điện vắng lặng đi không ít, có lẽ bởi vì vừa rồi Khánh phi đã can dặn,

hoặc là do Bảo Yên làm việc quá tốt, cả một Đông Ngỗ các rộng lớn thế nhưng lại không hề có một người, ngay cả Sơ Ảnh cũng không biết đi nơi nào. Tự mình đóng cửa lại, sau đó chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống. Ta nhìn nét mặt anh tuấn không có chút máu của Nam Thừa Diệu, khi hắn ngủ say, đã không còn vẻ thờ ơ lạnh lùng ngày thường, cũng không nhìn ra tâm cơ thâm trầm, chỉ tĩnh lặng như một bức tượng hải tử. Không kiềm chế được mà chậm rãi vươn tay đến, khi đầu ngón tay chạm vào gò má tái nhợt của hắn, liền cảm nhận một nguồn nhiệt thấp hơn bình thường, khiến bản thân không thể tự chủ mà co ro người lại, cho dù là ta biết rõ, tất cả những chuyện này đều nằm trong lòng bàn tay hắn, cho dù là ta biết, hắn sẽ không có việc gì. Ngón tay của ta, nhẹ nhàng mà chậm chậm lướt trên gương mặt của hắn, làn da hắn mát lạnh, từng chút từng chút, xuyên qua đầu ngón tay, rót vào trong lòng của ta. Dù rằng đã đè nén, nhưng những đau buốt cứ thế mà quán quanh cùng nỗi sợ hãi chầm chầm thâm nhập vào xương cốt. Ta nhớ lại, mới vừa rồi mình đã thôi thúc bụi gai kia sinh sôi trong lòng Hoàng thượng thế nào, nhớ đến dáng vẻ dịu dàng xoa bụng của Diễm nhi ra sao, nhớ lúc bản thân đối mặt với Khánh phi nương nương thì cái loại cảm xúc lạnh lùng ngang bướng mà xa lạ kia thế nào, cuối cùng là hung hăng nhắm nghiền hai mắt. Chưa từng có lúc nào ta chán ghét bản thân như bây giờ, cũng chưa từng có lúc nào, ta lại sợ hãi bất lực như vậy, không thể nhìn thấy phía trước, cũng không biết mình làm vậy có đúng hay không. Ta mở to mắt, nhìn vào khuôn mặt của Nam Thừa Diệu, hắn đã nói, bất luận có chuyện gì xảy ra, ta phải tin tưởng hắn, nhưng mà ta lại không biết, có phải thật sự là hắn muốn ta cái gì cũng không nghĩ, mà chỉ toàn tâm dựa vào hắn hay không?! Đối với bản thân hắn còn tàn nhẫn như vậy, thế thì đối với người ngoài có cái gì mà không đành lòng? Ngay cả bản thân mình mà hắn cũng không để tâm đến, ta thật không biết trong thiên hạ này, còn có cái gì có thể làm hắn lưu tâm? Rốt cuộc cũng không còn sức lực tiếp tục chống đỡ, ta mệt mỏi chui đầu vào giữa hai tay của mình, che giấu thật sâu ánh mắt yếu ớt bất lực, nhưng lại không có cách nào che giấu đáy lòng đang cuộn trào, không có cách nào vùng vẫy thoát ra khỏi cái bóng đêm sợ hãi nặng trĩu mà bị ai này.

75. Chương 75

Không biết đã qua bao lâu, ta cảm thấy có người nhẹ nhàng chạm vào xiêm y của mình, vì thế ta ngẩng đầu dậy từ hai lòng bàn tay, ngoảnh đầu nhìn lại, đối diện với đôi mắt tối tăm thâm trầm của Nam Thừa Diệu. Ta hít thật sâu, rũ xuống đôi mắt, khẽ hỏi: “Điện hạ đã tỉnh, cảm thấy thế nào?” Hắn lẳng lặng nhìn ta lắc đầu, cũng không nói gì. Ta vẫn hạ ánh mắt, không nhìn hắn, cũng không mang theo chút biểu cảm gì, nói nhỏ: “Hoàng thượng vừa quay về Định Càn cung không lâu, cần dặn Điện hạ phải nghỉ ngơi thật tốt, sau đó người sẽ trở lại thăm Điện hạ, Khánh phi nương nương cũng luôn trông nom, vừa mới rời đi. Thái tử điện hạ bởi vì ‘Không làm tròn trách nhiệm’, ‘Quản giáo không nghiêm’ còn ‘Phụ lòng thánh ân’, nên bị Thánh thượng trách phạt, cấm túc một tháng ở Đông Cung, đồng thời cũng phạt nửa năm bổng lộc. Hôm qua, toàn bộ thám giám cung nữ ở Ngự thiện phòng đều bị trượng tể.” *đánh đến chết* Có phải đây là điều mà người muốn biết? Ánh sáng trong đôi mắt hắn hơi tối đi, vẫn không nói gì như trước, chỉ là không hề rời mắt khỏi ta. Ta lẳng lặng cúi đầu, không nói gì thêm, cũng không hỏi hắn “Hắc Diệp Quan Âm Liên có phải được đặt trong một chén ‘Châu lan đại phượng’ kia, làm thế nào mà bỏ vào, cho tới bây giờ, nói những điều này cũng là uống phí.” Hắn nhọc lòng xếp đặt như vậy, trước dùng một bức văn tự, làm cho Hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ với thái tử, tiếp tục an bài Khánh thái y và Khánh phi nương nương cùng nhau diễn một vở kịch, lấy danh nghĩa ‘Ăn kiêng’, ngăn cản Hoàng thượng uống một chén ‘Châu lan đại phượng’ kia, nếu hoàng thượng đã có lòng nghi kỵ với thái tử, hoặc là vì muốn nhắc nhở những kẻ biết rõ chuyện bức văn tự, hiển nhiên sẽ không đem ngự trà kia thưởng cho Thái tử như bình thường. Như vậy, cho dù một chén ‘Châu lan đại phượng’ không rơi vào tay hắn như dự định, nhưng bất luận là ai uống vào thì Thái tử điện hạ cũng không thoát khỏi hiểm nghi hành thích hoàng thượng. Hắn đem mọi thứ mưu tính không chút kể hồ, không tiếc đánh cược với tính mạng của mình, nhưng lại không thể đánh đổ thái tử, ta không biết, có phải là hắn đang cảm thấy rất thất vọng hay không. Hoặc là, tất cả những chuyện này kỳ thật đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Đột nhiên ta cảm thấy có hơi mệt mỏi, mà đúng lúc này, Sơ Ảnh đẩy cửa bước vào: “Tiểu thư, Khánh phi nương nương đi rồi sao? Tại sao bên ngoài một người cũng không hề thấy, vừa rồi tỳ nữ của Khánh phi nương nương nói rằng nương nương có lá trà mới vừa được tiến cống, muốn thưởng cho tiểu thư, nên cứ bắt em phải đến Khánh Dương cung lấy, em lại không dám đi, đây đưa

mãi đến bây giờ mới trở về.”Ta gật đầu, sau đó quay mặt về phía Nam Thừa Diệu, nói nhỏ: “Nếu Điện hạ đã tỉnh, ta và Sơ Ảnh trước tiên nên hồi phủ, bọn người Tầm Vân có lẽ vẫn luôn bồn chồn lo lắng, Hoàng thượng hạ ý chỉ bảo Điện hạ nên ở lại trong cung điều dưỡng, Khánh thái y đang đợi ở bên ngoài, Thanh nhi gọi hần vào xem mạch cho Điện hạ.”Vừa dứt lời, liền đứng dậy muốn rời đi, cũng không ngờ cổ tay lại bị hần giữ chặt, bởi vì trong cơ thể của hần vẫn còn kịch độc, cho nên không có quá nhiều sức lực, nhưng dù là như vậy, hần vẫn gắt gao giữ lấy cổ tay ta, không để cho ta vùng ra.Hần không hề nhìn ta mà chỉ lên tiếng với Sơ Ảnh: “Trước tiên, người đi ra ngoài canh chừng, không được cho kẻ nào tiến vào, ta có vài lời muốn nói với tiểu thư nhà ngươi.”Sơ Ảnh có phần mù mờ khó hiểu, nhưng vẫn vâng lệnh đi ra ngoài, nhẹ nhàng giúp chúng ta đóng cửa.Đợi khi trong căn phòng to như vậy chỉ còn lại ta và hần, Nam Thừa Diệu cũng không hề buông tay, đôi mắt âm u thâm trầm không chút gợn sóng, dứt khoát nhìn thẳng vào ta, có lẽ bởi vì vừa tỉnh lại, giọng nói của hần tuy rằng trầm tĩnh nhưng lại mang theo vài phần khô khốc: “Nàng là đang trách ta? Nàng cảm thấy ta là người tàn nhẫn vô tình, không từ một thủ đoạn? Nhưng nàng có biết, nếu không như vậy, ta vốn không thể sống đến ngày hôm nay.”Ta có hơi giật mình, đưa mắt nhìn hần, trên vầng trán của hần vẫn còn thoáng hiện vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, hần chậm chậm buông tay ta ra, vén tấm chăn mỏng đang đắp trên người, định tự mình ngồi dậy.Trong lòng ta khẽ thở dài, cuối cùng cũng không thể thờ ơ, bước đến lấy chiếc gối mềm đặt phía sau lưng hần, dìu hần tựa lên thành giường, sau đó lại kéo mền đắp đến thắt lưng của hần: “Độc trong cơ thể Điện hạ vẫn còn, không thể bị cảm lạnh.”Đang định thu hồi bàn tay của mình, cũng không nghĩ lại bị hần cầm lấy, ta vô ý vùng ra một chút, nhưng hần cũng không hề buông tay. Giữ lấy bàn tay ta đặt lên vết thương trên ngực trái của hần, lẳng lặng nói: “Vết thương ở đây, nàng có biết khi ta bao nhiêu tuổi thì có không?”Những lúc gần gũi với hần, ta đã nhìn thấy trên ngực trái của hần, gần ngay trái tim, có một vết thương. Kỳ thật, trên người hần không hề thiếu các vết thương lớn nhỏ, ta vẫn cho rằng đó là do một thời gian dài tung hoành trên giang hồ cùng với cuộc sống trong quân doanh.Hần cũng không chờ ta trả lời, giọng nói thản nhiên mang theo ý cười vang lên lần nữa: “Năm ta năm tuổi, phụ thân nhận chiếu chỉ vào cung, ông vừa rời nhà, liền có một đám thích khách khác thường phá vỡ vòng vây canh phòng nghiêm ngặt ở phủ tướng quân, lại vừa vặn chọn đúng gian phòng mà ta đang ở, nếu như vị nữ mẫu chăm sóc ta từ nhỏ không lấy thân mình bảo vệ cho ta, trên đời này đã không còn Nam Thừa Diệu.”Hần vẫn nắm tay ta như trước, phủ lên trái tim nơi ngực trái của hần, tiếp tục nói: “Một kiếm kia xuyên qua cơ thể nữ mẫu, đâm vào nơi này, chỉ cần lệch đi một chút, chính là tim. Đó cũng không phải lần đầu tiên ta bị ám sát, và cũng không phải là lần cuối cùng.”Ta khiếp sợ đến không nói nên lời, ở trong tưởng tượng của ta, hần là nhi tử được Thánh thượng thương yêu nhất, dù rằng từ nhỏ không phải được sinh trong cung đình, nhưng cũng phải giống như Liễm, cảm y ngọc thực vô ưu vô lo, ta chưa bao giờ nghĩ hần lại trải qua những chuyện như vậy.Mà giọng nói của hần vẫn lãnh đạm, mang theo một chút ý cười, giống như chỉ đang thuật lại câu chuyện của người khác, chẳng hề liên quan gì đến hần: “Sau này, mẫu thân vì muốn ta có thể sống sót, không biết đã dùng cách gì thuyết phục phụ thân, nhả tâm đưa vào vào Thiên Sơn bái sư, từ biệt hơn mười năm, số lần gặp lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, một mình người ở lại phủ tướng quân, gánh vác hết mọi chuyện.”“Tại sao Hoàng thượng lại để hai người chịu đựng những việc này?” Nhị nhện không được, ta liền lên tiếng hỏi.Hần cười: “Ông ta muốn dựa vào Đại phu nhân, cũng chính là thân mẫu của thái tử, muốn mượn thế lực bên ngoài làm bàn đạp, còn thân mẫu của ta, chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử bản hàn, mặc dù là thanh mai trúc mã với ông, nhưng lại không thể so với khát vọng một bước lên mây của ông ta. Chỉ có điều đến cùng thì ông vẫn yêu người, nếu không cũng sẽ không có ta, nhưng mà cũng bởi vì vậy, mẫu tử chúng ta lại trở thành cái đinh trong mắt các phu nhân công tử khác, bề ngoài thì ông ta yêu thương nhưng lại không dám cũng không có khả năng bảo vệ, không hề tránh né mà còn chấp nhận những lợi ích trước mắt.”Hần buông tay ta ra, đem ánh mắt dời ra ngoài cửa sổ, bên môi vẫn mang theo nụ cười vẫn đậm phong khinh ngày nào: “Năm ta mười sáu tuổi, khi kế thừa ‘Chuyển Phách’ từ sư phụ, ta đã nghĩ có thể bảo vệ thân mẫu khỏi những đau khổ, nhưng lúc ta trở lại phủ tướng quân thì nhìn thấy một trận đại hỏa ngập trời, nghe bọn họ nói, lửa kia đã cháy suốt một ngày một đêm, thế nhưng vẫn hừng hực mãnh liệt như cũ, không biết đó có phải là vì người muốn chờ ta trở lại.”Trong lòng của ta, bởi vì có một linh tính nào đó nên không nói ra lời, chỉ có thể lẳng lặng lắng nghe giọng nói của hần tiếp tục truyền đến —“Bọn họ nói người thông dâm, đưa ra một đồng thứ gọi là chứng cứ, mà ông ta biết rõ không một chứng cứ nào là thật, nhưng vẫn trơ mắt để mặc Đại phu nhân dùng đến cái gọi là gia pháp, đem thân mẫu trói vào cọc gỗ, thiêu sống . . .Thời gian ngọn lửa kia vẫn còn cháy rực, ông ta ở trong phòng rơi lệ, còn ta vẫn luôn nhìn thẳng vào ngọn lửa, mãi cho đến khi nó thành tro bụi, trong một lúc, ta hiểu rõ, chỉ có võ nghệ là không đủ, suy nghĩ của ta quá ngây thơ.”Ta nhìn thấy nét mệt mỏi trên vầng trán của hần ngày càng hiện rõ, âm khí giữa án đường càng đậm, nhưng

mà khoe môi vẫn là nụ cười lãnh đạm hồ hững, khiến cho tâm tư cũng vì vậy mà mơ hồ đau nhói. “Khi đó Nam gia thế lớn, hoàng đế tiền triều sớm đã có lòng nghi kỵ, lấy cố muốn một công tử của Nam gia phải vào cung, bù đắp cho những tiếc nuối khi hoàng thượng tiền triều không được lúc nào cũng nhìn thấy Nam tướng quân — rõ ràng là phong thưởng, nhưng thật ra chỉ là một con tin, Đại phu nhân và mấy phu nhân khác hiển nhiên không thể để nhĩ tử của mình rơi vào cảnh nguy hiểm, cho nên phụ thân liền đưa ta vào Thượng Kinh.” Từ nơi thâm sâu nhất trong đôi mắt của hắn, chậm rãi hiện ra một chút ánh sáng nhu hòa: “Một hồi kiếp sống con tin kia, thật ra lại là khoảng thời gian ung dung nhẹ nhàng nhất của ta, ta đã từng nghĩ . . .” Ta khẽ hạ rèm mi, hiểu rõ trong lòng hắn đang nhớ tới ai, nhưng hắn lại không tiếp tục nói hết, thoáng chốc liền thay đổi câu chuyện, nét dịu dàng không dễ dàng phát hiện kia nhanh chóng thu hồi, chỉ còn lại sự lãnh đạm. “Sau ngày hoàng thượng đăng cơ, ta gặp được Khánh quý phi hiện tại, khi đó, nàng chẳng qua cũng chỉ là một cô nương thôn dã, khi cười lên rất giống với dáng vẻ của mẫu thân, ta hiểu rõ hoàng thượng thật sự chưa từng quên người, cho nên mới giữ lại Khánh phi, dạy nàng tất cả những điều nên học, sau đó cho nàng tham gia tuyển tú. Quả nhiên, nàng được Thánh thượng sủng ái, từ tú nữ, đến tiếp dư, rồi quý phi, có thể nói là thiên ân cuộn cuộn, mà những người của phủ tướng quân trước đây, hiện giờ trong Tử Kinh cung toàn bộ không còn một ai, chậm chậm từng bước biến mất.” Ta nhớ đến lời đồn đại về trận đại hỏa trong Dục Khôn cung, cũng không nói gì nhưng lại đột nhiên nghĩ, có lẽ Hiếu Từ hoàng hậu không chỉ đơn giản là chết vì bệnh như những gì chiếu chỉ chiếu cáo thiên hạ nhắc đến. Hắn đưa mắt nhìn ta, nhìn thẳng vào ánh mắt của ta, lên tiếng: “Ta và Khánh phi cũng không đi đến bước mà nàng nghĩ, cho dù nàng không tin ta, nhưng cũng nên hiểu rõ ta không phải là người tự gây phiền phức ỉn, ta biết nàng ta động chân tình với mình, nếu không lúc trước nàng ấy cũng không đồng ý vào cung, hiện tại cũng sẽ không giúp ta, nhưng bất kể là nàng có tin hay không, đêm đó ở ‘Phong Lâm Vãn’, là một lần duy nhất, cũng là biện pháp đơn giản nhất trực tiếp ngăn chặn lời nói của nàng ta mà không để lại dấu vết.” Lời của hắn mặc dù rất nhẹ, nhưng trong đấy lại ẩn chứa ý tứ giải thích, ngay giờ này khắc này, những rung động cứ không ngừng nổi dậy ở trong lòng, không thể dùng lời nói để hình dung. Ta chưa bao giờ nghĩ, hắn sẽ như vậy. Ta hiểu rõ, với tính tình của hắn, nhất định sẽ không dễ dàng nhắc đến chuyện trước đây, thế nhưng bởi vì cảm nhận của ta mà hắn lại đem đoạn kí ức nặng nề kia nhìn lại một lần nữa. Ta nên thỏa mãn, có phải không, dù rằng hắn vẫn kiêng dè việc nhắc đến tiền triều công chúa, dù rằng ta vẫn không thể ngăn chặn những bất an chưa chát ở trong lòng, nhưng dẫu sao hắn cũng đã nguyện ý từ từ mở lòng với ta, ta nên tin tưởng giữa chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn, có phải hay không? Lặng lẽ nâng mắt, đáp lại ánh mắt tối tăm thâm trầm của hắn, ta không nói gì, nhưng lại chậm rãi vươn tay đến, từng chút từng chút cầm lấy tay hắn. Hắn im lặng nhìn ta một lát, sau đó chậm chậm giữ lấy tay ta, chúng ta đều không nói gì, lòng bàn tay sưởi ấm cho nhau, ngón tay quyến luyến, thời gian lúc này tựa như một sinh mệnh cứ kéo dài. “Tiểu thư, nếu còn không đi chúng ta sẽ trễ mất.” Ở bên ngoài, Sơ Ảnh nhẹ nhàng gõ cửa, cắt đứt sự yên tĩnh mà ấm áp bên trong căn phòng. Ta khẽ cười, dịu dàng lên tiếng: “Điện hạ, Thanh nhi hồi phủ trước.” Hắn đáp lại ta bằng một nụ cười, chậm rãi buông tay, ta đang định thu hồi bàn tay của mình, nhưng bất ngờ lại bị hắn dùng sức nắm chặt, ta có hơi nghi hoặc đưa mắt nhìn tới, liền thấy gương mặt hắn bỗng nhiên tái nhợt, vàng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, âm khí ở giữa ấn đường, từng hồi hiện lên. Trong lòng hoảng sợ, “Hắc Diệp Quan Âm Liên, độc phát vào tim.” Hắn vì muốn lấy sự tín nhiệm của hoàng thượng, không tiếc phải làm đến nước này, nhưng mà, lúc này đây, ta thật sự không thể trách móc hắn điều gì. Hít sâu một hơi, ta nhanh chóng cầm lấy hòm thuốc thái y để lại trên bàn: “Điện hạ, hiện tại Thanh nhi giúp người châm cứu, tuy ta không biết ‘Họa tấn như sương’, nhưng ‘Linh cứu châm’ giảm đau có công hiệu rất cao, Thanh nhi sẽ bắt đầu ngay lập tức.” Thế nhưng hắn lại ngăn bàn tay của ta, mồ hôi lạnh thấm ướt tóc mai, nhưng vẫn cố sức nói từng tiếng: “Đi gọi thái y.”

76. Chương 76

Bởi vì Hoàng thượng hạ chỉ để Nam Thừa Diệu ở lại Dục Thuận điện của Tử Kinh cung để điều dưỡng, mặc dù ta biết được đầu đuôi sự tình, cũng biết rằng hơn phân nửa là hắn không có chuyện gì, nhưng cũng không thể không hề lo lắng một chút nào, nhất là, đã gần nửa tháng mà ta vẫn chưa gặp hắn một lần. Căn cứ theo quy củ, nếu không có ý chỉ thì ta không thể tự tiện vào cung, cho dù hiện tại Nam Thừa Diệu đang

điều trị ở trong cung nhưng ta cũng không thể dễ dàng đi thăm. Ta không biết chuyện này có phải là có liên quan đến Khánh phi nương nương hay không, dù sao kể từ sau cái ngày từ biệt đó, trong cung cũng không hề có bất kì ý chỉ nào cho gọi ta tiến cung, nhưng mỗi ngày đều có thái giám đưa tin bình an đến Tam vương phủ, chỉ nói một câu đơn giản “Điện hạ an khang, xin Vương phi yên tâm.” Yên tâm, người như hần, vốn không có gì để ta phải lo lắng, chỉ là, ta lại không thể khống chế được mình, trong đầu cũng không thể xóa đi nét mặt tái nhợt cùng với vàng trán thấm ướt mồ hôi lạnh của hần. Mọi người trong Tam vương phủ, Tần An, Tầm Vân, Trục Vũ đều đã biết được tin tức, nên cũng không hề lo lắng, ít nhất ở trên mặt là như thế, nên làm cái gì, nên làm như thế nào, mọi chuyện đều được tiến hành đầu vào đấy, giống như Nam Thừa Diệu vẫn còn ở trong phủ. Chỉ là, ta không biết có phải bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều hay không, ta cảm thấy bọn họ vô tình hay hữu ý mà luôn tránh mặt ta, cho dù có những lúc cần phải đối mặt không thể trốn tránh, thì trong ánh mắt của bọn họ cũng có một loại tránh né không dễ gì phát hiện. “Tiểu thư, đây là xuyên ô đầu và thiên nam tinh, mỗi loại hai cân, em đã nghiền nhỏ hết, nhưng mà Sơ Ảnh không rõ tiểu thư cần chúng để làm gì?” Câu hỏi của Sơ Ảnh cắt ngang dòng suy nghĩ của ta, ta nhận lấy vị thuốc từ trong tay của nàng, mỉm cười thúc giục: “Đến lúc đó em sẽ biết, bây giờ mau đi mời Tần tổng quản đến Mặc Các một chuyến.” Một lát sau Tần An bước đến, liền hành lễ với ta: “Không biết Vương phi có gì căn dặn?” Ta mỉm cười: “Nghe nói gần đây Hoàng thượng cứ nhức đầu không khỏi, thái y đã thử rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không có hiệu quả, vừa hay ta có biết một phương thuốc cổ truyền, có lẽ sẽ hữu dụng, mong Tần tổng quản thay ta dâng tấu xin yết kiến, ta muốn thử xem.” Tần An khựng lại vài giây, sau mới lên tiếng đáp “Vâng”, liền lui ra ngoài. Sơ Ảnh có chút khó hiểu nhìn ta: “Tiểu thư, người tìm những vị thuốc này là để chữa bệnh cho Hoàng thượng? Không phải là tiểu thư không muốn người khác biết mình hiểu y thuật hay sao?” Ta mỉm cười lên tiếng: “Nhưng mà ta muốn tiến cung, cũng chỉ có thể bằng cách này.” “Tiểu thư muốn thấy điện hạ phải không?” Sơ Ảnh cười rộ lên, nét mặt bừng tỉnh, nhưng chỉ trong một phút lại càng mờ mịt lẫn lộn: “Nhưng nếu tiểu thư muốn gặp điện hạ thì chỉ cần nói thẳng, không được sao? Vì sao còn phải phí sức đi vòng như vậy, chẳng lẽ tiểu thư xấu hổ?” Ta khẽ cười: “Sơ Ảnh, điện hạ phải ở lại trong cung là bởi vì Hoàng thượng đã hạ ý chỉ, bất luận là việc chăm sóc chữa bệnh cho đến chi tiêu âm thực gì đều do đích thân thiên tử xem qua, hiển nhiên điều là thứ tốt nhất. Nếu đã như vậy, mà ta vẫn còn xin tiến cung với lý do vì lo lắng cho điện hạ, tuy rằng chỉ là chuyện nhân chi thường tình, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ bị người khác cố tình nắm thóp không tha, em có hiểu không?” Nàng gật đầu một cái như đã hiểu rõ, ta mỉm cười, cũng không nói tiếp cho nàng biết, nếu lấy lý do vì lo lắng nhớ nhung, có Khánh phi nương nương ở đấy, sợ rằng có thỉnh cầu thì cũng vô ích, thậm chí có khi còn làm hỏng chuyện cũng không chừng. Chỉ là, ta thật không biết, đã lâu như vậy mà Nam Thừa Diệu cũng chưa từng nhắc đến chuyện cho ta vào cung, có phải cũng là vì liên quan đến Khánh quý phi. Đáy lòng vẫn không thể kiềm chế mà nổi lên một loại cảm giác khó chịu, nhưng rất nhanh ta liền dùng nụ cười để đè ép nó xuống. Nếu hần đã nguyện ý đem chuyện với Khánh phi chính miệng nói cho ta biết, ta nên tin tưởng hần, cũng không nên nghĩ nhiều đến việc khác. Tần An làm việc vô cùng nhanh gọn, hoặc có lẽ bởi vì bệnh đau đầu của Hoàng thượng thật sự trở nặng giống như lời đồn đại, dù sao cũng chỉ trong một nén nhang, ông ta đã sắp xếp thỏa đáng hết thảy mọi việc, xe ngựa nhập cung đã đứng hầu ở cửa chính Vương phủ. Ta dẫn theo Sơ Ảnh cùng bước lên xe ngựa, chỉ một lát sau liền đến cổng chính Thừa Thiên của Tử Kinh Cung, thái giám dẫn đường đã đứng chờ từ sớm, đưa ta đi đến Định Càn cung của Hoàng thượng. Đến bên ngoài cửa Định Càn cung, liền trông thấy tên thái giám đã gặp lúc ở Đông Noãn các của Dục Thuận điện đang không ngừng nhìn ngó xung quanh, vừa thấy ta bước tới, hần liền mỉm cười tiến đến, hành đại lễ với ta: “Nô tài tham kiến Vương phi.” Ta hòa nhã nói: “Vương công công không cần đa lễ.” Hiển nhiên tên thái giám không ngờ ta lại biết hần, lặng đi một lúc, liền lập tức khua môi múa mép, giữa đôi mày ẩn giấu một chút sắc mặt vui mừng đắc ý: “Nô tài Vương Hải, thân phận hèn mọn lại có thể được kim khẩu của Vương phi nhắc đến, ngày hôm nay thật sự có chết cũng không tiếc!” Ta mỉm cười: “Công công thật nói quá lời, hiện tại phụ hoàng thế nào?” Vương Hải lập tức thay đổi nét mặt, giấu đi hoàn toàn sắc mặt vui mừng kia, khổ sở lên tiếng: “Vừa rồi, Bạch thái y đã bày châm cho Hoàng thượng, nhưng mà hiệu quả vẫn không nhiều, cũng không biết đã dùng bao nhiêu là thuốc, nhưng vẫn không thấy khởi sắc, cho nên vừa nghe thấy Vương phi có phương pháp thần kỳ, Lý công công liền lập tức bảo nô tài chờ đợi ở đây, nô tài đưa Vương phi vào.” Ta đi theo hần vào tấm điện Thái Cực của hoàng thượng, vừa mới vào cửa, liền cảm thấy trước mắt chợt lóe lên một ánh sáng, vẫn còn chưa kịp phản ứng, vốn dĩ Vương Hải đã lui về phía sau người của ta liền bỗng nhiên bổ nhào tới trước, chắn ngang trước mặt, vì thế bình hoa mà hoàng thượng tức giận ném tới liền nện ngay vào mặt của hần. “Nô tài đáng chết! Nô tài quấy nhiễu hoàng thượng! Nô tài đáng chết . . .” Trên mặt Vương Hải loang lổ vết máu, nhưng cũng không dám lau đi, chỉ luôn quỳ xuống đất

dập đầu. Hoàng thượng nhận thấy thiếu chút nữa là lỡ tay làm ta bị thương, không khỏi ngẩn ra, nhưng chỉ trong một lát liền dùng hai tay ôm lấy đầu, về mặt cấu kính mà đau đớn. Lý Khang An tổng quản cung vua lo lắng không ngừng, vội vàng bước đến hành lễ với ta, sau đó liền nói: “Vương phi thật có biện pháp, hiện tại có thể chữa trị ngay cho hoàng thượng không?” Ta gật đầu, một mặt lấy chiếc túi tơ mang theo bên mình có chứa thuốc bột đã chuẩn bị từ trước, một mặt nói với Lý Khang An: “Làm phiền công công bảo ngự thiện phòng mang nhựa từ hẹ tây còn tươi cùng một chậu nước lạnh đến đây.” Lý Khang An cũng không hỏi nhiều, lập tức phân phó người đi làm, chỉ một lát, nhựa hẹ tây được đưa tới, đựng trong một chiếc vạc sứ có hoa văn xanh thắm, mà nước lạnh cũng đã được chuẩn bị xong từ sớm. Bởi vì Sơ Ảnh không thể vào Định Càn cung, cho nên ta chỉ có thể đích thân ra tay, dùng chiếc muỗng nhỏ lấy nhựa hẹ tây từ trong vạc cho vào chén ngọc, lại phân đều phần thuốc bột đã nghiền từ Xuyên ô đầu cùng thiên nam tinh cho vào trong nhựa hẹ tây, khuấy đều. Đợi đến khi chuẩn bị xong hết thảy, ta nhẹ giọng nói với Lý Khang An: “Lý công công, trước tiên phiền ngài đỡ phụ hoàng ngâm đầu vào nước lạnh.” Hần kinh hãi: “Điều này sao có thể?” Ta dịu dàng lên tiếng, nhưng là khẽ nói với hoàng thượng: “Phụ hoàng, nhi thần từng thất lạc trong nhân gian, dưới cơ duyên xảo hợp mà học được phương thuốc này, cũng tận mắt nhìn thấy hiệu quả của nó, xin phụ hoàng tin tưởng nhi thần.” Hoàng thượng đau đầu đến khó chịu, cũng không kịp nghĩ nhiều liền gật đầu một cái, Lý Khang An lập tức đưa mắt ra hiệu ột tiểu thái giám bê chậu nước đến. Hoàng thượng hít sâu một hơi, ngâm đầu chìm vào trong nước, sau khi nín thở một lát liền ngước lên, Lý Khang An vội vàng cầm khăn cẩn thận lau khô tóc cùng mặt của Hoàng thượng, rồi lại đỡ Hoàng thượng nằm lên long sàng. Ta nhẹ nhàng đi đến, ngồi lên chiếc ghế bằng gỗ lim mà Lý Khang An đưa đến, cẩn thận đem nước thuốc kia từng chút từng chút xoa lên huyệt thái dương của Hoàng thượng, sau đó giao bát thuốc cho cung nữ đứng hầu ở phía sau. Hoàng thượng từ từ nhắm hai mắt, về mặt cấu bắn dịu đi đôi chút, lòng ta cũng chậm chậm yên tĩnh hơn, không nói gì, chỉ là lẳng lặng chờ hoàng thượng mở mắt. Nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy Hoàng thượng có động tĩnh gì, chỉ nghe hơi thở của ông dần dần vững vàng đều đặn. Lý Khang An rón rén bước đến gần, sau một lát, nét mặt vui mừng ra hiệu cho ta cùng hần nhẹ nhàng bước ra Thái Cực điện. “May nhờ Vương phi, không biết đã bao lâu rồi bệ hạ không có giấc ngủ an ổn như vậy, hiện giờ người đã có thể ngủ yên, nô tài cũng yên lòng.” Ra khỏi Thái Cực điện, Lý Khang An thở dài một hơi, mở miệng nói với ta. Ta dịu dàng đáp: “Lý công công quá lời, tận trung tận hiếu với quân vương, đó chính là bổn phận.” Hần âm thầm liếc mắt nhìn ta, sau đó lên tiếng: “Công đức của Vương phi vô tận, hiển nhiên Hoàng thượng sẽ có trọng thưởng, chỉ là hiện giờ Thánh thượng đang nghỉ ngơi, nô tài thật sự không dám quấy nhiễu, nếu để Vương phi phải vất vả chờ đợi ở Định Càn cung này cũng không phải biện pháp tốt, không bằng trước tiên nô tài cho người đưa Vương phi hồi phủ, chờ khi Thánh thượng tỉnh lại nô tài sẽ thưa bẩm, Vương phi nghĩ thế nào?” Ta mỉm cười gật đầu, dịu dàng lên tiếng: “Công công suy nghĩ chu đáo, cứ theo xếp đặt của công công, chỉ là nếu đã vào cung, ta còn muốn tiện đường đi thăm Điện hạ, không biết có thích hợp hay không?” Lý Khang An nhanh chóng liếc mắt nhìn ta, trong đôi mắt dường như có cái gì chợt lóe rồi biến mất, nhưng khi ta vẫn còn chưa kịp nhận ra, hần đã bình tĩnh lên tiếng như thường: “Vương phi nói phải, nô tài cũng nên cho người đưa Vương phi đến Dục Thuận điện.” Ta đi theo tiểu thái giám được Lý Khang An phân phó đưa ta đến Đông Ngõ các, nhưng Nam Thừa Diệu cũng không có ở đó, vị ma ma tổng quản Dục Thuận điện cũng không ngờ rằng ta sẽ đến, nhưng dù sao nàng cũng là người lâu năm trong cung, về khác thường trên nét mặt cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt, rất nhanh liền mỉm cười hành lễ: “Tam vương phi đến đây, nhưng thật không may, Tam điện hạ lại đang tản bộ ở ngự hoa viên, hay là để nô tài trước tiên đưa Vương phi đến Đông Ngõ các nghỉ tạm, hần là Điện hạ sẽ nhanh chóng trở về.” Ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã liên tục cất tiếng căn dặn xuống dưới: “Văn Tình, còn không mau pha trà Bích Loa Xuân cho Vương phi, nhớ là phải dùng thứ nước được thu nhận từ trên cây mai, nhanh đi gọi Ngự thiện phòng đưa tới mật tiên thanh mai *mứt quả mơ*, thủy ngọc đầu cao *bánh đậu xanh*, cáp tử pha ly cao *giống như bánh da lợn của mình í*, ơ kìa, mấy nha đầu các người còn thất thần ở đó làm gì, không mau chuẩn bị hoa quả.” Giọng nói của nàng lưu loát, tốc độ cũng cực nhanh, mấy tiểu cung nữ kia liền vội vàng vàng vâng lời lui xuống, vốn dĩ ta muốn trực tiếp đến Ngự hoa viên tìm Nam Thừa Diệu, nhưng hiện tại lại thấy nàng huy động nhiều người như vậy, ta cũng không tiện làm phật ý của nàng, nên chỉ có thể cùng nàng bước vào Đông Ngõ các. Cung nữ trong Dục Thuận điện rất nhanh liền bê trà nước điểm tâm đi lên, ma ma tổng quản cũng đứng hầu ở một bên, mặc dù ta không hề muốn ăn uống gì, nhưng vẫn thuận tay nếm thử quả mơ trong chiếc đĩa mã não, dẫu sao thì những ngày này Nam Thừa Diệu cũng phải ở lại Dục Thuận điện điều dưỡng, còn phải được nàng chăm sóc nhiều. Ta hỏi nàng về tình trạng sức khỏe của Nam Thừa Diệu, nàng nhất mực đối đáp, còn chưa nói được mấy câu liền có cung nữ tiến vào: “Ma ma, Oanh nhi ở Khánh Dương cung phụng chỉ Khánh phi nương nương đến đây mời ma ma.” Về mặt ma ma

tổng quản khó xử nhìn ta, ta mỉm cười nói: “Không sao, ma ma cứ làm nhiệm vụ của mình, ta thấy hoa viên ở Dục Thuận điện này vô cùng xinh đẹp, ta vừa tản bộ một lát, vừa chờ điện hạ trở về.”Hiển nhiên ma ma tổng quản cũng không thể thất lễ với ta, nên sau khi an bài cung nữ theo hầu ta thì mới rời khỏi Dục Thuận điện đi đến Khánh Dương cung.Ta dẫn cung nữ cùng đi dạo trong tiểu hoa viên, không ngờ lại nhìn thấy một chiếc xẻng bỏ không bên dưới gốc cây Hải Đường không dùng đến, người đang vun đất không biết đã đi nơi nào.Không ngờ cảnh tượng này lại làm ta nhớ đến mảnh rừng hải đường bên khe suối Nhược Da, mỗi một gốc cây, ta đều tự mình vun gốc, dùng dòng nước trong vát của Nhược Da mà tưới mát, cẩn thận chăm nom, mà những đóa hoa kia tựa như cũng có linh tính, từng đóa đều xinh đẹp đỏ tươi tựa như ráng mây hồng.Nhìn thoáng qua bốn bề đều vắng lặng, ta liền dừng bước, mỉm cười nói với cung nữ kia: “Làm phiền cô nương đến Đông Ngôn các lấy giúp ta quả mơ vừa nảy được không, vừa rồi ta nếm thử thấy hương vị rất ngon.”Nàng vâng lời rời đi, ta nhìn thấy nàng khuất khỏi cửa hông, cả một hoa viên yên tĩnh giờ chỉ còn nghe tiếng gió thổi qua tàng cây, khóe môi bất giác cong lên, khe vén tà váy nhẹ nhàng ngồi xuống bên dưới gốc cây hải đường.Nhưng chỉ mới cầm chiếc xẻng lên, còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào, liền nghe thấy một hồi bước chân vội vã cùng với giọng nói ngây thơ của một cô bé từ phía xa truyền đến: “Tỷ tỷ, Tử Khinh tỷ tỷ, tại sao tỷ vẫn còn ở đây? Muội còn tưởng tỷ cùng mọi người đã đến ngự hoa viên xem Đổ cô nương khiêu vũ rồi chứ!”Khóe môi của ta vốn đang mang theo một nụ cười nhạt không thể ẩn giấu, định sẽ buông xẻng đứng dậy, nhưng bởi vì câu nói của nàng, đáy lòng cùng với nụ cười kia cũng ngưng lại trên vành môi.Tiểu cung nữ kia chỉ mới mười hai mười ba tuổi, có lẽ vào cung chưa được bao lâu, vì vậy cho dù lúc này đã chạy đến gần, cũng đã nhìn thấy rõ dáng vẻ của ta nhưng lại không nhận ra, bởi vì nhìn thấy ta vừa mới cầm xẻng nên đánh bạo bắt chuyện: “Thật sự xin lỗi, ta còn tưởng là Tử Khinh tỷ tỷ, nhưng mà tỷ tỷ là ai nha, tại sao trước đây ta chưa từng gặp qua tỷ?”Khóe môi của ta vẫn còn duy trì nụ cười thần nhiên, cũng không trả lời, chỉ là nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi người nói Đổ cô nương khiêu vũ ở ngự hoa viên, có phải thật như vậy không?”Đôi mắt của nàng vụt sáng: “Sao lại không thật, hiện tại Đổ cô nương đang khiêu vũ ở ngự hoa viên, nàng vốn đã xinh đẹp, nhưng nghe Tử Khinh tỷ tỷ nói, khi nàng nhảy múa lại càng giống như tiên tử trên bầu trời, đáng tiếc ta không thể ra khỏi Dục Thuận điện nên không có cơ hội tận mắt nhìn thấy, ngay cả bức tranh mà Tam điện hạ họa lên cũng không có may mắn nhìn thấy.”“Người nói Đổ cô nương, thường xuyên đến Dục Thuận điện sao?” Ta lẳng lặng lên tiếng.Nàng có hơi khó hiểu liếc mắt nhìn ta, nhưng vẫn mê say trả lời: “Đúng nha, mỗi ngày Đổ cô nương đều cùng Ý Dương công chúa đến thăm Tam điện hạ, đồ ăn thức uống hằng ngày của Tam điện hạ, còn có rất nhiều việc khác người đều không muốn chúng ta nhúng tay vào, chỉ để Đổ cô nương chăm sóc, Đổ cô nương còn thường khiêu vũ cho Tam điện hạ xem, lúc nàng khiêu vũ, Tam điện hạ liền đứng ở một bên nâng bút vẽ tranh, Tử Khinh cùng mấy vị tỷ tỷ đều nói, không chừng, sau này Đổ cô nương sẽ trở thành thị thiếp của Tam điện hạ!”

77. Chương 77

Từ xưa đến nay, việc tiến dâng mỹ sắc để lôi kéo lòng người, cũng không phải là hiếm.Đối với những kẻ hoang dâm, tham mê nữ sắc mà nói thì khi đối diện với sắc đẹp thế này, hiển nhiên là mừng rỡ nhận lấy, mà lại càng nhiều càng tốt, nhưng ta hiểu rõ Nam Thừa Diệu cũng không phải là người như vậy, dù rằng hẳn muốn lưu cho thế nhân một hình tượng bất cần đời như thế.Ngay cả Đổ Như Ngâm có dung nhan tựa tiên tử đến mỹ nhân cũng khó cầu, ta cũng không tin Nam Thừa Diệu lại bị sắc đẹp của nàng thu hút đến nỗi rơi vào sự kiểm soát của người khác, lại càng không tin, sau khi hẳn vừa mới cầm tay ta giải bày liền khinh địch như vậy, rơi vào lưới tình do những nữ nhân kia làm ra.Cho nên, suốt trên con đường đến ngự hoa viên, mặc dù trong lòng ta không được thoải mái, nhưng tận đáy lòng cũng không quá tin tưởng, để tâm đến lời nói của tiểu cung nữ kia.Thậm chí khi ta đã tận mắt nhìn thấy, giữa trăm hoa đua nở, nàng kia uốn lượn tung bay làn váy, dung mạo hòa cùng dáng vẻ, còn hẳn ở một bên nâng bút họa tranh, nét mặt dịu dàng thì ta vẫn còn âm thầm nghi ngờ.Ta tự nói với mình, xưa nay cũng không phải chưa từng có qua tiền lệ như vậy, tiếp nhận mỹ nhân cũng có thể không quan hệ gì đến hồng nhan ở bên mình, hẳn nhận chẳng qua chỉ là thế lực ở phía sau nàng, chỉ là một loại hình thức.Nhưng, lời nói của Ý Dương công chúa như vẫn còn vang vọng bên tai, đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng có ý lấy lòng Nam Thừa Diệu, trước đây, dù rằng hẳn không kháng cự, nhưng cũng không tiếp nhận, vì sao, hôm

nay lại khác đi. Một đoạn Chiếu Ảnh vũ, lộng lẫy rực rỡ, tuyệt sắc khiến người khác đui mù, cho nên cũng không có ai phát hiện ta đã đến. Ta chậm rãi dừng lại bước chân, nhìn thấy vẻ quan tâm dụi dụi ở giữa đôi mày của hấn thật quá mức chân thực, lại mang theo một chút cảm giác xa lạ mơ hồ, lồng ngực khẽ nhói đau, lời nói tắt nghẹn nơi yết hầu, cũng không thể mở miệng hỏi, tất cả những chuyện này có phải cũng chỉ vì một đoạn Chiếu Ảnh vũ? Đúng lúc này, Đỗ Như Ngâm vừa hoàn điệu múa, mỉm cười đi đến trước mặt Nam Thừa Diệu, nhẹ nhàng hạ bái, sắc mặt hồng hào, đôi má hây hây, ngượng ngùng hạ rèm mi, vẻ phong tình làm rung động lòng người như vậy, sợ rằng trong thiên hạ này có lẽ cũng không có mấy người nam tử không động tâm. Nàng không hề kiêng dè, cũng không chờ Nam Thừa Diệu lên tiếng gọi nàng, mà nhẹ nhàng nghiêng người đến muốn nhìn xem bức họa trong tay Nam Thừa Diệu, nhưng hấn mỉm cười nhanh tay dời đi, Đỗ Như Ngâm không thấy được bức tranh, ngược lại còn mất thăng bằng, vừa vịn ngã vào trong lòng Nam Thừa Diệu, dung mạo như hoa như ngọc lập tức đỏ bừng: “Ngâm Ngâm nhảy múa đến mệt mỏi sao?” Nam Thừa Diệu khẽ mỉm cười đỡ nàng dậy từ trong lòng. Ánh mắt Đỗ Như Ngâm như làn thu thủy, mỉm cười giận dỗi, nhu mì nói: “Điện hạ còn nói vậy, mỗi lần họa xong bức tranh, cũng không cho người ta xem, ngày mai Ngâm Ngâm cũng không múa cho Điện hạ nhìn!” Trong lời nói ẩn chứa tình ý oán trách, tất cả cung nữ thái giám hầu hạ ở một bên đều âm thầm mỉm cười, chỉ là không dám cười ra tiếng, nhưng cách đó không xa, Ý Dương công chúa ngồi dưới tán ô cũng không nhịn được mà “Khì” một tiếng: “Lời như thế mà Ngâm Ngâm cũng nói được, tựa như con mèo con làm nũng, bắt quá thì có thể lừa được ta, nhưng sao có thể uy hiếp được Tam ca ca của ta nha?” Gương mặt Đỗ Như Ngâm lại càng hồng hào, buồn bực nói: “Tại sao công chúa cũng giúp Tam điện hạ trêu đùa Ngâm Ngâm, Ngâm Ngâm không phục!” Ý Dương công chúa cười nói: “Ta chỉ nói sự thật thôi, chuyện của hai người các người cứ từ từ giải quyết, ta cũng không giúp ai, không giúp ai, đừng có kéo ta vào nha.” “Công chúa . . .” Đỗ Như Ngâm túng quần nói, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào, vì thế chỉ gọi một tiếng liền dừng lại, dáng vẻ ngượng ngùng làm bất kỳ ai nhìn thấy cũng sinh lòng say mê. Nam Thừa Diệu, cũng không ngoại lệ. Hấn khẽ mỉm cười, một tay cầm bức tranh, một tay vươn đến giúp nàng vuốt lại mái tóc đã hơi hỗn độn vì nhảy múa, mở miệng nói: “Cửu muội, muội biết rõ Ngâm Ngâm tính tình thuần lương e thẹn, cũng đừng có trêu chọc nàng.” Ý Dương công chúa nũng nịu nói: “Trêu một chút, trêu một chút, cũng không đến nỗi đau lòng chứ, Tam ca ca, từ nhỏ đến lớn, Hi nhi chưa từng thấy huynh nói giúp ta một câu nha?” Nét hồng trên gương mặt Đỗ Như Ngâm đã muốn quá mức, vô cùng thẹn thùng, còn Nam Thừa Diệu thì mỉm cười nói với Ý Dương công chúa: “Cửu muội thông minh lanh lợi từ nhỏ, lại được phụ hoàng yêu thương, có ai dám khi dễ muội, cần gì ta phải giúp đỡ?” Ý Dương công chúa thản nhiên mỉm cười, đang định nói gì đó, nhưng không biết vì sao mà thấy được ta, sau khi ngẩn người liền lập tức mỉm cười ngọt ngào, tay ngọc khẽ động trước gió: “Tam tẩu tẩu, sao tẩu cũng đến, mau tới đây!” Ta nhìn thấy bóng dáng Nam Thừa Diệu hình như cứng đờ, nhưng chỉ trong một lát liền khôi phục như thường, hấn chậm rãi đưa mắt nhìn ta, bên môi vẫn là ý cười vãn đạm phong khinh, ánh mắt thâm trầm như đêm, thâm sâu yên tĩnh vô cùng, càng không thể đọc được cảm xúc của hấn. “Sao Vương phi đến đây?” Hấn vừa hỏi vừa lẳng lặng thu hồi bức họa trong tay. Ta đứng trong bóng râm khẽ hít sâu một hơi, không muốn những người trước mắt có thể nhìn thấy một chút nào tâm tình hiện tại của mình, cho nên ta đứng thẳng lưng, sau đó nở nụ cười hoàn mỹ, lên tiếng: “Nghe nói bệnh đau đầu của phụ hoàng trở nặng, vừa may ta biết được một phương thuốc cổ truyền, cho nên mới tiến cung xem thử có hữu dụng hay không.” “Đã tham kiến phụ hoàng chưa?” Hấn vẫn mở miệng hỏi như trước, không hề có chút kinh hãi. Ta gật đầu: “Phụ hoàng đã nằm ngủ, cho nên Thanh nhi đang định hồi phủ.” Hấn chưa nói gì, Ý Dương công chúa đã vượt lên trước, cười nói bên cạnh: “Phụ hoàng nằm ngủ sao? Đúng là quá tốt, xem ra Tam tẩu tẩu thật sự biết y thuật, vừa rồi ta còn tưởng rằng tẩu vì lo lắng cho Tam ca ca, nên mới lấy cớ tiến cung!” Ta khẽ cười: “Công chúa thật biết đùa, Điện hạ ở trong cung an dưỡng, mọi chi tiêu ẩm thực đều do phụ hoàng quan tâm xem xét, sao ta có thể lo lắng đây?” Đôi mắt sáng của Ý Dương công chúa khẽ động, nũng nịu cười nói: “Tam tẩu tẩu thật là biết nói chuyện, chỉ có điều, Hi nhi nói lo lắng ở đây cũng không đơn giản là chuyện chi tiêu ẩm thực!” “Cửu muội.” Nam Thừa Diệu thản nhiên lên tiếng, vẻ mặt lại càng lãnh đạm, nhìn không thấy một chút cảm xúc dư thừa nào. Ý Dương công chúa che miệng cười: “Không nói, không nói, để Tam ca ca tự mình giải quyết đi.” Vừa nói xong, liền nhìn về phía Đỗ Như Ngâm nói: “Ngâm Ngâm, còn ngăn người ở đó làm gì, không mau lại đây gặp Tam tẩu tẩu của ta.” Đỗ Như Ngâm nghe vậy, chậm chậm bước đến, nhẹ nhàng hạ bái với ta, đoạn chính tảo nhã cúi người thi lễ: “Dân nữ Đỗ Như Ngâm tham kiến Tam Vương phi.” Ta khẽ cười: “Đỗ cô nương không cần đa lễ.” “Tam tẩu tẩu còn nhớ Ngâm Ngâm sao?” Ý Dương công chúa mỉm cười hỏi. Ta vẫn hồ hững nở nụ cười như trước: “Đêm đó, ở trên Thanh Hòa điện, hình ảnh Đỗ cô nương nhẹ múa Chiếu Ảnh vũ như vẫn còn mới mẻ trong ký ức, sao có thể không nhớ đây?” Ý Dương công chúa mỉm cười híp mắt, mở miệng nói:

“Ngâm Ngâm không những nhảy múa rất đẹp, Tam tẩu tẩu cũng biết, Tam ca ca của ta là người luôn chú ý soi xét mọi việc, những cung nữ trong Dục Thuận điện kia sao có thể hầu hạ được, trong khoảng thời gian này đều là do Ngâm Ngâm tận tâm hầu hạ.”Ta hít một hơi thật sâu, nụ cười càng ngày càng đoan chính thanh nhã, nhẹ lời nói với Đỗ Như Ngâm: “Lúc đến Dục Thuận điện, ta cũng đã nghe qua, đang nghĩ phải tìm một cơ hội cảm tạ Đỗ cô nương thật tốt, trong cung còn có quy cũ, nên ta cũng không dám tùy tiện tiến cung, nhưng lại lo lắng cung nữ bên người hầu hạ điện hạ không vừa lòng, cũng may nhờ có Đỗ cô nương gánh vác.”Ý Dương công chúa không nói gì, tuy là mỉm cười, nhưng ánh mắt khi nhìn ta bắt giác trở nên thâm sâu hơn, ta nhắc đến quy cũ, mặc dù Đỗ Như Ngâm là do nàng đưa vào cung nên cũng không có ai nói điều gì, nhưng nếu cứ thường xuyên như thế, đến cùng vẫn là không hợp với phép tắc, dù rằng lời nói của ta rất nhẹ nhàng ân cần, nhưng cũng có ý ám chỉ việc nàng ta nâng đỡ Đỗ Như Ngâm ngược lại còn khiến bản thân trở nên thấp kém, giống như một câu vô ý nhưng cũng tỏ rõ chẳng qua ta xem nàng ấy chỉ như một cung nữ mà thôi.Đỗ Như Ngâm khẽ hạ ánh mắt, nhẹ nhàng đáp: “Vương phi nói như vậy, dân nữ thật sự sợ hãi, những việc dân nữ làm đều là chuyện nhỏ, sao có thể gánh vác nỗi lòng cảm tạ từ trong kim khẩu của Vương phi.”Ta khẽ cười, đang định lên tiếng, Ý Dương công chúa đã tranh trước một bước, cười nói: “Đã lâu không thấy Ngâm Ngâm nói chuyện câu nệ như vậy, thật là khó chịu, Tam ca ca huynh nói xem có phải vậy không?”Tuy là nàng hỏi Nam Thừa Diệu, nhưng cũng không chờ hắn trả lời, lập tức lên tiếng: “Theo ta thấy, người với Tam tẩu tẩu của ta cũng không kém nhau mấy tuổi, không bằng gọi nàng ‘Tỷ tỷ’ đi, dù sao thì mấy ngày nữa . . .”Lời nói của nàng càng lúc càng nhẹ, giọng nói cũng ngày càng mập mờ, cuối cùng khẽ ngân nga một chút, đôi tay ngọc nhẹ che lên môi, nở nụ cười có ý sâu xa.About thes

78. Chương 78

Trên đường từ trong cung trở về Vương phủ, ta vẫn luôn trầm mặc, có lẽ vì nhìn thấy nét mặt của ta không bình thường, Sơ Ảnh lo lắng nhìn ta, vài lần muốn nói nhưng cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống.

Nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, muốn hỏi nhưng lại không dám, ta biết nàng là đang lo lắng cho ta, nhưng mà vào lúc này, thật sự ta không có tâm tình mà trấn an nàng, cũng không muốn tiếp tục ép buộc bản thân duy trì nét mặt tươi vui.

Thăng một mạch trở về Tam vương phủ, vào Mặc Các, Tầm Vân đã phái người truyền bữa trưa đến, các món ăn rất phong phú, phần lớn đều là những thứ ta thích ăn, cũng không biết từ lúc nào thì nàng dò hỏi ra, nhưng đã bắt đầu để tâm nhớ kỹ khẩu vị của ta, tuy nhiên hôm nay nàng dụng tâm chuẩn bị thể này lại là uống phỉ.

“Tiểu thư, sao người không ăn gì? Ít nhiều gì cũng nên ăn một chút, bằng không, uống một ít cháo hạt thông đi, có được không?” Sơ Ảnh thấy ta bảo kẻ dưới thu dọn liền vội vàng ngăn lại, lo lắng hỏi.

Ta lắc đầu: “Hiện tại, ta không muốn ăn, khi nào muốn ta sẽ gọi.”

Bất đắc dĩ Sơ Ảnh phải gạt đầu để tiểu nha hoàn mang một bàn đồ ăn dọn xuống, vừa vắt óc suy nghĩ vừa hỏi: “Tiểu thư có muốn nằm nghỉ một lát không, hay là để Sơ Ảnh tự mình xuống bếp hầm cho người một bát tổ yến, a đúng rồi, lúc trước cung nữ ở Dục Thuận Điện có đưa một mơ đến Duyệt Vi Thiên quán, bảo là tiểu thư thích ăn, tiểu thư có muốn ăn một ít không, một mơ có vị chua, có thể kích thích khẩu vị!”

Nàng luống cuống lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong ngực áo, mở ra, cẩn thận đưa đến trước mặt ta, trên nét mặt là vẻ khẩn trương cùng với lo lắng không thể giấu được trong đáy mắt, cuối cùng ta cũng không đành lòng, nhẹ nhàng gạt đầu, cầm lấy quả mơ nhỏ trong hộp cẩn một miếng.

Nàng thở ra một hơi rõ ràng, vừa định nói gì, liền nghe thấy tiểu nha hoàn ở bên ngoài thông báo: “Vương phi, Tàn tổng quản cầu kiến.”

Ta lên tiếng: “Cho mời ông ta vào.”

Tàn An tiến vào hành lễ, ta tưởng rằng ông ta muốn hỏi chuyện tiến cung, nhưng thật không ngờ ông ta không hề đề cập đến, chỉ cung kính lên tiếng: “Vương phi, vừa rồi phủ Thừa tướng phái người đến báo, đêm

nay mở tiệc đưa tiễn Thượng tướng quân, chỉ là gia yến nên muốn mời Vương phi đến Tướng phủ tụ họp.”

Ta gật đầu: “Vậy làm phiền Tần tổng quản chuẩn bị ngay xe ngựa, ta sẽ đi liền bây giờ.”

Tuy rằng buổi tối mới mở tiệc đưa tiễn, mà hiện tại chỉ vừa qua chính Ngọ, nhưng Tần An cũng không nói gì thêm, kính cẩn đáp lời rồi lui ra ngoài, chỉ một lát liền cho người đến mời ta.

Ta đưa Sơ Ảnh đến cửa chính của Vương phủ, xe ngựa đã đứng hầu từ sớm, ngoài trừ xe ngựa, Tần An còn chuẩn bị lễ vật, trong một thời gian ngắn mà đã có thể chuẩn bị được những việc này, tuy rằng ông ta làm việc vô cùng đặc lực, nhưng chỉ trong một canh giờ mà có thể thì e là từ lúc phụ mẫu cho người đến mời ông ta đã bắt đầu chuẩn bị.

Ta mở miệng cảm tạ: “Làm phiền Tần tổng quản.”

“Đây là việc lão nô nên làm.” Ông bình thần cung kính đáp, vừa tự mình vén màn xe cho ta.

Xe ngựa chậm chậm di chuyển, tuy rằng Sơ Ảnh cố gắng không nhìn chăm chăm vào ta, nhưng vẻ lo lắng trên nét mặt vẫn không thể ẩn giấu.

Nàng đã ở bên cạnh ta lâu như vậy nên hiểu được tính tình của ta, bữa tiệc còn lâu mới bắt đầu mà ta liền quay về Tướng phủ, thật sự không thể nào nói là không có điều khác thường, nhưng mà hiện tại, ta cũng không muốn hao tâm mà để ý đến suy nghĩ của người khác, có hay không có bàn tán về chuyện này.

Liếm sắp rời đi, đến vùng đất Nam Cương xa xôi hỗn loạn, từ biệt năm năm, trong những tháng ngày buồn chán ở nơi đây ta sẽ rất khó có thể gặp được hân, không thể không có nhớ thương.

Mà giờ phút này, mặc kệ là do xuất phát từ tâm tình thế nào, ta cũng không muốn tiếp tục ở lại Tam vương phủ, tuy rằng ta vẫn không hoàn toàn tin tưởng Nam Thừa Diệu thật sự động tâm với Đỗ Như Ngâm, nhưng mà đáy lòng cũng không thể tránh khỏi cảm giác khó chịu, ta cảm thấy rất mệt, muốn vứt bỏ mọi thứ, cái gì cũng không muốn nghĩ, dù rằng chỉ là tạm thời nhưng nếu có thể làm ta thư thái một chút cũng là tốt.

Trở lại Tướng phủ, hạ nhân đứng hầu trước cửa vừa nhìn thấy ta liền sửng sốt, nhưng nhanh chóng vui vẻ vào trong thông báo: “Phu nhân, phu nhân, Thanh tiểu thư trở lại!”

Mẫu thân vội vàng ra đón, một phen giữ chặt lấy tay ta, giọng nói vui mừng kinh ngạc: “Thanh nhi, sao sớm như vậy đã tới?”

Lòng ta trở nên ấm áp, nở nụ cười chân thật đầu tiên trong ngày: “Nữ nhi nhớ phụ thân mẫu thân, đến sớm không tốt sao?”

Mẫu thân vừa kéo ta đi vào trong, vừa cười nói: “Nhìn xem đứa nhỏ này, đã lớn như vậy, lại là Vương phi của một nước, là thê tử của người ta mà vẫn còn làm nũng như vậy.”

Nụ cười của ta khê nhạt, nhưng lập tức cố ép bản thân phải thay đổi tâm tình, mở miệng nói: “Liếm đâu, sao lại không thấy đệ ấy?”

Mẫu thân hơi buồn phiền nhưng vẫn gắng gượng mỉm cười: “Hắn cưỡi ngựa đến khe núi mà trước đây các con vẫn hay đến, bảo là lần này rời đi không biết đến khi nào mới có thể đến đó, hắn cũng không biết con sẽ tới sớm như vậy, bằng không sao có thể ra ngoài —Vương tổng quản, người lập tức cho người đi gọi thiếu gia trở về, nói là tiểu thư đến đây.”

Ta vội ngăn mẫu thân lại: “Không cần, cứ để cho đệ ấy du ngoạn tùy theo ý thích, không cần phải gấp gáp trở về.”

Mẫu thân vỗ vỗ lên tay ta: “Con cũng không phải không biết, trong nhà có nhiều tỷ muội huynh đệ như vậy, nhưng hân với con là hợp ý nhất, cảm tình cũng tốt nhất, hiện giờ hân sắp đi, nếu như biết con đã trở lại mà chúng ta không đi gọi, thế nào cũng sẽ hờn giận . . .”

Vừa nói xong, bà khê gật đầu ý bảo Vương tổng quản lo liệu.

Ta không nói thêm gì, theo chân mẫu thân đi vào noon các, vừa ngồi xuống, Bích Chỉ đã bày lên trà bánh hoa quả, mẫu thân tự mình chọn vài thứ đưa đến cho ta: “Thanh nhi, Liên Tâm hoa trăn *trà tim sen*, nãi bạch hạnh nhân tô *bánh hạnh nhân sữa tươi*, đây đều là những thứ con thích ăn, sáng sớm ta đã căn dặn

nhà bếp chuẩn bị.” *Liên Tâm hoa trần: không có thông tin kể cả hình, nhưng ‘Liên Tâm’ là tim sen, ‘Hoa trần’ là chén hoa nên ta nghĩ chắc là trà từ tim sen ^^*

Ta không muốn phụ lòng tâm ý của mẫu thân, nên khẽ mỉm cười, cầm lấy chiếc bánh hạnh nhân, nhưng lại không ăn, đây đều là những món điểm tâm mà ngày trước ta rất ưa thích, thế nhưng lúc này lại không muốn ăn một chút nào.

Dáng vẻ không được tự nhiên của ta hiển nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt quan tâm của Sơ Ảnh, nàng nhìn thoáng qua những điểm tâm trên bàn, mở miệng nói với mẫu thân: “Phu nhân, không biết trong phủ có mứt mơ hay không?”

“Sơ Ảnh.” Ta lên tiếng gọi nàng.

Mẫu thân có hơi ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là có, chỉ là không phải Thanh nhi không thích ăn chua sao? Hay là . . .”

Bà vừa nói xong, vừa lặng lẽ nhìn vào bụng của ta, ta có hơi lúng túng, nhưng Sơ Ảnh cũng không chú ý tới, cứ thế mà lên tiếng: “Tiểu thư ăn uống không tốt, buổi trưa hôm nay cũng không dùng cơm, cho nên nô tỳ nghĩ một chút vị chua có thể sẽ kích thích khẩu vị.”

“Như vậy sao.” Ánh mắt mẫu thân hơi thất vọng, lập tức căn dặn hạ nhân mang lên mứt mơ.

Ta vội nói: “Không cần phiền hà, cũng đã có một bàn điểm tâm, mà hiện tại con cũng không muốn ăn gì.”

Mẫu thân đưa mắt nhìn ta, do dự một lát, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Thanh nhi, ta nghe Hà Toàn sau khi trở về từ Tam vương phủ có nói, sáng sớm hôm nay con đã tiến cung, có phải không?”

Ta gật đầu: “Vừa vặn con biết một phương thuốc cổ truyền, cho nên muốn tiến cung thử xem có hữu dụng với căn bệnh đau đầu của hoàng thượng hay không.”

“Mọi chuyện thế nào?”

Người dè dặt thăm hỏi, tuy rằng ta cảm thấy có hơi kì lạ, nhưng cũng không nghĩ gì sâu xa, gật đầu nói: “Lúc con rời đi, hoàng thượng đã có thể ngủ yên, nếu như tiếp tục điều trị hẳn sẽ có hiệu quả.”

Nét mặt mẫu thân lại hiện ra ý tứ muốn nói rồi lại thôi, ngừng một hồi, lại càng dè dặt hỏi: “Con tiến cung, có thuận đường đi thăm Tam điện hạ không?”

Ta nhìn thấy đôi mắt của người đang cố gắng che giấu vẻ lo lắng nôn nóng, chậm rãi hạ ánh mắt, khéo môi không thể khống chế mà khẽ cong lên nụ cười tự giễu: “Thì ra, không ngờ con là người biết cuối cùng.”

Ta nhớ đến việc Tần An, Tầm Vân, Trục Vũ luôn đặc biệt tránh né ta, nhớ đến ánh mắt quái lạ chỉ chọt lóe rồi biến mất của Lý Khang An trong Tử Kinh Cung cùng với ma ma tổng quản của Dục Thuận điện khi nhìn ta, cho tới bây giờ, ta mới nhận ra, vẻ khác thường kia có tên là thương hại.

Nét mặt mẫu thân khẩn thiết, đau lòng nắm lấy tay ta: “Thanh nhi, con không cần phải lo lắng, vẫn chưa có gì là chắc chắn, Đỗ Như Ngâm kia dù có đắc ý đi chăng nữa thì cũng chỉ náo loạn thêm vài ngày, Đỗ Phụng An chẳng qua chỉ là một tên hầu nhỏ trong nội các, nữ nhi của hần, dù rằng đáng vẻ có giống Ngọc Câu công chúa tiền triều thế nào thì vẫn là Ma Tước, không thể trở thành Phượng Hoàng!”

Đáy lòng không thể kiềm nén mà run lên, thoáng lạng người, sau mới lẳng lẳng mở miệng hỏi: “Mẫu thân vừa nói, Đỗ Như Ngâm kia giống với công chúa tiền triều?”

Những thương xót đau lòng ẩn trong ánh mắt của mẫu thân ngày càng nặng nề, người chần chừ một lát, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, lên tiếng: “Thanh nhi, ta cũng không muốn giấu con, nếu nói về ngũ quan thì Đỗ Như Ngâm kia thật sự có vài phần giống với Ngọc Câu công chúa tiền triều, nhưng cũng như những gì ta đã nói, nàng chỉ là Ma Tước, bất kể thế nào cũng không thể trở thành Phượng Hoàng.”

Mẫu thân đứng dậy, trên nét mặt hiện ra một chút suy tư hồi tưởng: “Con không biết Ngọc Câu công chúa đẹp như thế nào đâu, đó là nét đẹp khuynh thành không ai có thể sánh bằng, chỉ cần một cái nhìn cũng đủ khiến người khác nhớ rõ suốt cả một đời. Còn Đỗ Như Ngâm kia mặc dù có sáu bảy phần giống với Ngọc Câu công chúa, nhưng phong thái khí chất lại khác xa một trời một vực, hai người đó, vốn không thể xem như nhau.”

“Cũng không phải vì ta muốn an ủi con mà cố tình nói như thế, sự thật vốn là như vậy.” Mẫu thân ngừng lại một chút, sau liền nói tiếp: “Cũng như, đoạn Chiêu Ảnh vũ mà nàng ta nhảy múa trên Thanh Hòa điện ngày đó, kỹ xảo thuần thực, xoay tay áo khom lưng, mỗi một động tác đều vô cùng tuyệt mỹ, nhưng, con hẳn là nhận ra, đẹp thì có đẹp, nhưng lại không thể làm rung động lòng người. Mà con có biết Chiêu Ảnh vũ thật sự là như thế nào không? Đỗ Như Ngâm có nhắc đến tập tranh kia, trong nhà chúng ta cũng có một bản sao, con nhìn sẽ rõ.”

Bích Chỉ nhận lệnh từ mẫu thân, một lát liền mang ra bản vẽ mô phỏng lại kỹ thuật của Chiêu Ảnh vũ từ trong thư phòng, ta mở ra xem, cũng chưa bàn luận gì đến những động tác tư thế tuyệt đẹp trên bản vẽ, mà chỉ nhìn vào trang bìa bên trong, có một đoạn văn tự nói rằng —

“Một đoạn Chiêu Ảnh vũ, rực rỡ như Hậu Nghệ bắn chín Mặt Trời, mạnh mẽ như Thanh Long múa lượn, lướt đến như sấm chớp phần nộ, ngưng đọng như Trường Giang tắt nắng, nhẹ nhàng xoay chuyển như bước chân trên mặt tuyết mỏng, xinh đẹp buông thả như du long mềm mại. Khi vạt áo phiêu diêu tựa như áng mây đầu ngày, khi tay áo rũ xuống tựa như đóa sen dịu dàng cúi đầu, người xem đều si mê đến quên thức tỉnh, trời đất như cúi đầu. Cả sảnh đường được chiếu rọi bởi vàng nhạt nguyệt, ai cũng mong hằng năm đều được mời tham gia yến tiệc này.”

Thấy ta đã xem hết, mẫu thân khẽ nói: “Đây là do vị Công Tôn Tán, người nổi danh về vũ nhạc thời đó, ghi lại khi nhìn thấy một đoạn Chiêu Ảnh vũ của Ngọc Câu công chúa trong bữa tiệc sinh thần của Thái hậu tiền triều, đoạn Chiêu Ảnh vũ này không phải bất kì một ai cũng có thể sao chép theo, mà Đỗ Như Ngâm kia, lại càng không thể.”

Ta chậm rãi khép sách lại, mẫu thân nắm lấy tay ta, nhấn mạnh từng câu từng chữ, mang theo sự kiêu ngạo ung dung của người Mộ Dung gia: “Thanh nhi, ta nói điều này với con là muốn cho con biết, bất kể Đỗ Như Ngâm kia là có tâm tư phan long phụ phượng (1) thế nào thì cũng chỉ là hạng tôm tép không biết tự lượng sức mình, hơn nữa ta và phụ thân của con sẽ không để con phải chịu oan ức, ngay cả Tam điện hạ cũng không hẳn sẽ để ý đến một kẻ giả mạo như nàng, cho nên, con không có gì phải lo lắng không yên.”

(1) Chỉ thói dựa hơi vào quyền thế, câu nói này không hẳn chỉ là của trung quốc nha, nước ta cũng có dùng đấy, mà câu chúng ta thấy quen thuộc hơn chính là “thấy người sang bắt quàng làm họ”.

79. Chương 79

Không hẹn nhưng đột nhiên ta lại nhớ đến mấy tháng trước đây, cũng vì một tiếng đàn Kinh Hồng, hẳn ngủ lại Mặc Các. Đấy lòng lại nổi lên cảm giác đau đớn sắc bén, không thể khống chế mà lan tràn, sao có thể tiếp tục hờ hững, sao có thể tiếp tục thông suốt, sao có thể tiếp tục thuyết phục chính mình, điều duy nhất mà ta có thể làm, đó là không cần phải suy nghĩ, không cần phải để tâm đến nữa. Niềm kiêu hãnh ung dung của ta, chỉ trong một thoáng, dường như hết thấy đều đang cúi mình vào bụi trần, trên cả một đoạn đường ta cứ không ngừng tự nói với mình, phải tin tưởng, hẳn chẳng qua là đang diễn kịch mà thôi, nhưng hiện tại, tất cả đều trở thành một vở kịch buồn cười để lừa mình dối người. Một điệu múa Chiêu Ảnh, vốn đã chạm đến tâm tư của hắn, hiện tại còn có dung mạo tương đồng, cho nên vẻ mặt dịu dàng đó của hắn mới chân thực như vậy, cũng vì vậy mà tầm mắt của hắn vẫn không thể khống chế mà luôn dừng ở trên người nàng, mang theo vài phần dịu dàng xa xăm. Ta nhớ đến bức họa ở Ngự Hoa Viên kia, hắn nhanh chóng dời đi không để cho Đỗ Như Ngâm nhìn thấy, nhưng lại hoàn toàn rơi vào tầm mắt của ta. Chẳng qua chỉ là một vài nét vẽ phác họa, nhưng người trong bức họa lại sinh động tựa như ở ngay trước mắt. Đôi mắt trong veo, đôi mày như khói. Bức tranh, là Đỗ Như Ngâm, nhưng lại có phần không đúng. Hiện tại, ta mới hiểu rõ, người trong bức họa là ai. Đó chính là đáy lòng của hắn, nhưng giờ đã không còn trước mắt. Nàng dùng tính mạng của mình, cược hẳn cả một đời không thể quên, dù rằng chỉ có sáu bảy phần tương tự nhưng cũng là quá đủ. Ta khẽ hạ ánh mắt, giấu đi sự bi ai chán nản ở trong đôi mắt như nước, lại không thể lẫn trốn trái tim mình, cảm giác nặng nề kia gần như làm ta không còn sức lực để chống đỡ. “Không phải nói là Nhị tỷ trở về sao? Hiện tại đang ở nơi nào?” Rất xa, liền nghe thấy giọng nói trong sáng vui

mừng của Liễm vang lên, một đường đi thẳng về phía Noãn các; “Nhị tỷ, Nhị tỷ . . .”Ta vội vàng thu hồi tâm tình của mình, đứng dậy cùng với mẫu thân bước ra ngoài.“Nhìn xem, đầu ướt đầm mồ hôi, con vừa mới cưới ngựa trở về phải không?” Mẫu thân thấy hần chạy thẳng một đường tới, liền vội vàng nhận lấy khăn lụa từ trong tay Bích Chỉ lau mồ hôi cho hần, vừa oán trách: “Đã lớn như vậy, còn được phong tước Thượng tướng quân, chẳng mấy chốc phải nhanh chóng rời nhà đi biên ải, ấy vậy vẫn không thay đổi được tính khí nóng vội, đến lúc vào quân doanh, đối với thuộc hạ con cũng như vậy phải không?”Liễm mỉm cười, cầm lấy khăn lụa từ trong tay mẫu thân tùy tiện lau gương mặt của mình, sau đó trả lại, liền nhìn ta cười nói: “Điều này sao lại trách con, ai bảo Nhị tỷ không có đưa tin chính xác, sớm như vậy đã trở lại.”Nhìn thấy nụ cười trong sáng của hần, những u sầu ở trong lòng ta cũng tiêu tan đi đôi chút, ta có thể nhận ra ánh mắt mẫu thân vẫn còn lo lắng nhìn ta, nhưng vì không muốn mọi người lo lắng, cũng không muốn để mặc bản thân cứ chìm đắm trong thương cảm, ta cố ép bản thân phải dần xuống đáy lòng rồi rầm, khẽ cười: “Sao lại trách ngược lại ta.”Hần cười: “Đây là tỷ nói, không phải ta, nếu muốn trở về sớm hơn cũng không nói trước một tiếng, hại ta không hề biết trước mà chạy ra ngoài, hiện tại lại phải giục ngựa trở về, đúng là bị hành hạ quá sức.”“Vậy ta đi về trước, chờ đến khi đúng giờ lại tới, được không?” Ta mỉm cười ra vẻ muốn rời đi.Hần cũng biết là ta chỉ đang nói giỡn, nhưng vẫn vội vàng đưa tay cản lại: “Aizz, sao lại có người như tỷ chứ, chỉ đùa một chút cũng không cho.”Ta nhìn vào gương mặt của hần, không khỏi mỉm cười, hần cũng nở nụ cười, khuôn mặt sáng rõ làm cho người khác không thể dời mắt.Bỗng nhiên hần cười rộ lên, kéo cổ tay của ta: “Đi, ta mang tỷ đi cưới ngựa.”Ta buồn cười mở to mắt: “Đệ lại nổi điên gì vậy?”“Sao lại là nổi điên, đã lâu ta cũng không cưới ngựa với tỷ, cũng không biết đã bao lâu rồi chưa được múa kiếm cùng với Tần Tranh, lần này ta đi rồi lại càng không có cơ hội, trước tiên để Thanh Diễm tìm cho tỷ một bộ nam trang, đỡ phải bị người khác nhận ra.”Thậm chí hần đã nghĩ đến chuyện này, ta còn chưa kịp nói gì, mẫu thân đã vội vàng lên tiếng ngăn lại: “Liễm nhi, con đã không còn là trẻ con, sao vẫn không biết nặng nhẹ như vậy, hai đứa một là Thượng tướng quân, một là Vương phi đương triều, sao có thể cùng nhau cưới ngựa ra ngoài, nếu bị người khác nhận ra, còn ra thể thống gì?”“Nhận ra thì sao? Trước tiên nàng là tỷ tỷ của ta, sau mới là Tam vương phi, ai quy định nàng đã gả cho người khác thì không thể cùng ta cưới ngựa? Ngay cả cái hư danh Thượng tướng quân này, ta lại càng không cần, còn quan tâm đến thể thống làm gì?” Lời nói ra không chút kiêng dè, sau đó liền kéo tay ta bước ra ngoài.“Liễm nhi!” Mẫu thân hoảng loạn bước đến phía trước ngăn cản hần: “Con không được náo loạn, con không quan tâm, nhưng tỷ tỷ của con thì sao. Con sắp đi Nam Cương hiển nhiên không cần phải quan tâm chuyện gì, nhưng Thanh nhi còn phải tiếp tục ở lại Thượng Kinh, ở cái nơi đầy rẫy thị phi này, nàng phải làm sao đây? Con có biết những lời đồn đãi kia có bao nhiêu ác độc hay không? Nếu con thật sự nghĩ cho tỷ tỷ của mình thì cũng đừng náo loạn như vậy!”Vốn đang hào hứng, mà với tính tình ương bướng như tiểu Ma Vương của hần, thì dù có nói gì cũng xem như không nghe thấy.Ta đang ngẫm nghĩ không biết phải làm thế nào, nhưng thật không ngờ sau khi nghe thấy lời nói của mẫu thân hần liền dừng bước, quay đầu nhìn ta, mỉm cười đành chịu, sau đó buông tay ta ra, ngửa mặt nhìn lên bầu trời mà nói: “Nhị tỷ, ta đi rồi, trong nhà đã có phụ thân trông nom, sẽ không xảy ra chuyện gì, thực ra người ta lo lắng nhất chính là tỷ.”Đáy lòng như được sưởi ấm mà cảm động, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy mẫu thân thở một hơi nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười: “Nghe xem tên tiểu tử này đang nói cái gì đây, Nhị tỷ của con là Vương phi cao quý, lại hiểu biết hơn, có gì để con phải lo lắng, tốt nhất là con nên tự lo ình thì hơn, đừng có gây ra chuyện gì là ta liền cảm tạ trời đất.”Đường như bất chợt nhận ra còn có ở người ở bên cạnh, Liễm ngưng ngừng mỉm cười, liền tập tức thay đổi đề tài: “Tam tỷ đâu? Khi nào thì đến đây?”Trên nét mặt mẫu thân có một chút bất thường khó phát hiện: “Tam tỷ con đang mang thai, thân thể không được thoải mái, nên cũng không đến.”Liễm gật đầu, thật ra cũng không hề để ý, chỉ là gương mặt vẫn mang một hồi tiếc nuối không cam lòng, ta biết hần vẫn đang nghĩ đến việc không thể đưa ta ra ngoài cưới ngựa.Liễm mỉm cười, xoay người nói với Bích Chỉ: “Tần tranh của ta đã mang đến Vương phủ, trong nhà hần là còn cái khác, phải không?”Ánh mắt Liễm bỗng chốc sáng ngời, mà Bích Chỉ cũng rất nhanh nhẹn, lập tức cười nói: “Tất nhiên là có, Bích Chỉ sẽ mang đến ngay cho tiểu thư và Liễm thiếu gia.”Chỉ một lát, Tần tranh liền được mang đến, tuy rằng không phải là vật ta thường dùng, nhưng chậm chậm điều chỉnh dây đàn, một lát sau cũng có thể thuận tay.Liễm đứng giữa đình viện, tay cầm “Trạm Lô” mỉm cười nói với ta: “Vẫn là ‘Chiến Đài Phong’ sao?”*gió trên đài chiến*Ta lắc đầu mỉm cười: “Mấy ngày trước, nhàn rỗi không có việc gì, ta vừa phổ một khúc nhạc mới, so với ‘Chiến Đài Phong’ càng hòa hợp với ‘Kiếm thế Phụng tướng’ của đệ hơn, không bằng hiện tại chúng ta thử một chút.”Hần nhui mi nở nụ cười, cũng không hỏi nhiều chỉ phóng khoáng vung tay, ánh kiếm ‘Trạm Lô’ chói sáng, nhanh chóng ra khỏi vỏ.Cùng một lúc, ta bật lên dây đàn, từng âm từng điệu, tựa như nước chảy mây trôi, hòa cùng thể kiếm của hần mà tuôn trào.“Cửu trọng thiên, ý tri tri, thủ

ký thất huyền đồng, huy kiếm ý thiên cao. Tứ hải bình, lục hợp thu, độc túy tiểu sa tràng, bôi tửu trường không. . .”Đợi khi âm phù cuối cùng vang lên dưới đầu ngón tay, bộ kiếm thế Phượng Tường của hắn cũng vừa kết, ý kiếm không hên mà hợp với tâm đàn, mỗi một chiêu thức tựa như đã cùng nhau luyện qua trăm ngàn lần, hòa hợp không chút kẻ hở. Kiếm thu đàn ngừng, nhìn nhau mỉm cười, giữa đôi mày của hắn là vẻ vui sướng tràn đầy, ngay cả Thanh Diễm đứng ở một bên cũng mỉm cười nói: “Đã lâu thiếu gia không có múa kiếm thỏa thích như vậy, nhưng mà Thanh tiểu thư, đây thật là khúc nhạc mới sao? Thanh Diễm thấy thế nào cũng không giống?” Liễm vui vẻ mỉm cười, thuận tay cầm vỏ kiếm gõ lên đầu hắn: “Người thì biết cái gì? Hôm nay, thiếu gia của người cũng là lần đầu nghe thấy, người đúng là có phúc, đợi lúc chúng ta đến Nam Lương, biết đi đến đâu để tìm một khúc nhạc hợp tâm hợp ý như vậy đây?” Thanh Diễm vốn đang nhăn nhó sờ lên nơi vừa bị Liễm đánh qua, nghe thấy câu nói sau cùng liền mỉm cười tranh nói: “Điều này không phải rất dễ sao, mời Thanh tiểu thư viết lại khúc nhạc này lên giấy, rồi cho người chuyển đến, không phải là được sao?” Liễm liếc mắt nhìn hắn: “Người có thể đàn tranh sao?” “A?” Thanh Diễm choáng váng, không nói nên lời. Ta thấy bọn họ như vậy, không kim được liền mỉm cười: “Nếu đệ thật sự muốn nghe, Nam Cương to như vậy, còn sợ không tìm thấy một người đàn tranh sao?” “Cũng không phải là tỷ đàn, tìm làm gì? Hơn nữa, khúc nhạc của tỷ, sao ta có thể để cho người khác đàn?” Hắn không chút suy nghĩ liền lên tiếng. Nhất thời ta không biết phải nói gì, hắn cũng không có ý tứ muốn ta trả lời, nhìn ta nở nụ cười: “Tỷ muốn viết thư cho ta, tốt nhất là nên nói đến những chuyện quan trọng, ví như ai ức hiếp tỷ, nếu như ta biết liền lập tức lãnh binh tấn công Thượng Kinh, đòi lại công bằng cho tỷ.” “Không được loạn ngôn! Người đã là Thượng tướng quân, nhưng lời nói hành động đều không hề có chút chừng mực, lời nói như vậy, người cũng có thể nói ra sao?” Không biết từ khi nào thì phụ thân đã trở về từ trong cung, đang đứng phía sau hoa viên, gương mặt tức giận. Phụ thân quy định gia quy rất nghiêm, nhất là đối với các huynh đệ trong nhà, thật không ngờ Liễm lại vừa vặn bị ông bắt được, hắn âm thầm nhếch miệng nhìn ta, liền nhỏ giọng nói với phụ thân: “Đây không phải là ở nhà sao? Lại không có người ngoài.” Sắc mặt phụ thân khê biến, nhìn thấy ông đang muốn giáo huấn, hắn liền vội vàng lên tiếng nói chuyện trước: “Phụ thân, sao hôm nay về sớm như vậy, chính sự đều xử lý xong rồi à? Có mệt không? Thanh Diễm, người còn đứng ngây ở đó làm gì, không phải người nói đã luyện tập rất lâu, muốn xoa bóp giúp lão gia hay sao?” “A?” Thanh Diễm lại há hốc miệng. “A cái gì mà a?” Liễm trừng mắt nhìn hắn: “Nhanh lên!” Thanh Diễm cứng ngắc người, nói “Vâng” một tiếng, liền muốn tiến lên. Phụ thân liếc mắt nhìn bọn họ một cái: “Được rồi, được rồi, xương cốt già cả của ta cũng không muốn bị các người giày vò đến tan nát, nếu sợ ta giáo huấn thì nên biết nghĩ một chút, thái độ đúng mực vào.” Liễm cười rộ lên: “Đúng là không thể giấu giếm phụ thân điều gì, phụ thân cũng đừng nóng giận, chỉ khi ở nhà thì mới như vậy, còn ở bên ngoài con là Thượng tướng quân, uy nghiêm lắm ah.” Bị hắn quấy phá như vậy, phụ thân cũng đã hết giận một phần, hơn nữa ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thật tâm lại rất cưng chiều đứa con này, hiện tại hắn sắp rời nhà, hiển nhiên phụ thân cũng không muốn tiếp tục trách cứ hắn, chỉ trừng mắt nhìn một cái, thở dài một hơi, coi như xong. “Sao sớm như vậy lão gia đã trở về?” Mẫu thân vừa cắn dặn Bích Chỉ bưng trà sâm lên, vừa nhẹ nhàng hỏi. “Cũng không có việc gì.” Tuy là thản nhiên lên tiếng nhưng tâm mắt của phụ thân lại chuyển về phía ta, ngừng lại một lát mới dời đi. Lòng ta liền hạ thấp, biết rằng chắc chắn đã có chuyện xảy ra, vẫn còn chưa kịp suy nghĩ gì, phụ thân đã lên tiếng: “Phụ nhân, nàng với Thanh nhi đến thư phòng của ta một lát.” Mẫu thân có phần không hiểu, nhưng chưa kịp hỏi, phụ thân đã rời đi trước. Vì thế bà đành phải mỉm cười với ta: “Cũng không biết là có chuyện gì, chúng ta đi thôi.” Liễm cũng bước theo đến nhưng lại bị phụ thân ngăn ở thư phòng: “Ta có bảo con đến sao?” Hắn nhíu mày nói: “Dựa vào cái gì mà Nhị tỷ có thể nghe còn con lại không thể?” Ta nhìn vào đáy mắt của ông, ở nơi đó đang hiện hữu một thoáng nặng trĩu không thể thấy rõ, thật ra ta đã có thể đoán được là vì cái gì, cho nên cũng giống như ông, ta không muốn Liễm biết, bằng không với tính tình của hắn, sợ là không có chuyện gì là không làm. Cố gắng gượng cười, bước đến đẩy hắn ra, “Đệ sao có thể so với ta, chuyện người lớn, trẻ con đừng can thiệp vào.” Hắn đỏ mặt khóc dở cười, nhưng đến cùng vẫn không chịu đi: “Tỷ lớn hơn ta bao nhiêu tuổi chứ?” Kỳ thật nếu là ngày thường, việc hắn thấy phiền nhất chính là nghe chuyện triều chính, từ nhỏ đến lớn, hắn sợ nhất là đến thư phòng của phụ thân, nhưng hôm nay lại khẳng định muốn vào, ta biết đó là bởi vì ta, người thông minh như hắn, chắc đã có thể đoán được chuyện mà phụ thân muốn nói nhất định có liên quan đến ta, vì vậy mới muốn biết cho bằng được. Ta càng cố gắng mỉm cười, vừa đẩy hắn ra ngoài vừa nói: “Bất luận là lớn hơn bao nhiêu thì ta vẫn là tỷ tỷ của đệ, nói đệ không được nghe là không được nghe, đâu cần phải nhiều lời như vậy?” Hắn đưa mắt nhìn ta, dường như có một nỗi buồn nào đó chợt lóe trong đáy mắt rồi biến mất, nhưng khi ta nhìn kỹ lại thì hắn chỉ lộ ra dáng vẻ không cam lòng, vừa lẩm bẩm nói bất công, vừa để mặc ta đẩy hắn ra khỏi thư phòng. Cửa phòng vừa khép lại, mẫu thân liền nhẹ giọng hỏi phụ thân:

“Lão gia, đến cùng là có chuyện gì?” Phụ thân liếc mắt nhìn ta, sau đó mới từ tốn lên tiếng: “Trước khi ta rời khỏi cung, hoàng thượng có cho gọi ta, người nói cho ta biết, Tam điện hạ có đề cập đến chuyện muốn nạp nữ nhi của Đỗ Phụng An làm Trắc vương phi.” “Cái gì? Trắc vương phi? Điều này sao có thể?!” Mẫu thân kinh sợ tới cùng, nghẹn ngào kêu lên: “Thân phận Đỗ Như Ngâm kia là gì? Nhận làm thị thiếp đã là quá coi trọng, nói gì đến Trắc Vương phi? Nàng ta có muốn cũng không thể! Lão gia có nói rõ với hoàng thượng hay không?” “Ồ đồ!” Phụ thân trầm giọng quát: “Đây là chuyện ta có thể quyết định sao? Hoàng thượng đã đặc biệt nói với ta, xem ra chuyện này hơn phân nửa đã được định đoạt, hôn sự của thiên gia, ý nguyện của chúng ta thì có ích lợi gì? Hoàng thượng không trực tiếp mang thánh chỉ đến xếp đặt mà lại nói trước để chúng ta chuẩn bị tâm lý, ngoài trừ tạ ơn, ta còn có thể nói gì đây?!” Mẫu thân không kìm lòng được mà nhìn về phía ta, bỗng chốc liền rơi lệ, không nói thêm gì. Giọng nói của phụ thân cũng khẽ dịu đi, tuy là trấn an nhưng vẫn mang theo vài phần đau lòng không dễ gì phát hiện: “Quan chức lớn nhỏ trong triều, có ai là không có tam thê tứ thiếp, huống chi Tam điện hạ còn là hoàng tử, lại nói, một ngày còn có Mộ Dung gia chúng ta, nhất định sẽ không để Thanh nhi bị người khác khi dễ.” Hơi thở mẫu thân bị dồn ép đến cực điểm, cuối cùng cũng không nhịn được: “Việc này làm sao có thể giống nhau? Thân phận Đỗ Như Ngâm hèn mọn, nàng cũng xứng ư? Nữ nhi của ta sao có thể chịu loại oan ức sỉ nhục như vậy?!” Hoàng tử thì thế nào, cũng mới thành thân chưa bao lâu, chẳng phải Thái tử điện hạ cũng chỉ có một mình Diễm nhi, mặc dù con bé đang mang thai không thể hầu hạ nhưng cũng không nghe người muốn nạp Trắc Vương phi hay thị thiếp . . .” “Càng nói càng hồ đồ!” Phụ thân ngắt lời của bà: “Nữ nhi còn ở đây, nàng đừng khóc!” “Nhưng mà . . .” Mẫu thân còn muốn nói điều gì, ta nhẹ nhàng chạm vào tay bà, mỉm cười lãnh đạm vô cùng: “Mẫu thân không cần nói nữa, không phải mỗi hoàng tử đều như vậy, nhưng, điện hạ là hoàng tử, nên có thể làm như vậy.”

80. Chương 80

Ngày Liễm rời đi, ta cũng không thể đến đưa tiễn, một mình ở trong Mặc Các gầy Tàn tranh, từng âm sắc như nước, chảy xuôi ra khỏi đầu ngón tay. Ngày đó ở Tướng phủ, hẳn từng hỏi ta tên khúc nhạc là gì. Ta khẽ cười, chỉ nói hai chữ, Tư quy. *Nhớ về* Hẳn ngỡ ngẩn cả nửa ngày cũng không nói một lời, Thanh Diễm đứng ở một bên khó hiểu: “Khúc nhạc có khí thế phi phàm, lại có thể hòa cùng với kiếm thế Phượng Tường của thiếu gia, sao lại gọi bằng một cái tên nữ nhi thường tình như vậy?” Ta vẫn cười như trước, không nói gì, chỉ đàn lên khúc nhạc một lần nữa, tiếng tranh mãnh liệt, nghiêng ngửa thoát ra, lần đầu tiên nghe thấy hào hùng, nhưng nếu như tinh tế cảm nhận, khúc nhạc còn ẩn giấu một nét dịu dàng triền miên, như dòng nước nhớ thương vô cùng. Một khúc Tư Quy này là ta đặc biệt viết vì hắn, ta biết hắn có thể nghe ra ý tứ của ta trong khúc nhạc, mong muốn một cuộc sống thông dong thư thái như tiếng tranh, cho dù hai nơi xa cách, nhưng vẫn biết rằng, mình không hề cô độc. Thân ở nhà quan, có rất nhiều chuyện không thể tránh né, ta chỉ hy vọng, đệ đệ của ta, khi ở Nam Cương có thể có một cuộc sống thực sự tự tại, chỉ cần tùy theo tâm ý của mình, dù rằng đó là một nơi xa xôi cách trở nhưng lại cách xa vùng đất đầy rẫy thị phi này. Đó cũng là điều mà ta muốn nói cho hắn biết. Ngày thứ hai sau khi Liễm tới Nam Cương, hôn sự giữa Tam hoàng tử Nam Triều Nam Thừa Diệu cùng thiên kim của nội các thị tộc (1) Đỗ Như Ngâm được bố cáo thiên hạ. Mặc dù chỉ có sáu bảy phần tương tự, nhưng hắn vẫn không muốn để nàng chịu thiệt thòi, cho dù bị thiên hạ chê trách, hắn vẫn nguyện ý cho nàng một hôn lễ, mà không phải chỉ là một hình thức nạp thiếp qua loa tùy tiện. Trong Thượng Kinh, thậm chí là cả Nam Triều, mỗi người đều bàn luận hăng say về chuyện gặp gỡ giữa hắn và nàng, duyên phận ấn định trọn kiếp này, mỗi một cách nói đều biến hóa thiên hồi bách chuyển trở thành một câu chuyện tình duyên lãng mạn, cùng người yêu kết thành thân thuộc, làm cho nhiều người tò mò vô hạn. (Thiên hồi bách chuyển: miêu tả sự xoay vòng được lặp đi lặp lại hoặc một quá trình phức tạp.) Phụ mẫu sợ rằng sau khi Liễm biết được tin này sẽ gây chuyện, nên buộc phải để đại ca mang theo thư của ta đuổi đến Nam Cương trước hôn chỉ. Ta còn nhớ lúc ta trao thư ấu thân, mắt người đã đầm lệ, bà nói, Thanh nhi, con đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện, mẫu thân thực có lỗi với con. Ta lắc đầu cười nhạt, không nói gì. Bệnh đau đầu của hoàng thượng dần tốt lên từng ngày, ngoài trừ những vật phẩm ban thưởng không ngừng được đưa vào Tam vương phủ, ông còn hạ chỉ, cho gọi ta vào yết kiến thiên nhan. Trong Định Càn cung, ông đã từng thân nhiên hỏi ta cảm thấy Đỗ Như Ngâm thế nào. Ta hạ ánh mắt, yên tĩnh trả lời, nàng

là Trắc Vương phi chưa xuất giá của Tam điện hạ, nhi thần thấy thế nào cũng không còn quan trọng. Khánh phi nương nương ngồi ở một bên mỉm cười thâm ý, nhưng chỉ mở miệng nói, Tam Vương phi không thẹn là thiên kim của Thừa tướng, quả nhiên là hiểu rõ tình hình. Ta nở nụ cười rất nhạt, hiểu rõ tình hình, ta cũng không có phong thái tốt như vậy, chỉ là học theo vẻ không chút mong đợi kia mà thôi. Ra khỏi Định Càn Cung, Lý Khang An chần chừ một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi, Vương phi muốn hỏi phủ hay là tiện đường đi thăm Tam điện hạ? Lúc nói chuyện, gương mặt của ta đối diện với phương hướng của Dục Thuận điện, mỉm cười một cái, nhưng ta chỉ khẽ nói, làm phiền công công, ta muốn trực tiếp hỏi phủ. Nhưng, điều làm ta thật sự không ngờ chính là, chỉ mấy ngày sau khi trở về từ Định Càn cung, hoàng thượng liền ốm đau liệt giường, thái y nói, là do nhiễm phải phong hàn liên tục nên gây ra hàng loạt bệnh biến chứng, bệnh tình cũng như ngọn núi bị sạt lở, cứ ào ào kéo đến. Hiển nhiên thái y viện sẽ dốc hết toàn lực, ngay cả Khâm Thiên Giám cũng ngày đêm xem thiên văn, bói ra một quẻ — tứ phương hội tụ, tùy lúc dịch chuyển, tai kiếp ẩn giấu, xuất hiện tam tinh, Hư Ngụy trong Bắc Cung Huyền Vũ (2), nguy hiểm khi xây nhà, cần phải tránh né kiếp nạn này, nội trong ba tháng buộc phải kiêng kỵ cưới sinh, để tránh mang lấy tai ương. Với tình huống như thế, hôn sự giữa Nam Thừa Diệu và Đỗ Như Ngâm không còn cách nào khác đành phải trì hoãn, ta không biết đây có phải là vì Khánh phi nương nương không cam lòng hay không. Nhưng, dù thế nào thì cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền, tránh được nhất thời, không tránh được cả đời, huống chi, Khâm Thiên Giám chỉ nói không được cưới sinh, cũng không hề ngăn cản bọn họ thân cận. Nam Thừa Diệu từ Tử Kinh Cung quay về Tam vương phủ, cùng theo hần trở về còn có Đỗ Như Ngâm. Đỗ Phụng An vịn vào lý do thân thể Tam điện hạ chưa khỏi hẳn, nên đưa nữ nhi vào Tam vương phủ hầu hạ, còn bảo là khi ở trong Dục Thuận Điện của Tử Kinh cung, Tam điện hạ đã quen được Đỗ Như Ngâm chăm sóc, nếu cách rời sợ rằng có điểm không quen, trong khi chuyển Đỗ Như Ngâm vào phủ cũng là việc sớm muộn, nếu như hoàng thượng không phát bệnh thì lúc này Đỗ Như Ngâm đã là Trắc Vương phi của Tam điện hạ Nam Triều. Ông ta không hề quan tâm đến thanh danh của nữ nhi, mà chỉ chăm chăm tìm cách lợi dụng bất cứ một cơ hội nào có thể để lấy lòng Nam Thừa Diệu và Ý Dương công chúa. Mà Nam Thừa Diệu cũng không hề cự tuyệt. Ngay cả là có lẽ nghĩa không thể làm trái, nhưng hôn chỉ của Thánh thượng vẫn còn đó, lại còn những chuyện trước đây, chỉ ít là ở bên ngoài cũng không có kẻ nào dám nói nửa câu không phải. Trong khi tất cả trên dưới Tam vương phủ cũng bắt đầu chuẩn bị việc Đỗ Như Ngâm đến đây. Tần An từng đến Mặc Các hỏi ta, nên an bài chỗ ở cho Đỗ Như Ngâm thế nào. Ta còn nhớ rõ tận sâu trong đôi mắt tinh anh kia, đôi mắt chưa từng lộ ra một chút cảm xúc dư thừa nào lại mang theo ánh nhìn khó xử, nhìn sâu vào ánh mắt của ta. Ta chưa lên tiếng, Thụ Anh đã tức tối mở miệng nói: “Tần tổng quản, ông có ý gì, không phải là cố ý đến bỏ đá xuống giếng đấy chứ?” “Tần An tuyệt đối không có suy nghĩ này, mong Vương phi minh xét.” Tần An quả quyết lên tiếng, từ sau khi ta về Mặc Các đến nay, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thẳng vào mắt ta: “Vương phi là chủ mẫu quản lý Tam vương phủ, mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do Vương phi định đoạt, sau này cũng không hề thay đổi, cho nên lão nô mới đến xin ý kiến của Vương phi.” Ta biết chắc rằng Tần An là vì chú ý đến thể diện của ta, cho nên mới đến đây cho ta một cái tôn nghiêm tối thiểu của một Vương phi, ta thật không biết đây có phải là do Nam Thừa Diệu can thiệp hay không. Chỉ là, chuyện Đỗ Như Ngâm vào phủ, cho tới bây giờ cũng không có bất kì kẻ nào hỏi qua ý nguyện của ta, thế nhưng, bây giờ ta lại phải cần đến một việc nhỏ này để thể hiện tôn nghiêm của mình, ngoài trừ làm cho người khác thương hại thì còn có ích lợi nào nữa đây? Ta cũng không muốn tự oan ức chính mình mà cố giả vờ rộng lượng, cho nên chỉ cười khê, nói với Tần An: “Để Tần tổng quản xử lý lo liệu là được, nếu còn có điều gì chưa chắc chắn, nên trực tiếp đến hỏi Tam điện hạ đi, không cần phải cố ý qua đây nói với ta.” Ông ta đứng yên một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào, khom mình hành lễ, rồi cáo lui ra ngoài. Mà chỗ ở của Đỗ Như Ngâm rất nhanh cũng được định đoạt, Thiệu Nghi quán, mặc dù cách xa Khuynh Thiên cư của Nam Thừa Diệu, thế nhưng lại là gian nhà tinh xảo hoa lệ nhất trong Tam vương phủ, mặc dù không sánh kịp Mặc Các về độ lớn, nhưng phương hướng cũng thoáng hơn, còn có rất nhiều kì trân quý hiếm, chỉ có hơn chứ không kém. “Tiểu thư, thời điểm cũng sắp đến, người xem nên thay bộ nào trong hai bộ y phục này?” Bóng dáng của Sơ Ảnh cắt ngang dòng suy nghĩ của ta, ta nhìn vào trong tay nàng, váy áo hoa lệ phải trải qua nghìn lần chọn lựa lần tuyển mới vừa ý, khẽ cười lắc đầu: “Không cần đổi, ta mặc bộ y phục trên người là được.” Nàng liền nôn nóng: “Như vậy sao được? Có thể hôm nay Tam điện hạ sẽ trở lại, còn có Đỗ Như Ngâm kia!” Ta lẳng lặng nhìn nàng: “Vậy là em muốn ta ăn mặc trang điểm xinh đẹp để ganh đua với Đỗ Như Ngâm, sau đó dùng tất cả mọi cách để tranh giành trái tim của Tam điện hạ, có phải hay không?” Nàng không nói gì, nhưng ánh mắt nét mặt lại như muốn khóc nức lên, qua một lúc lâu, vẫn không cam lòng nói: “Chẳng lẽ chúng ta để mặc cho bọn họ khi dễ?” Ta khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ lên tay nàng: “Sơ Ảnh, em còn nhớ ngày đó khi ở nhà phụ thân đã nói gì không, chỉ cần một ngày còn Mộ Dung gia, sẽ không

có ai dám khi dễ ta.” Dù thế nào nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, cố gắng kìm nén cảm xúc, thu hồi dòng nước mắt, không muốn làm ta càng thêm đau lòng cho nên ra sức che giấu tâm tình của mình, thế nhưng nét mặt uất ức kia sao có thể giấu được. “Ta biết em là vì ta mà bất bình, vì ta mà tủi thân, nhưng mà Sơ Ảnh, không cần phải như vậy.” Ta nhẹ nhàng thở dài, đem tầm mắt ném về phía chân trời mờ mịt bên ngoài cửa sổ: “Nếu không thể chờ mong, vậy, ta cũng không còn gì để tiếp tục bi thương, có rất nhiều chuyện, kỳ thật đều tùy thuộc vào quyết định và suy nghĩ của chính mình, nên bắt lấy hay buông tha.” Ta quay đầu nhìn vào gương mặt đã có phần thả lỏng của nàng, mỉm cười nhàn nhạt: “Sơ Ảnh, em phải nhớ kỹ, trên đời này, người có thể khiến em nhận lấy uất ức, chỉ có thể là chính mình.”

(1) Nội các thị độc: Chức quan hầu trong Nội Các của triều đình, nơi giúp hoàng đế quản lý tấu chương. (2) Thất tinh ở phương Bắc: Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích, gọi là Bắc Cung Huyền Vũ

81. Chương 81

“Vương phi, Tầm Vân tỷ tỷ cầu kiến.” Tiểu nha hoàn bên ngoài cửa khẽ lên tiếng. Ta gật đầu, ý bảo nàng để Tầm Vân tiến vào, ta biết Tầm Vân đến Mặc Các của ta vào lúc này là vì chuyện gì, cũng biết rằng bọn họ có khó xử, bằng không Tầm Vân cũng không phải đích thân đến đây mời ta. Tầm Vân vào cửa, cung kính hành lễ với ta, nhẹ giọng nói: “Vương phi, thái giám trong cung vừa đến báo, điện hạ đã ra khỏi Dục Thuận điện, đợi sau khi từ biệt hoàng thượng sẽ ngồi ngự liên trở về vương phủ. Theo như tin báo của người dẫn đường, có thể hiện tại điện hạ đang trên đường trở về, vì vậy Tần tổng quản bảo Tầm Vân đến mời Vương phi tới tiền điện.” Ta cũng không muốn làm khó bọn họ, liền đứng dậy, dẫn theo Sơ Ảnh đi đến tiền điện, Tần An đứng là nghĩ cho tâm tình của ta, cẩn thận tính toán thời gian, cho nên ta chỉ mới đến tiền điện chưa bao lâu. Liền nghe thấy thông báo, Nam Thừa Diệu đến. Ta nhìn bóng dáng của hân được vây quanh bởi một đám người đang ngày càng đến gần, phía sau hẳn là một nữ tử, dáng người xinh đẹp muôn phần, nụ cười rất nhạt, rất nhẹ. “Tam ca ca, Tam vương phủ của huynh đúng là xinh đẹp tựa tiên cảnh, Ngâm Ngâm thật có phúc phần.” Đợi khi bọn họ đến gần, ta còn chưa kịp hành lễ với Nam Thừa Diệu, Ý Dương công chúa đã yêu kiều lên tiếng, cũng không đợi Nam Thừa Diệu đáp lời mà nghiêng đầu nhìn ta cười nói: “Mỗi ngày Tam tẩu tẩu đều ở nơi thần tiên thế này, đúng là làm người ta hâm mộ đến chết.” Ta khẽ cười: “Công chúa nói đùa, người ở trong Tử Kinh cung, khắp nơi đều là phong thái khoáng đạt, Tam vương phủ sao có thể sánh bằng.” Ý Dương công chúa cười cười, cũng không nói thêm gì, nhưng ngược lại thì Đỗ Như Ngâm lại bước đến từ phía sau Nam Thừa Diệu, một thân áo trắng, vàng trần cúi thấp, nhẹ nhàng đến trước mặt ta, quỳ xuống đất, đoan đoan chính chính hành đại lễ: “Dân nữ Đỗ Như Ngâm tham kiến Tam Vương phi.” Ý Dương công chúa hơi lên tiếng quả trách Đỗ Như Ngâm: “Ngâm Ngâm cũng thật là, đã nói người bao nhiêu lần, từ nay về sau, người và Tam tẩu tẩu của ta là người một nhà, sao còn tự xưng dân nữ vừa xa lạ vừa khách khí như vậy, thân mình của người lại không tốt, không cần phải quỳ tới quỳ lui như vậy, kêu một tiếng tỷ tỷ là được — ngay cả khi ở trong cung, Tam ca ca của ta cũng không đành lòng bắt người phải hành lễ này nọ, huống chi hôm nay là trở về nhà của mình! Hơn nữa, Tam tẩu tẩu của ta lại là người biết đạo lý, nhất định cũng không so đo với người, đúng không, Tam tẩu tẩu?” Ta vẫn nở nụ cười tựa gió nhẹ mây trôi, nhưng không hề để tâm đến ý tứ trong lời nói của Ý Dương công chúa, cũng không đưa tay đỡ Đỗ Như Ngâm, chỉ cười nhạt nói: “Đỗ tiểu thư mau đứng lên, cũng như lời nói vừa rồi của công chúa, người là Trắc Vương phi chưa xuất giá của Tam điện hạ, không cần phải hành đại lễ như thế với ta.” Nhưng Đỗ Như Ngâm cũng không hề đứng dậy, đôi mắt thanh tú hạ thấp, kính cẩn khiêm nhường đáp lời: “Mặc dù đã có ân chỉ ban hôn của Thánh thượng, lại được vương phi điện hạ thương yêu, nhưng dù sao Ngâm Ngâm cũng chưa xuất giá, thân phận hiện giờ vẫn là hèn mọn, lễ nghĩa cũng không thể bỏ qua.” Vừa nói xong, vừa đoan chính dập đầu với ta, chiếc cổ trắng nõn hơi hé lộ theo cử động của nàng, diện (1) bóng như son, phấn sáng như mây. * (1) Vật trang sức hình hoa khắc hoặc khảm bằng vàng bạc châu báu. Ta mỉm cười: “Vừa rồi nghe thấy lời nói của Ý Dương công chúa, lúc ở trong cung, đối với Tam điện hạ người cũng không cần hành lễ này nọ, hiện tại là ngày đầu tiên người vào phủ liền hành đại lễ như thế với ta, sao ta có thể gánh nổi đây, Đỗ tiểu thư vẫn nên đứng dậy đi.” Đỗ Như Ngâm nghe thấy vậy, sắc mặt liền biến đổi, vẻ tươi cười dần trở nên trắng bệch, vô thức cắn nhẹ môi dưới. Một đôi mắt nhẹ nhàng như nước tựa như con nai con. Vừa xấu hổ vừa hoảng hốt, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Nam Thừa

Diệu.Về yếu đuối đây, ta nhìn thấy còn đau lòng, hiển nhiên Nam Thừa Diệu cũng không ngoại lệ.Mặc dù hần không trực tiếp bước đến đỡ Đỗ Như Ngâm, nhưng lại dịu dàng nói: “Ngâm Ngâm đứng lên đi, Vương phi cũng không phải là người để tâm nhiều đến những lễ nghi hình thức này, lâu ngày nàng sẽ biết.”Hần vừa lên tiếng, liền có nha hoàn thái giám lạnh lẽo tiến lên đưa tay đỡ Đỗ Như Ngâm, nàng ta vẫn cẩn nhẹ môi dưới như trước, chần chờ một lát, nhưng vẫn sợ hãi liếc mắt nhìn ta, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chỉ là Ngâm Ngâm không muốn khi chưa xuất giá mà đã làm điện hạ bị người khác chê cười, không biết có phải đã khiến Vương phi mất hứng.”Ta nở nụ cười: “Đỗ tiểu thư nói gì vậy, người một lòng suy nghĩ cho điện hạ, ta sao lại mất hứng đây?”Ta không biết có phải là bởi vì lòng ghen tị, hay là vì đoạn đối thoại mà trong cái đêm ở Tử Kinh Cung, ta đã vô tình nghe thấy lúc ở gần nơi ở của Ý Dương công chúa, chính điều đó đã để lại ấn tượng quá rõ nét với ta, trực giác của ta nhận thấy, vị Đỗ tiểu thư này không đơn giản như vẻ nhút nhát dịu dàng kia, ta không có cách nào thích nàng, mà ta cũng không muốn bắt ép chính mình.“Được rồi, được rồi, chúng ta đừng mãi đứng ở tiền điện nói chuyện, lại khiến nhiều người chán nản nha!” Ý Dương công chúa cười duyên, đưa mắt nhìn Nam Thừa Diệu: “Tam ca ca, huynh đưa bọn ta đi xem nơi ở mới của Ngâm Ngâm đi, tiện đường để Ngâm Ngâm làm quen một chút Tam vương phủ của huynh.”Nàng vừa nói như vậy, vị thái giám do hoàng cung phái theo hộ tống Nam Thừa Diệu hồi phủ liền bước lên phía trước, quỳ xuống bẩm báo: “Công chúa điện hạ, không nên chậm trễ thời gian hồi cung, bệ hạ còn chờ người phục mệnh.” *phục mệnh: bẩm báo lại sau khi thi hành mệnh lệnh.*Sóng mắt Ý Dương công chúa lạnh lùng truyền đến, nhưng trên nét mặt vẫn là nụ cười nhu hòa yêu kiều: “Đồ công công, ông đúng là càng già càng hồ đồ, nếu phụ hoàng đã đồng ý cho ta đi theo Tam ca ca trở về, có nghĩa là lão nhân gia người đã ngầm đồng ý để ta chơi đùa thỏa thích rồi mới trở về, ngay đến điều này mà ông cũng không nhìn ra, chẳng thể trách đã nhiều năm như vậy cũng không thể đoạt về vị trí tổng quản nội cung của Lý Khang An, nếu ông vẫn không biết nhìn như vậy, sợ là ngay đến sảnh trước cung vua, ông cũng không có tư cách hầu hạ!”Gương mặt vị Đồ công công kia liền xanh tím, mất một lúc lâu mới khom mình hành lễ nói: “Nô tài tuân theo lời dạy của công chúa! Nô tài cảm tạ công chúa chỉ dẫn!”Thấy ông ta như vậy, hiển nhiên mọi người còn lại càng không dám có lời dị nghị, vì thế Ý Dương công chúa liền cười nói: “Ngâm Ngâm, đi thôi, chúng ta đi theo Tam ca ca xem Thiệu Nghi quán của người, người có biết không, đây chính là ngôi viện được xây dựng tinh xảo nhất trong Tam vương phủ, bởi vì người đến nên vừa được trang hoàng sửa chữa, lại được bài trí các loại kỳ hoa dị thảo, xem ra còn phong phú hơn cả những loài hoa cỏ trong hoàng cung của phụ hoàng, có thể nói là hao tâm tổn phí rất nhiều nha. Ta không chờ được nữa rồi, nhanh chân đến xem xem Thiệu Nghi quán đã trở thành thế nào đi!”Nàng vừa nói xong, vừa kéo tay Đỗ Như Ngâm, một tay còn lại đẩy Nam Thừa Diệu, nôn nóng muốn đi vào bên trong Vương phủ. Một đám thái giám thị vệ, hiển nhiên chỉ có thể phục tùng đi theo sau nàng.Ta nhìn thấy ánh mắt Nam Thừa Diệu xuyên qua đám người, chạm đến trên người của ta. Vẫn chưa lên tiếng đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào e thẹn của Đỗ Như Ngâm khẽ vang lên: “Làm điện hạ bận lòng, Ngâm Ngâm thật không nên nói mình thích hoa cảnh.”“Xem người kìa, người không biết rằng lúc làm những chuyện này, trong lòng huynh ấy có bao nhiêu là ngọt ngào sao, đúng không Tam ca ca?” Ý Dương công chúa che miệng cười nói.Đôi má phần của Đỗ Như Ngâm đỏ bừng, cũng không nói lời nào, chỉ thùy mị tình tứ đưa mắt lảng lảng nhìn Nam Thừa Diệu.Mà hần cũng sớm đem tầm mắt đặt trở lại lên người nàng, mỉm cười.Đúng lúc này, như thể Ý Dương công chúa đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của ta, ngoái đầu nhìn lại, cười nói: “Tam tẩu tẩu muốn đi dạo một vòng với chúng ta hay không?”Khóe môi mỉm cười như nghỉ, nhìn thẳng vào đôi mắt nhẹ nhàng ý cười của Ý Dương công chúa, lên tiếng: “Cả ngày ta không có việc gì làm chỉ có thể ở trong Vương phủ, mọi nơi đều đã đi qua, mọi người tiếp đón Đỗ tiểu thư là được.”

82. Chương 82

Trở về Mặc Các, dù rằng đã quyết không để tâm đến, nhưng cái ngày ở Tương phủ, khi nghe mẫu thân kể rõ mọi chuyện, cảm giác đau thương lạnh buốt kia là gì.

Ta khẽ cười tự nhủ với mình, không cần phải băn khoăn, tin tưởng rồi sẽ có một ngày, bản thân có thể thật sự hờ hững.

Thời điểm Nam Thừa Diệm đến Mặc Các, ta đang gảy Tần tranh, khi tiểu nha hoàn ở ngoài cửa thông báo, ta cũng vừa kết âm phù cuối cùng, khẽ thu tay về, đứng dậy, bình tĩnh hành lễ với hắn: “Tham kiến điện hạ.”

Hắn nhìn ta, vừa định lên tiếng, Sơ Ảnh cùng mấy tiểu nha hoàn đã bưng trà bánh đến. Ta nhìn thấy trong đôi mắt của hắn có oán trách có phần nộ, nhưng hơn hết thấy đó là chờ mong.

Trong lòng khẽ thở dài, nhưng chỉ có thể hạ thấp ánh mắt, vừa im lặng ngồi ở một bên, cũng không muốn nhiều lời.

Mất một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng lên tiếng trước: “Không có gì muốn hỏi ta sao?”

Ta cười nhạt: “Điện hạ muốn thần thiếp hỏi điều gì?”

Ánh mắt hắn nhìn ta càng lúc càng sâu thẳm, có quá nhiều cảm xúc sâu kín chợt lóe rồi biến mất, ta nhìn không thấu mà cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu.

Cuối cùng, hắn cũng không nói thêm gì, ta nhìn bóng dáng của hắn dần dần khuất xa, khóe môi vẫn luôn mang theo nụ cười rất nhạt.

“Tiểu thư, không dễ gì mà Tam điện hạ đến đây, vì sao tiểu thư không nói chuyện với người, sao lại thế này . . .” Sơ Ảnh nôn nóng gần như muốn bật khóc.

Ta hồ hững hờ cười, vỗ vỗ lên tay nàng trấn an: “Nha đầu ngốc, hiện tại, ta có nói hay không thì cũng không thay đổi được gì, sẽ chẳng có cái gì khác đi. Tam điện hạ sẽ không vì lời nói của ta mà không lấy tiểu thư Đồ gia, và cũng không vì ta không nói gì mà không thừa nhận ta là Tam vương phi danh chính ngôn thuận.”

“Nhưng mà, nhưng mà . . .” Vẻ mặt nàng lo lắng, nhưng lại không thể tìm ra lời nói thích hợp để diễn tả suy nghĩ ở trong lòng, chỉ có thể lộ ra gương mặt thanh tú đỏ bừng.

“Được rồi Sơ Ảnh, em đến nhà bếp xem tổ yến đã chưng xong chưa, ta muốn uống một chút.” Ta không muốn nàng vì ta mà ám ức, cũng không muốn nghe nàng nói thêm gì, nên cố ý thay đổi sự chú ý của nàng, ta biết dạo gần đây mình ăn uống không được tốt, cũng vì vậy mà khiến nàng lo lắng không ít, cho nên lời nói này liền có hiệu quả ngay lập tức.

Quả nhiên, nàng vội vàng lau đi dòng lệ nơi khóe mắt, vừa bước ra ngoài vừa nói: “Em sợ bọn họ nấu không hợp với khẩu vị của tiểu thư, nên sáng sớm đã tự mình đi chuẩn bị, cũng luôn trông chừng, bây giờ có lẽ là vừa chín tới, để Sơ Ảnh bưng lên cho tiểu thư.”

Ta nhìn vào bóng lưng vội vàng của nàng, trong lòng lại thở dài.

Không phải ta không biết nàng là vì muốn tốt cho ta, nhưng mà trong số mệnh, đến cùng cũng có quá nhiều chuyện mà bản thân không thể cưỡng cầu.

Tựa như ta đã từng nghĩ, khu rừng Hải Đường bên khe suối Nhược Khê kia, ta vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ.

Tựa như ta đã từng cho rằng, ta và Nam Thừa Diệm, đơn giản chỉ là một cuộc hôn nhân vì lợi ích.

Ta đã từng nghĩ mình có thể.

Nhưng cuối cùng, ta đã xem mọi chuyện quá đơn giản.

Hắn nói, có điều gì muốn hỏi hắn.

Nhưng hỏi gì đây? Lại hỏi như thế nào?

Hỏi hắn, vì sao tay trái ước hẹn tay phải lại tổn thương?

Hỏi hắn, vì sao cứ mỗi một lần ta tưởng rằng cả hai đang từng bước tiến gần về nhau, nhưng chỉ cần hơi gương mặt là phát hiện trước mặt lại có thêm một khoảng không vô cùng.

Không phải là ta không biết, hắn lấy Đồ Như Ngâm, ngoài trừ dung nhan tương tự kia, có lẽ còn có suy xét cân nhắc nào khác, thậm chí là còn có cái gọi là bất đắc dĩ.

Thế nhưng đối với ta đã không còn quan trọng.

Ta có thể hiểu được, thậm chí có thể lý giải được, nhưng lại không thể khiến bản thân đón nhận điều này mà không hề khúc mắc.

Ngay cả lời giải thích của hần, ta cũng không muốn nghe, bởi vì cho dù lúc này ta có hiểu và bỏ qua đi chẳng nữa, thì căn bản ta cũng không biết hần còn có thể đi thêm những bước gì, mà đến lúc đó, ta lại nên làm thế nào đây?

Không phải là trốn tránh, chỉ là ta thật sự không muốn lại một lần nữa trải qua cảm giác vừa kỳ vọng vừa thất vọng, càng ngày ta càng không thể chịu nổi sự chênh lệch quá lớn như vậy.

Cũng không có cảm thấy uất ức, thật ra, chỉ cần không chờ mong, cũng không có đau thương.

Những ngày sau đó, ta và Nam Thừa Diệu cũng ít khi gặp nhau, mà cho dù có gặp lại cũng chỉ nói vài lời vắn vơ.

Mọi chuyện tựa như quay trở lại những ngày vừa thành thân, cuộc sống tương kính như tân.

Chỉ là có thêm một Đỗ Như Ngâm.

Nam Thừa Diệu bận rộn việc chính sự, không thể lúc nào cũng ở trong phủ tiếp chuyện với nàng.

Nhưng mỗi ngày nàng đều đến Mặc Các vấn an.

Ta thật sự cảm thấy mệt mỏi đối với mỗi quan hệ chung đụng thế này, mà trong tiềm thức, ta cũng không nghĩ rằng vị Đỗ tiểu thư này thật sự giống với vẻ mảnh mai đơn thuần mà nàng bày ra trước mắt người đời, cho nên ta cũng không muốn bắt ép chính phải đi đối phó với nàng và lại tiếp tục đưa mình vào tình cảnh đầu đá tranh thủ tình cảm.

Cho nên, vào mấy ngày trước, khi nàng đến vấn an ta đều bảo Sơ Ảnh tìm lý do thoái thác không thể gặp nàng, nhưng hình như hôm nay, Đỗ Như Ngâm có ý định không thể không gặp ta.

“Vương phi, đã qua một canh giờ mà Đỗ tiểu thư vẫn còn đứng ở bên ngoài, khuyên thế nào cũng không chịu rời đi, nàng nói là phải chờ đến khi Vương phi tỉnh dậy.” Họa ý vừa tiến vào vừa chắc lưỡi nói, rõ ràng là đã bất khả kháng.

Đôi mày Sơ Ảnh nhướng lên, phì nhổ: “Nàng thích đứng thì cứ đứng, muốn để ai xem đây?”

Ta nhìn thoáng qua ánh mặt trời sáng rõ bên ngoài cửa sổ, tin tưởng rằng Đỗ Như Ngâm nói được thì làm được, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì ở trong mắt người ngoài, đây là vì ta ghen tị nên mới tìm cách làm khó nàng, nếu như thân thể của nàng mảnh mai như lời đồn đại mà vẫn tiếp tục đứng bên ngoài như vậy, lỡ như bị cảm nắng rồi hôn mê bất tỉnh, tội của ta lại lớn hơn.

Trong lòng khê thở dài, chẳng qua là muốn một chút thanh tịnh. Không ngờ cũng là một tham vọng quá đáng.

“Mời Đỗ tiểu thư đến tiền sảnh đi.” Ta đứng dậy, lên tiếng.

“Tiểu thư, cần gì phải quan tâm đến nàng ta?” Sơ Ảnh không ngờ ta lại phân phó như vậy, vừa bất mãn vừa giận dữ mở miệng.

Ta không nói thêm gì, chỉ thản nhiên nói: “Các người đi thôi là được rồi.”

Một lát Đỗ Như Ngâm đã theo Họa Ý đến tiền sảnh, nhìn thấy ta liền bước đến vài bước, đoan chính hành lễ: “Dân nữ Đỗ Như Ngâm tham kiến Vương phi.”

Ta khê cười: “Đỗ tiểu thư mau đứng lên, ngay đến Tam điện hạ cũng đã cho phép người không cần câu nệ lễ tiết này nọ, sao ta có thể nhận lễ lớn như vậy?”

Tỳ nữ Hồng Y đứng phía sau bước đến đỡ nàng, ánh mắt nhìn ta ẩn giấu vài phần oán hận không dễ gì phát hiện, còn Đỗ Như Ngâm, nét mặt vẫn đoan chính, nhún nhường lên tiếng: “Đã quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi là Ngâm Ngâm không phải, nhưng hôm nay đã là ngày thứ năm Ngâm Ngâm nhập phủ, mà vẫn

không thể chính thức ra mắt Vương phi, trong lòng cảm thấy không yên nên lúc này mới một mực chờ đợi, kính xin Vương phi không phiền lòng.”

“Đỗ tiểu thư quá lời.” Ta cũng không muốn làm ra vẻ hư tình giả ý, liền dứt khoát lên tiếng: “Không biết Đỗ tiểu thư muốn gặp ta, ngoài trừ việc ân cần thăm hỏi thì còn chuyện gì khác không?”

Nàng nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới, bước đến đối diện với ta, lại một lần nữa quỳ xuống: “Ngâm Ngâm biết Vương phi không thích Ngâm Ngâm, cũng hiểu rằng Vương phi hẳn là đang tức giận, chỉ là Ngâm Ngâm có mấy câu rất muốn nói với Vương phi, xin Vương phi cho phép Ngâm Ngâm nói ra.”

Ta lẳng lặng nhìn nàng: “Người làm gì vậy, đứng lên rồi nói.”

Vừa ra hiệu cho nha hoàn đứng hầu ở tiền sảnh đến dìu nàng.

Nàng vẫn không chịu đứng dậy, vẫn quỳ gối như cũ: “Xin Vương phi nghe Ngâm Ngâm nói xong, Ngâm Ngâm liền đứng dậy.”

Ta bình tĩnh lên tiếng: “Người muốn nói gì, đứng lên rồi nói sau, hay là Đỗ tiểu thư muốn ta tự mình đỡ người?”

Ánh mắt của nàng nhanh chóng truyền đến, nhưng sau đó liền hạ tầm mắt, run rẩy nói: “Ngâm Ngâm không dám.”

Vừa nói xong, vừa để mặc cho nha hoàn dìu dậy.

Nàng nhìn ta, trong đôi mắt ấy ẩn chứa một tầng sương mù, lại khẽ cúi đầu, sau đó lên tiếng: “Ngâm Ngâm không biết Vương phi có tin tưởng lời nói của Ngâm Ngâm hay không, nhưng thời gian Ngâm Ngâm hầu hạ điện hạ ở Dục Thuận điện, thật sự cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như hôm nay.”

Ta không nói gì, chỉ nghe giọng nói của nàng tiếp tục truyền đến—

“Khi đó Ý Dương công chúa có căn dặn, Tam điện hạ rất chú trọng đến mọi việc, e rằng cung nữ ở Dục Thuận điện hầu hạ không hợp ý, cho nên mới bảo Ngâm Ngâm đến hầu hạ, thật sự khi đó Ngâm Ngâm không hề dám nghĩ đến những chuyện khác. Sau đó có một lần Hoàng thượng đến Dục Thuận Điện thăm điện hạ, Ngâm Ngâm không kịp tránh đi, cũng không ngờ công chúa lại mỉm cười nói với Hoàng thượng để Tam điện hạ thu Ngâm Ngâm làm thị thiếp, càng không ngờ là Tam điện hạ lại đề cập đến vị trí Trắc Vương phi.”

“Ý tứ của Đỗ tiểu thư là người bị bắt phải nhận hôn chỉ này, có phải không?” Ta nhìn nàng, khẽ cười.

Đỗ Như Ngâm lướt mắt nhìn ta, nhưng chỉ trong một khắc lại thu hồi trở về, dung nhan tựa tiên tư ngọc chất kia càng lúc càng cúi thấp, nàng lắc đầu: “Không phải, Ngâm Ngâm thật sự vui mừng như điên, chỉ có điều tất cả những chuyện này tựa như một giấc mơ, cho nên có phần không chân thật.”

Nàng vừa nói xong, lại nâng mắt nhìn ta, hai hàng lệ trong vắt chậm rãi lướt xuống đôi gò má như ngọc: “Ngâm Ngâm không thể sánh với Vương phi, người là kim chi ngọc điệp, còn dân nữ, chỉ xem như là có vài phần tư sắc, cho nên có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, cuộc sống từ nhỏ thật sự rất khổ cực, những việc này, có lẽ Vương phi cũng không thể hiểu được. Nhưng, Ngâm Ngâm có thể tự mình hiểu lấy, và cũng chưa bao giờ mơ mộng sẽ có một ngày nhận lấy phúc khí lớn như vậy, có thể gặp được Ý Dương công chúa và Tam điện hạ.”

“Dân nữ không dám lừa gạt Vương phi, quả thực Ngâm Ngâm rất ngưỡng mộ Tam điện hạ, lần đầu tiên nhìn thấy người, Ngâm Ngâm đã biết bản thân không thể quên được điện hạ, Tam điện hạ là một người xuất chúng như vậy, có lẽ trên thế gian này sẽ không có một nữ tử nào mà không động tâm.” Nàng không hề đưa tay lau đi dòng lệ, vẫn u buồn yếu đuối nhìn ta như trước, nhẹ giọng lên tiếng: “Ngâm Ngâm không biết Vương phi có tin tưởng lời nói của mình hay không, nhưng trong khoảng thời gian Ngâm Ngâm ở Dục Thuận Điện, thật sự chưa từng mơ tưởng đến một ngày mình có tư cách trở thành một người bên cạnh Tam điện hạ.”

Ta vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng mang theo dòng lệ đau khổ mỉm cười với ta: “Ngâm Ngâm biết, không có khả năng để Vương phi chấp nhận mình, nhưng hôm nay Ngâm Ngâm vẫn đến đây, lại nhiều lời như vậy, làm tốn thời gian của Vương phi, tất cả chỉ là muốn Vương phi biết, Ngâm Ngâm không phải là loại người vì phần long phụ phượng (bám vào vẩy rồng, núp vào cánh phượng để bay lên cao) mà không từ một thủ đoạn nào, càng chưa bao giờ nghĩ sẽ có khả năng tranh sủng với Vương phi, trước kia như vậy, bây giờ như vậy, sau này vẫn như vậy.”

83. Chương 83

Nếu, không có một lần vô tình bắt gặp bên ngoài Sương Âm cung kia, ta nhìn thấy dáng vẻ lê hoa đài vũ, thiên lộ thu chi (1) của nàng, có lẽ nào lại không sinh lòng thương xót.

Nhưng hiện tại, ta chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, nên nhàn nhạt lên tiếng: “Đỗ tiểu thư suy nghĩ quá nhiều, hôn chỉ đã được Thánh thượng bố cáo khắp thiên hạ, người là Trắc Vương phi chưa xuất giá của Tam điện hạ, thật sự không cần phải đến đây nói những lời này với ta, bởi vì, ta thấy người thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là Tam điện hạ thấy thế nào.”

Nàng rưng rưng mắt nhìn ta, dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng quả thật ta không muốn tiếp tục bắt ép bản thân phải đối đáp với nàng, chỉ nói ta muốn nghỉ ngơi, sau liền để Họa Ý tiễn nàng ra khỏi Mặc Các.

Lúc này, nàng cũng không tiếp tục phiền hà, đoạn chính hành lễ với ta, sau đó lẳng lặng lui ra ngoài.

Đợi khi nàng rời khỏi, Sơ Ảnh suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn cảm giận nói: “Cho dù những gì nàng ta nói đều là sự thật thì em vẫn chán ghét!”

Ta mỉm cười vỗ lên tay nàng: “Sơ Ảnh, em phải nhớ kỹ, nếu thật sự muốn tốt cho ta, thì dù rằng em có chán ghét nàng thế nào cũng phải nhịn.”

Những gì Đỗ Như Ngâm vừa nói, thật ra cũng không phải tất cả đều là giả tạo, ta tin rằng có những điều giống như nàng nói, bởi vì dung nhan bên ngoài mà từ nhỏ có nhiều người lâm vào cảnh thân bất do kỷ.

Nhưng cũng chính vì như thế mà ta tin rằng, nàng không phải là dạng nữ tử đơn thuần vô hại giống như trong mắt mọi người, tâm kế của nàng có lẽ còn vượt xa sự tưởng tượng của ta.

“Tiểu thư, vì sao người luôn tự làm khổ chính mình như vậy, vốn chúng ta không cần phải hòa nhã với nàng!” Sơ Ảnh bất bình lên tiếng.

Ta hồ hững mỉm cười, lắc đầu: “Không phải, chỉ là ta không muốn làm thỏa mãn tâm ý của kẻ khác.”

Những ngày sau, mỗi khi sáng sớm Đỗ Như Ngâm đều đến Mặc Các vấn an, cho dù số lần ta đồng ý gặp nàng cũng chỉ khoảng một hai phần mười, cho dù Nam Thừa Diệu đã từng nói, nàng không cần phải cầu nệ đến lễ nghi hình thức.

Chưa bao giờ ta để tâm hay chú ý đến những chuyện của nàng, nhưng miệng đời thì ở đâu cũng có, mọi việc ở Thiệu Nghi Quán vẫn không ngừng truyền vào trong tay ta.

Bọn họ nói, hắc đối với nàng vô cùng sủng ái, không tiếc ngân lượng ban thưởng, tìm kiếm kỳ hoa dị thảo trong khắp thiên hạ, chỉ vì muốn đổi lấy nụ cười của hồng nhan.

Bọn họ nói, hắc vì nàng mà từ bỏ Nhược thủy tam thiên (2), ngay cả Độ nhất vũ cơ của Nam Triều – Tang Mộ Khanh, cũng trở thành quá khứ.

Hắc đưa nàng đi dạo hồ ngắm hoa, đưa nàng du xuân dự tiệc, trong bữa tiệc thì ân cần quan tâm, không hề kiềm nén tình cảm, cũng không hề kiêng dè người khác.

Mặc dù còn chưa có danh nghĩa Trắc Vương phi, nhưng trong khắp kinh thành, không ai là không biết đến ba chữ “Đỗ Như Ngâm.”

Còn ở trong Tam vương phủ, bóng dáng của nàng có ở khắp mọi nơi, chỉ ngoại trừ “Ngọc Lộ điện” cùng “Phong Lâm văn”.

Ta khẽ cười, dù rằng là giống nhưng vẫn không phải, đến cùng thì nàng cũng không thể thay thế cho phương hồn mãi không chịu rời đi ở trong lòng hắn.

Ta không biết Đỗ Như Ngâm có biết chuyện về công chúa tiền triều hay không, nhưng ta tin rằng, mặc dù biết thì nàng cũng vờ như không biết.

Ta từng nghe thấy nàng luyện qua một khúc “Hoán Khê Sa” ở hoa viên của Vương phủ, âm thanh yêu kiều uyển chuyển, mềm mại du dương, từng âm từng sắc đều là tâm ý tương tư không nói nên lời —

“Than chi than, đôi mắt non sông nhớ bóng người— sầu chi sầu, mưa vắn hoa nát tiếc ngày xuân — sầu chi sầu, một đời ngẩn ngủ trôi đầu mất — biết hay chăng, chi bằng thương kẻ trước mắt đây—”

Ta không biết, có phải nàng luyện bài hát này để Nam Thừa Diêu nghe hay không, mà nàng cũng không nhận ra là ta đang đi đến, chỉ cất giọng hết lần này đến lần khác, khúc nhạc du dương, nhưng lại mang theo một sợi tơ phiền muộn không dễ gì nhận thấy, chỉ trong một khắc đó ta liền hiểu rõ, trong lời nói của nàng, tình cảm đối với Nam Thừa Diêu là thật, không hề giả tạo.

“Vương phi, Đỗ tiểu thư vẫn không chịu đi, bảo rằng có vật gì đó muốn dâng lên Vương phi, nô tỳ nói là sẽ giúp nàng chuyển nhưng nàng cũng không chịu, thế nào cũng phải đích thân trao cho Vương phi.” Họa Ý tiến vào, vẫn là dáng vẻ bất khả kháng: “Cho tới bây giờ, nô tỳ chưa từng thấy qua người nào cố chấp như vậy.”

“Nàng không phải là cố chấp, mà là không biết xấu hổ, tiểu thư cũng đã thể hiện rõ thái độ là không muốn cùng nàng gây rối không yên, ấy thế mà mỗi ngày nàng đều đến đây, cố tình đâm chọc vào mắt chúng ta, cũng không biết là đang suy tính cái gì!” Sơ Ảnh cảm giận nói, sau đó lại chuyển hướng sang hỏi Họa Ý: “Nàng muốn đưa gì cho tiểu thư? Nàng có thứ gì mà tiểu thư nhà ta không có ư, hay là có vật gì mà chúng ta không thể tốt bằng của nàng, có ai yêu thích gì mà nàng ta còn làm ra vẻ nịnh bợ!”

“Được rồi Sơ Ảnh, đã nói với em bao nhiêu lần, từ nay về sau đừng nói những lời như vậy nữa.” Ta lên tiếng cắt ngang lời nàng, mặc dù biết nàng vì ta mà tức giận, nhưng nàng vốn là đứa trẻ đơn thuần thiện lương, luôn giúp đỡ mọi người, ta không muốn vì ta mà khiến cho tâm hồn thanh khiết của nàng có bất kỳ thay đổi nào.

Sơ Ảnh bĩu môi, không nói, nhưng Họa Ý đã lên tiếng: “Nô tỳ cũng không biết Đỗ tiểu thư muốn tặng vật gì lên Vương phi, nàng bảo là muốn tự mình dâng lên, vậy Vương phi định thế nào, có gặp nàng hay không?”

Ta liếc mắt nhìn qua cơn mưa phùn lất phất bên ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Nếu như không gặp, e là nàng ấy lại luôn đứng chờ, mời nàng đến tiền sảnh đi.”

Họa Ý vâng lệnh đi ra ngoài, Sơ Ảnh đưa ta đi đến tiền sảnh ngồi xuống, Đỗ Như Ngâm chưa bước vào, ta đã ngửi thấy mùi hương thơm như muốn thấm vào ruột gan, không nồng đậm, nhưng lại nhẹ nhàng vương vấn, thật lâu không ngừng.

Váy áo màu hồng nhạt, cả tà váy lẫn tóc mai đều thấm ướt mưa phùn, còn tỳ nữ hồng y đứng ở phía sau nàng lại đang cầm một chiếc hộp gỗ màu hồng trong tay.

“Dân nữ Đỗ Như Ngâm tham kiến Vương phi.” Nàng vẫn đoan chính hành đại lễ với ta.

Ta cũng không buồn nói đi nói lại lời ngăn cản, chỉ ngắn gọn lên tiếng hỏi: “Hôm nay, Đỗ tiểu thư đến Mặc Các có việc gì không?”

Nàng gọi một tiếng “Hong nhân”, tỳ nữ hồng y ở phía sau liền trao chiếc hộp gỗ màu hồng kia cho nàng, Đỗ Như Ngâm cung kính cầm lấy chiếc hộp tiến lên từng bước, nhẹ giọng nói: “Cô cô của dân nữ chuyên buôn bán hương liệu ở Hằng Sơn, tuy rằng Hằng Sơn là nơi xa xôi, nhưng hương liệu lại vô cùng tốt, đây là “Thư hòa an túc hương” do nàng tự điều chế, chỉ dùng hơn mười loại hương liệu để điều phối như cam tùng, úc kim, đình bản, băng phiến, xuyên khung . . . Đáng lẽ một vật bình thường thế này Ngâm Ngâm không nên dâng lên Vương phi, nhưng hương này Ngâm Ngâm đã dùng hơn mười năm, có tác dụng thư giãn tinh thần, yên giấc, điều hòa huyết mạch cũng rất hiệu quả. Đạo gần đây, cô cô có sai người từ Hằng Sơn đưa đến Thượng kinh mấy hộp, Ngâm Ngâm nghĩ Vương phi đã quen với thiên mộc *thảo dược thiên nhiên* ở trong cung, mà đàn hương cũng là một loại hương quý hiếm, có lẽ người cũng sẵn lòng thử thay đổi một lần, cho nên lúc này mới mang đến, xin Vương phi nhận cho.”

Ta khẽ cười: “Đỗ tiểu thư bất chấp mưa gió đứng chờ bên ngoài Mặc Các, là vì muốn đưa “Thư hòa an tức hương” này cho ta, nếu ta không nhận, chẳng phải là không biết phải trái hay sao?”

Nàng vội vàng quỳ xuống đất, đáp lời: “Ngâm Ngâm không dám, nếu Vương phi thật sự không thích, Ngâm Ngâm mang về là được, tuyệt không dám có suy nghĩ như vậy!”

Ta không muốn tiếp tục dây dưa với nàng, nên bảo Sơ Ảnh tiếp nhận hộp gỗ trong tay nàng, thần nhiên nói lời cảm tạ, liền để Họa Ý tiễn nàng ra ngoài.

Hương kia đúng là rất thơm, cho dù không hề đốt, lại cách một lớp gỗ dày nhưng vẫn nhẹ nhàng thấm vào tận tim gan.

Sơ Ảnh thù hằn nhìn vào chiếc hộp ở trong tay: “Tiểu thư, người nhận hương này làm gì, có cái gì mà chúng ta không có chứ, hà cớ gì phải dùng đến cái loại hại người này của nàng!”

“Mặc dù là nhận, nhưng cũng không ai bắt em phải dùng, cần gì phải để bản thân vướng vào cái danh không coi ai ra gì.” Ta tiếp nhận cái hộp từ trong tay nàng, để lên bàn, nghiêm mặt nói: “Nhưng mà Sơ Ảnh, cho dù là đang ở trong Mặc Các, em cũng không được nói bừa.”

Sơ Ảnh tròn mắt nhìn ta, nhất thời không nhịn được liền lên giọng: “Em không nói bừa, nàng đúng là dùng hương này để hại người! Ngày đó em đi tìm Tầm Vân lấy đồ, vừa đến gần Thiệu Nghi Quán liền nhìn thấy tiểu nha hoàn bên trong cầm một chiếc hộp trông rất thần bí, Tầm Vân cũng cảm thấy kỳ lạ nên đi đến xem qua, vừa nhìn là biết đó chính là hương liệu dùng để đốt, tra hỏi nửa ngày nàng mới khóc lóc nói ra, là Hồng Nhân bảo nàng chôn đi, nói đó là, đó là, Thôi tình mị hương . . .”

Giọng nói của nàng càng ngày càng thấp, mặt cũng đỏ bừng.

Ta kiên quyết lên tiếng cắt ngang lời nàng: “Em không nên nghe người khác nói bừa, ngoài trừ Hồng Nhân ra, những người hầu hạ trong Thiệu Nghi Quán đều là người của Tam vương phủ, sao có thể làm như vậy.”

“Tiểu thư, đó là em tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể giả!” Sơ Ảnh vội la lên: “Lúc ấy, Tầm Vân tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, tiểu nha hoàn kia dường như vừa mới nhập phủ, nghe thấy vài lời khen của cái người ở Thiệu Nghi Quán kia liền trở nên hồ đồ — tiểu thư, em không nói bừa, người không tin thì cứ hỏi Tầm Vân!”

Ta khẽ thở dài, ngón tay vô thức vuốt lên chiếc hộp gỗ màu hồng ở trên bàn, tuy rằng ta không hiểu nhiều về hương liệu, nhưng cũng biết Thôi tình mị hương có tác dụng thế nào với thân thể.

Sơ Ảnh vẫn còn tiếp tục nói: “Đáng giận nhất là, sau này có một lần em đi qua Thiệu Nghi Quán, lại vẫn thấy Hồng Nhân kia cầm một cái hộp, không biết trong hộp chứa gì nhưng cũng cùng một dạng với chiếc hộp tiểu nha đầu kia cầm, em đoán, nàng vẫn còn dùng vật đó để hại người!”

“Chuyện khi nào? Sao bây giờ mới nói với ta?” Ta trầm giọng hỏi nàng.

Nàng hơi ấp úng lên tiếng: “Cũng đã rất lâu, gần đây tiểu thư ăn uống không tốt, em sợ tiểu thư nghe xong lại đau lòng không vui, cho nên mới không nói . . .”

“Lúc nhìn thấy Hồng nhân lại cầm chiếc hộp đó, em có nói với ai hay không?”

Nàng gật đầu: “Khi đó, em liền đi tìm Tầm Vân, nhưng mà thái độ của nàng rất kỳ lạ, nói rằng chuyện trước kia chỉ là hiểu lầm, em luôn cảm thấy âm ức, sao lại là hiểu lầm? Ngày đó, nàng rõ ràng là rất tức giận, tại sao sau này lại có vẻ như ngầm đồng ý, chẳng lẽ là nàng cũng bị Đỗ Như Ngâm kia mua chuộc? Chúng ta có nên đi nói với Tam điện hạ không...”

Lúc nàng nói chuyện, cảm giác lạnh lẽo từ trong đáy lòng của ta tựa như những sợi tơ đang chậm chậm lan tỏa mà không thể khống chế.

Sơ Ảnh không biết, nếu Tầm Vân đã hiểu rõ chuyện này, thì không có lý nào mà Nam Thừa Diệu không biết.

Ngầm đồng ý không phải là Tầm Vân, mà là Nam Thừa Diệu.

Nếu đã hiểu rõ mà vẫn không tận lực ngăn cản, đơn giản là vì muốn bao che muốn bảo vệ Đỗ Như Ngâm khỏi lời chê trách của người khác, hoặc là, đây vốn là chuyện nơi khuê phòng của bọn họ.

Sơ Ảnh vẫn còn lẩm bẩm suy đoán, ta ngắt lời nàng, lẳng lặng lên tiếng hỏi: “Sơ Ảnh, em có thể phản bội lại ta hay không?”

“Sao tiểu thư lại hỏi như vậy? Cho dù có chết, Sơ Ảnh cũng không phản bội tiểu thư dù là một phần một chút nào!” Nàng hoảng sợ, vội vàng kêu lên.

Ta nắm tay nàng trấn an, khẽ thở dài: “Em đừng hoảng, ta hỏi như vậy chỉ vì muốn nói với em, Tầm Vân đối với Nam Thừa Diệu cũng giống như em đối với ta, từ nhỏ nàng và Trục Vũ đã ở bên cạnh điện hạ, thời điểm hấn gian nan nhất nhưng các nàng vẫn trung thành, không hề ly khai, hiện tại cũng sẽ không phản bội lại hấn.”

“Vậy tại sao Tầm Vân trở nên như thế?” Sơ Ảnh mơ hồ hỏi: “Chẳng lẽ chuyện lúc trước thật sự là hiểu lầm, đó không phải là mỹ hương...”

Ta nhắm mắt lại, khoe môi vẫn mang theo nụ cười nguội lạnh: “Có hiểu lầm hay không ta không rõ, nhưng ta biết, cho dù chuyện này là sự thật, thì đó cũng là, Tam điện hạ tự mình nguyện ý.”

(1)

Lê hoa đái vũ

ý chỉ hoa lê thắm ướt hạt mưa. Dùng để nhắc đến dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được lấy để miêu tả nữ nhân xinh đẹp.

Xuất xứ từ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị đời Đường: “Ngọc dung tịch mịch lệ lan kiên, lê hoa nhất chi xuân đái vũ.”

Thiên lộ thu chi

ý chỉ hình ảnh sương sớm mùa thu đọng trên đầu cành, cũng để miêu tả nữ nhân xinh đẹp.

Xuất xứ từ “Tiễn vi binh tào” của Vương Bột đời Đường: “Ứng phong điều vân diệp, thiên lộ khắp thu chi.”

(2) Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm: Nước Nhược ba ngàn, chỉ lấy về một gáo – ý chỉ chung thủy với một người (trích đoạn Bảo Ngọc Đại Ngọc nói chuyện Phật, Hồng Lâu Mộng hồi 91)

P/s: Sắp có biến!!!!!!!!!!!!

84. Chương 84

Cho dù Sơ Ảnh không nói ra chuyện về “Thôi tình mị hương” thì ta cũng không định dùng đến “Thư hòa an tức hương” mà Đỗ tiểu thư kia mang tới, mặc dù đây là loại hương thượng hạng. Mà ta cũng tin tưởng, bằng với tâm kế của Đỗ Như Ngâm, ta nghĩ nàng ta cũng không ngốc đến nỗi tự mình mang hương có độc đến tặng ta, thậm chí, ta còn tin rằng, nàng vẫn luôn dùng loại hương “Thư hòa an tức hương” này, chỉ là, ta vẫn không thể xóa bỏ cảm giác đề phòng và không vừa lòng với nàng.

Vì vậy, hương này ta nhận, cũng ngăn cản không để Sơ Ảnh ném đi, nhưng lại luôn đặt tận dưới đáy hộp đựng hương liệu, chưa bao giờ động đến.

Vừa suy nghĩ, vừa lơ đãng gảy Tầm tranh, một lúc liền nhìn thấy Sơ Ảnh bê một chén ngọc màu tím cần thận đi về phía ta.

“Tiểu thư, gần đây người ăn uống không tốt, thân thể càng lúc càng yếu, Sơ Ảnh nhớ rõ nguyệt sự của người cũng đã lâu rồi không tới, đây là trà nhân sâm bồi dưỡng khí huyết em vừa đun xong, nhân lúc còn nóng tiểu thư nên uống hết đi, em cũng đã căn dặn người bên phòng bếp nấu cháo với hoài sơn và ý mễ.”

Ta nhận chén ngọc từ trong tay nàng, khẽ cười một cái.

Năm đó, sau khi rớt vực, thân thể của ta bị tổn thương rất nhiều, tuy là may mắn cứu về một mạng, nhưng bệnh cũ vẫn không thể trị khỏi, khí huyết suy giảm, mặc dù đã được Tô Tu Miễn điều trị bằng mọi cách, nhưng vì suy nhược lâu ngày mà trở nên trầm trọng, không có cách nào trị khỏi tận gốc.

Sau này về nhà, mẫu thân cũng tìm mọi cách lo liệu việc ăn uống hằng ngày của ta, ngoại trừ dựa theo bài thuốc của Tô Tu Miễn thì mỗi ngày đều chuẩn bị trà nhân sâm dưỡng khí huyết, hoặc là các bài thuốc bổ như đương quy xương ngư thang (canh cá với đương quy), cháo hoài sơn với ý mễ, canh thịt dê kỳ tảo *kỳ: hoàng kỳ, tảo: tảo*

Lâu ngày, ngay đến Sơ Ảnh cũng gần như trở thành nửa đại phu, không cần ai nhắc nhở, nàng cũng lo lắng việc ăn uống của ta chu toàn.

Từ từ uống cạn bát trà sâm trong tay, vừa mới đàn nên cảm thấy có phần mệt mỏi, ta đứng dậy, cùng với Sơ Ảnh đi về phía tắm điện, nghĩ muốn ngủ một lát.

Dọc trên đường đi, ta một câu nàng một câu, cứ thế mà một lát sau liền đến nơi.

Sơ Ảnh đẩy cửa ra, một hồi hương thơm ngào ngạt miên man như phủ vào mặt.

“Đây là hương gì, sao chưa bao giờ ta ngửi thấy?” Sơ Ảnh vừa đi về phía lư hương, vừa hỏi tiểu nha đầu đang dọn phòng.

“Đây là hương liệu trong chiếc hộp gỗ màu hồng được đặt phía dưới cùng của cái tráp kia . . .”

Giọng nói của nàng còn chưa dứt, sắc mặt Sơ Ảnh đã tối sầm, chộp lấy chiếc lư hương ở trên bàn đặt xuống đất: “Ta đã dặn các người từ đầu, ai cho phép các người dùng hương trong hộp này?”

Tiểu nha đầu kia vừa mới vào phủ không bao lâu, sợ đến mức phát run, sợ hãi nói: “Là, là do đàn hương dùng trước kia vừa mới hết, nô tỳ, nô tỳ thấy hương trong hộp này rất dễ chịu, cho nên mới . . .”

“Được rồi, không có chuyện gì, người lui xuống trước đi.” Ta lấy khăn tay giúp nàng lau đi nước mắt, lại nhìn Sơ Ảnh mỉm cười: “Chỉ là một chút hương, cũng không nên tức giận như vậy?”

Thật ra Sơ Ảnh cũng không tức giận với tiểu nha đầu kia là mấy, nhìn thấy nàng như vậy cũng có phần không đành lòng, nên lại vội vàng trấn an xin lỗi mãi cho đến khi tiểu nha đầu lau đi nước mắt, sau đó nàng xoay người nhìn về phía tàn hương rơi trên mặt đất, nét mặt lại hiện ra một chút căm ghét, nhưng cũng không nói thêm gì chỉ lẳng lặng thu lại buồn bực ở trong lòng.

Ta biết nàng có thành kiến với Đỗ Như Ngâm, kỳ thật ngay cả ta cũng thế, vì vậy sao có thể ép buộc nàng quá nhiều.

Nhẹ thở dài, cũng không hề nói gì, trực tiếp đi đến chiếc giường phía sau bình phong, nằm xuống.

Nhưng giấc ngủ lại không yên ổn, không biết có phải là vì hương nhan kia hay không.

“Thư hòa an tức hương” quả thật là loại hương tốt, cho dù đã dập tắt, hơn nữa phòng cũng được Sơ Ảnh thông gió một hồi lâu, nhưng vẫn còn nghe thấy mùi hương thoang thoảng trong không khí, miên man không dứt, ta không biết đây có phải là do ta tưởng tượng ra hay không.

Kỳ thật, hương này đúng là để an thần yên giấc, hay bởi vì người tặng hương mà làm tâm trạng của ta không thoải mái, không khỏi cười khổ, dù có nghĩ thông thể nào thì rốt cuộc vẫn không có biện pháp hoàn toàn thoải mái.

Mãi cho đến lúc dùng bữa tối, khi Sơ Ảnh gọi ta thức dậy, mà thật ra ta cũng không thể ngủ được. Rõ ràng là đã đốt đàn hương, nhưng ta luôn cảm thấy mùi hương “Thư hòa an tức hương” như vẫn còn.

Cảm giác có chút chán nản, suy nghĩ cũng mơ hồ, thân mình lại càng khó chịu không nói nên lời, vừa đứng dậy đi được vài bước, dưới bụng liền cảm thấy đau đốn, đôi chân bỗng chốc không còn sức lực, gần như ngã ngồi lên mặt đất, may là Sơ Ảnh nhanh tay đỡ lấy ta.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy, người không sao chứ?” Nàng vội vàng hỏi.

Ta vốn định lắc đầu trấn an nàng, nhưng đột nhiên liền cảm thấy có một dòng nhiệt trào ra dưới hạ thân, mà từng hồi đau đốn trong bụng lại càng lúc càng quá mức.

“Đỡ ta lên giường.” Ta cố gắng lên tiếng.

Hiển nhiên là nàng không dám trì hoãn, cẩn thận đỡ ta tựa vào thành giường, nét mặt lo lắng: “Tiểu thư, rốt cuộc thì người bị làm sao vậy, khó chịu ở đâu, người đừng làm em sợ!”

Ta không có sức lực để tâm đến nàng, bởi vì trong lòng đang trỗi dậy một loại nghi ngờ không dám chắc, mà lại càng ngày càng làm ta sợ hãi.

Đó không phải là cảm giác đau khi nguyệt sự đến, ta biết.

Chậm rãi đưa thăm dò dưới váy, chạm đến một dòng nhiệt ấm áp, rồi lại chậm chậm, chậm chậm thu tay về, trên đầu ngón tay ướt đầm một vùng đỏ rực u ám.

Không nhiều, nhưng lại nhìn thấy ghê người như vậy.

Một hồi đau thương sắc nhọn tàn nhẫn kéo đến, trong một khắc này, cảm giác đau đớn làm ta không thể nào hít thở.

“Tiểu thư!” Bên tai truyền đến giọng nói hoảng sợ của Sơ Ảnh.

Ta chậm chạp ngẩng đầu lên, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ mặt của nàng, chỉ cảm thấy lạnh buốt, lạnh như vậy, dường như ngay cả tim cũng muốn chết lặng theo.

Ta gắng gượng lên tiếng, lại không thể trấn áp giọng nói run rẩy: “Sơ Ảnh, nhanh đi mời đại phu, nhất định phải nhanh . . .”

Nàng hơi ngẩn ra, sau đó liền lập tức đứng dậy, lảo đảo nghiêng ngã chạy ra khỏi phòng.

Ta từ từ nhắm mắt lại, vươn hai tay chậm chậm phủ lên bụng của mình, tựa như ta đang che chở ột vật quý báu nhất trong suốt cuộc đời của mình.

Chỉ là, chỉ là ta không biết mình có bảo vệ được nó hay không.

Ta đột nhiên nhớ đến cái ngày ở Dục Thuận điện, Mạnh thái y đã muốn nói rồi lại thôi.

Nước mắt chậm rãi chảy dọc xuống đôi gò má, trong ký ức của mình, ta rất ít khi khóc, phụ mẫu luôn khen ngợi ta tính tình cứng cỏi hào sảng, nhưng tới bây giờ ta mới hiểu được, đó chẳng qua là vì ta chưa bao giờ có cảm giác đau đớn giống như lúc này.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, mẫu thân không biết con đến, thậm chí ta cũng không nhận ra, thực xin lỗi, thực xin lỗi, là ta không thể bảo vệ con.

Là ta ích kỷ, đắm chìm trong ưu tư của mình, cứ cho rằng những bất thường gần đây là do đi đường mệt nhọc cùng với những tích tụ trong lòng gây ra, chưa bao giờ nghĩ đến...., cũng vì vậy mà không cẩn thận, để đến hiện giờ phạm phải một sai lầm không thể tha thứ như vậy.

Nhưng mà, ta van xin con, đừng rời khỏi ta, đừng rời khỏi ta.

Con sẽ là bảo bối yêu quý nhất của mẫu thân, ta sẽ dùng toàn bộ tâm tư sức lực để yêu thương con, ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có thể làm tổn thương con, không bao giờ nữa.

Cho nên, mẫu thân van xin con đừng rời đi.

Trong lúc hoảng hốt, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng đi đến, thân thể bất chợt căng thẳng, hai tay càng ôm chặt lấy bụng.

Sơ Ảnh đi mời đại phu chưa bao lâu, tuyệt đối không thể về nhanh như vậy.

Bóng người ẩn hiện bên ngoài bình phong càng lúc càng đến gần, bước nhanh đến, vòng qua bình phong, đi tới trước mặt ta.

Ta nhìn thấy vẻ khẩn trương lo lắng ở giữa đôi mày của hắn, mới vừa rồi, thân thể còn căng thẳng nhưng giờ phút này tựa như bị rút đi toàn bộ sinh khí, yếu ớt ngã về phía sau.

Hắn vội vã bước đến đỡ lấy ta, cẩn thận ôm ta vào lòng, giọng nói vang lên ở bên tai, mang theo khả năng yên ổn lòng người cùng một chút cảm xúc sâu kín mà ta không có sức lực tìm hiểu: “Thuần Du Ý đến nhanh thôi, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

85. Chương 85

Ta tựa vào lồng ngực ấm áp vững chắc của Nam Thừa Diệu, nỗi lòng phức tạp khôn tả.

Thật sự, không phải là không hề oán hận.

Nếu như không phải hắn, không phải hắn . . .

Một cơn đau buốt lại bất chợt truyền đến, cơ thể căng cứng trong vô thức, ngón tay siết chặt lấy váy áo.

Giọng nói của hắn cũng căng thẳng lo lắng không kém, đôi tay gắt gao ôm lấy ta: “Thanh nhi, nàng đừng sợ, nàng sẽ không có việc gì, ta tuyệt đối không để nàng xảy ra chuyện!”

Tận dưới đáy lòng có một loại cảm giác đau đớn không thể khống chế mà cứ tiếp tục lan tràn, cổ sức quay đầu, ta nhìn vào mắt hắn, khóe môi nở nụ cười đau thương mà lạnh buốt: “Điện hạ, người có thể đảm bảo đứa con trong bụng thần thiếp cũng sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Vẻ hoảng sợ đau xót bỗng chốc ánh lên trong đôi mắt hắn, đôi tay cũng bắt giác tăng thêm sức lực, giữ chặt lấy đôi vai của ta, hỏi: “Nàng nói cái gì?”

Ta hít sâu một hơi, rồi lại thở ra, nhưng vẫn không có tác dụng, cố gắng nhắm chặt mắt, nhưng không thể ngăn cản dòng nước mắt đang lặng lẽ chảy xuống: “Có lẽ thần thiếp đã mang thai, chỉ là, không biết có thể giữ lại đứa bé hay không!”

Không còn sức lực để nói thêm gì, cũng không thể tiếp tục kiên cường, ta nhắm mắt lại, để mặc cho hắn yên lặng ôm chặt lấy ta từng chút từng chút một, ai cũng không nói gì, nhưng ta có thể cảm nhận được, vòng tay của hắn truyền đến từng hồi cảm xúc kiềm nén, hắn và ta giống nhau, còn chưa kịp vui mừng đã rơi vào đau đớn, cứ để mặc mọi thứ bủa vây.

Ta cảm thấy bản thân rất là mệt mỏi, mê man hỗn loạn thiếp đi, hình như chung quanh có tiếng bước chân đến gần, nhưng lúc này ta không còn khả năng để tâm đến, chỉ vươn tay che chở lên bụng của mình, sau đó liền mặc kệ bóng tối mềm mại kia từng chút một vây lấy ta.

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu, mãi cho đến khi có tiếng vang dứt quãng truyền vào trong tay —

” . . . Trong cơ thể từng có ‘Thiên nhật túy lan . . . Nội tặc . . . đã lâu như vậy . . . cũng không tra ra . . .’

” . . . Tần An vô năng . . . Thứ tội . . .”

Khẽ cử động thân mình, mí mắt giương cao, không ngờ ta vẫn còn tựa vào trong lòng Nam Thừa Diệu, hắn thấy ta tỉnh lại, nét mặt liền dịu đi, lên tiếng bảo Tần An ở bên ngoài bình phong lui ra, sau đó vừa vui mừng vừa yêu thương nắm lấy tay ta, cùng đặt lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của ta: “Con của chúng ta đã được hơn một tháng.”

Tảng đá nặng nề luôn đè nặng trong lòng bỗng chốc được giải phóng.

“Điện hạ, ta . . .”

Lời nói còn chưa dứt, tựa như sợi tơ vui mừng ấm áp còn chưa kịp phủ khắp đáy lòng đã đột nhiên đứt đoạn.

Ngoài cửa, là giọng nói bông rạt của Hồng Nhân.

“Để cho ta vào . . .ta muốn gặp điện hạ . . . điện hạ . . . điện hạ . . . Tiểu thư của nô tỳ đột nhiên ngất đi . . . Nô tỳ không biết nên làm sao mới tốt. . .điện hạ . . . người nhanh đi xem thế nào . . . “

Vòng tay hắn ôm ta có phần khựng lại.

Đôi mắt của hắn sâu không thấy đáy, có ánh sáng tối tăm chợt lóe rồi biến mất, nhưng đôi khi ta nhìn kỹ lại, hắn đã chậm chậm nhắm mắt, khuôn mặt anh tuấn không hề có một chút cảm xúc gì, vô cùng bình tĩnh.

Ta gần như không dám tin khi thấy hắn buông lỏng vòng tay đang ôm lấy ta, lại đỡ ta nằm xuống giường, cúi người kéo chăn.

Đôi mắt sâu thăm thẳm trầm của hắn ngừng lại vài giây trên gương mặt ta, tựa như ẩn chứa trong đó là những ưu tư nhu tình, nhưng cuối cùng lại không hề nói gì, kiên quyết đứng dậy, bước nhanh ra cửa, giọng nói âm vang chứa đựng cái rét lạnh mà vẻ ngoài không hề có: “Còn không mau buông nàng ra . . . Thân mình Ngâm Ngâm không tốt, không phải ta đã căn dặn các người phải chăm sóc nàng sao, làm thế nào mà ngắt đi, gọi thái y chưa . . .”

Ta nghe giọng nói của hắn càng ngày càng xa, hai tay chậm rãi xoa lên bụng của mình.

Hạ ánh mắt, mỉm cười khẽ nói: “Không sao, không sao, con còn có ta, mẫu thân sẽ bảo vệ con, tuyệt đối không để kẻ nào có thể làm hại đến con, quyết không!”

86. Chương 86

Nam Thừa Diệu rời đi chưa bao lâu, Sơ Ảnh liền cẩn thận bưng bát thuốc đến: “Tiểu thư, đây là thuốc dưỡng thai sắc theo đơn thuốc của Thuần tiên sinh, nhân lúc còn nóng người nên uống hết đi.” Nàng đỡ ta ngồi dậy, ta nhận bát thuốc từ trong tay nàng, chậm rãi uống hết, lúc đưa trả trở lại ta khẽ nâng mắt, phát hiện nàng đang ngẩn ngơ đứng ở một bên nhìn ta mà rơi lệ.”Tiểu thư, tất cả đều tại Sơ Ảnh, nguyệt sự của người không đến, ăn uống lại không tốt, em còn tưởng rằng giống như trước kia, người vì Tam điện hạ mà đau lòng, cho nên mới ngu ngốc nấu canh bổ huyết dưỡng khí, ngay từ đầu em đã luôn có suy nghĩ như vậy, chính vì thế mới phạm vào sai lầm làm người phải chịu khổ, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa còn . . .”Ta lắc đầu, một tay vươn đến nắm lấy tay nàng, một tay nhẹ nhàng phủ lên bụng của mình, cúi đầu mỉm cười: “Sao có thể trách em, là do ta sơ suất, thế nhưng sau này, chúng ta sẽ không phạm phải sai lầm này một lần nữa, có đúng không?”

Nàng ra sức gạt đầu, ta yên lòng nắm chặt tay nàng, sau đó buông ra: “Bây giờ Thuần tiên sinh còn trong phủ không?”

“Sau khi hắn giúp tiểu thư bắt mạch bày châm ổn thai thì Tam điện hạ vẫn để hắn chờ ở tiền sảnh, sợ là có vạn nhất, còn vị Tang cô nương kia cũng luôn đi cùng, Sơ Ảnh cũng nên đi mời hắn đến đây xem mạch giúp tiểu thư.”

Nàng vừa nói xong liền lui ra ngoài, hai tay của ta nhẹ nhàng ôm lấy bụng của mình, hai mắt nhắm nghiền.

Con của ta đã được hơn một tháng.

Lặng lẽ tính toán thời gian, hắn là trên đường từ Mạc Bắc trở về Thượng kinh, con đã đến bên cạnh ta.

Ngày đó, ý trong ánh mắt, tình dần thâm sâu.

Có ai từng nghĩ chỉ hơn một tháng ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhận định, từng chút từng chút tiêu tan.

Kiên trì, dần dần trở thành chuyện buồn cười.

Ta đã không còn muốn tiếp tục truy xét xem ai đúng ai sai, cũng không còn sức lực dò hỏi xem ẩn tình trong đó là gì, tất cả những điều này đối với ta giờ đã không còn quan trọng.

Trong đầu bất chợt hiện ra lời nói của Diễm nhi trong cái ngày ở Tử Kinh cung.

Nàng nói, Nhị tỷ, nhanh chóng có một đứa bé đi, ngay khi tỷ cảm thấy đã không còn điều gì có ý nghĩa, thì ít nhất còn có nó, đó là điều hoàn toàn thuộc về tỷ.

Nhẹ nhàng vỗ về bụng, thật ra ta cũng không cảm nhận được gì, chỉ là trong lòng lại thấy bình yên nhẹ nhàng như vậy.

Con của ta thật ngoan, chịu tha thứ cho sơ suất của ta, cũng đồng ý ở lại bên cạnh mẫu thân.

Như vậy, ta tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội tiếp tục hãm hại nó, tuyệt đối không!

Chỉ một lát sau Sơ Ảnh đã dẫn Thuần Du Ý vào phòng, nàng vòng trước qua bình phong, cầm lấy khăn che mặt trên đầu giường giúp ta mang vào, lại thay ta sửa sang lại xiêm y, sau đó mới thỉnh Thuần Du Ý tiến vào.

Thuần Du Ý đưa tay bắt mạch cho ta, sau một lát liền lên tiếng: “Lần này xem như là may mắn giữ được, chỉ có điều mạch tượng của người hỗn loạn, thai vị cũng không tốt, hơn nữa thân thể cũng suy nhược, nếu như tiếp tục có sơ sẩy gì, chỉ sợ đến thân tiên cũng không cứu được, chẳng những nhi đồng không thể giữ mà Vương phi cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Ta nhẹ giọng nói cảm tạ, hơi ngừng một lát, sau lại nhìn vào ánh mắt của hần, lẳng lặng lên tiếng hỏi: “Lúc trước Thuần tiên sinh từng giúp ta xem mạch một lần, vì sao khi đó không nói cho ta biết?”

Hần buông tay, nói: “Khi đó ta vừa nhận ra dấu vết ‘Họa tấn như sương’ trong cơ thể của Vương phi, hỏi còn có ai quan tâm đến hỉ mạch của người, đừng nói là ta thật sự không chú ý đến, mà cho dù có chú ý tới thì cũng không cần thiết phải nói ra, Tam điện hạ đâu bảo ta xem việc này —hơn nữa, có thai lúc nào mà không thấy, còn ‘Họa tấn như sương’ thì không phải ai cũng có cơ hội gặp qua?”

“Người —” Sơ Ảnh vô cùng tức giận, nhưng dù sao Thuần Du Ý cũng đã cứu ta nên nàng kiềm chế cảm xúc để không bộc phát.

Ta khẽ hạ hàng mi, suy tư.

Thuần Du Ý vốn là người thông minh, thấy ta như vậy liền dứt khoát lên tiếng hỏi: “Thế nào, Vương phi hoài nghi ta hay là hoài nghi Khanh nhi?”

Ta lắc đầu: “Là hương kia, đúng không?”

Thuần Du Ý ngẩn ra một lúc, cũng không dài dòng, gật đầu nói: “Đúng, quả thật hương kia là hàng tốt, do hơn mười loại hương liệu quý giá phối thành cho nên có thể che dậy được mùi cây hương, nếu không phải vì Khanh nhi thích hương liệu, ta đã không dốc lòng nghiên cứu điều chế những thứ này hơn nửa năm, và cũng không thể phát hiện ra. Cây hương này thật ra cũng là một loại quý hiếm khó kiếm, nhưng lại có khả năng làm cho nữ tử bình thường không mang thai, nhưng đối với phụ nữ có thai khi ngửi thấy sẽ rất nguy hiểm.”

“Tam điện hạ có biết không?” Ta lẳng lặng hỏi.

Thuần Du Ý gật đầu: “Biết, hơn nữa tỷ nữ của Vương phi cũng đã nói hết tất cả những chuyện về hương nhang này. Khi đó sắc mặt của hần âm u đến đáng sợ, ta còn tưởng rằng hần nhất định sẽ không để yên cho vị Đỗ tiểu thư kia, nhưng dường như có kẻ không biết suy nghĩ, chỉ có té xỉu một chút đã vội vàng chạy tới, Tam vương phi, nam nhân như vậy, ta thật không hiểu đến cùng thì người và Khanh nhi coi trọng hần ở điểm nào?”

Ta không trả lời hần mà đưa mắt nhìn Họa Ý đang đứng hầu bên trong phòng, mở miệng nói: “Người lập tức đưa người đến Thiệu Nghi quán, đem ‘Thư hòa an tức hương’ mà ngày thường Đỗ Như Ngâm đốt mang tới đây cho ta, nếu nàng không chịu thì lục soát.”

Có lẽ vì nhìn thấy vẻ bình tĩnh kiên quyết trên gương mặt ta nên Họa Ý cũng không hỏi nhiều, liền nghe lệnh rời đi.

Thuần Du Ý hơi giễu cợt nhìn ta: “Thế nào, Vương phi vẫn chưa hết hy vọng?”

Ta lắc đầu: “Không, ta tin tưởng lời nói của Đỗ Như Ngâm rằng nàng ta vẫn luôn sử dụng ‘Thư hòa an tức hương’ này, cũng tin là nàng ta có thể ngửi ra mùi hương nhang, mà loại hương nhang tặng ta chắc hẳn cũng không khác gì nhiều, chỉ thiếu mỗi cây hương. Việc hiện tại ta muốn làm, chính là thỉnh Thuần tiên sinh phân biệt, sau đó danh chính ngôn thuận nhổ bỏ vĩnh viễn cái tai họa ngấm này.”

Ta tin tưởng vị Đỗ tiểu thư này không có lá gan lớn như vậy, cũng không ngốc như thế, nhất là trong lúc sức lực còn yếu kém như bây giờ.

Chuyện lần này, nếu thật sự có người có mưu đồ hãm hại, thì nàng cũng chỉ là kẻ bị người khác mượn tay. Nhưng một ngày còn để nàng ở bên cạnh vẫn là một mối họa ngầm, ta không muốn để con của mình lúc nào cũng phải sống trong nguy hiểm.

Mưu hại thai nhi trong bụng Tam vương phi, chỉ với tội trạng này, cho dù có Nam Thừa Diệu che chở, tính mạng của nàng có thể không sao, nhưng từ nay về sau, tuyệt đối cũng không thể tiếp tục mơ mộng bước được chân vào Tam vương phủ.

Thuần Du Ý không nói, chỉ kín đáo nhìn ta, ta cũng không quan tâm tới hắn, chỉ bảo Sơ Ảnh mời hắn ra phòng ngoài, còn mình thì nằm lên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau Họa Ý đã trở lại: “Vương phi, Đổ tiểu thư nói, hiện tại ‘Thư hòa an tức hương’ không còn, toàn bộ đã dâng lên Vương phi, nếu Vương phi thích, vài ngày sau nàng sẽ cho người đưa từ Hằng Sơn tới.”

Nàng thấy ta không nói gì, nên lại mở miệng nói tiếp: “Bởi vì Tam điện hạ cản dận, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy rầy Đổ tiểu thư nghỉ ngơi, cho nên bọn nô tỳ mới không dám lục soát Thiệu Nghi quán, cũng là Đổ tiểu thư ra lệnh cho bọn thị vệ để nô tỳ đi qua, nên nô tỳ mới có thể gặp được nàng.”

Ta âm thầm hít một hơi, hiểu rõ hương này cho dù có còn thì sợ rằng cũng đã bị hủy.

“Tam điện hạ còn ở Thiệu Nghi quán không?” Ta hỏi.

Họa Ý nói: “Lúc nô tỳ đến, Đổ tiểu thư vừa tỉnh, Tam điện hạ cũng không có ở Thiệu Nghi quán, nghe nói hình như long thể Hoàng thượng không khỏe, gọi toàn bộ hoàng tử tiến cung!”

Ta cười cười, mọi chuyện đều chen chúc phát sinh trong lúc này.

Sau đó ta liền nói với Thuần Du Ý đang ngồi bên ngoài bình phong: “Thuần tiên sinh, đã làm phiền người chờ đợi vô ích, hiện tại ta cũng không làm phí phạm thời gian của tiên sinh, ta sẽ bảo tỳ nữ đưa người ra ngoài. Ân tình hôm nay, Mộ Dung Thanh khắc cốt ghi tâm.”

Thuần Du Ý đứng dậy, trước khi bước đi đột nhiên dừng lại, cách một bức bình phong nói chuyện với ta: “Nếu Vương phi thật lòng cần đứa bé này, ta khuyên Vương phi một câu, bất luận thế nào thì người cũng không được để cảm xúc quá khích.”

Ta gật đầu cảm tạ, đợi đến khi tiểu nha hoàn tiễn hắn rồi xa mới chậm rãi đưa mắt nhìn Sơ Ảnh, bình tĩnh nói: “Sơ Ảnh, em lập tức đến Thiệu Nghi quán mời Đổ Như Ngâm đến đây gặp ta, bảo rằng ta nói, một khắc cũng không thể trì hoãn!”

Nàng vẫn luôn bày ra cho người đời một dáng vẻ yếu đuối nhu nhược, cùng với những lời nói này của ta, nàng không thể không đến.

Quả nhiên, một chốc sau Đổ Như Ngâm liền tới, vẫn cung kính hành đại lễ với ta, chỉ là bây giờ ta không kêu nàng đứng dậy.

“Người có biết hôm nay Bốn cung tìm người là có chuyện gì không?”

Có lẽ vì ta cố tình thể hiện uy nghiêm nên làm nàng hơi ngẩn người, nhưng sau đó lại càng dịu dàng đáp: “Ngâm Ngâm không biết, xin Vương phi chỉ bảo.”

Ta hồ hững cười: “Đổ tiểu thư không biết sao, vậy chuyện ‘Thư hòa an tức hương’ mà người dâng lên làm hại Bốn cung suýt nữa sảy thai, người có biết không?”

Cả người nàng rung động, ánh mắt không tin nhìn vào bụng của ta, kinh ngạc, thất vọng, khiếp sợ, thù oán, đủ loại thần sắc hòa lẫn vào nhau, phức tạp mà chân thật, ta liền hiểu ra, suy đoán của mình quả không sai.

Còn chưa lên tiếng nói gì, Đổ Như Ngâm đã nhanh chóng thu xếp tâm tình của mình, bước quỳ đến trước ghế của ta, khóc ròng như lê hoa đới vũ *xem lại chú thích ở chương trước nhé*: “Vương phi minh xét, Ngâm Ngâm dù cho có một trăm lá gan cũng không dám làm ra chuyện nghịch đạo như vậy! Hương kia quả thật Ngâm Ngâm đã dùng từ nhỏ, chẳng qua bởi vì gần đây không đủ, toàn bộ đã dâng lên cho Vương phi nên mới không thể chứng minh Ngâm Ngâm trong sạch. Cho tới bây giờ Ngâm Ngâm cũng không biết

Vương phi có thai, mà cho dù có biết, cũng chỉ biết cẩn thận hầu hạ cầu phúc cho người, tuyệt không dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy – mưu hại hoàng tử, đó là tử tội, với thân phận hèn mọn của gia đình Ngâm Ngâm thì tru di cửu tộc là chắc chắn, Ngâm Ngâm làm sao dám, xin Vương phi minh xét . . .”

“Đủ rồi, Đỗ tiểu thư, ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.” Ta lạnh lùng cắt ngang lời khóc lóc kể lể của nàng: “Bổn cung tin tưởng người không biết Bổn cung mang thai, cũng tin tưởng với thân phận hiện tại của người, còn chưa có lá gan mưu hại hoàng tử của Bổn cung, nhưng nếu nói, người hoàn toàn không biết trong hương này có cây hương thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Ta đoán, là do người nhẹ dạ tin vào lời xúi giục, hoặc là do chính người suy tính, muốn mượn cây hương này làm Bổn cung không mang thai, nhưng thật không ngờ rằng Bổn cung đã có thai.”

“Vương phi . . .”

Nàng còn muốn nói gì nữa, ta đã vung tay cắt ngang lời nói nhảm chán của nàng: “Người có thể dẹp những lời xảo ngôn bao biện kia đi, Bổn cung không muốn nghe, gọi người đến đây cũng chỉ muốn cho người biết một việc, mà người tốt nhất là nên nhớ kỹ, cũng có thể nói với những kẻ đứng sau lưng người.”

Nàng không nói chỉ bình tĩnh nhìn ta.

Ta bước lên trước, đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống nàng đang quỳ trên mặt đất, lên tiếng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Từ nay về sau, ai dám tiếp tục tổn hại đến hài tử của Bổn cung, dù chỉ là một chút, Bổn cung nhất định trả lại kẻ đó gấp mười lần. Về phần người, Đỗ tiểu thư, tốt nhất mỗi ngày người nên cầu thần bái phật hy vọng hài tử trong bụng Bổn cung bình an khỏe mạnh, bởi vì từ hôm nay trở đi, chỉ cần thân thể Bổn cung có bất kỳ một chút khó chịu nào, ta không quan tâm có liên quan đến người hay không, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người! Mà một khi hài tử của Bổn cung có điều gì bất trắc, không chỉ một mình người, mà ngay cả nhà Đỗ thị cũng phải chôn cùng! Bổn cung từ trước tới nay, đã nói là làm!”

“Người dám!” Nàng kích động nhìn ta, cuối cùng cũng quên đi toàn bộ nguy trang.

Ta mỉm cười, vẫn đứng trên cao nhìn xuống: “Phụ thân của Bổn cung là Tế tướng đương triều, huynh đệ Bổn cung đều nắm giữ các chức vị quan trọng trong triều, muội muội Bổn cung là Thái tử phi đương triều, ngay đến Bổn cung cũng có công chữa khỏi chứng đau đầu nan y của phụ hoàng, người thử nói xem, ta có dám hay không, hoặc là có làm được hay không?”

Gương mặt tựa tiên tư ngọc chất kia hoàn toàn trắng bệch, nàng nhìn ta oán hận tột cùng, nhưng một chữ cũng không nói nên lời, qua một lúc lâu mới nỗ lực cắn răng lên tiếng: “Tam điện hạ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Ngâm Ngâm.”

Ta lại cười, đưa tay vỗ nhẹ lên bụng mình, giọng nói càng lúc càng dịu dàng: “Tam điện hạ là người thế nào, chắc hẳn người cũng hiểu rõ, hẳn sẽ không vì tư tình nhi nữ mà ảnh hưởng đến chính đạo, người cho rằng, hẳn sẽ vì người, một nữ nhi của một tên nội các thị độc nhỏ nhoi mà đắc tội với cả Mộ Dung gia sao?”

87. Chương 87

Ta cũng không biết Đỗ Như Ngâm nói lại thế nào với Nam Thừa Diệu, cũng không biết Nam Thừa Diệu xoa dịu nàng thế nào. Dù sao thì từ ngày đó trở đi, nàng không còn đến Mặc Các, cũng ít khi xuất hiện trước mặt ta.

Còn con đường làm quan của Đỗ gia thì cũng vì nữ tử này mà ngày càng thuận lợi, lên thẳng mây xanh.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, phụ thân của nàng từ một nội các thị độc lục phẩm tiến thẳng lên chức thông chính ti phó sử tứ phẩm, về phần ca ca của nàng cũng thành quan đứng đầu báii môn thiên, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng thực quyền trong tay, nắm giữ binh lính phòng ngự ở Thượng Kinh.

Từ xưa đến nay, khi đế vương đã sủng ái một phi tử nào đều cố gắng nâng đỡ người thân trong họ tộc của nàng ta, ủy thác chức vị quan trọng, cho dù biết rõ rằng có khi kẻ đó cũng không đảm đương nổi trọng trách, nhưng chỉ vì nữ nhân yêu thương, giúp nàng có thêm một chút bảo hộ không để người khác dễ dàng coi thường, hầu hết đều như thế, không thể không làm.

Ta không biết Nam Thừa Diệu nâng đỡ cha con Đỗ gia như vậy, có phải cũng là vì suy nghĩ này hay không, nhưng những điều này giờ với ta đã không còn quan trọng.

Hai tay nhẹ nhàng xoa lên bụng, con của ta, trên thế giới này con chính là bảo bối yêu quý nhất của ta, ngoan như vậy, từ khi mang thai đến nay, ngoài trừ việc tham ngủ và ăn uống có phần không được tốt cho lắm thì cũng không gây quá nhiều sức ép ấu thân của nó.

“Tiểu thư, nhanh uống hết bát thuốc dưỡng thai này đi.” Sơ Ảnh cầm bát thuốc đến cho ta.

Ta nhận, uống một hơi, sau ngày hôm đó cứ cách năm ba ngày Nam Thừa Diệu lại ời Thuần Du Ý vào phủ bắt mạch an thai cho ta, nhưng ta lại không dựa vào đơn thuốc của hắn.

Mặc dù biết mình làm như vậy là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho dù y thuật của hắn cao siêu hơn ta rất nhiều nhưng bên cạnh lại có một Tang Mộ Khanh, trái tim ganh ghét của nữ nhân cùng với chăm biên phong (1) là thứ vũ khí đáng sợ nhất, ta không thể không phòng.

Tất nhiên cũng chưa bao giờ dám uống thuốc do thái y mang tới, vì thế ta âm thầm nhờ mẫu thân tìm một đại phu đáng tin cậy, cách một thời gian lại đến Tam vương phủ xem mạch cho ta, còn việc thuốc thang, ta đều tự mình xem qua sau đó do chính tay Sơ Ảnh sắc, không để bất cứ ai động vào.

Điều này, Nam Thừa Diệu tất nhiên là biết, hắn cũng không nói gì, yên lặng để mặc.

Thật ra Mạnh thái y cũng từng nhận chỉ đến Tam vương phủ chẩn mạch cho ta, ông ta cũng không hề đề cập đến chuyện ở Dục Thuận điện ngày đó, mà ta cũng không có hỏi.

Càng như vậy, sự tình lại càng rõ ràng, chỉ là ta không biết, ông ta đem chuyện ta mang thai tiết lộ với ai, là Ý Dương công chúa hay là Khánh phi?

Mà nếu như là Khánh phi, vậy nàng ta cũng với Ý Dương công chúa và Đỗ Như Ngâm còn có quan hệ thiên ti vạn lữ thế nào? *ngàn tơ vạn sợi*

Trong ánh mắt bắt giác hiện lên ánh sáng kiên nghị vững vàng, con của ta, bất kể thế nào, ta tuyệt đối cũng không tiếp tục để bất cứ kẻ nào có thể làm hại đến nó, dù là một chút.

“Vương phi, đây là nhân sâm già ở núi Trường Bạch vừa được người bên phủ Thừa Tướng đưa tới, nô tỳ mới từ tiền điện lấy về, hơn nữa, kia là những thứ trong cung ban thưởng xuống do Tam điện hạ chuẩn bị, đều là thuốc bổ được chuyển đến Mặc Các, e là có ăn một đời cũng không hết!”

Họa Ý vừa cười khanh khách vừa cầm hộp nhân sâm đi đến, trước khi tin tức ta mang thai được chính thức xác nhận thì mẫu thân cũng chưa từng thiếu quan tâm đến ta, mặc dù vì lo ngại nếu quan tâm quá nhiều sợ rằng Hoàng thượng và Nam Thừa Diệu sẽ không vui nên cũng giảm thấp đi ít nhiều, nhưng thật không ngờ, những thứ tốt nhất vẫn cứ liên tục không ngừng được đưa đến Tam vương phủ, phần dùng phần bỏ, đều là những thứ tốt nhất thiên hạ.

“Vương phi, Thừa tướng phu nhân còn để lại lời nhắn, bảo là khi nào Vương phi thấy thuận tiện, phu nhân muốn đích thân tới Vương phủ thăm Vương phi.”

Trước đây, ngoại trừ lúc vừa có tin tức xác nhận ta mang thai, mẫu thân cùng với tẩu tẩu có đến Tam vương phủ thăm ta, hai người cũng lo ngại rất nhiều, nhưng cuối cùng lại hoài niệm về khoảng thời gian sinh nở của chính mình, mà cho đến hôm nay, cũng chưa từng có cơ hội gặp lại.

Ta từng xin mẫu thân âm thầm sắp xếp giúp ta một đại phu đáng tin, khi đó vẻ lo lắng hiện rõ trong ánh mắt của người, cho nên đến bây giờ, rốt cuộc người cũng không nhin được, bỗng chốc không nề hà đến tất cả mọi chuyện mà muốn gặp ta, có phải là vì muốn xác nhận xem nữ nhi của người vẫn ổn.

Trong lòng lại thở dài, vừa mới nghĩ ngơi nên tinh thần cũng không tệ, mà ở Vương phủ cũng không có việc gì, cho nên ta liền nói với Sơ Ảnh: “Chuẩn bị một chút, hiện tại chúng ta trở về Tướng phủ một chuyến.”

Nét mặt Sơ Ảnh hiện ra mấy phần kích động, lập tức ngăn cản: “Tiểu thư, người đang mang thai. Sao có thể đi kiệu xóc nảy như vậy được?” Ta nở nụ cười: “Ta cả ngày nếu không ăn thì ngủ, phải vận động một chút thì mới có lợi, bảo bọn họ lót thêm đệm vào kiệu, nâng vững chắc một chút cũng không có vấn đề gì.”

Sơ Ảnh vâng lệnh rời đi, nàng vừa đi được vài bước, ta bất chợt suy nghĩ, lên tiếng gọi nàng: “Sơ Ảnh, có lẽ bây giờ Tam điện hạ còn ở Vương phủ, em đi tìm người, nói với điện hạ là ta muốn quay về Tướng phủ, thỉnh người thu xếp.”

Từ trước đến nay, ta ngủ cũng không sâu, lại vừa mới nằm nghỉ một lúc, kỳ thật không cần bọn Sơ Ảnh thông báo, ta cũng biết là hắc tối.

Hơi lạnh từ đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt ta, sau đó là chậm chậm phủ lên bụng của ta.

Không phải là không hề có cảm giác gì, chỉ là bản năng không muốn mở mắt, mãi có đến lúc Tầm Vân tìm hắc có chuyện phải rời đi, ta thật không biết có phải hắc hiểu rõ là ta đang giả vờ ngủ hay không.

Sơ Ảnh hơi giật mình vì lời nói của ta: “Chút chuyện nhỏ này, em có thể sắp xếp ổn thỏa, ngay đến Tầm tổng quản cũng không cần báo qua, sao người còn muốn kinh động đến Tam điện hạ?”

Ta thần nhiên nói: “Em cứ đi, nói với người là ta nói.”

Dù thế nào thì đến ngày hôm nay, ta nghĩ mình vẫn còn có thể tin tưởng, ít nhất đối với đứa bé trong bụng của ta, hắc sẽ không tùy tiện khinh địch để nó gặp phải chuyện gì không may.

Một lát kiệu đã được chuẩn bị tốt, Sơ Ảnh dìu ta đến cổng lớn của Vương phủ, Tầm An tự mình mở màn kiệu cho ta, còn Nam Thừa Diệu thì đứng ở một bên, lẳng lặng vươn tay về phía ta.

Ta âm thầm thở sâu, trao tay của mình vào tay hắc, để mặc hắc đỡ ta lên kiệu, không hề cự tuyệt, lại nhìn thấy “Đạo ly khinh thông” ở phía sau, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ chuẩn bị ra ngoài sao?”

Hắc nhìn ta một lúc lâu, sau đó yên tĩnh lên tiếng: “Ta quay về Tướng phủ cùng nàng.”

Ta mỉm cười lắc đầu: “Điện hạ bận rộn chính sự, thần thiếp không thể làm phiền người, càng không dám làm chậm trễ thời gian của điện hạ.”

Hắc nhìn ta thật sâu, đôi mắt thâm trầm ảm đạm, ta cũng lẳng lặng nhìn hắc, không mang theo một chút cảm xúc dư thừa nào.

Thật lâu sau, cuối cùng hắc cũng dời mắt tới trước, thần nhiên phân phó một câu: “Khởi kiệu.”

Trong một khắc màn kiệu sắp buông xuống, ta nhìn xuyên qua hình ảnh hắc đi về phía “Đạo ly khinh thông”, chạm đến dáng vẻ khoan thai đang bước đến cửa Đỗ Như Ngâm, cảm giác sắc nhọn lại đột nhiên trở dậy trong đáy lòng.

“Điện hạ,” bất chợt giữ chặt màn kiệu, ta lên tiếng gọi hắc, cho dù vẫn mỉm cười như nghi, nhưng giọng nói lại kiên quyết không thay đổi: “Lần này thần thiếp về nhà thăm phụ mẫu là vì có vài lời riêng tư muốn nói với mẫu thân, nếu điện hạ đi theo sợ là không tiện.”

Người hắc có hơi khựng lại, sau đó bình tĩnh xoay người, bên môi luôn là nụ cười tao nhã của bậc quý tộc, nhưng ý cười lại nhàn nhạt đến hờ hững.

Hắc khẽ gật đầu, giọng nói bình tĩnh vô cùng, cũng không phải là đang nói với ta —

“Nếu như vậy, Tầm An, người tự mình hộ tống Vương phi về Tướng phủ, nhớ chú ý mọi việc.”

88. Chương 88

Chỉ một lát sau, cỗ kiệu loan phượng tơ vàng đã vững vàng dừng trước cổng chính của Tướng phủ, Sơ Ảnh đỡ ta xuống kiệu, bọn hạ nhân vốn đang bận rộn ở tiền sảnh đều vui mừng chạy đến vãn an, mấy tiểu nha hoàn vừa vui cười vừa chạy vào phủ thông báo. Vương tổng quản cũng cười hề hà, nói với ta: “Hôm nay đúng là ngày lành, phu nhân vừa mới than thở không biết đến khi nào mới có thể tới Tam vương phủ thăm Thanh tiểu thư, không ngờ giờ tiểu thư đã tới.”

Khóe môi không khỏi cong lên một nụ cười ảm áp, bất chợt suy nghĩ, liền lên tiếng gọi tiểu nha hoàn đang định chạy đi thông báo: “Các người chờ một lát, để ta tự đi vào.”

Bọn tiểu nha hoàn đều ngăn người ra, Vương tổng quản lại cười nói: “Thanh tiểu thư nói thế nào thì các người cứ làm thế đó, vẫn chưa hiểu sao, tiểu thư muốn cho phu nhân một bất ngờ!”

Vừa nói xong, vừa tự mình dẫn ta vào cửa, lại căn dặn nha hoàn đưa Tần An đến căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Chúng ta đi thẳng một đường đến sân ngoài gian nhà của mẫu thân, đúng lúc thấy Bích Chỉ bước ra, nàng đánh định lên tiếng vãn an, ta đã vội vàng ra dấu bảo nàng đừng lên tiếng, cũng không để tâm đến vẻ nghi hoặc của nàng, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười sau đó đi vào phòng của mẫu thân.

“Ta đã nói là không muốn gặp lại nàng, bảo nàng không nên đến nữa, nếu nàng không chịu nghe, người cũng không cần phải tiếp tục thông báo với ta, cứ trực tiếp mời nàng trở về!”

Vừa đẩy cửa ra, còn chưa kịp lên tiếng nói gì đã thấy mẫu thân ngồi ở bàn trước, đưa lưng về phía ta, giọng nói không thể ẩn giấu được những phiền muộn trong lòng.

“Có chuyện gì sao, người nào làm mẫu thân không vui như vậy?”

Tuy là mỉm cười khe khẽ nhưng trong lòng vẫn còn hơi hoài nghi, mẫu thân vốn là người luôn ung dung bình tĩnh, chưa bao giờ thể hiện cảm xúc nóng giận ra ngoài như vậy.

Hiển nhiên là mẫu thân không ngờ người bước vào là ta, rõ ràng là vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng đứng dậy xoay người, cố gắng đè nén cảm xúc, sau đó mới tiến đến nắm lấy tay ta, cười nói: “Thanh nhi, sao con lại tới đây, những người bên ngoài thật không biết đang làm cái gì, sao không ai đến báo cho ta biết.”

“Là con không muốn các nàng nói, định cho người một bất ngờ,” ta nhìn thấy bên môi của mẫu thân vẫn là nụ cười gượng, không khỏi có chút lo âu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm mẫu thân phiền lòng như vậy?”

“Không có gì, chỉ là bọn hạ nhân không hiểu chuyện gây phiền hà.” Người vỗ vỗ lên tay ta, sau đó đứng dậy khỏi bàn, tự mình rót tách trà bưng đến, trên nét mặt lại là phong thái kiên định ôn hòa, đã không còn tìm thấy một chút dấu vết buồn bực nào: “Đây là Bích Chỉ vừa mới mang tới, nóng lạnh vừa phải, con uống đi.”

Tất nhiên là ta nhận ra mẫu thân không muốn nói đến chuyện đó, tuy rằng vẫn còn chút không an tâm nhưng cũng không muốn bắt ép người, vì thế ta mỉm cười nhận tách trà từ trong tay mẫu thân, không nói gì mà cũng không hỏi thêm gì.

Còn mẫu thân thì nắm lấy ta tay, nhìn từ trên xuống dưới, sau đó bắt đầu thăm hỏi từ việc ăn uống mỗi ngày đến thời gian nghỉ ngơi, không kể việc lớn nhỏ đều hỏi qua một lượt.

Ta không biết có phải vì đang mang thai nên càng đặc biệt nhạy cảm, hay là bởi vì việc vừa rồi đã làm ta suy nghĩ quá nhiều, ta cảm thấy mẫu thân dù đang chăm chú thăm hỏi mọi điều, nhưng trong ánh mắt của người luôn có một chút không yên lòng, và có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi, hình như những gì mà người thật sự muốn hỏi cũng không phải là những điều này.

Ta thoáng suy nghĩ, có phải là người muốn hỏi chuyện liên quan đến đại phu, không muốn mẫu thân phải khó xử nên ta khe khẽ lên tiếng thay đổi câu chuyện: “Y thuật của vị Hoàng đại phu mà mẫu thân sắp xếp cho con rất tốt, người lại trung hậu, đợi khi đứa bé bình an ra đời, nữ nhi nhất định phải cảm tạ ông ấy.”

Ánh mắt mẫu thân biến sắc, cuối cùng cũng nắm lấy tay ta mà nói: “Thanh nhi, thật ra ta đã rất muốn hỏi con từ sớm, nhưng lại không biết nên mở lời thế nào, sợ rằng một khi lỡ lời lại làm con đau lòng, nếu hiện giờ con đã nói, vậy ta cũng dứt khoát hỏi cho rõ ràng — không phải trong cung đã có ý chỉ cho ngự y đến Vương phủ bắt mạch an thai cho con sao, dù rằng là con không tin bọn họ thì tại sao con lại để ta và phụ thân an bài đại phu mà không đi tìm Tam điện hạ?”

Mặc dù ta đã sớm đoán được trước sau gì mẫu thân sẽ hỏi chuyện này, nhưng khi nghe thấy, ý cười bên khóe môi vẫn không kiềm được mà cứng đờ, ta không muốn phụ mẫu bận lòng nhưng cũng hiểu được nếu ta không nói gì sẽ lại khiến hai người càng lo lắng, đành phải lựa lời lắng tránh vấn đề chính: “Tuy thái y trong cung giỏi, nhưng nhiều người cùng chăm sóc sẽ có chỗ không tốt, nữ nhi lần đầu có thai, cái gì cũng không hiểu cho nên khó tránh khỏi có hơi khẩn trương, trong khi Tam điện hạ lại bận rộn chính sự, con không muốn để người phải quan tâm đến chút chuyện nhỏ này.”

“Chuyện nhỏ, đây sao lại là chuyện nhỏ? Tam điện hạ là phụ thân của đứa trẻ, đây chính là cốt nhục của người, dù cho có quan tâm nhiều thế nào thì cũng không hề quá mức!” Mẫu thân lắc đầu, nhìn vào đôi mắt của ta, vẻ đau đớn xót thương càng ngày càng hiện rõ, thật lâu sau, người nắm lấy tay ta thở dài: “Đứa con ngốc nghếch, con không cần phải tiếp tục giấu ta, những uất ức con phải chịu đựng, ta và phụ thân con đều nhìn thấy, con không biết là chúng ta đau lòng thế nào đâu!”

Ta gượng cười, cũng không biết nên đối đáp thế nào, mẫu thân thì nhìn ta rơi lệ: “Đỗ Như Ngâm kia vốn dĩ thân phận thấp hèn, thật không biết điện hạ vì cố tình hay vì bị ma quỷ ám ảnh, một thê tử hiền thực dịu dàng như con không yêu, mà lại đem nàng ta nâng lên tận trời . . . Bây giờ thì hay rồi, cả Thượng Kinh, thậm chí cả Nam Triều, có bao nhiêu là kẻ xem Mộ Dung gia chúng ta như trò cười.”

Ta khẽ hạ ánh mắt, nói nhỏ: “Là nữ nhi bất hiếu, khiến phụ mẫu lo lắng . . .”

“Đây sao là lỗi của con?” Mẫu thân nhanh chóng cắt ngang lời ta, lời nói đầy thương xót: “Cuộc hôn nhân này, ngay từ đầu cũng không phải do con tự nguyện, là ta và phụ thân con mới là người có lỗi, kỳ thật chúng ta vẫn luôn nghĩ làm cách nào mới có thể bù đắp cho con, rốt cuộc lại nghĩ là có nên hay không, biết rõ là con đang phải khổ cực như vậy, oan ức như vậy, nhưng vẫn mặc kệ không can thiệp, để cho sai lầm cứ tiếp tục kéo dài.”

“Mẫu thân sao lại nói như vậy, nếu như nữ nhi đã gả vào Thiên gia, hiển nhiên là hiểu rõ con đường mình phải đi, nữ nhi chỉ mong muốn có thể che chở ột nhà Mộ Dung chúng ta càng phồn vinh, người trong gia đình bình an, thế là thỏa mãn.”

Ta nghe thấy giọng nói của mình nhẹ nhàng vang lên, giống như phát ra từ một nơi xa xôi nào đấy.

Làm sao mà không biết, vì có gì mẫu thân lại nói những lời như vậy trong lúc này, trong đó đã ngầm có thâm ý, ta không phải là không hiểu rõ.

Chỉ là, chỉ là không muốn tin, cho nên mới phải nói ra để xác nhận.

Mẫu thân cũng không phát hiện ra vẻ khác thường của ta, chỉ lấy khăn tay lau đi khóe mắt ướt lệ: “Con luôn là đứa bé hiểu biết như vậy, chỉ có điều, thân là nữ tử, có rất nhiều chuyện chúng ta lực bất tòng tâm, giống như, mặc dù con là Vương phi của Tam điện hạ, nhưng cũng không có khả năng ngăn cản mâu thuẫn giữa Tam vương phủ và Đông cung đang càng ngày càng sâu — Diễm nhi thì sau một hai tháng nữa sẽ chuyển dạ, nàng lại không cứng cỏi được như con, ta đã đến phủ thái tử thăm nàng, hiện tại cả ngày nàng đều lo lắng hốt hoảng, ta sợ rằng ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?”

“Mẫu thân muốn ta khuyên can Tam điện hạ để yên ọi người sao?”

Có lẽ mẫu thân cũng không ngờ ta sẽ hỏi như thế, ngắt ra một lúc, lại lắc đầu thở dài nói: “Cho dù con chịu khuyên, sợ rằng Tam điện hạ cũng không chịu nghe.”

“Vậy mẫu thân muốn con làm thế nào?” Giọng nói của ta vẫn rất nhẹ như trước.

Mẫu thân nhìn ta một lúc lâu, tận sâu trong đôi mắt ẩn giấu quá nhiều cảm xúc phức tạp mà ta không thể hiểu lại không có khả năng phân biệt, người rưng rưng lên tiếng từng chữ: “Thanh nhi, thật ra không cần ta nói, con cũng đã hiểu rõ, có phải không?”

89. Chương 89

Mẫu thân nói, trong lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Mẫu thân nói, cuộc tranh đấu giữa Đông cung và Tam vương phủ chắc chắn không có cách lưỡng toàn.

Mẫu thân nói, thân là nữ nhân Mộ Dung gia, nhất định phải vì gia tộc mà hy sinh, coi trọng toàn cục.

Người còn nói rất nhiều, rất nhiều, suốt cả một buổi trưa.

Trong mắt người là lệ, còn lòng ta thì mờ mịt, gốc cổ thụ xanh mướt bên ngoài cửa sổ cũng đều hiu.

Kỳ thật sau này khi hồi tưởng lại, có rất nhiều điều ta cũng không còn nhớ rõ, chỉ nhớ bản thân đã khẳng khái lắc đầu, chỉ nhớ cái nhìn thất vọng không thể giấu đi trong ánh mắt của mẫu thân.

Nhưng dù thế thì sau đó người vẫn đích thân cầm tay tiễn ta xuất phủ, ân cần dặn dò, còn trấn an ta rất nhiều, bảo ta không cần phải suy nghĩ nhiều, cứ khỏe mạnh dưỡng thai. Có lẽ sự tình cũng không đi đến bước không thể vãn hồi.

Chỉ là trong lòng ta lại rất rõ ràng, tất cả đã không còn như trước.

Không phải là ta không cố gắng thuyết phục chính mình, nhưng mà về thất vọng kia đã thể hiện rõ ràng trong đáy mắt của mẫu thân, có muốn giấu cũng không giấu được, cho nên, ngay cả việc lừa dối chính mình ta cũng không thể làm.

Trong trận chiến tranh quyền lực giữa Đông cung và Tam vương phủ, gia tộc đã lựa chọn bỏ rơi ta.

Một Vương phi thất sủng, đương nhiên không có một cơ hội nào, hơn nữa Thái tử phi càng có hy vọng trở thành hoàng hậu, tất nhiên cũng mang đến nhiều lợi ích cho gia tộc.

Nếu không thể lưỡng toàn, vậy chỉ có thể vứt bỏ, tìm lợi tránh hại vốn là chuyện bình thường ở người.

Ta tin rằng nếu hôm nay ta và Diễm nhi đổi chỗ cho nhau, có khả năng phụ mẫu sẽ nghiêng về phía Nam Thừa Diệu, so với tất cả thì sản nghiệp của Mộ Dung gia là quan trọng nhất.

Ta hiểu rõ, mà ngay từ đầu cũng đã sớm biết, nhưng vì sao, lòng vẫn đau như vậy.

Có lẽ ta nên nghe theo lời mẫu thân, tìm ra mật hàm cùng danh sách tham gia mưu phản từ trong tay Nam Thừa Diệu, như vậy mới là việc mà một nữ nhân Mộ Dung gia phải làm, bảo vệ người nhà an bình, cũng chính là ước nguyện ban đầu của ta khi đồng ý cuộc hôn nhân này.

Chỉ là, ta làm không được.

Cho dù hiện tại, người mỗi ngày ở bên cạnh hắt hủi không còn là ta, cho dù mẫu thân đã hứa sẽ không làm hại đến tính mạng của hắt hủi, nhưng ta vẫn không làm được.

“Tiểu thư, đây là thuốc dưỡng thai em vừa mới sắc, người nên uống lúc còn nóng.” Sơ Ảnh cầm bát thuốc đi đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của ta.

Ta nhìn bát thuốc đen kịt, cũng không hề đón lấy, chỉ chậm rãi phủ tay lên bụng mình.

Con của ta, trên thế gian này, chỉ có con là hoàn toàn thuộc về ta, có phải không?

Chỉ có con sẽ không bỏ rơi ta, không rời khỏi ta, có phải không?

Như vậy, mẫu thân cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ con không có bất kỳ tổn thương nào, bình an khỏe mạnh ra đời, ta sẽ không để những chuyện trước đó xảy ra một lần nữa.

“Tiểu thư,” có lẽ vì thấy đã lâu mà ta không đón bát thuốc, Sơ Ảnh có hơi khó hiểu nhìn ta.

Ta đưa tầm mắt từ bát thuốc chuyển dời sang gương mặt nàng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Sơ Ảnh, từ hôm nay trở đi, thuốc an thai do ta tự mình kê đơn.”

“Sao vậy, không phải Hoàng đại phu làm rất tốt sao, người mà lão gia phu nhân đưa đến còn không tin được sao?” Nàng ngờ vực hỏi.

“Em cứ làm theo lời ta là được, đừng để người ngoài biết.” Ta khẽ hạ mắt, giấu đi nét nặng trĩu bi thương trong đôi mắt.

Thật không ngờ, ngay cả một khắc yên bình ta cũng không có phúc hưởng thụ, Họa Ý tiến vào, cẩn thận nói: “Vương phi, Tang cô nương lại đến, đi cùng với Thuần tiên sinh — bởi vì Tam điện hạ ra lệnh để Thuần tiên sinh bắt mạch an thai cho Vương phi, nên Tầm tổng quản không dám ngăn cản, hiện tại bọn họ đang đứng chờ ở tiền điện, Tầm tổng quản bảo nô tỳ vào bẩm báo với Vương phi.”

Ta cũng không biết, vị Tang cô nương này vì sao cứ nhất định muốn gặp ta, kể từ ngày ta trở về từ Tướng phủ, cứ cách mấy hôm lại xin cầu kiến, thậm chí đến hôm nay còn lôi kéo cả Thuần Du Ý vào.

Cho dù ta biết là vì nàng nên Thuần Du Ý mới đồng ý bắt mạch cho ta. Nhưng hiện giờ thật sự ta không có sức lực đi ứng đối với nàng.

Vì thế ta để Họa Ý tùy ý tìm một lý do thoái thác, nàng gật đầu, vừa bước ra ngoài vừa chắc lưỡi nói với Sơ Ảnh: “A di đà phật. Chỉ mong ngày mai nàng dừng đến, hiện tại ta vừa thấy màu xanh biếc là liền sợ hãi.”

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh chiếc kiệu nhỏ mà ta nhìn thấy khi bước ra khỏi Tượng phủ, gió nhẹ thổi bay màn kiệu, người ngồi bên trong áo quần xanh biếc, nhưng nhìn không rõ gương mặt.

Ngày đó ta không để ý, mà cho đến hôm nay cũng không nghĩ tới, nếu thật sự là Tang Mộ Khanh thì sao nàng lại nhún mình ngồi trong một chiếc kiệu nhỏ tầm thường như vậy — “lục ý hoa cái trái đôi đường, mười dặm vải đỏ đón Mộ Khanh.”. Đó mới là cái vinh hoa vốn dĩ của vũ cơ đệ nhất Nam triều.

Chỉ là ta không biết vì sao bất chợt trong đầu lại có một ý niệm, có lẽ, nữ tử lục y ngồi trong kiệu ngày đó chính là Tang Mộ Khanh, có lẽ, người mà mẫu thân không muốn gặp cũng chính là nàng.

Như vậy, nàng tới tìm ta, đến cùng là vì điều gì?

Lên tiếng gọi Họa Ý dừng lại, ta dẫn theo Sơ Ảnh đi về phía tiền điện, đến cửa điện, chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy dáng người uyển chuyển trong lớp vải lụa xanh mỏng manh đơn giản, cách một tầng khăn che mặt, dung nhan như ẩn như hiện, nhưng vẻ phong tình mà lại hồn nhiên đó, tuyệt đối không thể nhầm lẫn.

Lúc này, bên người nàng chỉ có Thuần Du Ý, cũng không thấy người tỳ nữ thanh y trước đây vẫn luôn theo sát bên cạnh nàng.

Thuần Du Ý bắt mạch cho ta, kê một đơn thuốc an thai, lại dặn dò vài câu không được để tinh thần phiền muộn quá nhiều.

Ta nói cảm tạ, sau lại phân phó Sơ Ảnh tiếp nhận đơn thuốc, trong lòng cũng nói rõ mình nhất quyết không dùng đến nó.

Tang Mộ Khanh thấy Thuần Du Ý đã bắt mạch cho ta xong, nhẹ nhàng đứng dậy: “Tần tổng quản, Thuần tiên sinh, có thể để ta và Vương phi nói chuyện một lúc không?”

Tần An đảo mắt nhìn ta, ta khẽ gật đầu. Vì thế ông liền dẫn một đám hạ nhân lui ra ngoài.

Thuần Du Ý nhìn thật sâu vào mắt Tang Mộ Khanh, sau đó cũng quay đầu đi ra ngoài.

Nhưng Sơ Ảnh vẫn bình tĩnh đứng ở phía sau người ta, không hề nhúc nhích, đón lấy ánh mắt của Tang Mộ Khanh, lên tiếng: “Ta không đi, ta tuyệt đối cũng không rời khỏi tiểu thư một bước.”

“Người đối với tiểu thư của người đúng là trung thành,” Tang Mộ Khanh cười nhẹ một tiếng: “Thế nhưng người có từng nghĩ, lòng trung thành của mình đã đặt sai người?”

“Lời này của người là có ý gì?” Sơ Ảnh tức giận mở miệng.

Tang Mộ Khanh cũng không trả lời nàng, lập tức đưa mắt nhìn ta khẽ hỏi: “Vương phi, nghe nói người từng bị rớt vực nên mới mất đi trí nhớ lúc trước, nhưng mà, chẳng lẽ từ trước đến giờ người chưa từng hoài nghi về thân phận của mình? Hay là, việc mất trí nhớ chỉ là một cái cớ, chẳng qua là vì người không muốn rời khỏi cuộc sống hiện tại.”

“Tang cô nương đi tìm mẫu thân của ta, có phải cũng là để nói những lời này?” Ta nhìn nàng không đáp, thản nhiên lên tiếng hỏi lại.

Nàng ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười, nụ cười kia lại khiến người khác có cảm giác chua xót không nói nên lời: “Thì ra bà ấy đã nói cho người biết, thì ra người không hề tin ta, ta còn tưởng, ta còn tưởng rằng . . .”

Ta nhìn vào đôi mắt của nàng, ngơ ngác giật mình rớt xuống đôi hàng lệ, bên môi vẫn là nụ cười ấy, thê lương mà nhạt nhẽo, làm người khác không khỏi đau lòng.

Đang định lên tiếng nói điều gì, liền thấy nàng vươn tay tháo bỏ chiếc khăn che mặt, đôi mắt sáng bình tĩnh nhìn về phía Sơ Ảnh: “Từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau, người không nhận ra ta sao?”

90. Chương 90

” . . . trong hoa viên của Phủ tướng quân có một gốc cổ thụ che lấp cả bầu trời, có một lần con điều mà ta thích nhất bị vướng vào nhánh cây, chính người đã leo lên lấy xuống giúp ta, cánh tay còn bị thương một vết dài, việc này, người cũng không nhớ sao, Sơ Ảnh, thật sự người không nhớ gì sao? Có muốn ta nói tiếp không?”

Ánh mắt Sơ Ảnh, lúc đầu thì khiếp sợ sau đó lại dần trở nên u mê, đưa mắt nhìn từ gương mặt Tang Mộ Khanh sang ta, ngay sau đó lại chuyển mắt về hướng nàng, rồi lại nhìn về phía ta, không biết phải làm thế nào chỉ khẽ gọi một tiếng: “Tiểu thư . . .”

Ta nhìn vào dung nhan tựa lê hoa đài vũ của Tang Mộ Khanh, thật ra cũng không có mấy phần giống nhau, nhưng, vẫn khiến cho người khác chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền liên tưởng đến gương mặt của ta và nàng.

Chỉ có điều, ngay đuôi mắt của nàng có một nốt ruồi son vô cùng tuyệt đẹp, vừa phong tình lại vừa diễm lệ, không ai có thể nhìn lầm.

Có lẽ vì nhận ra ánh mắt của ta, nàng khẽ mỉm cười, lệ ngắn hàng mi, đưa tay vuốt lên nốt ruồi nơi đuôi mắt: “Chính là nó, chính nó bắt ta phải nhớ rõ mình đã không còn là Nhị tiểu thư của phủ tướng quân — Vương phi thấy có đẹp không? Vương phi chắc biết đến ‘Luyện kim chu sa’, người cứ thử dùng ngân châm đâm thật sâu vào da của mình, sau đó dùng luyện kim chu sa và máu thạch sùng điểm vào mà xem, chỉ là, một lần thử, vạn kiếp không thể quay đầu.”

Ta vẫn bình tĩnh nhìn nàng như trước, thản nhiên lên tiếng hỏi: “Nếu những lời Tang cô nương nói là sự thật, ta thật không hiểu, vì sao cho đến bây giờ người mới nói ra?”

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng nhanh chóng hiện ra ánh nhìn mâu thuẫn mà phức tạp, cổ chấp nhắm chặt mắt, sau lại mở ra, đưa mắt nhìn về phía chân trời mênh mông bên ngoài cửa sổ, khóe môi hơi cong lên, chậm chậm lên tiếng, giọng nói vừa xa xăm vừa chua xót: “Bởi vì một ân tình, bởi vì một lời hứa hẹn, bởi vì ta cho rằng hắn lấy người là bất đắc dĩ, ta cứ tưởng cho dù không có danh phận, thì cũng không có ai có thể thay thế vị trí của ta trong lòng hắn, cho nên chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, ta cũng không so đo . . . Thế nhưng, một lần người suýt xảy ra chuyện, ta nhìn hắn, liền hiểu ra mình đã sai lầm, nhưng ta lại thuyết phục chính mình, hắn chẳng qua là vì đứa bé nên mới như vậy, mặc dù ngay cả ta cũng biết lý do mình đưa ra có bao nhiêu là buồn cười, nhưng ta tình nguyện tin tưởng . . . Nhưng hết lần này đến lần khác, ta thật không thể tiếp tục lừa dối chính mình, thực ra ngay từ lần đầu tiên hắn mời Thuần tiên sinh bắt mạch cho người, ta đã biết, chỉ là ta cố tình không tin.”

Nàng bỗng nhiên đưa mắt nhìn ta, dòng lệ vẫn còn đó, nhưng nụ cười nơi khóe môi lại kiên cường không nhạt: “Ngay từ đầu hắn vốn không yêu người, ngay đến một chút để tâm cũng không có, vì vậy khi đó ta đã nghĩ, ông trời thật là công bằng, thậm chí còn vui mừng hạnh phúc . . . Chỉ là, tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này? Lâu ngày sinh tình ư? Vốn dĩ người nên gả cho hắn là ta, vốn dĩ người ngày qua ngày bầu bạn bên cạnh hắn là ta, người mà hắn lâu ngày sinh tình cũng phải là ta . . . Ta không cam lòng, thật sự không cam lòng . . .”

“Tang cô nương, Vương phi cần nghỉ ngơi.” Tiếng đập cửa truyền tới cùng với giọng nói bình thản cung kính của Tần An.

Tang Mộ Khanh giật mình, liền mỉm cười chua chát, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên chiếc khăn, che đi gương mặt đau thương, sau lại chậm rãi đứng lên, nốt son đỏ rực đậu nơi hàng mi thật dài lơ mơ ẩn hiện, đôi mi khẽ rũ xuống tựa như Hồ Điệp động cánh trước khi chết, xinh đẹp mà yếu ớt, ưu thương cùng với tuyệt vọng hòa lẫn vào nhau, mờ nhạt đến nỗi không chân thực.

Nàng cũng không nói gì thêm, bước từng bước ra ngoài cửa, dáng lụa mỏng manh thoát nhìn thật gầy yếu, nhưng thất lực lại thẳng tắp.

“Vương phi, lão nô đưa Vương phi trở về Mặc Các.” Tần An đứng bên ngoài cửa nhà nhận nói với ta.

Ta chậm chậm thu hồi ánh mắt đang dõi theo dáng người xanh biếc kia, khẽ gật đầu với ông.

Đứng dậy, lại nhìn thấy Sơ Ảnh vẫn còn ngơ ngác mà chưa thu lại tầm mắt, ta nhắm chặt mắt, nói nhỏ: “Đi thôi.”

Nàng ngờ ngàng mờ mịt quay đầu nhìn ta, mở miệng nhưng lại không nói được lời nào.

Thẳng một đường trở về Mặc Các, Tần An nhanh chóng cáo từ rời đi, Sơ Ảnh như quay trở lại với tính tình ngày xưa, không nói một lời, gương mặt u mê, dường như là đang cố sức suy tư hồi tưởng về một điều gì đó.

Ta để Họa Ý dẫn mấy tiểu nha hoàn lui xuống, lại nhìn Sơ Ảnh lẳng lặng hỏi: “Nàng nói có thật không?”

Nàng đưa mắt nhìn ta, vừa hoang mang vừa không biết phải làm sao, mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chậm chậm cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em không biết.”

Ta đè nén cảm xúc rồi bởi đang cuộn lên trong lòng, hít một hơi thật sâu, sau đó cố giữ giọng bình tĩnh, nói: “Không sao, em nghĩ thế nào thì nói thế đó, từ trước đến giờ, ở trước mặt ta em cũng không thể giấu được gì — hay là, em cảm thấy ta không còn là tiểu thư của em?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, vừa sợ hãi vừa vội vàng lên tiếng: “Cả đời này Sơ Ảnh chỉ biết một người là tiểu thư, tiểu thư vĩnh viễn là tiểu thư của Sơ Ảnh, tiểu thư . . .”

Ta nhìn nàng cuống quýt đến nỗi sắp rơi nước mắt, thở dài một hơi, vươn tay nắm chặt tay nàng: “Em không cần nói, ta cũng hiểu rõ, chẳng qua là ta muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì — bắt đầu từ lúc chúng ta rớt vực, những gì em nhớ rõ hoặc là có thể nhớ, chậm chậm nói cho ta biết, được không?”

Nàng gật gật đầu, từng chút từng chút nhớ lại, giọng nói vừa mê mang vừa vô định: “Khi đó em sắp chết thì Tô tiên sinh đến cứu, người muốn em thề cả đời này phải luôn ở bên cạnh tiểu thư, tận tâm hầu hạ, đây vốn là điều mà em mong muốn cho nên hiển nhiên là em đồng ý. Em rất muốn đi thăm tiểu thư, nhưng ngay đến đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, cuối cùng thì qua một thời gian rất lâu em cũng có thể đứng dậy, thế nhưng, Tô tiên sinh lại nói tiểu thư bị thương rất nặng, không chỉ có thân thể mà ngay đến những chuyện lúc trước cũng không còn nhớ rõ, gương mặt cũng bị tổn thương, nên tạm thời không để cho em gặp người. Tuy rằng trong lòng rất nôn nóng, nhưng vì tiểu thư em cũng chỉ có thể chờ đợi, chuyện trước đây không quan trọng, sau này thì thế nào tiểu thư cũng biết, thời điểm em nhìn thấy tiểu thư thì mặt của người vẫn còn quần băng, tiểu thư không nhớ em, mặc dù rất buồn nhưng em nghĩ đến những lời Tô tiên sinh nói, chỉ cần tiểu thư mạnh khỏe sống trên đời này đã là tốt lắm rồi.”

Suy nghĩ của ta, cũng chậm chạp trở về lần gặp mặt đó, khi đó gương mặt ta vẫn còn quần băng, ngay đến đôi mắt cũng không thể nhìn thấy mọi vật, chỉ cảm thấy có một tiểu nha đầu ấm áp mềm mại chôn đầu trong lồng ngực của mình, đôi tay nhỏ gầy ôm chặt lấy ta khóc nức nở, khi đó ta vẫn không nhớ những chuyện trước đây, nhưng lại cảm nhận được tình cảm chân thật nhiệt tình không hề giả dối.

“Tô tiên sinh đã cứu em và tiểu thư, lại đưa chúng ta quay về Tà Y Cốc, đối đãi với chúng ta rất tốt, em rất muốn báo đáp tiên sinh, nhưng người nói không cần, lời đáp ứng trước kia của em chính là yêu cầu để được chuần kim. Chỉ có điều, đó vốn dĩ là việc em muốn làm, cho dù tiên sinh không nói thì em cũng vẫn hầu hạ tiểu thư thật tốt, vậy sao có thể tính đây, thế nhưng Tô tiên sinh lại nói quy củ ở Tà Y Cốc là như thế, nếu em thật sự cảm thấy áy náy, vậy liền thề, xem tính mạng của tiểu thư quan trọng hơn tính mạng của mình, tận tâm chăm sóc, không rời một bước, thế là đủ.”

Ta nhớ đến lúc ở Mặc Bắc, nàng đã nói với ta những lời này, thì ra, hẳn thật sự bảo nàng thề như vậy.

“Tiểu thư đối xử với em tốt như vậy, còn tốt hơn là em đối với Âm Hương, cho dù không đặt lời thề thì em cũng muốn đi theo tiểu thư cả đời, chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, từ trước đến giờ cũng chưa từng tách ra. Tiểu thư đương nhiên là tiểu thư . . .” Giọng nói của nàng có phần hoảng loạn luống cuống, bởi vì có quá nhiều chuyện không thể lý giải mà lại phải cố gắng kiềm chế cảm xúc: “Chỉ là, chỉ là vị Tang cô nương kia sao lại biết những việc này, chuyện này ngoại trừ em và tiểu thư cũng không có người nào biết! Mà đáng về của nàng sao lại giống tiểu thư như vậy, vì sao lại như vậy . . .”

Vì sao lại như vậy, vì sao lại như vậy, ta cũng rất muốn biết.

Thật ra lúc ban đầu ta cũng không tin, nhưng vì vẻ bi thương tuyệt vọng trong đáy mắt của Tang Mộ Khanh quá mức chân thật, mà phản ứng của Sơ Ảnh cũng không hề giả dối, cho nên hiện giờ, mặc dù ta vẫn còn nghi hoặc, nhưng lại hiểu rõ, chuyện này thật sự không đơn giản.

Suốt cả đêm, ta ngủ không yên giấc, đến khi trời đã hửng sáng ta mới mơ màng ngủ một lúc, sau khi tỉnh lại, giờ Thìn đã qua hơn phân nửa, Sơ Ảnh bước đến giúp ta rửa mặt chải đầu, ta ngẫm nghĩ một lát rồi mở miệng: “Để Họa Ý làm được rồi, em cải trang một chút, đến Vong Ưu quán mời Tang cô nương đến Vương phủ một chuyến.”

Không phải là ta không biết làm như vậy là không phù hợp, nhưng chỉ vì ta không muốn trốn tránh vấn đề, càng không muốn tiếp tục sống một cuộc sống không rõ ràng như vậy, nếu đã suy nghĩ cả đêm mà vẫn không tìm ra được manh mối để lý giải mọi chuyện, vậy, ta chỉ có thể mời người rõ ràng chân tướng nhất đến đây tìm lời giải.

Còn về phần những lời nàng nói có phải là sự thật hay không, ta nghĩ, chỉ sau khi nghe qua mới có thể đánh giá.

Cho nên, dù là không phù hợp thì ta cũng muốn gặp nàng, cho dù nàng không chịu đến thì ta sẽ tự mình đến Vong Ưu quán, ta đã muốn là sẽ làm.

Sơ Ảnh ngăn người, nhưng vẫn cản môi gật đầu rồi đi, đi được vài bước lại quay đầu: “Tiểu thư, đời này Sơ Ảnh chỉ có một tiểu thư là người!”

Trong lòng ấm áp còn chưa kịp nói gì, nàng đã cúi đầu vội vàng chạy ra ngoài.

Họa Ý đi đến giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, ngay sau đó bữa sáng được bưng đến, ta vừa mới ngồi xuống, liền có tiểu nha hoàn tiến vào thông báo: “Bẩm Vương phi, Tần tổng quản bảo nô tỳ đến thông báo, Thuần tiên sinh đang ở tiền điện, chờ thỉnh mạch cho Vương phi.”

Họa Ý ngạc nhiên nói: “Không phải hôm qua mới thỉnh mạch sao, tại sao sáng sớm hôm nay lại tới?”

Tiểu nha hoàn kia liền đáp: “Tần tổng quản cũng có hỏi qua, Thuần tiên sinh nói, ngày hôm qua khi bắt mạch phát hiện mạch tượng của Vương phi có điểm khác thường, cho nên sáng sớm hôm nay lại tới, Tam điện hạ đã vào cung lo chính sự, Tần tổng quản cũng không dám trì hoãn, nên bảo nô tỳ đến mời Vương phi.”

Họa Ý hoảng sợ, vội vàng nói: “Vương phi ăn chút gì rồi chúng ta liền đi qua.”

Ta đoán được trong lời nói của hắc tử có hơn phân nửa là mượn cớ, nên trong lòng cũng không quá khẩn trương, chỉ hỏi: “Tang cô nương có đến không?”

Hiển nhiên là tiểu nha hoàn kia không ngờ ta sẽ hỏi như vậy, sững sờ lắc đầu.

Ta cũng không nói thêm gì, dù là không muốn ăn uống, nhưng vì nghĩ cho đứa bé trong bụng nên vẫn ăn một ít, sau đó dẫn theo Họa Ý đến tiền điện.

Đến cửa điện, liền nhìn thấy Thuần Du Ý một thân hắc y, rét lạnh đưa lưng về phía ta, hắc tử đã nghe thấy thông báo cùng tiếng bước chân nhưng vẫn không hề nhúc nhích, chỉ chậm rãi lên tiếng: “Thời gian ta bắt mạch, những người khác đều lui ra ngoài.”

“Việc này . . .” Tần An có hơi khó xử.

Thuần Du Ý vẫn không hề cử động như trước, lạnh lùng nói: “Chủ tử của ngươi còn kiên trì tính khí của ta, ngươi không sợ ta lỡ tay không giữ được đứa bé trong bụng Vương phi hay sao?”

Tần An còn muốn nói gì đó, ta khẽ lắc đầu với ông ta.

Vì thế Tần An liền hạ ánh mắt, vụng vụng cung kính đáp: “Lão nô canh giữ ở bên ngoài, Vương phi và Thuần tiên sinh có gì phân phó cứ lên tiếng.”

Ta hiểu được ý tứ trong lời nói của ông, cách một tầng khăn che mặt khẽ mỉm cười gật đầu.

Đợi khi cửa phòng đóng lại, Thuần Du Ý mới chậm rãi quay đầu, nhìn ta lạnh lùng cười: “Sao Vương phi không đứng gần một chút, ngươi chỉ cần hét lên một tiếng, liền có một đám cầu nô tài xông tới cứu, nhưng những lời Thuần mỗ sắp nói ra đây còn không muốn để kẻ khác nghe thấy!”

Đáy mắt của hắn không thể giấu được vẻ bi thương như điên như dại, giọng nói cũng mang theo hận ý làm ta không khỏi ngẩn người, không thể tiến lên, nhưng cũng cố ép chính mình không được lùi bước, tuy nhiên những nghi hoặc trong lòng cùng với cảm giác đề phòng lại càng lúc càng quá mức.

Hắn lạnh lùng cười mỉa: “Người sợ cái gì, ta đã đồng ý với nàng, tuyệt đối không động đến người, ngược lại, ta còn phải bảo vệ một đám mặt người dạ thú các người tiếp tục sống tốt, thiên thu muôn đời!”

“Hôm nay Thuần tiên sinh đến tìm ta, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Ta nhìn hắn lẳng lặng lên tiếng.

Hắn nhìn vào dung nhan của ta dưới khăn che mặt, bỗng nhiên có một chút thất thần, ngay lập tức càng chìm sâu vào trong đau xót, nước mắt bất chợt rơi xuống, nhìn thẳng vào ta, thì thào lên tiếng, giống như một đứa trẻ lạc đường không tìm thấy phương hướng, chỉ có bốn chữ nhưng lại bi thương tuyệt vọng cô đơn vô hạn . . .

“Khanh nhi đã chết . . .”

91. Chương 91

” . . . Nàng không giống với bất kỳ một nữ nhân nào ta đã từng gặp qua, nàng xinh đẹp, mỗi một cái nhấc chân gợn tay đều đầy mê hoặc, nhưng vẫn luôn giữ được nét cao quý, ta biết nàng là vì Tam hoàng tử Nam Triều nên mới ở bên cạnh ta, ta ghen tị đến phát điên lên nhưng lại không có một biện pháp nào, cứ như vậy mà lưu lại bên cạnh nàng . . .”

Thuần Du Ý nhìn ta mỉm cười chua xót, giọng nói mang theo những hồi tưởng xa xăm mà trống rỗng, thì thào cất lên —

“Ta không phải công tử đơn thuần, càng không phải là chính nhân quân tử, có những lúc đồ kỵ lẩn át đi lý trí, thậm chí ta đã từng cưỡng ép, nhưng nàng cũng không kháng cự chỉ căng cứng người sau lại lặng lẽ rơi nước mắt, những giọt nước mắt đó như đập vào tim ta, ta hoàn toàn không có một biện pháp nào với nàng . . . Cho nên, khi đêm qua nàng lên tiếng giữ ta ở lại, ta đã không thể tin được, cho dù là thật sự có được nàng thì ta vẫn không thể tin được, giống như là một giấc mơ, chỉ tiếc, nàng lại không để cho giấc mộng đó kéo dài quá lâu.”

“Nàng ép ta thề, đời này phải trung với Tam điện hạ của nàng, nàng đã ép ta như vậy!” Trong ánh mắt của Thuần Du Ý là tuyệt vọng sâu không đáy, bên môi là nụ cười hoang vắng, giọng nói lại đau thương vô cùng: “Nếu không như thế, nếu không như thế thì ta đã không để nàng lại một mình mà rời đi, một sai lầm lớn mà cả đời này ta cũng không thể cứu vãn!”

Ta hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn không có cách nào nói với hắn, người đã không còn trên đời này, Tang Mộ Khanh, có lẽ mới thật sự là Mộ Dung Thanh.

Ta nghe thấy giọng nói của mình nhẹ nhàng vang lên — “Thuần tiên sinh, Tang cô nương chết như thế nào?”

Ánh mắt Thuần Du Ý đột nhiên hung ác căm giận: “Chết như thế nào? Điều này phải hỏi Vương phi và Tam điện hạ, hôm qua rốt cuộc người và Khanh nhi đã nói những gì? Tam điện hạ đã làm cái gì?”

Hắn bước từng bước đến gần, ta cố gắng ép buộc bản thân không để lộ ra một chút cảm xúc sợ hãi khác thường, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, thân thể lại âm thầm căng thẳng đề phòng.

Chỗ ta đứng cách cửa cũng không xa, chỉ cần hắn lại bước đến, ta sẽ không tiếp tục mặc kệ bản thân mà ở lại nơi này, cho dù là không thể biết được đáp án ta mong muốn.

Mà ta tin tưởng, nhất định Tần An đã dẫn theo một đám thuộc hạ dừng chờ bên ngoài cửa.

Ánh mắt điên cuồng của hắn đối diện với đôi mắt trầm tĩnh của ta thì chợt giật mình, bước chân cũng không tự chủ được mà dừng lại.

Ta nhẹ nhàng thở ra, còn hắn lại nhìn vào gương mặt của ta dưới lớp khăn che, ngẩn ngơ xuất thần, nhưng cuối cùng vẫn dời đi ánh mắt, giọng nói sâu thẳm: “Bọn họ nói nàng treo cổ tự sát, không ai chịu tin lời

của ta, thứ thật sự lấy đi tính mạng của nàng là kê tửu, thế nhưng không một ai tin ta, cứ như vậy mà kết thúc vụ án, cứ như vậy mà để nàng chết oan uổng . . .”

Hắn đảo mắt nhìn ta, từng chữ đau thương truyền đến: “Tam vương phi, đến cùng thì Khanh nhi đã nói điều gì đặc tội đến ngươi, ngươi lại nói với nàng những gì? Còn có Nam Thừa Diệu, nàng làm mọi việc vì hắn như vậy, sao hắn có thể xuống tay?!”

Ta khẽ giật mình, một chữ cũng không nói nên lời, qua một lúc lâu, mới cố ép bản thân lấy lại bình tĩnh, gắng gượng lên tiếng hỏi: “Vì sao Thuần tiên sinh chắc chắn là Tam điện hạ làm?”

Hắn nhìn ta giống như quái vật, nụ cười lạnh lạnh bên khóe môi: “Vương phi thật sự không biết hay là giả vờ không biết? ‘Ngọc bôi đoạt phách’ *chén ngọc đoạt hồn* không phải là thủ đoạn thường được dùng trong cung đình hay sao? Người bình thường đi đâu để tìm rượu độc, lại làm sao có thể sai khiến quan sai cúi đầu nghe lệnh? Có lẽ ta còn phải cảm ơn hắn đã nhớ đến tình cũ, để nàng ra đi không đau đớn như vậy . . .”

Lời nói lúc sau của hắn ta hoàn toàn không nghe thấy, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy ớn lạnh, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng cùng giọng nói của Tần An: “Vương phi, Thuần tiên sinh, Sơ Ảnh cô nương muốn vào.”

Sắc mặt Thuần Du Ý dần trở nên rét lạnh, nhưng cũng không mở miệng ngăn cản.

Ta khẽ lên tiếng, Sơ Ảnh liền đẩy cửa bước vào, vừa kinh hoàng vừa mù mờ nhìn ta, ngơ ngẩn nói: “Tiểu thư, Tang cô nương tự vẫn.”

Ta hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy nàng, để nàng yên lòng mà cũng giúp mình bình tĩnh.

“Đưa tay.” Thuần Du Ý lạnh lùng nói.

Ta xoay người nhìn hắn khó hiểu.

Cả ánh mắt đến khóe môi của hắn đều lạnh buốt, vừa mở thùng thuốc mang theo bên mình vừa hồ hững nói: “Ta đã đồng ý với Khanh nhi, ta sẽ theo giúp các người thiên thu muôn đời, ta phải nhìn thấy các người gặp báo ứng — cho nên hiện tại thỉnh Vương phi đưa tay, Thuần mỗ giúp người bắt mạch an thai!”

Ta có hơi hoảng hốt vươn tay đến, hắn cũng không nói một lời liền đặt tay lên mạch của ta, sau một lát liền buông ra, sau đó lại không nói một lời mà kê đơn thuốc đưa đến. Cũng không nhìn thẳng vào ta, chỉ cứng giọng nói: “Vương phi muốn giữ được thai nhi trong bụng, mỗi ngày phải uống theo đơn thuốc Thuần mỗ đã kê.”

Ta không để tâm trao đơn thuốc cho Sơ Ảnh đang đứng phía sau, vẫn còn chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

Thuần Du Ý liếc mắt nhìn ta, cũng không nói thêm gì, sắp xếp lại hòm thuốc, sau đó liền rời đi.

“Thuần tiên sinh,” Ta hít sâu một hơi lên tiếng gọi hắn trở lại: “Có thể xin Thuần tiên sinh giúp ta một việc không?”

Hắn nhìn ta mĩa mai, nhưng cũng không nói lời nào.

Ta bình tĩnh nhìn hắn: “Ta biết hiện giờ nếu nói những lời này thật là đường đột, nhưng bất kể Thuần tiên sinh có tin hay không, ta muốn xin Thuần tiên sinh giúp ta một việc, ta nghĩ, Tang cô nương cũng muốn như vậy.”

Ánh mắt của hắn khi nghe ta nhắc tới Tang Mộ Khanh vẫn không thể kiềm nén mà ngẩn ngơ yếu lòng đi đôi chút, nhìn vào gương mặt dưới lớp khăn che mặt của ta, tuy rằng vẫn còn trầm mặc, nhưng hơi thở chậm biếm lạnh nhạt cũng tản đi vài phần.

Ta âm thầm hít thở sâu, gần từng tiếng một: “Ta hy vọng Thuần tiên sinh có thể nói giúp với Tam điện hạ, hiện tại thai nhi trong bụng ta rất khỏe mạnh, nhưng do thể chất của ta quá yếu, khí huyết suy kiệt, thời điểm lâm bồn sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm, ngay đến Thuần tiên sinh cũng không dám nắm chắc có thể bảo toàn đứa bé, người duy nhất có thể làm được có lẽ chỉ có Tô tiên sinh.”

92. Chương 92

Lúc ta đi vào tấm điện của Khuynh Thiên Cư cũng không cho ai thông báo.

Có lẽ bởi vì vừa từ trong cung trở về, hoặc làm bởi vì người nào đó đã biến mất vĩnh viễn không thể trở lại, đôi mày của hấn nhú chặt buồn phiền, ánh sáng ảm áp sáng rõ bên ngoài cửa sổ xiêu vẹo chiếu vào ô cửa, một nửa gương mặt của hấn đắm mình trong ánh sáng, một nửa vẫn còn ở lại trong bóng tối nhợt nhạt, khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuần vô cùng, chỉ cần liếc mắt liền đủ để khiến cho bất kỳ ai cũng phải sa vào.

Nghe thấy tiếng bước chân, hấn một mỗi mở mắt, thật sâu trong đôi mắt là sự thờ ơ hờ hững, nhưng trong một khắc đối diện với ta liền nhanh chóng thu hồi, thay vào đó là một tia sáng chợt lóe rồi biến mất, hấn bình tĩnh nhìn ta, không nói gì, ngay đến không khí cũng có phần căng thẳng.

Ta âm thầm hít sâu, khẽ hạ hàng mi, đoan chính cúi mình hành lễ: “Thần thiếp tham kiến điện hạ.”

Sau lại nâng mắt, nhưng đã không còn tìm thấy tia sáng vừa ánh lên trong đôi mắt của hấn, chỉ còn lại một mảnh thâm sâu tối mịt, giống như tự ta đã tưởng tượng ra điều đó: “Nàng đang mang thai, không cần phải câu nệ lễ nghi này nọ.”

Rất nhanh liền có nha hoàn bưng trà bánh đến, ta nhìn hấn lẳng lẳng lên tiếng: “Thần thiếp có việc muốn xin điện hạ chấp thuận.”

Hấn thản nhiên gật đầu, Tầm Vân cùng một đám tiểu nha hoàn liền yên lặng lui xuống, nhẹ nhàng đóng cửa, trong một căn phòng lớn chỉ còn lại ta và hấn.

Ta âm thầm điều hòa tâm tình của mình một chút, sau đó bình tĩnh nhìn hấn, nhẹ nhàng mà kiên quyết lên tiếng: “Thần thiếp muốn đi một chuyến đến Tà Y Cốc, thỉnh điện hạ ân chuẩn.”

Ta nói với hấn, có lẽ Thuần Du Ý đã nói đến việc này với người.

Ta nói với hấn, ta muốn giữ lại đứa bé này.

Ta còn nói với hấn, Tà Y Cốc là một nơi hiểm trở lại được bày bố kỳ môn độn pháp, người bình thường sẽ không có khả năng đi vào trong, càng không thể gặp được Tô Tu Miễn.

Mà cho dù là gặp được, cũng không dễ gì mà mời hấn xuất cốc, vườn vào nơi hồng trần dung tục này.

Điều này, là cái có ta nói với hấn, nhưng cũng là suy nghĩ trong lòng ta.

Ngày đó, khi ta nhờ Thuần Du Ý giúp ta nói dối, ta còn nhớ rõ trong ánh mắt của hấn là vẻ mâu thuẫn đấu tranh, dữ dội đến nỗi làm ta cũng hơi kinh ngạc.

Còn khi hấn đã gật đầu đồng ý, trong mắt dường như có một chút thư thái lại như có áy náy đau xót, phức tạp kỳ lạ, nhưng hấn cũng không chờ ta hỏi thêm gì, mang hòm thuốc nghênh ngang rời đi.

Ta cũng không biết, hấn nói thế nào với Nam Thừa Diệu, nhưng ta biết, trong một khắc hấn gật đầu, hấn biết có thể làm được.

Mà ta, cũng không hề lừa hấn, nếu Tang Mộ Khanh vẫn còn trên đời này, ta nghĩ, nàng cũng hy vọng tất cả mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ.

Tô Tu Miễn, có lẽ cũng không phải là người duy nhất trên thế gian này, có thể giúp ta bảo vệ đứa bé ra đời bình an, nhưng không thể nghi ngờ là người có khả năng biết rõ toàn bộ chân tướng sự việc.

Nhưng việc Nam Thừa Diệu gật đầu lại nằm ngoài dự đoán của ta.

Ta đã chuẩn bị rất nhiều lý do để giải thích, cũng đã thử qua hết lần này đến lần khác, làm như vậy là để hấn có thể đồng ý.

Thậm chí, ta còn nghĩ, cho dù hấn không đồng ý ta cũng sẽ tìm cách để đi.

Chỉ là ta thật không ngờ, hấn lại dễ dàng đồng ý như vậy, ta còn rất nhiều lý do chưa kịp nói ra khỏi miệng, hấn đã thờ ơ gật đầu, hấn nói, nếu đã như vậy, ta sẽ an bài người hộ tống nàng đến Tà Y Cốc.

Ta có hơi giật mình nhìn hắn, biết rõ trong chuyện này, hiển nhiên là còn có chuyện gì đó mà ta không biết, nhưng quan trọng là trong một thời gian ngắn ta không thể đoán được rốt cuộc là chuyện gì, mà ta cũng không muốn đánh mất cơ hội lần này, ta chỉ nghĩ nhất định phải biết được đáp án, cũng không được chậm trễ quá lâu.

Hắn nhìn ta thật sâu, trong đáy mắt ẩn giấu bóng tối u ám thâm sâu, nhưng bên môi lại dần dần vẽ ra nụ cười thoải mái.

Bất chợt bước đến, không để ý đến sự kháng cự của ta liền ôm ta vào lòng, ta không nhìn thấy gương mặt của hắn, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của hắn ở bên tai, mỉm cười sáng rõ, mỗi một âm đều như khảm sâu vào trong lòng của ta, cho tới ngày hôm nay, tiếng vọng đó như vẫn còn vang ở bên tai, thật lâu không ngừng, cũng giống như cái ôm cuối cùng đó của hắn, siết chặt mà có hơi run rẩy, đến cùng vẫn từng chút từng chút buông tay.

Hắn nói: Thanh nhi, nàng chờ ta, chờ ta xử lý hết thảy mọi chuyện, ta sẽ đến Tà Y Cốc với nàng, chờ con của chúng ta ra đời.

Ta chỉ nhớ chính mình đã chậm rãi nhắm lại đôi mắt.

“Phu nhân, phía trước hắn là Tà Y Cốc, nhưng xe ngựa không thể đi qua, xin phu nhân xuống xe nhìn một chút.”

Bên ngoài màn xe, một giọng nói lãnh liệt cung kính vang lên, là Nguyệt Hủy.

Lúc trước ta đã gặp qua hắn một lần, chính là cái đêm, ta lần đầu gặp Nam Thừa Diệu cùng Khánh quý phi trong Phong Lâm Vãn, Nam Thừa Diệu dùng một tiếng sáo để gọi hắn, cũng là hắn đưa Khánh phi nương nương rời đi.

Trên người của hắn có một loại hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị dày đặc không thể nào xóa bỏ, mặc dù đối với chúng ta vẫn luôn cung kính giữ lễ, nhưng Sơ Ảnh mỗi khi nhìn thấy hắn là lại không kiềm chế được mà co rúm cả người, nàng còn từng thăm than thở với ta, không biết tại sao Tam điện hạ lại chọn một người đáng sợ như vậy hộ tống chúng ta, mà từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy qua, hiện tại cả ngày lúc nào cũng đi theo, không sợ làm đứa bé trong bụng tiểu thư hoảng sợ đấy chứ.

Nhưng mà ta biết, thanh kiếm tốt nhất thường được cất giấu ở nơi sâu kín nhất, dựa vào tính khí của Nam Thừa Diệu, ngay cả chuyện tình với Khánh phi nương nương mà hắn cũng không hề kiêng kỵ Nguyệt Hủy, có thể thấy được đây là người hắn tín nhiệm nhất.

Hiện giờ, hắn lại để cho Nguyệt Hủy hộ tống ta đến Tà Y Cốc, kỳ thật ta cũng không hề lo lắng.

Ngoại trừ Nguyệt Hủy, còn có thêm mấy người đều là những kẻ ta chưa bao giờ thấy qua, trong suốt đoạn đường những nam tử này đều cung kính đi theo bên ngoài xe ngựa, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, không hề có một câu dư thừa.

Mà trên cả đoạn đường, người ta quen biết cũng chỉ có Sơ Ảnh và Tầm Vân cùng ngồi bên trong xe.

Lần này ta đi xa cũng không hề để người ngoài biết, ngay đến cả phụ mẫu, có lẽ mọi người cũng chỉ nghĩ giống như những gì hắn nói, bởi vì thân thể của ta suy yếu, nên đang nghỉ ngơi dưỡng thai trong Tam vương phủ, không được cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Cho nên việc chuẩn bị lần này xem ra rất đơn giản, có lẽ vì hắn lo lắng với tính khí của Sơ Ảnh sợ rằng không thể đảm trách tốt mọi chuyện nên an bài Tầm Vân ở bên cạnh ta, từ trước đến nay Tầm Vân luôn làm việc gọn gàng thận trọng, mà thật sự dọc trên đường đi có rất nhiều chuyện phải nhờ nàng lo lắng chăm sóc.

Lúc này, nàng lấy khăn che mặt giúp ta mang vào, lại nhẹ nhàng vén màn xe lên.

Sơ Ảnh nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó cẩn thận đưa ta đỡ ta xuống xe, ta ngược mắt nhìn tới, không khỏi ngẩn người.

Dựa theo đường đi trong trí nhớ của ta, trước mắt, xác thực là lối vào Tà Y Cốc.

Chỉ là, ta nhớ rõ Tô Tu Miển đã tự thân bố trí trận pháp, dùng phương pháp uyên thâm nhất để ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng hiện tại lại tìm không thấy.

Vẫn có kỳ môn độn pháp che kín cửa vào, nhưng lại dùng cách đơn giản nhất, chỉ cần một người có hiểu biết chút ít cũng không thể bị ngăn cản, mà nếu không tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không thể tin đây là do chính hần an bài.

Đè nén đi những nghi hoặc ở trong lòng, ta nhớ kỹ khẩu quyết sau đó đưa mọi người vào trận, lúc mới bắt đầu còn bước từng bước cẩn thận, sợ rằng trong trận này còn ẩn giấu huyền cơ gì đó, nhưng không ngờ lại không hề có, chúng ta cũng không mất quá nhiều sức lực đã có thể dễ dàng đi vào, đứng trong khung cảnh của Tà Y Cốc.

Khi mùi hương nồng đậm cùng với khu rừng hải đường lại một lần nữa rơi vào tầm mắt, thì những lo lắng nghi hoặc ở trong lòng ta mới dịu đi phần nào.

Nhìn quanh bốn phía, đỉnh các vãn như trước, chỉ là có nhiều hơn một tầng trận pháp tinh tế vờn quanh, xem ra hần đã đem huyền cơ vốn đặt bên ngoài vào bên trong cốc.

Thời gian thư thái ngắn ngủi trôi qua, cái đang chờ đón phía trước vẫn là đêm khuya mờ ảo, nếu như hần vẫn không có ý định muốn người khác tùy ý tiến vào như trước kia, thì tại sao không để những huyền ảo âm ỉ này cách xa ngoài cốc, nơi mà có nhìn cũng không tới có nghe cũng không thấy, nếu như đã để người ngoài có thể vào cốc, vậy sao vẫn không chịu để họ vào sâu hơn, cuối cùng là vì điều gì?

Đang âm thầm suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ cùng lời nói mĩa mai lạnh như băng của nữ tử: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là Tam vương phi đương triều, đúng là khách quý nha!”

93. Chương 93

Ta lại được đứng trên khe núi Nhược Khê, khu rừng Hải đường vẫn rậm rạp như vậy.

Chưa đến thời kỳ ra hoa, trước mắt chỉ có một màu xanh tịch mịch.

Ta nhìn xuyên qua dung nhan xinh đẹp đến khi sương ngạo tuyết của Li Mạch, theo bản năng tìm kiếm ở khắp nơi, nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng Tô Tu Miển.

Li Mạch cười lạnh nhìn về phía đám người Nguyệt Hủy đang bảo hộ xung quanh ta, lại nhìn về phía cái bụng đang dần to lên của ta, ánh mắt lộ vẻ căm hận nhưng lại không hề kinh ngạc.

Ta biết từ trước đến giờ nàng không hề thích ta, cũng không muốn cùng nàng nói những lời sáo rỗng, chỉ nhẹ nhàng ngắt gọn lên tiếng: “Li Mạch cô nương, hiện tại Tô tiên sinh ở đâu, ta có việc muốn tìm hần.”

Khóe môi Li Mạch khẽ cong lên, không hề che giấu nụ cười chán ghét mĩa mai: “Vương phi đến thật đúng lúc, sáng sớm hôm nay công tử vừa vào Tàng Phong Lâu, Vương phi tự mình đi vào tìm người đi.”

Lòng ta có hơi nặng trĩu, nhưng cũng chỉ có thể khẽ thở dài: “Nếu vậy, ta ở đây chờ hần đi ra.”

Li Mạch vẫn mỉm cười: “Vương phi thật biết nói đùa, Tà Y Cốc cũng không phải là nơi cứu tế, không phải lúc nào cũng chứa chấp người lạ?”

“Li Mạch tỷ tỷ, tiểu thư không phải là người lạ, Tô tiên sinh nhất định sẽ gặp tiểu thư, người để chúng ta ở lại Khinh Y Viên chờ Tô tiên sinh đi ra được không?” Sơ Ảnh nhin không được liền nhỏ giọng cầu xin.

Li Mạch lạnh lùng nói: “Người cho rằng Khinh Y Viên là nơi để dành cho các người hay sao, ở Tà Y Cốc này không còn ai nữa à?”

Ta không muốn phải dây dưa với nàng hồi lâu, nên lên tiếng ngăn cản Sơ Ảnh đang còn muốn mở miệng, thân nhiên nói với Li Mạch: “Khi nào Tô tiên sinh rời khỏi Tàng Phong Lâu, phiền cô nương chuyển lời đến hần, ta sẽ ở trên xe ngựa ngoài cốc chờ hần, không thấy hần đến, ta sẽ không đi.”

Nói xong, cũng không tiếp tục làm phiền quá nhiều, Tàng Phong Lâu là cấm địa trong Tà Y Cốc, nơi đó thờ phụng bài vị của các vị cốc chủ Tà Y Cốc, ngoài trừ cốc chủ, không ai có thể đi vào.

Gần như mỗi tháng Tô Tu Miễn đều vào đó bế quan tu luyện, không cho phép ai đến gần, dù rằng những năm đó có ta thì cũng chưa từng có qua ngoại lệ.

Ta không biết mình sẽ phải chờ đợi bao lâu, thời gian hẩn bế quan không hề cố định, chậm thì năm ba ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng, cũng có khi lâu hơn, nhưng bất luận là phải chờ bao lâu, nếu đã đến đây thì ta nhất định phải gặp được hẩn, đem toàn bộ những bản khoản ẩn giấu trong lòng hỏi cho rõ ràng.

Ta ngồi trên xe ngựa, trông bề ngoài thì không có gì xa hoa, nhưng thực sự bên trong lại được bày bố rất mềm mại thoải mái, từ trước đến nay Tầm Vân luôn làm việc rất chu đáo, bên trong xe cũng có đủ thức ăn và y phục chống rét.

Ta cũng không lo lắng Li Mạch sẽ gạt ta, hoặc là gạt Tô Tu Miễn, mặc dù nàng ghét ta, nhưng lại luôn tôn kính Tô Tu Miễn, mỗi một câu hẩn nói nàng sẽ không tiếc tính mạng của mình để hoàn thành, hết thấy mọi chuyện cũng không hề lừa gạt.

Chỉ là, dù rằng như vậy nhưng chờ đợi cũng khiến lòng người nôn nóng.

Cho nên, khi một nô tỳ mặc thanh y từ trong Tà Y Cốc đi đến, nói cho ta biết hẩn đang chờ ta, trong lòng liền không kiềm được mà run lên nhẹ nhàng.

Từng bước một, xuyên qua khu rừng Hải đường rậm rạp, mãi cho đến khi bóng lưng thanh sam kia lặng lẽ ánh vào mi mắt, ta cũng chưa thể điều hòa được tâm tình của mình.

Tất cả những chuyện này đã xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mộng của ta, nhiều đến mức hiện giờ ta lại có cảm giác không chân thật.

“Từ sau khi ta biết Tang Mộ Khanh đã chết, ta đã đoán được sẽ có ngày người đến đây, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.”

Giọng nói của hẩn lẳng lẳng vang lên, còn ta lại không tự chủ được mà dừng bước, có chút giật mình khi nhìn thấy hẩn xoay người, ánh sáng mềm mại xuyên qua rừng cây hải đường lay động, dịu dàng lướt trên gương mặt của hẩn, hẩn bước từng bước về phía ta, giọng nói lại như đang thở dài —

“Thanh nhi, nếu người hỏi, ta sẽ không giấu người, nhưng, người xác định là muốn biết sao?”

Ta nhớ bản thân đã kiên quyết gạt đầu, nhớ rõ tận sâu trong đôi mắt lạnh lùng trong suốt của hẩn có một chút thương xót buồn phiền thoáng qua.

Khi hẩn còn chưa nói thêm gì, lòng của ta đã ngăn không được mà càng ngày càng nặng trĩu, làm sao ta có thể lại tin tưởng đây, hiện giờ, ta không thể tiếp tục lừa dối chính mình, những việc Tang Mộ Khanh nói ngày đó có lẽ là sự thật, có lẽ, nàng mới thật sự là kim chi ngọc điệp của Mộ Dung gia.

Như vậy, ta là ai? Đến cùng thì ta là ai?

Về hốt hoảng của ta hiển nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của Tô Tu Miễn, hẩn khẽ thở dài, vươn tay đến như muốn giúp ta vén lại mái tóc dài bị gió thổi tung, nhưng khi sắp chạm đến thì chậm chậm dừng lại, ánh mắt lặng lẽ lướt qua cái bụng đang hơi nhô lên của ta, sau đó, lại quay về với tĩnh mịch.

Ta không biết nên phản ứng thế nào, tay hẩn đã lẳng lẳng đặt lên mạch đập của ta, ấn đường khẽ nhú lại, sau đó thu tay, tuy rằng giọng nói rất nhẹ nhưng lại không hề khoan nhượng: “Trong thời gian này, người cứ ở lại Tà Y Cốc nghỉ ngơi, cũng không được suy nghĩ nhiều, bởi vì trước khi ta cảm thấy người có thể chấp nhận được sự thật, ta sẽ không nói với người bất kỳ điều gì.”

Hẩn đưa ta băng qua khu rừng hải đường, vượt qua một chiếc cầu, sau lại đến Khinh Y Viên.

Đình đài mái hiên, tất cả đều như trong trí nhớ của ta, tựa như chưa từng rời xa.

Chỉ có một điều, nhành mai năm đó ta và Sơ Ảnh cùng nhau trồng xuống đã đâm cành nảy lá, giờ đã thành rừng.

Ta tự nói với mình không cần phải suy nghĩ nhiều về Thượng Kinh, về Mộ Dung gia, cả về Tang Mộ Khanh, cố gắng để tâm tình của mình thật sự yên bình, giống như ta đã từng như thế nhiều năm trước đây.

Bởi vì ta biết, trước khi nói điều gì Tô Tu Miển cũng đều cân nhắc, nếu cơ thể của ta thật sự suy yếu đến nỗi không thể chống đỡ, vậy ta đành phải trì hoãn việc tìm hiểu chân tướng.

Mỗi ngày Tô Tu Miển đều đến Khinh Y Viên giúp ta bắt mạch bày châm, còn có một tỷ nữ mặc thanh y mỗi ngày ba lần mang thuốc đến.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy hắc kê đơn thuốc, cũng không biết loại dược liệu gì có trong chén thuốc, nhưng mỗi một lần uống đều không có một chút chần chừ.

Mặc dù hiện tại, ta biết rõ là hắc kê đang che giấu một bí mật rất lớn về ta, nhưng vẫn luôn một mực yên tâm bình tĩnh, ta tin tưởng hắc kê.

Đã từng có lần nhân lúc hắc kê giúp ta bày châm, ta đã cẩn thận hỏi qua, “Họa tẩn như sương” ngày đó có phải là do hắc kê đích thân làm hay không, nếu đúng như vậy, vì sao Thuần Du Ý lại nói “mềm mại nhưng vô lực”?

Hắc kê lẳng lặng nhìn ta, cũng không hề phủ nhận, chỉ thản nhiên lên tiếng: “Nếu thân thể của người cũng không có gì không ổn, đừng nên quá tin người ngoài hơn ta.”

Ta lắc đầu nói nhỏ: “Ta chỉ lo lắng.”

Ánh mắt của hắc kê thoáng dịu dàng, nhưng lại nhanh chóng thu hồi, đáy mắt trở nên vắng lặng thanh tịnh, càng thâm sâu hơn trước kia.

Đáy lòng bỗng nhiên xuất hiện một loại bất an mơ hồ, chỉ là ta không biết, đến cùng thì những bất an này là do đâu, muốn làm rõ nhưng hắc kê lại không hề cho ta cơ hội, bàn tay bình thản thu châm cho vào tráp, sau đó nâng mắt nhìn ta, từng lời nói theo gió truyền đến—

“Nếu người vẫn muốn có được đáp án, sáng mai, ta sẽ ở Tàng Phong Lâu chờ người.”

94. Chương 94

Tàng Phong Lâu, là nơi thờ phụng bài vị của các đời cốc chủ, ngoài trừ cốc chủ không còn ai được phép đặt chân vào, đó là cấm địa trong mấy trăm ngàn năm ở Tà Y Cốc.

Mà lúc này, Li Mạch một thân bạch y trắng hơn tuyết, cho dù ánh mắt mang đầy căm hận không cam lòng nhưng vẫn phải tránh người để ta đi vào.

Dù thế nào thì Tô Tu Miển vẫn giữ quy cũ ở Tà Y Cốc.

Cửa ở phía sau chậm rãi khép lại, một mình ta lặng lẽ bước đến tiền điện, đi dọc theo hành lang vừa dài hẹp vừa âm u, chỉ có tiếng bước chân của mình làm伴.

Hắc kê đứng ở tầng cao nhất của Tàng Phong Lâu.

Ta nhìn xuyên qua bóng lưng lãnh đạm của hắc kê, nhìn về phía bức họa đối diện.

Mỹ nhân như hoa cách vân đoan, mộng hồn bất đáo quan sơn nan. Trường tương tư, tởm tâm can. *Mỹ nhân như hoa cách tầng mây, quan ải muốn trùng mộng khó đến. Tương tư nét ngọc, vỡ tâm can* (Trích từ ‘Trường Tương Tư 1’ của Lý Bạch.)

Đó là dòng chữ được đề trong bức họa.

Người nữ tử kia dường như đã cách xa với hiện tại một thời gian rất dài, dung nhan nồng nàn tựa tiên tử, vẻ đẹp thanh cao có một không hai, rõ ràng giống như dung mạo đã từng quen biết, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác khác biệt, cho dù chỉ thấy người trong bức họa, nhưng đã làm ta có thể hiểu ra, vì sao ngày đó mẫu thân lại nói “Khác nhau một trời một vực”.

Lúc ban đầu là giật mình nghi hoặc rồi cứ thế mà từng chút lan tràn.

Tại sao trong Tàng Phong Lâu lại có một bức họa rất giống với công chúa tiền triều, quả thực, tuy là rất giống, nhưng người trong bức họa cũng không phải là nàng.

Bức tranh kia mặc dù được gìn giữ cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn không thắng được thời gian, mép giấy đã hơi ố vàng, mà dựa theo lực của nét vẽ cũng có thể nhìn ra, bức họa này đã trải qua những năm tháng dài đằng đẵng.

Nơi đề tên trên bức vẽ, chỉ có hai ký tự cô độc — Cổ Hi.

Ta ngần ra, liền lập tức hiểu rõ người vẽ bức họa này hơn phân nửa là cóc chủ tiền nhiệm của Tà Y Cốc, cũng là ân sư Tô Cổ Hi của Tô Tu Miển.

“Đây là người nữ tử mà cả đời tiên sư yêu nhất, Vân Đoan.”

Tô Tu Miển không có xoay người, đối diện với bức họa, lặng lẽ lên tiếng.

“Khi tiên sư vẽ bức họa này cũng là lúc ông đã bốn mươi tuổi, còn nàng đã là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, tuổi đời tươi đẹp tựa đóa hoa. Giữa hai người, không chỉ ngăn cách thân phận, địa vị mà còn có thời gian mười lăm năm.”

Tô Tu Miển bình tĩnh kể lại, ở trước mắt ta dường như có một bức quyền trục đang dần dần mở rộng.

Năm ấy nàng mười bốn tuổi, hắn đã hai mươi chín, bọn họ lần đầu gặp nhau.

Hắn là cóc chủ Tà Y Cốc tuổi trẻ đã danh chấn thiên hạ, gặt đầu đồng ý cứu giúp, không phải bởi vì phụ thân của nàng đã dâng lên vô số trân bảo quý hiếm, mà chẳng qua chỉ là vì một đôi mắt hắc bạch phân minh xinh đẹp.

Ngày tháng sớm chiều gấp gờ đã làm hắn gần như quên đi giữa hắn và nàng còn cách biệt mười lăm năm, đã quên đi thân phận của nàng, càng quên đi số mệnh đã an bài nàng nhất định phải vào cung làm hậu.

Lòng dạt dào mắt đong đầy, chỉ nhìn thấy dung nhan xinh đẹp tựa như đóa hoa hải đường, cùng ánh mắt long lanh nhẹ nhàng của nàng, triền miên không muốn xa rời.

Mãi cho đến khi, cuối cùng thì thánh chỉ cũng truyền xuống, mãi cho đến khi dòng lệ nàng tuôn trào gất gao giữ lấy bàn tay đang cầm kiếm của hắn, mãi cho đến khi nàng không tiếc lấy tính mạng ép buộc.

Hắn suy sụp buông tay, thật ra từ đầu đã hiểu rõ, kháng chỉ đào hôn sẽ đưa toàn bộ gia tộc vào cảnh đại họa, người thiện lương như nàng, bất luận thế nào cũng không thể làm được.

Khàn giọng lên tiếng, nàng yên tâm, ta sẽ không làm gì, chờ ngày mai nàng vào cung, ta liền rời đi . . .

Nàng tựa vào lồng ngực của hắn khóc đến khi thiếp đi, nhưng hắn lại thức trắng một đêm, trông chừng nàng đến khi trời hừng sáng.

Ngón tay vô thức di chuyển trên cánh tay trái của nàng, hắn biết bên dưới tầng lụa mỏng manh này có một vết tân nguyệt *trăng lưỡi liềm*, mỗi một nữ nhân của Vân gia đều có vết bớt này, từ ngày nàng ra đời, số mệnh đã được định rõ.

Không phải là hắn chưa từng có ý niệm muốn hủy đi vết bớt này, cũng giống như, không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện bất chấp mọi thứ đưa nàng rời đi.

Nhưng mà, cuối cùng hắn vẫn không thể làm được, sao có thể nhẫn tâm thương tổn nàng dù là một chút, sao có thể nhẫn tâm khiến nàng phải trải qua những đau khổ áy náy suốt cả quãng đời còn lại, nếu phải chịu đựng vậy cứ để hắn gánh vác đi.

Ngày còn chưa sáng rõ, nàng vẫn còn đang ngủ say, hắn đã bắt buộc chính mình rời đi, mà kỳ thật cũng không hề rời xa.

Ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, ở nơi nàng không nhìn thấy, dõi mắt theo kiệu hoa cao quý càng lúc càng khuất xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của hắn, cuối cùng biến mất khỏi cuộc đời của hắn.

Từ nay về sau, chính là, mỹ nhân như hoa cách vân đoan.

Hắn trở về Tà Y Cốc, nàng trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Tân hoàng hậu được thánh thượng cưng chiều vô cùng, thiên hạ đều biết, bởi vì thân thể suy yếu, nên tính tình của nàng cũng rất thanh đạm, hoàng đế đã tìm mọi loại kì trân dị bảo trên khắp thiên hạ, chỉ muốn đổi lấy một nụ cười của hồng nhan.

Thời điểm hắn nghe được tin tức này, không nói gì, chỉ đang nhớ lại nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp tựa như hoa hải đường của nàng.

Nữ tử như vậy, trên thế gian này có người nam nhân nào mà không động tâm.

Vào cung chỉ được một năm, Vân hoàng hậu liền sinh hạ hoàng mạch, tuy rằng là một công chúa, nhưng hoàng thượng vẫn vui mừng ra mặt, vì công chúa tích phúc đại xá thiên hạ.

Tương truyền, khi công chúa ra đời, trên người có tân nguyệt bớt, hoàng thượng yêu quý như trân bảo, bỏ đi danh tự ‘Đức’ mà theo lễ thường công chúa của các triều đại đều được phong tặng, đặc biệt ban danh ‘Ngọc câu công chúa’, hết sức ân sủng.

Hắn chỉ mỉm cười chưa sót, thông thả đề bút một vòng trên bức họa nàng — Mỹ nhân như hoa cách vân đoan, mộng hồn bất đáo quan sơn nan. Trường tương tư, tở tâm can.

“Qua mấy đời Tà Y Cốc có một tiền lệ không thay đổi, nếu muốn xuất sư, trước hết phải giết thầy, điều này, người cũng biết.”

Tô Tu Miễn chậm rãi xoay người, nhìn ta lẳng lẳng lên tiếng.

Ta nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhưng mà, còn có một điều người chưa biết, chính là, đệ tử xuất sư nhất định phải dốc hết toàn lực hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của tiên sư, không tiếc lấy tính mạng đánh đổi.”

Ta thoáng giật mình, mà tầm mắt của hắn lại chậm chạp dời về phía chân trời mênh mông bên ngoài cửa sổ, giọng nói mang theo hờ hững xa xăm vang lên một lần nữa —

“Năm ấy ta mười ba tuổi, tự tay đâm ‘Trầm thủy long tước’ vào ngực tiên sư, kiếm ra rất nhanh, ông nhìn ta mỉm cười, muốn ta thề cả đời này phải luôn bảo vệ vô điều kiện nữ tử có vết bớt tân nguyệt trên người. Khi đó ta cũng không biết nguyên nhân là gì, chỉ gật đầu đồng ý, mãi về sau này khi thu dọn di vật của tiên sư thì nhìn thấy bức họa do chính ông vẽ nên, lúc đó ta mới hiểu rõ.”

Tất nhiên ta hiểu được tuyệt đối hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà nói những chuyện này với ta, cũng hiểu được câu chuyện này vẫn chưa đến hồi kết, kỳ thật trong lòng đã lơ mơ có dự cảm, khi hắn nói đến vết bớt tân nguyệt trên cánh tay trái của Vân Đoan, cũng như khi hắn nói đến việc đáp ứng với Tô Cổ Hi, chỉ là bản năng không muốn chấp nhận.

Hắn không nói, chỉ lặng lẽ nhìn ta.

Ta hít sâu một hơi, giọng nói lại không ngăn được mà thêm phần run rẩy: “Vân Đoan và ta, quan hệ thế nào?”

Hắn nhìn ta thật lâu, giọng nói mang theo tiếng thở dài, lẳng lẳng vang lên —

“Nàng là hoàng hậu tiền triều, cũng là, mẫu thân của người.”

95. Chương 95

Hắn lấy đoản kiếm cắt qua ngón tay mình, một dòng chất lỏng ấm áp chậm rãi nhỏ giọt lên cánh tay trái của ta, phía trên bức họa phượng hoàng được vẽ bằng luyện kim chu sa.

Trong tay của hắn là mảnh vải được ngâm vào nước hoa hồng cùng với vệt phách tử, từng chút từng chút, từ tốn mà run rẩy chà lau.

Cảm giác ấm áp lại lạnh lẽo này khiến da thịt của ta run lên, cũng giống như tâm tình lúc này của ta vừa mờ mịt vừa luống cuống.

Dấu vết bên dưới luyện kim chu sa từng chút hiện ra, ta nhìn thấy rõ ràng vết bớt tân nguyệt, lúc đầu là kinh hãi không muốn nhìn, sau đó chính là mờ mịt, chưa bao giờ mờ mịt như vậy.

“Năm đó khi ta cứu người, gương mặt của người bị nhánh cây cùng tảng đá sắc nhọn hủy hoại, chỉ có vết bớt tân nguyệt trên cánh tay này, vì được quần áo bảo vệ nên không bị tổn hại gì.”

“Người cứu ta, là vì vết bớt tân nguyệt?” Ta không nhìn hắn, chỉ là có chút hoảng hốt lên tiếng.

“Đúng vậy.” Một lát sau, hắn lẳng lặng lên tiếng: “Lúc ấy người bị thương rất nặng, mà trong tay ta cũng không có đủ thuốc để kéo dài tính mạng, ta chỉ có thể dùng ‘Họa tấn như sương’ tạm thời ổn định tâm mạch của người, sau đó nhanh chóng trở về Tà Y Cốc. Dọc trên đường đi, người hoàn toàn không còn ý thức, nhưng theo như mạch tượng thì đáng lẽ không đến nỗi như thế, ta hiểu rất rõ nếu kéo dài càng lâu thì khả năng người có thể tỉnh lại càng thấp, sau khi dùng hết được liệu và châm cứu mà vẫn không có hiệu quả, ta liền hiểu ra vấn đề là do người, là người không muốn tỉnh lại. Vốn dĩ ta nên thu tay, nhưng ta đã đáp ứng với tiên sư, bất kể thế nào cũng phải cứu người trở về.”

Ta không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe giọng nói của hắn lại thản nhiên truyền đến—

“Nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại có thể dễ dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta, chỉ bằng một tiếng gọi ‘Khuyên nhi’ — khi đó ta nắm lấy tay người, luôn miệng kêu tên, sau đó người mở mắt, không còn nhớ rõ điều gì, thật ra ta chỉ muốn kéo người trở về từ Quỷ Môn quan, lại không thể ngờ đó quả thật là tên của người.”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, câu hỏi bỗng chốc thoát ra: “Người gọi ta như vậy là vì biết thân phận của ta?”

“Triều đại thay đổi cũng không phải là một chuyện nhỏ, mà dung nhan của người dù rằng bị hủy nhưng y phục cùng với vết bớt tân nguyệt trên cánh tay đã đủ để ta biết thân phận của người, huống hồ còn có một đạo quan bình lưng bắt.” Dừng lại một lát, hắn mới tiếp tục lên tiếng: “Khi đối kiếm ở Mi Sơn, ta đã từng nghe hắn gọi người như vậy.”

Đáy lòng của ta bỗng nhiên đau xót, hiển nhiên hiểu được ‘hắn’ trong lời nói của Tô Tu Miễn là ai.

Từ lúc đầu cho đến hiện tại, ta luôn cố gắng để bản thân không suy nghĩ đến, không quan tâm đến, nhưng mà, cho dù là không muốn cũng không có cách nào tránh né.

Lời nói của Tô Tu Miễn làm suy nghĩ của ta không kiềm được mà bắt đầu trôi xa, Ly Sơn và Mi Sơn nằm liền kề nhau, ngày đó, nàng muốn thoát khỏi những kẻ vây quanh, hắn lên đưa nàng trốn ra Ôn Tuyền cung, cưỡi ngựa đạp tuyết, một đường thẳng tới Mi Sơn, gặp Tô Tu Miễn, hai người cùng nhau so kiếm, nàng lặng nhìn ở một bên, trong lòng trong đáy mắt đều là chân tình nồng đậm.

Thật buồn cười, người mà ta để ý lâu như vậy, lưu tâm lâu như vậy, không ngờ lại là chính mình, có phải ta nên cảm thấy vui vẻ thoải mái?

Nhưng mà vì cái gì, vì cái gì, cảm xúc nơi đáy lòng lại phức tạp thế này, bị thương quá sâu quá nặng làm ta như không thể thở nổi.

Mà tất cả những chuyện này, sao lại không chân thật như thế, thật giống như một giấc mộng hoang đường, mà giọng nói của Tô Tu Miễn lại tiếp tục vang lên trong giấc mộng —

“Khi về đến Tà Y Cốc, chúng ta gặp được Mộ Dung Thanh thật sự trong xe ngựa, nhờ có Sơ Ảnh cố chết bảo vệ, nàng cũng không bị thương quá nặng, nhưng nếu ta không ra tay cứu giúp thì nàng cũng không thể sống. Ta muốn lấy thân phận của nàng để làm điều kiện chặn kim, nếu nàng muốn sống sót thì cả đời này chỉ có thể trở thành người khác, sau khi nàng đáp ứng, ta thu xếp để nàng ở lại Tang Ly Hiên một mình cho đến khi khỏi hẳn, sau đó dùng luyện kim chu sa hợp với máu thần lần điểm một nốt ruồi son nơi khóe mắt của nàng, yêu cầu nàng cả đời không được gỡ khăn che mặt xuống. Ta cho người đưa nàng xuất cốc, cũng không quan tâm đến con đường đi sau này của nàng. Nhưng vài năm sau, khi thanh danh đệ nhất vũ cơ của Nam Triều Tang Mộ Khanh lan truyền đến, ta mới biết hóa ra nàng đã đến Vong Ưu quán của Thượng Kinh, đó cũng là lúc ta để Li Tâm xuất cốc đi đến bên cạnh nàng.”

“Li Tâm?” Ta thì thào nói nhỏ, không hẹn liền nhớ đến người tỳ nữ áo xanh chưa bao giờ cách xa Tang Mộ Khanh nửa bước.

“Nếu nàng có thể nói cho người biết chuyện này, vậy Li Tâm đã không còn trên thế gian.” Tầm mắt của Tô Tu Miễn hướng về phía chân trời, chậm rãi lên tiếng.

“Vì cái gì?” Ta hít sâu một hơi, đứng dậy bình tĩnh nhìn hấn: “Đến cùng thì vì sao người lại làm như vậy?”

Hấn không có nhìn ta, thản nhiên lên tiếng với khung cảnh bên ngoài cửa sổ: “Nếu người không muốn nhớ những ký ức trước đây, ta liền cho người một phần ký ức mới, một thân phận mới, Nhị tiểu thư Mộ Dung gia, đủ để người cả đời không lo nghĩ. Dáng vẻ của người và Mộ Dung Thanh cũng giống nhau đôi chút, đặc biệt là ánh mắt, cho nên ta điều chế ra ‘Ngọc cốt sinh cơ cao’ *đại loại là một loại thuốc làm từ ngọc có khả năng tạo nên da thịt >.<*, dựa=” theo=” dung=” mao=” của=” mộ=” dung=” thanh=” thay=” đổi=” gương=” mặt=” của=” người,=” hiển=” nhiên=” là=” phải=” có=” vài=” phần=” tương=” tự,=” nếu=” không=” ta=” cũng=” không=” cần=” điểm=” chu=” sa=” lên=” đuôi=” mắt=” của=” nàng,=” sau=” này=” mộ=” dung=” gia=” đến=” tìm=” người,=” ta=” nói=” cho=” bọn=” họ=” biết,=” dung=” nhan=” của=” người=” đã=” bị=” hủy=” sau=” khi=” rút=” vực,=” mà=” khi=” bọn=” họ=” nhìn=” thấy=” người=” thì=” cũng=” đã=” ba=” năm=” trôi=” qua,=” một=” cô=” bé=” đã=” mười=” hai=” tuổi=” khuôn=” mặt=” có=” sự=” thay=” đổi=” cũng=” không=” có=” gì=” là=” lạ,=” hơn=” nữa=” ngày=” đó=” cùng=” mộ=” dung=” thanh=” rút=” vực=” còn=” có=” sơ=” ảnh=” với=” một=” đôi=” ngọc=” bội=” luôn=” mang=” bên=” người,=” hiển=” nhiên=” không=” có=” người=” nào=” hoài=” nghi=” thân=” phận=” của=” người,=” khi=” bọn=” họ=” đến=” ta=” cũng=” không=” cần=” phải=” nói=”>

Vành môi của hấn bỗng nhiên vẽ ra một nụ cười tự giễu nhàn nhạt, vẫn không nhìn ta, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Khi đó chỉ là vì nguyện vọng của tiên sư, ta cũng không có suy nghĩ quá nhiều, giống như ngày đó ta ra tay cứu Mộ Dung Thanh, sau này cũng không hề lặt lọng, nhưng nếu đổi lại là ngày hôm nay ta tuyệt đối sẽ không lưu lại tính mạng của nàng.”

Ta không thể phân rõ những suy nghĩ đang vô cùng rối loạn của mình, hít sâu một hơi, lại thở ra, nhưng cuối cùng vẫn suy sụp nhắm mắt: “Nàng mới thật sự là Mộ Dung Thanh, nhưng cho đến lúc chết, nàng cũng chưa thể chứng minh thân phận của mình với phụ mẫu, mà ta . . .”

“Người nghĩ như vậy?” Tô Tu Miễn xoay người, giọng nói lạnh lùng cắt ngang lời ta: “Nếu bọn họ không tin nàng thật sự là Mộ Dung Thanh thì nàng đã không phải chết.”

Ta khiếp sợ nhìn hấn, một chữ cũng không nói nên lời, đáy lòng rét lạnh, cứ thế mà dần lan tràn khắp người.

Hấn lặng lẽ nhìn ta như trước: “Người nghĩ rằng nàng tự sát?”

Ta lắc đầu, không phải là chưa từng nghĩ đến, nhưng mà thời gian càng trôi qua, trong đầu ta càng không thể nào xua đi lời nói của Thuần Du Ý.

“Nam Thừa Diệu?” Hấn lại hỏi.

Ta không nói chỉ nhìn hấn.

“Không phải là hấn.” Mà hấn cũng không đợi ta trả lời, lập tức hồ hững nói: “Không phải vì hấn không đủ tàn nhẫn, cũng không phải vì hấn không làm được, chỉ vì hấn quá cao ngạo, chắc chắn sẽ không động thủ với nàng.”

Ta nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh tâm tình, sau đó nghe thấy giọng nói của mình nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Ta không còn nhớ được những chuyện trước đây, là vì người sao?”

Hấn dừng lại một lát, sau mới tiếp lời: “Có thể nói như vậy.”

Khóe môi của ta thoáng hiện lên một nụ cười khổ, giọng nói của hấn tiếp tục truyền đến —

“Sau khi người tỉnh lại đã không còn nhớ rõ những chuyện trước đây, ta châm cứu vào ba huyệt quan trọng thừa linh, bách hội, thiên trùng để ngăn chặn máu bơm ứ đọng, ta đoán người bị mất trí nhớ là vì như vậy. Khi đó nếu dùng ‘Họa tấn như sương’, có lẽ đã có thể dẫn thông được khí huyết, nhưng ta đã không làm thế. Đến bây giờ, cho dù ta và tiên sư có hợp lực với nhau thì e rằng cũng không có khả năng.”

Ta không nhớ rõ làm sao mình có thể ra khỏi Tàng Phong Lâu, chỉ nhớ rằng hần vẫn luôn nắm lấy cổ tay ta, không ngừng truyền qua dòng hơi ấm, từ huyết dương trì lan tỏa ra khắp cơ thể.

Nhưng mà, cho dù như vậy thì ta cũng không có cách nào xua tan đi cái lạnh mờ mịt trong đáy lòng.

Xuyên qua khu rừng hải đường, đang định đi về phía Khinh Y Viên, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh trận pháp bên ngoài cốc bị khuấy động, chỉ một lát, liền nhìn thấy một nam tử trung niên với sắc mặt tái nhợt đang ôm lấy một nữ tử hôn mê bất tỉnh bước vào cốc.

“Tô tiên sinh? Cầu Tô tiên sinh cứu thê tử của ta!”

Không đợi Tô Tu Miễn trả lời, Li Mạch vẫn luôn đi theo phía sau chúng ta liền tiến lên nói: “Người đi đi, gần đây công tử nhà ta không muốn gặp người ngoài.”

Nam tử kia nôn nóng cầu xin, mà Li Mạch đã không còn kiên nhẫn liền vung tay lên, ngay lập tức trận pháp chuyển động, đồng thời còn có thêm vài nam tử áo xanh thờ ơ ngăn cản đường đi của người nọ, mặc dù không động thủ nhưng lại từng bước ép hần ra khỏi cốc.

Tô Tu Miễn cũng không hề can thiệp vào, chỉ nắm lấy ta tay, lẳng lặng đi về phía Khinh Y Viên, mà hiện tại lòng ta đang rối bời, cũng không có khả năng quan tâm đến người nam tử đang cố gắng cầu xin kia.

Khi nhìn thấy bóng dáng của chúng ta càng ngày càng cách xa, giọng nói của người nọ bỗng nhiên cất ang theo nôn nóng, tựa như người vừa tìm thấy đường sống trong chỗ chết, cách một khoảng xa như vậy mà từng âm thanh đứt quãng vẫn theo gió truyền vào tai ta: “. . . Cầu Tô tiên sinh . . . Ta có . . . Ta có tin tức của Tam vương phi . . . một nhà Mộ Dung . . . toàn bộ sụp đổ . . .”

96. Chương 96

“. . . Ta có . . . Ta có tin tức của Tam vương phi . . . một nhà Mộ Dung gia . . . Toàn bộ sụp đổ . . .”

Giọng nói kia thật ra không lớn, lại cách quá xa, truyền đến gián đoạn, nhưng khi vang lên bên tai ta, lại giống như sấm chớp ngang trời.

Không cầm lòng được liền thoát khỏi bàn tay Tô Tu Miễn, bước nhanh trở lại, đáy lòng không thể che giấu cảm giác khiếp sợ và lo lắng vô cùng, nhưng vẫn có một chút không tin tưởng.

Mặc dù đến lúc này ta mới nghe được tin tức như thế, nhưng ta vẫn không có cách nào thờ ơ.

Nỗi lòng quá phức tạp, trong phút chốc ta không thể hiểu rõ.

Có lẽ, nếu là khi phú quý ta sẽ không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào, có lẽ lại có một bức tường thành được dựng lên, nhưng với tình cảnh hiện tại, ta chỉ biết, những quan tâm chăm sóc trước đây cũng không phải là không chân thật.

“Người vừa mới nói, Mộ Dung gia sụp đổ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Hít sâu một hơi, ta mở miệng hỏi.

Nam tử kia chậm rãi nhìn thoáng qua Tô Tu Miễn đang đi đến phía sau người ta, dù rằng chưa thấy hần gật đầu, nhưng hần cũng không lên tiếng phản đối, lập tức không hề chần chừ, nhanh chóng lên tiếng: “Gia tộc Mộ Dung mưu phản, đã bị đương kim thánh thượng tịch thu gia sản, cũng không thể tránh khỏi án tru di cửu tộc.”

“Mưu phản?” Ta thật không dám tin: “Sao có thể như vậy?”

Giọng nói của người nam nhân kia vẫn nhanh chóng truyền đến: “Chuyện trong hoàng gia, dân thường chúng ta sao có thể biết rõ, nhưng mọi người đều nói như vậy, gia tộc Mộ Dung lòng lang dạ thú, không chỉ mưu phản, mà còn muốn hất bát nước bẩn vào người Thái tử, dù sao hoàng thượng cũng đã có quyết định như vậy, sự tình thế này, cũng không phải là không thể — kỳ thật Mộ Dung gia vốn là một gia tộc liệt hỏa phanh du*, có một ngày thế này, cũng không kỳ lạ.”

tiên hoa trứ cảm, liệt hỏa phanh du chi thịnh: câu này vốn xuất phát từ Hồi 13 của Hồng lâu mộng, về sau được sử dụng rất nhiều trong các tác phẩm văn học của Trung Quốc khi miêu tả một không khí náo nhiệt. Theo ta, câu trên có ý ám chỉ thế lực của Mộ Dung càng ngày càng lớn

“Mộ Dung thừa tướng và phu nhân thế nào? Cả Thượng tướng quân và Thái tử phi? Hiện tại bọn họ ra sao?” Giọng nói của ta không ngăn được sự run rẩy.

“Nghe nói, vốn dĩ toàn bộ gia tộc Mộ Dung đều bị lăng trì xử tử, nhưng cuối cùng Thánh thượng nghĩ tới dù sao Mộ Dung gia cũng đã có nhiều công lao, cho nên hạ chỉ, đem nam tử trưởng thành của Mộ Dung gia vẫn trăm Ngộ môn, còn nữ nhân và hài tử thì bạch lăng ải tử *thắt khăn trắng tự sát*. Ngoại trừ Thái tử phi và Tam vương phi có mang huyết mạch hoàng gia, Thượng tướng quân Mộ Dung Liễm đang ở Nam Cương là tạm miễn tội chết, hơn một ngàn nhân khẩu Mộ Dung gia, e rằng không còn một ai may mắn thoát chết.”

“Người nói bọn họ đều đã chết sao?” Hàn ý lan tràn khắp đáy lòng của ta, lạnh buốt như vậy.

Nam tử kia lắc đầu: “Khi ta đến đây thì chỉ mới tịch biên gia sản, nhưng mưu phản là chuyện lớn, ngay đến Thái tử, bởi vì có liên can mà liền bị Hoàng thượng giam giữ ở Đông cung, một nhà Mộ Dung, sớm muộn gì cũng phải chết.”

Ta còn định hỏi thêm điều gì đó, sắc mặt của hắn đã vô cùng lo lắng nhìn qua gương mặt trắng bệch của thê tử đang nằm trong lòng ngực, vội vàng nói với Tô Tu Miển: “Tô tiên sinh, có thể cứu thê tử của ta hay không? Cầu Tô tiên sinh, bệnh của nàng không thể tiếp tục trì hoãn!”

Li Mạch lạnh lùng: “Người nào hỏi thì người đi mà xin kẻ đó cứu.”

Ta đang định lên tiếng, Tô Tu Miển đã thản nhiên phân phó đồng tử *bé trai* đứng ở bên cạnh: “Đưa bọn họ đến Phạm An điện, ta sẽ đến sau.”

“Tạ Tô tiên sinh!” Người nam tử kia vui mừng khôn xiết.

Nhưng Li Mạch lại vội vã kêu la: “Công tử, người. . .”

Lời nói của nàng bất chợt dừng lại, nhìn thấy ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tô Tu Miển, cuối cùng vẫn không nhịn được liền nói: “Nếu công tử nhất định phải cứu bọn họ, xin công tử đồng ý để Li Mạch thay người chôn kim.”

Tô Tu Miển vẫn thản nhiên như trước: “Lực châm của người chưa đủ, với lại, ta muốn người xuất sức làm một việc.”

Li Mạch giật mình hỏi: “Việc gì?”

“Người cùng Tam vương phi quay về Thượng Kinh, nên làm thế nào, không cần ta phải dạy người.”

Li Mạch kháng cự theo trực giác, gần như buột miệng nói ra: “Ta không đi!”

Nét mặt Tô Tu Miển vẫn không hề thay đổi, giọng nói thản nhiên: “Vậy, người cũng không cần tiếp tục ở lại Tà Y Cốc.”

Li Mạch kinh hoàng oán hận mở miệng định nói, hắn chỉ vung tay ý bảo dừng lại, sau đó đưa mắt nhìn ta thật sâu, một lúc sau mới lên tiếng: “Khuy nhiên, ta biết, hiện tại người hận là không thể lập tức chạy về Thượng Kinh, ta không ngăn được người, nhưng ta muốn người đồng ý với ta, trước khi ta đến Thượng Kinh tìm người, người không được làm bất cứ cái gì.”

Ánh mắt của hắn nhìn sâu vào trong lòng ta, giống như đang giữ lấy một sợi tơ kéo căng, ta vô thức gật đầu tựa như một thói quen đã từng có cách đây rất lâu.

Hắn thấy ta gật đầu, vẻ mặt hơi thả lỏng, cũng không nói thêm gì, càng không tiếp tục để tâm đến Li Mạch, chỉ đưa mắt nhìn ta thật sâu, sau đó liền xoay người đi về phía Phạm An điện.

Ta nhìn theo bóng lưng càng lúc càng khuất xa của hắn, nhắm mắt, quay người đi về hướng ngược lại, đến Khuy nhiên Y Viên.

“Chúng ta lập tức lên đường trở về Thượng Kinh.” Ta nói với Sơ Ảnh.

Cũng không cho nàng biết đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói là, trong nhà có thể đã xảy ra chuyện.

Có thể, ta dùng đến hai từ này là vì, trong lòng vẫn còn hy vọng rằng đây chỉ là một tin đồn.

Mặc dù trong tiềm thức đã biết rõ, tin tức này hơn phân nửa là sự thật.

Người nam tử kia, y phục cao quý, cho dù là đang trong tình thế cấp bách nhưng vẫn giữ được phong thái ung dung, trông không giống những kẻ chỉ biết ăn nói lung tung.

Mà những lời hần nói ra lại không chút suy nghĩ, e dè, cũng không có ý gạt người.

“Thân thể Vương phi suy yếu, Tầm Vân thấy chỉ vì một tin tức có thể có mà bôn ba vất vả, cũng không đáng. Cho dù không vì người thì cũng nên suy nghĩ cho đứa bé trong bụng Vương phi, không phải sao?”

Lời nói của Tầm Vân cắt ngang suy nghĩ của ta, ta cũng không ngờ nàng lại lên tiếng ngăn cản, không khỏi ngẩn người.

Ta nghĩ, mặc dù nàng và Li Mạch không giống nhau, nhưng chí ít nàng cũng muốn sớm trở lại bên người Nam Thừa Diệu, nàng ở bên cạnh chăm sóc cho ta chẳng qua là vì làm theo lời Nam Thừa Diệu.

Nàng thấy ta không nói, khẽ thu lại sắc mặt: “Tầm Vân vì lo lắng thân thể Vương phi không thể chịu được những mệt nhọc khi xe chạy quá nhanh, nên lúc này mới vượt qua khuôn phép, xin Vương phi thứ tội.”

Ta lắc đầu: “Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng nếu nghe được tin tức như vậy, ta cũng không thể làm ra vẻ không biết gì, vẫn cứ an tâm ở lại nơi này như trước, thân thể của mình ta tự biết cẩn thận.”

Li Mạch mặc dù không muốn nhưng vẫn phải đi theo chúng ta, có một câu nói đó của Tô Tu Miễn, ta cũng không thể thoái thác chối từ.

Nàng không hề nói một chữ với ta, nhưng mỗi ngày đều giúp ta bày châm an thai.

Ta cũng không cự tuyệt, tuy rằng ta biết nàng không thích ta, nhưng rất rõ ràng, vì Tô Tu Miễn, nàng tuyệt đối sẽ không hại ta.

Trong suốt quãng đường trở về, xe ngựa chạy cũng không hề chậm, nhưng có lẽ vì nôn nóng mà ta luôn cảm thấy, hình như gần đây tốc độ chậm đi rất nhiều.

Đợi khi chúng ta đã đến gần cổng thành, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại.

“Sao lại thế này?” Ta hỏi.

Càng đến gần, đáy lòng lại càng bất an.

Giọng nói của Nguyệt Hủy vang lên ở bên ngoài màn xe: “Phía trước có hơi chen lấn, thỉnh phu nhân nghỉ ngơi một lúc, sẽ nhanh thông đường ngay thôi.”

Ta gật đầu, yên tĩnh ngồi trong xe chờ đợi.

Nhưng mà từng giây từng phút trôi qua, xe ngựa vẫn khó khăn nhích về phía trước, ta muốn vén màn xe nhìn xem tình hình bên ngoài một chút, nhưng không thể mở ra, chỉ nghe thấy giọng nói của Nguyệt Hủy lại vang lên: “Phu nhân, nơi này nhiều người, mong phu nhân chờ ở trong xe, không cần lộ diện.”

Lời nói của hần cũng không có gì không đúng, nên mặc dù là nóng lòng nhưng ta cũng chỉ có thể từ bỏ ý định.

Đang không biết làm sao, lại chợt nghe thấy vài tiếng cảm thán vang lên không ngừng ở bên ngoài xe —

“Thật là thê thảm, Mộ Dung gia hiển hách như vậy, sao có thể rơi vào kết cục như thế . . .”

“Đừng nhìn, đúng là dọa người mà!”

“Còn vị tiểu thiếu gia kia của Mộ Dung gia, thật là tuần tú, có phải cũng vẫn trầm? Nghe nói ở Nam Cương hần rất được lòng dân!”

“Vừa rồi khi xe chờ tù đi qua cổng thành, người không nhìn thấy bộ dạng của hần hay sao, aizz, có lẽ cái chết mới là sự giải thoát.”

Máu trong người ta từng chút đông lại thành băng, đưa tay nhấc lên màn xe, gương mặt Tầm Vân liền biến sắc, giữ chặt, giọng nói cầu xin: “Vương phi . . .”

Ta nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng: “Các người đã sớm biết có phải không?”

Nàng hạ ánh mắt xuống, không nói gì.

Ta hít sâu một hơi, cũng không để tâm đến nàng, liền vươn tay mở màn xe.

Nàng chần chừ nhưng cuối cùng vẫn không tiếp tục ngăn cản ta.

Nương theo ánh sáng từng chút xuyên đến, ta đưa mắt nhìn tới, trước đây cổng thành vốn là nơi đông đúc, hiện tại lại càng chen chúc, chật chội như nêm, đám người chen rộn tụ tập dưới thành, không giấu đi vẻ hả hê khi nhìn thấy người khác gặp họa.

Tầm mắt của ta nhìn theo ánh mắt của bọn họ, chậm rãi ngược lên.

Phía trên cổng thành đang treo ột đầu người, ta từng gọi ông, phụ thân.

97. Chương 97

Ta không biết ở trong những tối tăm này, có thật sự tồn tại ý trời hay không.

Khiến ọi chuyện cứ quanh đi quẩn lại, rồi trở về điểm ban đầu, tựa như một vòng luân hồi.

Nếu như cuộc sống sau khi rớt vực được tính là một đời người, vậy thì cả hai đời ta đều yêu cùng một người, mà hẳn lại hủy nhà của ta hai lần.

Đã không còn nhớ rõ bản thân mất đi ý thức như thế nào, chỉ nhớ rõ khi vừa mở mắt liền chạm vào một đôi mắt sâu thẳm hòa lẫn một chút ánh sáng nhu hòa phức tạp.

Dù là một cái liếc mắt ta cũng không nhìn hẳn, giọng nói khàn đặc đến nỗi ngay cả ta cũng không dám tin: “Sở dĩ người đồng ý để ta đi Tà Y Cốc, là bởi vì đã đoán trước sẽ có ngày này, có phải không?”

Hắn nhìn ta thật sâu, sau đó gật đầu: “Ta không muốn giấu nàng, phải.”

“Có liên quan đến người sao?”

Hắn dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Có, nhưng không phải như nàng nghĩ. Thanh nhi, nàng chịu nghe ta nói không?”

“Nói cái gì, nói người bất đắc dĩ sao?” Lòng ta đột nhiên đau nhói, hít một hơi thật sâu, từng chữ từng chữ thoát ra khỏi miệng: “Bởi vì bất đắc dĩ, điện hạ bức tử người nữ nhân mình từng yêu thương. Bởi vì bất đắc dĩ, điện hạ hết sức ân sủng Đỗ Như Ngâm. Bởi vì bất đắc dĩ, điện hạ hủy hoại nhà của ta — Tam điện hạ, người hãy nói cho ta biết, người còn bao nhiêu cái bất đắc dĩ?”

“Thanh nhi . . .” Ánh mắt của hắn thoáng hiện nỗi đau đang cố gắng kiềm nén, đưa tay giữ chặt lấy bả vai của ta.

Ta chỉ hờ hững đưa mắt nhìn, cắt ngang lời hắn: “Đều đã chết, có phải không? Khi nào thì đến lượt ta? Chờ sau khi con ra đời sao?”

Trên vầng trán của hắn, từng chút một mỗi chậm chạp kéo đến, nhắm mắt lại, lên tiếng: “Nàng là Vương phi của ta, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện, về phần những người khác, ta không cố được.”

Hắn buông tay, đứng dậy bước ra ngoài, ta nhìn theo bóng lưng của hắn, vẫn khẳng khẳng mở miệng hỏi: “Liễu với Diễm nhi thì sao? Hiện tại bọn họ thế nào? Mà sau này sẽ ra sao?”

Bước chân của hắn dừng lại, không hề xoay người, cũng không mở miệng nói câu nào, đẩy cửa bước ra.

Sơ Ảnh đứng chờ bên ngoài cửa, hiển nhiên là đang khóc không ngừng, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng.

Thấy Nam Thừa Diệu, nàng định cúi đầu theo thói quen, hắn đã thản nhiên nói: “Giúp tiểu thư của người chải đầu thay quần áo, chúng ta phải lập tức tiến cung.”

Đột nhiên ta rất muốn cười, mà ta cũng thật sự bật cười: “Điện hạ vẫn cho rằng, ta còn có thể làm cái gì sau khi mọi chuyện trở nên thế này sao, cùng người tiến cung diễn kịch ư, ta cũng không biết nội dung vở kịch hôm nay là gì?”

Hắn vẫn không hề quay đầu lại, chỉ lên tiếng: “Một canh giờ sau ta sẽ cho người đến đón nàng.”

Lời nói vừa dứt, hắn cũng không ở lại thêm một khắc nào, cất bước rời đi.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn, Sơ Ảnh liền “oa” một tiếng, nhào vào lòng ta, nghẹn ngào nức nở.

“Tiểu thư, người đã ngủ hết một ngày, người làm em rất sợ, nếu người không tỉnh lại thì em biết làm sao?”

“Nha đầu ngốc, không phải sợ.” Ta nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, thở sâu một hơi nhưng vẫn không thể kiềm chế giọng nói nôn nóng: “Em nói cho ta biết, trong lúc ta hôn mê, em có nghe thấy chuyện gì đã xảy ra không, hiện tại Liễm và Diễm nhi thế nào?”

Nàng nghẹn ngào lên tiếng: “Tiểu thư . . . Lão gia và phu nhân . . . đều mất . . . Mộ Dung gia cũng không còn . . . Diễm tiểu thư không sao . . . nhưng bị phế tước vị Thái tử phi . . . Liễm thiếu gia thì bị thương . . . Hiện tại đang bị giam giữ ở thiên lao . . . nghe nói phải lăng trì xử tử . . . Oa . . . Tiểu thư . . . chúng ta phải làm cái gì bây giờ . . . Sau này chúng ta sẽ ra sao . . .”

“Lăng trì xử tử?” Ta không dám tin nhắc lại.

Ngay đến phụ thân và những huynh đệ còn lại cũng chỉ vẫn trầm ngọ môn, vì sao Liễm phải chịu khổ hình lăng trì?

Sơ Ảnh rơi lệ gật đầu: “Bọn họ nói, sau khi chuyện Mộ Dung gia mưu phản bị bại lộ, Hoàng thượng đã rộng lượng miễn đi khổ hình lăng trì, nhưng do Liễm thiếu gia không những chống lại lệnh bắt giữ, mà còn dẫn theo người quay về Thượng Kinh với ý đồ lật lại việc mưu phản, có một vị tướng quân cùng thiếu gia trở về lần này, giữa đường bắt báo lên triều đình, cho nên mới . . . Bọn họ nói, Hoàng thượng giận dữ vô cùng . . . muốn . . . muốn . . .”

Nàng không nói nên lời, còn ta thì chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Dựa vào tính tình dễ kích động của Liễm, ta có thể tưởng tượng được khi hắn nghe thấy tin tức tựa như sấm chớp giữa trời này thì sẽ có phản ứng thế nào.

Tuy nhiên, ta biết, hắn thúc ngựa chạy về Thượng Kinh cũng không nhất định là vì mưu phản.

“Mưu phản, mọi người đều nói như vậy sao? Gia tộc Mộ Dung lâm vào kết cục ngày hôm nay là bởi vì mưu phản?”

“Mới đầu em cũng không tin, nhưng mà bọn họ đều nói như vậy!” Sơ Ảnh nức nở nói: “Bọn họ nói lão gia mưu phản, sau khi sự tình bại lộ còn vu oan do thái tử điện hạ xúi giục, cho nên hoàng thượng mới tức giận như vậy!”

Ta nhớ lại ngày ấy ở Tà Y Cốc, theo như lời nói của người nam tử kia, hình như thái tử cũng bị giam giữ, liền hỏi: “Hiện tại Thái tử và Diễm nhi thế nào?”

“Hoàng thượng ra lệnh điều tra rõ việc này, trước khi tra ra chân tướng thì Thái tử và Diễm tiểu thư đều phải ở trong Đông cung, không được ra ngoài, tiểu thư, em rất lo lắng cho Âm Hương, không biết hiện tại muội ấy thế nào, mà em cũng không dò hỏi được tin tức . . .”

“Nàng chỉ là một tiểu nha đầu, chỉ cần Diễm nhi không sao, nàng cũng không xảy ra chuyện.”

Ta nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang run lên của Sơ Ảnh, trong lòng thật ra cũng lo sợ không yên.

Diễm nhi sắp đến lúc sanh, mà lại gặp chuyện thế này, trước đây nàng luôn sống trong sự bao bọc của gia tộc, ta thật sự lo lắng nàng sẽ không chịu nổi.

Còn có Liễm.

Cho dù không có quan hệ huyết thống, nhưng tình thân kia là thật sự, ta không thể trơ mắt nhìn bọn họ xảy ra chuyện.

Hít một hơi thật sâu, ta bắt buộc chính mình phải tỉnh táo, trầm ngâm một lát, liền lên tiếng với Sơ Ảnh: “Giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo.”

Sơ Ảnh giật mình, ta lại không nói thêm lời nào, lập tức đứng dậy đi đến bên gương đồng, chậm rãi chải vuốt mái tóc dài.

Ta không biết Nam Thừa Diệu muốn ta tiến cung làm gì, mà ta cũng không biết mình có thể làm được gì, ta chỉ biết, nếu ta cứ ở lại trong Mặc Các tự hồi tiếc tự thương hại thì sẽ chẳng có cái gì thay đổi, cũng không thể xoay chuyển được gì.

Lúc Tần An đến Mặc Các, ta đã chuẩn bị xong tất cả.

Ta bước từng bước theo ông đến cổng chính, nơi đó đã có xe ngựa đứng chờ từ lâu.

Có lẽ là vì Nam Thừa Diệu cũng không ngờ ta lại đến nhanh như vậy, hay bởi vì nhìn thấy ta cẩn thận trang điểm dung nhan, cùng với nụ cười lạnh nhạt vẫn luôn ương ngạnh duy trì bên khóe môi, mà ấn đường của hắn khẽ chau lại.

Hắn vươn tay đến, muốn đỡ ta lên xe.

Ta âm thầm thở ra, sau đó trao tay cho hắn.

Xe ngựa nhanh chóng chạy về hướng Tử Kinh cung, Nam Thừa Diệu nhìn ta thật lâu: “Thanh nhi, bất luận là nàng đang nghĩ gì, đồng ý với ta, đừng làm gì cả, nàng chỉ cần đi theo ta là được.”

Vành môi của ta chợt vẽ nên một nụ cười lạnh lùng mỉa mai: “Nếu điện hạ hối hận khi mang ta theo, hiện tại vẫn còn kịp, bởi vì từ nay về sau, mặc kệ là chuyện gì, ta chỉ làm theo ý của mình.”

Trong mắt của hắn dường như có một nỗi ưu tư bị kiềm nén quá sâu, chỉ chợt lóe rồi biến mất, cuối cùng vẫn nhắm lại đôi mắt, gần từng tiếng một: “Vậy Mộ Dung Diễm thì sao, người cũng không để ý đến nàng?”

Ta cứng đờ, bình tĩnh nhìn hắn không nói nên lời.

Hắn chậm rãi đưa mắt đến, nhìn ta vô cảm: “Hôm nay vào cung, ta nói cái gì thì làm cái nấy, nếu người nói nhiều một câu, ta sẽ khiến người hối hận cả đời.”

98. Chương 98

Cả người ta lạnh như băng, gần như không dám tin nhìn hắn.

Thế nhưng hắn vẫn không hề nhìn ta, cũng không nói thêm một lời nào, gương mặt nhìn nghiêng lạnh lùng vô cùng.

Đúng lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, giọng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Kính mời Tam điện hạ, Tam vương phi vào cung!”

Hắn không để ý đến ta, lập tức vén rèm xe bước xuống, cũng không hề có ý định đưa tay đỡ lấy ta.

Từ đầu đã có tiểu thái giám cung kính đứng hầu bên xe ngựa, chờ dìu ta xuống xe.

Ta bình tĩnh nhìn theo bóng lưng của hắn, không hề cử động.

“Kính mời Tam vương phi vào cung!” Mãi không thấy ta có bất kỳ động tác nào, tiểu thái giám kia liền nhỏ giọng thúc giục, mặc dù vẫn dùng kính ngữ nhưng trong lời nói lơ mơ có vài phần không kiên nhẫn.

Ta hít một hơi thật sâu, chợt nghe giọng nói lạnh lùng của Nam Thừa Diệu truyền đến: “Ngay đến chủ tử mà cũng dám thúc giục, Lý Khang An đúng là biết dạy bảo nô tài!”

Tiểu thái giám kia hoảng sợ, vội vàng quỳ lạy bên chân Nam Thừa Diệu: “Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết! Xin điện hạ thứ tội! Nô tài đáng chết! Xin điện hạ thứ tội . . .”

Nam Thừa Diệu lạnh lùng nhìn hần: “Người quỳ nhằm người.”

Tiểu thái giám kia cũng vô cùng thông minh, lập tức chuyển hướng sang ta: “Nô tài đáng chết, xin Vương phi thứ tội! Xin Vương phi thứ tội . . .”

Ta đang định lên tiếng, lại nghe thấy giọng nói hời hợt của Nam Thừa Diệu: “Còn đứng ngây ra đó, không mau kéo xuống.”

Lập tức liền có người đáp “Vâng”, gọng kông kéo tên tiểu thái giám đang cố sức chống cự kia khuất xa tầm mắt của chúng ta, hần bị bịt chặt miệng, lời nói phát ra không thành tiếng, chỉ có những âm thanh mỏng manh thấm thiết dần dần cách xa.

Ta đưa mắt nhìn Nam Thừa Diệu, đang muốn lên tiếng nói điều gì đó, hần đã sải bước về phía cỗ xe, giữ lấy cổ tay ta, trông như đang đỡ ta nhưng sức lực lại quá lớn nên gần như là muốn kéo ta xuống xe, sâu trong đôi mắt u tối của hần có một loại cảm xúc không thể hiểu rõ.

Khi hai chân vừa chạm mặt đất, hần đã buông tay ta ra, giọng nói trầm thấp vang lên ở bên tai, lại rất nhẹ, chỉ có hai người chúng ta có thể nghe thấy nhưng mỗi một từ như ngấm vào trong lòng ta: “Tốt nhất nàng nên nhớ rõ những gì ta vừa nói.”

Ta đi theo phía sau Nam Thừa Diệu, từ Thừa Thiên Môn, thái giám đưa chúng ta qua Gia Đức Môn, Thái Cực Môn, Chu Minh Môn, Lưỡng Nghi Môn, cuối cùng là chậm rãi đi vào cổng chính của Định Kiền cung, nơi tẩm cung của Hoàng Thượng.

Ở nơi cung đình tường cao vạm vỡ này, thứ truyền đi nhanh nhất chính là lời đồn đại, chuyện chỉ vừa xảy ra ở cửa Thừa Thiên Môn, nhưng hình như nó đã lan truyền ra khắp ngõ ngách ở Tử Kinh Cung, hay là bởi vì ta đã quá nhạy cảm.

Cảm giác, trên cả đoạn đường này, mỗi cung nữ thái giám đều cung kính dè dặt hành lễ với chúng ta.

Mặc dù bọn họ đã cực lực kiêng dè nhưng vẫn không thể kiềm chế ánh mắt nhìn về phía ta, trong đó bao hàm nhiều ý nghĩ khó hiểu.

Ta khẽ hạ ánh mắt, che đi những cảm xúc không phù hợp đang dần dà phát triển.

Vào hậu điện của Định Kiền cung, nét mặt Hoàng thượng mỗi một tựa người vào ghế, từ từ nhắm hai mắt, sắc mặt cũng không được tốt.

Khánh phi nương nương tự mình hầu hạ ở bên cạnh, đôi tay như ngọc nhẹ nhàng xoa bóp lên thái dương của ông ta.

Ta đi theo sau Nam Thừa Diệu, nghiêng răng quỳ xuống trước mặt lão già có nét mặt lạnh cứng kia.

Bàn tay ông ta khẽ vẩy qua loa, ý bảo chúng ta đứng dậy.

Chính đôi tay này, đã dính đầy máu tươi của người thân ta, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này.

Thế nhưng, ta lại không thể làm được cái gì, một chữ cũng không thể nói ra, đôi tay giấu dưới ống tay áo, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau đớn.

Song cái đau này chẳng thể bằng một phần vạn sự đau buốt trong lòng.

“Người đưa nàng tới làm gì?” Hoàng thượng thản nhiên lên tiếng hỏi.

“Nghe nói gần đây bệnh đau đầu của phụ hoàng lại tái phát, nhi thần nhớ nàng có biết một vài phương thuốc cổ truyền, lúc trước cũng đã có hiệu quả, cho nên hôm nay mới mang nàng tiến cung để xem thử thế nào.”

Hoàng thượng nghe vậy, ánh mắt có hơi dụ đi đôi chút, nhưng lời nói thốt ra vẫn lạnh đậm thờ ơ: “Đó là quá khứ, hiện tại lại để nàng kê đơn thuốc cho trẫm, làm sao biết không phải là độc dược.”

“Phụ hoàng quá lời.” Nam Thừa Diệu cũng không tránh né ánh mắt của Hoàng thượng, giọng nói không chút e dè: “Nữ nhân, nếu đã gả ra ngoài cũng giống như bát nước hắt đi, mọi chuyện sau này, hiển nhiên phải là tương phu giáo tử *phục vụ chồng và dạy dỗ con cái*, dĩ phu vi thiên *coi chồng là trời*, có thể khóc lóc làm loạn một chút, nhưng cuộc sống thì vẫn phải theo khuôn mẫu. Phụ hoàng không tin nàng, chẳng lẽ cũng không tin nhi tử sao?”

Hoàng thượng nhìn hấn thật sâu, một lúc lâu mới tiếp tục lên tiếng: “Người là muốn bảo vệ nàng? Vì cái gì?”

“Nàng mang thai cốt nhục của nhi thần.”

Hoàng thượng giễu cợt nói: “Không phải Mộ Dung Diễm cũng mang thai cốt nhục của đại ca ngươi sao, khi hấn gật đầu đồng ý phế Thái tử phi cũng không mấy chần chừ. Diệu nhi, ta vẫn cho rằng ngươi không phải là một người chỉ vì nữ nhi tình trường. Huống hồ, hiện tại ta muốn phế đi danh phận Tam vương phi của nàng, tính mạng có thể lưu lại đến lúc sinh.”

Nam Thừa Diệu không nói gì, ngừng lại một lát, sau đó đột nhiên lên tiếng: “Phụ hoàng, người còn nhớ mẫu thân hay không?”

Sắc mặt Hoàng thượng thay đổi, im lặng không nói.

Mà giọng nói thoảng trầm mặc của Nam Thừa Diệu lại lảng lảng vang lên: “Nhi thần hiểu rất rõ cảm giác không được mẫu thân chăm sóc là như thế nào, cũng không muốn con của mình lại phải tiếp tục trải qua điều đó một lần nữa.”

Hoàng thượng nhìn hấn, ánh mắt dần dịu dàng đi, cùng với đó là một hồi cảm xúc đau xót phức tạp, dường như có phần thả lỏng.

Không ngờ Khánh phi nương nương lại bỗng nhiên thở dài nói: “Tam điện hạ và Vương phi đúng là tình nghĩa thâm sâu, nhưng đáng tiếc gia tộc Mộ Dung lại phụ ân sâu của hoàng thượng, gây ra chuyện mưu phản đại nghịch bất đạo, sau này tiểu thể tử hoặc tiểu quận chúa có mẫu thân là tội thần, cũng không biết . . . aizz . . .”

Nam Thừa Diệu chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Khánh phi, mà Khánh phi nương nương lại không nhìn hấn, ánh mắt mang theo một chút kiên quyết cùng phức tạp, môi son khẽ mím chặt.

Nét mặt Hoàng thượng lại lạnh cứng, ông ta trầm ngâm một lát, sau đó liền nói với Nam Thừa Diệu: “Chờ sau khi đứa bé ra đời, người có thể giao đứa bé cho tân vương phi nuôi nấng, tuy rằng người nữ nhi kia của Đỗ gia có mỹ mạo, nhưng xuất thân thấp kém, sủng ái một chút cũng không sao, nhưng không thể quá mức, trăm sẽ lại chọn giúp người một cuộc hôn nhân vừa ý, tất nhiên phải chọn một tiểu thư khêu các có tài có đức để gánh vác trách nhiệm chăm nom Tiểu hoàng tôn, trăm tin tưởng, bất luận là tiểu thể tử hay tiểu quận chúa, tân vương phi cũng sẽ xem như của mình sinh ra.”

“Xem như của mình, ‘Như’, dù thế nào cũng không phải ‘Là’. Ngay cả là con do mình sinh ra, tình cảm thân thuộc hay xa cách cũng khác nhau.” Khóe môi của Nam Thừa Diệu chậm rãi vẽ ra một nụ cười lạnh: “Phụ hoàng, người hấn là rõ ràng hơn nhi thần, không phải sao?”

Nét mặt hoàng thượng bất chợt chấn động, thật lâu sau cũng không nói gì, ánh sáng phức tạp trong đôi mắt kia càng lúc càng sâu nặng.

Trong khi đó, ánh mắt yêu kiều của Khánh phi nương nương lại ẩn chứa một tia sắc bén mà không dễ gì phát hiện, không hề tránh né, trực tiếp nhìn thẳng về phía Nam Thừa Diệu, từng chữ từng chữ phát ra: “Tam điện hạ vẫn một mực không chịu phế phi, hôm nay lại đưa nàng đến Định Kiền cung nói những điều này, chỉ là vì đứa bé sao?”

99. Chương 99

“Nếu không, nương nương nghĩ là vì cái gì?” Nam Thừa Diệu thản nhiên lên tiếng, từng lời phát ra, không đáp mà hỏi lại.

Khánh phi nương nương hít sâu một hơi, khoe môi vẫn duy trì ý cười sắc bén mà bướng bình: “Cảnh tượng mới vừa rồi ở Thừa Thiên Môn, Tam điện hạ đúng là vì hồng nhan mà giận dữ.”

Nam Thừa Diệu cười khẩy, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa có ý cảnh cáo Khánh phi: “Đồ vật của ta, nếu không vừa ý, thả rằng ta tự mình bỏ đi, chứ không cho phép kẻ khác khinh thường, huống chi còn là một tên cẩu nô tài ăn phải gan báo!”

Khánh phi nương nương cắn môi dưới, không nói.

Mà Nam Thừa Diệu cũng không đợi nàng phản ứng, giọng nói lại hướng về phía Hoàng thượng: “Phụ hoàng, đứa bé trong bụng nàng chính là đứa con đầu tiên của nhi thần, hiển nhiên là nhi thần yêu quý. Nhưng, điều này cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến nhi thần không chịu phé phi.”

Hắn hơi dừng lại một lúc, sau đó lấy ra một bản tấu chương, giao cho tiểu thái giám bên cạnh trình lên hoàng thượng, lẳng lặng lên tiếng: “Phụ hoàng nhìn xem sẽ rõ.”

“Đây là cái gì?” Hoàng thượng vừa mở tấu chương vừa hỏi.

“Đây là một trong những tấu chương nhi thần thay phụ hoàng kiểm duyệt, do Long Phi tướng quân Tần Chiêu khẩn cấp truyền từ Nghiệp Thành lên triều đình, cùng với tình hình quân sự với Bắc Hồ, sau khi nhi thần khảo hoàn trở về đã muốn bẩm báo rõ ràng với phụ hoàng, chỉ vì lúc ấy Mộ Dung Thanh là phi thiếp của nhi thần, nên có nhiều công lao không tiện nói ra. Nhưng khi ở Nghiệp Thành, nàng đã đặt chuyện sống chết của mình ra ngoài đại cuộc, bậc cân quắc không thua đấng mày râu, giúp nhi thần lập công lớn cho Nam Triều, mà ở Mạc Bắc nàng cũng rất được lòng dân, phụ hoàng có thể nhìn thấy mặt sau của tấu chương chính là bức thư thỉnh cầu của vạn dân biên ải, nếu đột nhiên phế phi e là sẽ mất lòng dân. Mà theo như tình hình Tần Chiêu bẩm báo, việc tạo thành biến loạn cũng không phải là không có khả năng.”

Hoàng thượng lật xem từng tờ tấu chương, cùng với bức thư thỉnh cầu, sắc mặt âm trầm khó đoán: “Còn có bao nhiêu bản tấu thể này?”

“Không nhiều lắm, nhưng cũng có. Về phía Nam Cương cũng dâng tấu xin tha mạng cho Mộ Dung Liễm.” Nam Thừa Diệu ra vẻ thoáng suy tư rồi mới lên tiếng.

Hoàng thượng đem tấu chương cầm trong tay ném xuống đất, cười lạnh: “Đúng là loài côn trùng trăm chân, đến chết mà vẫn còn cương! Tên Mộ Dung Liễm kia đã có gan mang binh đánh tới Thượng Kinh, nếu không có tên phó tướng dưới trướng của hắn phát hiện liền bẩm báo lên triều đình, không biết rồi sẽ ra sao! Đến bây giờ, bọn chúng còn muốn dọ thăm?”

Ta không nhịn được, đang định lên tiếng, giọng nói của Nam Thừa Diệu đã vội vàng giành trước một bước: “Phụ hoàng nguôi giận! Vận số của Mộ Dung gia đã hết, mà thiên mệnh vẫn thuộc về Nam Triều chúng ta, ở điểm này, chắc hẳn Mộ Dung Liễm cũng hiểu rõ, bằng không, hắn đã không chỉ mang theo hai ba người hầu cận trở về Thượng Kinh. Nhi thần nghĩ, cũng giống như những gì Mộ Dung Thanh đã nói với nhi thần, hắn không có lá gan làm ra chuyện mưu phản, mà nếu có cũng không thể làm ra được cái trò gì!”

Hắn vừa nói xong, vừa quay đầu nhìn ta, ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn, tựa như đang nhắc nhở ta nhớ đến những lời hắn đã nói.

“Vậy sao?” Hoàng thượng thản nhiên nhìn về phía ta.

Ta hít một hơi thật sâu, gật đầu đáp “Vâng”

“Nhưng, hắn là võ tướng, không có ý chỉ mà tự tiện mang binh trở về kinh là tử tội, ngay cả phép tắc đó mà cũng không có, trăm lưu lại hắn còn có ích gì?” Hoàng thượng vừa cười lạnh vừa tỉnh bơ nhìn ta.

Ta cố chết cắn chặt răng, nhưng vẫn không thể ép buộc bản thân thôi run rẩy, đành phải cúi thấp đầu, bắt buộc chính mình phải nhẫn nại, không nói được một lời, trong khi đó, giọng nói của Nam Thừa Diệu lại vang lên —

“Điều này là hiển nhiên, quân lệnh như núi, nếu không sao có thể bình yên thiên hạ.” Hắn dừng lại một lúc, rồi tiếp tục lên tiếng: “Nhưng mà, nhi thần nghĩ, có thể đổi Lăng trì xử tử thành vấn trăm ngọc môn không, dù sao Mộ Dung Liễm cũng đã lập được chiến công ở Mạc Bắc, còn gian khổ trấn thủ Nam Cương, lần này hắn bị lăng trì vì tội làm ra chuyện ‘Mưu phản’ nhưng lại chỉ có vài ba tên thông đồng, e là sẽ ảnh hưởng

đến sĩ khí của quân lính. Mà Mộ Dung Thanh cũng chỉ là thân nữ tử, ngày Mộ Dung gia khởi sự thì nàng đang ở trong phủ dưỡng thai, nhi thần có thể khẳng định nàng không hề biết chuyện, nếu hiện giờ hết thấy mọi chuyện đã ngã ngũ, nhi thần nghĩ, lưu lại nàng cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục, ngoài ra còn có thể yên lòng dân Mạc Bắc, càng thể hiện rõ ân đức sâu rộng của người.”

Hoàng thượng nghe hần nói xong cũng không nói một lời, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng lên tiếng, nhưng ánh mắt lại giống như chim ưng, khóa chặt nét mặt Nam Thừa Diệu: “Lúc trước, cũng là người đề xuất việc đổi án lăng tẩm một nhà Mộ Dung Đạt thành vấn trẩm — người ba phen bốn bận nói hộ Mộ Dung gia, đến cùng là vì điều gì?”

Nam Thừa Diệu thản nhiên nhìn về phía hoàng thượng, giọng nói bình tĩnh: “Phụ hoàng tra hỏi như vậy, có phải người nghĩ là vì Vương phi của nhi thần là nữ nhân Mộ Dung gia, nhưng phụ hoàng đã quên, việc hôn nhân này cũng không phải do nhi thần thỉnh cầu. Nếu đổi lại là một kẻ khác không hề có liên quan gì nói ra những điều nhi thần vừa kiến nghị, sau khi suy xét phụ hoàng có thể nhận ra những lời này không có gì là không thỏa đáng, nhưng chỉ vì hiện giờ, mọi người đều tránh né việc đề cập đến chuyện của Mộ Dung gia, mà nhi thần chẳng qua là muốn làm tròn bổn phận của một hoàng tử.”

Trong lúc hần nói, hoàng thượng vẫn luôn quan sát hần, nhưng nét mặt chính trực kia cũng không hề có nửa phần không đúng, nhìn thấy hoàng thượng vẫn không nói gì, hần khẽ hạ ánh mắt, sau một lát lại nâng mắt nhìn, lắng lắng lên tiếng —

“Nếu phụ hoàng vẫn còn hoài nghi nhi thần có dụng ý gì khác, vậy nhi thần chỉ có thể nói, hiện giờ Mộ Dung gia còn có cái gì đáng giá để nhi thần đánh đổi? Ngược lại, đó chính là một hồ lửa, nếu không cẩn thận liền chuốc họa vào thân, điều này nhi thần hiểu rõ, nhưng dù là biết vẫn không thể nào làm ngơ, ngoài trừ những lo nghĩ cho xã tắc Nam Triều chúng ta, thì điều duy nhất nhi thần muốn, chính là để hài tử của mình có một cuộc sống bình thường, có mẫu thân làm bạn thời thơ ấu, bù lại những tiếc nuối khi nhi thần còn nhỏ. Trừ việc đó ra, cũng không còn bất kỳ ý định nào.”

Nét mặt Hoàng thượng khẽ rung động, ánh mắt cũng chậm chậm dịu xuống, nhưng bỗng nhiên chau mày, nâng tay xoa lên huyệt thái dương, Khánh phi nương nương vội vàng nói: “Bệ hạ, đầu người lại đau?”

Lý Khanh An liền liên tục ra lệnh cho kẻ dưới: “Còn không mau gọi thái y!”

Tiểu thái giám hầu hạ bên trong đáp “Vâng”, vội vã rời đi, cùng lúc đó Vương Hải bưng một cái khay nhanh chóng tiến vào, động tác linh hoạt như vậy, tuyệt đối không giống như vừa mới chuẩn bị.

Khánh phi vừa thấy cái gì đó trên khay, liền tức giận mắng: “Cẩu nô tài, người bị đuổi mù hay sao! Bảo người đi gọi Thái y! Người đem mấy thứ này vào làm gì?!”

Vương Hải cuống quýt quỳ xuống đất: “Nô tài thấy bệnh đau đầu của vạn tuế gia lại tái phát, mà trước đây phương thuốc cổ truyền này rất công hiệu, cho nên nô tài nghĩ, trước khi Thái y đến, trước tiên . . . Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết . . .”

Hoàng thượng nhìn thoáng qua chiếc khay trên bàn, nhựa hành trong bát ngọc, ánh mắt lướt qua một tia sáng phức tạp, nhưng có lẽ vì cơn đau đầu lại kéo đến, ông ta đột nhiên nhíu mày: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau giúp trẩm bôi thuốc!”

Vương Hải vội vàng đáp, bước đến trao khay thuốc vào tay Lý Khang An, còn mình thì bưng chậu nước lạnh quỳ trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng dùng nước lạnh ngâm đầu, sau đó từ từ nhắm mắt để mặc cho Lý Khang An xoa bóp, khi nhựa hành trộn với hợp xuyên, ô đầu và thiên nam tinh được bôi lên huyệt thái dương, nét mặt của ông ta cũng dần dần dịu xuống.

Khi mở mắt, vẫn nhìn thấy ta và Nam Thừa Diệu trong hậu điện, trong đôi mắt ông hiện lên mấy phần cảm xúc phức tạp nói không rõ mà hiểu cũng không thấu, đến cuối cùng chỉ khẽ vẩy tay: “Trước hết cứ như vậy, các người lui xuống đi, trẩm mệt mỏi.”

100. Chương 100

“Tạ phụ hoàng!”

Nam Thừa Diệu vừa quỳ xuống tạ ơn, vừa liếc mắt lạnh lùng nhìn ta, vẻ cảnh cáo ở trong ánh mắt không cần nói cũng có thể nhận ra.

Ta âm thầm hít sâu một hơi, sau đó cũng dập đầu theo hắn.

Mặc dù Hoàng thượng không nói rõ sẽ ân xá, nhưng giọng điệu buông thả đã rất rõ ràng, chuyện này, hơn phân nửa là bỏ mặc không quan tâm đến.

Còn ta, lại phải quỳ xuống đất tạ ơn cái kẻ đã một tay gây ra tất cả những chuyện này.

Ra khỏi Định Kiền Cung, ánh sáng chói lọi truyền đến gần như khiến ta không thể mở mắt, cũng làm đáng người của Nam Thừa Diệu trải thật dài trên mặt đất.

Ta khẽ hạ ánh mắt, bước chân theo chiếc bóng của hắn, đi thẳng một đường ra Tử Kinh Cung.

Màn xe khép lại, trong không gian nhỏ hẹp cũng chỉ còn lại ta và hắn.

Ta khẽ hít sâu một hơi, lên tiếng: “Điện hạ, như những gì người vừa nói, nếu muốn mưu phản, Liễm sẽ không chỉ mang theo vài ba người hầu cận trở về Thượng Kinh . . .”

Hắn cắt ngang lời ta: “Thì sao, cũng như những gì nàng vừa nghe thấy, Mộ Dung Liễm là võ tướng, không có ý chỉ mà tự tiện mang binh trở về kinh, là tử tội, huống chi, ngay từ đầu hắn đã không thể sống.”

“Không còn một biện pháp nào nữa sao?” Ta hỏi.

Hắn nhìn ta, dường như trong ánh mắt có một chút thương xót dịu dàng, chậm rãi nói: “Thanh nhi, ta không thể để tâm đến quá nhiều chuyện.”

“Vậy còn Diễm nhi? Nàng cũng chỉ là nữ nhi, nếu hiện giờ mọi chuyện đã ngã ngũ, giữ lại nàng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, điện hạ, đây là điều người vừa mới nói.”

Ta không nhìn hắn, ta biết vì sao hắn lại nói như vậy, cũng biết mình không được như thế, nhưng, ta thật không còn cách nào khác.

“Ta nói, không có nghĩa là Thánh Thượng muốn,” Hắn vẫn lẳng lặng nhìn ta như trước: “Ta chỉ có thể đảm bảo, trước khi đứa bé ra đời, nàng ta không có việc gì.”

“Sau khi đứa bé kia chào đời thì thế nào?” Ta gắt gao nhìn vào ánh mắt của hắn.

“Là tội thần chi nữ, lại không có danh phận Thái Tử phi che chở, càng không có công lao hay lòng dân để dựa vào, chỉ có thể là chết.” Nét ưu sầu trong ánh mắt của hắn quá phức tạp, đôi tay hắn nắm chặt lấy tay ta: “Thanh nhi, ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện, nhưng còn những người ngoài, ta không thể cố được.”

“Người ngoài?” Ta nhắm lại đôi mắt: “Đối với điện hạ có thể là vậy, nhưng với ta, Liễm và Diễm nhi, bọn họ là người thân duy nhất còn lại trên thế gian này.”

Đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, từng chữ phát ra rõ ràng: “Sau khi trở về từ Mạc Bắc, điện hạ cố ý để thế nhân biết, thậm chí còn thổi phồng thêm những suy đoán về Mộ Dung Thanh, có phải cũng là vì ngày hôm nay?”

Bàn tay hắn giữ lấy tay ta bỗng nhiên buông lỏng, không nói gì.

“Từ ngày đó trở đi, điện hạ đã mưu đồ đến ngày hôm nay, có phải hay không?” Ta không nhìn vào đôi mắt của hắn, khóe môi bất chợt hiện ra một nụ cười vắng vẻ mà giễu cợt: “Một tay điện hạ hủy nhà của ta, hôm nay lại ban ân đức giữ lại cái mạng này, có phải ta cũng nên cảm tạ điện hạ?”

Ta rút tay về, hắn cứng người, cuối cùng vẫn chậm rãi buông tay.

Trong lòng của ta, bỗng nhiên lại nhớ đến một hồi ký ức đã bị xóa đi từ lâu.

Năm đó, hần tận mắt nhìn ta nhảy xuống vách núi, kết thúc hết thảy mọi yêu hận.

Mà bây giờ, hần lại đang cố gắng bảo vệ ta, không phải là ta không nhìn ra.

Chỉ là, ta không biết, đến cùng thì thế nào mới gọi là tàn nhẫn thật sự, thế nào mới là nhân từ.

Đúng lúc này, xe ngựa chậm chậm dừng lại, những cảm xúc phức tạp ảm đạm ở trong lòng gần như làm ta không thể chịu đựng nổi, nhưng, ta lại không thể ngã xuống.

“Điện hạ, Phòng đại nhân, Đỗ đại nhân và Triệu đại nhân đã chờ ở tiền sảnh từ lâu.” Chúng ta vừa xuống xe ngựa, Tần An liền tiến lên bẩm báo với Nam Thừa Diệu.

Ta chẳng còn tâm trí để tìm hiểu xem là chuyện gì, một mình đi vào vương phủ, có lẽ là Nam Thừa Diệu lại bày mưu đặt kế, còn Tần An, ông ta đưa ta về đến Mặc Các rồi mới rời đi.

Ta cũng không nói thêm gì, lúc này đây, suy nghĩ của ta hoàn toàn hỗn loạn, ta tự nói với mình là phải tỉnh táo, chỉ có như vậy, ta mới có thể biết bước tiếp theo mình cần phải làm gì.

Với tình hình hiện tại, ta hiểu rất rõ, nếu đi sai một bước, cái giá mà mình phải trả sẽ rất lớn, và chắc rằng bản thân ta cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Trở về Mặc Các, lại không nhìn thấy Sơ Ảnh đâu, nghe Họa Ý nói, chúng ta vừa mới tiến cung, nàng liền đi ra ngoài.

Ta đoán, có lẽ là vì liên quan đến Âm Hương, cho nên nàng ra ngoài hỏi thăm tin tức, tuy rằng không khỏi có một chút lo lắng, nhưng ta hiểu rất rõ, nàng chỉ là một tiểu nha đầu không đáng để ý, sẽ không thể xảy ra chuyện gì, có lẽ chỉ là bị hạn chế tự do hoặc giam lỏng trong Đông cung, nhưng dựa vào tính tình của nàng, e là cũng hoảng sợ lo âu đến phát điên.

Vừa âm thầm nghĩ, vừa trở về phòng, trong phòng cũng không có người ngoài, chỉ có mỗi Li Mạch, quần áo trắng tinh ngồi ở thư án, đang ngắm nghía một tờ giấy gì đó trong tay.

Thấy ta bước vào, nàng cũng không đứng dậy, vẫn nhìn vào mảnh giấy kia, sau đó ngước mắt lên, nụ cười như có như không: “Tam vương phi, đơn thuốc này từ đâu mà có?”

Ta đi đến, cầm lấy mảnh giấy trong tay nàng, nhìn một lúc mới nhận ra, đó chính là đơn thuốc mà ngày đó Thuần Du Ý kê cho ta, chỉ có điều, hôm ấy vì quá khiếp sợ chuyện của Tang Mộ Khanh, nên ta tiện tay giao luôn cho Sơ Ảnh, cũng không để ý quá nhiều.

Sau lại xuất phủ đến Tà Y Cốc, rồi những biến cố cứ liên tiếp xảy đến gần như rút kiệt sức lực của ta, ta hoàn toàn không còn nhớ gì đến đơn thuốc này, không biết Li Mạch tìm được nó ở đâu.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

Vẫn là nụ cười như có như không đấy, nàng nhìn thoáng qua bụng của ta: “Nói vậy, Vương phi không sử dụng phương thuốc này, coi như là gặp may.”

Trong lòng bất chợt khựng lại, liền nhìn kỹ một lần đơn thuốc kia, nhưng vẫn không tìm ra có gì bất ổn.

Li Mạch cười nói: “Vương phi không cần phải kiểm tra, người có thể kê ra đơn thuốc này cũng không được mấy người, ngoại trừ công tử, có lẽ cũng chỉ có Thuần Du Ý, những kẻ có khả năng ít ỏi sẽ không có đủ bản lĩnh, người có xem cũng vô ích.”

Ta nhìn vào tờ giấy ở trong tay: “Đơn thuốc này đúng là Thuần tiên sinh kê cho ta, khi đó, hần nói với ta, nếu muốn giữ lại thai nhi trong bụng, mỗi ngày đều phải uống theo đơn thuốc này.”

Li Mạch mỉm cười: “Nói không sai, chẳng qua là thiếu mất một chữ, nếu Tam vương phi không muốn giữ lại thai nhi trong bụng, mỗi ngày cứ uống theo đơn thuốc này.”

Trong lòng liền rét lạnh, mà Li Mạch thì vẫn tiếp tục cười nói giễu cợt: “Muốn kê được đơn thuốc này cần phải vô cùng thông thạo y thuật, cho dù là Thái y trong thái y viện cũng sợ là không nhìn ra được manh mối, mấy loại dược liệu này, nhìn qua thì đúng là thuốc bổ, đối với cơ thể của Vương phi cũng không ảnh hưởng gì, nhưng còn đứa bé trong bụng thế nào thì khó mà nói, trên đơn thuốc còn viết, nhất định phải

‘Tiên thang đại thủy’(1), xem ra là đã nhọc lòng không ít, muốn gây hại cho đứa bé, nhưng lại cực lực tránh gây tổn thương đến thân thể thiên kim của Vương phi, thật là thú vị.”

Hàn ý cứ thế mà lan tràn, ta cố gắng tựa người vào thân bàn, nhưng còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, ngoài cửa đã truyền đến tiếng khóc của Sơ Ảnh —

“Tiểu thư, tiểu thư, phải làm sao bây giờ, Liễm thiếu gia sắp bị vấn trảm Ngọ Môn, thời gian thi hành án đã định, chính là ba ngày sau . . .”

101. Chương 101

Về mặt Sơ Ảnh tràn ngập sợ hãi hòa cùng đau đớn, nước mắt lại càng không thể dừng, tựa như nước tràn thành lụt, nàng ôm lấy ta thật chặt, cả người run rẩy.

Nhưng, giờ phút này, ta không còn sức lực cũng như tâm trạng để an ủi nàng, ta giữ lấy đôi vai nàng, cắn răng hỏi: “Em vừa nói cái gì? Nghe tin tức đó ở đâu?”

“Ngay lúc vừa rồi . . .Em ra ngoài tìm hiểu tin tức của Ám Hương . . .Khi đi đến cửa thành . . .Đúng lúc nhìn thấy cáo thị được niêm yết . . . Trên cáo thị viết như vậy . . . Ba ngày sau . . . Liễm thiếu gia sẽ bị vấn trảm Ngọ Môn . . .Oa . . . Tiểu thư, chúng ta phải làm sao đây . . .” Nàng khóc nức lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Còn ta, giống như toàn thân bị rút hết tất cả khí lực, không còn khả năng chống đỡ, ngã ngồi xuống ghế, một đoạn ký ức cũ cứ thế mà ùa về, rõ ràng ngay trước mắt.

Nhị tử, ta mang tỷ đi cưới ngựa.

Người thiếu niên kia, mày kiếm mắt sáng, mỉm cười trong sáng với ta.

Đã bao nhiêu lần, ta cười trên lưng “Trục Phong”, cùng hấn rong ruổi khắp nơi.

Lại có bao nhiêu lần, hấn múa kiếm, ta gầy tranh, kiếm thế cầm âm, tựa như đã bên nhau cả ngàn năm.

Cho dù không có quan hệ huyết thống, nhưng những tình cảm kia sao có thể là giả tạo.

Không phải là ta chưa từng nghĩ sẽ đến phút này, nhưng thật không ngờ nó lại đến nhanh như vậy, ta còn chưa kịp chuẩn bị điều gì, mà sự việc đã bất chợt xảy ra trong phút chốc, tựa như sấm chớp đánh ngang lưng trời, làm ta trở tay không kịp.

Nhưng mà, đó là Liễm.

Là người có ánh mắt luôn thẳng thắn vô tư, là người toàn tâm toàn ý đối đãi với ta, là người mà mỗi khi nghĩ đến luôn khiến đáy lòng ta cảm thấy ấm áp.

Làm sao ta có thể trở mặt nhìn hấn bị vấn trảm Ngọ Môn mà trong khi bản thân lại không làm cái gì.

Ta dồn hết sức đứng thẳng dậy, lập tức ta phải đến Khuynh Thiên Cư.

Thật ra khi ở trên xe ngựa, cũng xem như là Nam Thừa Diệu đã cự tuyệt với ta một lần, nhưng chuyện đến nước này, cho dù có hoang đường có mĩ mai thế nào thì ở trong tiềm thức ta vẫn muốn hy vọng vào hấn.

Nam Thừa Diệu không ở Khuynh Thiên Cư, Trục Vũ nói hấn đang ở Tư Miếu Hiền tiếp khách.

Chợt nhớ đến lúc vừa từ Tử Kinh Cung trở về, Tần An đã đứng chờ ở cổng Vương phủ bảo là có khách, dù rằng thời điểm không thích hợp nhưng ta lại không còn sự lựa chọn nào khác.

Ba ngày sau, Liễm đã bị vấn trảm Ngọ môn, ta thật sự không dám chậm trễ, mà cũng không thể chậm trễ.

Ngay lập tức đi về hướng Tư Miếu Hiền, chỉ ít ở ngoài mặt thì bọn hạ nhân trong Vương phủ vẫn giữ thái độ kính cẩn với ta, không hề có nửa phần khác biệt.

Cho nên, không cần phải thông báo, ta cũng có thể thuận lợi đi thẳng một đường vào Tư Miếu Hiền.

Xuyên qua đình viện, cách một hàng cây thưa thớt, cửa chính điện khép hờ, nhưng giọng nói từ trong phòng vẫn có thể theo gió truyền đến.

” . . .Thì ra là vậy, là ta hiểu lầm Tam điện hạ, xin điện hạ không phiền lòng.”

Đang nói chuyện là một người tuổi còn trẻ, giọng điệu sang sảng, ngay sau đó, tiếng nói tựa như hoàng oanh xuất cốc của Đỗ Như Ngâm liền dịu dàng vang lên —

“Ca ca, huynh luôn nóng nảy, Tam điện hạ đối với Ngâm Ngâm thế nào, phụ thân và ca ca đều nhìn thấy, sao lại có thể hiểu lầm điện hạ như vậy?”

Nghe nàng nói như vậy, ta liền hiểu rõ, Đỗ đại nhân mà Tần An nói đến chắc hẳn là huynh trưởng của Đỗ Như Ngâm – Đỗ Như Thao – hiện đang giữ chức Thiên tử Thượng Kinh môn (1), chỉ là không biết phụ thân của nàng, Đỗ Phụng An có cùng đi hay không.

“Không phải là ta đang lo lắng uội hay sao?” Đỗ Như Thao cười nói: “Ai có thể đoán được hóa ra Tam điện hạ chỉ là muốn lợi dụng Mộ Dung Thanh để mượn lòng người, mà hiện giờ muội lại có thai . . .”

“Ca ca!” Lời nói của Đỗ Như Thao còn chưa dứt đã bị Đỗ Như Ngâm vội vàng e thẹn cắt ngang.

Ta bất giác dừng lại bước chân, không thể cử động, chỉ lặng nghe giọng nói không chút kiêng dè của Đỗ Như Thao cứ như vậy mà truyền đến —

“Sợ cái gì, điều ta nói vốn là sự thật, huống hồ nếu không phải vì hoàng thượng phát bệnh, muội đã danh chính ngôn thuận trở thành Trắc Vương phi, và nếu không phải bởi vì hiện tại chưa là thời điểm thích hợp để phế phi, lòng dân hãy còn quan trọng, thì muội chính là Tam Vương phi của Nam Triều — có phải không, Tam điện hạ?”

“Thiệt thòi cho Ngâm Ngâm.” Nam Thừa Diệu không trả lời thẳng câu hỏi của hần, mà chỉ nói một câu như vậy.

Đỗ Như Ngâm vẫn dịu dàng lên tiếng như trước: “Chỉ cần có thể giúp điện hạ, việc gì Ngâm Ngâm cũng sẵn lòng, cũng không cảm thấy thiệt thòi.”

Nam Thừa Diệu không muốn nói nhiều, liền hỏi ngược lại: “Vị này là?”

Đỗ Như Thao đáp: “Đây là tướng quân Lư Minh Huy, vốn là phó tướng dưới tay Mộ Dung Liễm, Lư tướng quân thật đúng là trung quân ái quốc, nếu không phải nhờ có tướng quân thông báo đúng lúc hành tung của Mộ Dung Liễm với triều đình, thì e là chúng ta còn phải khổ cực với tên phản đồ kia, cho nên ta mới dẫn hần đến đây tiếp kiến điện hạ.”

Nam Thừa Diệu không nói gì, ngược lại tên Lư Minh Huy kia đã vội vàng lên tiếng: “Mặt tướng hưởng thụ ân sâu của triều đình cùng hoàng thượng, sao có thể không dốc hết tâm can mà trung thành báo đáp, ngày đó ở Nam Cương, Mộ Dung Liễm chống lại lệnh bắt còn mưu đồ tạo phản, Dương Đoạt và Tư Đồ Thiệu Quyền không phân biệt phải trái liền thề chết đi theo, còn khiến mặt tướng không thể nào không gật đầu đồng ý đi theo bọn họ trở về kinh thành, nhưng mặt tướng sao có thể phụ ân sâu của hoàng thượng, vì thế đợi khi thời cơ thích hợp đã nắm bắt tin tức lên triều đình.”

Đỗ Như Thao nói tiếp: “Tướng quân vất vả tâm sức như vậy thật không uống phí, hai tên Dương Đoạt và Tư Đồ Thiệu Quyền cũng không có vận may như Mộ Dung Liễm, vì nhờ có khẩu dụ ‘Bắt sống’ của điện hạ mà thoát chết, chỉ có điều tên Mộ Dung Liễm này, ta xem chừng cũng không còn sống được mấy ngày.”

Lư Minh Huy vội vàng đáp: “Bọn chúng đáng tội . . .”

Những lời nói sau đó, ta thật không muốn tiếp tục nghe thấy.

Tên Lư Minh Huy này, ta cũng không hề xa lạ gì.

Trong thư Liễm đã nhiều lần nhắc đến, gọi hần là anh dũng vũ long, rất là coi trọng.

Thật không ngờ, hần là kẻ hoàn toàn không đáng tin nhiệm, lại có thể làm ra chuyện phản bội hèn hạ như vậy.

Ta hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào, nhìn thẳng vào Lư Minh Huy, mỉm cười chậm rãi nói: “Xin hỏi Lư tướng quân, nếu là mưu phản, tại sao Liễm không mang theo đội quân hùng hậu của Nam Cương, mà ngược lại còn dẫn theo một tên phản đồ đi cùng? Hơn nữa, Lư tướng quân nói ngày đó là bị ép buộc, hay là tự mình cầu xin được đi theo, Bồn cung thật sự rất hoài nghi.”

“Người —”

Hắn dường như muốn nổi điên, nhưng liền bị Nam Thừa Diệu thần nhiên chặn lại: “Dù sao thì nàng ta vẫn còn là Tam vương phi.”

Lư Minh Huy không nói gì, còn Nam Thừa Diệu thì đưa mắt nhìn ta, lạnh nhạt nói: “Người tới đây làm gì?”

Ta nhìn vào hắn thật sâu: “Điện hạ, Liễm không mưu phản, tuyệt đối không phải.”

“Thì sao?” Hắn dời tầm mắt, không hề nhìn ta mà chỉ lạnh nhạt lên tiếng như trước.

Ta muốn mở miệng nói, nhưng bỗng nhiên bên ngoài Tư Miếu Hiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: “Thánh chỉ đến —”

Thái giám truyền chỉ đi vào chính điện, giọng nói ngân dài: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Mộ Dung Liễm nghịch mưu vâng thượng *phản nghịch âm mưu lừa dối thánh thượng*, phán ba ngày sau vắn trăm ngọ môn, lệnh Tam hoàng tử Nam Thừa Diệu giám trăm, khâm thử—”

“Thần linh chỉ tạ ơn!” Hắn mở miệng nói, mỗi một lời tựa như kim băng buốt giá đâm vào đáy lòng của ta, chưa bao giờ nổi tuyệt vọng lại gần như khiến ta suy sụp như vậy.

“Điện hạ, ta có mấy lời muốn nói riêng với người.” Nhắm mắt lại, ta cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Hắn vẫn không nhìn ta, hồ hững nói: “Nếu như là chuyện của Mộ Dung Liễm, không cần phải nói thêm gì.”

“Điện hạ,” ta gần như cầu xin hắn: “Liễm không hề mưu phản, tuyệt đối không phải, chỉ cần hắn không có việc gì, điện hạ muốn ta làm gì cũng được.”

Hắn không nhìn ta, mà từng lời nói lại vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn: “Người có thể làm cái gì cho ta?”

Đỗ Như Ngâm đứng ở phía sau hắn, khóe môi chậm rãi nở ra nụ cười hả hê khi nhìn người khác gặp họa, nhưng dù là vậy thì vẫn xinh đẹp đến khuyh đảo chúng sinh.

“Nếu điện hạ muốn gương mặt của Ninh Vũ Khuynh, ta không thể cho người, nhưng —”

Trong giọng nói không thể che hết những đau thương tuyệt vọng, ta kiên quyết nhắm chặt mắt, cánh tay vươn về phía ống tay áo của mình.

102. Chương 102

Lời nói còn chưa thoát ra hết, nhưng ta đã kìm nén nhắm chặt mắt, im lặng vươn tay định kéo ống tay áo lên.

Nếu như hắn nhìn thấy, có phải liền hiểu rõ, có phải vẫn còn hoài niệm nhớ nhung về những gì trước đây, còn ta giờ chỉ muốn, chỉ cần Liễm có thể sống sót.

Nhưng mà, nhanh hơn đó, ngón tay của ta chỉ vừa chạm vào ống tay áo, “Bốp” một tiếng, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt ta, mọi động tác liền ngừng lại, sức lực to lớn làm ta gần như không thể đứng thẳng.

Từ lúc ta có ký ức đến nay, ngay cả một lời nói nặng cũng chưa từng nghe qua, nhưng mà hiện giờ, người đánh ta không ngờ lại là hắn.

Đám người ở trong Tư Miếu Hiên, tất cả đều giật mình vì biến cố đột nhiên xảy ra, không khí lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt Nam Thừa Diệu xanh mét, gần như tái nhợt, Tam hoàng tử cao quý của Nam Triều, hắn có thể giết người vô số, nhưng ra tay đánh người, hơn nữa lại là một nữ nhân, có lẽ vẫn là lần đầu tiên.

Thật không ngờ, không ngờ lại là ta.

Giọng nói của hấn lạnh như tiền: “Ai cho phép ngươi nhắc đến cái tên này? Đi ra ngoài.”

Không đợi ta có thêm bất kỳ một phản ứng nào, hấn đã buồn bực ra lệnh cho Tần An đang đứng hầu ở góc phòng: “Đưa nàng trở về, không có lệnh của ta, nàng không được bước ra khỏi Mặc Các một bước.”

Tần An tiến đến, gương mặt không chút biểu cảm, nhìn ta nói: “Đi thôi, Vương phi.”

Ta chậm chậm đứng dậy, lạnh lùng nhìn về phía Nam Thừa Diệu mãi một lúc lâu.

Sau đó cũng không nói thêm một chữ, xoay người rời đi.

Tần An đưa ta thẳng một đường trở về Mặc Các, ta nhìn ông, lên tiếng hỏi: “Tần tổng quản thật sự sẽ giam cầm ta ở nơi này?”

Nét mặt Tần An hiện ra mấy phần khó xử: “Vương phi, thật ra điện hạ . . .”

Ta mệt mỏi ngắt lời ông ta: “Ông chỉ cần nói với ta, phải hoặc không phải.”

Tần An im lặng một lát rồi gật đầu.

Ta mỉm cười giễu cợt, trong khi ông ta lại khom người hành đại lễ với ta: “Xin Vương phi tin tưởng, bất kể là điện hạ làm gì cũng là vì suy nghĩ cho Vương phi, nỗi đau trong lòng điện hạ cũng không hề thua kém nửa phần so với Vương phi.”

“Hấn đau, nhưng lòng dạ vẫn tàn nhẫn.” Ta nhắm chặt mắt: “Hấn không cần đứa bé này, cũng là vì suy nghĩ cho ta sao?”

Nói xong, không đợi Tần An trả lời, ta liền đi thẳng vào trong phòng.

Thật ra đó chỉ là suy đoán, cũng không có gì chắc chắn, nhưng lại không thể phủ nhận, ý nghĩ này cứ quẩn quanh trong đầu của ta, cho nên mới buột miệng nói ra mà gần như không hề suy nghĩ.

Từng lời nói ngày đó của Thuần Du Y, ta đều không hề quên.

Ta vẫn còn nhớ rõ, dáng vẻ đau khổ tuyệt vọng đến tận xương tủy của hấn khi nói Tang Mộ Khanh muốn hấn thề, điều đó sao thể giả vờ đây?

Hấn yêu nàng như vậy, sao có thể nhẫn tâm không đáp ứng nàng, nếu hấn đã bằng lòng thực hiện theo nguyện vọng của nàng, trung thành với Nam Thừa Diệu, vậy lý nào lại muốn hại ta, còn nếu nói đây là ý muốn của Tang Mộ Khanh, vậy vì sao còn phải tốn công tốn sức kê đơn thuốc chỉ hại đứa bé mà không hề gây tổn thương đến ta.

Ta không thể không nghĩ, đây có lẽ nào là ý định của Nam Thừa Diệu, nhưng ta nghĩ không ra, lý do hấn làm như vậy là gì.

Chẳng lẽ, bởi vì, trong người đứa bé này đang chảy dòng máu mà hấn không mong muốn?

Chẳng lẽ, bởi vì, Đỗ Như Ngâm đã có thai, cho nên hấn liền không cần sao?

Cảm giác đau đớn bỗng chốc nhấn chìm đáy lòng ta, ta nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, bắt buộc chính mình không được suy nghĩ gì thêm.

Hiện giờ, điều ta muốn nghĩ, điều ta muốn làm chỉ là cứu Liễm ra.

Nhưng mà, đến cả Mặc Các hấn cũng không cho ta ra ngoài, có phải vì hấn đoán được chắc chắn ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, như vậy, ta nên làm thế nào đây?

Đè chặt lên lồng ngực, ta hít lấy từng chút không khí, nhưng nỗi đau vẫn làm ta gần như không thể thở nổi.

Không được, ta không được gục ngã, Liễm, ta không thể trở mắt nhìn Liễm xảy ra chuyện.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một bàn tay nắm lấy cổ tay ta, ngăn chấm tinh tế đâm chính xác vào dương trì huyết, đau đớn theo đó mà chậm chậm dịu đi.

Li Mạch, một thân bạch y, nhìn ta chán ghét: “Ta ghét nhất là bộ dạng sống không bằng chết này của ngươi, nếu không thể chăm sóc chính mình, vậy sao không chết đi, ở lại trên đời này chỉ biết liên lụy đến người khác!”

Ta nhẹ giọng cảm tạ, mệt mỏi nhắm mắt, sau lại mở ra, thật không ngờ cuối cùng vẫn phải đi một bước như vậy.

“Li Mạch cô nương, ta muốn xin cô nương giúp ta một việc.” Ta nhìn nàng, nhẹ nhàng nói.

Nàng mỉm cười chế giễu: “Bây giờ còn chưa tối mà Vương phi đã bắt đầu nói mê rồi sao?”

Ta không để ý đến lời nói châm biếm của nàng, cứ thế mà nói tiếp: “Trước đây khi còn ở Tà Y Cốc, Tô tiên sinh từng nói với ta về một phương thuốc gọi là ‘Bỉ Ngạn sinh hương’, sau khi dùng có thể làm con người ngừng thở một ngày một đêm, thân thể cứng ngắc, tương tự như người chết, nhưng sau một ngày đêm, tác dụng của thuốc liền biến mất, người uống có thể trở lại bình thường. Tuy rằng ta biết cách bào chế, nhưng chưa từng thử qua bao giờ, mà ta không muốn xảy ra bất kỳ sai sót nào, cũng không có thời gian nghiên cứu cách điều chế, cho nên ta muốn cầu Li Mạch cô nương giúp ta.”

“Người muốn sử dụng ‘Bỉ Ngạn sinh hương’ trên người Mộ Dung Liễm?” Li Mạch nhìn ta mỉm cười như có như không: “Viên thuốc kia trên người ta tất có, không cần phải điều chế — chỉ là, vừa rồi hình như ta nghe thấy, từ bây giờ Tam Vương phi không được ra khỏi Mặc Các, vậy cho dù là có thuốc thì làm sao có thể đưa đến Thiên lao, nơi tử tù bị canh gác nghiêm ngặt đây?”

“Tại tẩm thất của Tam điện hạ ở Khuynh Thiên Cư, bên thành chiếc giường trầm hương có một hốc tối, ở giữa có hai ngăn bí mật, trong đó có đặt lệnh bài thông hành của hoàng tử, cầm lệnh bài này, cô nương có thể ung dung đi vào Thiên lao.”

Ta hít sâu một hơi, nhìn về phía Li Mạch: “Ta cần cô nương giúp, lấy lệnh bài, sau đó giả nam trang, mượn danh nghĩa của Tam điện hạ vào Thiên Lao thăm Mộ Dung Liễm, nói rằng Tam điện hạ nghĩ đến việc dù sao hãn cũng đã có công trong cuộc chiến với Bắc Hồ, đặc biệt sai người đến tiễn hãn đoạn đường cuối cùng. Ta sẽ viết một bức thư cho cô nương, xin cô nương tìm cách trao nó cùng ‘Bỉ Ngạn sinh hương’ cho Liễm, hãn nhìn thấy sẽ hiểu rõ nên làm thế nào.”

Li Mạch đã đi theo Tô Tu Miễn nhiều năm, y thuật cùng võ nghệ đều do chính tay hãn truyền dạy, khả năng dịch dung lại càng xuất quỷ nhập thần.

Tô Tu Miễn từng nói, khi nàng rời khỏi Tà Y Cốc, xây dựng danh tiếng trong giang hồ, chắc chắn sẽ không thua kém Thuần Du Ý, khả năng cũng không hề khác biệt, hãn cũng từng có ý định thả nàng đi, nhưng, Li Mạch lại không chịu đi.

Chuyện đến nước này, ta chỉ có thể trông chờ vào nàng, cũng tin tưởng nàng có thể làm được, cho dù ta không bị Nam Thừa Diệu cầm tù, thì cái bụng đang dần to lên này cũng không thể che giấu, ta vẫn cần nàng giúp ta.

Chỉ là, ta hiểu rất rõ, nàng vẫn luôn chán ghét ta, làm thế nào có thể dễ dàng đồng ý giúp?

Quả nhiên, Li Mạch lạnh lùng cười nói: “Tam Vương phi suy tính thật chu toàn, chỉ có điều, dựa vào cái gì mà ta phải giúp người?”

Ta ôn hòa mà kiên trì lên tiếng: “Đương nhiên ta không thể miễn cưỡng cô nương, ta chỉ muốn cho cô nương biết, nếu Liễm xảy ra chuyện, một mình ta sống trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì.”

“Người chết hay sống thì có liên quan gì đến ta?” Li Mạch vẫn lạnh lùng cười như trước.

Ta hít một hơi thật sâu: “Hiển nhiên là không có quan hệ gì, cô nương còn có thể quay trở về Tà Y Cốc phục mệnh, chỉ là không biết cô nương sẽ ăn nói thế nào với Tô tiên sinh.”

Nàng lạnh lùng nhìn ta, giọng nói cũng lạnh lẽo tựa sương tuyết: “Người đang uy hiếp ta?”

Ta khẽ hạ ánh mắt, nhẹ nhàng lên tiếng: “Thật xin lỗi, ta chỉ muốn Liễm còn sống.”

“Đường như Tam vương phi đã quên, Tam điện hạ là người lợi hại thế nào, tẩm điện của hãn, người khác sao có thể tùy tiện đi vào? Hơn nữa còn là trộm lệnh bài. Lại nói, Vương phi không sợ lão hoàng đế kia, vì

muốn hả giận mà ra lệnh chém thêm hàng trăm đao trên thi thể giả chết của Mộ Dung Liễm sao?” Giọng nói của nàng càng lúc càng nhanh, vừa lạnh lùng vừa sắc bén.

“Đó là việc của ta.” Ta chậm rãi nhắm nghiền hai mắt: “Bất luận là phải dùng đến cách gì, tối hôm nay, ta sẽ giữ chân Tam điện hạ, những người còn lại, ta nghĩ cũng không khó khăn mấy với cô nương.”

103. Chương 103

“Tiểu thư, một mình người ở lại đây được chứ?” Sơ Ảnh lo lắng nhìn ta.

“Không sao, ta chỉ muốn yên tĩnh một lúc, khuya nay em đến chỗ Họa Ý ngủ một đêm, cũng cho người hầu trong tấm điện lui xuống hết đi.” Ta nhìn nàng nói khẽ, tay xoa nhẹ lên ấn đường.

Nàng thấy ta như vậy, cũng không dám nói thêm gì, gật đầu mang theo đám tiểu nha hoàn lui xuống.

Li Mạnh nhìn ta mỉm cười lạnh lùng: “Vương phi thật biết diễn trò, có phải từ trước đến nay, bộ dạng yếu đuối nhu nhược ở trước mặt công tử cũng đều là giả vờ?”

Ta không để tâm đến lời nói chán ghét châm chọc của nàng, nhưng vẫn nhìn nàng nói khẽ: “Ta không muốn nói cảm tạ, nhưng ân tình của cô nương, Mộ Dung Thanh vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, tuy rằng cô nương cũng không yêu quý gì ta, nhưng từ nay về sau, chỉ cần cô nương mở lời, hễ là việc ta có thể làm, Mộ Dung Thanh tuyệt đối không từ chối.”

“Mộ Dung Thanh?” Li Mạnh nhếch miệng cười: “Nàng ta đã chết, ta đi tìm ai để đòi chứ? Hay Vương phi vẫn muốn nhận mình là Mộ Dung Thanh để quên hết tất cả, hoặc là Vương phi đang muốn chơi chữ với ta, để lại một lời hứa không bao giờ thực hiện?”

Thân thể chợt cứng đờ, ta nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi nói: “Bất luận là Mộ Dung Thanh hay là Ninh Vũ Khuynh, cũng sẽ không quên lời hứa với cô nương.”

“Nếu như ta muốn người vĩnh viễn không gặp công tử thì sao?” Nàng vẫn cười nói như trước.

Ta hít một hơi thật sâu, sau đó lên tiếng: “Nếu đó là điều cô nương muốn ta báo đáp, vậy ta đồng ý, chỉ cần Liễm không có việc gì.”

Nụ cười của Li Mạnh bất chợt rét lạnh: “Ở trong lòng người, Mộ Dung Liễm quan trọng hơn công tử sao?”

Ta không biết nên trả lời nàng thế nào, mà nàng cũng không đợi ta đáp lại, lạnh lùng nói: “Tam vương phi nợ ta một lời hứa, nhớ cho kỹ, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại. Còn có, nếu Vương phi không thể giữ chân Tam điện hạ, hoặc là lão hoàng đế già kia muốn chém thêm hàng trăm nhát đao lên thân thể Mộ Dung Liễm để hả giận, vậy công tử cũng không thể trách ta.”

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, bóng lưng lạnh lùng hiu hắt nhanh chóng biến mất giữa bóng đêm.

Cánh cửa nặng nề khép lại, ta lẳng lặng ngồi xuống, nhìn bầu trời từng chút từng chút tối đen, sau đó đứng dậy đem rượu đổ khắp tấm điện, thấm ướt màn cửa bốn phía, cuối cùng vươn tay ném cây nến đỏ đang cháy sáng xuống đất.

Rượu là thứ tốt nhất, chỉ một lát lửa liền lan tràn khắp nơi.

Nam Thừa Diệu đã thể hiện rõ thái độ khi ở Tư Miễn Hiên, lại cố tình cấm túc ta ở Mặc Các, điều này cho thấy hẳn quyết tâm không giúp Liễm, thậm chí còn không để cho ta có cơ hội dính dáng đến chuyện của Liễm.

Khi đã như vậy, nếu chỉ đơn giản mời hẳn đến đây, chưa chắc gì hẳn sẽ gặp ta, cho nên, có lẽ đây là lối thoát duy nhất còn lại của ta.

Ta là đang đánh cược, cược hẳn có quan tâm đến ta, cược hẳn có còn cần đứa bé này không, cược rằng những gì ta đoán là sai.

Mà cho dù là ta thua cuộc, thì cũng không đến nỗi sẽ thất bại thảm hại.

Dựa vào ý tứ trong lời nói của hần, hần còn muốn ta tiếp tục đảm nhận cái danh Tam vương phi này nhằm lung lạc lòng dân, như vậy, hần cũng không dễ dàng để ta chôn thân trong biển lửa.

Chỉ là, ta vừa dùng chiếc khăn thấm nước bịt mũi, vừa vươn tay xoa lên bụng mình.

Con của ta, ta từng thề không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến nó, nhưng mà hiện giờ, ta lại để con của mình phải lâm vào nguy hiểm.

Tuy rằng trước đó đã nhờ Li Mạch bày châm giúp ta ổn thai, trong phòng cũng đã chuẩn bị đầy đủ nước cùng khăn ướt để tránh hít vào quá nhiều khói độc ảnh hưởng đến thai nhi, nhưng mà ta vẫn không để chăm nom nó thật tốt.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, âm thanh kinh hoàng bên ngoài cửa ngày càng ầm ĩ, truyền đến gián đoạn —

” . . . Vương phi còn ở bên trong, nhanh vào cứu người . . . ”

” . . . Lửa cháy lớn như vậy, muốn vào cũng không được, chỉ có thể nghĩ cách dập lửa . . . ”

” . . . Nhanh đi bẩm với Tam điện hạ . . . ”

Ta từ từ nhắm nghiền hai mắt, trận đại hỏa ở Mặc Các hần sẽ thu hút sự chú ý của cả Tam vương phủ, Li Mạch càng dễ dàng lấy được lệnh bài.

Chỉ là, ta không biết hần có tới hay không, ta còn phải đợi bao lâu đây?

Mặc dù đã che miệng mũi lại, nhưng luồng khói dày đặc vẫn làm ta bị sặc, nước mắt không ngừng rơi xuống, tiếng ho khó nhọc.

Ta dùng hết sức lực duy trì ý thức của mình, chịu đựng cái nóng cùng ngọn lửa đang chậm chậm tới gần.

Sau đó, ta nhìn thấy hần, khoác chiếc chăn ướt đẫm, bước đến từ giữa ánh lửa hừng hực, càng ngày càng gần.

Từng giọt nước trên mái tóc của hần rơi lên gương mặt ta, sương khói trùng điệp, ta không nhìn hần mà cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ biết hần bọc ta trong chiếc chăn ướt sũng nước, sau đó ôm lấy ta tránh khỏi cây xà ngang đang bắt đầu đổ sụp, nhảy ra ngoài từ cánh cửa sổ bị lửa che lấp.

Hần để gương mặt của ta nằm trong lồng ngực hần, ta không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe được tiếng gió.

Hai mắt nhắm nghiền mệt mỏi, cũng không biết rồi sẽ đối mặt thế nào.

Nếu như tỉnh táo, có phải ta nên nói với hần điều gì đó, lại làm thế nào để giữ chân hần.

Có rất nhiều lời ta muốn nói nhưng lại không nói nên lời, có rất nhiều điều hần sẽ không tin tưởng.

Cho nên ta chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, vờ như mình mất đi ý thức.

Hần ôm ta đến gian nhà kế bên Mặc Các, tiếng khóc của Sơ Ảnh vang lên bên tai, ta biết nàng đang rất sợ hãi, nhưng không thể nào lên tiếng an ủi nàng.

“Điện hạ, trước hết nên để Sơ Ảnh thay quần áo cho Vương phi để tránh làm Vương phi cảm lạnh, quần áo của điện hạ cũng ướt sũng, Tầm Vân đã mang y phục mới đến, mời điện hạ thay áo.” Tầm Vân bước nhanh đến, nhẹ nhàng lên tiếng.

Ta cảm thấy thân thể của mình được cẩn thận đỡ xuống giường, sau đó Sơ Ảnh vừa nghẹn ngào vừa cùng mấy nha hoàn giúp ta bỏ đi lớp chăn và quần áo ướt.

Sau đó có tiếng bước chân vang lên, ta lại tựa mình vào một lồng ngực ấm áp.

Có người nhẹ nhàng giúp ta lau mặt, cũng có người khẽ chạm lên cổ tay ta xem mạch, trong suốt thời gian đó, ta luôn tựa người vào trong lòng Nam Thừa Diệu, còn giọng nói của Thuần Du Ý thì chậm rãi vang lên —

“May là nàng lấy khăn che miệng mũi lại, nên mới không xảy ra chuyện lớn.” Thuần Du Ý thả lỏng tay, tiếp tục nói: “Nhưng thân thể Tam vương phi vốn suy yếu, mà theo như mạch tượng thì gần đây nàng lại hay

xúc động quá mức, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không những khó giữ được đứa bé mà ngay đến tính mạng của Vương phi cũng khó bảo toàn.”

“Vẫn là câu nói đó.” Qua một lúc lâu, giọng nói của Nam Thừa Diệu mới chậm rãi vang lên, mờ mịt như đêm tối.

Thuần Du Ý âm thầm cười nói bóng gió: “Có những lời này của Tam điện hạ, nếu đến lúc đó ta không giữ được đứa bé, Tam điện hạ cũng đừng trách ta.”

Mất một lúc lâu Nam Thừa Diệu mới lên tiếng, chỉ có hai chữ, trầm thấp đến hồ hững: “Không biết.”

Ta gần như dùng hết sức lực ý chí của mình để khống chế bản thân không được run rẩy, nhưng lại không thể nào ngăn cản đáy lòng càng lúc càng lạnh lẽo.

Nhưng, ta cũng không thể làm gì, chỉ có thể thả lỏng thân mình tựa vào lồng ngực của hắn, tùy ý để hắn vuốt ve mái tóc dài của ta.

Thuần Du Ý rời đi, hắn ngồi thẳng dậy, dường như muốn để ta nằm xuống giường.

Ta âm thầm hít một hơi, để mặc cho thân thể mềm nhũn đi, tùy theo động tác của hắn mà tựa như vô thức tiến sát vào lồng ngực hắn.

Ta cảm thấy thân thể của Nam Thừa Diệu cứng đờ, sau đó hắn từ từ thả lỏng, lại tựa vào đầu giường, vẫn ôm ta như trước, hơi thở trầm tĩnh đến dịu dàng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tuy rằng vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng ta không dám để mình ngủ đi, ta cũng không biết hắn có còn tỉnh hay không.

Không biết đã qua bao lâu, bất chợt cửa chính được mở ra không chút kiêng dè, sau đó là giọng nói mỉa mai hòa cùng với tiếng cười của Li Mạch vang lên: “Vương phi thật là có bản lĩnh, có thể giữ chân Tam điện hạ đến tận bây giờ! Nay, Tam điện hạ, lệnh bài trả lại cho người —”

104. Chương 104

Li Mạch ném lệnh bài đến, Nam Thừa Diệu đưa tay đón lấy, cũng vì vậy mà buông lỏng vòng tay đang ôm lấy ta.

“Việc Vương phi giao ta đã xử lý tốt, về phần giải thích thế nào với Tam điện hạ và tiếp sau đó nên làm gì, chỉ còn là vấn đề của Vương phi —”

Li Mạch cười nói, vừa chán ghét chế giễu vừa lạnh lùng nhìn về phía ta và Nam Thừa Diệu, lời nói vừa dứt, cũng không lưu lại thêm một giây nào liền lập tức xoay người rời đi, ngay đến cửa phòng cũng lười khép lại.

Ta chậm chạp ngồi dậy từ trong lòng Nam Thừa Diệu, kỳ thực ta cũng không ngờ nàng lại có thể làm như vậy, nhưng với tình cảnh này, ta cũng không thể trách nàng. Dù sao cũng là ta không từ một thủ đoạn uy hiếp nàng trước, mà nàng đã thuận lợi trao “Bỉ ngạn sinh hương” cho Liễm, ta đã cảm kích nàng rất nhiều.

Ta quay đầu nhìn Nam Thừa Diệu, bàn tay hắn nắm chặt lấy lệnh bài, nhưng lại không hề để tâm đến chỉ nhìn chăm chăm vào ta, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng quá nhiều cảm xúc không thể hiểu rõ, càng không thể nói nên lời.

“Giống như những gì điện hạ nghe thấy.” Ta hít sâu một hơi, tránh không nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, sau đó gần từng tiếng một: “Ta cầu Li Mạch giúp ta, bảo nàng đến Khuynh Thiên Cư lấy lệnh bài của điện hạ, sau đó nhờ có lệnh bài mà đi vào Thiên Lao tìm Liễm, lợi dụng cơ hội thích hợp đưa một viên thuốc có tên ‘Bỉ ngạn sinh hương’ cho hắn.”

“Vậy trận hỏa hoạn ở Mặc Các cũng là do nàng phóng.” Hắn nhìn ta lên tiếng, rõ ràng là câu hỏi nhưng giọng điệu lại như đang khẳng định.

Ta gạt đầu, vốn nghĩ dù thế nào cũng không thể giấu giếm được hắn, nhưng ta cũng không muốn nói thêm gì về việc đó, nên lại tiếp tục mở miệng nói: “Bỉ ngạn sinh hương, sau khi dùng có thể khiến người một ngày một đêm không thở, thân thể cứng ngắc, tựa như người chết, nhưng sau đó, khi thuốc đã hết tác dụng,

người uống liền trở lại bình thường. Tối mai Liễm sẽ uống viên thuốc này, nhưng ta không dám chắc liệu hoàng thượng có chịu bỏ qua cho hần hay không, hay là lại chém thêm hàng nhất đao lên người của hần, cho nên ta cầu điện hạ giúp ta, đừng để chuyện này xảy ra, ta chỉ muốn hần có thể được sống.”

“Nếu khuya nay ta không đến, hoặc là không đến kịp, nàng có từng nghĩ tới chưa, nàng có thể sẽ phải chôn mình giữa Mặc Các.” Hần không quan tâm đến những lời ta vừa nói, vẫn sâu sắc nhìn ta như trước, lời nói ẩn chứa một chút tức giận mà căng thẳng.

Ta bình tĩnh nhìn lại hần, lên tiếng: “Vậy thì sao? Không cứu được Liễm, một mình ta sống trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì.”

Ánh mắt hần chợt lạnh lùng: “Một mình nàng? Chẳng lẽ ngay đến con, nàng cũng không quan tâm sao?”

Đột nhiên, ta cảm thấy rất muốn cười, mà ta cũng đã thật sự bật cười, ánh mắt nóng rực đến đau đớn: “Đến giờ phút này, điện hạ còn hỏi ta như vậy, không biết là rất buồn cười sao?”

Đôi mắt hần dần trở nên thâm trầm, suy nghĩ một lát, sau đó dường như hiểu ra ý tứ trong lời nói của ta, đôi tay của hần liền nắm chặt lấy bả vai ta, khẽ nói từng lời: “Không phải nàng cho rằng như thế đấy chứ, chuyện ngày đó là do ngụy cấp . . .”

“Điện hạ, ta không muốn tiếp tục nghe người nói bất đắc dĩ,” ta lên tiếng cắt lời hần: “Ta chỉ muốn người đồng ý với ta, sau khi Liễm giả chết, đừng để hần xảy ra bất kỳ chuyện gì, như thế là đủ rồi!”

Giữa ấn đường của hần bỗng nhiên hiện lên vài phần mệt mỏi, đáy mắt sâu thẳm không chút ánh sáng, dường như khiến người khác ngạt thở: “Thanh nhi, thì ra nàng vẫn không tin ta.”

Ta nhìn hần, mỉm cười rơi lệ: “Điện hạ muốn ta tin tưởng người thế nào đây? Điện hạ hủy nhà của ta, lại hết sức ân sủng Đỗ Như Ngâm, người không cần đứa bé này, còn đánh ta ở trước mặt nhiều người như vậy — Điện hạ, người đánh giá ta quá cao, ta không kiên cường như điện hạ nghĩ.”

Thật sâu trong đôi mắt của hần hiện ra một chút thần sắc chấn động, chợt vươn tay giữ lấy bả vai ta một lần nữa, giọng nói cũng mang theo ít nhiều nôn nóng: “Thanh nhi, nếu ta nói, cho đến tận bây giờ ta chưa từng có suy nghĩ không cần đứa bé này, cũng chưa từng yêu người nào khác, nàng có tin hay không? Trong chuyện Đông cung và Mộ Dung gia mưu phản, ta không thể xem là người vô tội, nhưng cũng không phải như nàng nghĩ, nàng có nguyện ý nghe ta giải thích không?”

“Điện hạ,” ta mệt mỏi vô lực nhắm mắt: “Hiện tại, điều duy nhất ta muốn là Liễm có thể sống, ngoài ra, ta chẳng quan tâm, thật sự không quan tâm.”

Qua một lúc lâu, hần chậm chậm buông tay, đứng dậy, lệnh bài rơi xuống đất, vỡ thành hai nửa.

Không nói thêm gì, hần bước ra ngoài.

“Điện hạ còn chưa đồng ý với ta.” Ta nhìn theo bóng lưng của hần, giọng nói chua chát.

Hắn dừng lại một lúc, lời nói chứa đựng một chút mệt mỏi lạnh lùng: “Nếu nàng muốn ta đồng ý, vậy từ nay về sau, không bao giờ được lập lại chuyện đêm nay.”

Nói xong, hần cũng không chờ ta đáp lại, lập tức rời đi, bóng lưng cao ngất biến mất giữa bóng đêm, không biết vì sao, thoạt nhìn lại có vẻ hoang vắng như vậy.

Ta nằm ở trên giường, đáy lòng như có một khoảng không mờ mịt, hiển nhiên là không thể nào ngủ, mở mắt cho đến tận khi trời sáng.

Khi Sơ Ảnh bước vào giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, hai mắt của nàng đã sưng đỏ lên vì khóc: “Tiểu thư, người làm em sợ muốn chết, bọn họ đều đều ngăn không cho em vào, nói nào là, lửa lớn như vậy, nếu như đi vào cũng chỉ tăng thêm một mạng người. . . Nhưng nếu tiểu thư xảy ra chuyện, Sơ Ảnh còn sống làm gì, nhưng em lại không thể thoát khỏi bọn họ . . . Sau đó Tam điện hạ đến, thật sự em chưa từng nhìn thấy điện hạ như vậy, không có bất kỳ kẻ nào dám ngăn cản người, điện hạ không nói gì mà một mình chạy vào giữa đám cháy, cũng không biết tiểu thư ở nơi nào, nên cứ thế mà bắt đầu tìm kiếm từ tầng một, khi đó vừa đúng lúc có một cây cột cháy rực rỡ xuống phía sau điện hạ, thiếu chút nữa là nện vào người, Trục Vũ vừa nhìn thấy liền ngất đi . . .”

“Được rồi, Sơ Ảnh,” ta nhắm mắt lại: “Tất cả đều đã qua.”

Nàng thút thít một hồi, dùng sức gật đầu: “May là tiểu thư không sao, nhưng mà tiểu thư, từ nay về sau, Sơ Ảnh sẽ không rời khỏi người nữa bước.”

Ta nhẹ nhàng ôm nàng, nói nhỏ: “Nha đầu ngọc.”

Đợi sau khi rửa mặt chải đầu xong, ta bước ra ngoài, xem ra trận đại hỏa đi qua đã để lại một đồng hồ độn, đầy lòng phức tạp vô cùng.

Tần An bước đến, sau khi vấn an liền nói: “Tắm điện của Vương phi hiện giờ không thể dùng được, Tần An đã thu dọn ổn thỏa Hà Phong Hiên, mặc dù không thể bằng Mặc Các, nhưng cũng xem như thanh tịnh, xin Vương phi ở tạm vài ngày, đợi khi Mặc Các được sửa chữa xong, lại mời Vương phi dọn về.”

Ta gật đầu, sau đó cùng Sơ Ảnh trở về phòng thu dọn đồ đạc, mà thật ra cũng không còn gì nhiều để dọn, phần lớn đồ của ta đã thành tro bụi trong ngọn lửa đêm qua.

Đoán rằng sẽ không mất quá nhiều thời gian, nhưng thật không ngờ chờ đến khi việc ta dọn vào ở Hà Phong Hiên được thu xếp chu toàn, sắc trời cũng đã dần u ám.

Tâm trạng của ta càng lúc càng rối loạn, nhưng ta hiểu rõ, hiện giờ là thời điểm quan trọng, bản thân không được hành động thiếu suy nghĩ.

Ta nằm ở trên giường, không hề buồn ngủ một chút nào, cuối cùng cũng chịu đựng được đến khi trời sáng, bắt ép bản thân phải ngồi dậy trang điểm đọc sách đi dạo như ngày thường, trong khi đáy lòng đã nóng như lửa đốt.

Mãi cho đến trưa, Sơ Ảnh chạy vào trong phòng khóc lớn: “Tiểu thư, bên ngoài đều nói, Liễm thiếu gia sợ tội đã tự vẫn trong lao đêm qua . . .”

105. Chương 105

Sơ Ảnh dùng bốn chữ “Sợ tội tự sát”, mà không phải là “Chết bất đắc kỳ tử” hay là “Cái chết bất thường”, tâm trạng ta vẫn luôn căng cứng cuối cùng đã có thể chậm chạp buông lỏng, tuy nhiên cũng không hẳn là hoàn toàn yên ổn.

Dù rằng nhìn thấy dáng vẻ đau lòng đến chết của Sơ Ảnh nhưng ta lại không thể nói gì, cũng không thể làm gì, ngay cả một lời an ủi cũng không, chỉ có thể cùng nàng rơi lệ.

Bước ra khỏi Hà Phong Hiên định đi tìm Nam Thừa Diệu, nhưng hấn lại không có ở trong phủ, Tầm Vân yên lặng nhìn ta một lúc lâu, sau đó mới mở miệng lên tiếng: “Trước khi xuất phủ, Điện hạ đã dặn dò, nếu Vương phi đến đây, hãy mời Vương phi trở về chờ tin, cái gì cũng không nên làm... Thật sự Tầm Vân nghĩ, Vương phi cũng không cần phải lo lắng việc gì, bởi vì dù cho trời có sập xuống, cũng đã có điện hạ giúp người gánh vác, Tầm Vân chỉ xin Vương phi có thể hiểu, điện hạ cũng là người, cũng biết đau, cũng biết mệt.”

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào mắt ta mà nói, đã không còn dáng vẻ kính cẩn phục tùng, lễ nghĩa như trước đây.

Ta nhắm mắt lại, không nói gì.

Buổi tối hôm đó, cái ngày ở lại gian nhà bên của Mặc Các, mỗi một từ Nam Thừa Diệu nói ra ta đều nhớ rõ, không phải là ta không biết, có lẽ là hấn yêu ta.

Nhưng, tình yêu như vậy, ta không có cách nào đối diện.

Vĩnh viễn ta cũng không học được cái vô tình, cái tàn nhẫn trong tim của hấn, không chỉ đối với người mà còn đối với mình.

Ta có thể hiểu, thậm chí đã thử lý giải, nhưng trái tim vẫn không thể nào bỏ qua hết mọi khúc mắc, cũng không thể nào xem như chưa từng có gì xảy ra.

Giống như, hắn có thể trơ mắt nhìn ta thả người rớt xuống vực ở ngay trước mắt của hắn, còn ta lại không thể nào nhìn Liễm bị vắn trảm ngộ môn.

Một hồi ký ức đã qua, không phải là ta không nhớ rõ, chỉ là nó đã không còn tồn tại.

Ta không biết mình còn phải gặp những chuyện gì, cũng không biết hắn còn có thể làm gì, ta cũng không ngờ hắn có thể kiên cường như vậy.

Ta đã quá mệt mỏi, mà thế gian này có quá nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào tình yêu là có thể.

Trở lại Hà Phong Hiên, có lẽ vì nhìn thấy sắc mặt ta không tốt, Sơ Ảnh cố gắng nín nhịn không khóc, ngược lại còn khuyên ta: “Tiểu thư, người đừng quá đau lòng, Liễm thiếu gia quan tâm đến tiểu thư nhất, nhất định thiếu gia không muốn trông thấy tiểu thư trở nên thế này, Sơ Ảnh dìu người đi nằm một lát, được không? Tiểu thư không nghĩ inh thì cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng!”

Ta vươn cánh tay ôm lấy nàng, Sơ Ảnh của ta luôn toàn tâm toàn ý mang đến hơi ấm cho ta, nhưng ta lại không thể nói cho nàng biết toàn bộ sự thật, ít nhất lúc này là không thể, một khi Liễm còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, ta tuyệt đối không thể mạo hiểm dù chỉ là một chút.

Thời gian chờ đợi ở Hà Phong Hiên thật sự không phải là ta không nóng lòng, nhưng ta lại nhớ đến lời nói của Nam Thừa Diệu, nên cũng không dám có bất kì hành động nào.

Mãi cho đến khi đêm đã khuya, ta mới gặp lại hắn, giữa ánh đường của hắn thoáng hiện vẻ mệt mỏi, áo choàng cầm trong tay.

Vào lúc này, ngoài trừ Sơ Ảnh sống chết không chịu rời khỏi phòng thì bọn hạ nhân cũng đã ngủ hết.

Ta liền đứng dậy, bất chợt cảm thấy động tác của mình có hơi gấp gáp, cố gắng lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói với Sơ Ảnh: “Sơ Ảnh, em lui xuống ngủ trước đi, ta có vài lời muốn nói với điện hạ.”

Có lẽ vì tận mắt nhìn thấy Nam Thừa Diệu lao vào đám cháy cứu ta, nên khi nghe ta vừa nói vậy, nàng vừa đảo mắt nhìn Nam Thừa Diệu, vừa ngoan ngoãn gật đầu lui ra ngoài, sau đó giúp chúng ta khép cửa lại.

“Điện hạ . . .”

Ta vừa mới mở miệng định nói liền ngừng lại khi thấy hắn tự tay khoác áo choàng lên người ta, giúp ta buộc lại dây áo, lời nói thốt ra cũng rất nhẹ: “Mộ Dung Liễm sẽ không nghe theo sự xếp đặt của ta, cho nên ta đến đón nàng cùng đi.”

Tâm tư vẫn luôn căng như dây đàn, đến lúc này mới hoàn toàn yên ổn.

Ta nhìn vào đáy mắt xanh nhạt của hắn, nhưng đến cùng vẫn sụp xuống mi mắt, nhẹ giọng lên tiếng: “Tạ điện hạ.”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn ta thật sâu, một lúc sau vành môi mới hiện ra nụ cười thản nhiên ngày nào, tựa như tự giấu lại tựa như thê lương, giọng nói hờ hững không chút cảm xúc dư thừa.

“Không cần, là ta tự nguyện.” Hắn nói.

Không đợi ta có phản ứng, hắn đã xoay người đi nhanh ra cửa, ta nhìn theo bóng lưng của hắn, cố ép bản thân phải đè nén cảm xúc rồi bởi trong lòng, đuổi theo bước chân hắn.

Hắn dừng lại ở giữa sân, vươn tay về phía ta, âm thầm hít một hơi sâu, ta trao tay mình vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn khẽ dùng lực, ôm ta vào trong lòng, hơi giữ lấy thắt lưng của ta, mở miệng nói: “Nhắm mắt lại, đừng sợ.”

Thật ra ta cũng không hề sợ, trước đây Liễm cũng từng mang ta xuất phủ như vậy, nhưng vẫn nhẹ nhàng nhắm nghiền mắt, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét ở bên tai.

Đợi cho đến khi hắn gọi ta mở mắt, chúng ta đã ở trong một căn phòng tối tăm chật hẹp, đảo mắt một cái ta liền nhìn thấy Liễm đang nằm trên giường, cái gì cũng không quan tâm, lập tức chạy tới.

Từ khi hắn rời đi Nam Cương, đây là lần đầu tiên ta gặp lại hắn.

Hắn gầy đi nhiều, có lẽ bởi vì như vậy mà khuôn mặt sáng rõ khô ngo ngày xưa đã thiếu đi vài phần dịu dàng khí phách, thay vào đó là những góc cạnh lạnh lùng nghiêm nghị mà mỗi mặt.

Ta nhìn không được vươn tay xoa lên gương mặt gầy yếu của hắn, tuy rằng nhiệt độ cơ thể đang dần ấm lại, nhưng vẫn còn lạnh lẽo khác hẳn người thường, khiến lòng ta không ngừng run sợ.

Từ nay về sau, trên thế gian này, Mộ Dung Liễm không còn tồn tại.

Trong phòng không có người nào khác, ta ngồi ở bên giường chờ Liễm tỉnh dậy, còn Nam Thừa Diệu thì yên lặng đứng ở phía sau người ta, không nói lời nào.

Từ trong giấc ngủ, Liễm chậm chậm mở to mắt, ta nắm lấy tay hắn, hô hấp gần như tắt nghẹn.

“Bỉ ngạn sinh hương”, tuy rằng ta đã nghe Tô Tu Miển nói qua công hiệu của nó, nhưng lại chưa từng nhìn thấy, đây còn là lần đầu tiên dùng đến. Mà lại dùng trên chính người thân nhất của mình, ta không thể nào không căng thẳng.

Ánh sáng rời rạc trong đôi mắt hắn dần dần tụ lại và ta nhìn thấy bóng dáng của mình trong đó.

Hắn bình tĩnh nhìn ta, khẽ chớp mắt, lại chớp mắt một cái, dường như có chút giật mình.

Ta hít sâu một hơi, ngăn lại dòng nước mắt đang dâng lên trong khóe mắt, giọng nói nhu hòa: “Đệ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Thử cử động thân thể một chút xem. . .”

Lời của ta còn chưa nói hết, hắn bỗng nhiên ngồi bật dậy ôm chặt lấy ta, nhưng bởi vì tác dụng của thuốc vẫn còn, mà động tác vừa rồi của hắn lại quá gấp rút nên nhất thời vô lực, nặng nề ngã xuống giường, cánh tay của ta bị hắn giữ chặt, vì thế cả người liền ngã lên người hắn.

Hắn cũng không buông tay, ngược lại còn tăng thêm lực ôm chặt lấy ta, giọng nói truyền tới mang theo vài phần căng thẳng mà run rẩy: “Nhị tỷ, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này.”

Cánh tay hắn ôm lấy ta chặt như vậy, chặt đến nỗi làm ta thấy đau, ta khẽ nhắm mắt lại, thở dài.

Đang muốn lên tiếng nói gì đó, lại chợt nghe thấy giọng nói của Nam Thừa Diệu lạnh lùng truyền đến từ phía sau, từng chữ rõ ràng: “Người cho rằng có thể được sao?”

Ta cảm thấy, thân thể của Liễm, trong một khắc này liền căng cứng.

106. Chương 106

Ta cứng đờ trong vòng tay của Liễm, do tác dụng của thuốc vẫn chưa dứt nên hắn cũng không còn quá nhiều sức lực, và vì sợ làm hắn tổn thương nên ta không dám chống cự, mà hắn cũng không có khả năng tránh khỏi ta, duy chỉ có ánh mắt là vẫn cảm hận như trước: “Nhị tỷ, chính đám người Nam gia bọn họ hại chúng ta tan cửa nát nhà, ta sẽ không tha cho hắn!”

“Nếu không nhờ tỷ tỷ của ngươi, ngay đến cơ hội sống sót để nói ra những lời này ngươi cũng không có, nói chỉ đến chuyện tha hay không tha?” Nam Thừa Diệu khẽ cười, ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt: “Buông tay, tỷ tỷ của ngươi đang mang thai, không chịu nổi sức ép như vậy.”

Liễm càng lúc càng tức giận ra mặt, nhưng cũng không dám tiếp tục lộn xộn, đôi mắt đau thương thù hận mà tuyệt vọng khiến lòng ta đau nhói, lại lo lắng hắn làm loạn vô ích đánh mất đi con đường sống của mình, nóng lòng nói: “Liễm, dù ít dù nhiều gì thì điện hạ cũng đã giúp đỡ đệ, có thể đệ mới không xảy ra chuyện gì, đừng âm ỉ nữa!”

Mỉm cười chua chát, Liễm nói: “Trước, hắn hại ta tan cửa nát nhà, hiện tại thì giả dạng người tốt thả ta đi, chẳng lẽ còn muốn ta biết ơn hắn sao?”

Ta cầm chặt cánh tay hắn, nhắm mắt lắc đầu, giọng nói dù nhẹ nhàng nhưng rõ ràng từng tiếng: “Ta chỉ muốn đệ sống thật tốt.”

Tiếng cười vụt tắt, không khí oán hận chậm chậm tan đi, dường như hắn muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng giọng nói của Nam Thừa Diệu đã nhanh chóng truyền đến, vẫn không có một chút cảm xúc nào . . .

“Bên ngoài đã chuẩn bị ngựa và ngân lượng, đủ để người ổn định cuộc sống sau khi rời khỏi Thượng Kinh, trước khi trời sáng phải rời khỏi đây, sẽ không có ai nghi ngờ.”

Hắn vừa nói xong, vừa ném “Trạm Lô” ở trong tay về phía Liễm, Liễm theo quán tính đưa tay đón lấy, ánh mắt thù nghịch dần trở nên sâu thẳm khi nhìn thấy “Trạm Lô” trong tay, thật lâu sau, đưa mắt nhìn lên, khẽ cười giễu. . .

“Tam điện hạ không sợ thả hổ về rừng sao? Hiện tại người không giết ta, về sau nhất định sẽ hối hận, bởi vì một ngày nào đó ta sẽ trở lại Thượng Kinh, bắt Nam gia các người nợ máu phải trả bằng máu!”

“Liễm!”

Hắn không nhìn ta, mà đưa mắt nhìn chằm chằm vào Nam Thừa Diệu, Nam Thừa Diệu lại không để tâm, thản nhiên nói như trước: “Muốn tìm ta báo thù, trước hết người nên sống sót mà rời khỏi Thượng Kinh, chẳng mấy chốc là trời sáng.”

Ánh mắt Liễm vắng lặng nhìn vào Nam Thừa Diệu: “Ta sẽ không cảm tạ người, nhớ rõ lời ta, một ngày nào đó ta sẽ trở lại.”

“Nam Thừa Diệu ta làm việc không cần người khác phải cảm kích.”

Lời nói của hắn dù rằng không nặng nề, nhưng giữa cái vẻ lạnh nhạt hờ hững đó lại có một chút gì đó thâm lương mà đoạn tuyệt, mỗi một từ như khảm sâu vào trong lòng ta, ta quay đầu lại, nhìn thấy ánh sáng xanh nhạt trong đáy mắt của hắn.

Một dòng cảm xúc hỗn loạn không nói nên lời bất chợt dâng lên ở trong lòng, nhưng khi còn chưa kịp hiểu rõ Liễm đã nắm lấy tay ta: “Nhị tỷ, chúng ta đi!”

“Người nghĩ rằng ta sẽ cho người mang nàng đi sao?” Nam Thừa Diệu lạnh lùng nhìn về phía bàn tay Liễm đang giữ lấy tay ta, giọng nói vốn đã rét lạnh giờ lại mang theo vài phần hàn khí.

“Chẳng lẽ phải để nàng tiếp tục ở lại bên cạnh kẻ thù sát phụ diệt tộc, trải qua những ngày sống không bằng chết?” Liễm châm chọc hỏi.

Nét mặt Nam Thừa Diệu thoáng cứng đờ, sau đó chậm rãi nói: “Sống không bằng chết, cũng là sống, chỉ cần sống, mọi chuyện đều có thể.”

Hắn nhắm mắt lại, giọng nói lạnh lùng lại truyền đến: “Từ giờ đến lúc trời sáng chỉ còn hai canh giờ, đến lúc này cả người cũng không ra được kinh thành, người muốn nàng cùng người chịu chết sao?”

Liễm vẫn cố chấp kéo tay ta, nhìn vào đôi mắt của ta, chưa bao giờ hắn nghiêm túc như lúc này: “Nhị tỷ, tin ta, ta sẽ không để tỷ chịu khổ, chúng ta rời khỏi nơi này trước, sau đó lại tìm cơ hội trở lại đón Tam tỷ, nhất định ta sẽ có cách, tin tưởng ta, tỷ không cần phải lo lắng điều gì.”

Sâu trong đôi mắt của hắn hiện ra một ánh sáng tối tăm mà sâu nặng, dù rằng đã che giấu đi vẻ căng thẳng nhưng sự dịu dàng đó là không thể nhìn nhầm, giọng nói chắc chắn đó làm ta thoáng lạng đi một lúc, nhưng vẫn không thể vui vẻ.

Đáy lòng khẽ thở dài, nếu có thể, ta muốn hắn vứt bỏ đi trách nhiệm cũng như thân phận của Mộ Dung Liễm, chỉ cần hắn sống một cuộc sống vô sầu vô lo, ngao du sơn thủy.

Nhưng, nhìn vào hắn lúc này, ta chỉ thấy những đau đớn cố chấp đang khắc sâu vào trong đôi mắt của hắn, biết rằng tất cả chỉ còn là mong ước của riêng ta.

Ta không thể lên tiếng khuyên hắn, mà dù có khuyên bảo thì hắn cũng sẽ không nghe theo.

“Người phải đi một mình, không đi thì người cứ ở lại đây mà chờ chết, ta tuyệt đối không để người mang nàng theo.” Lời nói lạnh nhạt của Nam Thừa Diệu mang theo vài phần bức mình, xoay người đẩy cửa bước ra, một tiếng ngựa hí cũng theo đó mà cất lên.

Ta hít sâu một hơi, ngay lập tức kéo Liễm đứng lên, đi về phía cửa: “Đệ đi nhanh lên, trời sắp sáng.”

Hắn cố chết nắm lấy tay ta: “Nếu đi thì cùng đi, ta không thể để tỷ một mình ở lại nơi này!”

Ta vừa liều mạng đẩy hấn đi, vừa tránh bị hấn giữ chặt: “Ta sẽ không đi cùng đệ, đệ đi nhanh lên, ta uống phỉ sức lực như vậy để cứu đệ thoát ra, không lẽ lại để đệ ở lại chỗ này chờ chết sao?”

Hấn ương ngạch không chịu đi, cũng cố chấp không buông tay: “Tỷ và Tam tỷ là người thân duy nhất còn lại của ta, hiện tại ta không có cách nào cứu Tam tỷ, nhưng ngay đến cả tỷ mà ta cũng không thể bảo vệ vậy ta còn sống làm gì, không bằng chết đi!”

Bất luận ta khuyên bảo thế nào, tay dùng sức bao nhiêu thì hấn vẫn cố chấp không chịu nhúc nhích. Mắt thấy sắc trời đang dần sáng, trong lòng càng lúc càng lo lắng.

Tính tình hấn ta là người hiểu rõ, biết rằng không thể, tâm đành nhanh chóng quyết định, ta cắn răng lên tiếng: “Buông, ta vốn không phải là tỷ tỷ của đệ!”

Hấn làm lơ không chịu nghe, cười nhạt: “Ngay cả lời nói như vậy, tỷ cũng có thể nói được! Nhưng ta cho tỷ biết, vô ích!”

“Đệ nghĩ ta lừa đệ? Ta cũng hy vọng là thế! Nhưng thật sự ta không phải là tỷ tỷ của đệ, Mộ Dung Thanh chân chính đã chết rồi!”

Có lẽ vì trong giọng nói của ta chứa đựng quá nhiều cảm xúc hỗn loạn, quá nhiều phiền muộn nặng trĩu không thể giả tạo, hấn chợt cứng đờ nhìn ta không nói một lời.

Ta nhắm mắt lại, kiên cường đè nén từng chút cảm xúc của mình, mở miệng nói: “Liễm, ta chưa từng lừa gạt đệ, hiện tại sẽ không và tương lai cũng thế, ta thật sự không phải tỷ tỷ của đệ. Năm đó Tô tiên sinh cứu ta và tỷ tỷ của đệ, do rất nhiều lý do mà hấn thay đổi dung mạo của ta, để cho ta thay thế thân phận của Mộ Dung Thanh, ta vì mất đi trí nhớ nên cũng cho rằng mình thật sự là Mộ Dung Thanh, mãi cho đến vài ngày trước, khi ta đến Tà Y Cốc, chính miệng Tô tiên sinh đã nói cho ta, vì vậy mà ta mới biết. Ta sẽ không lừa đệ, Tô tiên sinh cũng sẽ không gạt ta, tất cả những chuyện này dù rằng hoang đường, nhưng lại là sự thật. . .”

“Vậy tỷ là ai, ai mới là tỷ tỷ của ta?” Hấn cắt ngang lời ta.

“Tỷ tỷ đệ đã chết, còn ta là ai đã không còn quan trọng.” Ta không nói với hấn chuyện về Tang Mộ Khanh, có lẽ làm như vậy là quá ích kỷ, nhưng nàng ấy đã không còn trên đời này, nói cho Liễm biết thì cũng chỉ làm hấn thêm đau buồn, có thể một ngày nào đó ta sẽ đích thân nói với hấn, nhưng không phải là bây giờ.

Ta nhìn vào đôi mắt của hấn, gần như phải dùng hết toàn bộ sức lực ta mới có thể tiếp tục nói, nhưng mỗi một từ cũng đã không còn rõ ràng—

“Hôm nay, gia tộc mà đệ luôn dựa vào đã suy sụp, không thể mang đến cho đệ che chở và vinh quang; người mà đệ tin nhiệm lại là kẻ phản bội, dùng sự tin tưởng thậm chí là cả tính mạng của đệ để đổi lấy vinh hoa phú quý; vì nhất thời xúc động mà đệ gần như hại chết chính mình, bây giờ người thân duy nhất của đệ chỉ còn Diễm nhi, muội ấy còn chờ đệ đến cứu, nhưng hiện tại, đệ vốn không có khả năng làm việc này!”

Hấn không nói, chỉ nhìn ta thật sâu, mà ta vẫn cố chấp ép bản thân phải đứng thẳng, gần từng tiếng nói với hấn: “Cho nên, đệ không thể tiếp tục tùy tiện như vậy, phải học cách lớn lên, bởi vì từ giờ trở đi, trên đời này, người có thể giúp đệ chỉ có chính đệ mà thôi. Đệ phải nhớ kỹ, từ lúc này trở đi, thiếu gia Mộ Dung gia phóng túng ung dung ngày xưa đã chết, mãi sẽ không còn Mộ Dung Liễm, bắt đầu từ bây giờ, cuộc sống của đệ đã hoàn toàn thay đổi, người đệ có thể dựa vào cũng chỉ có mình đệ, đệ có hiểu hay không?”

Ánh mắt hấn chấn động bất ổn, nhưng vẫn không ngừng rời mắt khỏi ta: “Tỷ thì sao? Bởi vì chúng ta không có huyết thống, cho nên tỷ muốn rũ bỏ toàn bộ quan hệ với ta sao, từ nay về sau, xem ta như người lạ?”

Ta cắn răng định sẽ gạt đầu, thế nhưng hấn đã một tay giữ chặt lấy ta ở trong lòng: “Tỷ không cần nói, vì tỷ có nói thế nào ta cũng không tin, ta không phải đứa ngốc, một khúc “Tư Quy” kia, tình cảm trong đó sao có thể là giả?”

Ta có cảm giác ẩm ướt ẩm nóng nơi cổ mình, đáy lòng bỗng nhiên đau xót, muốn ngẩng đầu nhưng hấn lại không cho.

Hắn giữ chặt ta ở trong lòng ngực của hắn, tiếng nói hơi run rẩy, nhưng từng lời lại kiên định như sắt: “Tỷ nói không sai, hiện tại ta không có năng lực đưa tỷ rời đi, nhưng, các người chờ ta, có một ngày ta sẽ trở lại, ta sẽ không để hai người chờ lâu, ta thề.”

107. Chương 107

Nam Thừa Diệu đứng bên ngoài cửa, đưa lưng về phía chúng ta, khoảng cách cũng không phải là gần, ta thật không rõ là hắn có nghe thấy những lời ta vừa mới nói hay không.

Nhưng hắn là người, nếu đã lựa chọn cách rời đi trước thì nhất định là khinh thường việc nghe lén, mà cho dù hắn có nghe thấy, có biết ta không phải là Mộ Dung Thanh thật sự thì ta cũng chẳng hề quan tâm.

Ta nhìn bóng dáng Liễm ngồi trên lưng ngựa, càng lúc càng đi xa, mãi mà ta vẫn không nỡ thu hồi tầm mắt của mình, còn hắn, lại không hề quay đầu lại một lần.

Những thứ ta từng có, đang mất đi từng chút một, không biết rồi sẽ còn bao nhiêu thứ nữa mất đi.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Liễm, chẳng biết từ lúc nào Nam Thừa Diệu đã đi tới bên người của ta, vòng tay ôm lấy bả vai ta: “Nàng không cần lo lắng, sẽ không có việc gì.”

Tâm trạng mờ mịt không hiểu rõ, nhưng ta cũng không hề tránh khỏi hắn, chỉ ngơ ngẩn nhìn về phương hướng Liễm rời đi.

Hắn buông ta ra, đi về phía con ngựa đang đứng dưới tàng cây, dắt ngựa bước đến, sau đó không đợi ta có phản ứng, liền vươn tay đỡ ta lên lưng ngựa.

Ta có hơi giật mình, nhưng vẫn chỉ im lặng, hắn có thể đi được một bước thế này, ta đã cảm kích hắn, thật sự không có lý do gì để hắn phải giúp ta, một kẻ cô độc không bờ không bến.

Nam Thừa Diệu cũng không nói gì thêm, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, ôm ta vào trong lòng ngực, thúc ngựa phi tới trước.

Hắn dùng áo khoác của mình chắn gió cho ta, cả người ta có chút cứng đờ, hai mắt nhắm nghiền, nhưng cũng không có tránh ra.

Con ngựa này giống như ngựa mà Liễm đã từng cưỡi trước đây, bề ngoài nhìn vào không có gì đặc biệt, nhưng khi tự mình cưỡi lên thì mới nhận ra, tuy là không thể so với “Đạo ly khinh thông” và “Trục Phong”, nhưng chắc chắn nó là một con ngựa tốt hiếm có.

Ta nghĩ Nam Thừa Diệu sẽ mang ta quay về Tam vương phủ, nhưng không ngờ ngựa lại chạy về hướng ngược lại, đang bắn khoăn không biết thế nào, khe gương mắt, phía trước chính là An Định môn.

Tâm trạng rối bời, ngoái đầu nhìn lại, gương mặt của hắn sáng tối giữa sắc trời, tựa như một bức điêu khắc hoàn mỹ.

Hắn không nói gì, chỉ giục ngựa chạy đến cổng An Định môn, tự mình nhảy xuống, sau đó đưa tay ôm ta xuống.

Thủ vệ ở An Định môn, mặt mày không chút biểu cảm, giống như một bức tượng dựng đứng, tư thế như không nghe không thấy hết thảy mọi chuyện xung quanh, trong một lúc nhìn thấy Nam Thừa Diệu bất chợt xuất hiện, tất cả đều có hơi kinh hãi, nhưng lại không hoảng loạn, chỉ im lặng hành lễ với hắn.

Chúng ta đi thẳng lên cửa thành, có gặp phải một vài tên thủ vệ, đúng là không ngoài dự đoán, tất cả bọn họ đều có cùng một biểu cảm với những tên thủ vệ dưới cổng thành.

Ta biết đây hẳn là do hắn sắp xếp, những người được chọn gác vào đêm nay chắc hẳn không phải người bình thường, cũng hiểu được hắn đưa ta đến đây là muốn ta nhìn thấy Liễm bình yên vô sự rời Thượng Kinh, tận trong đáy lòng, không phải là không có một chút cảm động.

Hắn dẫn ta đến nơi cao nhất của An Định môn, ôm lấy bả vai của ta hướng về phía ngoài cổng thành.

Đang bản khoăn khó hiểu thì bất chợt ở phía cuối tầm mắt là một bóng người rất nhỏ đang chạy về phương xa.

Không thể kiềm chế cảm giác xúc động, ta vươn tay tựa vào tường thành khô ráp, thật ra cũng không nhìn thấy rõ cái gì, chỉ là một bóng dáng mơ hồ, nhưng, ta biết đó là Liễm.

Như vậy, Nam Thừa Diệu phóng ngựa như bay mang ta đến đây là muốn cho ta tiễn Liễm thêm một đoạn đường sao?

Ta không hề quay đầu lại, vẫn chỉ nhìn theo bóng dáng mơ hồ càng lúc càng xa của Liễm, chậm chậm biến thành một chấm đen nhỏ nhoi, sau đó hoàn toàn biến mất giữa đất trời mênh mông. Nhưng, ta biết, Nam Thừa Diệu vẫn đứng phía sau người ta, cùng ta nhìn Liễm rời đi, có lẽ một ngày sau đó Liễm sẽ là đại địch của hần, hoặc là, hần vốn chưa từng đem Liễm để vào mắt.

Ta không biết mình đã đứng ở đây bao lâu, lúc này sắc trời đã dần dần sáng rõ, nhưng Nam Thừa Diệu cũng không hề thúc giục ta, hần chỉ cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên người ta, sau đó lại lẳng lặng đứng bên cạnh ta, mãi cho đến khi một tên thuộc hạ của hần mang theo chiếc làn đựng thức ăn bước đến.

“Điện hạ, nhiệt độ bên ngoài đang thấp dần, trên cổng thành lại có gió lớn, ở nơi thế này trong một lúc không thể chuẩn bị được thứ gì tốt, mặt tướng chỉ có một chút cháo hoa, thỉnh điện hạ và Vương phi dùng tạm để ấm người.”

Người nọ mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng nghe cách nói chuyện của hần với Nam Thừa Diệu cũng không hề có một chút khách sáo xa lạ, chỉ là cháo hoa mà hần cũng dám đem ra dâng lên Nam Thừa Diệu, xem ra thật sự là vì suy nghĩ cho Nam Thừa Diệu, hần là người tâm phúc của hần.

Nam Thừa Diệu nhìn thoáng qua bát cháo hoa nóng hổi, lại nhìn thấy ta co ro giữa gió lạnh, thản nhiên lên tiếng: “Cũng được.”

Người nọ dẫn chúng ta đến phòng nghỉ của quan quân giữ thành, bên trong hiển nhiên cũng không có người lạ, hần múc một chén dâng cho Nam Thừa Diệu, Nam Thừa Diệu nhận lấy rồi đưa đến trước mặt ta: “Trước tiên nên làm ấm người một chút, sau khi hồi phủ lại bảo hạ nhân chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Ta gật đầu, có chút không yên lòng uống hết bát cháo, khi cùng hần rời khỏi nơi đó, trời đã sáng từ lúc nào.

Ngựa đi thẳng một đường trở lại vương phủ, vì để tránh tai mắt của mọi người, chúng ta đi vào từ cửa sau, chỉ còn cách một đoạn đã nhìn thấy Tần An đang lo lắng đứng ở cửa, không ngừng nhìn quanh.

Ở trong trí nhớ của ta, Tần An luôn luôn bình thản điềm tĩnh, chưa bao giờ ta nhìn thấy ông ta bồn chồn như vậy.

Trong lòng có hơi nghi hoặc, ngay sau đó, tầm mắt của ta vừa vặn chạm vào ánh mắt của ông ta, tâm không khỏi trầm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Thừa Diệu ôm ta xuống ngựa, trầm giọng hỏi.

Tần An chần chờ một lúc, định bước đến nói riêng với Nam Thừa Diệu

Cảm giác bất an ở trong lòng không hiểu sao càng lúc càng lớn dần, ta vội lên tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì, không được tránh ta, cứ nói ở đây!”

Gương mặt của Tần An thoáng nhìn ta lo lắng, sau lại nhìn Nam Thừa Diệu, Nam Thừa Diệu đứng đấy, mặt không chút biểu cảm, không có bất kỳ ý kiến gì.

Có lẽ vì biết cuối cùng cũng không thể giấu được ta, Tần An đành cúi đầu nói: “Sơ Ảnh cô nương xảy ra chút chuyện, nhưng Vương phi không cần lo lắng, Tầm Vân và Trục Vũ đều đang ở Hà Phong Hiên chăm sóc nàng, cũng đã mời Thuần tiên sinh đến. . .”

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ta không muốn nghe câu trả lời mơ hồ như vậy.” Ta nhìn chăm chăm vào mắt ông ta, nhấn mạnh từng chữ.

Tần An im lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Sáng sớm thức dậy, Sơ Ảnh cô nương không nhìn thấy Vương phi, có hơi lo lắng nên muốn đến Khuynh Thiên Cư tìm chúng nô tài để hỏi, lúc đi qua Thiều

Nghi quán, không cẩn thận đụng phải Đỗ cô nương, Đỗ cô nương bị kinh động đến thai khí, có lẽ là nghĩ Sơ Ảnh cố ý, vừa lo lắng cho đứa bé vừa hoảng sợ nên đã ra lệnh cho hạ nhân ở Thiều Nghi quán ra tay đánh nàng, chúng nô tài chạy đến chậm trễ, dù rằng đã khuyên dừng đánh, nhưng Sơ Ảnh cô nương đã bị thương. Những người đó lão nô đều đã trừng trị.”

“Thanh nhi —”

Ta choáng váng ngã xuống, Nam Thừa Diệu vội vàng đưa tay đỡ lấy ta, gương mặt hắn trở nên trắng bệch, vẻ đau thương hiện rõ trong đôi mắt sâu thẳm đó, dường như còn có chút sợ hãi căng thẳng.

Ta hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vững tinh thần, sau đó đứng thẳng dậy, từng chút từng chút một rời khỏi cánh tay của hắn.

Không hề quay đầu nhìn hắn, ta chỉ đưa mắt gặng hỏi Tần An, giọng nói bình tĩnh đến tê dại: “Hiện tại Sơ Ảnh thế nào?”

Ánh mắt của Tần An trong một thoáng khẽ hiện ra một tia sáng bất an, dù ông ta đã nhanh chóng hạ tầm mắt nhưng vẫn không thể tránh khỏi đôi mắt của ta,.

“Tần An đứng ở đây chờ diện hạ và Vương phi, cũng không biết hiện tại Sơ Ảnh cô nương thế nào, nhưng đã có Thuần tiên sinh cùng với Tầm Vân Trục Vũ, mong Vương phi đừng quá lo lắng.”

Ông ta nói như thế.

Ta cũng chỉ hờ hững gật đầu, không nói thêm gì, tiến vào phủ, bước từng bước về phía Hà Phong Hiên.

Hà Phong Hiên chỉ là một tiểu viện, không thể nào so sánh với Mặc Các, vì vậy, khi chỉ vừa bước vào cửa chính, ta đã nghe thấy giọng nói của Thuần Du Ý từ trong phòng truyền đến —

“... Thân thể của nàng vốn đã bị tổn thương nặng, hơn nữa còn có tình trạng khó thở và nhiễm lạnh, nay lại chịu một trận đòn tàn nhẫn như vậy, hiện giờ cho dù là ta cũng lực bất tòng tâm . . .”

108. Chương 108

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, mọi người bên trong thấy ta tiến vào liền vội vàng đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía ta vừa có một chút áy náy vừa lo lắng.

Miệng vết thương trên người Sơ Ảnh đã được xử lý qua, lúc này, nàng an tĩnh nằm trên giường, thân mình phủ một lớp chăn mỏng, đôi mắt khép hờ, vẫn là nét mặt thanh tú nhu thuận đó, giống như nàng đang nằm ngủ say sưa.

Chỉ có điều, đôi môi của nàng trắng bệch, gương mặt cũng không còn một chút máu.

Thuần Du Ý thấy ta tiến vào, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn ta, không hề nhúc nhích.

Ta cũng không để ý tới hắn, chỉ nhìn về phía Ly Mạch mà lên tiếng, giọng nói run lên: “Li Mạch cô nương, cầu xin cô nương cứu Sơ Ảnh, ta xin cô nương, cứu nàng.”

Li Mạch đứng dậy từ bên giường Sơ Ảnh, lần đầu tiên nàng nhìn ta mà không hề có một chút chán ghét châm chọc, nàng chỉ hờ hững lên tiếng: “Tam vương phi, không phải ta không muốn, chỉ là thầy thuốc cứu bệnh không cứu mạng, ta vô lực.”

Đôi tay của ta bỗng nhiên lạnh buốt, nét mặt Li Mạch liền biến sắc, nàng bước đến một bước nắm lấy bàn tay ta, nhanh chóng đâm ngón châm vào huyệt vị, sau đó nói: “Vương phi cũng là người biết y thuật, sinh lão bệnh tử vốn là chuyện bình thường của con người, không cần phải buồn khổ như vậy, dù rằng không phải vì mình, nhưng là bậc phụ mẫu Vương phi cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng.”

Ta nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói Sơ Ảnh nhẹ nhàng gọi ta—

“Tiểu...Tiểu thư?”

Ta vội vàng muốn chạy đến, Li Mạch liền cúi đầu nói thầm với ta, dường như giọng nói còn mang theo một chút thở dài: “Có lời gì, tốt nhất Vương phi nên nói với nàng.”

Ta ngồi ở bên giường, cầm lấy bàn tay Sơ Ảnh, giữ chặt như vậy giống như muốn nắm lấy sinh mệnh đang từng chút trôi đi của nàng.

Tinh thần Sơ Ảnh dường như khá hơn đôi chút, nàng nhìn ta, trong đôi mắt là thần sắc vui mừng mà thanh thản: “Tiểu thư, thật tốt khi người không có chuyện gì, buổi sáng em không thấy người ở phủ, sợ đến chết . . .”

Nước mắt của ta rơi xuống, nắm lấy tay nàng, vừa tự trách mình vừa khổ sở đến không nói được nên lời.

Nếu như, ngay từ khi bắt đầu ta đã nói rõ với nàng; nếu như, đêm qua ta không bảo nàng rời đi, hay là nói cho nàng biết ta phải ra ngoài; nếu như, ta không ở lại trên An Định Môn lâu như vậy; nếu như, ta không uống bát cháo hoa kia...

Có phải, nàng đã không gặp phải chuyện như vậy?

“Tiểu thư . . .Người đừng buồn. . .Em có mấy lời muốn nói riêng với người. . .”

Sơ Ảnh cố sức mở miệng, Tầm Vân nghe vậy liền lập tức dẫn mọi người ở trong phòng ra ngoài, Nam Thừa Diệu nhìn ta thật sâu, ta có thể cảm nhận được tầm mắt của hắn vốn chưa một phút nào rời khỏi người ta, nhưng ta lại không một lần quay đầu nhìn.

Cuối cùng, hắn vẫn im lặng xoay người, một câu cũng không nói, cửa liền đóng lại, ngăn cách ở hai đầu.

“Tiểu thư, xin lỗi, em không thể tiếp tục chăm sóc người. . .” Giọng nói của Sơ Ảnh nhẹ nhàng vang lên: “Em thực xin lỗi tướng gia và phu nhân, thực xin lỗi Thanh tiểu thư thật sự, em vốn nghĩ, vĩnh viễn em sẽ không rời bỏ tiểu thư và cũng không thất hứa với Tô tiên sinh, nhưng em lại không làm được. . .”

Ta rung động nhìn nàng, còn nàng thì cố sức mở khóe môi, tiếp tục lên tiếng: “Thật ra, từ sau cái ngày Tang cô nương đến tìm chúng ta, em đã từ từ nhớ lại, biết rằng có thể nàng ấy mới thật sự là Thanh tiểu thư. . .Bởi vì có nhiều chuyện chỉ có hai người mới biết, nàng ấy còn biết trên tay em có vết thương . . .”

Nàng dừng lại một lúc, sau đó thì đột nhiên đổi hướng sang chuyện khác: “Tiểu thư, người còn nhớ khúc nhạc đầu tiên người dạy em đàn không? Là khúc ‘U Lan’ đúng không?”

Ta rưng rưng gạt đầu, nàng nhìn thấy, mỉm cười thỏa mãn: “Em cũng nhớ rõ, nhớ người dạy em đọc sách, dạy em viết chữ, còn cả khi ở Mạc Bắc, tiểu thư vì cứu em ngay đến tính mạng cũng không quan tâm. . .Cho nên, với Sơ Ảnh, tiểu thư chỉ có một, chính là người . . .Khụ Khụ. . .”

“Ta biết, ta biết, em đừng nói nữa . . .”

Ta giữ chặt tay nàng, nước mắt rơi như mưa, còn đôi mắt nàng nhìn ta lại mang theo vẻ lưu luyến như không muốn xa rời, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, em lúc nào cũng hấp tấp, không bao giờ giữ được chuyện, vốn dĩ em muốn vĩnh viễn chôn sâu bí mật này . . . Nhưng, hiện tại Mộ Dung gia cũng không còn, người cũng đừng trách Tam điện hạ, khi nhìn thấy điện hạ lao vào đám cháy cứu người, em biết điện hạ là thật tâm nghĩ đến người, tiểu thư . . .Còn việc em bị đánh, người cũng không nên trách điện hạ, chuyện này vốn không liên quan đến Tam điện hạ, chỉ do em không cẩn thận, người đừng đau lòng. . .cũng đừng vì em mà làm điều gì . . .Khụ . . .”

Nước mắt của ta từng giọt từng giọt rơi lên mu bàn tay nàng, trong khi đó, ánh sáng trong vắt trong đôi mắt của nàng lại đang từng chút một tan rã, giọng nói vẫn cố sức mà gắng gượng vang lên —

“Tiểu thư . . .Người đồng ý với em . . . không được trách điện hạ . . .hãy tha thứ cho điện hạ . . .Cũng giống như trước đây . . .Giống như khi ở Mạc Bắc . . .Vì . . .Chỉ có như vậy . . .Tiểu thư . . .Người mới có thể . . .Hạnh phúc.”

Giọng nói của nàng dần dần mất đi, hai chữ cuối cùng, “Hạnh phúc”, thật ra đã mơ hồ khó mà nghe thấy, nhưng ta biết ta không nghe lầm, cứ như vậy mà chậm chậm mà nhẹ nhàng chìm vào đáy lòng của ta.

Ta ôm lấy thân thể của nàng, cảm giác nàng đang từng chút lạnh dần ở trong lòng của ta, ta không muốn buông ra, Sơ Ảnh của ta, ngày thường sợ nhất là lạnh.

Ta không biết mình ngồi đó đã bao lâu, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng cửa mở nhẹ nhàng, nhìn thấy Nam Thừa Diệu đi đến trước mắt ta, muốn đỡ lấy bờ vai ta, giọng nói của hắn từ trước đến nay vốn luôn bình

tĩnh như thường, thế nhưng lần đầu tiên lại có mấy phần chần chừ mà đau xót, hấn gọi ta: “Thanh nhi . . .”

Ta không tránh khỏi hấn, thậm chí cũng không hề thay đổi tư thế đang ôm Sơ Ảnh, chỉ lẳng lặng ngược mắt, nhìn hấn: “Điện hạ, Sơ Ảnh đã chết.”

Đôi mắt thăm trầm đỏ hiện ra vẻ đau đớn thương tiếc, dường như muốn nói điều gì, nhưng lại không biết làm thế nào để lên tiếng.

Ta vẫn chăm chăm nhìn vào đôi mắt của hấn, từng chữ từng chữ thoát ra: “Là do Đỗ Như Ngâm đánh chết.”

Hấn đột nhiên ôm chặt lấy ta: “Thanh nhi, ta biết nàng đau thế nào, hận thế nào, nàng yên tâm, ta sẽ không để Sơ Ảnh chết oan như vậy, nàng tin ta . . .”

“Điện hạ muốn làm thế nào?” Ta ở trong lồng ngực của hấn, không hề vùng ra mà chỉ gần từng tiếng, nói: “Nếu ta nói, ta muốn ngay lúc này Đỗ Như Ngâm phải chôn cùng Sơ Ảnh, điện hạ có đồng ý không?”

Thân thể của hấn chợt cứng đờ, vòng tay ôm lấy ta vì thế mà cũng chặt hơn, hấn khó khăn lên tiếng: “Thanh nhi, nàng tin ta, ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta, nhưng, bây giờ thì chưa được. . .”

“Đi ra ngoài.” Ta hồ hững nhắm mắt lại, cắt ngang lời hấn.

“Thanh nhi . . .”

Trong lời nói của hấn dường như có chút hoảng loạn, nhưng ta lại không muốn, cũng không thể nghe, ta bắt đầu cố chết giãy giụa, vô lực mà tuyệt vọng—

“Người đi ra ngoài, Sơ Ảnh còn ở đây, ta không muốn nhìn thấy người, người đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Hấn ôm càng chặt, ta càng vùng ra, ta có thể cảm thấy hấn đang kìm nén nỗi đau khôn cùng trong lồng ngực, nhưng nỗi đau của ta, có ai biết được?

Có lẽ vì tiếng động quá lớn, Li Mạch vội vàng chạy vào phòng, liền mở miệng mắng Nam Thừa Diệu: “Người muốn bức nàng chết sao? Còn không mau tránh ra!”

Nam Thừa Diệu giật mình sợ hãi, vội buông tay, sâu trong đôi mắt tối tăm ấy là đau đớn thê lương, còn có phần nào đó chết lặng, hấn để mặc cho Tần An và Tầm Vân nửa lời nửa kéo ra ngoài.

Li Mạch cũng không hề khuyên ta, chỉ nhanh tay bầy châm lên mỗi huyệt vị trên người ta, ta vẫn không nhúc nhích, tùy theo lời nói của nàng mà nâng tay, buông tay, hít thở.

“Bộ dạng Tam vương phi thế này, không phải là muốn để Sơ Ảnh nhìn thấy chứ, chuyện cũ đã qua, cứ xem như là vì đứa bé trong bụng, Vương phi không nên kích động giống như vừa rồi.” Chắc vì việc bầy châm đã hao phí quá nhiều sức lực và tâm trí của nàng cho nên sắc mặt Li Mạch có chút tái nhợt.

Ta gạt đầu: “Ta muốn một mình ở đây với Sơ Ảnh.”

Nàng không gì thêm, mang theo thùng thuốc ra ngoài, giúp ta khép cửa phòng lại.

Ta nhìn Sơ Ảnh tựa như đang ngủ say ở trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Sơ Ảnh, ta xin lỗi, ta biết em không muốn ta làm điều gì cho em, nhưng, ta lại không thể.”

109. Chương 109

Sơ Ảnh mỉm cười khanh khách chạy tới trước, váy áo nhẹ nhàng uyển chuyển, gió thổi lướt qua vạt áo màu vàng nhạt, nàng cười đến cong cong đôi mắt.

“Chạy chậm một chút, một lát ho khan là lại khó chịu.” Ta đi theo phía sau, muốn đưa tay khoác thêm áo choàng cho nàng, thân thể Sơ Ảnh vốn đã không khỏe, nhất là không chịu được lạnh.

Nhưng, hình như nàng không hề nghe thấy lời nói của ta, cứ mỉm cười như thế mà chạy về phía trước, đột nhiên ngay khúc quanh, nàng va vào Đỗ Như Ngâm.

Ánh mắt Đỗ Như Ngâm oán giận, vừa oán giận nhưng lại mang theo vài phần đắc ý, Sơ Ảnh bị trói trên ghế, gậy gỗ giường cao không chút lưu tình, cứ thế mà đánh liên tiếp lên người nàng, máu tươi nhuộm đỏ váy áo màu vàng nhạt.

Thế nhưng, trên gương mặt của nàng vẫn luôn là nụ cười hồn nhiên trước đây, nàng nhìn ta từ xa, giọng nói mơ hồ, tiểu thư, người cần phải tha thứ cho Tam điện hạ, chỉ có như vậy, người mới có thể hạnh phúc.

Ta muốn bước đến cứu nàng, nhưng thân thể lại không có cách nào nhúc nhích, lời nói tắc nghẹn ngay yết hầu, dồn nén đến nỗi làm ta không thể thở, ta chỉ nhớ rõ, gương mặt mình ướt đẫm dòng nước mắt lạnh lẽo.

“...Vương phi sốt cao... May là Tam điện hạ chưa hề rời đi, luôn âm thầm trông nom, nhờ vậy mà phát hiện kịp thời, bây giờ vẫn chưa quá muộn...Ta muốn nhân sâm, hoàng kỳ, sinh địa, miết giáp, hương phụ...Thời gian ta bày châm tuyệt đối không được quý rầy...”

Ta lơ mơ nghe thấy giọng nói bình tĩnh mà dứt khoát của Li Mạch.

“...Thuần tiên sinh, ta đã nhìn thấy bài thuốc mà trước đây người kê, ta không biết đến cùng thì người có ý đồ gì, nhưng hiện tại tình thế nguy cấp, khả năng sử dụng ‘Họa tấn như sương’ của ta vẫn còn thiếu sót, cho nên ta cần Thuần tiên sinh hỗ trợ...Đối với công tử, tính mạng của Tam vương phi còn quan trọng hơn chính bản thân người, người cứu nàng, cả Tà Y Cốc sẽ nhớ rõ đại ân của người, còn nếu người có bất kỳ hành động nào khác, người cùng Tà Y Cốc là địch. Ta còn muốn nói với người một câu —Y giả phụ mẫu tâm.” (Thầy thuốc có tấm lòng của cha mẹ)

“...Từ sau khi ta đồng ý giúp nàng ấy nói dối, ta đã buông tha tất cả...Ta viết đơn thuốc kia, cũng xem như là không làm trái ý tứ của Khanh nhi... còn về phần, về phần Vương phi có dùng đến hay không, ta không quan tâm...”

“...Bắt đầu đi...”

Giọng nói của Li Mạch cùng với Thuần Du Ý cứ quẩn quanh trong mộng của ta, hư hư thực thực.

Cơ thể ta, khi thì như bị lửa thiêu đốt, khi thì như rơi vào hầm băng, dường như đau đớn khôn cùng, nhưng lại không hẳn là vậy, mãi đến cuối cùng, bóng tối mới từng chút kéo đến, ôn tồn tỉ mỉ vậy lấy ta.

Đến khi tỉnh lại, ý thức vẫn hỗn độn như trước, ta nhìn thấy Sơ Ảnh bón cháo cho ta nên vô thức mở miệng, giống như mỗi một lần trước kia.

Chỉ là không biết vì sao gương mặt Sơ Ảnh lại chậm chậm biến thành Tầm Vân, một ngụm cháo còn chưa kịp nuốt xuống, liền nghẹn nơi cổ họng.

Từng mảnh nhỏ kí ức rời rạc bỗng nhiên hiện rõ trong đầu của ta, ta chợt nhận ra mình vừa ăn phải cái gì, thật ra cũng không phải do ta cố ý mà chính thân thể đã phản ứng lại, ngay đến bản thân cũng không thể kiểm soát, ta nằm ở bên giường, đem toàn bộ ngụm cháo kia nôn ra, tựa như muốn nôn cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài.

Sao ta có thể quên, nếu không phải vì một bát cháo, có lẽ Sơ Ảnh đã không xảy ra chuyện gì, vẫn mỉm cười nhu thuận như trước, vẫn nhẹ nhàng gọi ta tiểu thư.

“Thanh nhi...”

Nam Thừa Diệu hoảng hốt, vội vàng bảo Tầm Vân ra ngoài mời người, lúc này đây ta mới phát hiện từ đầu hần luôn ôm ta trong lòng ngực, muốn tránh ra nhưng lại không còn một chút sức lực, ngay đến việc mở miệng nói ra hai chữ “Buông ra”, ta cũng không làm được.

Không lâu sau, bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân hối hả, ta tưởng là Li Mạch hoặc Thuần Du Ý, thật không ngờ lại là dáng người vắng lặng của Tô Tu Miên.

“Tô tiên sinh, không phải đã nói Vương phi không còn gì đáng ngại sao, sao lại trở nên thế này?” Tầm Vân vội vàng hỏi.

Tô Tu Miên nhìn thoáng qua bát cháo, lại nhìn ta, sau đó thuận tay cầm lấy bát cháo Nam Thừa Diệu vừa đặt lên bàn, ngồi xuống bên giường: “Khuyh nhi, nghe ta nói, hiện tại thân thể của người rất yếu, chỉ có

thể dựa vào bát cháo này để bổ sung nguyên khí, cháo này thật ra cũng chính là thuốc, là ta bảo Li Mạch tự tay nấu, cho dù có khó uống thế nào, người cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng mà cố uống hết, biết không?”

Đôi mắt vốn luôn lạnh lùng không chút cảm xúc, giờ lại chứa đựng một nỗi buồn, lo lắng mơ hồ, hai tay của ta vô thức phủ lên bụng, vẫn không rời khỏi đôi mắt của hắn, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống: “Sơ Ảnh đã chết.”

Lời vừa nói ra, âm thanh khàn khàn không chút sức lực đến cả ta cũng không tin được.

Vẻ thương xót càng hiện rõ trong ánh mắt của hắn, khe gập đầu, giọng nói ôn hòa đó vẫn giống như trong kí ức của ta: “Nhưng ta tin rằng, Sơ Ảnh nhất định không muốn nhìn thấy người tự tra tấn chính mình như vậy, đó cũng không phải là lỗi của người. Hơn nữa, người đã không còn một mình, người còn có đứa bé trong bụng, Khuynh nhi, ta biết người rất đau, cũng rất mệt mỏi, nhưng, người phải kiên cường, đứa bé còn cần người bảo vệ.”

Ta có thể cảm nhận thấy đôi tay Nam Thừa Diệu ôm lấy ta hơi phát run, thế nhưng hắn lại không hề nói một chữ, mà ta cũng không có sức lực để tâm đến hắn, chỉ muốn cố gắng uống hết thìa cháo trong tay Tô Tu Miên.

Ta thật sự rất muốn nuốt xuống, nhưng ta làm không được, ta đem hết toàn lực chế ngự bản năng của mình, nhưng xem ra cơ thể của ta còn ngang ngược hơn cả ý chí, gần như có một sức lực to lớn nào đó ngăn ta không được nuốt ngụm cháo kia, ta lại lần nữa nôn hết ra.

“Đừng dùng cháo, đổi lại là canh hầm không được sao?” Chưa bao giờ Nam Thừa Diệu có vẻ hoảng loạn, lo lắng như vậy, lên tiếng hỏi Tô Tu Miên.

“Nếu có thể, ngay từ đầu ta đã không ép nàng thử.” Tô Tu Miên không hề nhìn hắn, vẫn một mực đưa thìa cháo đến bên môi của ta, giọng nói lạnh lùng vừa rồi cũng trở nên dịu dàng hơn: “Khuynh nhi, thử thêm một lần, được không? Người sắp làm mẫu thân, người phải kiên cường.”

Ta gập đầu, chỉ là ta vẫn làm không được, thân thể dường như có ý chí của riêng mình, cũng không nghe theo ý muốn của ta, ta nhìn bát cháo trong tay Tô Tu Miên, thân thể run lên từng hồi.

Nam Thừa Diệu chợt buông ta ra, hắn đưa mắt nhìn Tầm Vân ý bảo nàng ngồi vào chỗ của hắn, thay hắn đỡ lấy ta.

Sau đó, hắn cũng không nói gì, đón lấy bát cháo trong tay Tô Tu Miên, tự mình uống một ngụm, kề môi áp vào miệng của ta, cũng không quan tâm xem trong miệng ta còn lưu lại vết dơ gì, cương quyết cạy mở môi của ta, đem hết cháo trong miệng chuyển sang, sau đó, một tay giữ chặt lấy thắt lưng của ta, một tay đỡ sau gáy, ép ta phải nuốt hết ngụm cháo kia.

Cứ thế một lần lại một lần, ta không biết mình nuốt được bao nhiêu, lại nôn ra bao nhiêu, chỉ nhớ rõ sức lực từ hắn, cố chấp mà tuyệt vọng, trong khi đôi tay hắn ôm lấy ta lại run lên nhẹ nhẹ, run rẩy đến đau lòng.

Sau đó rất lâu, ý thức của ta vẫn còn hỗn loạn, ta lơ mơ nhận ra có người ôm ta, không ngừng gọi tên ta, cũng giống như, thật lâu thật lâu trước đây.

Nhưng ta biết, lúc này nếu mở mắt ra, sự thật vẫn là sự thật, ta không thể quên đi hết thấy.

Hắn hôn lên môi, lên trán ta, nói với ta rằng, Thanh nhi, quá khứ, tất cả đã qua.

Quá khứ, sao có đi qua?

Có ai biết, nếu yêu đến cùng, hận đến cùng, vậy khi quay đầu nhìn lại, có còn con đường hay không?

Ta không biết mình đã hôn mê bao lâu mới thật sự tỉnh lại, cũng không biết có phải vì một câu nói của Nam Thừa Diệu, ta mới hồi tỉnh hay không?!

Hắn nắm lấy tay ta, giọng nói dịu dàng mà dè dặt, thậm chí có phần không giống như hắn: “Thanh nhi, Diêm nhi sắp đi, nàng có muốn đi tiễn nàng ấy hay không?”

“Đi?” Ta hoảng hốt, cất tiếng hỏi: “Đi đâu?”

“Nàng đừng vội, Diễm nhi không sao,” hấn vội vàng cầm lấy tay ta: “Thái tử bị phế truất, hãy đi U Châu, nàng ấy chỉ đi theo.”

“Diễm nhi đã không còn là Thái tử phi, lại sắp sinh con, U Châu xa như vậy, tại sao nàng phải đi cùng?”

Hấn lẳng lặng nhìn ta: “Là chính Mộ Dung Diễm muốn đi theo Phế thái tử, Diễm nhi đã có ý kiên quyết, ta cũng đã chuẩn bị tầu sớ xin phụ hoàng xá tội chết cho nàng ấy, nàng không cần lo lắng, tất cả đã là quá khứ.”

“Phế thái tử?” Ta bình tĩnh nhìn vào ánh mắt của hấn, vì lo lắng cho Diễm nhi nên đến lúc này ta mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của hấn, khóe môi thoáng hiện ra nụ cười lạnh nhạt mà châm biếm: “Có phải ta nên chúc mừng điện hạ, cuối cùng đạt được ước muốn?”

Đôi mắt hấn đột nhiên đau xót, nhưng đến cùng lại không nói điều gì.

110. Chương 110

Ta không biết mình đã ngủ mê bao lâu, tỉnh lại từ một giấc chiêm bao, vật đổi sao dời.

Thái tử bị phế, Diễm nhi đang mang thai lại phải theo hấn đi U Châu, còn Đỗ Như Ngâm, tính cả nàng ta cùng đứa bé trong bụng đều chết.

Ta thật không biết đến cùng thì chân tướng sự việc là thế nào, khi nói cho ta biết những việc này, giọng nói của Li Mạch cực kỳ bình thản, tựa như đang nhắc đến những chuyện đã xảy ra rất lâu.

Nàng nói cho ta biết, khi Đỗ Như Ngâm đến chùa Phổ Tế Thiền cầu phúc cho đứa nhỏ trong bụng thì bị bọn tử sĩ của phủ Thái tử bắt giữ, uy hiếp Nam Thừa Diệu phải giao ra mật hàm cùng danh sách những kẻ tham gia âm mưu phế Thái tử.

Việc này xảy ra sau khi Sơ Ảnh mất năm ngày.

Hiển nhiên là Nam Thừa Diệu không đồng ý, sau đó ra lệnh cho Đỗ Như Thao dẫn tinh binh đi trước tìm cách cứu viện, trong chuyện này ắt hẳn còn có ẩn tình gì nhưng Li Mạch không hề nhắc đến, chỉ nói với ta, Sơ Ảnh cũng không chết vô ích, huynh muội Đỗ gia đã phải chôn theo Sơ Ảnh.

Còn Đỗ Phụng An, vì không chịu nổi đả kích liền trở nên điên dại, gặp người đều nói nữ nhi của mình sắp trở thành hoàng hậu. Vì thế mà Hoàng thượng hạ chỉ, bãi toàn bộ quan tước.

Ta không biết Nam Thừa Diệu đã dùng đến thủ đoạn gì để khiến đám tử sĩ kia khai ra Thái tử, hoặc giả đám người này chẳng qua chỉ là một tấm bình phong, người bọn chúng thật sự trung thành, không chừng là người khác.

Nhưng, tất cả những chuyện này đã không còn gì quan trọng, quan trọng là...hoàng thượng tin tưởng hấn.

Mà chuyện này lại xảy ra cùng lúc với thời điểm có tin Thái tử âm mưu bức vua thoái vị.

Tất cả có lẽ đều do hấn hao hết tâm tư bày bố, thế thì làm sao Thái tử có thể giành được phần thắng.

Hoàng thượng vốn nghĩ đến chuyện “Ngọc bôi đoạt phách” lần trước mà có ý giết, nhưng cuối cùng lại hạ chỉ, phế Thái tử thành thường dân, hãy đi U Châu.

Có lẽ vì ông ta cũng đã già, không muốn phải trải qua cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, hướng hồ, người tự tay tiễn bước Nam Thừa Miện lại chính là ông ta.

Thời điểm Li Mạch nói cho ta biết tất cả những chuyện này, xe ngựa đang chậm chậm ngừng lại, Nam Thừa Diệu tự tay vén màn xe lên cho chúng ta.

“Tam vương phi, ta cho người biết việc này là vì ta không biết lệnh muội người sẽ nói gì với người, cho nên trước hết người nên biết sự tình hiện tại để chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thân thể của người không thể chịu được kích động, nếu lại tiếp tục suy nghĩ quá nhiều, không cần nói đến đứa bé, ngay đến tính mạng của người cũng khó giữ.”

Li Mạch nói xong, tự mình xuống xe ngựa, ta chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Nam Thừa Diệu, không hề cử động.

Ta đã nghĩ qua rất nhiều cách giúp Sơ Ảnh báo thù, nhưng thật không ngờ, không có một cách nào có thể dùng đến.

Đỗ Như Ngâm đã chết, ta nên vui vẻ, nhưng tại sao ta lại thấy phiền muộn, bị ai như vậy, là vì cái gì đây?

Ta nhìn hần, khóe môi bất chợt hiện ra ý cười lạnh lẽo: “Quyền thế thật sự quan trọng như vậy sao? Vì nó, điện hạ có thể hy sinh cả người nữ tử mình từng yêu, thậm chí cả cốt nhục của mình.”

Ánh mắt của hần tối tăm như đêm, nhưng lại ẩn hiện một tia sáng mỏng manh ương ngạnh không chịu khuất: “Thanh nhi, bất kể nàng tin hay không, cho đến bây giờ ta không hề yêu người nào khác, đứa nhỏ đó cũng không phải của ta.”

Giọng nói phát ra trầm thấp, thêm một chút chua xót thê lương, âm thanh chỉ đủ để hai người chúng ta nghe thấy.

Ta nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của hần, lại nhớ đến lời nói của Họa Ý, Điện hạ luôn túc trực ở Hà Phong Hiên, cuối cùng ta chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt—

“Điện hạ, người làm ta cảm thấy thật đáng sợ.”

Tia sáng còn sót lại trong đôi mắt của hần cũng dần dần lu mờ, ta không hề nhìn lại hần, lập tức bước xuống xe ngựa, hiện tại ta không muốn nghĩ đến chuyện gì khác, ta chỉ muốn gặp Diễm nhi, ta chỉ muốn nàng bình an, yên bình sống hết quãng đời còn lại.

Đây là lần thứ hai ta đến phủ Thái tử, cũng không đến Thụy Hoàng Lâu.

Ta đi theo hạ nhân trong phủ đến một gian nhà đơn sơ, Nam Thừa Diệu và Li Mạch cũng yên lặng đi theo phía sau ta.

Ta không biết có phải do Nam Thừa Diệu đã có sắp xếp trước mà dọc trên đường đi tuyệt nhiên rất im lặng, không hề nhìn thấy một người nào khác.

“Tam vương phi, người nhớ kỹ lời ta vừa nói, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được quá xúc động, ta sẽ chờ ở bên ngoài, nếu có chỗ nào khó chịu phải gọi ta ngay lập tức, ta không hề nói đùa với người, người có hiểu không?”

Ta gật đầu, nhẹ giọng cảm tạ, sau đó đẩy cửa bước vào.

Nữ tử trong phòng, hoa phục giản đơn, mặc dù người ở giữa một căn phòng sơ sài tầm thường nhưng nàng vẫn xinh đẹp, thanh cao như ngày nào.

Nàng nhìn thấy ta, liền mỉm cười: “Thật không ngờ, trước khi đi ta còn có thể gặp tỷ tỷ.”

Một tiếng “Tỷ tỷ”, khiến lòng ta không nén được đau xót, ta nhìn thấy bụng nàng đã nhô cao rất nhiều, cố gắng kiềm chế cảm xúc trong đáy lòng: “Diễm nhi, tại sao muội lại muốn đi U Châu, xa như vậy, thân thể của muội sao có thể chịu được?”

“Tỷ tỷ nghĩ ta làm vậy là vì cái gì? Vì Phế thái tử sao?” Nàng vẫn mỉm cười thản nhiên như trước, lắc lắc đầu: “Không, ta làm như vậy là vì mình, cũng là vì đứa con trong bụng.”

Hai tay của nàng, ân cần xoa lên bụng: “Ta không vĩ đại như vậy, cũng hần chịu hoạn nạn ư, không hề, ta làm như vậy, chẳng qua là vì biết rõ, nếu ở lại Thượng Kinh mà không ở lại bên người Nam Thừa Miện, dù thoát được tội chết, nhưng cũng không thể yên ổn mà sống qua ngày, đáng sợ chính là thế lực của bọn hạ nhân, ngày trước nhìn thấy hoàn cảnh của những di nương không được sủng ái cùng với con của các nàng, giờ thì chính ta rơi vào cảnh ngộ như vậy mới thực sự hiểu được cảm giác này thế nào.”

Ta nhớ lại lúc vừa bước vào đây, trong tiểu viện của nàng không hề có một hạ nhân nào, mặc dù là do Nam Thừa Diệu cố ý an bài, nhưng ta nhìn quanh một lượt căn phòng nàng đang ở, đúng là ngay đến trà bánh đơn giản cũng không có: “Ta tự mình lựa chọn đi cùng Nam Thừa Miện đến U Châu, ít nhất hần rất quan tâm đến đứa bé, mà bất luận là chuyện Mộ Dung gia bị hủy hay chuyện danh phận Thái tử phi bị phế, ta

biết hẳn có phần áy náy với ta, cho nên sau này đối đãi với ta cũng không tệ, cho dù hoàn cảnh có khổ sở một chút, nhưng còn hơn cố chấp ở lại nơi này, ít nhất, đứa nhỏ được an toàn.”

“Diễm nhi...” Ta gọi tên của nàng, nhưng lại không biết làm thế nào nói tiếp.

Nàng bất chợt đưa mắt nhìn ta: “Tỷ tỷ, ta luôn thiếu tỷ một câu xin lỗi.”

Ta nhìn nàng khó hiểu, nàng khẽ cười, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Mạc Bắc.”

Sắc mặt của ta hơi biến đổi, nàng nhìn thấy nhưng vẫn cười nói: “Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, tuy rằng ta biết rất rõ, trong gia đình quan lại ngay đến thân tình cũng có thể lợi dụng, nhưng ta vốn khinh thường những việc như vậy, sau này có một lần trong lúc vô tình, ta mới biết được thì ra Nam Thừa Miện lợi dụng ta để giảng cái bấy đó, thế nhưng mọi chuyện đã quá muộn, thật may là tỷ bình yên vô sự, thậm chí hóa họa thành phúc, ta còn nhớ rõ khi ta đi chúc mừng Nam Thừa Diệu, hẳn tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch, thiếu chút nữa là muốn bóp chết ta.”

Ta khiếp sợ đến không nói nên lời, không chỉ vì lời nói vừa rồi của nàng, mà còn vì tiếng cười hờ hững của nàng.

“Tỷ tỷ không cần nhìn ta như vậy, thật ra ta biết hẳn yêu ta, có lẽ ta cũng yêu hẳn, chỉ là chúng ta lại thích lấy việc chọc giận đối phương làm niềm vui.” Nàng cười cười: “Từ sau lần đó ta mới biết, thì ra hẳn đã sớm biết ta có tâm ý với Tam điện hạ, cho nên mới bày bố âm mưu như vậy. Càng về sau, hẳn càng không chút kiêng dè, lúc nào cũng cười nói kể với ta, Tam điện hạ phong nhã thế nào, Điện hạ cùng tỷ tỷ yêu thương nhau thế nào, hẳn càng nói, ta lại càng tươi cười, thỉnh thoảng còn nói vài câu khen ngợi để chọc giận hẳn, người ngoài đều nói Thái tử cùng Thái tử phi là do ông trời tác hợp, tương kính như tân, nào có ai biết sự tình trong đó thế nào?”

“Diễm nhi, vì sao muội phải như vậy?” Ta nhắm mắt lại: “Muội từng nói với ta, Mộ Dung Diễm chỉ biết có thân phận Thái tử phi của Đông cung, tại sao lại không để bản thân sống dễ chịu một chút?”

Nàng mỉm cười hờ hững, cuối cùng cũng xuất hiện một chút u buồn: “Đó là bởi vì, khi ta nói câu nói đó, ta vẫn còn hy vọng, nhưng khi phát hiện tất cả những dụ dỗ ân cần đó đều là lừa dối, ta chỉ có thể tuyệt vọng.”

Nước mắt của nàng rớt xuống, nhưng lại không hề để ý đến, vẫn khẽ cười như trước: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ không, ta đã từng nói với tỷ lý do vì sao ta gả cho Nam Thừa Miện?”

Ta gật đầu, trong lòng chợt có linh tính nên một chữ cũng không thể nói.

“Mẫu thân nói với ta, do hẳn coi trọng ta nên bắt ép phụ mẫu phải gả ta đi, mọi người không còn cách nào khác.” Diễm nhi buồn bã mỉm cười, nước mắt của nàng tí tách rớt xuống vạt áo thô ráp, nhưng ngay lập tức biến mất, chỉ có vết nước còn in lại là chứng minh nó thật sự tồn tại: “Tỷ có biết chân tướng thật sự là gì không? Hẳn coi trọng ta, đúng vậy, nhưng hẳn không cần phải nói thêm gì, chỉ cần dựa vào ánh mắt si mê thương thức trong bữa tiệc, cũng đã đủ khiến phụ mẫu không tiếc hết thảy mọi thứ đưa ta đến bên cạnh hẳn.”

Hai mắt nàng nhắm nghiền, lệ rơi ngày càng nóng hổi: “Tỷ tỷ, tỷ có biết vì sao ta chưa gả đi mà đã mang thai không? Ta vẫn cho rằng bát tổ yến kia là do Nam Thừa Miện ra tay, nhưng vì ta nghĩ nếu đã đồng ý bước chân vào Đông cung thì trước sau gì cũng đến ngày đó, nên ta chưa từng oán hận, ta chỉ không ngờ, thật ra là do mẫu thân.”

“Diễm nhi,” Ta cố sức lên tiếng: “Có lẽ đó không phải là sự thật...”

Nàng lắc đầu, ngẩng ngơ mỉm cười: “Ta cũng hy vọng đó không phải là thật, ta cũng hy vọng, ngày đó ta không đến thư phòng để không phải nghe được tất cả chuyện này...”

Nàng nhắm mắt lại, áp chế tâm tình của mình: “Ta biết vì thế lực trong tay Tam điện hạ ngày càng lớn đã khiến hẳn sinh lòng bất an, cho nên mới cùng phụ thân mưu đồ soán ngôi, chỉ tiếc sự tình bại lộ, hẳn vì tự bảo vệ mình mà đem hết thảy tội trạng đổ lên đầu Mộ Dung gia, và cũng vì tự bảo vệ mình, phé đi danh phận Thái tử phi, ta cũng không trách hẳn, nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng sẽ làm như vậy. Chỉ có điều, ta nhìn thấy hẳn cùng phụ thân trở mặt, vì giữ lại mạng sống mà cả hai đều không tiếc bất kì thủ đoạn nào

để đổ tội cho đối phương, ta chợt nghĩ, phụ thân mẫu thân tính toán tường tận như vậy, không biết có từng nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này?”

Giọng nói của nàng vẫn hờ hững như trước, nhưng vẫn không giấu được vẻ run rẩy trong đó, ta không thể nói gì chỉ ôm chặt lấy nàng, nàng khẽ tựa đầu vào vai ta.

“Tỷ tỷ,” nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Ta cho tỷ biết những chuyện này là muốn tỷ hiểu rõ, cũng như việc ta tự mình muốn đi U Châu với Nam Thừa Miện, Mộ Dung gia đã không còn, chúng ta còn sống, không vì mình thì cũng phải vì đứa con trong bụng. Huống chi, Tam điện hạ là thật sự tốt với tỷ.”

Ta cứng người không nói nên lời.

Nàng thì vẫn lẳng lặng lên tiếng: “Hắn tìm đến ta một lần, cũng chỉ vì lần gặp mặt này. Hắn nói sức khỏe của tỷ không tốt, dặn dò ta rất nhiều, ta có thể nhìn ra hắn thật sự quan tâm đến tỷ, cũng suy nghĩ cẩn thận, ví dụ như, hoàng thượng vì sao xá tội chết cho ta, vốn bị giáng chức đi đày, nhưng lại có ân chỉ cho phép một bà đỡ đi theo, việc này chắc chắn không phải do Nam Thừa Miện làm ra, đến hôm nay, lời nói của hắn đã không còn trọng lượng gì, hơn nữa, hắn yêu ta, nhưng lại càng yêu chính bản thân hắn.”

Trước lúc rời đi, ta nắm lấy tay nàng, không biết nên nói gì, chỉ có thể dặn dò Âm Hương: “Người hãy chăm sóc tốt cho Diễm tiểu thư, còn có đứa bé trong bụng của nàng.”

Âm hương nhu thuận gật đầu: “Nô tỳ biết, Thanh tiểu thư, nô tỳ phải đi U Châu, người nói với tỷ tỷ của nô tỳ là tỷ ấy không cần phải lo lắng, phải chăm sóc bản thân thật tốt, nếu có cơ hội, nô tỳ nhất định sẽ trở lại gặp tỷ ấy.”

Trong lòng đau nhói, thiếu chút nữa là không thể đứng thẳng.

Một đôi tay vững vàng đỡ lấy thất lưng của ta, lòng bàn tay hắn ấm nóng làm lòng ta cũng bình tĩnh đi ít nhiều, ta vẫn không dám mở miệng, sợ rằng khi lên tiếng, ta sẽ không kiềm được nước mắt của mình.

Diễm nhi nhìn ta, dường như hiểu rõ điều gì liền nói: “Tỷ yên tâm, Âm Hương đi theo ta, ta sẽ không để nàng thiệt thòi.”

Ta nhắm mắt gật đầu, Nam Thừa Diệu vừa ôm ta vừa nói với Diễm nhi: “Chúng ta đi, chuyện đứa bé người không cần lo lắng, ta đã an bài mọi chuyện, dọc trên đường đi sẽ có người lo liệu, việc ta hứa với người cũng sẽ làm được.”

Đi qua con đường nhỏ hẹp tiêu điều, mắt thấy đã phải rời xa, ta nhìn không được liền rút nước mắt quay đầu nhìn lại, đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy Diễm nhi.

Nàng vẫn đứng đấy, lẳng lẽ nhìn chúng ta, ánh mắt nhu hòa như nước, trên khóe môi là nụ cười dịu dàng, cả người nàng tựa như đang ở một nơi xa xăm mờ ảo nào đấy.

Ngày hội Thượng nguyên, hoa đăng sáng cả một vùng, nhẹ nhàng trôi theo bờ hồ liễu rũ, người người rộn ràng dự hội, hắn thắng được đèn lồng, giao vào tay nàng.

“Đợi đến khi điện hạ đến Mộ Dung tướng phủ, Diễm nhi sẽ tự mình tạ ơn Điện hạ bằng chiếc đèn Đăng Chi Tình.” Nàng nói.

Bất chấp lễ nghĩa ngăn cấm, chỉ vì không muốn vụt mất hắn.

Nhưng, cuối cùng vẫn không thể.

111. Chương 111

“...Trong ghi chép do chính Tiên sư viết lại có nói, do mẫu thân của người, Vân Đoan được thánh thượng sủng ái vô cùng, cho nên người vừa ra đời liền được hoàng đế tiền triều nâng niu như hòn ngọc trên tay, ngay cả khi đi săn tế trời người cũng được đi theo mặc dù theo như lệ thường thì chỉ có hoàng tử mới được phép...”

Giọng nói của Tô Tu Miễn hòa lẫn trong tiếng nước sôi cùng mùi thảo dược tràn ngập khắp phòng.

Li Mạch yên lặng đứng sắc thuốc ở một bên, không hề nói một chữ.

“...Hoàng đế tiền triều cho người đi khắp nơi tìm học giả giỏi nhất trong thiên hạ, dạy người cầm kỳ thi họa, thanh nhạc vũ đạo, thậm chí còn cho phép người bước vào học đường cùng các hoàng tử, mà người vốn cũng có tư chất thông minh, một khúc Kinh Hồng, một điệu Chiếu Ảnh, số người may mắn có thể tận mắt nhìn thấy cũng không được bao nhiêu, nhưng chỉ cần được chứng kiến, đều phải khen ngợi, thế là một truyền mười, mười truyền trăm, thời gian qua lâu, trở thành một truyền kỳ.”

Những lúc không có người nào khác, ta luôn cầu hấn nói cho ta biết những chuyện trước đây, một hồi ký ức đã bị xóa nhòa từ lâu.

“...Ta từng gặp qua các người một lần ở Mi Sơn, người được bọc trong tấm áo hồ cừu, chỉ để lộ ra đôi mắt, lúc đó ta không hề biết thân phận của người, chỉ nghe thấy người gọi hấn ‘Diệu ca ca’, hấn đối xử với người tốt lắm...”

Ta nhớ lại ngày đó ở phủ Thái tử, Diễm nhi nói với ta, “Tam điện hạ là thật sự tốt với tỷ.”

Trước đây, Sơ Ảnh cũng từng nói, Tiểu thư, người phải tha thứ cho Tam điện hạ, giống như trước đây, như khi còn ở Mạc Bắc, chỉ có như vậy, người mới có thể hạnh phúc.

Hạnh phúc, xa như vậy, lại gần như vậy, ta đã từng cách nó chỉ trong gang tấc.

“...Năm người mười ba tuổi, hoàng đế tiền triều ban hôn cho người và hấn, lần đại hôn đó vang động cả thiên hạ, không phải chỉ vì mức độ xa hoa chưa từng có, mà còn bởi vì, lần cung biến kia.”

Diễm nhi nói với ta, Mộ Dung gia đã không còn, chúng ta còn sống, không vì mình thì cũng phải vì đứa con trong bụng.

Nhưng, ta không biết mình có thể làm được hay không.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, liệu tâm có thể yên bình mà lưu lại bên cạnh hấn, xem như chưa từng có gì xảy ra.

Nếu như đối với chuyện của Mộ Dung gia, ta còn có thể nghe theo lời của Diễm nhi mà thuyết phục bản thân, dù sao, việc mưu phản cũng không phải là không có thật, dù sao, bọn họ cũng từng muốn đưa hấn vào chỗ chết, thậm chí không ngại lợi dụng ta.

Chỉ là, đối với thân phận Ninh Vũ Khuynh, ta nên làm thế nào?

Thật sự chỉ cần lừa mình dối người là được sao, tự mình xem đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoang đường, không nghĩ đến trước đây, vì hấn mà nhà ta bị hủy, cũng không nghĩ đến, hấn từng bức ta nhảy xuống vực sâu vạn dặm.

Ta chỉ được nhớ, Mạc Bắc ngày ấy, trong mật thất tối tăm rét buốt, hấn mang hơi ấm cùng ánh sáng đến cho ta, ta chỉ được nhớ, giữa trận đại hỏa ở Mạc Các, hấn ôm chặt lấy ta trong lồng ngực, còn có, còn có đứa bé này, chỉ cần như vậy là đủ, có phải không?

Con người luôn như vậy, luôn biết đâu mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng cuối cùng vẫn không thể vượt qua cửa ải do chính mình dựng nên.

“Khuynh nhi, ta biết vì sao người lại hỏi những điều này, lần cung biến năm đó, những điều người đời thuật lại cũng không nhất định là sự thật, huống chi, ngày đó Nam Thừa Diệu là con tin, lại ở xa Thượng Kinh, hấn có thật sự biết chuyện hay không, trong vở kịch đó hấn sắm vai gì, ngoại trừ chính hấn ra, không ai biết được.”

Tô Tu Miễn lặng lẽ nhìn ta, thật lâu sau mới tiếp tục lên tiếng: “Nếu người muốn làm rõ lòng mình, vậy chờ hấn từ Tề Việt trở về, trực tiếp đến hỏi hấn, để hấn tự mình nói cho người biết chân tướng, tới lúc đó, bất luận quyết định của người là gì, ta vẫn sẽ giúp người hoàn thành.”

“Công tử, thuốc đã sắc xong.” Li Mạch bê chén thuốc nóng hổi đi tới.

Tô Tu Miễn đón lấy, thử xem chén thuốc nóng lạnh thế nào, sau đó mới đưa cho ta: “Nhân lúc còn nóng uống đi.”

Ta nghe lời uống hết bát thuốc, giọng nói của Li Mạch lại nhẹ nhàng vang lên: “Công tử, đã đến lúc luyện châm, Li Mạch cùng người đến tỉnh thất bế quan.”

Bởi vì lo lắng cho ta, trong khoảng thời gian này, Tô Tu Miễn cùng Li Mạch ở lại trong Tam vương phủ, lúc trước khi còn ở Tà Y cốc, cách một khoảng thời gian Tô Tu Miễn liền bế quan ở Tàng Phong Lâu, cho nên sau khi Li Mạch nói ra điều này, Nam Thừa Diệu ngay lập tức cho Tần An chuẩn bị tỉnh thất, phái thủ vệ canh giữ bốn phía, chỉ dùng để Tô Tu Miễn bế quan.

Ta vội vàng nói: “Các người đi đi, hiện tại ta đã không sao, người không cần mỗi ngày đều ở bên cạnh ta. Ta nhớ trước đây phải cách mấy tháng người mới bế quan một lần, mà thời gian mỗi lần bế quan cũng không ngắn, bây giờ bởi vì ta mà chỉ sau vài canh giờ lại phải vội vã xuất quan, cho nên mỗi ngày đều phải đi, đúng không?”

Tô Tu Miễn lẳng lặng nhìn ta không nói gì, nhưng Li Mạch lại lạnh lùng nói: “Vương phi đừng tự mình đa tình, là do ‘Họa tấn như sương’ của ta vẫn còn chưa đủ lực, nên công tử mới phải mỗi ngày giúp ta tu luyện.”

Ta có phần lúng túng, chỉ có thể gật đầu cười, không biết nên nói cái gì.

“Nếu người không mệt, vậy nên đi tản bộ một chút, rất tốt cho đứa bé trong bụng.” Tô Tu Miễn vừa nói xong thì đứng dậy, khi đi tới cạnh cửa lại ngừng bước chân, quay đầu nhìn ta, nói: “Khuyh nhi, người cũng nên nghĩ thử xem, sau khi Nam Thừa Diệu trở về, chứng thực thân phò mã của Tề Việt chính là Mộ Dung Liễm thì hiện tại người nên làm thế nào. Ta không cho là, Mộ Dung Liễm chỉ đơn giản muốn làm phò mã.”

Tâm tư không kiềm được liền nặng trĩu.

Ta nhớ lại mấy ngày trước, thời điểm trước khi Nam Thừa Diệu rời đi.

Thật ra sau khi từ phủ Thái tử trở về, hấn vẫn luôn túc trực ở Hà Phong Hiên, mặc dù ta không thể hoàn toàn tiếp nhận hấn, nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh thẳm đó, ta thật sự không thể cự tuyệt mà cũng không thể nói ra thành lời.

Hấn cũng không làm phiền ta quá nhiều, yên lặng ngồi ở một bên, nhìn ta uống thuốc, nhìn ta đánh đàn, nghe Tô Tu Miễn nói lại tình hình của đứa bé.

Đôi khi cả ngày không nói một câu nào, chỉ lẳng lặng như vậy.

Sau đó, hấn nhận được lệnh sang Tề Việt thay mặt Thánh thượng dự đại hôn của ái nữ quốc vương nước này, Thiên Luyện công chúa, mặc dù Tề Việt và Nam Triều luôn âm thầm đối địch, nhưng vẫn chưa chính thức giao chiến, cho nên mặt ngoài vẫn phải giữ ngoại giao đôi bên.

Hấn nói cho ta biết hấn phải đi, ta cũng không nói gì thêm, vẫn cúi đầu rũ mắt đánh Tần tranh, chỉ có điều, đầu ngón tay bất chợt gây nên một âm rung lạc lõng.

Hấn nói, tên phò mã là Mộ Dung Liễm.

Ta giật mình nâng mắt, nhất thời không kịp điều khiển, đầu ngón tay bị dây đàn cắt ngang, từng giọt máu tươi rớt xuống.

Hấn khẽ chau mày bước đến, cầm lấy tay ta, còn ta lại không hề để tâm đến, chỉ nhìn chăm chăm vào hấn: “Điện hạ nói, đó chính là Liễm?”

“Ta không dám chắc, nhưng ta cảm thấy đây không phải là trùng tên.” Hấn nhận lấy lọ thuốc mỡ từ trong tay Họa Ý, vừa thoa cho ta vừa nói: “Nam Cương và Tề Việt gần kề nhau, mà thanh danh của Mộ Dung Liễm sớm đã truyền xa, việc hấn có cơ hội gặp mặt trọng thần thậm chí là công chúa của Tề Việt cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ có điều, nếu quả thật đúng là hấn, mà ngay đến tên hấn cũng không đổi, vậy xem ra thật sự là có ý định báo thù. Nhưng ít ra nàng cũng không còn phải tiếp tục lo lắng, hấn hoàn toàn không xảy ra chuyện gì.”

Ta chợt nhớ đến ngày tiền Liễm ra đi, hấn nắm lấy tay ta, ánh mắt khẳng khẳng cùng chắc chắn khi hấn nói hấn có cách.

Ta biết, đó là hấn.

Nhưng không biết, ta nên cảm thấy may mắn vì hân bình an vô sự, hay nên đau lòng vì quyết định của hân. Thiên hại có hai việc khó, một là cùng thái tử đọc sách, hai là làm phò mã của công chúa. Đây là những lời hân từng nói.

Nhưng, một người như Liễm, lại trở thành phò mã của công chúa địch quốc, hân làm như vậy là vì báo thù sao?

Không dễ tâm xem mình đang đi đâu, cũng không cần nha hoàn đi theo, đợi khi ta phục hồi lại tinh thần thì đã đi rất xa Hà Phong Hiên, hình như nơi này là nơi ở của hạ nhân, ngày thường ta chưa từng đi qua.

Xoay người định trở về con đường cũ, chợt nghe thấy có tiếng nói trầm thấp của vài tiểu nha hoàn phía sau bụi hoa: “...Thật sao? Phế thái tử đã chết? Vậy phế Thái tử phi cùng đứa bé kia thì sao đây?”

112. Chương 112

Cảm giác như bản thân đang vướn vào một giấc mộng không thể nào tỉnh lại, bất luận ta có vùng vẫy ra sao đều không thể thoát ra khỏi bóng tối cứ một mực đeo bám, đau buốt, lạnh lẽo cùng tuyệt vọng.

“...Nhỏ giọng chút, Tần tổng quản không cho phép chúng ta nhắc đến chuyện của phế Thái tử, đại ca cũng dặn dò ta tuyệt đối không được nói ra, nhưng ta lại không thể nhịn được...”

“...Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, cũng không có người nào biết, tỷ, ca ca sau khi đi U Châu về đã nói gì, rốt cuộc chuyện là thế nào...”

Vì cái gì, vì cái gì ta không thể nào xua đi những âm thanh đó, tại sao chúng cứ ngoan cố không chịu buông tha cho ta, ta không muốn nghe thấy, thật sự không muốn...

“...Thật ra không hề đến U Châu, ca ca nói hình như bên phía U Châu có biến cố gì đó, Triệu tướng quân dứt khoát ra tay trên đường đi, thực sự phế Thái tử cũng không còn gì, nhưng dù thế nào thì điện hạ cũng không thể bỏ qua cho hân, chỉ có phế Thái tử phi là đáng thương, nghe ca ca nói, nàng tận mắt thấy phế Thái tử và con gái chết, ngay đến một giọt nước mắt cũng không rơi, thậm chí còn khê cười, nàng đứng trên lầu khách điểm thả mình nhảy xuống, ngay đến Triệu tướng quân cũng không kịp giữ...”

“...Đều, đều chết hết?”

“Tiểu muội, ngàn vạn lần người không được nói với ai khác chuyện này, người phải nhớ kỹ, giống như mọi người đồn đại, phế Thái tử chôn thân trong trận đại hỏa ở khách điểm, bằng không chẳng những chúng ta sẽ hại điện hạ, mà ngay cả một nhà chúng ta cũng sẽ khó sống, hiểu không?”

“Điện hạ đối với chúng ta tốt như vậy, muội sao có thể nói...”

Ta cảm thấy bản thân như đang trôi dạt giữa những tối tăm rét buốt, từng tin tưởng kính trọng, từng ký ức tốt đẹp, chỉ trong nháy mắt, tàn lụi không dấu vết.

Buồn vui như dần dần trôi xa, còn lại chỉ là nỗi đau máu thịt chia lìa như khắc cốt khoan tim, vĩnh viễn khó quên.

Cho nên, khi ta thật sự thanh tỉnh, bàn tay vô thức chạm lên bụng của mình, chỉ còn lại một vùng bằng phẳng lạnh lẽo.

Trong ánh mắt của ta, vẻ mặt tất cả mọi người đều căng thẳng, có lẽ bọn họ nghĩ, ta sẽ điên loạn vì đau buồn.

Bỗng nhiên, ta chợt hiểu ra vì sao Diễm nhi lại chọn con đường chấm dứt cuộc sống của mình mà đến một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, ngược lại còn khê cười.

Nỗi đau thật sự là không thể khóc, giống như vết thương thật sự sẽ không thể chảy máu.

Trên đời này luôn có một câu, chạy trời không khỏi nắng.

Ta không biết, bây giờ bản thân nên là Ninh Vũ Khuynh, hay là Mộ Dung Thanh đây.

Nam Thừa Diệu gắt gao ôm lấy ta, dù rằng hắn đã đè nén cảm xúc của mình nhưng vẫn không thể che giấu hoàn toàn: “Thanh nhi, không sao, sau này chúng ta sẽ lại có rất rất nhiều con...”

Câu nói của hắn dần dần ngừng lại, đôi tay bất chợt xiết chặt, giống như hắn muốn đem ta nhập vào trong xương tủy của hắn, giọng nói có chút run rẩy: “Thiếu chút nữa là ta đã mất nàng...”

Ta không hề tránh đi, chỉ yên lặng để hắn ôm lấy, có lẽ vì vẻ trầm mặc khác thường này của ta cuối cùng cũng khiến hắn cảm thấy có phần không đúng, hắn khẽ buông ta ra, chần chừ lên tiếng gọi: “Thanh nhi...”

Ta nhìn vào đôi mắt của hắn, nhẹ nhàng mở miệng: “Điện hạ có biết vì sao con lại mất không?”

Ánh mắt hắn thoáng ngập ngừng, thời khắc này làm ta hiểu được, dù là hắn có nghi ngờ nhưng vẫn chưa thật sự biết rõ.

Có lẽ từng người trong Tam vương phủ cũng không ai biết, vì cái gì mà ta vô duyên vô cớ ngất xỉu, là do ưu tư quá nhiều đến nỗi bản thân không thể điều khiển, cho nên không thể bảo vệ được đứa bé trong bụng.

Hoặc có lẽ bọn họ biết, chỉ ta, ta đã không còn muốn tìm hiểu.

Ta nhìn hắn cố chấp tự đè nén nỗi đau trong lòng, khẽ hôn lên tóc ta, nói nhỏ: “Sau này chúng ta sẽ còn có rất nhiều con, rất nhiều, ta chỉ cần nàng bình yên vô sự...”

“Không thể,” Ta lắc lắc đầu, lặng nhìn hắn như trước: “Diễm nhi đã chết rồi.”

Hai mắt ta nhắm nghiền, không muốn nhìn thấy đôi mắt hắn những nỗi đau của hắn: “Thỉnh điện hạ đi ra ngoài, ta mệt mỏi, không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.”

Ta không muốn nhìn thấy hắn, Li Mạch nói, ta không thể tiếp tục chịu đả kích, cho nên cương quyết bắt hắn không được bước vào phòng ta nửa bước, ta không biết nàng ta làm như vậy có phải là vì Tô Tu Miển nhắc nhở hay không, sau khi ta tỉnh lại, Tô Tu Miển liền một mực bế quan, ta chưa từng nhìn thấy hắn một lần.

Thật ra ở Tam vương phủ này, lời nói của Li Mạch hoàn toàn không có tác dụng gì, vốn dĩ Nam Thừa Diệu không cần phải nghe lời nàng, thế nhưng hắn lại chưa từng một lần cố chấp xông vào.

Chỉ có điều, Tầm Vân luôn nhỏ giọng hỏi ta, Điện hạ không hề rời khỏi Hà Phong Hiên, Vương phi có muốn gặp người một lần không?

Từ lúc Sơ Ảnh không còn, Tầm Vân liền ở lại Hà Phong Hiên hầu hạ ta.

Ta nhìn nàng, cuối cùng vẫn lắc đầu, ta không muốn gặp hắn.

Mãi cho đến khi, một đạo chiếu thư thông báo thiên hạ được ban ra, từ nay về sau, Tam hoàng tử Nam Triều Nam Thừa Diệu có thêm một thân phận mới, Đông cung Thái tử.

Ngày tổ chức nghi lễ Thái tử lên ngôi chính thức, bầu trời quang đãng không chút mây, ta nhìn về phía chân trời xanh thẳm ở nơi xa, giống như nhìn thấy gương mặt của Diễm nhi, còn có rất nhiều máu tươi nhuộm đỏ cả một khoảng trời.

“Vương phi, Tầm Vân có mấy lời, không biết có nên nói hay không?” Tầm Vân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ta, khẽ lên tiếng.

“Người muốn khuyên ta nên đi tham gia nghi thức Tân thái tử đăng quang phải không?” Ta không nhìn nàng, thản nhiên hỏi lại.

Tầm Vân hơi ngẩn ra, khẽ cúi đầu, nét mặt cung thuận còn mang theo một tia hy vọng, nàng gật đầu nói nhỏ: “Vương phi, tuy rằng điện hạ đã bẩm báo với Hoàng thượng, thân thể Vương phi không khỏe, đang tịnh dưỡng trên giường bệnh nên không thể tham gia nghi lễ, nhưng từ trước đến nay, qua các triều đại thay đổi Thái tử phi, cho dù có bất kỳ lý do gì cũng chưa từng vắng mặt, vẫn vô bá quan đều nhìn thấy, Tầm Vân thật sự không muốn ngày đầu tiên điện hạ lên ngôi Thái tử lại trở thành trò cười cho thiên hạ. Mà điều Tầm Vân muốn nói nhất chính là, nếu Vương phi chịu đi, trong lòng điện hạ sẽ dễ chịu đi rất nhiều. Tầm Vân không biết Vương phi có hiểu thâm sâu sắc thể nào với điện hạ, nhưng Tầm Vân biết, Vương phi mất đi đứa bé, điện hạ cũng không hề đau đớn ít hơn người nữa phần, điện hạ...”

“Các người đã trông mong đến cái ngày đăng cơ này rất nhiều năm, đúng không?” Ta vẫn nhìn về phía chân trời, cắt ngang lời nàng.

Tầm Vân ngẩn ngơ không hiểu, cũng không nói gì.

Ta hồ hững hờ cười: “Nhưng với ta mà nói, nghi lễ này, là do máu tươi cùng với tính mạnh của vô số người mà thành.”

“Vương phi...” Tầm Vân vội vàng mở miệng.

Ta không đợi nàng nói hết, lập tức xoay người bước vào phòng: “Giúp ta trang điểm đi.”

Đến lúc này, nàng lại có chút chần chừ, giống như không kịp phản ứng, vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn ta, không hề nhúc nhích.

Ta khẽ cười, cũng không nhìn nàng: “Nếu người cứ tiếp tục đứng như vậy, sẽ không kịp.”

Nàng đoán không ra là ta đang nghĩ gì, mặc dù có chút mờ mờ, nhưng hơn hết là ngờ vực cảnh giác, lại có phần cẩn thận hỏi: “Vương phi muốn vào cung tham gia nghi lễ điện hạ lên ngôi sao? Vương phi nguyện ý tha thứ cho điện hạ?”

Ta không giải thích gì, chỉ nói: “Không phải cô nương nói muốn ta tiến cung sao, nếu thấy không yên tâm, vậy ta không đi cũng được.”

Nàng nhìn ta một hồi, cuối cùng không nói thêm gì, gọi Họa Ý đến cùng trang điểm cho ta.

“Vương phi muốn mặc y phục nào đây?” Họa Ý lên tiếng hỏi.

Y phục của ta phần lớn đã mất trong trận đại hỏa ở Mặc Các, chỉ còn vài món đồ cưới ngày đó Mộ Dung tướng phủ chuẩn bị cho ta, bởi vì ngại chúng quá mức phô trương nên ta hầu như chưa từng mặc qua, nên đã bảo Sơ Ảnh cất đi, cũng nhờ vậy mà thoát nạn.

Ta thoáng nghĩ, sau đó nói với Họa Ý: “Trước đây, trong căn phòng lưu trữ ở Mặc Các có một chiếc rương bằng trầm hương, hiện tại ta không biết nó ở nơi nào, người mang y phục trong đấy đến đây cho ta.”

113. Chương 113

Ngón tay của ta lướt qua mặt gương trơn láng, đường kim thẳng tắp, lộ rõ nét cao sang mà không phải ai cũng có thể với tới, nhưng cảm giác lại quá lạnh lẽo tiêu điều.

Bất chợt, một tà váy Hồng Y chạm vào tầm mắt của ta, trên làn váy, Phượng Hoàng được thêu bằng tơ vàng, vỗ cánh muốn bay.

Thật ra chỉ cần nhìn qua là có thể thấy rõ, chiếc váy này kém rất xa so với những bộ y phục còn lại trong chiếc rương trầm hương kia.

Dù sao thì loại gương Hồng Lăng này cũng chỉ là thứ vải tốt nhất có thể tìm thấy ở Nghiệp Thành.

Nhớ lại ngày đó, ta mặc một thân Hồng Y rực rỡ, đứng bên ngoài cổng Nghiệp Thành nâng rượu tiễn hân xuất binh, đôi bàn tay hân nắm lấy tay ta, nói hai chữ, chờ ta.

Nhớ lại ngày đó, gió lạnh thấu xương, hoa tuyết bay đầy trời, ta vẫn một thân Hồng Y, đứng giữa màn trời Mặc Bắc mịt mù, nhìn hân cười trên lưng ngựa, áo giáp Bạch vũ, phong thái uy nghi.

Máu trên cổ ta từng giọt từng giọt rơi trên nền tuyết trắng, “Chuyển phách” trong tay hân hướng thẳng về phía Đồng Định.

Tất cả như đã cách biệt cả một đời, cuối cùng, vẫn không thể nào quay trở lại.

“Vương phi?” Họa Ý thấy ta ngẩn người nhìn chiếc váy ở trong tay, có chút lo lắng gọi ta.

Ta bừng tỉnh, cười nói: “Lấy cái này đi.”

Ngày hôm nay trôi qua, tất cả chỉ còn là quá khứ, bất luận là Ninh Vũ Khuynh hay là Mộ Dung Thanh, tốt nhất nên có một kết thúc.

Tầm Vân cùng Họa Ý thuần thực trang điểm cho ta.

Ta nhìn mình trong gương, váy đỏ màu Mầu Đơn uốn lượn như sóng nước, đôi tay khẽ động, tơ vàng lụa mỏng uyển chuyển theo hơi gió, ngọc bội Bạc Ngọc Phi Yến rũ xuống nơi thắt lưng, tùy theo bước chân mà chuyển động, búi tóc song hoàn vọng tiên, trâm hoa được thay bằng trâm cửu phượng bằng vàng.

Tầm Vân ôm chiếc đàn cổ “Kinh Đào” trầm mặc đi theo ta, có lẽ từ sau khi ta thay bộ trang phục này, cũng có lẽ từ lúc ta bảo nàng mang theo “Kinh Đào”, nàng liền im lặng không nói một lời, khác với vẻ vui mừng khôn xiết của Họa Ý, ánh mắt nàng chần chừ do dự, dường như lúc nào cũng có thể lên tiếng ngăn cản ta vào cung.

Nhưng, cuối cùng nàng vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo sau ta, có lẽ trong lòng nàng vẫn còn chút hy vọng dù biết rằng ảo tưởng.

Một đường đi thẳng đến Tử Kinh cung theo cổng Thừa Thiên, khi đến đó mới biết được, nghi thức thái tử lên ngôi đã gần xong, hiện giờ ngoại trừ Hoàng thượng thân thể không được khỏe đã trở về Định Càn Cung, Nam Thừa Diệu và văn võ bá quan trong triều đều đang dự tiệc ở Thanh Hòa Điện.

Thái giám cung nữ nhìn thấy ta, tuy rằng nét mặt bọn họ hiện rõ vẻ khác thường, nhưng vẫn cung kính dẫn đường, đưa ta đến Thanh Hòa Điện.

Nhìn thấy trước mắt là Thanh Hòa Điện, nhưng vừa đến khúc quanh lại gặp phải một bóng người thướt tha mềm mại đi đến, Khánh phi nương nương một thân hoa phục sáng rỡ đang rời khỏi đó.

Gương mặt nàng ẩn hiện nụ cười lại mang đầy tiếc nuối, có lẽ vì Hoàng thượng ốm bệnh nên nàng buộc phải đi theo chăm sóc, nhưng do không muốn bỏ qua thời khắc quan trọng đối với người yêu trong lòng, lại không biết tìm cơ gì để lưu lại, cho nên cuối cùng vẫn phải rời đi.

Nàng nhìn thấy ta, vốn dĩ có hơi ngẩn ra, nhưng nhanh chóng thay vào đó là vẻ oán hận sâu sắc, tuy nhiên lại chột mắt thu về, giấu bên dưới nụ cười nhu mì kia.

Nàng chậm chậm đi về phía ta, khóe môi hơi nhếch lên, lên tiếng nói: “Không phải nghe nói Tam vương phi, à không, hiện tại nên gọi người là Thái tử phi mới phải, Thái tử phi gần đây ốm đau trên giường, nhưng vẫn cố gắng tham dự yến tiệc chúc mừng Thái tử điện hạ lên ngôi, đúng là thân phận càng cao, trách nhiệm càng lớn.”

Ta mỉm cười đáp lời: “Nương nương quá khen, từ trước đến giờ, ta chưa từng nghĩ qua thể nào là thân phận cao thấp, nhưng dù cho có xảy ra chuyện gì, điện hạ sẽ luôn gánh vác cho ta, ta chỉ cần làm chuyện mà ta muốn làm, giống như hôm nay, chẳng qua là vì ta muốn.”

Khi đứng trước kẻ muốn gây thương tổn đến mình, mỉm cười vẫn luôn tốt hơn là khóc.

Quả nhiên, nét mặt Khánh phi nương nương liền biến sắc, nhưng khóe môi vẫn lưu giữ nụ cười, lên tiếng bảo cung nữ đứng phía sau và Tầm Vân: “Các người lui xuống trước đi, Bồn cung và Thái tử phi hiếm khi có dịp gặp mặt, có vài lời cần nói với nhau.”

Nếu nàng đã nói như vậy, Tầm Vân cùng đám cung nữ hiển nhiên liền lui ra xa đứng chờ.

Tuy rằng trên gương mặt Khánh phi nương nương vẫn là nụ cười, giọng nói vẫn nhu mì như trước nhưng ẩn trong đó là vẻ hung ác khó nói nên lời: “Thái tử phi đúng là lợi hại, tử tù nơi thiên lao mà người cũng có bản lĩnh cứu được, đừng nói với ta người không biết, tân phò mã của Thiên Luyện Công chúa nước Tề Việt là ai?!”

“Vậy thì sao? Đương nhiên ta biết, vì điều này, ta còn phải cảm tạ điện hạ nhiều lần.” Ta đáp lại nàng bằng một nụ cười sáng rỡ: “Nếu nương nương đã biết nhưng lại nhẫn nhịn không nói, vậy xem ra cũng đã nghĩ tới, chỉ dựa vào một nữ tử yếu ớt như ta không thể nào cứu được hần.”

“Người!” Sắc mặt Khánh phi nương nương liền thay đổi đột ngột.

Mà ta lại không còn hứng thú với nàng, dứt khoát nói thẳng: “Cho dù nương nương muốn uy hiếp ta, hay muốn đe dọa ta điều gì, tất cả đều không có tác dụng, đối với chuyện sống chết của thái tử điện hạ e là nương nương còn khấn trương hơn ta gấp trăm lần. Còn ta, ngay đến tính mạng của mình, ta còn không quan tâm, nói chi quan tâm đến hân.”

Ta không muốn tiếp tục đôi co với nàng, hồ hững lướt qua ánh mắt oán hận mà kinh hãi của Khánh phi, lập tức đi thẳng về phía cổng chính của Thanh Hòa Điện.

Tầm Vân đuổi theo ta, nhìn thẳng vào mắt ta hỏi: “Vương phi định làm gì?”

Nhưng, đã không còn kịp, thái giám tuyên lễ nhanh chóng cất giọng thông báo: “Thái tử phi đến—”

Ta khẽ cười, đưa tay đón lấy “Kinh Đào” trong tay Tầm Vân.

Nàng không buông tay, ta cũng không vội dùng sức, dây dưa một hồi lâu, cuối cùng nàng chỉ có thể buông “Kinh Đào” trong tay, giọng nói gần như van nài: “Vương phi, Tầm Vân van người đừng tiếp tục tổn thương điện hạ...”

“Sao là tổn thương, ta chỉ muốn đàn cho điện hạ nghe một khúc nhạc.” Khẽ cười, ta ôm “Kinh Đào” chậm rãi đi vào Thanh Hòa Điện.

Ta không nhìn vào nét mặt của đám người trong điện, chỉ mỉm cười: “Nguyện lấy một khúc nhạc chúc mừng thái tử.”

Hoàng thượng rời đi, Nam Thừa Diệu ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn ta thật sâu.

Có lẽ bởi vì không ngờ rằng ta sẽ đến, lại có lẽ vì bộ y phục ta đang mặc, ánh mắt hân gần như sâu thẳm không thấy đáy, dường như có vài phần chờ mong mơ hồ, nhưng hơn hết thảy là cảm giác hoảng hốt đè nén.

Hân chần chừ như muốn đứng dậy, nhưng ta lại không cho hân thời gian, lập tức ôm đàn ngồi xuống, sau đó một khúc “Kinh Hồng” nhẹ nhàng thoát ra từ đầu ngón tay của ta.

Giống như thật lâu thật lâu trước đây, cũng ở nơi này, cũng là “Kinh Đào”, cũng là một khúc “Kinh Hồng”.

Hiện tại, ta không muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì, chỉ cố gắng kìm nén cảm xúc của chính mình, toàn bộ tâm lực dồn vào đầu ngón tay, xuất ra âm phù mềm mượt như nước.

Khi âm sắc cuối cùng ngân lên, cả phòng vắng lặng, mà ta cũng không chờ bọn họ kịp phản ứng trở lại, cố chấp lấy hết sức lực đứng lên, cúi người nâng tay áo, biến hóa thành điệu múa “Chiếu Ảnh” lay động lòng người.

“Một đoạn Chiếu Ảnh vũ, rửa rõ như Hậu Nghệ bắn chín Mặt trời, mạnh mẽ như Thanh Long múa lược, lướt đến như sấm chớp phần nọ, ngưng đọng như Trường Giang tắt nắng, nhẹ nhàng xoay chuyển như bước chân trên mặt tuyết mỏng, xinh đẹp buông thả như Du Long mềm mại...”

Ta gần như dùng hết tâm trí của mình vào đoạn Chiếu Ảnh vũ này, mỗi một động tác đều như đang lạc vào giấc mộng, như được trở về quá khứ.

“....Tà áo khi thì phiêu diêu như áng mây đầu ngày, tay áo khi thì rũ xuống tựa như đóa sen dịu dàng cúi đầu, người xem đều si mê đến quên thức tỉnh, trời đất như rơi vào hư vô...”

Ta nhớ lại những câu viết trong quyển sách kí họa kia, thật ra từ sau khi xem qua, ta cũng từng tự mình luyện qua, dù sao thì đoạn Chiếu Ảnh vũ này cũng đẹp như vậy, đẹp đến nỗi gần như hư ảo, cũng giống như thân phận Ninh Vũ Khuynh, không hề chân thực.

Chỉ là ta chưa từng nghĩ đến, lần đầu tiên hoàn chỉnh điệu múa này, lại là tình cảnh như hiện tại.

Cả điện lặng ngắt như tờ, ta chậm rãi ngừng đầu.

Một khúc Kinh Hồng, một điệu Chiếu Ảnh gần như tiêu hao hết toàn bộ sức lực của ta, ta cố chấp giữ vững thân mình, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bước về phía Nam Thừa Diệu.

Đôi mắt hân nhìn ta âm u như đêm tối, phủ kín một tầng hồi ức, hân bình tĩnh nhìn ta, chỉ là không hề cử động.

Nụ cười của ta càng lúc càng hiện rõ, bước chân hơi nhanh, đang định lên tiếng, không ngờ một hồi u mê liền bất chợt kéo đến, ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể không còn chút sức lực chống đỡ, yếu ớt ngã xuống.

Nhưng, cảm giác đau đớn tiên liệu trước lại không hề xuất hiện, ta mở mắt ra, liền đối diện với đáy mắt sâu thẳm chứa đầy lo lắng cùng căng thẳng của hắn, ta khẽ mỉm cười, thả lỏng cơ thể, để mặc chính mình tựa vào lồng ngực ấm áp vững vàng của hắn.

“Diệu ca ca.”

Ta nghe thấy giọng nói của mình, nhẹ nhàng như vậy, nhu hòa như vậy, giống như sợ rằng chỉ cần một cái chạm nhẹ thì giấc mơ không chân thực này liền tan biến.

Ta cảm nhận, cánh tay hắn ôm lấy ta không kiềm được xúc động, trong đôi mắt sâu hút ấy, những cảm xúc như đang đấu tranh với nhau, có khiếp sợ, có kiềm chế, có si mê, có đau đớn, có yêu thương, có sợ hãi...tất cả hòa vào nhau rối bời.

Ở trong một vùng cảm xúc hỗn loạn mà mịt mù đó, ta gần như không thể tìm thấy đâu là vui mừng, sau khi mọi thứ lắng lại, chỉ còn nỗi đau cùng nỗi tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm, như muốn nhấn chìm hết thảy mọi thứ.

Ta muốn lên tiếng, nhưng lời nói uất nghẹn nơi cổ họng, một hồi ho khan lại kéo đến, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

“Ta...Khụ...Khụ...Khụ...”

Đau đớn đến nỗi ta không thể hít thở, lực phũ ngự tạng như muốn trào ra ngoài, nhưng ta vẫn cố chết giữ mình được tỉnh táo, dùng hết sức lực đem toàn bộ những lời muốn nói thoát ra ngoài.

“Đừng nói nữa! Thái y, mau truyền thái đi, nhanh đi mời Thuần Du Ý!”

Ta nhìn vào nét mặt cùng với ánh mắt không hề che dấu đi vẻ đau đớn hoảng sợ của hắn, đôi tay hắn ôm ta càng lúc càng run rẩy.

“Ta...”

Lời nói còn chưa dứt, hắn đã mãnh liệt cúi người hôn lên môi ta, kịch liệt như vậy, sợ hãi như vậy, lại tuyệt vọng như vậy.

Hôn lên môi một người, có phải là cách để ngăn chặn người đó nói ra lời đoạn tuyệt?

Gắt gao ôm vào lồng ngực, khâu lại vết rách, biến nó trở thành một vết thương nhỏ, cái gì cũng không muốn tiếp tục quan tâm, có phải liền có thể tránh khỏi ngọc nát?

Ta không còn khả năng vùng vẫy khỏi hắn, chỉ có thể vô lực để mặc hắn hôn, mãi cho đến khi cổ họng không thể tiếp tục áp chế cảm giác tanh mùi máu, máu tươi nhuộm đỏ môi ta và hắn.

Hắn như chợt bừng tỉnh, nhẹ buông tay, đôi mắt dán chặt vào vết máu đỏ rực nơi vành môi của ta, cả trời đất như chỉ còn sót lại tịch mịch cùng tuyệt vọng, cảm giác rét lạnh như băng.

Giống như trong phút chốc, Thanh Hòa điện vốn hoa lệ rửa rờ bỗng tối đen như mực.

Hắn hoảng sợ vươn tay lau đi vết máu ấm nóng trên môi ta, ngón tay của hắn run lên từng hồi, gần như co giật.

Ta cố sức hít vào, thở ra, lại tiếp tục hít vào, khi hơi thở đã vững vàng, ta bắt chập hết thấy cong môi mỉm cười, vốn không định như thế, nhưng đến một khắc cuối cùng, lời nói thốt ra ngay đến cả ta cũng không thể không chê—

“Ta...vĩnh viễn cũng không...tha thứ cho ngươi...cho đến khi ta chết...”

Khóe mắt rớt xuống một dòng lệ, thấm ướt vạt áo của ai kia.

114. Chương 114

“Vương phi đã tỉnh? Nhân lúc thuốc còn nóng người nên uống hết đi.”

Giọng nói của Tầm Vân lảng lảng vang lên, rơi vào tầm mắt của ta vẫn là tấm điện của Hà Phong Hiên, khuy nh cảnh quen thuộc nhưng không khí lại vô cùng im lặng, chỉ có một mình Tầm Vân, mà nàng lại đang mặc đồ tang.

“Thuốc là do Li Mạch cô nương sắc, nàng và Tô tiên sinh vẫn luôn chăm sóc Vương phi, mãi cho đến lúc thuốc được sắc xong, lại thấy tình hình Vương phi không còn gì đáng ngại nên mới rời đến tỉnh thất, nghe nói hôm nay Tô tiên sinh xuất quan.” Tầm Vân vừa đỡ ta ngồi dậy, vừa lên tiếng trò chuyện.

Có lẽ vì để ý thấy ánh mắt của ta dừng trên bộ đồ tang của nàng, nàng hơi cup mắt giải thích: “Hoàng thượng băng hà, theo như lệ thường, điện hạ phải ở lại trong cung, túc trực bên linh cửu suốt mười lăm ngày.”

Dù rằng lời nói của nàng rất bình thản, nhưng ta lại thấy trong đôi mắt đang cúi thấp đó lộ rõ vẻ oán hận.

“Vương phi nên uống thuốc trước, nếu không một lát thuốc liền nguội.”

Nàng cầm chén thuốc đưa đến cho ta, ta đưa tay đón lấy, vốn không có việc gì nhưng khi dòng chất lỏng đen kịt đó vừa chạm vào đầu lưỡi, ta ảm đạm cười, buông chén thuốc xuống, ta nhìn Tầm Vân khẽ nói: “Quy Tâm Tán, ta muốn biết từ lúc nào thì cô nương bắt đầu hận ta như vậy?”

Vẻ khiếp sợ trong ánh mắt nàng chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức mỉm cười, song vẫn bình tĩnh nói: “Quả nhiên Vương phi đã biết, một khi đã như vậy, cần gì phải hỏi ta. Nếu không có ‘Quy Tâm Tán’, ‘Thiên nhật túy lan’ cũng không có khả năng đả thương người, thật ra Tầm Vân từng nghĩ sẽ có lúc dùng đến thứ này trên người Tang cô nương, chỉ là một cách phòng hờ vạn nhất, ta vẫn luôn hy vọng vĩnh viễn không có một ngày phải dùng đến ‘Quy Tâm tán’ để kích hoạt độc tính, nhưng hiện giờ, Vương phi người lại tổn thương điện hạ như vậy, đau dài không bằng đau ngắn, chuyện ‘Ngọc Câu công chúa’ năm đó, điện hạ cũng có thể vượt qua, vậy hiện tại cũng có thể. Cho dù cả đời này không thể tiếp tục yêu một ai khác, còn hơn để điện hạ phải chịu dày vò như bây giờ, ta thật sự rất muốn hỏi một câu, đến cùng thì tìm Vương phi làm bằng gì? Cho đến bây giờ, Vương phi hoàn toàn không nhìn thấy những điều điện hạ làm cho người hay sao? Một người cao ngạo như vậy, nhưng hiện tại lại...”

Ta lảng lảng cắt ngang lời nàng: “Đến bây giờ ta vẫn không nhận ra, khi nào thì mình lại trúng độc?”

Tầm Vân ngăn ra, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Có lẽ trước giờ ta chưa từng nói với Vương phi, đôi mắt của Vương phi rất giống với một người, là Ngọc Câu công chúa ngày trước, chuyện tình nàng và điện hạ ắt hẳn người cũng biết, cho nên ta nghĩ không cần phải giải thích nhiều, lần đó điện hạ bị thương nhưng lại không muốn mời Thuần tiên sinh, ngược lại còn bắt ta đến Mặc Các tìm Vương phi, tuy nói rằng do thời gian cấp bách, nhưng đến cùng vẫn là chứng tỏ điện hạ không hề ghét bỏ Vương phi, cho đến ngày hôm sau, ta tận tai nghe thấy tiếng đàn ‘Kinh Hồng’ trên Thanh Hòa Điện, có lẽ chính từ lúc đó, ta mới nghĩ sẽ dùng đến ‘Thiên nhật túy lan’ với Vương phi, chính là nhờ vào một bát ‘Tứ Hỷ canh’ sau khi hai người viên phòng. Bởi vì ta biết, nếu có một ngày giữa Vương phi và điện hạ có xảy ra vấn đề gì, Vương phi nhất định sẽ khiến điện hạ bị thương rất nặng, cũng giống như hiện giờ —dù thế nào thì người vẫn là nữ nhân của Mộ Dung gia.”

Sắc mặt của nàng bỗng nhiên buồn bã: “Có lẽ, ta đã dùng ‘Quy Tâm Tán’ quá muộn, chỉ vì ta nhìn thấy thái độ của Vương phi, ta nghĩ sẽ có một ngày các người hòa thuận với nhau, ta luôn nghĩ đến kết thúc viên mãn đó, nhưng không ngờ, tim của Vương phi lại làm bằng sắt.”

Ta lắc đầu: “Không phải ta hỏi chuyện trước đây, khi ở Mặc Bắc, ‘Thiên nhật túy lan’ trong người ta đã được giải, thế nhưng lúc này cô nương lại bưng một bát ‘Quy Tâm tán’ đến cho ta, hiển nhiên phải là xuống tay một lần nữa sau khi ta trở về, nhưng từ sau khi quay về Thượng Kinh, thức ăn hằng ngày của ta đều có người kiểm tra, không chỉ có Sơ Ảnh mà ngay cả ta cũng tự mình lưu tâm, nhưng vẫn không hề phát hiện cô nương lại hạ thủ lúc nào.”

“Cái gì? Vương phi nói ‘Thiên nhật túy lan’ đã được giải? Chẳng thể trách vừa rồi Vương phi lại dùng từ ‘lại’...” Sắc mặt Tầm Vân khẽ dao động, sau đó nàng buồn bã cười: “Điện hạ chỉ nói Vương phi trúng độc,

muốn chúng ta nhanh chóng tìm ra nội gián, dù là với chúng ta thì điện hạ cũng chưa từng một lần nói qua độc trong người Vương phi đã được giải...Điện hạ đối với Vương phi như vậy, còn Vương phi đã làm được gì đây? Ngoại trừ tổn thương, ngoại trừ oán trách, người đã cho điện hạ được cái gì?”

Ta khê hạ tầm mắt, không nói gì, trong lúc đó, ánh mắt Tầm Vân lại trở nên sâu hút, hiện ra mấy phần thù hận, mấy phần đoạn tuyệt, nàng nhìn vào ta, gần từng tiếng một: “Nếu Vương phi có gan gây chuyện ở trên Thanh Hòa Điện, có phải đã có ý định không muốn tiếp tục sống, nếu đã như vậy, sao không nhanh gọn chết đi, ta mặc kệ Vương phi có phải là Ngọc Câu công chúa thật hay không, hay là đang giả thần giả quỷ, hiện tại điện hạ không có ở đây, chủy thủ, bạch lăng *tầm vải trắng*, ‘Thiên nhật túy lan’, hay là thứ nào khác? Vương phi tự mình chọn đi...”

“Tầm Vân!”

Ta chưa mở miệng, Tần An đứng bên ngoài đã nghiêm khắc quát lên, ánh mắt nặng nề.

Sắc mặt Tầm Vân khê biến, hơi cúi đầu, nhưng sau đó lại ngang bướng ngược lên.

“Chả trách người không cho gọi bọn nha đầu, nếu không phải ta vừa gặp Họa Ý, hỏi nàng vài câu liền phát hiện có điều kỳ lạ nên mới đi qua xem thế nào, không biết người còn làm ra chuyện tài đình gì nữa!” Lời nói của Tần An chậm rãi: “Từ trước đến giờ người không phải là đứa trẻ không biết suy nghĩ, tại sao hôm nay lại hồ đồ như vậy, còn không mau quỳ xuống tạ tội với Thái tử phi!”

“Thái tử phi?” Tầm Vân lạnh lùng cười: “Tần tổng quản, ngài nên gọi nàng một tiếng Hoàng hậu nương nương mới đúng, chỉ tiếc, đối với nàng những chuyện này không hề có ý nghĩa gì cả, chỉ có chúng ta là tự mình tình nguyện—”

Lời của nàng còn chưa dứt, “Bốp” một tiếng, Tần An vươn tay tát lên mặt nàng, sức lực lớn như vậy, làm nửa bên mặt của nàng liền ửng đỏ.

Tình cảnh trước mắt làm ta hơi sững sờ, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, hiện tại cho dù ta có mở miệng nói gì, cũng chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

Cho nên ta chỉ có thể yên lặng nhìn Tầm Vân chậm rãi chỉnh sửa lại tóc mai trên trán, nàng không hề quan tâm đến dấu tay trên gương mặt, chỉ rơi nước mắt nhìn Tần An: “Tần tổng quan, ngài đánh chết ta đi, nếu không, ta tuyệt đối không để nàng ta tiếp tục tổn thương điện hạ, ta không thể giương mắt nhìn điện hạ bị hủy hoại...Tần thúc, chúng ta đều là người thân cận, luôn đi theo bên cạnh điện hạ, điện hạ lại vì nàng mà trở nên thế này, trong khi nàng lại còn...Tần thúc, ngài nhìn thấy điện hạ vì nàng mà làm những việc không đáng, ngài cũng không đau lòng sao?”

Sắc mặt Tần An hơi dao động, đến lúc này, ông không thể tiếp tục che giấu cảm xúc của mình, chỉ có thể thở dài hỏi: “Thiên nhật túy lan là do người động thủ, kẻ gian tế mà chúng ta luôn tìm chính là người, có phải không?”

Sắc mặt Tầm Vân có chút cứng đờ, nhưng vẫn ngang bướng gật đầu.

“Vậy ‘Thiên nhật túy lan’ trên người Đỗ Như Ngâm cũng là do người hạ độc?”

Tầm Vân vẫn gật đầu: “Chỉ có điều sau khi ta phát hiện, nàng ta chẳng qua chỉ là một con cờ, ta liền giải độc cho nàng.”

Tần An thở dài: “Người, sao lại hồ đồ như vậy, nếu để điện hạ biết, người...”

Tầm Vân dứt khoát nói: “Điện hạ không thể đoạn tuyệt, vậy để ta giúp người, một mạng này của Tầm Vân, đổi lấy một minh quân thiên cổ, không oán than không hối hận.”

Tần An lắc đầu: “Mọi chuyện đi đến nước này, người vẫn chưa rõ sao? Đối với điện hạ, cái gì mới là quan trọng nhất. Người là nghĩ cho điện hạ, nhưng Tầm Vân, ta cho người biết, ta nhìn điện hạ lớn lên, đã nhiều năm như vậy, giang sơn cùng quyền thế chưa bao giờ là điều điện hạ muốn, điện hạ chọn đi trên một con đường này là bởi vì người không còn sự lựa chọn nào khác, sau giây phút điện hạ hạ lệnh bức vua thoái vị, ta liền biết, một khi Vương phi xảy ra chuyện gì, đó mới là lúc điện hạ thật sự bị hủy hoại!”

“Bức vua thoái vị?” Ta kinh hãi lên tiếng.

Tầm Vân nhìn ta đầy căm giận: “Vương phi nghĩ là vì ai?”

115. Chương 115

“...’Kính Hồng khúc’, ‘Chiếu Ảnh vũ’, ngay trước mắt văn võ bá quan toàn triều, Vương phi đứng thật nổi bật trên Thanh Hòa Điện, Vương phi không muốn tiếp tục sống sao, hay là do Vương phi cố ý, haha, bằng không làm sao Vương phi có thể nói ra câu ‘Dù cho có xảy ra chuyện gì, điện hạ sẽ luôn gánh vác cho ta, ta chỉ cần làm chuyện mà ta muốn làm, haha...”

Giọng nói của Tầm Vân vang lên giữa Hà Phong Hiên vắng lặng, nàng lặp lại câu nói ngày đó ta đáp trả Khánh phi.

Ta không lên tiếng giải thích điều gì, cho dù những lời này không phải do ta chủ tâm hay cố ý nói ra, nhưng ta cũng từng nói qua.

“...Mặc kệ Vương phi có phải Ngọc Câu công chúa thật không, chỉ cần Hoàng thượng tin thì Vương phi chính là như vậy, mặc dù không có đủ bằng chứng, Vương phi cũng không thể sống, vốn là tội thần chi nữ, lại làm mất hoàng tôn, một mạng của Vương phi là do điện hạ liệu mình bảo vệ, hiện tại còn thêm tội danh công chúa tiền triều, văn võ cả triều đều nhìn thấy, hoàng thượng làm sao có thể tha cho Vương phi? Khánh phi nương nương sao có thể bỏ qua cơ hội này?”

Ánh sáng từ ngọn nến chiếu rọi chiếc bát nhỏ đặt trên bàn, Tầm An nhắm mắt lại, cũng không lên tiếng ngăn cản Tầm Vân, từ trước đến nay, trước bất kỳ chuyện gì ông ta đều bình thản, giấu thật sâu cảm xúc vào đáy mắt, nhưng, ông và Tầm Vân rất giống nhau, cũng vì điện hạ của mình mà bất chấp.

“...Sau khi thánh chỉ ban tử được truyền xuống, thật sự ta đã thở dài nhẹ nhõm, cho dù là dùng đến phương pháp gì, cuối cùng cũng kết thúc...Nhưng, ta đã lầm, điện hạ vì Vương phi, hạ lệnh bức vua thoái vị! Trong thời điểm điện hạ gian nan nhất, cũng chưa từng nghĩ đến phải đi một bước này, không phải vì chúng ta không có khả năng, mà vì điện hạ đã từng đồng ý với phu nhân, vĩnh viễn không oán hận phụ thân của mình, cần phải tha thứ, yêu thương ông ta. Cho nên nhiều năm như vậy, điện hạ luôn tình nguyện nhẫn nhịn, không ngại tự làm tổn thương mình, lưu lại cho người đời hình tượng một Vương tôn chỉ biết ăn chơi trụy lạc, chỉ mong được yên bình, nhưng hiện tại, điện hạ lại một mực muốn danh chính ngôn thuận trở thành thái tử, chưa được bao lâu liền muốn chạm tay vào giang sơn ngàn dặm này, cũng bởi vì Vương phi, cũng bởi vì Vương phi!”

Tầm Vân càng lúc càng kích động, lời nói càng nhanh hơn, mang theo mấy phần sắc bén: “Vương phi có biết cảm giác khi tự tay bức tử phụ thân của mình ra sao không? Tuy rằng, điện hạ chỉ có ý định ép hoàng thượng thoái vị, nhưng tình trạng bệnh của thánh thượng vốn đã trầm trọng, làm sao có thể chịu được đả kích như vậy, hoàng thượng đã chết trước mặt điện hạ...Kết cục như vậy, không phải điện hạ chưa từng nghĩ đến, nhưng người vẫn dứt khoát lựa chọn con đường đó, cũng chỉ vì Vương phi! Thế nhưng Vương phi có từng hiểu cho điện hạ phần nào không? Vương phi có từng nghĩ tới, lúc này khi tức tặc bên linh cữu ở Tử Kinh Cung, trong lòng điện hạ cảm thấy thế nào không?! Người không chỉ thẹn với phụ hoàng, mà còn thất hứa với mẫu thân của mình!”

Lòng ngực của ta đau lên từng hồi, hai tay cũng vô thức đặt lên ngực, nhưng vẫn không thể ngăn lại cảm giác ngọt ngào nặng trĩu không thể thở.

Tầm An nhìn ta, im lặng hồi lâu, sau đó trầm giọng, nói: “Được rồi, Tầm Vân, hiện tại nói những lời này đã không còn ý nghĩa gì...”

“Sao lại không có ý nghĩa?” Tầm Vân cắt ngang lời hắn, bởi vì tức giận mà giọng nói càng lúc càng cay độc, đã không còn vẻ trầm tĩnh ngày nào: “Ta là muốn nói cho nàng biết, điện hạ vì nàng mà rơi vào tình cảnh thế nào! Ta chính là muốn nàng biết, nàng vốn không xứng để điện hạ phải đánh đổi nhiều thứ như vậy! Nàng nghĩ mình chịu uất ức, haha, thật buồn cười, nếu không có điện hạ, ngay đến tính mạng nàng còn không giữ được, nói chi đến uất ức? Mà cho dù là có thì cũng do tự nàng tìm lấy!”

“Tầm Vân!” Tầm An lớn tiếng quát.

Tầm Vân không hề để tâm đến, đôi mắt nàng oán hận nhìn ta, dường như nàng đã kiềm nén từ rất lâu, cảm xúc một khi được giải thoát cũng như dòng nước tìm thấy được lối ra, muốn chảy cũng không thể chảy, càng ngăn cản nó càng tìm cách mạnh mẽ để thoát ra.

“Ta không biết đến cùng thì Vương phi hận điện hạ cái gì? Bởi vì Mộ Dung gia sao? Bọn họ lựa chọn việc ủng hộ Thái tử, Vương phi muốn điện hạ làm sao đây, đưa cổ chờ chết sao? Điện hạ khổ tâm tạo dựng nhiều năm như vậy, người của chúng ta từ lâu đã trải rộng khắp đất nước, hơn nữa đều không đối đầu với thế lực của Mộ Dung gia, trên con đường tranh đoạt này, đối với điện hạ mà nói thì thế lực của Mộ Dung gia không có gì đáng ngại, hơn nữa điện hạ cũng đã có phòng bị ngay từ đầu nên chắc chắn không gặp quá nhiều sóng gió, nhưng vì Vương phi nên người vẫn không muốn chính thức đối địch với Mộ Dung gia, có một lần Vương phi phải trở về Tương phủ, bất chấp có lệnh truyền từ trong cung nhưng điện hạ vẫn muốn cùng Vương phi trở về, chỉ vì muốn cho người nhà của Vương phi biết, người điện hạ yêu là Vương phi, Đỗ Như Ngâm chỉ là một tấm bình phong mà thôi! Cũng cho bọn họ biết, không nên chỉ vì bề ngoài mà quyết định bỏ Vương phi, lấy Thái tử phi! Nhưng vẫn là Vương phi cương quyết không muốn điện hạ đi cùng! Dù là như vậy, điện hạ vẫn để Tần thúc cùng Vương phi trở về, vốn dĩ tổng quản của Vương phủ không cần phải làm chuyện như vậy! Còn có lễ vật và cỗ kiệu kia, tất cả đều do điện hạ chủ tâm chuẩn bị, phụ mẫu Vương phi nếu có một chút để ý, liền có thể nhận ra điện hạ coi trọng Vương phi thế nào, chỉ tiếc, mắt của bọn họ đã bị quyền lực và dục vọng che kín, một lòng chỉ nghĩ Vương phi bị thất sủng, cho nên liền đầu phục thái tử!”

Ta nhắm nghiền hai mắt, nhưng vẫn không ngăn được dòng nước mắt không ngừng rơi xuống, giọng nói của Tần An cũng nặng lòng vang lên, cúi đầu nói: “Vương phi đừng trách Tầm Vân vô lễ, những gì nàng nói đều là sự thật, mà Vương phi cũng tận mắt nhìn thấy, điện hạ thả cho Mộ Dung Liễm rời đi. Để có thể như vậy điện hạ cần phải mạo hiểm bao nhiêu, sau này lại phải gánh vác hậu họa thế nào, Vương phi cũng không thể biết! Vương phi không thấy đệ đệ của mình cố tình dùng tên thật khi trở thành phò mã của Tề Việt sao, điện hạ cũng vì bảo đảm Vương phi không phải lo nghĩ, càng không gặp phải liên lụy gì mà mất không ít rắc rối. Có lẽ có một ngày, Mộ Dung Liễm sẽ mang binh mã Tề Việt trở về báo thù, dựa vào tính cách của điện hạ, đáng lẽ ngay từ đầu người sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra, nhưng vì Vương phi, điện hạ vẫn thả Mộ Dung Liễm đi. Vương phi, chúng nô tài dám mạo phạm như vậy, dám nói nhiều như vậy, chẳng qua chỉ muốn người có thể hiểu điện hạ khổ tâm thế nào.”

“Nếu nàng có thể hiểu thì sao lại nhắm tâm như vậy?” Giọng nói của Tầm Vân lại vang lên, vừa thê lương vừa có phần châm chọc: “Vương phi, hôm nay chúng ta đem tất cả mọi chuyện nói ra hết một lần đi. Vương phi cảm thấy bản thân oan uất, nhưng ở trong mắt của ta, thật ra lại không hề.”

Nàng đứng lên, ánh mắt không giấu được vẻ đau đớn, nàng nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Ta biết vì chuyện của Đỗ Như Ngâm mà Vương phi trách giận điện hạ không ít, nhưng Vương phi có từng nghĩ tới, nếu như không phải nàng, vậy người bị bọn tử sĩ của phủ Thái tử bắt giữ chính là Vương phi! Thật ra, nguyên nhân lớn nhất để điện hạ chấp nhận Đỗ Như Ngâm là bởi vì Ý Dương công chúa, vốn dĩ người không cần phải tự hạ thấp bản thân mà đối đãi ân sủng với nàng ta. Vương phi có biết, lần đầu tiên Đỗ Như Ngâm dùng Thôi Tình hương, điện hạ đã phải lấy dao đâm vào người mình, dùng máu tươi đổi lấy thanh tỉnh, ta hỏi Vương phi, điện hạ cần gì phải làm như vậy? Bởi vì để bọn người bên ngoài nhìn thấy, điện hạ phải chịu đựng. Sau đó, ta cầm lấy phần hương nhan đó đi tìm Thuần tiên sinh để lấy thuốc giải, Vương phi có biết lúc đưa cho điện hạ, trong lòng ta có bao nhiêu là hận? Điện hạ cao ngạo như vậy, nhưng lại chấp nhận chịu thiệt về mình đến như thế, tất cả đều vì Vương phi! Mà Vương phi lại không hề cảm thông cho điện hạ, suốt ngày chỉ biết trưng vẻ mặt đó cho điện hạ nhìn, Vương phi có biết trong lòng điện hạ đau thế nào không! Nhưng, cho dù vậy, điện hạ vẫn...chỉ cần Vương phi có thể bình yên vô sự, haha...”

Ta chấn động đến không nói được nên lời, mặc dù từng hồi đau buốt bị thương kéo đến lấp đầy đáy lòng, nhưng ta vẫn bình thần nhìn nàng lên tiếng: “Chưa hề có ai nói với ta những việc này, mà cũng theo như lời của cô nương, hẳn vì bảo vệ ta mới làm ra thế cục này, ngoại trừ những nguy hiểm trong lần tranh đoạt quyền lực, chuyện vẫn không tra ra được nội gián, có phải cũng là vì nguyên nhân trên.”

“Người!” Sắc mặt Tầm Vân khê biến.

Còn ta chỉ chết lặng lắc đầu: “Ta không hề có suy nghĩ trách cứ ai, hẳn từng hỏi ta có điều gì muốn hỏi hẳn không, nhưng ta đã không hỏi, mà hẳn cũng không nói gì, chúng ta đều rất kiêu ngạo, cho nên đến bây giờ

mới rơi vào cái vòng bế tắc lẫn lẩn không lối thoát, có nói thêm gì cũng không còn tác dụng.”

“Sao lại không có tác dụng?” Tần An đột nhiên quỳ xuống đất, cẩn trọng nói: “Nếu Vương phi nguyện ý mở khúc mắc với điện hạ, vậy sẽ không còn gì là trở ngại, cho dù thế nào, Vương phi vẫn là chính thê của điện hạ, nếu không thể cầm sắt hợp minh, không thể tương kính như tân, vậy chỉ có thể dần vặt lẫn nhau, ôm nỗi đau này mà sống hết quãng đời còn lại, không có loại lựa chọn thứ ba—Tần An tin tưởng, Vương phi chắc biết đâu mới là lựa chọn tốt nhất cho cả hai.”

Ta ngơ ngẩn nhìn Tần An, còn chưa hoàn toàn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ông ta, ngoài cửa liễn truyền đến giọng nói tịch tịch mà thanh khiết của một người—

“Nàng không cần phải chọn, ta sẽ mang nàng rời đi.”

116. Chương 116

Tô Tu Miễn ngồi xuống trước mặt ta, nhìn thẳng vào mắt ta mà nói: “Lúc đầu ta không bước vào là vì ta nghĩ người nên biết chân tướng mọi việc, còn bây giờ, ta muốn đưa người rời khỏi nơi này.”

“Tô tiên sinh!” Tần An kinh hãi nói.

Tô Tu Miễn không hề để tâm đến ông ta, chỉ lẳng lặng nhìn ta như trước: “Ta nghĩ, nếu người ở lại nơi này sẽ rất tốt, nhưng ta đã lầm, hắn vẫn chỉ mang đến đau thương cho người. Khuynh nhi, theo ta rời khỏi đây, mặc dù ta không thể đi cùng người, nhưng dựa vào khả năng của người, dù là mở y quán hay trở thành một thầy thuốc bình thường lang bạt khắp nơi, hoặc trở thành tiên sinh dạy học cũng được, ít nhất cũng không như hiện tại. Như lời người nói, ở lại nơi này chỉ là bế tắc, bất luận là với người hay với hắn, một bế tắc không thể nào hóa giải.”

Ta giật mình nhìn hắn, hắn lại nhẹ nhàng thở dài, nắm chặt lấy tay ta: “Ta không muốn ép người, chỉ là, ta không nghĩ rằng, người vẫn còn có thể hạnh phúc khi ở lại nơi này. Dù biết hắn bất đắc dĩ, nhưng kết cuộc vẫn không thể thay đổi, người có thể bỏ qua, xem như chưa từng có gì xảy ra không? Ta không nghĩ là có thể. Vậy, người thử nói xem, người phải đối mặt với hắn thế nào?”

Ta không biết phải nói gì, trong khi đó Tần An đã bước đến, nghiêm mặt nói: “Tô tiên sinh, người cứu mạng Vương phi, cả Vương phủ cảm kích tiên sinh vô cùng, thậm chí chỉ cần tiên sinh lên tiếng, có thể liều chết lao vào nơi nước sôi lửa bỏng không chút chần chừ. Nhưng hiện tại, tiên sinh muốn đưa Thái tử phi đương triều, tương lai sẽ là Hoàng hậu nương nương rời đi, không phải là rất hoang đường sao?”

Tô Tu Miễn lạnh lùng nhìn hắn: “Chỉ cần nàng muốn, đối với Tô Tu Miễn ta không có gì là hoang đường. Ta vốn có thể dùng theo cách mà nàng đã từng giúp Mộ Dung Liễm thoát nạn, nhưng nếu đổi lại là ta thì hiển nhiên sẽ không có bất kỳ sơ hở nào. Nhưng, ta không muốn lừa Nam Thừa Diệu, mà người thử nghĩ xem, chủ tử của người liệu có thể chịu đựng nổi tin tức nàng đã chết?”

Tần An cứng người không nói nên lời, Tô Tu Miễn lại quay đầu nhìn ta lên tiếng: “Khuynh nhi, người cứ tự mình suy nghĩ, nhưng thời gian của người không còn nhiều, càng sớm rời đi, càng có nhiều khả năng, hoặc là, đợi cho đến ngày Nam Thừa Diệu xuất cung — nếu hắn không thể bảo vệ người, ta sẽ dẫn người rời đi.”

Ta nhìn theo bóng lưng lãnh đạm của hắn, bỗng nhiên nhớ đến thời gian còn ở Tà Y Cốc, chúng ta từng gặp một phụ nhân mắc căn bệnh nan y khó chữa, thật ra bệnh đã rất nguy kịch, không thuốc nào có thể trị khỏi, ngay cả “Họa tẩn như sương” cũng không có khả năng xoay chuyển, Tô Tu Miễn lạnh lùng đưa mắt nhìn trượng phu của vị phụ nhân kia, giao ra một viên ‘Phục chi tể mệnh’ (uống vào là chết ấy) cho người nam tử nọ, thản nhiên nói, hà tất phải cố gắng vô ích, chẳng qua chỉ vì bản thân người không đủ nhẫn tâm kết thúc.

Ta nhớ rõ, trên gương mặt người phụ nhân kia còn ẩn hiện nụ cười nhạt, nhớ rõ, vẻ mặt đau khổ nhưng lại có phần giải thoát của người nam tử kia, còn nhớ câu nói cuối cùng của Tô Tu Miễn — sớm hay muộn gì cũng phải quyết định, trì hoãn không bằng sớm một chút, chỉ khổ mình khổ người mà thôi.

“Không cần chờ lâu như vậy.” Ta chậm rãi đứng lên, nhìn Tô Tu Miễn, từng lời thoát ra không chỉ để hắn nghe mà còn như tự nói với mình: “Người chờ ta viết mấy câu cho hắn, sau đó chúng ta đi.”

“Vương phi!” Tần An hoảng sợ gọi, cũng bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, bước đến giữ lấy tay ta: “Người không thể làm như vậy? Người đi rồi, điện hạ biết phải làm sao?!”

Ta nhắm mắt lại, cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh: “Tần tổng quản, ông vừa mới nói, ông tin tưởng ta biết đâu mới là lựa chọn tốt nhất cho cả hai, đối với ta, việc ta rời đi chính là lựa chọn tốt nhất. Không còn người thân, cũng không còn lý do gì để ta ở lại đây, không cần vì ai mà sống, thực ra chúng ta đều quá mệt mỏi, chỉ khi ta rời đi, những gút mắc giữa ta và Nam Thừa Diệu mới có thể tháo bỏ, còn không chỉ khiến cả hai ngột ngạt đến nghẹt thở. Hơn nữa, bất luận là chiếu cáo thiên hạ nói ta bệnh nặng qua đời, hay là một lý do nào khác, ta chắc chắn hẳn có thể tìm ra lời giải thích thích hợp để mọi người tin tưởng.”

Ta nhẹ nhàng rút tay ra, bước vào tấm điện, đi đến thư phòng nhỏ được ngăn cách bởi một bức bình phong.

Hà Phong Hiên không thể so sánh với Mặc Các, không gian trong phòng cũng nhỏ hơn rất nhiều, tuy rằng cũng có thư phòng riêng, nhưng lại cách quá xa lại ảm thấp.

Sơ Ảnh lo lắng thân thể của ta không thể chịu được ảm ướt và hàn khí ở thư phòng, nên đặc biệt cho người chuẩn bị bức bình phong trong tấm điện này, ngăn ra một thư phòng nhỏ, vốn cũng không có quá nhiều vật dụng, chỉ cần một thư án, cùng vài quyển sách ta thường đọc, xem như cũng đầy đủ.

Vừa nghĩ đến Sơ Ảnh, trong lòng lại không nén được nỗi đau, ta nhắm mắt lại, có lẽ rời đi chính là con đường duy nhất ta có thể lựa chọn.

Nâng bút lên, vẫn là Trúc Tương phi, ngòi bút như sương, vẫn là Trừng Tâm Đường, tinh khiết như ngọc, vốn nghĩ có ngàn lời muốn nói, nhưng đến giờ phút này, ta lại không biết nên viết thế nào.

Cuối cùng chỉ viết hai chữ “Bảo trọng”, nhưng sau cùng lại đứng dậy, vò nát tờ giấy, nếu đã rời khỏi, sao còn phải lưu lại dấu tích làm gì.

Ta bước ra khỏi bình phong, Tần An và Tầm Vân đã rời đi, Tô Tu Miển vẫn lẳng lặng đứng ở đó, đưa tay về phía ta.

Ta biết giữa ta và hắn không có khả năng tiếp tục, cũng như lời hắn nói, cho dù hắn không thể đi cùng ta, nhưng nếu mở một y quán nhỏ ở nơi không có người nhận ra, hoặc làm một đại phu ngao du khắp nơi đều được, ta không cần một cuộc sống quá tốt, ta chỉ cần bản thân có thể buông tha tất cả, kể cả Nam Thừa Diệu.

Li Mạch chờ ở bên ngoài Hà Phong Hiên, ba người chúng ta không cần phải mang theo hành lý gì, nơi này vốn dĩ không có cái gì thật sự thuộc về ta, vật ta có thể mang đi, chỉ có bài vị của Sơ Ảnh.

Chưa đi được mấy bước, ánh đuốc từ đâu sáng rực, từng lớp từng lớp thị vệ tay cầm bó đuốc vây quanh chúng ta, Tần An đứng ngay phía trước, sắc mặt nghiêm nghị, lời nói cứng như đinh đóng cột: “Vương phi, người sai rồi, nếu lão nô để cho người đi, vậy vấn đề giữa Vương phi và điện hạ mới thực sự không có lối thoát. Lão nô không thể đưa mắt nhìn điện hạ bị hủy, cho nên, bất kể thế nào cũng không để người đi.”

Ta chưa nói gì, ông ta đã nhìn Tô Tu Miển nói: “Tô tiên sinh, ta biết tiên sinh và Li Mạch cô nương đều là cao thủ, nhưng nếu chỉ dựa vào sức của hai người, e là không thể đối đầu với ngàn tử sĩ của Tam vương phủ. Nếu từng người trong bọn họ không thể so với Tô tiên sinh, nhưng nếu cùng lúc tiến lên, luân phiên đánh trả, ắt hẳn Tô tiên sinh cũng khó lòng địch lại. Tần An không muốn làm lớn chuyện, cho nên không kinh động đến kị binh và ngự lâm quân, nhưng nếu cần, ta sẽ. Mong Tô tiên sinh nghĩ lại, mọi người Tam vương phủ cũng không muốn gây ra chuyện khó xử thế này, chỉ cần tiên sinh từ bỏ ý định đưa Vương phi rời đi, cho dù là tiên sinh muốn đi hay tiếp tục lưu lại làm khách, Tần An tuyệt đối không có bất kỳ ý kiến gì.”

Tô Tu Miển không nói gì, chỉ im lặng rút kiếm của hắn, “Trầm Thủy Long Tước”.

Kiểm lạnh như sương, giữa đêm tối, ánh sáng hiện lên nhợt nhạt mà rét lạnh.

Đã nhiều năm, “Trầm Thủy Long Tước” mới lại thoát ra khỏi vỏ, mang theo mấy phần khí thế.

Ta đưa mắt nhìn hắn, nét mặt hắn vẫn bình lặng như trước, sáng rõ dưới ánh trăng cùng ánh đuốc, hòa cùng kiếm quang lạnh lẽo từ “Trầm Thủy Long Tước”, khiến người khác không dám nhìn gần.

Trên người hần thoảng có mùi thảo dược, giọng nói trầm tĩnh, không chút sợ hãi: “Chuyện Tô Tu Miễn này muốn làm, chưa từng có ai ngăn được.”

Sắc mặt Tần An hơi tái nhợt: “Tô tiên sinh thật sự nghĩ chỉ bằng sức của một mình tiên sinh là có thể mang Vương phi rời đi sao?”

Tô Tu Miễn chưa trả lời, Li Mạch đã bật cười một tiếng: “Tần tổng quản sao không nhìn ra phía sau một chút, xem thử những tử sĩ của người thế nào.”

Ứng theo lời nàng vừa nói, ngoại trừ Tần An cùng vài ba thị vệ đứng gần chúng ta, nhưng người còn lại đều không chờ nàng nói hết câu mà đã lần lượt ngã xuống, mất đi ý thức, ngọn đuốc trong tay của bọn họ cũng vì thế mà rơi xuống, chầm chậm tắt ngấm.

Dù là người đã trải qua không ít sóng gió, nhưng Tần An cũng không khỏi hoảng sợ quay đầu nhìn lại, sau đó ông ta nhìn chằm chằm Tô Tu Miễn, lời nói vẫn còn chút bình tĩnh: “Xin hỏi Tô tiên sinh, chuyện này là thế nào?”

Li Mạch vẫn cười nói như trước: “Chỉ là tạm thời ngắt đi thôi, qua khỏi bốn năm canh giờ sẽ tỉnh lại, Tần tổng quản không phải lo lắng, nếu các người đã quyết tâm muốn cây đông hiệp yếu, vậy đừng trách ta đánh lén, nếu không phải vì niệm tình những ngày qua các người đối đãi với chúng ta cũng không tệ, thuốc mà ta dùng có thể khiến bọn họ ngã xuống mà không thể tỉnh lại.”

“Cô nương dùng thuốc khi nào, tại sao mấy người chúng ta không sao?”

“Ngay lúc vừa rồi, tuy rằng ‘Nhiếp hồn phần’ tan trong không khí không tạo ra bất kỳ mùi vị gì, nhưng sức mạnh lại khó lường.” Li Mạch vẫn cười như trước: “Mấy người các người không sao là vì đứng gần công tử, trên người công tử luôn có mùi thảo dược, đó là từ trảng hạt tử đàn, chi bảo của Tà Y Cốc chúng ta, mang trên người có thể bách độc bất xâm, huống chi với một ‘Nhiếp hồn phần’ nho nhỏ, công tử có thể dùng nội lực đánh tan tác dụng của nó, vốn là vì Vương phi, nên tiện thể mấy người các người mới được lợi. Thế nào, còn muốn ngăn cản chúng ta sao? Xem lại nhân số của người đi, có còn chiếm ưu thế như trước không.”

117. Chương 117

“Ngự lâm quân và kỵ binh, thật may là Tần tổng quản đã nhắc nhở ta...” Li Mạch vừa cười vừa nhanh chóng xuất thủ, ta không thấy rõ động tác của nàng, chỉ thấy có một bóng trắng lướt qua, sau đó Tần An cùng những thị vệ còn lại liền ngã lên mặt đất.

Tất cả ánh đuốc đều tắt ngấm, chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương.

Li Mạch yên lặng bước về phía sau Tô Tu Miễn, nhẹ giọng lên tiếng: “Không thể để cho bọn họ đi gọi viện binh cho nên ta điểm huyết ngủ.”

Tô Tu Miễn không có bất kỳ ý kiến gì, chỉ thản nhiên nói: “Theo như cách hành sự của Tần An, nhất định đã phái người vào cung thông báo cho Nam Thừa Diệu.”

“Sao có thể? Không phải Tam điện hạ đang túc trực bên linh cửu hay sao, chưa hết thời gian để tang sao có thể rời đi?” Li Mạch nghi hoặc nói.

Tô Tu Miễn không trả lời nàng, chỉ đưa tay dịu ta: “Chúng ta đi nhanh một chút, trước tiên nên đi đến cổng thành.”

Li Mạch vội nói: “Trong thời gian công tử bế quan, Li Mạch đã chuẩn bị trước mọi chuyện, căn dặn Li Kha mang theo người cải trang vào kinh thành, chờ đợi ở khách điểm, khi đợi công tử ở ngoài Hà Phong Hiên, ta đã thả ‘Phi Huỳnh’ thông báo cho bọn họ, hiện tại có lẽ mọi người đều đang chờ bên ngoài cổng thành.”

Tô Tu Miễn gật đầu, không nói gì thêm, ôm lấy thắt lưng của ta rồi nhún người bay vút lên.

Ta nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên ở bên tai.

Kinh thành vốn có chín cửa thành, nhưng vì hoàng thượng băng hà, trong thời gian quốc tang cả tám cổng thành đều bị phong bế, chỉ cửa An Định Môn để thông hành.

Khi vừa đến An Định Môn liền nhìn thấy đám người Tà Y Cốc dắt ngựa đứng đợi bên ngoài, Tô Tu Miễn tự tay dắt đến một con ngựa trắng, lẳng lặng nhìn ta: “Hối hận không?”

Ta âm thầm thở dài, sau đó phi thân lên ngựa, lắc đầu nhìn hắn.

Hắn không nói gì thêm, xoay người cỡi trên một con ngựa khác, sau đó lên tiếng nói: “Đi thôi.”

Vó ngựa gõ nhẹ lên trần thế, chuyện cũ tan biến như sương khói. Sắc trời từng chút từng chút bình tĩnh, ta không hề quay đầu nhưng cũng có thể biết, kinh thành đang từ từ cách xa.

Thật ra ngựa chạy cũng không hề chậm, dù đã cách Thượng kinh một khoảng khá xa nhưng không biết vì sao, lòng ta lại nao nao khó tả.

Dường như để chứng minh cảm giác bồn chồn trong lòng là thực, khi trời còn tờ mờ sáng, phía sau liền vang lên một hồi vó ngựa dồn dập như gió, âm thanh kia cũng không hề lớn, chắc hẳn chỉ là một người một ngựa, lại càng ngày càng đến gần, ngay sau đó, giọng nói của Nam Thừa Diệu mơ hồ có thể nhận ra—

“Thanh nhi...”

Tô Tu Miễn yên lặng dừng ngựa lại: “‘Đạo ly thanh phong’ đúng là ngựa tốt khó tìm, cuối cùng cũng đuổi kịp, nếu phải kết thúc, trì hoãn không bằng sớm.”

Ta hiểu ý tứ của hắn, nhưng đáy lòng lại lo sợ không yên, thời khắc Tần An và Tầm Vân nói rõ mọi chuyện với ta, ta đã quyết định rời khỏi nơi này, nhưng hiện tại ta không biết phải đối mặt với hắn thế nào.

Tuy vẫn dừng ngựa theo mọi người, nhưng ta lại chậm chạp không chịu quay người lại, Tô Tu Miễn nhẹ nhàng thở dài, xoay người xuống ngựa, sau đó đi đến trước mặt ta: “Người đừng sợ, ta sẽ dẫn người rời đi, nhưng hiện tại, người nên đối diện nói rõ, như vậy ân oán giữa hai người mới có thể hóa giải.”

Cuối cùng, ta đành tựa vào đôi tay hắn xuống ngựa, sau lại chậm chạp tự mình bước lên trước, nhưng vẫn không nhìn được mà quay đầu nhìn lại, hắn vẫn đứng phía sau mỉm cười, vì thế tâm cũng yên ổn đi phần nào, bất buộc bản thân phải giữ được bình tĩnh nhìn về phía đang vang lên tiếng vó ngựa.

Giống như lời hắn vừa nói, nếu phải kết thúc, trì hoãn không bằng sớm một chút, ta không thể cứ trốn tránh cả đời.

Hình ảnh kia dần dần đến gần, Nam Thừa Diệu nhảy xuống từ trên lưng ngựa, vươn tay kéo ta vào lòng, vừa vội vã vừa gấp gáp, thế nhưng lại không hề nói gì.

Ta bị hắn ôm lâu như vậy có phần không thở được, đến cùng vẫn lên tiếng: “Điện hạ, trước tiên người nên buông tay.”

Qua thật lâu, hắn mới buông ta ra, ta đang định lên tiếng, nhưng hắn lại nhìn sâu vào đôi mắt của ta, giọng nói khản đặc: “Thanh nhi, đừng rời khỏi ta.”

“Ta...”

Hắn không để ta nói hết lời, giữ chặt lấy đôi vai của ta: “Nàng hãy nghe ta nói. Ta biết nàng trách ta, chuyện của Mộ Dung gia, thật sự ta không thể thoát khỏi tội liên can, nếu không phải ta làm dấy động triều thần, bọn họ sẽ không mưu phản, ít nhất là không vội vã như vậy. Nhưng Thanh nhi, không phải họ, thì sẽ là ta, thân ở nhà đế vương, không thể nhân từ nương tay, chỉ cần đi sai một bước sẽ chỉ có con đường chết, chuyện mưu phản lần này sớm hay muộn gì cũng không thể tránh khỏi, chuyện ta có thể làm chính là toàn lực bảo vệ nàng, nàng có hiểu không? Trừ nàng ra, cho đến bây giờ ta chưa từng yêu người nào khác, nàng có tin hay không?”

Ta không nói gì, hắn cũng không quan tâm xem ta có trả lời hay không, ánh mắt vẫn không rời đôi mắt của ta: “Về phần Mộ Dung Diễm, ta không ngờ nàng ấy lại tìm lấy cái chết, trước tiên nàng hãy nghe ta nói, Mộ Dung Diễm từng cầu xin ta buông tha cho Thái tử, ta không đáp ứng, cũng không thể đáp ứng, có lẽ nàng ấy cũng biết, cho nên cũng chưa từng van vài ta, chỉ xin ta giữ lại tính mạng của đứa bé trong bụng nàng. Việc ta có thể đồng ý chính là, trừ phi đứa bé kia cả đời đều không biết đến thân phận của mình, vậy mới có thể sống sót. Cho nên khi đứa bé vừa được sinh ra, ta đã an bài trước một đứa trẻ bị bỏ rơi, thay cho cốt nhục của nàng và thái tử, sau đó ột gia đình nhà nông bình thường nhận nuôi, không có bất kỳ ai

biết thân phận của đứa bé kia. Ta không thể nói với Mộ Dung Diễm nơi mà đứa bé được đưa đi, nàng đồng ý và cũng chưa bao giờ hỏi qua, nhưng ta thật sự không ngờ nàng lại tự tử.”

“Đứa bé kia còn sống? Hiện tại ở đâu?” Bất giác, ta nắm chặt lấy ống tay áo của hắn.

Ánh mắt hắn nặng trĩu hẳn đi, tránh nhìn vào đôi mắt của ta: “Bà đỡ đưa đứa bé đi đã chết, hiện tại cũng không có ai biết đứa bé được gửi cho gia đình nào, mà thôn dân ở nơi đó đều đã rời đi nơi khác vì nạn hạn hán, cho nên tạm thời không rõ tung tích — nhưng Thanh nhi, ta đã cho người đi tìm, nàng tin ta, nhất định sẽ tìm được.”

Ta chưa sót lắc đầu: “Không cần, để đứa bé trở thành một thường dân bình thường cũng tốt, có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.”

Ta nghĩ, đây cũng là điều Diễm nhi mong muốn.

Nhà không có, trượng phu chết, ngay cả con của mình cũng vĩnh viễn không thể nhìn thấy, trên thế gian này không còn điều gì để nàng lưu luyến, cho nên, nàng mới có thể thả người nhảy xuống, đoạn tuyệt hết thấy.

Nhưng vì biết rõ cốt nhục của mình an toàn, mặc dù không có cẩm y ngọc thực, nhưng lại có một cuộc sống yên bình, khỏe mạnh lớn lên, có được hạnh phúc bình thường.

Cho nên, nàng không hề lo lắng.

Cho nên, khi nàng thả người nhảy xuống, khoe môi lại mang theo nụ cười.

Có phải như vậy không?

Nam Thừa Diệu không nói gì, ta chậm rãi nâng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, lời nói bình tĩnh: “Kỳ thật với chúng ta cũng thế, chỉ khi rời khỏi nhau mới có thể tốt hơn, mới có thể hạnh phúc.”

Ánh mắt hắn đột nhiên tối đen, chứa đầy đau đớn, hắn cố chết nắm lấy tay ta, tựa như trong lúc đất trời sụp đổ, đôi tay tuyệt vọng cố bám lấy niềm hy vọng cuối cùng.

“Thanh nhi, nói cho ta biết, làm thế nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

118. Chương 118

Ta nghe thấy âm thanh lưỡi kiếm đâm vào làn da sắc lạnh, tựa như tấm vải trắng bị xé đôi, một màu đỏ ấm nóng rực rỡ nhuộm thắm cả đôi tay.

Bản năng thôi thúc ta phải thét lên, nhưng tiếng hét lại tắc nghẹn nơi yết hầu, cơ thể như bị bóng đêm kia bao trùm, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, bất lực, ngay đến một âm tiết cũng không thể phát ra.

Lưỡi kiếm sắc bén gắn vào cơ thể của hắn, còn chuôi kiếm được khảm bảo thạch lại nằm trong lòng bàn tay của ta, chuôi kiếm khô ráp lại lạnh như băng, lòng bàn tay ta như vẫn còn lưu lại cảm giác đau buốt.

Ta hoảng sợ muốn thoát ra, nhưng ta làm không được, đôi bàn tay mạnh mẽ của hắn nắm thật chặt lấy tay ta, thậm chí hắn còn mỉm cười với ta——”Một đao này, ta trả cho nàng trước đây.”

Ta thật sự sợ hãi, muốn rút tay ra khỏi, nhưng hắn vẫn cố chết nắm lấy không để cho ta vùng ra, vì sợ động đến vết thương của hắn, ta không dám vùng vẫy quá nhiều, chỉ có thể để mặc cho lời nói của hắn âm thầm vang lên bên tai.

“Khi đó ta biết, nếu đổi lại là kẻ khác, nhất định sẽ không có khả năng cứu vãn, cho nên ta tự nhận lãnh binh, nhưng thật không ngờ, đến cùng vẫn không có lối thoát, đã quá muộn, ta chỉ có thể đứng nhìn nàng nhảy vực, không thể làm được gì...”

Sắc mặt của hắn bởi vì đau đớn mà dần trở nên tái nhợt, đôi mắt càng lúc càng tối, bất chợt, hắn ngược mắt nhìn ta: “Khuyh nhi, nếu ta nói, chuyện phụ hoàng khởi binh làm phản, trước đó ta hoàn toàn không biết gì, nàng có tin không?”

Cũng không chờ ta trả lời, khóe môi của hắn đã hiện nên nụ cười tự giễu: “Nàng sẽ không tin tưởng, làm sao nàng có thể tin, trong khi ngay đến cả ta cũng không tin... Khi đó, không phải ta không hề nghe thấy một chút tin tức gì, nhưng vì ảo tưởng vì hy vọng, cho nên cuối cùng đã phạm phải sai lầm, bắt nước hắt đi làm sao lấy lại?!”

Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, trong một thoáng không biết phải trả lời thế nào, mà nhanh hơn, hắn lại nắm lấy tay ta, khẽ dùng lực, rút thanh kiếm kia ra, ta nhận ra hắn định sẽ làm gì, thất thanh hét lên—

“Đừng—”

Vẫn là không kịp, hắn ra tay nhanh như vậy để ta không có thời gian phản cự, một lần nữa, dòng chất lỏng ấm áp đó lại thấm ướt bàn tay ta.

Rõ ràng chỉ trong nháy mắt, nhưng ta có thể cảm nhận được sự sắc bén của thanh đoản kiếm đó, từng chút từng chút cắt qua làn da của hắn, xuyên đến khuỷu xương, sau đó dòng máu chảy ra, nhuộm hồng một mảnh.

“Một đao này, ta trả lại nàng bây giờ.”

Hắn vẫn nở nụ cười với ta, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, nhưng vẫn cố chấp gắng gượng, hắn nắm lấy tay ta, nhìn sâu vào đôi mắt của ta: “Khuynh nhi, nàng tha thứ cho ta, đừng rời khỏi ta.”

Đau đớn đến cực hạn, ta đỡ đầu nhắm mắt lại, giọng nói nhẹ đến nỗi ngay cả ta cũng không thể nghe thấy: “Điện hạ đừng bức ta.”

Đôi tay hắn nắm lấy tay ta cứng đờ, nhưng vẫn cố chấp không chịu buông: “Ta chỉ muốn nàng ở lại bên cạnh ta.”

Ta đưa mắt nhìn vào khoảng không trước mặt, rõ ràng là ngay trước mắt nhưng lại không thể nhìn thấy bất kỳ điều gì, ta không biết mình đang nói cho hắn nghe hay là nói với chính mình, giọng nói khẽ đến nỗi như lời nói mê, như có một chút gì đó không chân thật: “Điện hạ đã được thiên hạ, trong tay ta giờ cũng không còn gì, ta không hận điện hạ, thật sự cũng không oán giận, ta chỉ muốn rời khỏi đây, nếu đã không thể quên đi, vậy chỉ có thể rời đi, đó mới là lựa chọn tốt nhất cho cả hai người...”

“Đủ rồi, ta sẽ không để nàng đi!” Một tay hắn giữa chặt lấy bàn tay đang nắm lấy chuôi kiếm của ta, còn tay kia thì ghì chặt lấy vai ta: “Toàn bộ thiên hạ cũng có thể là của nàng, ta chỉ muốn nàng ở lại bên cạnh ta!”

Đôi mắt ngấn đầy lệ, ta không ngừng lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như chết của hắn cùng với bàn tay thấm đầy máu làm ta sợ hãi: “Trước tiên, người hãy buông tay ra, nếu cứ tiếp tục như vậy điện hạ sẽ chết...”

Hắn chợt cất tiếng cười, xa xăm mà cô tịch: “Có phải, nếu trước đây người chết là ta, hết thảy mọi chuyện sẽ kết thúc? Có phải, ta đem mạng đền cho nàng, nàng sẽ tha thứ cho ta—”

Nắm tay của ta chợt bị siết chặt, đoản kiếm lần nữa được rút ra, ta sợ hãi vô cùng, liều mình giãy giụa, cuối cùng hắn suy yếu ngã xuống, đoản kiếm trong tay rơi xuống đất.

Tô Tu Miễn đứng ở phía sau hắn, vươn một tay đỡ hắn: “Ta điểm huyệt ngũ của hắn.”

Khuôn mặt Nam Thừa Diệu trắng bệch, không có một chút huyết sắc, vành môi khẽ động, hắn đang cố gắng duy trì ý thức, nhưng cuối cùng vẫn không thể.

Câu nói cuối cùng đó, không âm không thanh, nhưng ta vẫn có thể nghe thấy.

Hắn nói, tha thứ cho ta, ở lại bên cạnh ta.

Ta nhắm mắt lại, lệ rơi như mưa.

Ta tha thứ.

Nhưng lại không thể quên.

Tô Tu Miễn đỡ Nam Thừa Diệu nằm trên mặt đất, cởi bỏ y phục của hắn, kiểm tra vết thương, sau lại bôi thuốc, băng bó, thủ pháp vừa nhanh vừa bình tĩnh.

“Kim khâu.” Hắn lại đỡ Nam Thừa Diệu ngồi dậy, chưa hề quay đầu, chỉ lên tiếng phân phó cho Li Mạch đang đứng phía sau.

Giọng nói của Li Mạch có phần kinh ngạc: “Công tử cần Kim khâu làm gì? Chỉ cần dùng đến ‘Cửu Huyền ngọc lộ’, tính mạng của hắn đã không còn đáng ngại, có thể đợi đến lúc bọn thuộc hạ của hắn tìm đến đưa về!”

“Tâm mạch đã bị tổn thương, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sau này sẽ lưu lại hậu họa, nhưng nếu hiện giờ ta bày châm cho hắn, có thể đảm bảo sau này không có việc gì,” Tô Tu Miển lẳng lặng đưa mắt nhìn ta: “Khuyh nhi, người không hề thiếu hắn cái gì, từ nay trở đi, ân oán xem như kết thúc.”

“Kim khâu.” Hắn lại lên tiếng lệnh cho Li Mạch.

Li Mạch chỉ còn cách giao ra hộp ngọc, nhưng bỗng nhiên, nàng khụy gối quỳ lên mặt đất: “Công tử, hôm nay người vừa xuất quan chưa được bao lâu, mặc dù khả năng của Li Mạch vẫn chưa thể so với công tử, nhưng chắc chắn có thể đảm bảo Tam điện hạ không hề gì, xin công tử để Li Mạch thay người bày châm.”

Li Kha, một tỳ nữ đi theo nàng cũng quỳ xuống: “Xin công tử cho phép Li Mạch tỳ tỳ, Li Kha có thể đứng một bên phụ trợ, tất nhiên có thể đảm bảo Tam điện hạ không sao.”

Tô Tu Miển thản nhiên đón lấy hộp ngọc trong tay Li Mạch: “Ta tự mình làm, đừng trưởng đi.”

Nghe thấy lời nói đó, dù không muốn thì Li Mạch và Li Kha cũng chỉ có thể im lặng không nói, mà đám người trong Tà Y Cốc đã sớm lấy ra một tấm vải xanh thật dày từ trong hành lý, đem Tô Tu Miển và Nam Thừa Diệu vây ở bên trong.

Lớp vải rất dày, ánh sáng không thể xuyên qua, cũng không thể nhìn thấy gì.

Nhưng, tầm mắt của ta vẫn gắt gao nhìn vào tấm vải trước mặt, tựa như muốn xuyên thủng nó.

Li Mạch nhận thấy ánh mắt của ta, mỉm cười giấu cợt, sau lại lạnh lùng lên tiếng: “Luyện tiếc sao, lại còn làm ra vẻ khổ sở như vậy, đến hôm nay, công tử đã phải vì người mà làm đến nước này, Vương phi không phải là mềm lòng muốn quay đầu lại chứ?”

Ta vẫn nhìn về phía bức màn xanh thẫm kia, không hề cử động, cũng không nói gì, tâm đầu như muốn chết lặng, cơ thể như lạnh cứng.

Gương mặt Li Mạch đột nhiên biến sắc: “Đừng nói là người thật sự hối hận?”

“Li Mạch tỳ tỳ!” Li Kha vội vàng kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: “Có lời gì thì hãy nói sau, lúc này công tử đang bày châm, thời gian dùng ‘Họa tấn như sương’ không cho phép có bất kỳ quấy nhiễu nào.”

Li Mạch khẽ giật mình, giọng nói cũng giảm thấp đi, nàng không hề nhìn ta, lên tiếng hỏi: “Vương phi có còn nhớ rõ, người từng hứa chấp nhận một lời yêu cầu của ta?”

Ta chậm chậm quay đầu nhìn nàng, trong khi nàng vẫn không nhìn ta: “Một lần người muốn ta giúp người trộm lệnh bài, cải trang vào Thiên lao giao ‘Bỉ ngạn sinh hương’ cho Mộ Dung Liễm, Vương phi từng nói qua, nếu ta đồng ý làm, bất kể là Mộ Dung Thanh hay là Ninh Vũ Khuynh, nhất định sẽ không quên lời hứa này với ta, Vương phi có còn nhớ không?”

Ta lặng nhìn nàng: “Cô nương muốn ta làm gì?”

Nàng mở miệng nói từng chữ: “Ta muốn người rời khỏi đây cùng chúng ta.”

Vành môi của ta chợt không kiềm được mà vẽ ra một nụ cười chua xót thê lương, nhưng lại rất mờ nhạt, chưa kịp hiện rõ đã biến mất vào hư vô.

Ta lại đem tầm mắt quay trở về phía tấm màn kia, lúc này cũng không tiếp tục dời đi.

Ta nghe thấy giọng nói của mình nhẹ nhàng vang lên, lan tràn trong gió, rồi biến mất không chút dấu vết.

“Ta sẽ không lưu lại, lưu lại chính là đem hết thảy mọi chuyện kéo dài vô hạn, cho nên, ta sẽ rời đi.”

119. Chương 119

Sợ rằng có quá nhiều người sẽ dễ bị phát hiện, Tô Tu Miễn liền lệnh cho Li Mạch cùng đám người Tà Y Cốc rời khỏi kinh thành trước, còn hấn và ta thì nấp trên ngọn cây.

Ánh mắt của ta luôn một mực nhìn về phía Nam Thừa Diệu đang nằm cô độc trên mặt đất, nhìn thấy gương mặt hấn tái nhợt không còn chút máu, một lát sau ta thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa ở nơi xa, trông thấy Tần An và Triệu Mạc dẫn người chạy tới, cẩn thận đưa hấn trở về.

Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ. (Một câu trích từ Điển cổ: ‘Nam Hoa Kinh’ của Trang Tử. Ý câu này: nhiều lúc, có thể quên hết đi mọi chuyện cũng là một biện pháp)

Cho dù đau đớn đến thế nào, ta cũng hiểu rõ mình không thể quay đầu lại, đây chính là lối thoát duy nhất cho chúng ta.

Bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho hấn, hấn rồi sẽ không sao, ta chỉ cần biết như thế là đủ.

Mãi cho đến khi bóng dáng đám người Tần An khuất khỏi tầm mắt, Tô Tu Miễn mới đưa tay vòng lấy thắt lưng của ta, hấn không hề nói gì, chỉ nhún người bay lên không trung, một lát sau liền đuổi kịp đám người Tà Y Cốc.

Li Mạch, Li Kha nhìn thấy chúng ta, vội vàng bước đến đón, Tô Tu Miễn buông tay của ta ra, lên tiếng: “Khuyh nhi, sau khi Nam Thừa Diệu tỉnh lại, cho dù hấn không thể biết rõ nhưng nhất định sẽ cho người tìm kiếm người ở khắp nơi, ta sẽ để Li Mạch thay người dịch dung, ít nhất có thể tránh né được một khoảng thời gian.”

Ta gật đầu, hấn lại tiếp tục nói: “Tà Y Cốc sẽ là nơi hấn nghĩ đến đầu tiên, tuy rằng địa thế ở Tà Y Cốc hiểm trở khó ai có thể tìm thấy, nhưng dù thế nào thì thuộc hạ của hấn cũng đã từng đến một lần, cho dù ta có bày bố trận pháp trên khắp các ngã đường, thì cuối cùng đến một ngày nào đó hấn cũng sẽ tìm được, cho nên, ta sẽ để Li Kha đi cùng người...”

“Công tử!”

Li Kha kinh ngạc lên tiếng, còn Li Mạch vốn đang tìm kiếm được liệu dùng để dịch dung cũng giật mình dừng tay, quay đầu nhìn Tô Tu Miễn.

Ta vội nói: “Không cần, tự ta có thể...”

Lời còn chưa nói hết, đã thấy hấn ra hiệu cho ta dừng nói tiếp, có lẽ do việc bày châm tốn quá nhiều sức lực của hấn, sắc mặt hấn có phần tái nhợt, nhưng giọng nói vẫn giữ được vẻ trầm tĩnh, không cho ta cự tuyệt: “Bất luận là người muốn mở y quán hay làm việc gì khác, Li Kha đều có thể giúp người, bất luận người muốn đi nơi nào, nàng ta cũng sẽ nghe theo lời người, Khuyh nhi, từ nay về sau, người chỉ cần vì người mà sống.”

Tầm mắt của hấn thản nhiên chuyển về phía Li Kha: “Từ giờ trở đi, người chỉ cần nghe theo lời căn dặn của nàng ấy, đã hiểu chưa?”

Li Kha cắn môi quỳ xuống đất, đáp: “Vâng.”

Tô Tu Miễn khẽ gật đầu: “Những vật gì cần mang theo thì nhanh chuẩn bị đi, chờ sau khi Khuyh nhi dịch dung xong, các người hãy đi ngay.”

Li Kha bình tĩnh gật đầu, im lặng đi về phía con ngựa của mình, chuẩn bị hành lý, ta cũng không nói gì, bởi vì có nói gì đi chăng nữa thì chắc chắn hấn cũng không đồng ý.

Thật không ngờ, ta và hấn lại nhanh chóng tách biệt như thế, tuy rằng ta chưa từng có ý nghĩ muốn cùng hấn quay về Tà Y Cốc, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới hấn lại để ta rời đi nhanh như vậy.

Bất chợt nhớ đến lời nói của hấn, sớm hay muộn cũng phải kết thúc, vậy trì hoãn không bằng sớm một chút.

Vừa nghĩ đến điều đó, tâm trạng của ta liền bình thường trở lại, cuối cùng ta cũng phải học cách sống một mình.

Nhưng sắc mặt tái nhợt cùng với bàn tay lạnh buốt của hắn làm ta có chút không yên lòng: “Sắc mặt của người rất kém, có làm sao không?”

Hắn hời hợt nói: “Mỗi lần dùng đến ‘Họa tấn như sương’, ta đều như vậy, một lát nữa sẽ không sao.”

Ta còn muốn nói điều gì đó, nhưng Li Mạch đã bê một đồng chai lọ đến trước mặt ta, lạnh lùng nói: “Vương phi, Li Mạch giúp người dịch dung.”

Tô Tu Miễn liền nói: “Trên đời này đã không còn Tam Vương phi, sau này người gọi là....Dư Khinh đi.”

Dư Khinh, ý nói quãng đời còn lại của “Vũ Khuynh” được ung dung tự tại sao?

Ta ngăn người ra, Li Mạch nhanh chóng đáp “Vâng”, sau liền nói: “Dư cô nương, Li Mạch giúp người dịch dung.”

Ta gạt đầu, nhắm mắt tại, mặc cho đôi tay của nàng xoa nhẹ lên khuôn mặt của ta, sau khi mở mắt ra thì mọi chuyện đã xong.

Ta nhìn mình trong dòng nước, một gương mặt bình thường mà xa lạ, một gương mặt dễ dàng hòa lẫn vào đám đông.

Li Kha mang tay nải trên lưng, dắt ngựa đến: “Dư cô nương, chúng ta đi thôi.”

Ta đưa mắt nhìn Tô Tu Miễn lần cuối, hắn lẳng lặng đứng đấy, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, đôi môi khê mím chặt, Li Mạch yên lặng đứng ở phía sau, chưa khi nào ta nhìn thấy hắn như vậy, nét mặt có phần nghiêm nghị, nhưng giữa đôi mày lại có một vẻ bi ai.

Thấy ta nhìn đến, sau khi im lặng một lúc lâu, Tô Tu Miễn mới mở miệng nói một câu: “Đi đi, từ nay nhớ chăm sóc tốt cho bản thân.”

Ta nhìn hắn gạt đầu, không dám lên tiếng, sau đó phi thân lên ngựa, cùng Li Kha thúc ngựa về phía trước, ta muốn cứ như vậy mà rời đi thật xa, nhưng cuối cùng vẫn không nịn được mà quay đầu nhìn lại, dáng người mờ ảo dưới ánh trăng, hắn vẫn còn đứng nguyên nơi ấy.

Li Kha hỏi ta muốn đi đâu, thật sự ta cũng không biết, trong đầu hoàn toàn mờ mịt.

Li Kha nói, không cần vội, cô nương cứ từ từ suy nghĩ, dù cô nương quyết định thế nào, Li Kha cũng sẽ làm theo.

Khi nàng nói những lời này, vừa may chúng ta nhìn thấy một ngôi nhà phía trước. Suốt dọc đường đi, tinh thần của nàng luôn có gì đó không yên, ta nhìn thấy, nói với nàng: “Li Kha cô nương, sáng sớm ngày mai cô nương nên quay về tìm bọn họ đi, ta sẽ viết thư nói rõ ràng với Tô tiên sinh, hắn sẽ không trách cứ cô nương.”

Li Kha vội vàng nói: “Không phải, Dư cô nương, từ giờ Li Kha chỉ có một mình cô nương là chủ tử, tuyệt không hai lòng, ta chỉ là lo lắng cho công tử nên mới —”

Đột nhiên, nàng ngừng lại không nói tiếp, nhưng cũng vì thế mà làm lòng ta càng thêm nặng nề.

Ta nhớ đến sắc mặt tái nhợt của hắn, cảm giác lo sợ từng chút lan tràn khắp cơ thể.

Vốn dĩ ban đầu ta không chú ý đến quá nhiều, nhưng lúc này đây, cảm giác mạnh mẽ đó càng ngày càng lấn át.

“Họa tấn như sương”, nếu muốn cứu người, trước phải tổn thương chính mình, cứu người ba phần, tự thương tổn đến bảy phần, trong khoảng thời gian này, hắn vì ta mà phải dùng đến rất nhiều lần.

Có phải, chính vì như thế, cho nên hắn mới phải thường xuyên bề quan như vậy?

Có phải, chính vì như thế, cho nên hắn mới nóng lòng bắt ta rời đi như vậy?

“Hắn làm sao?” Ta cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh.

Li Kha hối hận vì đã lỡ lời, chỉ biết miễn cưỡng mỉm cười: “Thật ra công tử cũng đã nói, mỗi lần dùng đến ‘Họa tấn như sương’, người đều có chút không khỏe, nghỉ ngơi một hồi liền không sao, ta chỉ là lo nghĩ thôi...”

Ta không đợi nàng nói xong, liền đứng dậy rời khỏi phòng, nếu không thể hỏi vậy ta tự mình đi xem.

“Dư cô nương!” Li Kha vội vàng ngăn ta lại.

Ta nhìn vào mắt nàng, khẳng khái nói: “Cho dù có nói thế nào, ta cũng phải trở về, Li Kha, người cũng lo lắng phải không? Vậy chúng ta cùng nhau trở về.”

Ánh mắt của nàng vừa có phần rung động vừa phân vân, cuối cùng, nàng nhắm mắt lại, đôi hàng lệ trong suốt âm thầm rơi xuống: “Công tử thật sự không khỏe.”

120. Chương 120

Hoa Hải Đường lại nở, nửa năm trôi qua trong nháy mắt.

Nam Thừa Diệu xưng vương, từ đó quân lâm thiên hạ.

Không lâu sau đó, Tề Việt xuất binh tấn công Nam Triều, tuy rằng vẫn chưa thể xâm phạm, nhưng chiến sự cũng đã gần kề, không thể tránh khỏi.

Người lãnh binh là phò mã của Thiên Luyến công chúa, Mộ Dung Liễm.

Mà vị trí hoàng hậu của Nam Thừa Diệu vẫn để lại cho chính thê, thứ nữ của gia tộc tội thần Mộ Dung thị, Mộ Dung Thanh.

Trong một thời gian ngắn, hai chữ “Mộ Dung” gây nên bao chuyện xôn xao bàn tán, ngay cả ở nơi thâm sơn như Tà Y Cốc cũng có thể nghe thấy.

Ta không biết Liễm xuất binh có phải là vì báo thù hay không, càng không hiểu rõ, tại sao Nam Thừa Diệu lại làm như vậy, chẳng phải biện pháp tốt nhất chính là báo cho thế nhân biết rằng ta đã chết hay sao, thế nhưng trong chiếu thư của hắn chỉ vồn vện vài câu—

Mộ Dung thị nữ Thanh, hiền lương thực đức, hiểu rõ đạo nghĩa, trung trinh tiết liệt, xứng là mẫu nghi cho vạn quốc, nay sắc phong ngôi vị Hoàng hậu.

Ta thật không biết hắn cần gì phải làm như vậy, chỉ có điều, hiện tại cả Nam Triều đều nói rằng Hoàng thượng trọng tình, vì nàng là chính thê của hắn, cùng hắn đi trên suốt con đường, cho nên hắn cho nàng địa vị trung cung, dù nàng có là tội thần chi nữ, kể cả việc nàng đau ốm, quanh năm chỉ có thể nằm ở thâm cung, thậm chí lễ sắc phong cũng làm rất đơn giản.

Lúc nghe thấy tin tức này, Tô Tu Miễn chỉ lẳng lặng nhìn ta mà nói, hắn không hề cho người đến tìm người, nhưng lại dùng một cách như vậy để nói cho người biết, hắn vẫn đang chờ người trở về, mặc kệ là bao lâu đi nữa, hắn vẫn sẽ đợi đến ngày người cởi bỏ hết thủy khúc mắc trong lòng.

Ta đặt bát thuốc ấm nóng vào trong tay hắn, gượng gượng mỉm cười với hắn: “Người đừng nghĩ muốn đuổi ta đi, dù thế nào thì bây giờ ta cũng không đi, cứ thế mà ở lại Tà Y Cốc.”

Hắn không hề cười, quay đầu đi, thản nhiên nói: “Sinh tử có mệnh, ta đáng để người phải lao tâm như vậy sao.”

Ta chợt cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ càng nặng nề hơn cái ngày ta cùng Li Kha chạy về, khi trở lại nơi ly biệt, ta nhìn thấy lớp màn xanh vây quanh khắp nơi, thế nhưng lại không nhìn thấy hắn đâu.

Li Mạch, bạch y như tuyết, sắc mặt tái nhợt, nàng nhìn thấy chúng ta trở về, ánh mắt rung động, lên tiếng nói, người trở về cũng đừng rời đi nữa, công tử sẽ không giữ người, nhưng ta hy vọng người có thể ở lại cùng hắn, sẽ không quá lâu.

Hắn ngồi phía sau tấm màn, ta không nhìn thấy, Li Mạch nói, lúc chữa thương, công tử không muốn ai nhìn thấy.

Một đoạn kí ức chợt xuất hiện, ta vô lực nhắm mắt: “Mỗi lần hấn bế quan, đều là chữa thương, đúng không? Vậy mà từ trước đến giờ, ta cứ nghĩ cũng giống như những lần người và hấn tu luyện ở Tàng Phong lâu.”

“Là giống nhau.” Li Mạch không nhìn ta, chỉ lặng lẽ nói tiếp: “Cô nương cũng không nên tự trách mình, ngay cả trên dưới Tà Y Cốc cũng không có quá hai ba người biết, huống chi là công tử cố ý giấu người, như vậy người tuyệt đối sẽ không nghi ngờ.”

“Hấn thế nào?” Ta lo lắng hỏi.

Lời nói của Li Mạch ẩn chứa nỗi đau đến tê dại: “Ta không biết, công tử chưa bao giờ nói, cũng không cho chúng ta xem giúp. Ta chỉ biết công tử thật sự không ổn, nhưng ta vô lực, chỉ có thể nhìn người dùng độc để không chế đau đớn, một lần lại một lần.”

Sau khi trở lại Tà Y Cốc, Li Mạch cho ta xem đơn thuốc do chính hấn kê, chỉ là một phương thuốc bình thường.

Bệnh càng độc càng cần đến dược liệu mạnh, nếu muốn kéo dài tính mạng, cần một phương thuốc ôn hòa vừa phải, đạo lý này ta sao có thể không hiểu.

Cho nên, khi bệnh tật bộc phát, hoành hành trong cơ thể, hấn chỉ có thể dùng độc để áp chế, hết năm này tháng nọ.

Ta nhìn hấn, hít sâu một hơi, sau đó đi đến trước mặt hấn: “Người đã cứu ta nhiều lần như vậy, ta luôn thiếu người một yêu cầu chần kim, người nói không nghĩ ra là muốn điều gì, vậy hiện tại để ta giúp người nghĩ. Trước đây, người luôn khen ta thông minh, người tin tưởng ta, nhất định ta sẽ tìm được cách chữa khỏi bệnh của người, xem như hoàn thành lời chần kim năm nào. Ta biết, y thuật của người cao hơn ta nhiều, nhưng ‘Y giả bất y kỷ’, người để ta xem mạch giúp người, cho dù ta không thể, vậy để Li Mạch, người cho chúng ta xem được không?”

Câu nói sau cùng, ta gần như cầu khẩn.

Hấn nhìn sâu vào mắt ta: “Hàng đêm người đều chong đèn xem y thư, ban ngày lại ở suốt bên cạnh ta, thậm chí không tiếc lấy máu mình làm thuốc, chính vì muốn trị bệnh của ta?”

Ta ngẩn ra, không rõ vì sao hấn biết được, còn chưa tìm ra lý do thoái thác, hấn đã nhẹ nhàng mở miệng: “Người không cần phải tự trách mình, hiện tại ta trở nên như vậy cũng không phải vì người. Tiên sư từng nói ta sống không quá hai mươi tuổi, có thể sống được thêm mấy năm nay, cũng xem như được trời cao ban ân.”

Một trận gió thổi qua, hoa Hải Đường rơi xuống như mưa.

Giọng nói của hấn vang lên giữa khung cảnh Mạn Thiên Hoa Vũ *hoa rơi khắp trời*, nghe ra thật thờ ơ: “Từ khi sinh ra, trên người ta không có nơi nào là không mang bệnh, những chứng bệnh này, một hai loại không thuốc nào có thể trị, còn ba bốn loại còn lại, ngay cả tên cũng chưa từng có. Cho nên tiên sư đã thu nhận và cứu mang đứa trẻ bị vứt bỏ là ta, người vốn có ý định dùng ta để thử thuốc, sau này có lẽ vì nhìn thấy ý chí kiên cường trời phú của ta mà thay đổi ý định, hao tâm tìm cách trị liệu cho ta, nhưng dù thế nào, ‘Y giả y bệnh bất y mệnh’, lấy độc áp chế vết thương tuy chỉ là cách trước mắt, nhưng vẫn là phương pháp kéo dài mạng sống tốt nhất.”

Ta kinh ngạc đến không nói nên lời, ánh mắt hấn thâm sâu nhìn ta: “Tiên sư đối với ta có ân, ta cứu người cũng bởi vì ta đã đồng ý với người, toàn lực chăm sóc cho nữ tử có vết bớt Tân nguyệt trên cánh tay, cho dù ‘Họa tấn như sương’ có tổn hại đến cơ thể thế nào, ta vẫn sẽ dốc hết sức. Hơn nữa, thân thể ta vốn dĩ đã mang bệnh khó giải, tính mạng của ta, sớm cũng đến lúc kết thúc, tuyệt không phải vì người.”

Ta bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của hấn, gần từng tiếng nói: “Bất kể thế nào, ta vẫn muốn người đáp ứng với ta, nhất định là có biện pháp.”

Hấn nhìn ta một lúc lâu, khe thở dài, sau cũng không nói gì thêm.

Một đêm mưa rơi vẫn vũ.

Khi trời sáng, mở cửa sổ trông ra, mưa suốt một đêm, hiện tại chỉ còn tí tách, dần dần cũng ngưng.

Ta đi đến phòng thuốc, Li Mạch trao chiếc làn thuốc cho ta: “Công tử không ở trong phòng, đã đi đến khe suối Nhược Khê.”

Ta gạt đầu, nhắc bút kê đơn thuốc, đưa cho nàng: “Li Mạch cô nương, đây là đơn thuốc hôm trước cô nương cho ta xem, ta nghĩ cho thêm một vị thuốc làm chất dẫn, phiền cô nương sắc lên, tối nay chúng ta lại thử qua.”

Cho dù thất vọng hết lần này đến lần khác, cho dù biết rằng chỉ như muối bỏ biển, nhưng, ta và Li Mạch vẫn cứ thử, không muốn buông xuôi.

Li Mạch nhận lấy đơn thuốc, không nói gì, sau khi trở lại Tà Y Cốc, nàng luôn luôn trầm mặc không nói.

Ta mang theo làn thuốc đi đến khe suối Nhược Khê, xa xa liền nhìn thấy bóng người thanh sam đứng dưới tán cây Hải Đường, đến khi tới gần, tâm lại không khỏi trầm xuống, cơn mưa tối qua đã làm Hải Đường tàn lụi, chỉ còn mỗi hắc cô độc dưới tán cây, chẳng biết tại sao, lại khiến lòng ta sợ hãi vô cùng.

Ta cầm chén thuốc đưa cho hắc, hắc uống xong, để ý đến tầm mắt của ta, thản nhiên nói: “Điều linh là chuyện bình thường, nở rộ chỉ tồn tại trong phút chốc, nhưng chỉ cần một lần được khoe sắc, cũng không hề tiếc nuối.”

Ta càng cảm thấy sợ hãi, cố ép bản thân cười nói, nói muốn đàn cho hắc nghe.

Hắc không hề cự tuyệt, cùng ta đi dạo đến tiểu đình trong rừng Hải Đường, ta gảy đàn tranh, hắc đứng một bên nhìn, một lúc sau, hắc mang đến một chiếc đàn tranh khác, cùng ta dạo một khúc nhạc an bình.

Khi nhìn nhau, ánh mắt hắc nhìn ta sâu sắc, lẳng lặng nói: “Khuyên nhi, ngày hôm qua người nhắc đến chấn kim, ta đã biết là muốn điều gì.”

Ta đi đến bên cạnh hắc, ngồi xuống, cho hắc một nụ cười nhẹ nhàng: “Người có biết hiện tại ta không có gì trong tay, vạn nhất không có khả năng thực hiện thì làm sao?”

“Người có thể.” Hắc thản nhiên nở nụ cười: “Ta chỉ muốn sau này, bất luận có chuyện gì, cũng không muốn người quá để tâm đến người ngoài, chỉ lấy bản thân mình làm trọng, sống thật tốt, bình yên qua hết cuộc đời này, như vậy, khi xuống cửu tuyền, gặp lại tiên sư ta cũng có thể ăn nói với người. Xem như là điều kiện chấn kim mà người thiếu ta.”

Lòng ta đột nhiên đau nhói, bàn tay nắm chặt giấu trong ống tay áo, nhưng nét mặt vẫn tươi cười như trước: “Nghe như ta được lợi quá vậy.”

Hắc cũng cười: “Đồng ý với ta.”

Đôi mắt nóng rực vì đau buốt, xoay người sang hướng khác, âm thầm thở sâu, sau đó mới bình tĩnh đáp: “Ta đồng ý.”

Sau khi đã ổn định tâm tình của mình, ta mở mắt ra, lại quay đầu nhìn hắc mỉm cười: “Nhưng, người rõ ràng đã cứu ta rất nhiều lần, lại chỉ cần ta đáp ứng một lần chấn kim.”

Ánh mắt hắc trở nên xa xăm, lướt qua rừng Hải Đường phía sau ta, qua thật lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Nếu, ta muốn thêm một lần chấn kim, Khuyên nhi, người có thể hứa với ta, nếu có kiếp sau, người có thể cùng ta mỗi ngày mỗi năm cùng nhau ngắm hoa Hải Đường nở.”

Hắc bất chợt đứng lên, không chờ ta trả lời, thậm chí ta còn chưa kịp nhận ra, hắc đã nhanh chóng điểm huyệt ngủ sau gáy của ta.

Ta cố sức mở to mắt, nhưng lại không thể khống chế cơ thể đang dần mất đi ý thức, ta cảm thấy mình ngã vào một lồng ngực thoảng mùi hương thảo dược, khóe mắt rớt xuống một giọt lệ.

Trong lúc mơ màng, ta hình như nghe thấy giọng nói của hắc, trầm thấp như vậy, lại nhẹ như vậy.

Hắc nói, để ta không phải thương tâm, người không cần phải thương tâm.

121. Chương 121

Khi ta tỉnh lại, bên trong phòng không có ai, lư hương cũng đã tắt, nhưng không khí vẫn còn lưu lại chút mùi hương nhàn nhạt, đủ để nhận ra có người dụng tâm dùng hương giúp ta an giấc.

Vội vàng ngồi dậy chạy đến chỗ hắt, xuyên qua rừng hoa Hải Đường, nhìn thấy bóng bạch y trắng như tuyết của Li Mạch, yên lặng đứng đấy.

Ta bất chợt nhận ra khí huyết trong cơ thể đã thông suốt hơn hôm qua rất nhiều, đáy lòng càng lúc càng sợ hãi, cố chấp dè dặt cảm giác bất an kia, lên tiếng hỏi Li Mạch: “Hắn ở trong phòng sao?”

Li Mạch chậm rãi đưa mắt nhìn ta, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lại càng lạnh buốt như sương, dường như tất cả những cảm xúc đã rời bỏ nàng.

Nàng nhìn ta thật lâu mới mở miệng nói, lời nói không lưu lại một chút cảm xúc nào: “Đã rời đi, công tử đã rời khỏi Cốc, trước khi đi còn dặn dò, người phải nhớ đã đáp ứng lời chần kìm của người.”

“Rời khỏi Cốc?” Cả người bản thân không nói nên lời: “Hắn đi đâu?”

Li Mạch phớt lờ câu hỏi của ta, chỉ lấy ra một trang giấy mỏng trao cho ta: “Đây là do công tử viết cho người trước khi người rời đi, người giúp người đả thông các kinh mạch trong cơ thể, sau đó viết ra đơn thuốc này, ngày sau người cứ dựa vào phương thuốc này mà điều trị, cảm kỳ không được quá xúc động, mặc dù không thể bình phục hoàn toàn như người thường, nhưng chỉ cần kiên trì điều dưỡng, chắc chắn sẽ khá hơn. Người tự mình xem đi. Li Kha cũng đã viết lại một bản, sau này nàng cũng sẽ theo đó mà chăm sóc, người không cần phải quan tâm. Còn vật này, cô nương nên giữ lại.”

Ta nhận lấy trang giấy mỏng kia, nét mực vẫn còn rất mới, mỗi một nét bút đều cứng cáp mạnh mẽ, ẩn chứa khí khái to lớn, đúng là bút pháp Tô thị sớm đã danh chấn thiên hạ, cũng là nét chữ ta đã quá quen thuộc.

“Hắn đi nơi nào?” Ta nhìn sâu vào mắt Li Mạch, lời nói như cầu khẩn.

Li Mạch chợt lạnh lùng cười: “Công tử rời khỏi Cốc chính là vì muốn tránh người, đừng nói không có ai biết người đi đâu, cho dù có biết, thì thế nào chứ, người muốn đuổi theo sao? Công tử điểm huyết ngũ cho người xong liền rời đi, người ngủ mê suốt một ngày một đêm, người nghĩ có thể bắt kịp được sao?”

Ta nhắm mắt lại, định muốn nói điều gì đã thấy Li Kha vội vàng mang khay thuốc đến, nàng liếc mắt nhìn Li Mạch, cảm xúc phức tạp trong ánh mắt chợt xuất hiện rồi biến mất, giống như trách cứ, lại giống như cầu xin, sau đó nàng chuyển mắt nhìn ta, ôn hòa lên tiếng—

“Nếu công tử đã cố ý rời đi, tất nhiên là không hy vọng cô nương đi tìm người, ở điểm này, không chỉ công tử mà tất cả chúng ta cũng đều hy vọng cô nương có thể thành toàn. Ta biết cô nương lo lắng cho công tử, nhưng sao cô nương không thử hy vọng, có lẽ một ngày nào đó, với cơ duyên xảo hợp, công tử lại bất ngờ xuất hiện giúp cô nương, khi đó các người sẽ lại gặp lại. Đây cũng là nguyên nhân công tử rời khỏi Cốc, dù sao trước mắt cứ lưu lại trong Cốc cũng không phải là biện pháp tốt.”

Nàng vừa nói xong, vừa lấy chén thuốc đưa cho ta: “Đây là thuốc sắc dựa theo đơn thuốc của công tử, nhân lúc còn nóng cô nương nên uống đi. Kỳ thật công tử cũng đã nói rõ với chúng ta, người làm như vậy chúng ta đều có thể hiểu được, Li Mạch tỷ tỷ cũng là do nhất thời nóng lòng nên lời nói có phần không tốt, cô nương đừng để bụng. Cô nương là người công tử coi trọng nhất, cho nên, Thanh cô nương nhất định phải thật quý trọng chính mình, không nên vì ưu phiền mà làm hao tổn tinh thần, cho dù là vì công tử.”

Giọng nói của Li Kha rất mực hòa nhã, Li Mạch hít sâu một hơi, thật lâu sau mới lại lên tiếng nói với ta, giọng nói đã khôi phục lại vẻ hờ hững ngày nào: “Li Kha nói rất đúng, là ta không phải. Mấy ngày này cô nương cứ ở tạm lại Tà Y Cốc, ta đã cho người đi Tề Việt tìm Mộ Dung Liễm, chắc hẳn ít ngày nữa hắn sẽ sai người đến đón người...”

“Công tử cũng không...” Li Kha vội nói.

Li Mạch lạnh lùng khoát tay, cắt đứt lời nàng, vẫn lên tiếng nói với ta: “Công tử căn dặn ta chiếu cố đến người, ta sẽ không làm trái ý của người, nhưng ta không thể ngày ngày đối mặt với người ở Tà Y Cốc, ta

không chắc bản thân có thể tiếp tục khống chế tâm tình của mình, nói ra những lời vốn không nên nói, người có hiểu?”

Li Kha không lên tiếng, mà Li Mạch vẫn tiếp tục nói: “Tuy rằng Mộ Dung Liễm không phải là đệ đệ ruột của ngươi, nhưng ta biết tình cảm giữa các người trước nay vốn sâu đậm, mà hiện tại hẳn cũng có khả năng bảo vệ ngươi chu đáo. Đương nhiên, Li Kha sẽ cùng ngươi rời đi, trong Tà Y Cốc, võ nghệ và y thuật của nàng đều nổi bật, tính khí lại tốt, cho nên lúc trước công tử mới an bài nàng ở bên cạnh ngươi, hễ cô nương cần gì, Li Kha sẽ biết cách liên lạc với Tà Y Cốc, trên dưới Tà Y Cốc nhất định sẽ vì cô nương bất chấp gian nguy không chút chối từ.”

Ta chậm rãi nhắc tầm mắt ra khỏi trang giấy, khẽ lắc đầu: “Không cần, tự ta có thể...”

Li Kha bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt ta: “Đây là lời chấn kim Li Kha còn thiếu công tử, mong cô nương đừng từ chối, bằng không Li Kha chỉ có thể chết để báo đáp ân sâu của công tử.”

Trong lòng khẽ chấn động, dù rằng đau đớn đến nỗi không thể thở, nhưng đôi mắt lại khô cạn không còn nước mắt.

Hắn sắp xếp hết thảy mọi chuyện cho ta, sau đó rời đi, không mang theo bất cứ người nào bên mình.

Dáng vẻ ngạo nghễ thanh khiết kia, nhất định không hề muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của hắn, mặc dù có chết, hắn cũng không muốn phiền hà đến ai.

Ta nhớ lần cuối cùng hắn ôm ta, lồng ngực thoang thoang mùi thảo dược, hắn cúi đầu nói.

Hắn nói, không để ta phải thương tâm, người không cần phải thương tâm.

Lòng bàn tay bắt giác nắm chắc, nhưng bất chợt nhận ra mình đang nắm vật gì trong tay. Vội vàng buông tay, chậm rãi vuốt thẳng mặt giấy có chút nhăn nhúm, sau đó đặt vào ngực áo, chậm chậm xoay người lại.

Bất ngờ gặp lại, ta có thể hy vọng như vậy sao?

Nếu quả thật có thể, ta tình nguyện lấy mạng của mình để đổi, nếu lúc trước hắn không cứu được ta, có phải đó mới là kết thúc tốt đẹp nhất?

“Cô nương...” Li Mạch đột nhiên lên tiếng gọi ta: “Trước khi đi, ngươi có thể dạy ta đàn tranh không?”

Ta quay đầu lại, sắc mặt của nàng vẫn hờ hững như trước, không hề nhìn ta, mà ánh mắt của Li Kha cũng âm thầm hạ xuống, vắng lặng không chút tiếng động.

Kỳ thật khi phải đối mặt với tình cảnh này, lòng ta buồn bã tiếng đàn cũng không tốt, nhưng Li Mạch lại khẳng khái muốn ta đàn.

Mà nàng cũng không có lòng dạ nào mà học, ta nghĩ, thật ra nàng cũng chỉ muốn ta đàn khúc nhạc hắn từng đàn.

122. Chương 122

Liễm ôm chặt lấy ta, cả người run lên nhẹ nhẹ, tựa như quay trở lại cái đêm hắn rời khỏi thượng kinh.

Trước đây ta không có khả năng đưa tỷ rời đi, nhưng hiện tại, nhất định ta sẽ không để tỷ tiếp tục chịu bất cứ một thương tổn nào. Hắn nói.

Vẫn mày kiếm sáng rực, vẫn là người nam nhi phong trần anh tuấn mà cao ngạo trong trí nhớ của ta, nhưng, lại có một phần nào đó không giống, vốn là đôi mắt sáng tỏ không vờn chút u ám, nhưng hiện giờ đã nhuốm màu ưu tư mà cản trở, dường như còn ẩn chứa mấy phần xa lạ.

Ta khẽ thở dài, khí phách thiếu niên ngày nào, một kiếm truy phong, cuối cùng đã không thể trở về.

“Đệ từng nói, trên thế gian này có hai việc khó nhất, một là cùng thái tử đọc sách, hai là làm phò mã công chúa.” Ta nhìn vào mắt hắn, từng chữ từng chữ mà hỏi: “Nói ta biết, vì sao lại lấy công chúa Tề Việt, là vì báo thù sao?”

“Đúng vậy.” Hần tránh nhìn vào mắt ta, giọng nói mang theo một chút hỗn loạn, nhưng lại không hề giấu giếm: “Ta muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, lấy công chúa Tề Việt là cách hiệu quả nhất.”

Hần chuyển tầm mắt nhìn ta: “Ta đã nói sẽ đưa tỷ rời đi, nhất định không để tỷ phải chờ lâu.”

Lòng ta khẽ thất lại, có lẽ là hắn nhìn ra, cho nên cố gắng mỉm cười, dùng lời nói đùa để giúp ta dịu bớt cảm giác khổ sở: “Nhưng ta lại không thể ngờ, tỷ có thể trốn đến Tà Y Cốc, vậy Phượng Tảo Điện ở Tử Kinh Cung chẳng phải đã trở thành nơi vườn không nhà trống rồi sao? Còn lại ta tốn công tốn sức lãnh binh muốn đoạt tỷ trở về.”

Ta không thể cười, chỉ chậm rãi lắc đầu: “Liễm, đệ biết không, ta chỉ muốn đệ sống thật tốt, không cần phải đỉnh thiên lập địa, cũng không cần phải quá tài giỏi, chỉ cần có thể bình an khoái hoạt sống hết quãng đời này, như vậy đã đủ rồi. Lúc đi ta đã nói với đệ, Mộ Dung Liễm đã chết, ta không muốn đệ vì một thân phận đã chết mà trói buộc chính mình, ta hy vọng đệ có thể thật sự sống cuộc sống mà đệ mong muốn...”

Lời của ta còn chưa nói hết, mà cả thân thể của hắn đã cứng đờ, thật lâu sau cũng không nói tiếng nào.

Chúng ta đều hiểu...tất cả...đã quá muộn.

Cùng Liễm rời khỏi Tà Y Cốc, Li Kha kiên quyết đi cùng ta, ngày đó sau khi nàng nhắc đến điều kiện chặn kim của mình, ta cũng không tiếp tục từ chối.

Rời đi Tà Y Cốc là chuyện tất nhiên, chỉ là ta thực không muốn cùng Liễm về Tề Việt, nhất là vào lúc này, khi hai nước đang giao chiến.

Và dường như hắn đoán được suy nghĩ của ta, nên sớm đã lên tiếng đón đầu làm ta không biết phải nói gì.

Hần nắm lấy tay ta, từng lời rành mạch truyền đến, kiên quyết mạnh mẽ—

“Tỷ không cần suy nghĩ nhiều, chẳng qua là cùng ta trở về nhà mà thôi.”

Bản năng muốn lắc đầu, nhưng hắn lại nâng mắt nhìn sâu vào mắt ta, lời nói vừa u buồn vừa vắng vẻ: “Hiện giờ ngay đến Tam tỷ cũng đã mất, trên thế gian này ta chỉ còn lại một mình tỷ, ta không muốn ngay cả tỷ cũng không thể bảo vệ, đừng bỏ lại ta một mình.”

Ta ngơ ngẩn không nói nên lời, hắn mỉm cười: “Ta đã nói, tỷ chỉ đang trở về nhà, Thiên Luyến đang chờ chúng ta ở Tề Việt, từ lâu nàng đã muốn gặp tỷ. Tỷ xem, cứ đi theo con đường này về phía Nam, qua hai ngọn núi kia, đi thêm hai ngày đường nữa là sẽ đến nơi, ít nhất tỷ cũng nên nhìn xem nơi ta đang sống.”

Không còn lý do gì để cự tuyệt, hơn nữa, dù biết rõ là không nên nhưng ta cũng muốn thử một lần.

Li Kha nói nhỏ ở bên tai ta: “Cô nương cứ đi đừng ngại, đến khi muốn rời đi, chúng ta đi là được.”

Ta khẽ gật đầu.

Càng đi xa về phía nam, tình hình chiến sự càng ác liệt, nơi này vẫn là lãnh thổ Nam Triều, chính là Nam Cương nơi hắn từng thề chết bảo vệ, nhưng hiện tại lại là nơi đầu tiên hắn công thành, trở thành phòng tuyến đầu tiên hắn muốn đánh đổ.

Chúng ta cải trang thành đội buôn, đối với địa thế của Nam Cương hắn nắm rất rõ, cho nên dù là trong thời gian hai nước giao tranh, chúng ta vẫn có thể an toàn đi qua nơi này mà không gặp quá nhiều trở ngại.

Ta nhìn thấy khắp nơi đều là hình ảnh giương cung tuốt kiếm, bất giác nghiêng đầu nhìn sang Liễm, hai con ngựa chạy cách nhau cũng rất gần, là do hắn để tâm đến tình hình sức khỏe của ta nên tốc độ trên đường cũng không quá nhanh, dường như hắn nhận ra tâm mất của ta nên quay đầu cười hỏi: “Mệt sao? Chúng ta nghỉ ngơi một lúc.”

Ta lắc đầu, khẽ cười: “Đệ đã quên trước đây vẫn thường đưa ta theo cưỡi ngựa sao, làm sao có thể yếu kém như vậy?”

Hắn ra lệnh ọi người ngừng lại, xoay người xuống ngựa, sau đó đi đến đỡ ta, lại đón lấy túi nước từ tay người hầu trao cho ta: “Ta biết mấy ngày nay cứ liên tục cưỡi ngựa, chắc tỷ đã mệt, nhưng với tình hình hiện tại, càng sớm đến biên giới ngày nào ta càng an tâm ngày đó, còn ở trên đất Nam Triều dù sao cũng đêm dài lắm mộng.”

Nói đến câu sau cùng, giọng nói của hắn bất giác thấp xuống, dường như nghĩ tới điều gì, ta định lên tiếng, lại chợt nhìn thấy phía trước không xa có một trận khói bụi mịt mù, cho dù cách một khoảng khá xa nhưng vẫn có thể nhận ra, đội nhân mã kia đang hướng về phía chúng ta.

Ánh mắt Liễm trầm xuống, nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh, một tay nắm lấy tay ta bảo hộ ở phía sau, một tay âm thầm giữ lấy “Trạm Lô” ở bên hông.

“Chúng ta chỉ là đội buôn bình thường, chú ý không nên chủ động gây chiến, rõ rồi chứ?” Hắn lên tiếng căn dặn người thị vệ bên cạnh.

Những người thị vệ này vừa nhìn qua liền nhận ra là được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không có nửa phần hoảng loạn, dù mặt ngoài vẫn ra vẻ không quan tâm đến chuyện đang diễn ra phía trước, nhưng lại âm thầm vây quanh bảo vệ ta và Liễm.

Liễm đưa mắt nhìn ta, nắm thật chặt lấy tay ta hỏi: “Có sợ không?”

Ta mỉm cười, lặp lại lời hắn vừa nói: “Chúng ta chỉ là đội buôn bình thường, cho dù có giao chiến thật sự, cũng chỉ là thương nhân vãng lai, hưởng chi, có gì đáng sợ chứ?”

Hắn mỉm cười, đôi mắt sáng rõ hiện ra thần sắc như người thiếu niên ngày nào, đáng vẻ quen thuộc vẫn còn nguyên trong trí nhớ của ta.

“Đúng vậy, có gì đáng sợ.” Hắn cười nói, chợt xoay người ôm lấy ta, liền nói: “Ta thật cao hứng, tỷ ở bên cạnh ta cứ như những ngày trước đây.”

Đội nhân mã kia từ từ đến gần, vẫn không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng lại nghe thấy một tiếng nói khoan thai vang tận mây xanh.

Ta nhận ra, những thị vệ đang vây quanh chúng ta đều gỡ bỏ bộ dạng căng thẳng sau khi nghe thấy giọng nói kia.

Liễm cười cười, thu hồi “Trạm Lô” trên tay, lại dịu ta ngồi xuống: “Không có việc gì, họ là đến nghênh đón chúng ta về Tề Việt.”

Đội nhân mã kia nhanh chóng đi đến trước mắt, những người trên lưng ngựa đều giả trang thành thường dân, cùng lúc xuống ngựa hành lễ với Liễm.

Dẫn đầu là một thiếu niên vô cùng thanh tú, bản thân đang giả trang nam nhân, nhìn thấy người trước mắt cũng cùng một cách giả dạng, khó tránh có chút dừng mắt ngắm nhìn, chợt khẽ cười chính mình.

Liễm cũng cười: “Lục Tụ, sao lại là ngươi, ngươi không ở bên cạnh Thiên Luyến mà chạy đến đây làm gì?”

Người nọ liền nhe răng cười: “Công chúa biết phò mã sắp đến nơi, đặc biệt lệnh cho Lục Tụ đến đây nghênh đón, công chúa đang ở quân doanh, có việc gấp chờ phò mã trở về.”

“Việc gấp gì?” Tuy mặt ngoài của Liễm vẫn bình thản, nhưng biểu cảm lại có chút hoang mang, cười nói như trước: “Bản lĩnh của công chúa các người ta rất rõ, cho dù là mang binh đi đánh giặc e rằng cũng không xảy ra vấn đề gì, hưởng chi hiện tại vẫn còn đang an bình bất động.”

“Xem phò mã nói kìa,” Lục Tụ che miệng cười: “Là việc gấp gì, nô tỳ cũng không dám nói xằng, phò mã đi rồi sẽ biết.”

Sau đó, chúng ta lại lên đường, mấy canh giờ sau đã rời khỏi địa phận của Nam Triều, cũng không đi về phía kinh thành của Tề Việt, mà thúc ngựa về phía quan nha ở biên thành.

Liễm đỡ ta xuống ngựa, sau đó có một nữ tử một thân hoa phục đi về phía chúng ta: “Sao công chúa lại ra đây?”

Thiên Luyến công chúa mỉm cười chào hỏi với ta trước, sau đó mới chuyển mắt nhìn Liễm, ánh mắt ẩn giấu tình ý cùng sắc mặt vui mừng bí ẩn, giọng nói của nàng rất êm tai, nhu thuận cúi đầu nói với Liễm: “Bởi vì ta không chờ được đến lúc gặp phò mã.”

Có lẽ bởi vì có ta đứng bên cạnh, nên dù sắc mặt của Liễm vẫn bình thường như trước, nhưng ta lại cảm thấy hắn có phần mất tự nhiên, âm thầm đưa mắt nhìn ta vài lần.

Bất giác có chút buồn cười, nhin cười nghe thấy hần lên tiếng hỏi Thiên Luyến công chúa: “Vừa rồi Lục Tự nói có chuyện gấp, làm sao vậy?”

Ánh mắt cùng sắc mặt vui mừng của Thiên Luyến công chúa càng ngày càng rõ rệt, khẽ mỉm cười, lại nghiêm mặt nói: “Ta muốn lên án một người với phò mã.”

Liễm có chút dở khóc dở cười, nói: “Nếu có ai dám làm công chúa không vui, công chúa chỉ cần lệnh một tiếng là được, không cần phải chờ ta trở lại?”

“Việc làm của người này phải xử trí thế nào, cần phò mã định đoạt.” Thiên Luyến công chúa lắc lắc đầu, cuối cùng cũng không che giấu được vẻ vui thích mà chậm rãi nở nụ cười: “Hắn dám dùng chân đá lên bụng thê tử của chàng.”

Liễm ngẩn ra một lúc, sau mới hiểu ra, ta nhìn thấy vẻ mặt của hần rốt cuộc không nhin được liền mỉm cười, nhưng thật không ngờ, hần lại quay đầu nhìn ta, cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt, bất ngờ vội vã đối diện với đôi mắt của ta.

Ta bất chợt giật mình, không thể cử động.

123. Chương 123

“...Tỷ xem, chiếc đàn tranh này tên gọi là “Vũ tượng”, dùng loại gỗ lim và tơ vàng chế thành, khi còn ở Nam Cương vô tình mà có được, cho dù sau đó xảy ra biến cố, ta vẫn bảo Thanh Hạnh giữ lại, ta biết, một ngày nào đó ta sẽ đưa nó cho tỷ...”

Căn phòng cũng không lớn nhưng khắp nơi đều là đàn tranh, ta đi theo sau Liễm, nghe hần giảng giải từng chiếc một—

“...Đây là ‘Tang bực’, tỷ đã từng nói với ta, không ngờ nó lại được giấu trong hoàng cung Tề Việt...Còn có chiếc đàn này, tỷ xem, đây là do có một ngày ta nhìn thấy một khúc cây tử đàn hơn trăm năm tuổi, nghĩ thầm nếu dùng làm khung đàn Tranh sẽ rất tốt, dù rằng có người bảo nên đốt thì hơn, mà hình dáng của đàn cũng xấu một chút, nhưng...đàn tranh này là do chính tay ta làm, vẫn còn chờ tỷ đặt tên...”

Thanh Hạnh đi theo phía sau chúng ta, đã lâu không gặp ta nên cũng có phần hơi kích động, lúc này nghe Liễm nói xong, nhin không được liền chen miệng vào: “Thanh tiểu thư, mỗi một đàn tranh ở đây đều rất nổi danh, là do từ sau khi thiếu gia đến Nam Cương thu thập đến bây giờ, có không ít là do người tự mình làm, ngày thiếu gia lên đường đến Tà Y Cốc đón tiểu thư, liền căn dặn ta quay về Đô thành mang những chiếc đàn này đến đây, Thanh tiểu thư, người có thể đàn thỏa thích rồi, không có tiểu thư ở một bên đàn tranh, đã rất lâu rồi Thanh Hạnh chưa nhìn thấy thiếu gia múa kiếm!”

Liễm nhìn ta, mặt mày sáng lên vài phần, cũng không nói gì, chỉ là có chút chờ mong.

Ta không khỏi nhớ lại hôm ta vừa đến Tề Việt, ngày đó cảm xúc trong ánh mắt hần vô cùng phức tạp, ngay lúc đó, ta cảm thấy trong lòng rất hoảng sợ, nhưng chỉ trong phút chốc hần đã khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, bước đến ôm thê tử của mình, cũng chính thức giới thiệu chúng ta với nhau.

Cho nên ta nghĩ, đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình, khẽ cười quên đi.

Mấy ngày nay, hần đối đãi với ta vẫn như thường, bởi vì quốc vương Tề Việt thân mang bệnh, Thiên Luyến công chúa liền trở về kinh thành, ở giữa tiểu quan nha này, ta và Liễm tựa như sống lại những ngày ở Tương phủ, hoặc là nói, đó là do hần cố gắng mang đến cảm giác này cho ta.

Nhưng thỉnh thoảng, khi hần nhìn ta, nụ cười cùng ánh mắt, ôn nhu đến nỗi làm ta sợ hãi.

Chắc chắn có điều gì đó khác thường, vì thế ta hiểu, ta phải đi, có một số việc, không nên tiếp tục níu kéo.

Tìm cơ bảo Thanh Hạnh đi nơi khác, ta tiếp nhận đàn tranh trong tay Liễm, đó là chiếc đàn do chính tay hần làm từ gỗ tử đàn, tuy rằng không tinh xảo, nhưng lại được làm từ chất liệu quý hiếm, ta khẽ gảy lên dây đàn, âm thanh trong trẻo lại sâu thẳm, liền ngược mắt nhìn hần, khẽ cười: “Nó vẫn còn chờ ta gọi tên sao?”

Hắn mỉm cười gật đầu, nét mặt dịu dàng.

Ta nhìn về phía ánh mắt của hắn: “Đệ cảm thấy hai chữ ‘Kỳ Hòa’ thế nào?”

Nét tươi cười của hắn cứng đờ, không nói gì.

Ta đứng dậy, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Ta nhớ có một lần phụ thân hứng trí lấy áo giáp ngự tứ làm đề, muốn dạy mọi người thi văn, mấy ca ca đều khăng khải lấy ý hy sinh thân mình cứu quốc, còn đệ lại viết ‘Công thành ban sư hồi vọng xứ, bất kiến nhân yên không kiến sa.’” *Công thành khải hoàn trông về nhà, không thấy người thân chỉ thấy cát*

Hắn vẫn không nói gì, trầm mặc đi đến bên cạnh ta.

Ta đưa mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng lên tiếng: “Liễm, đệ có biết ta luôn hy vọng đệ có thể sống một cuộc sống tùy theo tâm ý của mình, nhưng khi đến Tề Việt, nhìn thấy cuộc sống hiện tại của đệ, kỳ thật cũng rất tốt. Ta có thể thấy, Thiên Luyến thực sự yêu đệ, cả hai cũng đã có con, vì cái gì còn cố chấp không chịu buông tay, để bản thân phải bị cừu hận trói buộc như vậy? Ta biết trận chiến này là do một tay đệ phát động, không thể buông tha sao?”

“Buông tha?” Hắn thần nhiên lập lại một từ này, bờ môi hiện ra nụ cười thê lương tự giễu: “Có lẽ đối với tỷ thì quá dễ dàng, còn với ta, đó là huyết hải thâm thù, không đội trời chung.”

Ta lặng nhìn hắn, sau đó không thể nói được thêm lời nào liền xoay người rời đi, còn chưa đi được mấy bước, hắn đã túm lấy cổ tay của ta, bỗng nhiên ôm ta từ phía sau.

Gương mặt của hắn vùi trong mái tóc ta, lời nói có phần nặng trĩu: “Là ta không đúng, tỷ đừng tức giận, ta biết tỷ vì muốn tốt cho ta, ta cũng không biết vì sao lại nói ra những lời khốn nạn như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ, tỷ vì Nam Thừa Diều mới khuyên ta, ta liền...”

Ta muốn tránh khỏi hắn, nhưng hắn lại không buông tay, ta chỉ có thể trầm tĩnh lên tiếng: “Ta không tức giận, trước tiên đệ nên buông tay.”

Hắn lập tức nghe lời buông ta ra, nhưng ánh mắt vẫn chứa đựng vẻ khấn trương.

Ta khẽ thở dài, sau đó nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói: “Ta khuyên đệ, không phải vì ta biết thân thể thực sự của mình, cũng không phải vì bất cứ người nào khác. Từ lúc mất đi ký ức, sau khi ta tỉnh lại, ta chỉ biết mình là người của Mộ Dung gia, dù là hiện tại, trong lòng ta, đệ vẫn là đệ đệ thân nhất của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Ánh mắt của hắn sâu hút, lướt qua một chút ánh sáng kiềm nén, như muốn mở miệng nói điều gì, nhưng ta lại không cho hắn cơ hội, lên tiếng trước một bước: “Liễm, tựa như những gì đệ từng nói, Diễm nhi không còn, người thân còn lại duy nhất bên cạnh ta chỉ có một mình đệ, đệ không biết ta quan tâm đến đệ thế nào đâu. Kỳ thực giấu lại, trên thế gian này chỉ có thân tình là dài lâu, cho nên, đáp ứng ta, cho dù chúng ta không có quan hệ huyết thống, đệ cũng đừng không nhận người tỷ tỷ này.”

Sắc mặt của hắn dần bình tĩnh trở lại, ngay đến hơi thở cũng trầm tĩnh đi ít nhiều, duy có đôi mắt sâu như đáy biển vẫn lẳng lặng nhìn ta như trước, mấy phần bi ai.

Ta vốn không định ép hắn phải trả lời ngay lập tức, ta hiểu hắn chẳng qua vì tình hình trải qua chuyện nhà tan cửa nát, bất chợt cảm thấy mờ mịt nên sinh ra cảm giác không muốn xa rời ta, đến chính hắn còn không hiểu rõ tình cảm hiện tại của mình, thời gian trôi qua, sau khi ta rời đi hẳn hẳn sẽ trở lại bình thường, từ nhỏ hắn đã thông minh nên ta cũng không lo lắng.

Ta nhìn hắn, lẳng lặng lên tiếng: “Ta biết rất khó để thay đổi quyết định của đệ, nhưng ta cảm thấy, có chuyện này đệ nên biết. Sau khi biết được, nếu đệ vẫn tiếp tục không muốn gỡ bỏ hận thù, hay là muốn cả đời mang gông xiềng trên lưng, ta cũng sẽ không tiếp tục ngăn cản.”

Ta nói cho hắn biết, mẫu thân từng bảo ta trộm mật hàm, nhưng ta cự tuyệt.

Ta nói cho hắn biết, chuyện mưu phản lần đó cũng không phải là không có, là do Mộ Dung gia và Thái tử trù hoạch, nhưng sau đó sự tình bại lộ, Nam Thừa Miện cũng vì muốn tự bảo vệ mình mà gán mọi tội trạng lên đầu Mộ Dung gia.

Ta nói cho hần biết, những lời cuối cùng của Diễm nhi khi ta gặp nàng.

Ta nói cho hần biết, thân phận thực sự của Tang Mộ Khanh cùng lời suy đoán của Tô Tu Miễn, bất luận hần có tin hay không.

Ta nói cho hần biết, mặc kệ hần có chấp nhận hay không, tính mạng của hần và Diễm nhi, Nam Thừa Diệu đều cố hết sức giữ tròn, còn có đứa nhỏ của Diễm nhi đang lưu lạc ở dân gian.

Trong lúc ta nói, hần không hề lên tiếng, biểu cảm phức tạp khó hiểu, ta không biết, trong lòng hần đang nghĩ gì.

Ta nhìn vào ánh mắt của hần, nhẹ giọng nói: “Lúc đệ rời khỏi Thượng kinh, ta đã nói từ trước đến giờ ta chưa từng lừa đệ, hiện tại sẽ không, tương lai cũng vậy. Những lời ta vừa nói, có lẽ nhất thời đệ khó có thể chấp nhận, nhưng ta thề, không có nửa lời dối trá. Hiện tại, đệ vẫn kiên quyết tiếp tục cuộc chiến này sao, khiến hàng vạn hàng nghìn bình dân thương vong ly tán, bởi vì mối thù của đệ sao?”

Thật lâu sau, hần mới mở miệng nói: “Ta thừa nhận, lần chiến sự này là do một tay ta khơi mào, lúc đầu ta cũng không mong muốn nhiều lắm, chỉ là —”

Lời nói của hần đột ngột dừng lại, sau đó mới tiếp tục lên tiếng, cũng không hề nhìn ta, giọng nói kiên định: “Nhưng bây giờ, cuộc chiến này đã không còn là chuyện riêng của ta, cả Tề Việt đều đang dốc hết sức lực ra, mà ta cũng không còn là Mộ Dung Liễm của Nam Triều, khi bị Nam Triều đuổi tận giết tận, là Tề Việt thu nhận giúp đỡ ta, lúc ta cùng đường, là Thiên Luyến nguyện ý cho ta một gia đình, ta đáp ứng nàng, dùng cả thiên hạ này để báo đáp.”

124. Chương 124

Thanh Hạnh đứng giữa đình viện, sớm đã đốt trầm hương, thấy chúng ta đi ra, hứng thú cười nói: “Hôm nào không bằng hôm nay, hiện tại được không? Thanh tiểu thư muốn dùng chiếc đàn nào, Thanh Hạnh đi lấy.”

Thần sắc của Liễm thờ ơ hờ hững, dáng vẻ không có chút hứng thú, Thanh Hạnh trông cũng không có mấy phần muốn nghe ta đàn, có thể nói như vậy, hơn phân nửa là vì Liễm, nhưng hiện giờ lại thấy hần như vậy, cũng có chút sững sờ.

Ta khẽ cười, nói với Thanh Hạnh: “Đi thôi, chúng ta chờ ở đây, hay là lấy chiếc đàn tranh do chính tay thiếu gia của người tự mình làm đi.”

Thanh Hạnh liếc mắt nhìn sắc mặt của Liễm, Liễm lại vô cùng thản nhiên chuyển mắt nhìn ta, vừa trầm trĩnh vừa phức tạp, cuối cùng cũng gật đầu, không nói gì.

Thanh Hạnh mang chiếc đàn tranh vào trong đình, nét mặt vô cùng thận trọng, hần không biết đã xảy ra chuyện gì, cảm giác không khí có phần không đúng.

Ta nhìn hần mỉm cười trấn an, sau đó bước đến bên đàn tranh, ngón tay thon dài khẽ nâng, một khúc “Chiến Thai Phong” hùng hồn phát ra.

Nhưng Liễm lại không hề cử động, giọng nói vang lên không có chút cảm xúc: “Nếu muốn đàn, vậy đổi thành ‘Tư Quy’ đi.”

Ta ngược mắt nhìn lên, hần lại không hề nhìn ta, ánh mắt ương ngạnh, biểu cảm nhìn không mấy thân thiết.

Ta khẽ thở dài, đổi thành một khúc “Tư Quy”.

“Vút” một tiếng, “Trạm Lô” ra khỏi vỏ, kiếm quang uốn lượn tựa như Kinh Long.

“Cửu trọng thiên, ý tri tri, thủ ký thất huyền đồng, huy kiếm ý thiên cao. Tứ hải bình, lục hợp thu, độc túy tiểu sa tràng, bôi tửu lỗi trường không. . .”

Vẫn là bộ kiếm thế Phượng Tường, kiếm ý cùng cảm tâm, phối hợp ăn ý, thiên y vô phòng.

Âm tranh đến vô cùng, như sương tuyền nơi chân trời, tịch tịch cô liêu.

Kiểm vũ đến vô cùng, như nỗi nhớ cách biệt lâu dài, tư ý sâu đậm.

Một chiều cuối cùng, kiếm phong ngưng đọng, một khúc “Tư Quy” cũng vừa dứt, khi ánh mắt giao nhau, hần nhìn ta thật lâu, chứa đựng vẻ bi thương mà hời hợt, ta vốn định mỉm cười, nhưng cuối cùng vẫn không thể.

“Ba ba ba”, có tiếng vỗ tay vang lên, ta quay đầu nhìn, Thiên Luyến công chúa, hoa phục rực rỡ cùng nụ cười tao nhã ở bên môi, nàng đang chậm rãi đi về phía chúng ta.

Phía sau nàng, là một ông lão uy nghi râu tóc bạc phơ, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Liếm nhanh tay thu kiếm, bước đến tiếp đón: “Sao công chúa và thừa tướng lại đến, sức khỏe phụ hoàng thế nào?”

Thiên Luyến công chúa mỉm cười nói với hần: “Chỉ là bệnh cũ, tạm thời cũng không có gì quá khẩn cấp, hiện tại đại chiến lại sắp đến, nên phụ hoàng không quen mình mấy người chúng ta nhàn rỗi vậy quanh, bảo ta và Thừa tướng đến tiền tuyến xem thế nào.”

Nàng vừa nói xong, vừa đưa mắt nhìn sang ta: “Tỷ tỷ đàn tranh thật hay, trước đây phò mã luôn nói với ta, Nhị tỷ của chàng, cũng chính là đương kim hoàng hậu Nam Triều, khả năng đàn tranh là thiên thượng nhân gian khó cầu, không biết so với tỷ tỷ thì thế nào?”

Ta chưa lên tiếng, Liếm đã cười nói: “Tiếng đàn tranh của Nhị tỷ ta đúng là không ai có thể so sánh, nghĩa tỷ tuy ẩn vào thế ngoại tu tâm, nhưng trong mắt của ta, vẫn thua xa Nhị tỷ. Thiên Luyến, chờ khi chúng ta đón Nhị tỷ trở về, mời tỷ ấy đàn cho nàng nghe, nàng sẽ biết.”

Trước khi về đến Tề Việt, Liếm biết ta có hơi băn khoăn, vì thế chỉ nói với mọi người ta là nghĩa nữ của Mộ Dung gia, vì thân thể phức tạp nên luôn sống ẩn trong thế nhân, mà cũng vì thân thể suy nhược lâu ngày nên từ nhỏ đã đến Tà Y Cốc tịnh dưỡng, hàng năm chỉ về phủ thăm viếng vài lần, cho nên mới trách khỏi tai ương diệt môn.

Ta buồn cười hỏi hần: “Thân thể phức tạp? Phức tạp đến thế nào mà phải ẩn thân vào thế nhân? Nói như vậy, lừa được ai chứ?”

Hần chỉ cười một cái, ánh mắt thản nhiên ung dung: “Ta chỉ nói ta biết mình có một người nghĩa tỷ như vậy, thân thể phức tạp thế nào, phụ mẫu chưa bao giờ nói, cũng không cho chúng ta hỏi, sẽ không có kẻ nào dám hoài nghi. Tỷ cũng không cần sợ nếu hai chúng ta quá thân cận sẽ lộ ra manh mối, dưới nạn gia môn diệt vong, ai cũng sẽ quý trọng tình thân duy nhất, cho nên khi ta nói muốn đến Tà Y Cốc đón tỷ, Thiên Luyến cũng chưa từng nói nhiều một câu, còn thúc giục ta nhanh chóng lên đường.”

Thấy ta không nói gì, hần lại nói tiếp: “Có lẽ cũng không thể tránh khỏi những nghi ngờ vô căn cứ, nhưng bọn họ không tìm thấy chứng cứ rõ ràng, ai có thể đoán được, người đáng lẽ lúc này phải ở Phượng Tảo Điện của Tử Kinh Cung lại đang ở bên ta. Hơn nữa, nếu ta đã dám đưa tỷ về Tề Việt, tất nhiên là nắm chắc có thể bảo vệ tỷ vẹn toàn. Mà thật ra ta cũng không hề sợ, mặc dù bọn họ biết thì cả Tề Việt này hiện tại cũng không có người nào dám động vào hoặc gây thương tổn đến tỷ. Chỉ là ta biết tỷ băn khoăn, không muốn tỷ khó xử, nhưng tỷ tin tưởng ta, hiện giờ ta đã có khả năng bảo hộ tỷ chu đáo, tuyệt đối không để cho tỷ chịu bất cứ một thương tổn nào.”

Ta thu hồi suy nghĩ của mình, khẽ cười, bình tĩnh nghênh đón Thiên Luyến công chúa, ta có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của ông lão phía sau lưng nàng đang nhìn chằm chằm vào ta, nhưng ta vẫn mỉm cười đúng phép tắc, không có nửa phần sơ hở.

Liếm cùng Thiên Luyến công chúa và Thừa tướng Tề Việt đến quân doanh kiểm tra tình hình chiến sự, dặn bảo Thanh Hạnh đưa ta trở về phòng.

Mới vừa vào phòng, Li Kha liền bê bát thuốc đến: “Thuốc còn nóng, cô nương nên uống đi.”

Ta nhận lấy, sau liền nhìn nàng lên tiếng: “Li Kha, người chuẩn bị một chút, chúng ta mau rời khỏi Tề Việt.”

Nàng không hề hỏi thêm nữa câu, dứt khoát gật đầu: “Vốn cũng không có bao nhiêu thứ để thu dọn, cô nương muốn đi lúc nào cũng có thể.”

“Nên sớm không nên trễ, tối nay đi, đợi khi trời tối chúng ta hãy đi.” Ta gật đầu, sau lại suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói: “Có lẽ chúng ta không thể rời đi dễ dàng, ta nhớ trước đây Li Mạch cô nương có dùng qua một loại thuốc ‘Nhiếp Hồn Phấn’, có thể làm người khác mất đi tri giác nhanh chóng, hiện tại trên người người có không?”

Li Kha gật đầu.

Ta nghĩ một lát, lại lên tiếng nói: “Ta còn cần một loại có thể làm người ta lập tức trúng độc mà chết, lại tiện mang theo bên mình, chỉ cần uống là mất mạng.”

Li Kha lấy ra một chiếc bình sứ từ trong ngực áo, trao cho ta một viên thuốc màu đỏ thẫm, chần chờ một lát liền hỏi: “Cô nương muốn dùng trên người ai, chỉ cần giao cho Li Kha là được.”

Ta lắc đầu: “Ta chỉ là phòng bị vạn nhất.”

Nàng nhìn ta một lúc lại hỏi: “Ta có thể hỏi cô nương đã xảy ra chuyện gì không, như vậy Li Kha cũng có thể chuẩn bị trước.”

“Chiến sự giữa Nam Triều và Tề Việt đã không thể tránh khỏi, thân phận của ta lại đặc biệt, nếu ở lại nơi này sẽ tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng, cho nên chúng ta nhất định phải nhanh rời đi.” Ta thản nhiên nói.

Hiện giờ Liễm đã có thê nhi, có trách nhiệm, có lời hứa cần phải thực hiện, có lẽ hết cuộc đời này đã không thể tiếp tục sống cuộc sống mà hần mong muốn. Nhưng, có thể cùng thê tử của hần tương kính như tân, sống hết những ngày còn lại cũng là hạnh phúc.

Thật ra ta cũng hiểu rõ, biết bản thân rất nhỏ bé, sức lực của một mình ta không thể nào thay đổi được điều gì, càng không nói đến việc bình ổn trận chiến này, nhưng, nếu không tận mắt nhìn thấy, không một lần thử qua, ta thực sự vẫn không thể từ bỏ hy vọng.

Ta nhớ đến ánh mắt của Thiên Luyến công chúa và Thừa tướng Tề Việt nhìn ta, đối với thân phận của ta, có lẽ bọn họ cũng không phải là không hề biết gì, tuy rằng ta tin tưởng lời nói của Liễm. Những ngày qua ở cùng, ta cũng có thể nhận ra khả năng điều binh lão luyện trầm ổn của hần cũng như sức nặng của hần trong lòng quân dân Tề Việt, hần nói hần có năng lực bảo vệ ta chu đáo, cũng không phải là nói năng bừa bãi, ta tin tưởng.

Nhưng, đến cùng ta cũng không muốn hần phải khó xử, cũng không muốn đưa bản thân vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Cô nương muốn tự mình uống thuốc độc này sao?” Sau khi hiểu ra, Li Kha cực kỳ hoảng sợ, liên tục khuyên nhủ: “Mong cô nương ngàn vạn lần nên quý trọng chính mình, đừng phụ lòng khổ tâm của công tử, xin cô nương nhớ kỹ đã đáp ứng điều kiện chần kim của công tử.”

Ta cầm tay nàng, mỉm cười trấn an: “Người yên tâm, ta nói là phòng bị vạn nhất, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không coi thường tính mạng của mình, nhưng cũng không muốn trở thành công cụ để uy hiếp người khác.”

Li Kha trầm mặc một lúc rồi kiên quyết nói: “Cô nương không cần phải dùng đến thuốc này, Li Kha nhất định sẽ đưa cô nương rời khỏi Tề Việt an toàn.”

125. Chương 125: Vĩ Thanh

Tuyết rơi tròn một tháng, cả trời đất phủ trắng một màu, đến hôm nay, mới ngừng lại đôi chút.

Tại nơi khách điểm xa xôi này, than hồng vẫn còn cháy đỏ, sảnh trước cũng không rộng lớn, từng tốp năm ba khách nhân ngồi cùng một chỗ, dù thanh tịnh nhưng lại không chút quanh quệ.

“Nghe nói, để cầu nguyện nạn tuyết qua đi, năm sau mưa thuận gió hòa, Hoàng hậu nương nương muốn đích thân đi Thái sơn tế thiên.”

“Trời lạnh thế này, Hoàng hậu nương nương còn muốn đến Thái sơn cầu phúc uôn dân, thật đúng là tấm lòng Bồ Tát, luôn nghĩ cho lê dân bách tính!”

Ta khẽ cười, lại nhớ đến lần cuối cùng gặp nàng, bên môi vẫn là nụ cười bình tĩnh kiên định, khi đó ta liền biết, nữ tử này, một ngày sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên cũng là mẫu mực để thế nhân nhìn lên.

Khi đó, nàng không hề tránh nhìn vào đôi mắt của ta, mỉm cười như nghi, nói cho ta biết —thật ra, ta biết tỷ là ai, cũng biết, tỷ không phải tỷ tỷ ruột của chàng.

Khi đó, nụ cười bên môi nàng như muốn che lấp đi vẻ yếu ớt trong ánh mắt, nàng nói — ta cùng chàng thành thân đã lâu như vậy, là trượng phu, chàng ôn nhu săn sóc, đối đãi với ta rất tốt, là phò mã, chàng văn thao vũ lược, tất cả đều tài giỏi. Nhưng, những gì quá hoàn mỹ, thường đều không chân thực.

Nàng hỏi ta, tỷ nguyện ý tin tưởng ta sao. Ta sẽ để tỷ bình yên rời đi, ta có thể chấp nhận khi chàng có người nữ nhân khác, nhưng không thể nào chấp nhận khi người nữ nhân mà chàng yêu nhất không phải là ta.

Chúng ta cải trang thành nam tử, đi theo phương hướng mà nàng chỉ, Li Kha từng hỏi ta, chúng ta có thể tin tưởng nàng sao?

Ta mỉm cười, gật đầu.

Ngay đến thân phận của ta — đó vốn là vũ khí lợi hại nhất mà nàng vẫn có thể không màng đến, ta tin tưởng nàng thật sự yêu Liễm, cũng tin tưởng nàng là người thông minh, biết nặng nhẹ, tất nhiên nàng sẽ để ta bình yên vô sự rời đi, cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có thể cướp đi vị trí “Yêu nhất” trong lòng hắn.

Mà cho dù ta có thua cược, nàng thật sự muốn lấy tính mạng của ta, nhưng vì kiêng kỵ Liễm nhất định cũng sẽ giải quyết trong im lặng, khi đó ít người có thể dùng đến ‘Nhiếp Hồn Phấn’, ta và Li Kha cũng dễ dàng rời đi.

Khi chúng ta đã vượt ra khỏi biên giới Tề Việt, ta biết ta đã thắng cược, cũng biết nàng sẽ luôn làm theo lời nói của mình, đem cả đời này yêu thương Liễm.

“Chỉ có Hoàng hậu nương nương như vậy, mới xứng đôi với đương kim Thánh thượng!”

“Hoàng thượng của chúng ta, tuy tuổi còn trẻ nhưng lại rất mực quan tâm đến dân tình, thật khó có được vị hoàng đế tốt như vậy!”

Lữ khách từ Nam chí Bắc nâng bát rượu bàn tán.

Năm đó, một hồi chiến tranh tàn khốc, lấy xương làm bút, lấy lệ làm quyển, lấy máu làm mực ghi lại lịch sử, nhưng hiện tại đã không còn người nào nhắc đến.

Đối với dân chúng bình thường, điều bọn họ cần chỉ là cuộc sống yên ổn, cơm no áo ấm, còn việc ai là người ngồi trên ghế rồng cao cao tại thượng kia, bọn họ không hề quan tâm.

Nhưng dù đã qua lâu như vậy, nhưng khi nghe đến những việc này, trong lòng lại ôm theo nỗi đau âm ỉ.

Thật sự ta đã không còn nhớ rõ, cảm giác của mình năm đó khi nghe thấy tin hắn tự thiêu trong Tử Kinh Cung là gì, ta chỉ nhớ, Li Kha luôn nắm lấy tay ta, không ngừng lặp lại ở bên tai, cô nương, người phải nhớ người đã đáp ứng với công tử, người phải nhớ đã đáp ứng với công tử.

Nàng thậm chí còn mời Li Mạch đến, không ngừng không nghỉ trông chừng ta.

“Cô nương, thời điểm cũng không còn sớm, người về phòng nghỉ ngơi trước đi, chờ thuốc sắc xong, ta bê lên cho cô nương.” Giọng nói của Li Kha cắt ngang suy nghĩ của ta, lời nói có phần cần trọng.

Ta đưa mắt nhìn ta, khẽ nở nụ cười, thì ra ta vẫn cho rằng bản thân đã có thể ẩn giấu kiềm nén những đau đớn này thật sâu trong lòng, nhưng thật không ngờ, vẫn để người khác nhìn ra.

Có lẽ nàng và ta đều giống nhau, từ đầu đã hiểu rõ, một chút đau xót, một chút yêu hận này luôn luôn tồn tại, nó như một ly rượu độc, chỉ chờ đợi cơ hội được uống cạn.

Cho nên, nàng luôn ở bên cạnh ta.

Chúng ta không hề ở lại một nơi cố định nào để mở y quán, mà là du hành tam sơn ngũ nhạc, làm một du y bình thường, ngay cả danh tính cũng không có.

Dù biết là xa vời, nhưng chưa bao giờ từ bỏ hy vọng, có lẽ một ngày nào đó, không biết là nơi nào trên thế gian này, chúng ta sẽ gặp lại nam tử thanh sam kia, hoặc là, ta thà rằng không tiếp tục gặp lại nhưng vẫn hy vọng hắn sống thật tốt, từ nay về sau thoát khỏi bệnh tật, bình yên cả đời.

Bên ngoài khách điếm truyền đến tiếng ngựa hí, chắc hẳn có người đêm khuya đến tìm chỗ trọ.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết lại bắt đầu rơi dày, gật đầu với Li Kha: “Vây, ta ra hậu môn lấy nón của chúng ta về phòng, xem ra tuyết lại rơi nhiều.”

Li Kha gật đầu rồi đi, ta đứng dậy đi về phía sân sau khách điếm.

Đưa tay chạm vào nón, mặt trên đã hơi thấm hơi nước, nhưng không còn buốt lạnh như trước, dù sao tuyết cũng vừa ngừng được mấy canh giờ.

Xem ra chỉ có thể về phòng hơi nóng một lúc, bằng không sáng mai mà rời đi sẽ không thể dùng đến. Ta vừa nghĩ, vừa thu lấy nón.

Xoay người định trở về phòng, không ngờ ngay ngạch cửa gặp phải một nữ hài nho nhỏ đang đứng đó, váy áo màu đỏ rực ẩn dưới chiếc áo khoác hồ cừ trắng tinh, đang nhìn chăm chăm vào ta.

Đáy lòng khẽ dịu dàng hẳn đi, ta mỉm cười với nàng, còn chưa kịp lên tiếng, nàng đã vội vã chạy ào về phía ta, nhào vào trong lồng ngực—

“Mẫu thân —”

Ta cứng đờ cả người, trong một lúc quên cả buông nón trong tay ra.

Tiểu cô nương vui đùa trong lồng ngực ta không buông: “Mẫu thân, con và phụ thân luôn đi tìm người, hiện tại cũng tìm được nha, một nhà chúng ta đừng bao giờ xa nhau nữa được không...”

Ta cố gắng mỉm cười, giấu đi vẻ gượng gạo, buông nón ngồi xuống, trấn an tiểu cô nương đang khóc lóc nỉ non: “Tiểu bằng hữu, em có phải nhận lầm người rồi không, ta không phải mẫu thân của em.”

Tiểu cô nương nâng cặp mắt đầy nước nhìn ta, lại nhào vào lòng ta một lần nữa, cánh tay nhỏ ôm chặt lấy ta, giống như sợ rằng nếu buông tay ta sẽ biến mất ngay.

“Người là mẫu thân, người rõ ràng là mẫu thân, phụ thân về mẫu thân nhiều như vậy, con không nhận sai đâu! Vì sao mẫu thân không nhận tiểu Diễm, tiểu Diễm rất nghe lời, cũng rất hiểu biết...”

Ta có hơi lúng túng không biết nên làm thế nào mới tốt, sau lại vì lời nói của nàng mà trong lòng hơi kinh hãi, không tin vào mắt mình nhìn đứa bé trong lòng, cố gắng tìm kiếm một chút dấu vết quen thuộc trên khuôn mặt phấn điêu mài ngọc của nàng, giọng nói nôn nóng: “Em nói, em tên là tiểu Diễm? Phụ thân của em đâu?”

“Phụ thân đang trả tiền thuê phòng, chúng ta đi tìm người nha!” Cô bé vừa nói vừa cầm lấy tay ta kéo vào khách điếm, trong chớp mắt liền vui mừng kêu lên: “Phụ thân, phụ thân mau nhìn đi, tiểu Diễm tìm được mẫu thân!”

Bất ngờ đưa mắt, đột nhiên chạm vào một đôi mắt sâu thẳm như nước.

Giữa bầu trời đầy tuyết, người nọ mặc áo hồ cừ đứng đấy dường như tách biệt khỏi nhân thế, gương mặt vẫn tuấn mỹ như ngày nào, vương đầy bông tuyết, tựa như rất nhiều rất nhiều năm trước đây, vào cái ngày tuyết cũng rơi dày như hôm nay.

Hắn bước từng bước về phía chúng ta, lời nói trầm thấp nặng trĩu vương vẫn không ngừng trong gió tuyết—

“Có phải, đúng là nàng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ki-kinh-hong-chieu-anh>